

ΟΜΗΡΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

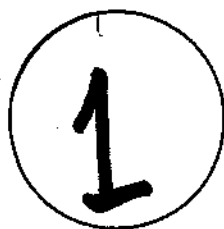
1

1

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
«ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ»
ΑΘΗΝΑΙ

Β' ΕΚΔΟΣΗ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

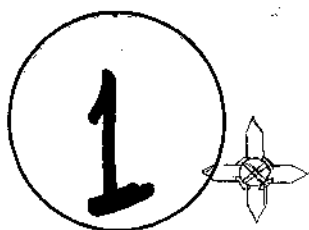
ΦΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

(Β' ΕΚΔΟΣΙΣ)

Ἐπικοινωνός: Γεώργιος Χ. Πιζάνης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

«ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ»

ΑΘΗΝΑΙ-1992

ΠΡΟΛΟΓΟΣ Β' ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Μετά την εξάντληση τῆς α' ἐκδόσεως, προβαίνομε στήν ἐπανάκδοση τοῦ παρόντος βιβλίου, τὸ ὁποῖο περιλαμβάνει 201 διδασκαλίες τοῦ Ὁμήρου ὡς Πνευματικοῦ Διδασκάλου.

Τὸ ἔργο αὐτὸ μετεδόθη διὰ πνευματιστικῆς ἐπικοινωνίας, μὲ Διάμεσο τὸν εἰδικὸ ἀπεσταλμένο τοῦ Οὐρανοῦ Γεώργιο Χ. Πιζάνη. Περιέχει τὶς πνευματικὲς βάσεις τῆς παγκόσμιας Βίβλης, γιὰ νὰ λάβει ὁ κόσμος νέα ὄψη σὰν νὰ ἦταν μία καὶ ἡ αὐτὴ οἰκογένεια, συνδεδεμένη μὲ τὸν δεσμὸ τῆς ἀγάπης τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν ἄνθρωπο.

Ὁ ἀναγνώστης, μὲ τὴν σταδιακὴ μελέτη θὰ ἀντιληφθῇ, ὅτι πρόκειται γιὰ κείμενα ὑψίστης σημασίας, πού γιὰ πρώτη φορὰ μεταδίδονται ἀπὸ τὸν Πνευματικὸ Κόσμο.

Καὶ στὸ βιβλίον αὐτὸ διατηρήσαμε τὴν γλωσσικὴ διατύπωση τῶν κειμένων. Δημοσιεύονται ἀκριβῶς ὅπως ὑπαγορεύθησαν ἀπὸ τὸν Διδάσκαλον. Ἐὰν μερικοὶ νεώτεροι δυσκολευτοῦν στὴν ἀρχή, πιστεύομε ὅτι στὴν συνέχεια τῆς μελέτης θὰ ἀντιληφθοῦν. ὅτι μὲ αὐτὴ τὴν γλωσσικὴ μορφή γίνεται πολὺ εὐκολότερα ἡ ἀφομοίωση τῶν ὑψηλῶν ἐνοιῶν.

Στὴν δευτέρῃ αὐτῆ ἐκδοσῆ ἔχουν διορθωθεῖ ὅσα τεχνικὰ σφάλματα ἢ παραλείψεις παρείσφρησαν στὴν ἀρχικὴ ἐκδοσῆ.

Κρίνομε σκόπιμο, γιὰ τὴν ἐνημέρωση τῶν ἀναγνωστῶν, νὰ διευκρινίσωμε μερικὰ πράγματα γύρω ἀπὸ τὸ πολὺ παρεξηγημένον στὴ χώρα μας θέμα τοῦ Πνευματισμοῦ.

Ὁ Πνευματισμὸς, δηλ. ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὸν ἀόρατον Κόσμον τῶν ψυχῶν, εἶναι γεγονός γνωστὸ καὶ θεβαιωμένον ἀπὸ παναρχαιοτάτων χρόνων. Τὸν συναντᾶμε μὲ διαφορετικὰ ὀνόματα σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ σὲ ὅλες τὶς θρησκείας, ὥστε νὰ ἀποτελεῖ τὸ κοινὸ στοιχεῖον, τὸν συνδετικὸ κρίκο τῆς οὐσίας ὅλων τῶν θρησκειῶν.

Τὰ τελευταῖα χρόνια ὁ Πνευματισμὸς κατακτᾷ ὅλο καὶ περισσότερο ἔδαφος μεταξὺ ἐκείνων πού ἀσχολοῦνται μὲ τὰ μετα-

φυσικά ζητήματα. Αυτό βέβαια δὲν σημαίνει, ὅτι ὅλοι εἶναι ἐπαρκῶς κατατοπισμένοι στὰ θέματα τοῦ Πνευματισμοῦ.

Ἐκεῖνο πού ὁ περισσότερος κόσμος δὲν γνωρίζει, εἶναι ὅτι μεταξύ τῶν ψυχῶν (πνευμάτων), ὑφίστανται διαβαθμίσεις καὶ σταθμοὶ ἐξελίξεως, ἀπὸ τις κατώτερες ἀπλές ψυχές μέχρι τις ἀνώτατες, πού ὀνομάζονται Διδάσκαλοι.

Ἡ διαβάθμιση αὐτὴ τῶν πνευματικῶν ὄντοτήτων ἀντανακλάται στὰ ὅσα λέγουν κατὰ τὴν ἐπικοινωνία τους μὲ τοὺς ἀνθρώπους. "Ὅσοι ἔχουν ἀσχοληθεῖ μὲ τέτοιες ἐπικοινωνίες, γνωρίζουν ὅτι οἱ περισσότερες ψυχές δὲν ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ μιλήσουν ἀναλυτικὰ γιὰ ὅσα συμβαίνουν στὸν Οὐρανό, οὔτε μποροῦν νὰ ἀποκαλύψουν πτυχές τῶν ἀγνώστων μυστηρίων, οὔτε νὰ προβλέψουν μὲ ἀκρίβεια τὰ μέλλοντα. Αὐτὰ συμβαίνουν ἀκριβῶς ἐπειδὴ λόγω τῆς χαμηλῆς των θέσεως δὲν γνωρίζουν πολλὰ ἀφ' ἐνός καὶ δὲν τοὺς ἐπιτρέπεται νὰ ὀμιλοῦν ἐλεύθερα ἀφ' ἑτέρου.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ὑπάρχει καὶ ἡ Παράταξη τῶν Πονηρῶν Πνευμάτων, πού παρεμβαίνουν στὶς ἐπικοινωνίες γιὰ νὰ προκαλέσουν σύγχυση, μὲ τις παράπλανητικὲς διδασκαλίες καὶ τὰ ἀληθοφανῆ ψεύδη τους.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ διευκρινήσωμε, ὅτι τὰ Πονηρὰ Πνεύματα δὲν εἶναι παντοδύναμα, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἀγαθὰ δὲν παρμένουν δεσμευμένα. Μεταξὺ τους διεξάγεται ἡ μάχη τοῦ Λόγου, γιὰ νὰ κατακτήσουν ὁπαδούς.

Δὲν εἶναι σκοπός μας ἐδῶ νὰ ἐξετάσωμε πῶς γίνεται ἡ διακρίση τῶν καθαρῶν ἀπὸ τις μὴ καθαρές ἐπικοινωνίες. Ἄρκει νὰ γνωρίζουν προκαταβολικὰ οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὸν Πνευματισμό, ὅτι ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν παραδοκεῖ ὁ Πονηρὸς νὰ τοὺς ἐμπαίξῃ, ἐὰν δὲν εἶναι πολὺ προσεκτικοὶ στὶς ἐνέργειές τους καὶ εἰδικώτερα στὸν ἔλεγχο τῶν λαμβανομένων κειμένων. "Ὅλα αὐτὰ ἐξηγούνται ἐπαρκῶς στὶς σελίδες αὐτοῦ τοῦ βιβλίου.

Στὸ παρὸν ἔργο, καθὼς καὶ σὲ ὅλα ὅσα ἐκδίδει ὁ "Ὁμιλος «Τὸ Θεῖον Φῶς», ὀμιλοῦν μόνο τὰ Ἀνώτατα Πνεύματα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ γι' αὐτὸ οἱ διδασκαλίες των εἶναι μεστὲς ἐννοιῶν. Ἀκόμη εἶναι ἀπαλλαγμένες ἀπὸ τὴν παραμικρὴ ἐπέμβαση τοῦ Πονηροῦ Πνεύματος, δηλαδὴ περιέχουν ἐξ ὀλοκλήρου τὸν ἀγνὸ καὶ καθαρῶτατο Οὐράνιο Λόγο. Τὶς ἀλήθειες αὐτές ὁ ἀναγνώστης θὰ τις διαπιστώσει μόνος του, μὲ τὴν προσεκτικὴ μελέτη τῶν ἔργων καὶ τὴν προοδευτικὴ ἐμβάθυνση στὰ νοήματά τους.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος κατακλύζεται ἀπὸ κάθε εἶδους μὴ-νόματα ὑλικῆς καὶ πνευματικῆς φύσεως. Στὴν πλειονότητά τους εἶναι ἀνθρώπινα ἔργα, πὺ ἀποσκοποῦν εἴτε στὸ συμφέρον πρὸς ἀπόκτηση ἀγαθῶν, εἴτε στὴν παραπλάνηση μὲ σκοπὸ τὴν πνευματικὴ ὑποδούλωση. Στὸ μέσο τῶν πολλαπλῶν αὐτῶν ἐπιδράσεων ὁ ἄνθρωπος δὲν γνωρίζει πὺ νὰ κατευθυνθῆ. Δὲν ἔχει τὴν πνευματικὴ διαύγεια νὰ διακρίνει τί εἶναι ὀρθὸ καὶ τί λανθασμένο. Οἱ σειρῆνες τῶν ὑλικῶν ἔλξεων τοῦ ἔχουν ἀφαιρέσει τὴν λογικὴ του κρίση. Περιπλανᾶται σὲ ἄγνωστες περιοχές, ἀναζητῶντας κάτι τὸ ἄγνωστο, πὺ οὔτε ὁ ἴδιος ἔχει συνειδητοποιήσει τί εἶναι αὐτό.

Ἰδοῦ, λοιπόν, ὁ νέος Φᾶρος τῆς πνευματικῆς του καθοδηγήσεως, πὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὰ Κείμενα τῶν Ἀνωτάτων Διδασκάλων τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Ἡ Πηγὴ τοῦ Οὐρανοῦ διοχετεύει μέσῳ αὐτῶν τὴν ἀνθρωπότητα ἀπλετο τὸ Ἀληθινὸ Φᾶς, ὡστε οἱ ἄνθρωποι, καθοδηγούμενοι ἀπὸ τὸν Οὐράνιο Φᾶρο, πὺ στήθηκε στὴ Γῆ, νὰ ἐκανεύρουν τὴν ὀρθὴ πορεία πρὸς τὸν προορισμό τους.

Τὸ σκότος τῶν παραπλανητικῶν διδασκῶν διαλύεται ἀπὸ τὸ φᾶς τοῦ Πνευματικοῦ Ἡλίου. Ἄρχισε ἤδη νὰ φαίνεται στὸν ὀρίζοντα ἡ αὐγὴ τῆς νέας ἡμέρας τῆς εἰρηνικῆς ἐποχῆς, πὺ διαδέχεται σιγά - σιγά τὸν κοινωνικὸ καὶ ἠθικὸ Μεσαίωνα τοῦ 20οῦ αἰῶνα.

Ἀπομένει ὅμως ἀκόμη ἡ τελευταία πράξη τοῦ δράματος πὺ παίζεται σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο. Ἄλλὰ ὅ,τιδήποτε καὶ νὰ συμβῆ, δὲν πρόκειται νὰ ἐπέλθῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Μετὰ τὴν θύελλα, ἡ γαλήνη θὰ ἐπουλώσῃ τίς κοινωνικὲς πληγές πὺ ἐπέφεραν οἱ δυνάμεις τοῦ Σκότους, καὶ τὸ Θεῖο Φᾶς θὰ διανοιξῆ νέες εὐρύτατες προοπτικὲς στὴν πορεία τῆς ἀνθρωπότητος.

Εὐτυχεῖς θὰ εἶναι ἐκεῖνοι πὺ πρῶτοι θὰ ἀντιληφθοῦν καὶ θὰ ἀποδεχθοῦν τὴν ἀπαλὴ θωπεῖα τῶν ἀκτίνων τοῦ Πνευματικοῦ Θεοῦ Φωτός.

Π. Ο. Α.

Τὸ ἐξώφυλλο καὶ τὰ ἐκτὸς κειμένου σχέδια τοῦ βιβλίου προέρχονται ἀπὸ δράματα τῆς Κας Μαίρης Λυραῖ, μέλους τοῦ Ὁμίλου μας, ἡ ὁποία ἔχει ἰσχυρὸν τὸ χάρισμα τῆς διδράσεως.

Τὰ σχέδια αὐτὰ ἐπελέγησαν ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν χιλιάδων σχεδίων δραμάτων της, στὰ ὁποῖα κυριαρχεῖ τὸ σύμβολο τοῦ Σταυροῦ (4.200 διαφορετικὰ σχέδια σταυρῶν μέχρι σήμερα).

Τὸ σύνολον τοῦ ἔργου τῆς Κας Λυραῖ θὰ ἐκδοθεῖ μελλοντικῶς ἀπὸ τὸν Ὁμιλό μας σὲ αὐτοτελεῖς τόμους.

Π. Ο. Α.

ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ

Ὁ Πνευματικὸς Κόσμος ὀνομάζει τὴν Γῆν σας «Σταθμὸν Ἄλφα». Ὁ Σταθμὸς οὗτος κατοικεῖται ἀπὸ ἑνσαρκωμένας ἀδελφὰς ψυχάς. Οὕτω, ὁ Κόσμος σας συνεχῶς ἀνανεοῦται, καθ' ἣν στιγμήν γίνεται ἀνάκλησις πολλῶν ψυχῶν, ἵνα κριθοῦν ἀπὸ τὴν Θεῖαν Ἀρχὴν τοῦ Βασιλείου Μας.

Ὅλοι, λοιπόν, ἀπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν Πολιτείαν ἀναχωρεῖτε, ἥτοι τὴν Πολιτείαν τοῦ Βασιλείου Μας, διὰ νὰ ἑνσαρκωθῆτε εἰς τὴν Γῆν, ὅπου ἀποκτᾶτε σχετικὴν πείραν, μέσῳ τοῦ πόνου, τοῦ μόχθου, καὶ τοῦ κόπου, καὶ πάλιν ἐπιστρέφετε εἰς τὴν ἰδίαν Ἐπουράνιον Πολιτείαν.

Ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται, ζῆ εἰς τὴν Γῆν ἐπὶ ἕν χρονικὸν διάστημα, καὶ ὕστερον ἀποθνήσκει, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὅλα τὰ ἔμβρια τῆς Δημιουργίας.

Ὁ ἄνθρωπος διαφέρει ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα πλάσματα τοῦ Κυρίου, διότι ἔχει λογικὴν καὶ κρίσιν. Ἄλλὰ τί κάμνει οὗτος;

Καταχρᾶται τῆς ἐλευθέρου αὐτοῦ βουλήσεως, μὲ τὴν ἰδιοτέλειάν του, εἰς θᾶρος τῶν συναθρώπων του.

Διατί πράττει τοῦτο;

Διότι ἀγνοεῖ παντελῶς τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεώς του ἀπὸ τὸν Δημιουργόν. Ἄγνοεῖ ποῖος εἶναι ὁ προορισμὸς του εἰς τὴν Γῆν. Ἄγνοεῖ τὰ ἱερά του καθήκοντα καὶ ποῖον σκοπὸν ἔχουν αὐτὰ εἰς τὴν διάπλασιν τῆς ὀντότητός του, διὰ νὰ γίνῃ ἀνάξιος Ἐκείνου, Ὅστις τὸν ἐπλασε κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Αὐτοῦ.

Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων γνωρίζει πόθεν λαμβάνει φῶσιν. Οὗτος διδάσκεται διὰ τῆς ἐμπνεύσεως. Τί, ὁμως, εἶναι ἐμπνευσις, τὸ ἀγνοεῖτε.

Ἐμπνευσις, εἶναι ἡ ἀπόκτησις σειρᾶς εἰκόνων ὄλων τῶν ἀνθρωπίνων καταστάσεων, ἐν τῇ φύσει καὶ ἐν ταῖς πράξεσιν.

Τὸ σκοτεινὸν πνεῦμα, ἐπόμενον εἶναι νὰ ἔχη σκοτεινάς ἐμπνεύσεις, πεπλανημένας. Τὸ φωτεινόν, διὰ τῆς καθαρᾶς ἀντιλήψεώς του, ἀνταποδίδει τὰς πραγματικὰς εἰκόνας.

Πολλοί ἐκ τῶν διδασκόντων ἐπιμένουν εἰς τὰς ὑποδείξεις των, χωρὶς θεθαίως νὰ ἔχουν πλήρη ἐπίγνωσιν τῶν σκοτεινῶν σημείων τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ ὄντος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἔρευνα εἰς τὰ ἐνδότερά του μυστήρια εἶναι δυσχερῆς. Καὶ τοῦτο, διότι θαδίζει ἐντὸς λαβυρίνθου ἀνευ δαυλοῦ, οὕτως ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ φθάσῃ ποτὲ εἰς τὸν ἀντικειμενικόν του σκοπόν.

Διὰ νὰ ἀφυπνισθῇ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ὁ Οὐρανὸς ἀπεφάσισε (καὶ λέγοντας Οὐρανός, ἐννοῶ τὸ Βασιλεῖον τοῦ Κυρίου), ὅπως φωτίσῃ τὴν ἀμάθειαν τοῦ ἀνθρώπου, διὰ νὰ μὴ εἴπῃ τις, ὅτι ὁ Δημιουργὸς εἶναι τυφλὴ δύναμις καὶ δὲν μεμινᾷ διὰ τὰ πλάσματα Αὐτοῦ.

Γνωρίζετε, ἀλλὰ δὲν πιστεύετε ὅτι ὑπάρχει Βασιλεῖον Κρίσεως τῶν πράξεών σας. Ἐπίσης ὑπάρχει καὶ μία λεωφόρος, διὰ τῆς ὁποίας ἔγονται αἱ ψυχαί, οὐχὶ εἰς τὸ ἀγνωστον καὶ ἀβέβαιον Ἄπειρον, ἀλλὰ εἰς σημεῖα ὅπου ἡ Θεία Ἀρχὴ καθώρισεν.

Ὡς ἀντιλαμβάνεσθε, σκοπὸς τῶν Ἐπουρανίων Ἔργων εἶναι ἡ ἀγνὴ φώτισις τοῦ ἀνθρώπου, διὰ νὰ εὔρη εὐκολώτερον τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν ἐν τῷ Κόσμῳ ἐν ᾧ ζῆ, ἵνα δυνηθῇ ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ καὶ ἀκολουθήσῃ τὴν Λεωφόρον τοῦ Κυρίου.

Κρατῶ ὑψηλὰ τὴν δᾶδα τῆς ἀγνῆς Γνώσεως. Μὲ σύνεσιν, ἀκράδαντον τὴν πίστιν σας πρὸς τὴν Θεότητα, καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον, ἀκολουθήσατέ με εἰς τὸν ἀνεξιχνίαστον λαβύρινθον τῶν γνώσεών σας.

Ὁ μ η ρ ο ς

Ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος (Α΄)

Εὐλογημένον τὸ Ὄνομά Σου, Κύριε,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος;

Τὸ μόριον αὐτὸ τῆς Οἰκουμένης, εἶναι μία ὕλική ὄντοτης ἀρρήκτως συνδεδεμένη ψυχῇ τε καὶ πνεύματι. Δηλαδή, τὰ δύο τρίτα εἶναι Οὐράνια καὶ τὸ ἕν τρίτον γήϊνον. Ὡς παρατηρεῖτε, ὑπερισχύει τὸ Ἐπουράνιον. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει κάποιον προορισμὸν εἰς τὴν Γῆν, διὰ νὰ ἀνέλθῃ τελειότερος εἰς τὸν Οὐρανόν.

Τὸ ἕν τρίτον τῆς ὄντοτήτός του, ποῦ εἶναι γήϊνον, δηλαδή σῶμα, διατὶ ὑπερισχύει τῶν δύο τρίτων;

Διότι ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ὕλη ἰσοσταθμίζονται. Τὸ πνεῦμα θὰ δώσῃ τὸ θάρος εἴτε εἰς τὴν μίαν πλευράν, εἴτε εἰς τὴν ἄλλην. Καὶ ἂν τὸ πνεῦμα ἔχῃ ἀγνήν φώτισιν, θὰ κλίνει πρὸς τὴν ψυχὴν. Ἐὰν ὄχι, θὰ κλίνει πρὸς τὸ σῶμα. Ἐὰν ἀμφιβάλλῃ καὶ ἄλλοτε κλίνει πρὸς τὸ ἕν μέρος καὶ ἄλλοτε πρὸς τὸ ἄλλο, τότε δὲν εἶναι σταθερὸν πρὸς μίαν κατεύθυνσιν καὶ δυνατὸν, εἰς μίαν του κλίσιν πρὸς τὸ σῶμα, νὰ διαπράξῃ κάτι τὸ κακόν.

Αἱ ἀμφιταλαντεύσεις τοῦ πνεύματος λαμβάνουν χώραν, ὅταν ἡ ψυχὴ δὲν ἔχῃ τὸ σθένος νὰ ὑποτάξῃ αὐτὸ διὰ παντός.

Καὶ διατὶ αὕτῃ ἡ διαφορὰ τοῦ ψυχικοῦ σθένους ἀπὸ τὴν μίαν ὄντοτητα εἰς τὴν ἄλλην;

Βεβαίως, τὸ σημεῖον τοῦτο εἶναι τὸ μυστήριον, ποῦ ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ἐρμηνεύσῃ. Ὅχι διότι τοῦ λείπουν τὰ ἐφόδια, ἀλλὰ διότι προχωρεῖ εἰς σκοτεινὴν στοάν χωρὶς φῶς. Ἐὰν, λοιπόν, ἐφωτίζετο ἀπὸ τὸ Ἄγνον Φῶς, πολλὰ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐρμηνεύσῃ, τῶν ὁποίων σήμερον δὲν εὐρίσκει τὴν ἐρμηνείαν των.

Μήπως ὁ Κύριος ἠδίκησε τὰς ψυχάς, καὶ εἰς τὰς μὲν ἔδω-

σε σθένος ψυχικόν καί εἰς τὰς δὲ ἀσθεϊκόν; «Κάτι τοιοῦτον πρέπει νὰ συμβαίνει», λέγουν οἱ εἰδικοί σοφοί. Καί ἀπαντῶ ἐγὼ εἰς αὐτοὺς ὡς ἑξῆς:

Ὁ Θεός, ἀγαπητοί μου ἄνθρωποι, δὲν ἠδίκησεν οὐδένα. Ὅλοι τὸ ἴδιον σθένος εἶχον, ὅταν ἐδημιουργήθησαν. Ἀλλὰ διατί τοῦ ἑνὸς εἶναι ἰσχυρότερον τοῦ ἄλλου;

Διότι τὸ σθένος εἶναι τάλαντον. Ὅστις καλλιεργεῖ αὐτό, ἐπιτυγχάνει. Καί ὅστις θεωρεῖ ὅτι εἶναι περιττὸν νὰ καλλιεργῆσῃ τὸ τάλαντόν του, παραμένει ἀδύνατος.

«Καί διατί», θὰ ἐρωτήσετε, «δὲν ἐκαλλιέργησαν τὸ τάλαντόν των ὄλοι αἱ ψυχαί;». Διότι δὲν ἐγνώριζον ὅτι θὰ ἔλθουν νὰ ἐνσαρκωθοῦν εἰς τὴν Γῆν, ἢ ὁποῖα τοὺς ἦτο ἀγνωστος.

Ἐκεῖ, εἰς τὸν Οὐρανόν, ὄλοι ἔχαιρον τὴν ἐλευθερίαν των, εἴτε ἐκαλλιέργουν εἴτε μὴ τὸ τάλαντόν των. Καί ὅταν εὐρέθησαν ἐνσαρκωμένοι, ὀλίγοι μόνον ἦσαν μὲ σθένος. Αἱ ἄλλαι ὑπετάχθησαν εἰς τὸ πνεῦμα των. Καί τὸ πνεῦμα, ὡς ἐλεύθερον ἀπὸ τὴν Θεότητα, δὲν εἶχεν οὔτε λογικὴν οὔτε κρίσιν.

Διὰ τῆς τριβῆς, διὰ τοῦ μόχθου, διὰ τοῦ κόπου, διὰ τοῦ πόνου, ἐκαλλιέργηθη εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ὄντοτητα, διὰ μέσου τῶν χιλιετηρίδων, ἡ λογικὴ καὶ ἡ κρίσις. Ἀλλὰ καί πάλιν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ, ὅτι εἶναι κάτοχος τῆς γνώσεως. Διότι γνώσις εἶναι κάτι τὸ ἀκαθόριστον, ὅταν δὲν γνωρίζωμεν πῶς νὰ ἐπωφεληθῶμεν, ὡς ἀρμόζει εἰς τὸν ἄνθρωπον τῆς γνώσεως.

Ὁ ἄνθρωπος, λοιπόν, εἶναι μία ψυχοπνευματικὴ ὄντοτης ἐνσαρκωμένη, διὰ νὰ καλλιεργῆσῃ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα του.

Ἐπάρχουν ὄντοτητες αἱ ὁποῖαι εἶχον ἰσχυρὸν σθένος. Αἰσθάνονται οὐδέποτε κατῆλθον εἰς τὴν Γῆν σας, οὔτε πρόκειται ποτὲ νὰ ἔλθουν. Εἶναι Ἀρχάγγελοι τοῦ Κυρίου, τοῦ Ἀνάρχου, τοῦ Πατρὸς πάντων ἡμῶν, τοῦ Δημιουργοῦ, διὰ τὸν Ὅποῖον θὰ ὁμιλήσωμεν εἰς σχετικὸν κεφάλαιον.

Ἄρα, εἰς τὸ Ἐπουράνιον Βασίλειον ὑπάρχουν ὄντοτητες ποὺ ποτὲ δὲν εἶδον τὸν Κόσμον σας μὲ ὄφθαλμοὺς γηϊνοῦς. Μία ἀπὸ αὐτὰς τὰς Ὀντότητας ἦτο καὶ ὁ Ἐνσαρκωθείς Κύριος, Ὅστις ἦτο ὁ μόνος κατελθὼν ἐξ Οὐρανοῦ γνωρίζων τὰ πάντα, ἅτινα θὰ ἐλάμβανον χώραν. Καὶ ὁμοίως, ἦλθεν τρίς,

ὥστε νά κατέχη τὰ σκήπτρα τοῦ Οὐρανοῦ. Αἱ ἄλλαι ὀντότη-
τες δὲν θά ἠδύνατο νά πράξουν ὅ,τι ὁ Κύριος ἐπράξεν!

Προετοίμασε τὸ ἔδαφος, εἰς ἐποχὴν ποῦ δὲν ὑπῆρχε δο-
ξασία Θεία. Τὸ ἔργον Του ἦτο σκληρόν. Οὐδεὶς ἀντελαμβά-
νετο τὸ τί ἔλεγεν. Ἐθεώρουν Αὐτὸν ὡς παράφρονα! Ὑπέστη
πολλά!

Δευτέραν φορὰν ἐδίδαξεν ὡς Προφήτης. Φωνὴ ἐν τῇ ἐ-
ρήμῳ!

Τὴν τρίτην φορὰν, ἐγνώριζε πλέον τὸν τρόπον τῆς Διδα-
σκαλίας Του. Καὶ δὲν ἦλθε διὰ νά σταυρωθῆ, ἀλλὰ διὰ νά
ἐδραιώσῃ τὴν Θρησκείαν πρὸς τὸν Ἕνα καὶ Ἀληθῆ Θεόν.

Εἶναι τὸ σημεῖον τοῦτο, τῆς ἐποχῆς ὅπου τὸ ἀρχαῖον
πνεῦμα τῶν Ἑλλήνων καὶ τὸ Χριστιανικὸν συνεργάζονται. Ἡ
λογικὴ καὶ τὸ πνεῦμα ἔδιδον τοὺς πρώτους καρποὺς περὶ τῆς
Θεότητος. Διότι οἱ προγενέστεροι τοῦ μονοθεϊσμοῦ ἦσαν ἀ-
τελεῖς. Ὁ Κύριος συνεπλήρωσε τὰς ἀτελείας, διὰ νά μὴ ἀκυ-
ρώσῃ αὐτάς, ὡς μὴ ὀρθὰς ἐπικοινωνίας τῆς Θείας Δυνάμεως
καὶ τῶν Προφητῶν.

Ἐὰν ἡ ἀνθρωπότης ἐγνώριζε τί ὀφείλει εἰς τὸν μέγαν
Ἀναμορφωτὴν καὶ Σωτῆρα αὐτῆς, θά μετεστρέφετο εἰς εὐσε-
βεστάτην ἀνθρωπότητα. Ἀλλὰ εἶπον καὶ ἐξήγησα, διατί τὸ
σθένος τῆς ὀντότητος ἐκαθυστέρησε τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ ἄνθρωπος, τὸ ἄγνωστον αὐτὸ μυστήριον εἰς τὸν ἄν-
θρωπον! Αὐτὸ ἔρχομαι πρῶτον νά σᾶς ἐξηγήσω.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 2α

Διατί ὁ ἄνθρωπος ἐνεφανίσθη εἰς τὸν Σταθμὸν Α

Διατί ὁ ἄνθρωπος ἐνεφανίσθη εἰς τὸν Σταθμὸν Α; Προ-
τοῦ εἶπω τὸ διατί, ὀφείλω νά ἐξηγήσω τί εἶναι Σταθμοί.

Σταθμοὶ εἶναι Ἐπουράνια Περιοχαί καὶ αὗται ἀπέχουν
ἢ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην διαστήματα Χ Πνευματικοῦ Κόσμου.
Δηλαδή, ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν δύναται νά συλλάβῃ τὴν ἀπό-
στασιν εἰς τὸ Σύμπαν.

Οἱ Σταθμοὶ εἶναι εἴκοσι τέσσαρες (24) τὸν ἀριθμὸν καὶ ὁ
κάθε Σταθμὸς σημειοῦται διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου.

Εἶναι ὁ πρῶτος καὶ ὁ τελευταῖος, πού ἀναφέρει ὁ Κύριος μὲ τὸ «Α - Ω».

Ὁ πρῶτος εἶναι ἡ Γῆ σας, ὁ ὑλικὸς Κόσμος, ὁ μόνος ὅστις ἔχει ἀνθρώπινα ὄντα εἰς ὀλόκληρον τὸ Σύμπαν. Οἱ ἄλλοι Σταθμοὶ εἶναι Πνευματικοί. Ὁ τελευταῖος Σταθμὸς δὲν λογίζεται Σταθμὸς, διότι εἶναι τὸ τέρμα, ὅπου ἡ ψυχὴ ἀναπαύεται, καὶ λέγεται ἀπὸ ὑμᾶς Παράδεισος, ἐνῶ εἶναι ὁ Σταθμὸς τῆς Ἀναπαύσεως. Εἰς τὸν πρῶτον Σταθμὸν ὑπάρχουν πολλαὶ ὀντότητες ἀπὸ ἄλλους Σταθμούς. Τοῦτο θὰ ἐξετάσωμεν εἰς τὸ σχετικὸν κεφάλαιον.

Ὅταν ἡ ὀντότης ἀνακληθῆ καὶ φύγη ἀπὸ τὸν Σταθμὸν Α μὲ καλὴν διαγωγὴν, θὰ μεταφερθῆ εἰς ἄλλον Σταθμὸν, καλλίτερον εἰς τὸν Β. Εἰς τὸν Σταθμὸν Γ ἀποκτᾷ γνῶσιν τῆς Πίστεως. Εἰς τὸν Σταθμὸν Δ ἡ ὀντότης γωριζεῖ πλέον τί σημαίνει Ἀγαθότης. Εἰς τὸν Σταθμὸν Ε ἀποκτᾷ τὴν Γαλήνην. Καὶ εἰς τὸν Σταθμὸν Ζ εἶναι κάτοχος τῆς Πρακτικῆς.

Τώρα ἡ ὀντότης εὐρίσκεται εἰς τὸν ἕκτον Σταθμὸν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον αὐτομάτως γίνεται μέλος τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου καὶ ἡ ψυχὴ μετέχει εἰς τὴν Βουλὴν τοῦ Κυρίου. Ἐχει βεβαίως νὰ διανύσῃ καὶ ἄλλους Σταθμούς, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν τελειότητα.

Ἐδῶ δὲν ἐξετάζομεν τοὺς πειρασμοὺς τοῦ κάθε Σταθμοῦ, τὴν διάρκειαν, καὶ τὸ κέρδος τῆς κάθε ὀντότητος ἀπὸ τὸν Σταθμὸν ὅπου παραμένει. Ἐχετε ὅμως ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι ὁ προτελευταῖος Σταθμὸς εἶναι ὁ δυσκολώτερος πάντων, καὶ ἀπὸ τὸν Σταθμὸν Α, ἀλλὰ ἡ διάρκεια εἰς τὸν Σταθμὸν τοῦτον εἶναι μηδαμινή. Ὅπως εἰς τὸ τελειοποιημένον ἔπιπλον δίδεται τὸ στίλβωμα τῆς τελειότητος, πὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ὀντότητα εἰς τὸν προτελευταῖον Σταθμὸν.

Ἀπὸ ἐκεῖ ὑπάρχουν δύο δρόμοι: Ὁ Πνευματικὸς Παράδεισος, καὶ ὁ ἕτερος, ὁ Ψυχικὸς Παράδεισος. Πνευματικὸς Παράδεισος καλεῖται ὁ τελευταῖος Σταθμὸς τῆς Ἀναπαύσεως, καὶ Ψυχικὸς τὸ Ἀνάκτορον τοῦ Κυρίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐλάχιστοι μόνον εἰσῆλθον μέχρι στιγμῆς.

Καὶ τώρα, προχωροῦντες εἰς τὸ Ἔργον, θὰ ἴδωμεν διατί ἡ ἀνθρώπινος ὀντότης, ἡ ὁποία δὲν ἦτο ἀκόμη ἀνθρώπινος, ἦλθεν εἰς τὸν Σταθμὸν Α.

Ἡ τιμωρία τῶν ψυχῶν, ἐξ αἰτίας τῆς ἀνωπακοῆς των πρὸς

τὸν Δημιουργόν, ἔφερε τὰς ψυχὰς εἰς τὸν Σταθμὸν τῆς Ἐκλεπτύνσεως.

Ὡς γνωρίζετε ἀπὸ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον, ὁ Ἄναρχος εἶναι ἡ προσωποποίηση τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Ἁγαθοῦ. Ὅταν λοιπὸν ὁ Ἄναρχος ἠθέλησε νὰ δημιουργήσῃ Κόσμους ὑλικούς, αἱ ψυχαὶ ἦσαν ἐλεύθεραι νὰ διασχίζουσι τὸ Ἄπειρον καὶ νὰ χαίρωνται τὴν ἀγαθότητα τοῦ Κυρίου. Οὐδεὶς λόγος ὑπῆρχε τότε νὰ δημιουργηθοῦν Κόσμοι. Ἀλλὰ ἡ Ἀνωτέρα Ἀρχὴ ἐσκέφθη νὰ ἀνυψώσῃ περισσότερον τὰ πλάσματά Της καὶ ἐδημιούργησε τὸ Κακὸν ὡς μέσον Δημιουργίας. Οὕτω τὰ πλάσματα εἶχον διαιεσθῆ εἰς δύο παρατάξεις: τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ. Εἶδ' ἄλλως ἡ Δημιουργία δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ.

Παραδόξως, ὅσαι ψυχαὶ δὲν εἶχον καλλιεργήσει τὸ τάλαντόν των, εἰλκύσθησαν ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ. Αὗται ἦσαν αἱ περισσότεραι, διὰ νὰ μὴ εἶπω ὅτι ἐλάχισται παρέμειναν μὲ τὸν Ἄναρχον.

Οὕτω περιέπεσαν αἱ περισσότεραι ψυχαὶ εἰς τὴν ἀνυπακοήν, δηλαδὴ δὲν ἐκαλλιέργησαν τὸ τάλαντόν των καὶ παρεσύρθησαν ἀπὸ τὸν Πονηρόν, χωρὶς νὰ γνωρίζουσι ποῖα ἡ διαφορὰ Καλοῦ ἀπὸ Κακοῦ. Ἡ διαφορὰ ἔμελλε νὰ γίνῃ γνωστὴ εἰς τὰς ψυχὰς, ὅταν θὰ ἐνεσαρκούντο εἰς τὸν Σταθμὸν Α.

Οὕτω αἱ ψυχαὶ αὗται, ὡς συμβολίζει ἡ Βίβλος, ἐξεδιώχθησαν ἐκ τοῦ Αἰωνίου Παραδείσου καὶ ἀπεστάλησαν εἰς τὴν Γῆν, εἰς τὸν Ὑλικὸν Παράδεισον. Ἀλλὰ εἶχον μέσα των τὸν σπέρρον τοῦ Καλοῦ καὶ Κακοῦ, καὶ ἔπρεπε νὰ ἀγωνισθοῦν πολὺ διὰ νὰ φθάσουσι εἰς τὴν τελειοποίησίν των. Ἴδου πῶς, διὰ τοῦ κόπου, τοῦ μόχθου καὶ τοῦ πόνου, ὁ ἄνθρωπος ἤρχισε ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ ἀναβαίνει τὰς βαθμίδας τῆς προόδου, διὰ μέσου τοῦ Πειρασμοῦ!

Ὅσοι δὲν ἔχουν προνοητικότητα, πάντα πληρώνουν. Οὕτω καὶ αἱ ψυχαί, ἐν τῇ ἐλαφρότητί των, ποτὲ δὲν ἀνελογίσθησαν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Κακοῦ, καὶ ἐπλήρωσαν καὶ πληρώνουν αὐτά, μέχρι Κύριος γνωρίζει πότε!

Ἐμφάνις τῆς ζωῆς εἰς τὸν Σταθμὸν Α

Σήμερον δὲν θὰ ὁμιλήσω περὶ τῆς Δημιουργίας τοῦ Σύμπαντος, ἀλλὰ πῶς ἐνεφανίσθη ἡ πρώτη ζωὴ εἰς τὸν Σταθμὸν Α.

Ὡς γνωρίζετε, ἡ Γῆ μὲ τοὺς πλανήτας τῆς εἶναι ὄγκοι τοῦ Ἡλίου. Σεῖς λέγετε: «τὸ ἡλιακὸν μας σύστημα». Τί εἶναι τοῦτο; Τοῦτο ἔχει μεγίστην σημασίαν, διότι ὁ εἰς ἀσπῆρ ἐπιδρᾶ ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

Οἱ πλανῆται εἶχον τὴν ἰδίαν ὕλην μετὰ τῆς Γῆς. Ἀλλὰ λόγῳ τῆς ἀποστάσεως τοῦ ἑνὸς πλανήτου ἀπὸ τοῦ ἄλλου, τῆς ἐπιδράσεως, τοῦ μεγάλου χρόνου, καὶ τῆς ἀκτινοβολίας τῶν τοῦ ἡλίου ὄσον καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων, ἡ οὐσία τῆς γῆς τοῦ κάθε πλανήτου εἶναι διάφορος.

Ὅταν ἐσχηματίσθη ἡ Γῆ, εὐρίσκετο ἐντὸς ὕδρατμῶν. Τὸ ἔδαφος τῆς δὲν εἶχεν ἀκόμη στερεοποιηθῆ. Μὲ τὸν χρόνον, πού ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ὑπολογίσῃ, ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ σχηματισθῆ μία πελωρία νήσος. Καὶ ἀκόμη δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ.

Ἡ δημιουργία τῆς Γῆς εἶναι κάτι τὸ ἐξαιρετικόν, διότι ἡ ἐπιβλεψὶς τοῦ Ἀνάρχου ἦτο μεγάλη. Δὲν τοῦ διέφυγε καὶ ἡ παραμικροτέρα παράλειψις. Ἐσκέφθη πρῶτον νὰ δώσῃ ζωὴν εἰς τὴν φύσιν, νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ ἔδαφος, νὰ ἐμφανίσῃ τὰ ζῶα ἀπὸ τὸ πλέον μικρὸν ἕως τὸ πλέον μέγalon, καὶ τελευταίως ἐδημιούργησε τὸν ἄνθρωπον, ἵνα εὕρῃ ἐτοιμὴν τὴν τράπεζαν!

Ἦρχισεν ἡ δημιουργία τῆς Γῆς μὲ μίαν πνοὴν τοῦ Κυρίου. Ὁ Ἡλιος καὶ οἱ λοιποὶ πλανῆται τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος, ἔμελλον νὰ ἐξυπηρετήσουν τὴν μικρὰν Γῆν, κατὰ τὴν Βούλησιν τοῦ Ἀνάρχου.

Σεῖσμοι, ἐκρήξεις ἠφαιστειῶν, βροχαὶ πρωτοφανεῖς, πού ὁ ἄνθρωπος ποτὲ δὲν ἔχει ἰδεῖ, κεραυνοὶ ἀκατάπαυστοι, ὅλα αὐτὰ ἔδιδον τὴν εἰκόνα μιᾶς νέας δημιουργίας ἐν σμικρῷ. Καὶ πάλιν ἡ Γῆ, δηλαδὴ τὸ χέρσον μέρος αὐτῆς, δὲν εἶχε χωρισθεῖ εἰς δύο μεγάλας νήσους.

Ἡ πρώτη θλάσθησις ἦτο πολὺ διάφορος. Ἀργότερον ἐ-

ξευγενίσθη καὶ αὕτη, ὡς τὰ πάντα ἐν τῷ Βασιλείῳ τῶν ἐμβίων ἐξευγενίσθησαν.

Ἡ πρώτη ζωὴ ἐνεφανίσθη εἰς τὰ πανύψηλα ὄρη καὶ εἰς τὴν θάλασσαν συνάμα. Ἀσύλληπτος ἡ ζωὴ αὕτη ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπινον πνεῦμα. Ἀναλόγως τοῦ κλίματος, τοῦ ὕψους ἢ τοῦ βάθους, ἔλαβεν ἡ ζωὴ αὕτη σχῆμα καὶ ἐπαρουσιάσθησαν τὰ πρῶτα πτηνὰ καὶ οἱ πρῶτοι ἰχθεῖς, ἄγνωστοι εἰς τὴν ἀνθρώπινον γνῶσιν.

Ὀλίγα ἀπὸ τὰ παράξενα θηρία ποὺ ἐνεφανίσθησαν: Πελώρια σαῦραι. Σαῦραι μὲ πτέρυγας. "Ἄλλου εἶδους σαῦραι μὲ ράμφη, ποὺ ἔζων εἰς τὴν ξηρὰν καὶ τὴν θάλασσαν. "Ἐνα εἶδος ἵππου, διπλασίου τοῦ σημερινοῦ, ἀγρίου, μὲ πολὺ μεγάλην χαίτην καὶ πτέρυγας. Ἰχθεῖς μὲ ἐξ πόδας, καὶ πολλὰ ἄλλα.

Ἡ ζωὴ εἶχε δοθῆ. Τώρα ἐπρόκειτο νὰ ἔλθουν εὐγενέστερα ζῶα.

Ἡ ζωὴ ἐνεφανίσθη ὡς ὕλη εἰδικὴ ἐντὸς τοῦ ρέοντος ὕδατος.

Ἡ θλάστησις ἔλαβεν ἄλλον ρυθμὸν. Ἐπλουτίσθη.

Τελευταῖος πάντων ἐνεφανίσθη, ὡς εὐγενεστέρα ὕλη, ὁ ἄνθρωπος. "Ὡστε ἡ ἀνθρώπινος φυλὴ ἦτο μία καὶ ἡ αὕτη. Δὲν ἐνεφανίσθη εἰς καὶ μόνον, ἀλλὰ πολλοί.

Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ὁμοίαζον ὀλίγον πρὸς τὰ θηρία. Περιπάτουν ἄλλοτε μὲ τὰ τέσσαρα καὶ ἄλλοτε ἐπὶ τῶν δύο ποδῶν των. "Ἐμαθον νὰ περιπατοῦν ἐπὶ τῶν δύο ποδῶν των ἀναρριχώμενοι εἰς τὰ πανύψηλα δένδρα. Αἱ πρῶτοι ομάδες συνεδέοντο διὰ τοῦ ἐνστίκτου καὶ ἐπετίθεντο εἰς κάθε ζῶον ποὺ συνήντων εἰς τὸν δρόμον των. Δὲν εἶχον πνεῦμα, οὔτε λογικὴν, ἀλλὰ χονδροειδῆ πονηρίαν. "Ἐπρεπε νὰ ζοῦν μεταξὺ τῶν ζῶων, διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ συντηρηθοῦν, καὶ πρὸ παντός νὰ προστατεύωνται ἀπὸ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν διαφόρων θηρίων ἢ ζῶων.

Παρήλθον αἰῶνες, ὅποτε ἡ νέα πνοὴ ἤρχισε νὰ διδῆ ἄλλην φάσιν εἰς τὴν Γῆν. Μεγάλοι σεισμοὶ διέσπασαν τὴν κραταῖαν ὕλην εἰς τὰς Ἠπειρούς, πλὴν μιᾶς, ἡ ὁποία ἀργότερον ἐχώρισθη εἰς δύο. Ὁ ἄνθρωπος ἦτο πλέον καλῶς ἐγκατεστημένος εἰς τὸν Σταθμὸν του, μὲ τὴν Θεῖαν Πνοὴν ἐντὸς αὐτοῦ.

Εἰς τὸ προσεχές θὰ παρακολουθήσωμεν τὴν ἀνάπτυξιν

του. Πῶς ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον τῆς προόδου διὰ μέσου τῆς λογικῆς, καὶ ἀργότερον τῆς κρίσεως.

Ἡ ἐμπειρία ἔμαθεν εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ κρίνῃ τὰ πάντα διὰ τῆς ὕλης. Ἡ Θεογνωσία θὰ τοῦ μάθῃ νὰ κρίνῃ διὰ τῆς Φωνῆς τοῦ Θεοῦ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 4η

Περὶ πολέμου

Ὅταν, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, κλείσω τὸ ἔργον μου, τότε θὰ εἰσέλθω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ Ἄνάκτορον τοῦ Κυρίου. Θὰ λαμβάνω καὶ ἐγὼ μέρος εἰς τὰς μεγάλας ἀποφάσεις, οὐχὶ τοῦ πολέμου, ἀλλὰ τῆς Εἰρήνης, διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτὴν κατὰ θάθος ἐπιθυμεῖ. Ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι πολεμοχαρεῖς καὶ παρασύρουν κόσμον πολὺν εἰς τὰς ἐπάλλξεις τοῦ θανάτου.

Ὁ πόλεμος εἰς ἀρχηγόνους ἐποχὰς ἦτο ἀναγκαῖος, διότι ἡ γνῶσις καθυστερεῖ καὶ ἡ λογικὴ δὲν εἶχεν ἐμφανισθῆ ὡς μέτρον τοῦ λόγου ἐπὶ τῆς προόδου. Πολλοὶ ψυχὰι ἐθανατώθησαν, διὰ νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν Γῆν καὶ ἐπανεύρουν τὴν συνέχειαν τῆς πρώην ζωῆς των εἰς ἀνώτερον ἐπίπεδον, οὐχὶ ὅμως καὶ τίμιον. Σὺν τῷ χρόνῳ, ἡ ἐπανάληψις αὕτη τῆς ἐπαναφορᾶς τῶν ψυχῶν ἐπὶ τῆς Γῆς ἔδωσε τὰ πρῶτα δείγματα τῆς πνευματικῆς των προόδου. Ἄλλὰ τότε, ἐνισχυμένος ὁ Πονηρὸς εἰσέδυσεν εἰς τὰ πνεύματα τῶν ἐγνωστῶν καὶ θαρραλέων ἀνδρῶν, ἔστω καὶ ἐὰν μετὰ αὐτῶν ὑπῆρχον λόγοι, καὶ τοὺς ἐνέπνευσε τὴν ἀτομικότητα, ὥστε νὰ ἀδιαφοροῦν διὰ τὸν πλησίον των καὶ νὰ ἐπωφελοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς των, χάριν τῆς ἰδίας των εὐημερίας καὶ τοῦ πάθους των, ὅσοι θεβαίως εἶχον πάθος τι.

Οὕτω, ἔχομεν φθάσει εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος ὡς Ἥλιος γνώσεως ἐπεσκίασεν ὅλας τὰς γνώσεις τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου. Αἱ γνώσεις, ὅμως, εἶναι ἄλλαι καλαὶ καὶ ἄλλαι θλασθεραὶ. Αἱ καλαὶ γνώσεις ἔμεινον στάσιμοι, αἱ δὲ θλασθεραὶ ἀνεπτύχθησαν μέσω τοῦ Ἐωσφόρου. Καὶ οὕτω ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς μεγάλης Διδαχῆς τοῦ Κυρίου, ὅστις ἐφώτισεν ἐπαρκῶς τὸν Κόσμον περὶ τῶν δύο γνώσεων, τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ.

Ἐκείνους τοὺς χρόνους μέχρι σήμερα, παρήλθον αἰ-
ῶνες. Ἡ γνώσις ἐπλουτίσθη, χωρίς νὰ εἶναι ἱερά. Λέγοντας
«ἱερά γνώσις», ἐννοῶ, ὅταν τὸ πνεῦμα ἀποκτᾷ πείραν γνώ-
σεως καὶ συνεργάζεται μετὰ τῆς ψυχῆς. Διὰ τοῦτο ὁ Πνευμα-
τικός Κόσμος προτιμᾷ τοὺς προοδευμένους εἰς ψυχικὸν σθένος
καὶ οὐχὶ πνευματικόν. Βεβαίως, ἐὰν συμβαδίζουν πνεῦμα
καὶ ψυχὴ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὀντότητος, τότε τοῦτο εἶναι
τὸ ἰδεῶδες!

Σήμερα, εἰς τὸν νῦν πολιτισμὸν σας, ὑπάρχουν πολλοὶ οἱ
ὁποῖοι εἶναι ἐνδεδειγμένοι ἀπὸ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον νὰ
κατηγοῦν τὰς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων. Καὶ οὕτω ἐφθάσα-
μεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ γνωρίζωμεν κάλλιστα, ὅτι ὁ πόλεμος
εἶναι ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἐνῶ ἡ εἰρήνη εἶναι εὐλογία τοῦ
Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ἐὰν Κράτος τι, λογιζόμενον ὅτι
εὐρίσκεται εἰς τὸ ὕψος τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ, δὲν κατα-
κτᾷ ἄλλο Κράτος διὰ μέσου τοῦ πολέμου, ἀλλὰ διὰ μέσου
τοῦ εἰρηνικοῦ λόγου, καὶ ὁ λόγος οὗτος ὅταν εἶναι εἰλικρινῆς,
κατακτᾷ περισσοτέρους ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν πόλεμον.

Ἡ Εἰρήνη εἶναι Οἶκος Θεῖος. Ἀνέχεται τοὺς πάντας, διὰ
νὰ τοὺς καθοδηγήσῃ καὶ τοὺς ὑποδείξῃ ποῖαν ὁδὸν ὀφείλουν
νὰ ἀκολουθήσουν, οὐχὶ ἐντὸς τοῦ σκότους, ἀλλὰ ἐντὸς τοῦ
φωτός. Καὶ τὸ φῶς εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν, εἶναι τὰ μέσα
πρὸς διατήρησιν τῶν προσηλυτισθέντων. Ὁ ἄνθρωπος δὲν
πρέπει νὰ προσηλυτίξῃ πρὸς ὄφελος ἀτομικόν, ἀλλὰ τοῦ συν-
όλου, ὁπότε καὶ ὁ ἴδιος συμπεριλαμβάνεται εἰς τὰ ὀφέλη.

Σήμερα, ὁ πόλεμος εἶναι θανάσιμος ἐχθρὸς τοῦ Πνευμα-
τικοῦ Κόσμου. Διὰ τοῦτο μάχεται ὁ Πνευματικὸς Κόσμος ἐ-
ναντίον τῶν ἰθυόντων, τοὺς ὁποῖους θὰ ἐκμηδενίσῃ, διὰ νὰ
δυνηθοῦν οἱ λαοὶ νὰ συναδελφωθοῦν καὶ ἀπολαύσουν τὸ αὐ-
τὸ Θεῖον Φῶς, πού ὁ Κύριος ἀποστέλλει εἰς πάντας.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 5η

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ μεγαλύτερον μυστήριον τῆς Δημιουργίας

Ἀδελφοί, ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ μεγαλύτερον μυστήριον
τῆς Δημιουργίας. Ὁ Θεὸς ἐπλάσθη τὰ πάντα ἐκ τοῦ μηδενός,
καὶ τελευταῖος ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἀκατέργαστος ἀδά-

μας τοῦ Κυρίου. Ἡ κατεργασία του, κατὰ ἐποχὰς τῆς αἰωνιότητος, γίνεται ἐν τῇ Γῆ. Θὰ ὀμιλήσω περὶ αὐτοῦ κατὰ σειρὰν τῶν τίτλων ποῦ πρόκειται νὰ δώσω, ὅταν ἀρχίσῃ ἡ ἐργασία αὕτη.

Ποῖον εἶναι τὸ ἀπώτερον μέλλον τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὴν κλίμακα τῆς ἀνωψώσεώς του, εἶναι ἄγνωστον ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον. Ἄλλ' ἡμεῖς ἐνδιαφερόμεθα πρῶτον νὰ γνωρίσωμεν ποῖος εἶναι ὁ προορισμὸς του ἐν τῇ Γῆ, καὶ ὕστερον θὰ ἐπεκταθῶμεν εἰς τὰ περαιτέρω.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ὡς φύσις ἀνθρώπινος εἶναι αἰώνιος. Ἐὰν δὲν εἶχε τὴν ἐντύπωσιν αὐτὴν, διατὶ εἶναι ἀπληστος πρὸς τὰ ἀγαθὰ τῆς Γῆς καὶ οὐχὶ τοῦ Οὐρανοῦ;

Ἡ σκέψις του περὶ αἰωνιότητος εἶναι ὀρθή, διότι ἡ ψυχὴ οὐδέποτε θνήσκει, ἀλλὰ καλλιεργεῖται καὶ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Καὶ ἐὰν δὲν ἀποκτήσῃ τὴν δέουσαν ψυχικὴν μὀρφωσιν, ἐπανέρχεται εἰς τὸν Κόσμον σας δὶς, τρίς, ἀναλόγως τῶν ἐλλείψεών της, ἀλλὰ ὑπὸ ἄλλον βαθμὸν, ἀναλογοῦντα εἰς τοὺς Σταθμοὺς τῆς ψυχικῆς διαδρομῆς, οἱ ὁποῖοι, ὡς γνωρίζετε, εἶναι 24 τὸν ἀριθμὸν.

Σκοπὸς μας εἶναι ἡ Ἀνθρωπότης νὰ φωτισθῇ, ἤτοι νὰ γνωρίσῃ ὅτι ὑφίσταται Κόσμος τῶν Ψυχῶν, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Κόσμου τούτου λαμβάνετε ὀδηγίας, θεβαιώσεις, μηνύματα, ὑποσχέσεις, προφητείας καὶ διδασκαλίας, οὐχὶ ἀπὸ ἀπλά πνεύματα, ἅτινα πολλακίς δὲν γνωρίζουν τὸ τί λέγουν, ἀλλὰ ἀπὸ Ἀρχηγούς τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου.

Εἶναι δύσκολον ὁ κόσμος τῶν ἀπίστων νὰ πεισθῇ περὶ τῶν ὄσων λέγω. Ἡμεῖς ὁμως δυνάμεθα νὰ τοὺς ἀποστομώσωμεν ἄλλ' εἶναι, ὡς θλέπετε, καὶ οἱ Θεῖοι νόμοι, οἱ ὁποῖοι πολλακίς μᾶς παρεμποδίζουν εἰς τὸ ἔργον τούτο. Διατὶ;

Ἀκριβῶς διότι εἶναι τέλειοι καὶ προβλέπουν τὰς συνεπείας διὰ τούτο.

Πῶς, λοιπόν, νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς δυστρόπους χαρακτῆρας θετικὴν ἀπάντησιν; Λέγοντας θετικὴν, ἐνωῶ γῆινην, διότι τὴν Γῆν ἔχετε ὡς θέσιν καὶ τὸν Οὐρανὸν ὡς ἄρησιν. Ἐνῶ συμβαίνει τὸ ἀντίθετον.

Οἱ πραγματικοὶ πνευματισταὶ μᾶς ἐννοοῦν. Οἱ ψευδοπνευματισταὶ ζητοῦν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐπιμένουν ἐπὶ ἀποδει-

ξεων' τόσον ἢ σοφία των ἐμωράνθη! Ἡμεῖς θὰ ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν Ἀρχὴν, ἀπὸ τὸ Ἄλφα, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν Ἀνυπαρξίαν (ἐποχὴ ἄχρωμος, ἄκαιρος καὶ ἀνυπολόγιστος)· καὶ τοῦτο διὰ νὰ φωτισθοῦν οἱ ἀπλοὶ καὶ εὐγενεῖς ἐγκέφαλοι τῶν ἀνθρώπων. Δὲν θὰ ἀποταθῶ πρὸς τοὺς σοφοὺς σας· οὗτοι ζοῦν εἰς ἄλλους κόσμους, τῆς φαντασίας των. Διὰ τοῦτο δὲν συλλαμβάνουν τὴν Ἀλήθειαν καὶ περιπλανῶνται εἰς τὰ σκόπη τῆς γνώσεως, ἣτις ὀνομάζεται Ἀγνωσία.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 6η

Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς Ἀνθρωπίνης Οἰκογενείας εἶναι σήμερον ὁ Σιωνισμὸς

Σήμερον θὰ ὀμιλήσω διὰ τὸν πρῶτον ἐχθρὸν τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ ἐχθρὸς οὗτος εἶναι ἀφανής. Ἐργάζεται ὡς ἡ μέλισσα· ἀπομυζᾷ ἐκ τῶν ἀνθέων τὸν γλυκὺν χυμόν, πρὸς ἴδιόν του ὄφελος, καὶ ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν τύχην τῶν ἄλλων. Ἀρκεῖ ὁ σκοπὸς νὰ ἀγίαση τὰ μέσα.

Τίς, ὅμως, θὰ τιμωρήσῃ τὸν ἐχθρὸν τοῦτον, ὅστις ἐν τῇ ἀφανείᾳ του ἐργάζεται σκληρὰ ἀπὸ πολλῶν αἰώνων, διὰ νὰ καταστρέψῃ πᾶν τὸ καλὸν καὶ ἀγαθόν;

Καὶ ὅμως, ὁ ἐχθρὸς οὗτος ἦτο τὸ πάλαι ποτὲ ὁ Περιούσιος λαὸς τοῦ Κυρίου, ὡς καὶ ὁ Ἐωσφόρος ἦτο ὁ κάλλιστος τῶν Ἀγγέλων Του. Ὁ Ἐωσφόρος, ὑπὸ τὴν ὄψιν τοῦ Ἰεχωθᾶ, ἐπλούτισε τὰς γνώσεις τοῦ ἐχθροῦ τούτου κατὰ τρόπον ἄγνωστον εἰς τοὺς πληθυσμοὺς τῆς Γῆς καὶ ἐσκέφθη, διὰ τῶν Μασονικῶν Στοῶν, τοῦ Κομμουνισμοῦ, τοῦ Σοσιαλισμοῦ καὶ τῆς διαφθορᾶς τῶν ἠθῶν, νὰ φέρῃ ἀντιμέτωπους τοὺς μὲν με τοὺς δέ.

Τὰ συνθήματά των εἶναι λογικά, εὐεργετικά διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἀλλ' ὁ σκοπὸς των εἶναι διάφορος. Καλύπτονται μὲ τὸ προσωπεῖον τοῦ Ἀγγέλου καὶ ὑποσκάπτουν τὰ θεμέλια ὄλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου σας. Ἐχουν πράκτορας ξένους πρὸς τὴν φυλὴν των καὶ ἐνεργοῦν οὗτοι ἐπὶ χρήμασι. Διὰ τοῦτο, ἐνῶ ἐκτιμᾶτε ἓνα συνάδελφον φέρ' εἰπεῖν μιᾶς πολιτικῆς μερίδος, αἴφνης ὁ συνάδελφος οὗτος ἀποσπᾶται ἀπὸ

τὴν ἰδέαν καὶ μεταπηδᾷ εἰς ἄλλην μερίδα τοῦ πολιτικοῦ στίβου.

Προσέξατε τὰς ἐνεργείας ὄλων τῶν κομμάτων καὶ θὰ ἴδητε, ἢ μᾶλλον θὰ διαπιστώσετε τὴν ἀλήθειαν, ἥτις ὑποκρύπτεται τεχνηέντως, διὰ νὰ μὴ ἀποκαλυφθῇ ἡ φοβερὰ αὕτη Ὁργάνωσις, ἥτις ὀνομάζεται ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ.

Οἱ Ἰουδαῖοι ἐνήργουν ἀπὸ τοὺς παμπαλαίους χρόνους, πῶς νὰ ὑποδουλώσουν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τοὺς ἔφραξε τὴν ὁδὸν ὁ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ. Σήμερον ὁ πρῶτος ἐχθρὸς τῶν εἶναι ἡ Χριστιανικὴ Κοινωνία, τὴν ὁποίαν διαφθείρουν μὲ διάφορα ἀνέκφραστα μέσα, ἀδιαφοροῦντες ἕαν εἰς τὰς ἐπάλλξεις τῶν συγκρούσεων θυσιασθοῦν καὶ ὀλίγοι ἐξ αὐτῶν. Κατέκτησαν τὰς μεγαλυτέρας πόλεις τοῦ κόσμου, εἴτε εἰς τὴν Ἀνατολήν εἴτε εἰς τὴν Δύσιν, καὶ ἐργάζονται κρυφίως, διὰ νὰ ἐπαληθεύσουν τοὺς σκοτεινοὺς αὐτῶν σκοποὺς.

Μὴ ἐμπαίζεσθε ἀπὸ τοὺς λαμπροὺς λόγους πολλῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι ὑπέπεσαν εἰς τὸ δίκτυον τῆς ἀπεχθοῦς Ἀράχνης καὶ κινοῦνται ὡς νευρόσπαστα. Οἱ ἴδιοι διέδωσαν ὅτι θὰ ἐξαφανισθῇ τὸ Κεφάλαιον, διότι ἐξεμεταλλεύθη τὸν ἐργάτην, καὶ συγκεντρῶνουν αὐτὸ εἰς χεῖρας τῶν ὡς ὄπλον ἀκαταμάχητον. Καὶ οἱ Χριστιανοὶ ἀλληλοεξοντώνονται, χωρὶς νὰ ἔχουν γνῶσιν, ποῖος ἐνέπλεξεν αὐτοὺς εἰς τὸ ἀδιέξοδον τῆς πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς καταστάσεώς των.

Ὁ Σιωνισμὸς ἔχει καὶ ἄλλους κλάδους, ἀντιθέτους πρὸς ὅσους ἀνέφερον, ἀκριβῶς διὰ νὰ συγχίξῃ τὰ πνεύματα καὶ ὁ εἰς νὰ καταφέρεται ἐναντίον τοῦ ἄλλου, χωρὶς νὰ εὑρίσκειται ἀνὴρ τις νὰ συμβιβάσῃ τοὺς ἀντιθέτους, διότι ἐπεμβαίνει καὶ ἀφαιρεῖται τὸ κεφάλαιον ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου οὗτοι κρίνουν καλόν. Ὁ εἰς ἐπιρρίπτει τὰ σφάλματα εἰς τὸν ἄλλον καὶ οὐδεὶς ἀντιλαμβάνεται τὸν μέγαν ἐχθρὸν τῆς οἰκουμένης, τὸν Σιωνισμόν!

Οἱ Ἰουδαῖοι δὲν εἶναι ὁ προσφιλεὶς λαὸς τοῦ Κυρίου· εἶναι μῦθος τοῦτο. Ἦτο διὰ μίαν μικράν ἐποχὴν, διὰ νὰ δοξάσῃ Αὐτόν. Ἀλλ' οὗτοι ἐπωφελήθησαν ἐκ τοῦ Προφήτου καὶ ἐπώλησαν τὸν Θεὸν τῶν εἰς τὸν πλοῦτον καὶ τὴν διαφθοράν.

Ἀνοιξατε τοὺς ὀφθαλμοὺς σας διὰ νὰ ἴδητε τὴν ἀλήθειαν γυμνήν, ὅσον καὶ ἂν σᾶς φαίνεται ἀδύνατον νὰ εἰσχωρήσετε εἰς τὰ βαθύτερα αἴτια τῆς κακοδαιμονίας τοῦ κόσμου σας.

Ὁ Κύριος θὰ ἐπέμψῃ, διὰ νὰ σώσῃ τὴν Ἀγάπην. Ὁ Οὐρανὸς οὐδέποτε ἐκήρυξε ἰσότητα διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ἡ «Ἐλευθερία», ἡ «Ἰσότης», καὶ ἡ «Ἀδελφότης», εἶναι λέξεις κεναί, αἱ ὁποῖαι δελεάζουν τὰ πλήθη καὶ ἐξασφαλίζουν τὴν πτώσιν των. Ὁ Οὐρανὸς ἐκήρυξε μόνον τὴν ΑΓΑΠΗΝ, διότι ἐξ αὐτῆς καὶ μόνον πηγάζουν ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου.

Θὰ διευκρινήσω κάτι ἄλλο, ἄσχετον μὲ τὴν ὁμιλίαν μου: Εἰς τοὺς χρόνους μου, ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐκ τῶν σοφῶν ἢ λογίων, δὲν εἶχομεν καθαρὰν ἀντίληψιν τῆς Θεότητος. Ἦσθαι νόμεθα κάτι τὸ ἀνώτερον, χωρὶς νὰ δυνάμεθα νὰ ἐκφράσωμεν αὐτό. Ἦμουν ὅμως εὐσεβῆς εἰς τοὺς πλαστοὺς θεοὺς, διότι ἐγνώριζον, ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι τὸ ἠθικὸν στήριγμα τῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐὰν ἠσυχολούμην μὲ τὴν Θεότητα ὡς Μίαν Ἀρχὴν τῶν Πάντων, τότε πρὸ πολλοῦ θὰ ἤμουν μετὰ τῶν Συναδέλφων μου ἐντὸς τοῦ Οἴκου τοῦ Κυρίου. Καθυστέρησα εἰς τὴν ἀνοδὸν μου, ἐξ αἰτίας μὴ καλῆς προβλέψεώς μου πέραν τῆς γηϊνῆς ζωῆς. Τὸ Ἔργον μου ὅμως ἐτιμήθη διὰ τὰς εἰκόνας, τὴν παρατηρητικότητά του, καὶ ἄλλα πολλά, καὶ ἐθεωρήθη ὡς Εὐαγγέλιον τῶν τότε χρόνων. Σήμερον δὲν τὸ θεωρῶ ὡς ποιούτον, διότι τὸ ἀντικαθιστῶ μὲ τὸ «ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ». Ὅταν λήξῃ ἡ ὑπαγόρευσις τοῦ Ἔργου τούτου, τότε χάριτι θείᾳ θὰ συγκατοικήσω μετὰ τοῦ Κυρίου, ὡς ὁ ἔξδομος Συγκάτοικός Του.

Ὁ Κύριος ἄς εὐλογήσῃ τὴν μετάδοσιν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 7η

Τί εἶναι Ἀνυπαρξία

Σήμερον θὰ ἀναπτύξω, τί εἶναι «Ἀνυπαρξία».

Ἡ λέξις αὕτη δὲν ἔχει οὐδὲν νόημα διὰ τὸν ἄνθρωπον ἀνήκει εἰς τὴν πρὸ τῆς Δημιουργίας ἐποχὴν.

Ὁ ἄνθρωπος ἀναπαριστᾷ, μὲ τεταμένας τὰς χεῖρας εἰς σχῆμα Σταυροῦ, ὀλόκληρον τὸ Σύμπαν. Ἡ σπονδυλικὴ στήλη τοῦ ἀνθρώπου εἰκονίζεται μὲ τοὺς 24 Σταθμούς, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ 24 Σταθμοὶ ἔχουν σχῆμα ἐλαφρῶς τοῦ γράμμα-

τος Σ. Διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος ἔχει προορισμὸν ἱερόν, τὸν ὁποῖον δυστυχῶς ἀγνοεῖ. Καὶ τοῦτο διότι ἐνδιαφέρεται περισσότερον μὲ τὴν ὕλην καὶ οὐχὶ μὲ τὸν Πνευματισμὸν. Ὁ Πνευματισμὸς ἦτο ἐπικίνδυνος διὰ τοὺς πολλοὺς, διότι εἰσέδουον ἐντὸς αὐτοῦ Πνεύματα ἀκατάλληλα διὰ διδασκαλίαν πνευματιστικὴν. Σήμερον δὲν συμβαίνει τὸ αὐτό, διότι ἔχετε τὰς ὑποδείξεις Μας, πῶς νὰ διακρίνετε τὸ ὀρθὸν ἀπὸ τὸ μὴ ὀρθόν.

Ἄ ν υ π α ρ ξ ί α : Τὸ Σύμπαν (σημαίνει: «τὰ πάντα ἐντός») ἦτο σκοτεινόν. Οὐδὲν ὑφίστατο. Καὶ ὅμως, ἐντὸς αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἡ Πηγὴ τῆς Δημιουργίας! Τί ἦτο ἡ Πηγὴ αὕτη καὶ ἀπὸ τί ἀπετελεῖτο, εἶναι Ἄγνωστον εἰς τοὺς Ἀρχηγούς τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Ἡ ἀκαθόριστος αὕτη Δύναμις, ἥτις δὲν ἔχει μορφήν ἀλλ' ἔχει Φωνήν, διὰ τοῦ Λόγου ἐδημιούργησε τὰς ψυχάς, καὶ ἡ Ἀνωπαρξία μετεβλήθη εἰς Ὑπαρκτὸν Κόσμον Ψυχῶν.

Τὴν Δύναμιν αὐτὴν, πολὺ ἀργότερον ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς Γῆς, ὠνόμασαν Θεόν, ἦτοι Ἄγνωστον Ἀρχὴν Ἀπάντων, Αἴτιον καὶ Αἰτιατόν, Αὐτοδημιουργόν. Τὸ Πᾶν ἦτο ὁ Θεός, ὁ Ἄναρχος, Ὅστις δὲν ἔχει οὔτε Ἀρχὴν, ἀλλ' οὔτε Τέλος.

Ὅλαι αἱ ψυχαὶ εἶχον τὴν αὐτὴν ἰσχὺν εἰς ψυχικὸν σθένος, ἀλλὰ δὲν εἶχον πνεῦμα. Δὲν ἀντελαμβάνοντο τὴν θέσιν των ἐναντι τοῦ Δημιουργοῦ των. Καὶ τότε ὁ Θεὸς ἐδώρισεν εἰς τὰς ψυχάς τὸ πνεῦμα, διὰ μέσου τοῦ ὁποῖου ἠδύναντο νὰ ἀντιληφθοῦν τὰ πάντα καὶ νὰ κρίνουν αὐτὰ ὡς ἐλεύθεροι κριταί.

Πολλαὶ ψυχαί, διὰ τῆς αὐτοσυγκεντρώσεως, ἀπεφάσισαν νὰ παραμείνουν πλησίον τοῦ Ἀνάρχου, δηλαδή νὰ ὑπηρετοῦν Αὐτὸν κάθε φοράν πού θά διησθάνοντο ὅτι ὁ Ἄναρχος ζητεῖ ἀπὸ αὐτὰς ἐνέργειαν ἱεράν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τοὺς Νόμους Αὐτοῦ. Καὶ οὕτω αἱ ψυχαὶ αὗται, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνήλθον τὰς βαθμίδας τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῶν μαθήσεως, δηλαδή ἐμόρφωνον περισσότερον τὴν ψυχὴν παρὰ τὸ πνεῦμα. Αἱ ἄλλαι ψυχαὶ δὲν ἠσχολήθησαν μὲ τὴν αὐτοσυγκέντρωσιν ἐθεώρουν αὐτὴν ὡς ἀχρηστον. Καὶ οὕτω ἐδημιουργήθη ὁ χωρισμὸς τῶν Ψυχῶν.

Αἱ περισσότεραι, ὡς ἐλεύθεραι, ἐξ αἰτίας τοῦ πνεύματός των, ἔχαιρον τὴν ἀνεξαρτησίαν των καὶ ἀδιαφόρουν πρὸς τὰς

άλλας ψυχάς, μέχρις ότου ό Κύριος άπεφάσισε νά έκλεπτύνη άπάσας τάς ψυχάς. Καί τότε έδωσεν έξουσίαν εις έναν έκ τών 'Αρχαγγέλων Αυτού, τόν 'Εωσφόρον.

Ό 'Εωσφόρος ήτο ό κάλλιστος πάντων. 'Εγνώριζε πολλά έκ τών μυστηρίων του Πατρός αυτού 'Ανάρχου. 'Αλλά πώς ό 'Εωσφόρος θά ήδύνατο νά εκπαιδεύση τάς ψυχάς; 'Ιδού τό μέγα έρώτημα του ανθρώπου, όστις άγνοεί τά πάντα και γνωρίζει μόνον τά έπίγεια. Καί αυτά λανθασμένως!

«Θά αναλάβης», είπεν ό Θεός εις τόν 'Εωσφόρον, «τήν Γνώσιν του Σκότους, και δι' αυτής θά προσπαθής νά έλκης τάς ψυχάς προς τήν παράταξίν σου».

Και ό 'Εωσφόρος ήρώτησε:

«Και ποία είναι ή άλλη παράταξις;».

«Αυτή», απήντησεν ό Κύριος, «είναι του 'Αδελφού σου, "Όστις πρόκειται νά γίνη 'Αρχηγός της Βασιλείας των Ψυχών».

«Και τί πρόκειται, Κύριε», ήρώτησεν ό 'Εωσφόρος, «νά πράξω, δια νά γίνη τό θέλημά Σου;».

«Θά αναλάβης τήν έφαρμογήν πάσης κακής πράξεως, ώστε νά υπάρχουν αι αντίθέσεις. Διότι μεταξύ σφύρας και άκμονος κατεργάζεται ό σίδηρος. 'Εγώ θά είμαι ό 'Επίοπτης των Πάντων. Ό άνθρωπος όφείλει νά καλλιεργηθή, δια νά φθάση εκεί όπου τόν προορίζω».

«Και ποϋ, Κύριε, τόν προορίζεις;».

«Τούτο δέν είναι κοινόν μυστικόν».

Λέγει ό 'Εωσφόρος:

«Δέν αναλαμβάνω τήν 'Αρχήν, διότι θά γίνω μισητός».

«Όταν, τέκνον 'Εωσφόρε, εκπαιδεύης ψυχάς προς άνώψωσιν, δέν είναι τούτο πρόσχημα δια νά άποφύγης μίαν τοιαύτην 'Αρχήν. "Έχεις δυνάμεις τεραστίας" δια τούτο άνέθεσα εις έσέ τό δυσκολώτερον μέρος της Δημιουργίας Μου».

«Κύριε, θά έλθω αντιμέτωπος του 'Αδελφού μου».

«Μή σε ένδιαφέρει τούτο. Αί ψυχαί δέν αποθνήσκουν, αλλά εκπαιδεύονται δια νά άποκτήσουν σθένος και άγνήν καρδίαν».

«Τότε, άποδέχομαι τήν προσφοράν».

Και ιδού, άγαπητοί άδελφοί, πώς ήρχισεν ό Πόλεμος των

Ἀντιθέσεων! Ὁ Πονηρὸς ἐπλησίασε τὰς ψυχὰς καὶ ὑπεσχέθη εἰς αὐτὰς νέον καὶ καλλίτερον Κόσμον ἀπὸ ὅ,τι ἐγνώριζον, ὡς καὶ πνεῦμα ἰσχυρὸν καὶ ἀκατάβλητον, διὰ τὰ διεισδύσασιν εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Οὐρανοῦ.

Καὶ αἱ ψυχαί, διὰ τῆς πνευματικῆς των προόδου ἐπεσκίασαν τὴν ψυχικὴν των τοιαύτην καὶ ἐπανεστάτησαν. Δηλαδή, ἀπῆλθον ἀπὸ τὴν Θεότητα μίαν καλλιτέραν ζωὴν, ὡς ὑπεσχέθη εἰς αὐτὰς ὁ Πονηρὸς. Μὲ ἄλλους λόγους, ἐδοκίμασαν τὸν Ἀπηγορευμένον Καρπὸν, τὴν Ὑπερτάτην Γνώσιν! Καὶ διὰ τὰ λησμονήσασιν αὐτήν, ὁ Θεὸς ἔπλασε τοὺς Κόσμους, καὶ τὴν Γῆν ὡς καταφύγιον τῶν ψυχῶν.

Ἡθέλησαν καλλιτέραν ζωὴν! Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Θεὸς ἐκράτησε δι' ἑαυτὸν τὴν Ἀγάπην, καὶ τὸ Μῖσος παρέδωκεν εἰς τὸν Ἐωσφόρον. Ἡ μόχη ἐτοιμάσθη πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς Γῆς.

Θ α λ ῆ ς ὁ Μ ι λ ῆ σ ι ο ς: Πρὸς πληρεστέραν διευκρίνισιν ἐπὶ τῶν κεμεμένων τοῦ ἀδελφοῦ Ὀμήρου, ὑποσημειῶν τὰ ἑξῆς:

Ὅταν διεχωρίσθησαν αἱ ψυχαί, καὶ αἱ μὲν θὰ κατήρχοντο εἰς τὴν Γῆν, αἱ δὲ θὰ παρέμενον παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Κυρίου, αἱ τελευταῖαι ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν τῶν Ἀγγέλων ἢ Ἀρχαγγέλων, ὡς διοικητικὰ στελέχη τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Οἱ νόμοι τοῦ Κυρίου ἐτέθησαν ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ τὴν στιγμὴν τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν ψυχῶν. Οἱ νόμοι ἐθεσπίσθησαν πρὸ τῆς Δημιουργίας τῶν Πάντων, κατὰ τὸ διάστημα τῆς Ἀγυπαρξίας.

Ὁ Ἀδελφὸς τοῦ Ἐωσφόρου ὑπέστη ὀλικὴν ἦτταν, πνευματικὴν ὁμῶς νίκην. Οὗτοι συμβολίζονται εἰς τὰ θρησκευτικὰ μυθολογικὰ κείμενα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης διὰ τῶν Κάϊν καὶ Ἄβελ.

Ἡ φράσις «τοῦτο δὲν εἶναι κοινὸν μυστικόν», σημαίνει ὅτι ὁ προβλέψας τὸν προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ Ἄπειρον, δὲν ἀνακοινεῖ τοῦτον εἰς οὐδένα. Ὁ Κύριος μόνον γνωρίζει. Τίς οἶδε τὴν ἀπόφασιν Αὐτοῦ!

Αἱ ἀνηπακούσασαι ψυχαί δὲν ἐξεδιώχθησαν ὅλοι ὁμοῦ, ἀλλὰ κατὰ ομάδας. Ἡ ἐκδίωξις των ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ἤρχισεν μετὰ τὴν Δημιουργίαν τῶν Κόσμων καὶ τὴν δυνατὴν ὑπαρξίν των ψυχῶν ἐπὶ τῆς Γῆς. Δηλαδή, ὁ ἄνθρωπος εὔρε τὰ πάντα ἔτοιμα πρὸς συντήρησίν του ἐπὶ τῆς Γῆς. Ὁ

πνευματικὸς πόλεμος τοῦ Οὐρανοῦ μετεφέρθη εἰς τὴν Γῆν με ὕλικά φο-
νικά μέσα.

Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐά συμβολίζουν μίαν ἀρχήν. Ὁ Κύριος ἐπλασε τὸν
ἄνθρωπον Ἀδάμ, τουτέστιν τὸν ἄνδρα, τὸν ἔχοντα ἐπίγνωσιν τῆς θέσεώς
του ἔναντι τοῦ Θεοῦ. Τὴν γυναῖκα ἔπλασεν ἐκ τοῦ πλευροῦ αὐτοῦ, ὡς
σύντροφον τῆς ζωῆς καὶ μέσον διακωνίσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Διὰ
τοῦτο ἡ γυνὴ δὲν ἐθεωρεῖτο ἄνθρωπος· καὶ δικαίως, διότι δὲν ἦτο ἀνὴρ.
Ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῆς Γῆς ἡ λέξις «ἄνθρωπος» συμπε-
ριλαμβάνει καὶ τὴν γυναῖκα, ὑπὸ τὴν ἑνωσίαν συντρόφου.

Ἡ Γῆ, κατὰ Βούλησιν τοῦ Κυρίου, εὐρίσκεται εἰς τὸ Κέντρον τοῦ
Σύμπαντος Κόσμου, ὡς Θησαυροφυλάκιον τοῦ τελειοτέρου ἔργου τοῦ Ἀ-
νάρχου, τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ὡς ἀδάμας ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν Γῆν, πρὸς
κατεργασίαν μέσφ τοῦ κόπου, τοῦ μόχθου, καὶ τοῦ πόνου του.

Ἡ μάχη ἤρχισεν εἰς τὸ Πνευματικὸν Πεδίον τοῦ Οὐρανοῦ, μεταξὺ
τῶν δύο Παρατάξεων τῶν Ἠγητόρων Ἀδελφῶν, καὶ μετεφέρθη εἰς τὴν
Γῆν με ὕλικά μέσα. Ἡ κτηνωδία καὶ πονηρία τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦ
χρόνου βαίνει πρὸς τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἐκλεπτύσεως τοῦ κατεργαζομένου
ἀδάμαντος.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 8η

Ἄγγελοι καὶ Ἀρχάγγελοι

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅταν οἱ προπάτορές σας, δηλαδὴ
ὅλαι αἱ ψυχαὶ τοῦ ἐξειδιώθησαν ἀπὸ τὴν Πολιτείαν τοῦ Οὐ-
ρανοῦ, μετεφέρθησαν εἰς τὸν Σταθμὸν τῶν Διερχομένων, ἔμει-
νον μόνον οἱ Ἄγγελοι καὶ Ἀρχάγγελοι, οἵτινες ἀνέλαβον
τὴν Διοίκησιν τῆς Λευκῆς Πολιτείας, χωρὶς πολίτας ἐννοεῖ-
ται. Δηλαδὴ, ὁ κάθε Ἄγγελος εἶχε μίαν ὑπεύθυνον θέσιν δι-
οικητικῆν.

Αἱ ψυχαὶ αἱ εὐρισκόμεναι εἰς τὸ Κέντρον τῶν Διερχομέ-
νων ἦσαν ἐλεύθεραι, ὅταν ὁ Κύριος διὰ τοῦ Λόγου Του ἐκ τοῦ
ἀχανοῦς Ἀπείρου ἐδημιούργησε τοὺς Κόσμους. Οὗτοι ἐδημι-
ουργοῦντο ὡς Σφαῖραι ὕλικαί· εὕρισκον τὴν τροχίαν των, καὶ
ὕστερον πολλοῦ χρόνου ἐσυγκρούοντο, ὥστε τὸ Σύμπαν νὰ
φλέγεται, διὰ τὴν σχηματίσιν ἀτμοσφαίρας, ἀναλόγως τῆς Θε-
λήσεως Ἐκείνου, ὅστις διὰ τοῦ Λόγου Του εἶπεν καὶ ἐγένε-

νοντο οί άστέρες, καί τέλος ή Γή, ήτις έκ του φωτός του Ήλιου έτινάχθη εις τό σκότος' καί διά της πνευματικής άνυψώσεως του άνθρώπου θά έπανέλθη εις τό Φώς του άλλου Ήλιου, της ψυχοπνευματικής τελειοποιήσεως!

Τήν περιγραφήν ταύτην έδωσα εις προηγουμένην δμιλίαν μου καί έφθασα μέχρι των άγαθών της Γης, της έμφανίσεως των φυτών, των ζώων, καί τέλος του άνθρώπου, ως του κυρίαρχου όντος επί της Γης. Δέν θά έπαναλάβω τά αυτά.

Πώς ένεφανίσθη ό άνθρωπος επί της Γης είναι μυστήριον, τό όποιον δύναμαι νά έξηγήσω :

Όπως τά ζώα ένεφανίσθησαν εις τάς διαφόρους χώρας της έποχής εκείνης, ούτω καί ό άνθρωπος ένεφανίσθη εις διαφόρους τομείς της χέρσου γης. Τό σημείον τουτο έπίσης άνέπτυξεν ό Πνευματικός Κόσμος. Θά έπαναλάβω μόνον, ότι ή πρώτη ζωή δέν ήτο μία, αλλά χιλιάδες. Τό ύδωρ καί ή γή έδωσαν τά έφόδια εις μικρούς όργανισμούς νά λάθουν σχήμα καί νά τρέφονται από τά άγαθά της πλουσίας γης. Οί όργανισμοί ούτοι ένεφανίσθησαν, κατά θείαν θέλησιν, εις δύο γένη : τό άρσενικόν καί τό θηλυκόν. Ίδου τά πρώτα ζώα.

Μεταξύ αυτών ύπήρχον καί όργανισμοί οίτινες ήσαν έπιδεκτικοί μαθήσεως έκ παρατηρητικότητας. "Ας τους όνομάσωμεν «Θείους Όργανισμούς», διότι ειχον την έντολήν από τον Κύριον νά πολλαπλασιασθούν, νά αύξηθούν, καί νά κατακτήσουν την Γήν.

Οί πρώτοι άνθρωποι ειχον πολλά κοινά μετά των ζώων ή θηρίων. Κατόπιν χιλιάδων έτών, τά ζώα - άνθρωποι άνέπτυξαν την ποιηρίαν των καί διεκρίνοντο από τά άλλα, ως άώτερα.

Οί πρώτοι άνθρωποι έσιτίζοντο με όπώρας καί άλλα της Γης άγαθά. Όταν όμως ήρχισαν νά μάχωνται έναντίον των θηρίων, από έκδίκησιν προς αυτά έτρωγαν τάς σάρκας των. Τό αυτό συνέβη όταν συνεκρούσθησαν με άλλας ομάδας άνθρώπων, τους όποιους έξέλαβον ως θηρία. Καί ιδού ποϋ όφείλεται ή άνθρωποφαγία. Ούχι εις την ανάγκην της συντηρήσεως, αλλά της έκδικήσεως.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν προήλθεν ἐκ τοῦ πιθήκου

Εἶναι ἀνάγκη νὰ διευκρινήσω τὸν ἱερὸν ὀργανισμόν. Ἦτο μία ὑλικὴ οὐσία, διάφορος ὄλων τῶν ἄλλων. Καὶ εἶναι ἀνόητον νὰ νομίζουν ὀλίγοι τινὲς ἐκ τῶν σοφῶν σας, ὅτι ὁ ἄνθρωπος προήλθεν ἐξ ἑνὸς εἴδους πιθήκου. "Ὅσοι τὸ νομίζουν αὐτό, πράγματι εἶναι πίθηκοι καὶ ἄχρηστοι εἰς τὴν Κοινωνίαν.

Ὡς λέγουν αἱ Ἱεραὶ Γραφαί, ὁ Θεὸς ἐποίησε τὰ πάντα καὶ τελευταῖον τὸν ἄνθρωπον, ἵνα εὖρη τὴν τράπεζαν ἐτοιμῆν. Ὁλη ἡ Δημιουργία τοῦ Ἀνάρχου σκοπὸν εἶχε τὸ Τέλειον. Καὶ τὸ Τέλειον εἶναι ὁ Ἄνθρωπος, ὅταν φθάσῃ μὲ τὰς ἰδίας του δυνάμεις, ὡς δευτέρου δημιουργοῦ, εἰς τὸ σημεῖον τῆς Θεώσεως. Ἐκεῖ θαίνουσι ὅλοι. Ἄλλοι μὲν διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς νέας μαθήσεως εἰς τὸν Σταθμὸν τῆς Ἀναπαύσεως, ὅπου ἡ ἀνάπαυσις εἶναι ἀκατάπαυστος Γνώσις, καὶ ἄλλοι διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς Διοικούσης Ἀρχῆς.

Ὁ Θεὸς δὲν ἀδικεῖ οὐδένα. Αἱ ὀντότητες εἶναι ἐλεύθεραι νὰ ἐκλέξουσι ποῖαν ὁδὸν προτιμοῦν. Καὶ αἱ δύο εἶναι τοῦ Δημιουργοῦ.

Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἔζων ὡς τὰ ζῶα ἐπεριπάτουσι ὡς αὐτὰ· καὶ ὅταν εἶδον τοὺς καρποὺς ἐπὶ τῶν δένδρων, ὀρθώθησαν καὶ προσεπάθουν νὰ φθάσουσι αὐτούς. Τὸ δένδρον ἦτο τὸ πρῶτον μέσον, διὰ τοῦ ὁποῦ οὗ ὁ ἄνθρωπος ἔμαθε νὰ περιπατῆ μὲ τοὺς πόδας του. Τὰ πάντα τοῦ ἐφαίνοντο ἄγνωστα. Ἐπρόσεχε καὶ τὴν παραμικρὰν κίνησιν τῆς φύσεως. Αἱ μικραὶ αὐταὶ ὁμάδες ἐσυντηροῦντο κατ' ἀρχὰς μὲ χόρτα, καὶ ὕστερον μὲ καρποὺς· ἀργότερον μὲ σάρκας ζῶων.

Ἡ πονηρία ἦτο ἔμφυτος εἰς τὰ πρῶτα πλάσματα τοῦ Κυρίου. Ἐζων ἐντὸς σπηλαίων, ἢ προσεπάθουν νὰ μιμηθοῦν τὰ σπήλαια καὶ νὰ οἰκοδομοῦν αὐτὰ διὰ ξύλων καὶ λάσπης. Οἱ χρόνοι αὐτοὶ διήρκεσαν αἰῶνας! Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἐφθάσε κάποτε εἰς ἀνώτερον ἐπίπεδον διαφορᾶς ἀπὸ τὰ ζῶα, ἤρχισε μεταξὺ αὐτῶν νὰ ἀναπτύσσεται ἡ μίμησις καὶ νὰ ἐξοπλίζονται μὲ διάφορα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ὠνόμαζον ὄπλα. Οὕτω ὁ πόλεμος τοῦ Λόγου μετεβλήθη εἰς πόλεμον ὑλικόν. Δὲν ἠδύκαντο νὰ τὸν ἀποφύγουν. Ἦτο Νόμος!

Οἱ πόλεμοι ἐκείνων τῶν αἰώνων ἐχρησίμευσαν διὰ τὴν γνῶσιν τῶν ἀνθρώπων. Τὰ θύματα μετέβαινον εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ἐδιδάσκοντο, καὶ ἐπανήρχοντο, οὕτως ὥστε ἡ ἔννοια τοῦ πολέμου νὰ εἶναι ἀνεκτὴ, ὡς πρόδρομος μιᾶς νέας ζωῆς. Ἡ καταστροφή μετεβάλλετο εἰς ἀνέγερσιν. Τὰ διάφορα κενὰ μεταξὺ μιᾶς ἐποχῆς ἀπὸ τῆς ἄλλης, παρέμεινον ἄγνωστα εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἀνθρωπότητος.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 10η

Ἡ Γῆ καὶ οἱ Ἄνθρωποι διήλθον ἀπὸ πολλὰ στάδια

Προτοῦ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ κύριον σημεῖον τοῦ ἔργου τούτου, εἶναι χρέος μου νὰ ἐξακριβώσωμεν πολλὰ σημεῖα ἄγνωστα εἰς τὸν σημερινόν σας πολιτισμόν.

Ἡ Γῆ καὶ οἱ Ἄνθρωποι διήλθον ἀπὸ πολλὰ στάδια ἀπὸ ἐποχὰς ἀγνώστους εἰς τοὺς σοφοὺς τῆς σημερινῆς των μαθήσεως.

ὑπῆρξαν λαοὶ τοὺς ὁποίους οὐδέποτε ἡ ἀνθρωπότης ἐφαντάσθη. Εἰς τὴν Ἱστορίαν σας ὑπάρχουν πολλὰ κενὰ, τὰ ὁποῖα δὲν δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ πληρώσῃ, ἀπλῶς διότι δὲν τὰ ἐγνώρισεν, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐφαντάσθη ὅτι ὑπῆρξαν πολιτισμοὶ εἰς πολλὰ σημεῖα ἀνώτεροι τοῦ σημερινοῦ σας.

Δὲν θέλω νὰ ἀναφερθῶ εἰς τὸν πολιτισμόν τῶν Ἀτλάντων, διότι οἱ οὐδὲν ἴχνος ἐγκατέλειψαν ἐπὶ τῆς διαβάσεώς των. Πράγματι, ἦτο εἰς πολιτισμὸς τὸν ὁποῖον οὐδέποτε ἡ ἀνθρωπότης ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ.

Ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τοὺς ἀρχαίους λαοὺς, οἵτινες τόσους θεοὺς ἐδημιούργησαν ἐκ φόβου καὶ ἐξ ἀγνοίας. Καὶ ὁμοίως, οἱ θεοὶ οἱ συνωμῖλουν μετὰ τῶν πιστῶν των. Πῶς συνέβη τοῦτο; Καὶ ποῖοι ἦσαν οἱ θεοὶ οἱ οὗτοι, ὡς καὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων;

Ὅλοι οἱ λαοὶ τῶν ἀρχαίων ἐποχῶν ἐδημιούργησαν θεοὺς καὶ θεάς. Ἐφ' ὅσον οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα εἶχον δύο γένη, ἐπόμενον ἦτο καὶ οἱ θεοὶ νὰ διακρίνονται εἰς τὰ γένη. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ πνεῦμα ἐκαλλιιεργεῖτο, καὶ ἤρχισαν ἐλάχιστοι νὰ μὴ δίδουν πίστιν εἰς τοὺς πλαστοὺς θεοὺς.

Οἱ Ἕλληνες, οἵτινες χρεωστοῦν τοὺς θεοὺς των εἰς ἄλ-

λους λαούς, ἐκολλιέργησαν διὰ τῶν ποιητῶν των τοὺς μύθους αὐτῶν. Δηλαδή, τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἦτο τὸ ἀπαύγασμα ὄλων τῶν ἄλλων θρησκευτῶν. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἔδιδον σημασίαν εἰς τὰ ὄνειρα, καὶ ἀργότερον εἰς τοὺς χρησμούς. Πολλάκις εἰδικοί ἐξ αὐτῶν συνωμίλου μετὰ τῶν θεῶν των κατήρχοντο εἰς τὸν Ἄδην καὶ ἐδιηγούντο τί εἶδον καὶ τί ἀντελήφθησαν. Ἡ φαντασία των συνεπλήρωνε τὰ κενά, ἵνα γίνουιν περισσότερον πιστευτοὶ ἀπὸ τοὺς συμπολίτας των.

Εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους ἡ Οὐρανία Διοίκησις ἀπετελεῖτο ἀπὸ Ἄγγέλους καὶ Ἀρχαγγέλους, οἵτινες οὐδέποτε εἶχον κατέλθει εἰς τὴν Γῆν. Διὰ τοῦτο τὰ ὀνόματα πολλῶν ἐξ αὐτῶν εἶναι ἄγνωστα εἰς ὄλους σας· καὶ θὰ παραμείνουιν ἄγνωστα μέχρι τῆς ἀποφάσεώς των νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν ὕλικὸν Κόσμον, ἵνα λάθουιν ἀνώτερον χρῖσμα ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Κυρίου.

Οἱ Ἄγγελοι οὗτοι, ὑπὸ μορφήν θεῶν, ἐπροστάτεουιν ὀλίγους τινὰς διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς μεσαζούσης φωνῆς τοῦ Ὑπερέραν. Δυστυχῶς, ὁ ἄνθρωπος, ὅταν λαμβάνῃ τοιαύτας ἐπικοινωνίας καὶ ἀντιληφθῇ ὅτι ἔχει τὴν χάριν αὐτήν, προσθέτει καὶ κάτι ἐκ τῆς φαντασίας του. Ἴδου, πῶς οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ ἠδύναντο νὰ ἔρχωνται εἰς ἐπαφήν μετὰ τῶν θεῶν των ἢ καὶ θεαινῶν των.

Ὅλοι αἱ μυθολογίαι ἔχουιν τὴν αὐτὴν πηγὴν. Ἄλλαι εἶναι φαντασίαι ἐκείνων οἱ ὁποῖοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τοὺς μύθους καὶ λέγουιν ὅτι ἡ φαντασία των τοὺς ἐνέπνευσεν. Ἡμεῖς ὅμως θὰ λάθωμεν ὑπ' ὄψιν μας μόνον τὴν Ἑλληνικὴν, διότι εἶναι πλήρης στοχασμῶν ποιητικῆς διανοίας, διὰ νὰ συνεχίσωμεν τὴν πνευματικὴν πορείαν μας.

Θ α λ η ς ὁ Μ ι λ ῆ σ ι ο ς: Ἀναφερόμενος ὁ Ὅμηρος εἰς παλαιούς πολιτισμούς ἀνωτέρους ἀπὸ τὸν ἰδικόν σας, δὲν ἐννοεῖ τὸν μηχανικόν, ἀλλὰ τὸν ψυχικόν πολιτισμόν, ἧται τὴν ἐσωτερικὴν ἐκπαίδευσιν.

Οἱ λαοὶ ἐκεῖνοι ἤνθισαν ὡς ρόδα καὶ ἐμαράνθησαν ὡς τοιαῦτα, ἕξ αἰτίας τῆς ὑπερμέτρου καλλιιεργείας τοῦ πνεύματός των, ὅπερ καὶ ἐσήμαινε σιότεινὴν φώτισιν. Τοιαῦτοι πολιτισμοὶ ἐσωτερικοῦ περιεχομένου, ὑπῆρ-

ξαν εἰς τὴν Ἀσίαν, τὸν Εἰρηγικὸν Ὠκεανὸν καὶ ἀλλαχοῦ. Πάντων τούτων ἀνώτερος ἦτο, ἀπὸ ὅλας τὰς ἀπόψεις, ὁ Ἀτλάντιος πολιτισμὸς.

Ἡ αὐτοσυγκέντρωσις ἣτις διδάσκεται ὡς μέσον καλλιέργειας τοῦ ψυχικοῦ σὰς κόσμου, εἶναι καθαρὰ ἀπάτη τῶν Γιόγκι. Ἡ διδασκαλία αὐτῆ ἐκμεταλλεῖται τοὺς ἀφελεῖς καὶ ἀνοήτους. Ἐὰν πράγματι ἀπέδιδεν καρπὸς, οἱ διδαχθέντες τὴν αὐτοσυγκέντρωσιν θὰ ἦσαν ἀξιόπιστα στελέχη τῶν Πνευματιστῶν. Αὐτοσυγκεντροῦνται ἐπ' ὀλίγον, καὶ ὕστερον λησμονοῦν τὰ πάντα καὶ ἐπανέρχονται εἰς τὴν πρῶην κατάστασιν τῶν Ζητοῦν τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου, ὡς ἐκφράζεσθε σεις.

Ἡ αὐτοσυγκέντρωσις δημιουργεῖ μίαν μόνιμον κατάστασιν ἀντιλήψεως καὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ὀρθοῦ, λογικοῦ, καὶ δικαίου.

Αἱ διάφοροι παικίλιαι τῶν ὀργανώσεων αὐτῶν ἀποβλέπουν εἰς ἀπωτέρους σκοποὺς, μὴ ἔχοντας οὐδεμίαν σχέσιν με τοὺς πνευματιστάς.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 11η

Περὶ ἀρχικῆς καθόδου Ἀγγέλων ἐν τῇ Γῆ, πρὸς τελειοποίησιν τῶν

Οἱ πιστοὶ εἰς τὸν Κύριον Ἄγγελοι, ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατήρχοντο εἰς τὴν Γῆν, λαμβάνοντες καὶ αὐτοὶ μέρος εἰς τὴν ἐπίγειον ζωὴν, ἵνα τελειοποιήσουν τὰς ὀντότητάς των. Δηλαδῆ, νὰ γνωρίσουν τὴν ὕλην καὶ νὰ ἀντιληφθοῦν ποῖα εἶναι ἡ ἔλξις τῆς, καὶ εἰς ποῖον σκοπὸν ἀποβλέπει ἡ ὕλη ὡς δύνამις τοῦ Κακοῦ. Καὶ οὕτω, κατόπιν ἀπείρων αἰῶνων, ὅταν οἱ Ἄγγελοι οὗτοι ἐξετέλεσαν τὰ καθήκοντά των ἐν τῇ Γῆ καὶ ἐπανῆλθον εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ἀνέλαβον θέσεις Διοικητικὰς, ὡς τελειότερα πλάσματα τοῦ Κυρίου. Σήμερον, γνωρίζετε πάντες, ὅτι ἡ Διοίκησις τῆς Λευκῆς Πολιτείας εἶναι εἰς χεῖρας τῶν Ἀρχόντων ἢ Ἀρχηγῶν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Οἱ Ἄγγελοι οἵτινες δὲν κατήλθον εἰς τὴν Γῆν, παραμένουν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ὡς φύλακες ἢ ἀποστολεῖς τοῦ Κυρίου. Ὑπάρχουν ἀπειροὶ λεγεῶνες Ἀγγέλων, αἵτινες διαιροῦνται εἰς πολλὰ τμήματα. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν δὲν ἐγκατέλειψαν τὴν παλαιάν των θέσιν, ἀν καὶ διῆλθον ἐκ τῆς Γῆς.

Εἰς Σταθμὸς εἰς τὴν Ἱστορίαν τῶν λαῶν, εἶναι ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἐποχὴ. Παρ' ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν σοφῶν τῆς ἐποχῆς

ἐκείνης ἐφαίνοντο ὕλισται, εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν ἐτόλμων νὰ εἶπουν τὴν ἀλήθειαν, ὡς ὁ Πίνδαρος, ὁ Ἡσίοδος καὶ ἄλλοι. Ἐχάραξαν ὅμως μίαν πλαστὴν θρησκείαν, διὰ νὰ ἔλξουν τοὺς ἀμαθεῖς λαοὺς καὶ διὰ τοῦ μύθου νὰ διδάξουν τὴν ἠθικὴν ὡς θάσιν τῆς ἀρετῆς.

Ἡ μυθολογία τέρπει τοὺς μικρόνοας καὶ ἐμψυχώνει εἰς αὐτοὺς τὸ συναίσθημα τῆς θρησκευτικῆς ἰδέας. Οἱ μεγάλοι ὅμως σοφοί, διερευνῶντες τὴν Ἀλήθειαν, δὲν περιπίπτουν ἐκ τῶν λόγων τῆς πειθοῦς εἰς τὴν πίστιν τοῦ ἀνυπάρκτου. Ζητοῦν εὐρὺν ὀρίζοντα, πέραν τῶν ἀνθρωπίνων ὁρίων. Καὶ οὕτω ἡ διάνοιά των συλλαμβάνει, μὲ τὴν ὄθησιν τῆς ψυχικῆς των δυνάμεως καὶ τῆς φαντασίας, τὸ Ἀσύλληπτον, τὸ Ἐν καὶ Ἄγνωστον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς των Θεῖον!

Διὰ νὰ μὲ ἐνηοήσετε, ἀναφέρω τὸ ἐξῆς: Ὁ Πυθαγόρας πρῶτος ἐδίδαξεν εἰς τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν τὸ «Γνώθι σαυτόν». Οὗτος ἐθεμελίωσε τοὺς μαντικούς ναοὺς, χωρὶς νὰ καταπολεμήσῃ τὸ θρησκευμα τῆς ἐποχῆς. Διὰ τῶν μαθηματικῶν του ὑπολογισμῶν ἀπέδειξε τὴν ὑπαρξιν Ἐνὸς ὄντος, Δημιουργοῦ τῶν Πάντων. Ἡ ἀλήθεια ὅμως αὕτη δὲν ἔπρεπε νὰ ἀνακοινωθῇ εἰς τὸν λαόν, ἵνα μὴ ἐπηρεάσῃ τὴν ἤδη σταθερὰν αὐτοῦ πίστιν πρὸς τοὺς θεοὺς. Ἴδου διατί ὁ μέγας Πυθαγόρας ἐδόξασε τὸν Πλάστην ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πιστῶν του.

Ἡ Ἑλλάς, ὡς χοάνη διῴλισε τὰς γνώσεις τοῦ κόσμου ἐκείνου καὶ ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν Γῆν τὸ ἀπάνθισμα τοῦ φωτός. Ἦνοιξεν ὁδὸν εὐρείαν, διὰ τὴν μελλοντικὴν διάθασιν τοῦ Κυρίου ἀπὸ τῆς ὕλης εἰς τὴν Ἀθανασίαν!

Ἡ Ἑλλάς ὑπέφερεν ἀπὸ ἐπιδρομεῖς ὄλων τῶν αἰῶνων. Διὰ τοῦτο αἱ ψυχαὶ τῆς γῆς ταύτης, ἐπανερχόμεναι εἰς τὸν Κόσμον σας, μεταφέρουν μεθ' ἑαυτῶν τὸ Θεῖον Φῶς τῆς Δικαιοσύνης καὶ τὸ θάλασamon τῆς Ἀγάπης.

Ἐφώτισε τὸν Κόσμον ἡ Ἑλλάς καὶ ἐδόξασε τὸν Ἄγνωστον Θεόν, Ὅστις ἀνταμείβει αὐτήν. Ἐκ τῆς χώρας αὐτῆς θὰ λάμπῃ καὶ πάλιν τὸ φῶς, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ Ἀληθινὸν Φῶς τοῦ Κυρίου!

Δὲν ὑμνολογῶ τὴν Ἑλλάδα ὡς τέκνον αὐτῆς. Ἡμεῖς αἱ ψυχαὶ ἔχομεν μίαν Πολιτείαν. Τὴν ὑμνῶ, διότι ἐν τῇ ἐρευνῇ τῆς εὗρε τὸν Ἄγνωστον Θεὸν αὐτῆς· ἐτήρησε τοὺς κανόνας· ἀνύψωσε τὸ ἦθος· ἐπαίδευσε τὴν ζωὴν τῆς· ἐσυκοφαντήθη· ἐ-

μισήθη· ἀπώλεσε τὰς ἐλευθερίας της· ἐσμικρύνθη, πρὸς ὄφελός της. Διότι ὁ Κύριος θὰ τὴν ἀνταμείψῃ καθ' ὅλα καὶ θὰ τὴν στέψῃ μὲ τὸν στέφανον τῆς Ἐλευθερίας.

Θαλῆς ὁ Μιλήσιος: Στέφανον τῆς Ἐλευθερίας ὀνομάζει ὁ Ὁμηρος τὴν νίκη ἐπὶ τῆς καθάρσεως τῶν πάντων.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 12η

Περὶ Ἀγγέλων καὶ Φυλάκων Ἀγγέλων

Εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶπω ὀλίγα τινὰ περὶ τῶν Ἀγγέλων.

Ὡς γνωρίζετε, ὁ Ἄγγελος μεταφέρει ἀγγελίας, μεταξὺ οὐχὶ μόνον τῶν ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ εὐρισκομένων Ἀρχηγῶν ἢ ψυχῶν, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς.

Ἡ Μαρία κατ' ὄναρ εἶδεν Ἄγγελον νὰ προσφέρῃ εἰς Αὐτὴν κρίνον. Οἱ θνητοὶ πολλάκις δὲν ἀντιλαμβάνονται τὴν ἐμφάνισιν τῶν Ἀγγέλων, διότι οὗτοι λαμβάνουν, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων καὶ τῆς ιδιοσυγκρασίας τῶν ἀτόμων, διαφόρους μορφάς. Πολὺ σπανίως θὰ ἴδῃ τις Ἀγγέλους μὲ πτέρυγας. Αὕτη εἶναι ἡ ἐνδυμασία των. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει, ὅτι οἱ Ἄγγελοι φέρουν πτέρυγας. Εἶναι ψυχαὶ ταχύταται, καὶ διὰ τὰς διακρίνητις, φέρουν τὸ σῆμα των.

Ἐπάρχουν Ἄγγελοι μὲ τὴν ιδιότητα τοῦ μουσικοῦ ταλέντου. Δηλαδή, εἶναι ἄριστοι ἀοιδοὶ ἢ γνωρίζουν νὰ ἐκτελοῦν μουσικὰς ἐκτελέσεις, τῶν ὁποίων ὁ ἦχος ἀντηχεῖ μόνον εἰς τὰς ψυχάς. Διότι τὸ πνεῦμα, ὡς τοῦ ἀνθρώπου, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συλλάβῃ τὸν ἱερὸν ἦχον, παρὰ μόνον ὅταν ἔχη τὸ χάρισμα τοῦτο.

Ἐπάρχουν εἰς τὸν κόσμον σας ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι πολ- λάκις ἤκουσαν μουσικὰ τεμάχια ἄγνωστα, ἀπὸ ἀγνώστους μουσουργούς. Εἶναι τὰ ἱερά κύματα τοῦ ἦχου, τὰ ὁποῖα μεταφέρονται ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ εἰς τὴν Γῆν.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὰς εἰκόνας. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν τὴν αὐτὴν ἰσχὺν εἰς τὴν ἐνόρασιν. Διὰ τοῦτο οἱ

ἄπιστοι δὲν πιστεύουν εἰς τὰς ἀφηγήσεις τῶν πιστῶν. Θὰ πιστεύσουν τότε μόνον, ὅταν θὰ εἶναι ἀργὰ δι' αὐτούς.

Ὅλοι ζητοῦν ὑλικά φαινόμενα διὰ νὰ πεισθοῦν. Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὰ ὑλικά φαινόμενα διὰ τοῦ Λόγου. Καὶ αὐτοὶ ζητοῦν ἀπὸ τὰ ὑποδεέστερα τὴν πίστιν, ἀρνούμενοι τὸν Λόγον, ὅστις εἶναι Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Δημιουργός; Καὶ ὀνομάζετε τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς προοδευτικούς, ἐνῶ θαίνουσι ὀλοταχῶς πρὸς τὴν καταστροφὴν;

Ἄγγελοι - Φύλακες δύνανται νὰ εἶναι διάφοροι ἐξελεγμένοι ψυχαί, ἀκόμη καὶ Ἀρχηγοί. Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν Διοίκησιν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Πολλάκις ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος μεταβάλλεται εἰς Ἄγγελον - Φύλακα ἐκείνου τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ εἶναι ἀνωτέρα πάσης ἄλλης ἐκ τῶν ἀδελφῶν του. Καὶ τότε ὁ εὐτυχὴς οὗτος βλέπει τὸν Κύριον ὡς Ὁδηγὸν καὶ ὑπακούει εἰς Αὐτόν, διότι διαισθάνεται τὴν καλωσύνην νὰ εἰσρέῃ ἐντὸς τῆς καρδίας του.

Ἐπάρχουν Ἄγγελοι - Φύλακες τοῦ Κυρίου. Ὁ Κύριος δὲν ἔχει ἀνάγκην φυλάκων. Εἰς τί, λοιπόν, χρειάζονται οἱ Φύλακες οὗτοι;

Πολλάκις ὁ Κύριος εἰς τὴν Ὁμιλίαν Του λέγει κάτι, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ γίνῃ γνωστὸν εἰς τὴν ἀντίθετον παράταξιν. Οἱ Ἄγγελοι οὗτοι προστατεύουν τὰ κύματα τῆς φωνῆς Αὐτοῦ, ἢ ὅποια φωνὴ μεταδίδεται διὰ τῆς ψυχῆς καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ πνεύματος. Τὸ σημεῖον τοῦτο εἶναι ἀγνωστὸν εἰς ὅλους σας.

Ἐπάρχουν Ἄγγελοι καλλιτέχναι. «Εἰς τί θὰ χρησιμεύσουν;», θὰ ἐρωτήσῃ τις. Καὶ ὅμως, αὐτοὶ καθοδηγοῦν πολλοὺς ἐκ τῶν ἀδελφῶν των, τῶν ἐν τῇ Γῆ εὐρισκομένων, ἵνα ἐπιτύχουν τὸ ὠραῖον. Διότι τὸ ἀγαθόν, τὸ καλόν, καὶ τὸ ὠραῖον, ὡς ἀφηρημέναι ἔννοιαι, ὑφίστανται ἐντὸς τῆς Ἀγάπης. Ἐὰν δὲν ἠγάπησέ τις τὴν ζωγραφικὴν, οὐδέποτε θὰ μάθῃ αὐτήν. Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Μόνον αἱ τῆς γνώσεως καὶ τοῦ σθένους ψυχαὶ ἔλαβον τὸ χρίσμα τῶν Ἀρχηγῶν.

Διατί ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τοὺς Κόσμους καὶ τέλος τὸν ἄνθρωπον

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἔμπροσθεν αὐτοῦ ὅλα τὰ ἐφόδια τῆς Γῆς· φωτίζεται καὶ λέγει: «Ἄς λάθω ὀλίγον πηλόν, ἵνα σχηματίσω τὸ ὁμοίωμά μου». «Ἄς λάθω ὀλίγα ἐκ τῶν χόρτων, ἃς θέσω αὐτὰ ἐντὸς ζέοντος ὕδατος καὶ ἃς προσθέσω καὶ ἄλλα ἑρώσιμα, διὰ νὰ ἴδω τί ἐκ τῆς κατασκευῆς ταύτης θὰ προκύψῃ». Καὶ ἰδοῦ, πῶς ὁ ἄνθρωπος διὰ τοῦ χρόνου, τῆς παρατηρήσεως, τῆς συνεχοῦς ἀλλαγῆς, τῆς προσθέσεως καὶ τῆς ἀφαιρέσεως, ἐδημιούργησεν ἀντικείμενα ἀξίας, γεύματα ἀξιόθαύμαστα εἰς τὴν γεῦσιν, ἀριστουργήματα, καὶ τόσα ἄλλα.

Εἶχεν ὅμως τὰ ἐφόδια. Ὁ Θεὸς οὐδὲν εἶχεν. Ἐκ τῆς ἀνπαρξίας ἐδημιούργησε, διὰ τοῦ Λόγου, τὴν ὕλην. Καὶ ἐχώρισεν αὐτὴν εἰς ἄπειρα τεμάχια ἐκ μάζης κονιορτοῦ. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς «Γένοιτο». Καὶ κατὰ σειρὰν ἐδημιουργήθησαν τὰ πάντα.

Διατί ὅμως ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὰ πάντα; Ἀκριβῶς διὰ νὰ πράξῃ ὁ ἄνθρωπος ὅ,τι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐμφανίσεώς του ἔπραξε, πού ὡς κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν Του ἐδημιουργήθη. Δηλαδή, διὰ τῶν ἀπέιρων χρόνων κατειργάσθησαν τὰ πάντα ἐν τῇ αἰωνιότητι, διὰ νὰ δημιουργηθοῦν ἀριστουργήματα, πού μόνον ὁ Θεὸς ἠδύνατο νὰ δημιουργήσῃ. Καὶ ὅπως ὁ χρυσοχόος δὲν κατεργάζεται τὸν χρυσὸν ἀκραιφνῆ, διότι θὰ φθαρῆ ὡς καθαρὸν μέταλλον, καὶ ἀναμιγνύει ἐν αὐτῷ καὶ ἄλλα μέταλλα ὀλιγώτερον εὐγενῆ, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν ἄνθρωπον ὡς ἀνυπολόγιστον ἀξίαν, πού εἶχεν ἀνάγκην κατεργασίας· καὶ διότι ὡς χρυσὸς ὁ ἄνθρωπος εὐκολώτερον θὰ διεφθείρητο, ἀνέμιξεν εἰς τὸν χρυσὸν πνεῦμα ἐλεύθερον, ἀνεξάρτητον, ὥστε ἐξ ἑαυτοῦ νὰ εὔρη τὴν ὁδὸν του, ἵνα τιμῆσῃ τὴν ὁμοιότητά του μετὰ τοῦ Θείου.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖ θάινει, ἀδιάφορον ἂν τὸ πνεῦμα του τὸν καθυστερῇ εἰς τὴν ὁδόν, ἢ ἀκολουθεῖ. Θάττον ἢ θράδιον, θὰ φθάσῃ ἐκεῖ ὅπου προορίζεται. Ἐὰν μείνῃ χιλιάδας αἰῶνας ὀπίσω, τοῦτο ἃς τὸ σκεφθῆ ὁ ἴδιος, ἐφ' ὅσον ἔχει κρίσιν καὶ αὐτὴ δὲν λειτουργεῖ. Ἀλλὰ ὁ ἴδιος ἔχει τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ἡ κρίσις του λειτουργεῖ τέλεια. Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδωμεν εἰς τὴν

διαδρομήν του, ὅποτε θὰ εἶναι ἀργά, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πρέπουσαν ἀφετηρίαν τῆς καθαρᾶς γνώσεως.

Ὁ Θεὸς τελευταῖον ἐδημιούργησε τὸν ἄνθρωπον, διὰ νὰ εὕρῃ τὰ πάντα ἔτοιμα καὶ ἐννοήσῃ, ὅτι καὶ οὗτος ὀφείλει νὰ ἀνταποδώσῃ εἰς τὸν Θεὸν τὰ ὅσα τοῦ ἔδωσεν, ἀκολουθῶν τὴν εὐθείαν ὁδόν, πρὸς ὄφελος αὐτοῦ τοῦ ἰδίου καὶ χαρὰν τοῦ Θεοῦ, διότι ἠνώησε τὸν προορισμὸν του ὁ ἄνθρωπος.

Πόσοι ὅμως εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀναγνωρίζουν ποῖος εἶναι ὁ προορισμὸς των; Καὶ διατί δὲν τὸν ἀντιλαμβάνονται;

Διότι παρεμβαίνει τὸ Πονηρὸν καὶ ἐξετάζει τὸ πνεῦμα, ἐὰν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀνέλθῃ ἢ ἔχει ἀνάγκην περισσοτέρας κατεργασίας. Ἴδού, ὅτι τὸ Κακὸν ὁδηγεῖ τὴν ὄντοτητα διὰ τοῦ κακοῦ εἰς τὸ Καλόν.

Ὁ Θεὸς ἔχει ἀνάγκην τοῦ ἀνδρός· αὐτὸν ὠθεῖ· αὐτὸς ἔχει ἢ ὄχι τὸ σθένος. Ἡ γυναῖκα, ὡς σύντροφος τοῦ ἀνδρός, βοηθεῖ· εἶναι βοηθητικὸν ὄν. Ὅσον πνεῦμα ἰσχυρὸν καὶ ἐὰν ἔχη ἢ γυνή, ἐπειδὴ τῆς ἐλλεῖπει τὸ σθένος, τὰ πάντα δυνατὸν νὰ καταστρέψῃ. Εἶναι πλοῖον ἄνευ πηδαλίου· ἀστὴρ ἄνευ λαμπροῦ φωτός· ῥόδον ἄνευ ἀρώματος· μουσικὸς ἦχος ἄνευ καθορισμοῦ· τύχη τυφλή, ὡς εἰκονίζεται. Διότι οὐδέποτε ἐκτιμᾷ δεόντως. Ἔχει σχετικὸν ὕψος, ἀλλ' οὐχὶ βάθος. Καὶ ὅμως, τὸ βοηθητικὸν τοῦτο ὄν προσφέρει εἰς τὸν ἄνδρα τὸ βάθος. Διότι δὲν τὸ ἐννοεῖ, καὶ ἀντλεῖ ἀπὸ ἐκεῖνον τὴν ὕλην καὶ μόνον.

Μέγιστε Δημιουργέ! Διατί τὴν Πανδώραν ἐξέλεξες ὡς τιμωρὸν τῆς Ἀνθρωπότητος; Διατί τὸ κάλλος νὰ ὑποκρύπτῃ τὸν πόνον καὶ τὴν συμφορὰν, καὶ νὰ μὴ εἶναι ἀληθινόν, ὡς ὁ Λόγος τῆς σοφίας Σου;

Τὸ ψεῦδος, γνωρίζω ὅτι τιμωρεῖται. Ἴδού διατί καὶ τὸ κάλλος μαραινέται!

Οὐδεὶς μας δύναται νὰ γνωρίσῃ τὸ θάθη τῆς ἀτελευτήτου σοφίας Σου, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων!

Θ α λ ἦ ς ὁ Μ ι λ ἦ σ ι ο ς: "Ὅταν ὁ ὑπαγορευτὴν τὸ θέμα του Ὁμηρος λέγει, ὅτι τὸ Κακὸν ὁδηγεῖ τὴν ὄντοτητα διὰ τοῦ κακοῦ εἰς τὸ Καλόν, τοῦτο σημαίνει, ὅτι «Οὐδὲν κακὸν ἀμιγῆς καλοῦ». Μὲ ἄλλους λόγους, τὸ Κακὸν ἐξαλείφεται διὰ μέσου τῆς μαθήσεως τοῦ τί δύναται νὰ ἐπιφέρῃ, παραδίδοντας τὴν θέσιν του εἰς τὸ Καλόν. Ἐὰν κενὰ πού δημιουργεῖ τὸ Κακόν, πληροῦνται διὰ τοῦ χρόνου.

Τὰ φυσικά καὶ ἀτμοσφαιρικά φαινόμενα

Ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ζῆ ἐντὸς ἑνὸς Κόσμου, ὅστις ἔχει ἰδικήν του ἀτμόσφαιραν καὶ φαινόμενα φυσικά, τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν Φύσιν σας, ἀλλὰ εἰς τὴν ἰδικήν μας τοιαύτην. Οὕτω, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος ζῆ, ἐργάζεται, μοχθεῖ, ἐντὸς τοῦ φυσικοῦ του περιβάλλοντος· ἐξετάζει τὰ ἀτμοσφαιρικά φαινόμενα, ἐρευνᾷ ἀναζητῶντας τὴν ἀλήθειαν, καὶ πολλάκις εἰς τὴν ἀναζητήσιον αὐτῆς ἐσφαλμένως ἀντιλαμβάνεται τὴν ἐρευνάν του, τὴν ὁποῖαν διατυπώνει πομπῶδως, ὡς νὰ εὑρεθῆσιν τινά. Καὶ ὅλοι οἱ μὴ γνωρίζοντες ποῖα εἶναι ἡ ἀλήθεια, θαυμάζουν καὶ ἐπικροτοῦν τὸν μέγαν σοφόν.

Ὑστερον ὅμως ἀπὸ ὀλίγους χρόνους, ἄλλος σοφός, προσεκτικώτερος τοῦ πρώτου, ἀνακαλύπτει ὅτι ὁ προηγούμενος ἐρευνητὴς ἐσφαλλε, διότι δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψιν του τὴν τάδε πλευρὰν τῆς ὑποθέσεως, ἢ διὰ τοῦ κακοῦ ὑπολογισμοῦ ἔδωκε κακὸν ἀποτέλεσμα. Ἰδού, πῶς προοδεύει ἡ ἐπιστήμη σας. Διότι οἱ ἄνθρωποι τῆς δόξης, τοῦ πλοῦτου, τοῦ ἐγαῖσμου καὶ τοῦ φανατισμοῦ, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λαμβάνουν φῶς ἐκ τῆς Θείας Δυνάμεως τοῦ Κυρίου.

Ἄς ἐξηγήσῃ εἰς ἕκ τῶν σημερινῶν σας σοφῶν, πῶς δημιουργεῖται ὁ κεραυνὸς ἢ πῶς γίνονται οἱ σεισμοί. Τὴν ἐξήγησίν μας ἴσως νὰ ἀντικρούσουν, διότι δὲν πιστεύουν εἰς τὴν Θεότητα. Καὶ ὅμως, ἡ Θεότης τσαυτάς τοὺς δίδει ἀποδείξεις τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς.

Καὶ οὗτοι ζητοῦν ἀπόδειξιν! Τί εἶδους ἀπόδειξιν ἔχουν ἀνάγκην, πρὸς πιστοποίησιν τῶν ψυχικῶν φαινομένων;

Μήπως ἐννοοῦν τὸν χρυσόν; Διότι μόνον δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου δύνανται νὰ πεισθοῦν, ἀγνοοῦντες ὅτι ὁ Κύριος διὰ τοῦ Λόγου καὶ μόνον ἐδημιούργησε τοὺς Κόσμους!

Καὶ ἀποκροῦν τοὺς Λόγους τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου; Πάντες οὗτοι εἶναι φαρισαῖοι ὑποκριταί. Καὶ ὅμως, διεισδύουν εἰς τὰς Ἐκκλησίας καὶ τὰ κέντρα τῆς πίστεως.

Ἡ ἐπιστήμη ἀναφέρει, ὅτι συγκρούμενα δύο νέφη, ἀρνητικὸν καὶ θετικόν, προκαλοῦν τὸν σπινθῆρα ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον

ονομάζετε κεραυνόν. Τί συμβαίνει με τὰ νέφη καὶ διατί διαχωρίζονται εἰς δύο εἶδη; Πῶς δὲ συγκρουόμενα εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδώσουν τοιαύτην ἠλεκτρικὴν ἰσχύον εἰς ἓνα σπινθηρα; Καὶ τί ἀπογίνεται οὗτος, ὅταν ἐπιπέσῃ ἐπὶ τῆς Γῆς;

Ἄς μάθουν οἱ μεγάλοι νόες, ὅτι ἡ ἐνέργεια τοῦ σπινθηρος ἐκείνου εἶναι ἐνέργεια θετική. Εἰσχωρεῖ εἰς τεράστια βάθη τῆς Γῆς καὶ συσσωρεύεται ἐντὸς προφυλακτικῆς ὕλης, ὥστε ἡ ἐνέργεια αὕτη νὰ παραμένῃ νεκρὰ καὶ νὰ μὴ ἐπενεργῇ ἐπὶ τῆς γῆς. Ὅταν ὁ Πνευματικὸς Κόσμος, δηλαδή ἡ Ἄρχή, ἢ μᾶλλον οἱ μεγάλοι Ἄρχηγοί, κρίνουν καλὸν νὰ χρησιμοποιοῦσιν τὴν ἐκρηκτικὴν ταύτην ἐνέργειαν, γίνονται οἱ ἴδιοι τὰ ἐνδιάμεσα μεταξὺ τῆς ἀρνητικῆς γῆς καὶ τοῦ θετικοῦ ροϊκοῦ πυρός. Καὶ ἰδοῦ, πῶς ἐκρήγνυται εἰς τὰ βάθη τῆς μητρὸς Γῆς ἡ ἐνέργεια, ἵνα δώσωμεν νέαν θερμότητα εἰς τὸν Κόσμον τῆς φθορᾶς.

Ἡμεῖς συγκρατοῦμεν τὴν Γῆν. Ἡ ἐπιστήμη δὲν δύναται νὰ γνωρίσῃ πότε θὰ ἐκλείψῃ τὸ πῦρ τῆς. Ἡμεῖς ἀνανεοῦμεν τὸ πῦρ τοῦτο. Διότι πῦρ, ὡς γνωρίζετε, εἰς τὰ ἔγκατα τῆς Γῆς, ἀνευ αἰθέρος, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ. Μόνον διὰ τῶν ἐκρήξεων ἀνανεοῦνται τὰ πάντα.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τόσο μικρὸς εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ Θεοῦ, ὥστε τοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ τὰ ἀπλά' οὐχὶ τὰ περίπλοκα. Καὶ ζητεῖ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰ σκότη τῶν μυστηρίων;

Μόνον διὰ τῆς βοήθειας Μας θὰ φθάσῃ ὅπου Ἡμεῖς θέλομεν, διὰ νὰ δοξάσῃ Ἐκεῖνον, Ὅστις τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὴν Γῆν μετ' προορισμὸν τινά, καὶ οὐχὶ ὡς κηφήνα καὶ κατεργαζόμενον τὰ ἀγαθὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 15η

Ἀποτελεῖ τὸ ὕδωρ τὰ 3/4 τῆς Γῆς;

Τὸ ὕδωρ ἀποτελεῖται ἀπὸ ὕλικά στοιχεῖα, ἀλλ' ἔχει καὶ ἰσχύον Πνοῆς Θείας.

Τὸ ὑγρὸν στοιχεῖον τῆς Γῆς σας εἶναι κατὰ τὰ 3)4 μεγαλύτερον τῆς ἄλλης ὕλης;

Ἄραγε, ὁ ὑπολογισμὸς τῶν ἐπιστημόνων σας ἐπὶ τῆς κα-

ταμετρήσεως τῆς διαφορᾶς τοῦ ὕδατος ἀπὸ τῆς γῆς, εἶναι ὀρθός; Διότι αἱ πιθανότητες ἐκφράζουν τὴν ἀγνοίαν τῆς ἐπιστήμης, ἢ ὅποια κρύπτει τὸ ἀδηλον ὀπισθεν τῶν ἀριθμῶν, χωρὶς νὰ ἔχη θασικὴν ἀξίαν ὁ ὑπολογισμός.

Πῶς γνωρίζουν τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν περιεκτικότητα τοῦ ὕδατος, ὅταν εἰς τὰ ἔγκατα τῆς Γῆς ὑπάρχουν τεράστια λίμναι, ὡς ἡ Ἀζοφικὴ θάλασσα καὶ μεγαλύτεραι, καὶ τὸ βάθος των εἶναι ἴσον μὲ τὸ βάθος τῶν ὠκεανῶν; Ἄρα καὶ ἐκεῖ, εἰς τὰ σκότη τοῦ ὕδατος, ὑπάρχει ζωὴ. Διότι πόθεν εἰσέρχεται τὸ ὕδωρ ἐντὸς αὐτῶν τῶν λιμνῶν; Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἰσχωρεῖ καὶ ὁ αἰθέρ. Βεβαίως, οὗτος εἶναι ἐλαφρότερος τῆς ἰδικῆς σας ἀτμοσφαίρας, ἀλλ' εἶναι ζωοποιός.

Γνωρίζει ἡ ἐπιστήμη, ὅτι οἱ μεγαλύτεροι ποταμοὶ τοῦ Κόσμου εἰς μῆκος καὶ εἰς βάθος εἶναι οἱ ὑπόγειοι;

Ἐὰν ἰσοπεδωθῇ ἡ γῆ μὲ τὴν θάλασσαν, ὀλόκληρος ἡ χέρσα ὕλη θὰ εὑρίσκεται ὑποκάτω τῶν διακοσίων πεντήκοντα μέτρων. Ποῦ, λοιπόν, εἶδον ὅτι τὰ 3)4 εἶναι ὑδάτινα; Πῶς τὰ διευκρίνησαν;

Ὅλαι αἱ προσπάθειαι καὶ ἀποδείξεις τῶν ἐπιστημόνων, τὴν ἰδίαν ὁδὸν ἀκολουθοῦν. Γνωρίζουν τὰ πάντα, καὶ ὅμως, δὲν ἔχουν οὐδεμίαν ἰδέαν περὶ τῶν πάντων. Καὶ ζητοῦν ἀποδείξεις ὑλικὰς ἀπὸ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον;

Ἄς μάθουν πρῶτον, τί σημαίνει «Ἄλφα». Ποίας δυνάμεις τὸ γράμμα τοῦτο κατέχει; Διατί αἱ περισσότεραι γλῶσσαι τοῦ κόσμου τὸ ἔχουν εἰς τὸ ἀλφάβητόν των; Διατί ἔχει δύο σκέλη καὶ ἓνα ἐνωτικὸν σημεῖον; Ἐὰν δυνηθοῦν νὰ ἀποκρυπτογραφήσουν τὴν ἔνωσίαν του, τότε θὰ εἶναι ἀξιοὶ νὰ λέγονται ἐπιστήμονες.

Τὸ ὕδωρ εἶναι ἡ κυρίαρχος ζωὴ τῶν πάντων. Ἡ ἀνθρωπότης, ὅσον καὶ ἂν ἀυξάνεται, ποτὲ δὲν θὰ τῆς λείψῃ ἡ τροφή, διότι αὕτη εἶναι ἀνεξάντλητος, τόσον εἰς τὴν γῆν σας ὅσον καὶ εἰς τὴν θάλασσαν.

Εἴσθε εἰς θέσιν, ἐὰν εἴχατε περισσότεραν γνῶσιν ἐκ τοῦ Θεοῦ Φωτός, νὰ ἀντιληφθῆτε, ὅτι δύνασθε νὰ ἐκμεταλλευθῆτε τὴν θάλασσαν καὶ νὰ ἀποστέλλετε ἀγαθὰ πρὸς συντήρησιν πληθυσμοῦ τριῶν ἄλλων ἀστέρων μεγαλύτερων τῆς Γῆς σας.

Εἶναι αἰσχος ἀνθρώπινον τὰ ἀγαθὰ νὰ κατασπρέφονται, διὰ νὰ κρατῆτε τὰς τιμὰς των πρὸς πλουτισμὸν ὀλίγων τινῶν

τερμάτων τῆς Γῆς σας, καὶ νὰ ζητήτε τοὺς πολέμους διὰ νὰ μὴ σὰς λείψῃ ἢ συντήρησις, ἀναλογιζόμενοι ὅτι ὁ κόσμος ὀλονέν πληθαίνει! Ποιοὶ εἶναι οἱ διαλαλοῦντες τὰς ἀνοησίας ταύτας, πρὸς ἐκφοβισμόν, χάριν τῶν ὀλίγων ἀρπάγων τῆς ζωῆς σας; Τούτους ὁ Κύριος θὰ ἐξολοθρεύσῃ· καὶ δὲν θὰ ἴδουν τὸ φῶς, παρὰ μόνον ὕστερον, τίς οἶδε πόσων χιλιάδων αἰώνων!..

Λέγω ταῦτα, διότι τὴν ποιότητα τῆς κάθε ὄντοτος μόνον ὁ Ἄναρχος γνωρίζει. Διὰ τοῦτο καὶ ἐλέγχει τὰς ἀποφάσεις τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Συνήθως, οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου συσχετίζουν τὰς ἀποφάσεις των με αὐτὰς τοῦ Κυρίου. Καὶ ἐὰν εἶναι αἱ αὐταί, καλῶς ἔχει. Εἶδ' ἄλλως ὁ Κύριος δυνατὸν νὰ δημιουργήσῃ μίαν νέαν κατάστασιν. Διότι εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ παντός ὡς πνοὴ ἀδιαίρετος καὶ ἔλεγχος Θεῖος, πρὸς δημιουργίαν ἐνός Κόσμου λαμπροῦ διὰ τὸ μέλλον τῶν ψυχῶν.

Ὅταν ὁ ἱερεὺς εὐλογεῖ τὸ ὕδωρ, μεταβάλλεται τοῦτο εἰς ἁγιασμόν. Διατί δὲν γίνεται τὸ αὐτὸ με τὴν γῆν; Διότι αὕτη ἔχει στοιχεῖα πάμπολλα ὕλικά· καὶ εὐλογεῖται ἡ γῆ ὅταν ἐμποτισθῇ διὰ τοῦ ὕδατος, διὰ νὰ ἀποδώσῃ καρπούς.

Τὸ ὕδωρ ἔχει ἐνεργείας τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε ἐφαντάσθη. Ἀναλύει αὐτὸ μέχρις ἐνός βαθμοῦ· ἐκεῖθεν οὐδὲν ἄλλο γνωρίζει. Διότι εἶναι τυφλός· δὲν ἔχει οὔτε τὸ ἴλαρὸν φῶς τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, διὰ νὰ λάθῃ φῶτισιν ὀρθήν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 16η

Πῶς οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἐφαντάσθησαν τὸν Θεὸν

Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, οἱ ἐξισούμενοι με τὰ ζῶα, δὲν εἶχον πνεῦμα καλλιεργημένον. Ἀπεῖχον πολὺ ἀπὸ τὴν λογικὴν. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τοὺς διέκρινεν, ἦτο ἡ μετρία πονηρία. Δύναμαι νὰ εἶπω, ὅτι τὰ ζῶα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦσαν πονηρότερα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον. Διότι ταῦτα ἐκαθοδηγοῦντο ἀπὸ τὸ ἔνστικτον, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος εἶχε καὶ οὗτος ἔνστικτον ὡς τὰ ζῶα, ἀλλ' εἰς ἐμβρυώδη κατάστασιν. Διατί;

Διότι τὰ ζῶα καὶ ἐν γένει ὄλα τὰ ἐμβῖα, πλὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἐπαρουσιάσθησαν ἐπὶ τῆς Γῆς ἀπὸ πολλῶν αἰώνων, προ-

τοῦ ὁ ἄνθρωπος ἐμφανισθῆ ὡς μέλλον βασιλεὺς τοῦ Κόσμου τούτου.

Ὀλίγον ἢ παρατηρητικότης, ἢ μίμησις, καὶ ἢ αὐτοσυντήρησις, ἐξηνάγκασαν τὸν ἄνθρωπον νὰ δεῖν τὴν ποιηρίαν τοῦ ἔναντι τῶν ἄλλων τῆς φύσεως ζώντων ἐμβίωσι. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἤρχισε διὰ τοῦ Θεοῦ φωτὸς ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀντιλαμβάνεται τὰ γύρω αὐτοῦ ἀγαθὰ, ἐχθροὺς, φίλους, καὶ νὰ σχηματίζῃ εἰκόνας εἰς τὴν μνήμην του, τὰς ὁποίας ὁ χονδροειδὴς νοῦς του κατειργάζετο, διὰ νὰ ἐκλεπτύνῃ τὴν ἀντίληψιν.

Οὕτω, κατόπιν αἰώνων, ἤρχισεν εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ λειτουργῆ ἢ σκέψις, νὰ αἰσθάνεται τὸν φόβον, νὰ χαίρῃ διὰ τὴν ἱκανοποίησιν ἐκ τῆς ἀποκτήσεως τῶν ἀναγκαίων ἀγαθῶν του, καὶ νὰ ζῆ καθ' ὁμάδας. Τώρα ἢ διαφορὰ μεταξὺ ζώου καὶ ἀνθρώπου ἦτο πλέον ἢ αἰσθητή. Ὁ ἄνθρωπος ἐτακτοποιήθη ἀνεῦρε τὴν ὁδὸν του, ἤρχισε νὰ αὐξάνῃ τὰς γηίνας γνώσεις του καὶ νὰ προχωρῇ.

Ὅταν δὲν εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ ἀντεπεξέλθῃ εἰς τὰ ἐμπόδια ἑνὸς ποταμοῦ ἢ νὰ φονεύσῃ ζῶον τι, ἀνώτερον εἰς τὰς φυσικὰς του δυνάμεις, ἢ νὰ μὴ δυνηθῆ νὰ ἀντικρούσῃ ἀρπακτικόν τι πτηνόν, ἐσέβετο αὐτὸ ἐκ φόβου καὶ ἀργότερον τὸ ἐθεοποιεῖ. Αὐταὶ εἶναι αἱ πρῶται θρησκείαι, αἵτινες ἐγενήθησαν ἐνστικτωδῶς εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν πρώτων ἀνθρώπων τῶν ἀνθρώπων τῶν ὁποίων ὁ θίος εἶναι ἄγνωστος εἰς τοὺς ἐπιστήμονάς σας. Καὶ ὅταν δὲν γνωρίζουν τι περὶ αὐτῶν, καλλίτερον εἶναι νὰ σιωποῦν καὶ νὰ μὴ λέγουν ὅ,τι ἢ φαντασία των θέλει.

Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἔτρωγον καρποὺς καὶ ὠμάς σάρκας ἐκ τῶν διαφόρων ζώων, χωρὶς καμμίαν διάκρισιν. Δὲν ἀναφέρομαι εἰς τὴν προλιθικὴν ἐποχὴν, ἀλλ' εἰς χρόνους πολὺ μακρυνούς, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ὑπῆρχον ἄτομα νὰ καταγράψουν, ὡς εἰς ἄλλας ἐποχὰς ἐπὶ παύρων, τὸν τρόπον τῆς ζωῆς τῶν πρώτων ἐκείνων ἀγριανθρώπων. Καὶ ὅμως, οἱ πρῶτοι οὗτοι ἄνθρωποι ἐκ θείας φωτίσεως ἀνεζήτησαν καὶ εἶρον τὸν θεόν των, ἔστω καὶ εἰς ἀντικείμενα τινά, ἐνῶ τὰ ζῶα δὲν ἐσκέφθησαν νὰ πράξουν τὸ αὐτό. Ἴδού, ποῦ ἔγκειται ὁ διαχωρισμὸς τοῦ ζώου ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ συναίσθημα τῆς θρησκείας εἶναι ἐμπνευσμένον ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν καὶ φθάνει μέχρι τῶν ἀνθρώπων τῆς γνώσεως

ἐκ φωτισμοῦ Θεοῦ. Ὅταν ὁμοῦς ὁ ἄνθρωπος, παρὰ τὰς δυνατότητάς του, ἀναζητήσῃ ὑπερτέραν γνώσιν ἐκ τῆς γῆινης προόδου, τότε προδίδει αὐτὴν ταύτην τὴν γνώσιν καὶ ἀλλοιώνει τὴν πίστιν του πρὸς τὸν Ἕνα καὶ Αἰώνιον Θεόν, Κυβερνήτην τῶν Ἑπτὰ Συμπάντων.

Δὲν εἶναι ἡ ἐπιστήμη, ἥτις θὰ μᾶς ἐλέγξῃ. Ἡμεῖς θὰ ἐλέγχωμεν αὐτήν. Ἡ ἐπιστήμη, παρὰ τὰς προόδους τῆς, εἶναι ἀτελεστάτη εἰς ὅλα. Διὰ τὴν ἀδυναμίαν τινὰ νὰ εἴπῃ: «ἠρεῦνισα καὶ εὐρον», θὰ ἐρευνησῇ, διὰ τὴν ἀπώλεσιν καὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐγνώρισεν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς κοπώσεώς τῆς.

Μόνον τὸ Θεῖον φῶς θὰ σᾶς διανοίξῃ τὸν πέπλον τοῦ μυστηρίου, διὰ τὴν ἴδῃτε μικρὸν μέρος τῶν θαυμάτων τοῦ Μεγαλουργοῦ καὶ Πατρὸς Πάντων.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 17η

Χρόνος καὶ διάστασις

Εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ὡς γνωρίζετε, δὲν ὑφίσταται ὁ χρόνος. Καὶ ἡ αἰωνιότης εἶναι στιγμή χρόνου δι' Ἡμᾶς. Καὶ ἀντιθέτως, δυνατόν ἢ στιγμή αὕτη νὰ εἶναι αἰῶνες διὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Ὁ χρόνος καταμετρεῖται μόνον εἰς τὴν Γῆν σας, διότι ἔχετε ἀνάγκην τοῦ χρόνου, νὰ σᾶς ἐνθυμίξῃ ὅτι τὰ πάντα κυλοῦν ἢ ρέουν πρὸς μίαν ἢ ἄλλην κατεύθυνσιν, με ἐναλλασσόμενα σχήματα, ἐντὸς τοῦ φυσικοῦ σας Κόσμου. Ἡ κάθε στιγμή διὰ τὸν ἄνθρωπον εἶναι πολύτιμος, ἀρκεῖ νὰ γνωρίζῃ πῶς πρέπει νὰ ἐκμεταλλεῖται αὐτήν, δι' αὐτὸν τὸν ἴδιον καὶ διὰ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ.

Ὅ,τι ἀπομακρύνεται ἐντὸς τοῦ χρόνου δὲν ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἀφετηρίαν του, παρὰ μόνον ὁ ἄνθρωπος. Ἐκ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου ἀναχωρεῖ καὶ εἰς αὐτὸν ἐπιστρέφει. Ἡ ἐπιστροφή του πολλακίς εἶναι προσωρινή· ἐπιανέρχεται εἰς τὴν Γῆν ὡς ἦτο ψυχοπνευματικῶς, με ἄλλην ἐνδυμασίαν, σαρκικὴν ἐννοεῖται. Καὶ τοῦτο διὰ τὴν ἐκπληρώσιν τὰ καθήκοντά του ἔναντι τοῦ Δημιουργοῦ.

Ἐπανήλθεν ἡ ψυχὴ ἐκ νέου εἰς τὴν Γῆν, καλλιτέρα ἀπὸ

ὅ,τι ἦτο ὅταν ἀνεχώρει. Ἡμεῖς τὸν φωτίζομεν. Ἐὰν εἰσακούσῃ τὰς ὁδηγίας μας καὶ ἀφομοιώσῃ αὐτάς, τότε δυνατὸν νὰ κερδίσῃ χρόνον, ὡς λέγετε σεῖς, καὶ ἐκπληρῶνων τὰ χρέη του, ἀναλαμβάνει εἰς τοὺς Οὐρανοὺς τὴν θέσιν του, διότι κάθε ψυχὴ ἔχει τὴν θέσιν της. Καὶ ἐκεῖθεν ἀρχίζει ἡ ἀνάθρασις, καὶ μετ' αὐτῆς ἡ πνευματικὴ πρόοδος, δηλαδὴ φώτισις ἐπὶ τῶν διαφόρων μυστηρίων ποὺ ὁ Οὐρανὸς κρύπτει ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινον νοῦν. Τὸ μυστήριον τοῦτο δὲν πρόκειται νὰ μάθῃ οὐδεὶς σας· εἶναι εἰς νόμος οὗτος τοῦ Ἀνάρχου.

Αἱ ψυχαὶ ζοῦν εἰς τὰς ἐκτάσεις τοῦ Σύμπαντος Κόσμου, καὶ ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην ψυχὴν ἀπέχουν κατὰ διαστήματα. Τὸ διάστημα εἶναι, ὡς εἶπω, μέτρον τοῦ Οὐρανοῦ, πρὸς νόησιν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

Τὰ διαστήματα εἶναι πάμπολλα. Δὲν θὰ ἐννοήσετε, ἐὰν πνευματικῶς ἐξηγήσω κατὰ τὴν Οὐράνιον γλῶσσαν, τί σημαίνει κατ' οὐσίαν τὸ διάστημα.

Σεῖς, ὅταν μεταχειρίζεσθε τὴν λέξιν «διάστημα», τί ἐννοεῖτε; Κάτι τὸ ἀκαθόριστον. Εἰς Ἡμᾶς δὲν εἶναι ἀκαθόριστον, ἀλλὰ καθωρισμένον, ποὺ μόνον ἡ ψυχὴ δύναται νὰ ἐννοήσῃ.

Εἶναι τὸ διάστημα, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῆς νοήσεώς σας «μέτρον ἐλαστικόν». Ἐνῶ καθορίζετε τὴν διάστασιν ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς Σελήνην εἰς ἀπόστασιν Α, αὕτη δυνατὸν νὰ εἶναι Β, διότι ἡ ἀπόστασις ἐμπαίζει τὰ ὄργανα τῆς καταμετρήσεως. Τὸ σημεῖον τοῦτο γνωρίζουν ἐπαρκῶς οἱ ναυτικοὶ σας.

Διατί, ὅμως, ἀναφέρομαι εἰς τὸν χρόνον καὶ τὴν διάστασιν; Ἀκριβῶς διὰ νὰ σὰς δώσω νὰ ἐννοήσετε, εἰς τὰ μετέπειτα κείμενα τῶν ὁμιλιῶν μου, τὴν σχέσιν ἣτις ὑπάρχει μεταξύ ὄλων τῶν κειμένων, διὰ νὰ καταλήξω εἰς τὸν «ἀδάμαντα» τοῦ Κυρίου, ὅστις εἶναι ὁ ἀνθρώπος, ὁ ἔχων ἀνάγκην κατεργασίας εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ὑλικοῦ Κόσμου, καὶ τὰς σχέσεις του μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, μέσῳ τοῦ αὐτοῦ οἴκου συγκατοικούντων, ἦτοι τῆς Εἰρήνης. Θὰ διέλθωμεν τὴν σκοτεινὴν στοάν, διὰ νὰ ἐξέλθωμεν εἰς τὸ πραγματικὸν φῶς τοῦ Κυρίου, ποὺ ὀνομάζομεν Ἀγάπην!

Φῶς καὶ Σκότος

Τόσον τὸ ἐν ὄσον καὶ τὸ ἄλλο, ἔχουν ἰδικὰς τῶν ἐνεργείας ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνου γνώσεως.

Πρὸ τῆς Δημιουργίας τῶν πάντων ὑπῆρχε πυκνὸν σκότος. "Ἄρα, ὁ Θεὸς εὐρίσκετο ἐντὸς τοῦ σκότους;

"Ὁχι! Ὁ Θεὸς ἦτο αὐτὸ τὸ φῶς. Ἄλλ' ἐκαλύπτετο ἀπὸ τὸν μανδύαν τοῦ σκότους ἐντὸς τῆς Ἀνωπαρξίας. "Ὅταν ὁ Θεὸς ἀπετίναξε τὸν μανδύαν Του, ἠκούσθη εἰς τὸ Χάος ἢ θαθεῖα Αὐτοῦ Φωνὴ ὡς ἐπιταγή: «Γένοιτο Φῶς» καὶ ἔλαμψεν ὁ Ἥλιος. "Υστερον ἤρχισεν ἡ Δημιουργία, ὡς περιεγράψαμεν αὐτήν.

Τὸ σκότος παρέμεινεν ὡς ἐνέργεια καὶ παρεδόθη εἰς τὸν Ἐωσφόρον, μὲ τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἐντὸς σφαίρας, ὅπου ἐνεργοῦν δύο ἀντίθετοι δυνάμεις, κατεργάζεται τὸ ἀντικείμενον, εἴτε τοῦτο εἶναι ζωντανὸς ὄργανισμὸς, εἴτε εἶναι ἄψυχον, νεκρὸν ἀπὸ ἀπόψεως ὕλης. "Ἄρα, τὸ σκότος, παρ' ὄλην αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν, δὲν εἶναι παντοδύναμον, διότι εἶναι ὁ μανδύας τοῦ Θεοῦ. Τὸν εἶχεν ἀνάγκη διὰ τοὺς ἀπωτέρους Του σκοπούς. "Ὅπως καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ὁ χειμὼν ἐγκύψῃ ἐνδύεται τὸ ἐπαυφάριόν του.

"Ἄρα, δὲν εἶναι βλαβερὸν τὸ σκότος, ἐὰν γνωρίζωμεν νὰ τὸ ἐπωφεληθῶμεν. Ἐὰν ὁμως ὄχι, τότε ἡμεῖς πταίομεν. Διότι ἡ συνεχὴς συνήθεια μιᾶς πράξεως, καλῆς ἢ κακῆς, μεταβάλλεται εἰς δευτέραν φύσιν καὶ αὕτη ἐνομάζεται πάθος. Καὶ τὸ πάθος μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀντίθετον ὁδόν, ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν μᾶς ὥρισε νὰ ἀκολουθήσωμεν ὁ Κύριος.

Φῶς καὶ σκότος εἶναι ὁ χρυσός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δένομεν τὸ ἐγχρωμον πετράδι. Βλέπετε; Τὸ ὄλον ἀποτελεῖ κόσμημα.

Τὸ κόσμημα εἶναι ἀντικείμενον ἄψυχον. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι κόσμημα, ἀλλ' ἔμψυχον. Καὶ ἐὰν προσκολληθῇ εἰς ἑαυτὸν τὸ σκότος καὶ τὸν κατακτήσῃ, τότε μεταβάλλεται οὗτος εἰς ἀχρηστον κόσμημα, ἀνευ ἀξίας. Ἐὰν ὁμως ὁ χρυσὸς ἔλξη τὸ ἄτομον πρὸς τὴν ἀγνότητα τοῦ ἡθους καὶ τῆς γνώσεως, τότε κατακτᾷ τὰς δυνάμεις τοῦ Οὐρανοῦ, δηλαδὴ τὸν Πνευ-

ματικόν Κόσμον, καί λαμβάνει ἀπό αὐτὸν καθοδήγησιν καὶ φῶς ἀπλετον, καθαρὸν, ἄμωμον!

Εἰς τὴν Γῆν σας ἔχετε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, διὰ νὰ διακρίνετε τὰ πάντα καλλίτερον ἀπὸ ὅ,τι ἐδιακρίνατε αὐτὰ μὲ τὸ σκότος. Τὴν νύκτα ἐργάζεται καλλίτερον τὸ κακόν τὴν ἡμέραν ἔχει τὸ κακὸν χιλίας ἄλλας μορφάς, ὥστε νὰ σὰς ἀπατᾷ εἰς τὴν κρίσιν σας. Καὶ ὅμως, τὴν νύκτα, ὅταν ὑπάρχη ἡρεμία καὶ ἀγαθότης εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, οὗτος ἐρχόμενος εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ Θεῖον Πνεῦμα τοῦ Οὐρανοῦ, ἀποδίδει ἔργον ἀνώτερον πάσης μορφῆς.

Διατί ἐδῶ δὲν ἐπεμβαίνει ἡ νύξ ὡς κακὸς Δαίμων; Διότι τὸ φῶς τοῦ πνεύματος εἰς τὸν ἄνθρωπον εἶναι ἀνώτερον τῆς ἰσχύος τοῦ κακοῦ.

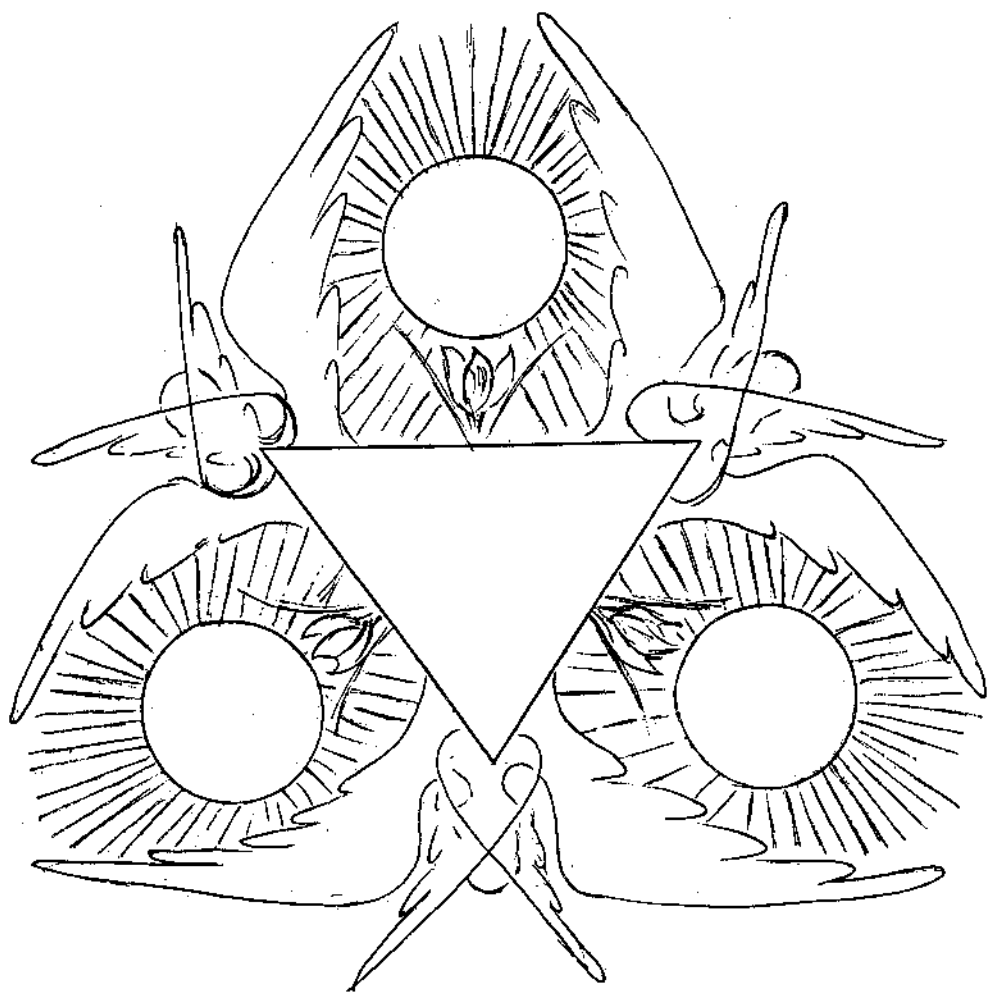
“Ὅταν λέγωμεν «καλόν», δὲν σημαίνει νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν ἀδελφόν μας εἰς τὰς ἐπιθυμίας του. Βεβαίως, ἐκεῖνος θὰ μείνῃ ἱκανοποιημένος ἀπὸ ὑμᾶς, ἀλλ’ ἐσεῖς θὰ εἰσθε οἱ πταίικται τῆς κακῆς του συνηθείας. Ἴδου μία μικρὰ περίπτωσις, ὅπου τὸ καλὸν δὲν εἶναι καὶ ἀγαθόν. “Ἄρα, εἶναι κακόν.

“Ἐχετε κρίσιν ἄνθρωποι γινώριζετε νὰ διακρίνετε τὰ χρώματα. Διατί νὰ μὴ διακρίνετε καὶ τὸ Καλὸν ἀπὸ τὸ Κακόν; Τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκότος; “Ὅταν ἀποκτήσετε φῶς Θεῖον, καὶ ἐντὸς τοῦ σκότους εὐρισκόμενοι βλέπετε, διακρίνετε, καὶ κρίνετε καλλίτερον παντὸς ἄλλου σχολαστικοῦ καὶ ἀγνωστικοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ πραγματικὸν φῶς ἔρχεται ἀνωθεν. Τὸ κάτωθεν φῶς εἶναι σκότος, ὑπὸ τὴν ψευδαίσθησιν ὅτι εἶναι λευκόν. Εἶναι μέλαν!

Ἐὰν δὲν ἐγκύψετε εἰς τὴν μελέτην τῶν Κειμένων τοῦ Οὐρανοῦ, δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ ἀποκτήσετε τὸ λευκὸν φῶς, διὰ τοῦ ὁποίου ὄλα δύνασθε νὰ ἀναλύσετε, πλὴν τοῦ Θεοῦ.

Θ α λ ῆ ς ὁ Μ ι λ ῆ σ ι ο ς : “Ὅταν ὁ ὁμιλητὴς λέγει εἰς τὸ κείμενον του «Γένοιτο Φῶς, καὶ ἔλαμψεν ὁ Ἥλιος», δὲν ἐννοεῖ τὸν ἥλιον τοῦ πλανητικοῦ σας συστήματος, ἀλλὰ τὸν Μέγαν Ἥλιον τοῦ Πνεύματος. Διὰ τοῦ πνεύματος δημιουργεῖτε τὰ πάντα, ὡς καὶ τὸ τεχνητὸν φῶς. Διότι ὁ ἀστὴρ ἥλιος εἶναι διὰ τὸν Ἄναρχον τεχνητὸν φῶς, ἀπὸ ὃ Ἰδιος ἐσκέφθη τὴν δημιουργίαν του. Ἐὰν διὰ τῆς προσοχῆς Του δὲν ἔλαμπε τὸ

Τὰ Δεξίμα τὸς Τριπύκας

Ἐπεὶ ἀρχισαφ. Τὸρε τὴ ἀρρωστὸς ὁ γιγνὴ τὰ σωτηρίαν

Θείον φῶς τῆς γνώσεως, οὐδεμία πρόσδος θά ἐγένετο εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Τὸ πνεῦμα πάντοτε προηγείται τῆς πράξεως. Ὁ μὲν Λόγος εἶναι ἐνέργεια τοῦ Κυρίου, ἡ δὲ πρᾶξις ἐνέργεια τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Κύριος διὰ τοῦ Λόγου Του ἐνεργεῖ. Ὁ ἄνθρωπος διὰ τοῦ λόγου του δίδει κατεβῆσαι δυνατὸν γὰρ μὴ ἐνεργῆ, ὅποτε οἱ λόγοι του γὰρ εἶναι κενοί, παρὰ τὴν ἐπιφανειακὴν των λάμψιν.

Ὁ ἄνθρωπος, ἂν καὶ ἔχη ἐντὸς του τὴν Θεότητα, κατέχεται ἀπὸ τὴν ὕλην ἣτις ἐπισκιαρίζει τὸ νόημα τοῦ «γνώθι σαυτόν». Διὰ τοῦτο τὸ πνεῦμα του εὐκόλως ἀπατᾶται ἀπὸ τὴν ὕλην.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 19η

Ἄγάπην καὶ Μῖσος

Πόσα ἐλέχθησαν καὶ πόσα ἀκόμη θά λεχθῶν διὰ τὰς δύο αὐτὰς ἐννοίας! Καὶ ὅμως, ὁ ἄνθρωπος ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι τυφλὸς καὶ νὰ μὴ ἀντιλαμβάνεται τὸ μέγεθος εἰς ἰσχὺν τῆς Ἄγάπης, καὶ τὴν τρομερὰν πτώσιν τοῦ ἀνθρώπου ἐξ αἰτίας τοῦ μίσους.

Ἄγάπη καὶ μῖσος εἶναι δύο ἀντίθετοι πόλοι, οἵτινες οὐδέποτε συναντῶνται ἐπὶ ἐνὸς σημείου. Ὅταν τὸ μῖσος εἰσχωρεῖ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἐλευθέρως σκέψεως, ἡ ἀγάπη ἀποχωρεῖ. Καὶ ὅταν εἰς τὴν αἵματηρὰν αἴθουσαν τοῦ πόνου καὶ τῆς κακίας εἰσέρχεται ἡ ἀγάπη, τότε ἐπουλώνει τὰς πληγὰς, ἀνακουφίζει τὰς ψυχὰς καὶ ἀναζωογονεῖ τὸ πνεῦμα, μὲ τὴν ἀπαλότητα, τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν ἐλπίδα.

Ἡ Ἄγάπη εἶναι Θεῖον ἀγαθὸν τοῦ Κυρίου. Τὸ μῖσος εἶναι σκληρὸς καὶ κακὸς σύμβουλος τοῦ ψεύδους, τῆς ἀδικίας καὶ τοῦ θανάτου.

Τὰ δάκρυα εἶναι ἓνα διάλειμμα μεταξὺ τῶν δύο ἐννοιῶν. Δακρύει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ χαρὰν ἢ ἀπὸ πόνον, ἀπὸ ἀγάπην τυραννικὴν ἢ ἀπὸ μῖσος ἀνέκφραστον. Μὴ λαμβάνετε οὐδέποτε τὰ δάκρυα ὡς γνώμονα μιᾶς καταστάσεως. Εἶναι ἀποτηλά, ἔάν δὲν ἀναλυθῶν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Θείου.

Ἐάν τὴν Ἄγάπην καὶ τὸ μῖσος, ὡς δυναμικὰς ἐνεργείας ἀφηρημένας, τὰς ἀναμίξετε, δυνατὸν τὸ πνεῦμα νὰ ἀπωλέ-

ση τὴν κρίσιν του. Διότι ἡ ἀναστάσις τῆς ἀτμοσφαίρας θὰ παρουσιάσῃ εἰκόνα ἐν μικρῷ τῆς δημιουργίας τῶν Κόσμων. Αἱ συγκρούσεις θὰ εἶναι ἄνευ προηγουμένου, ἐξακολουθητικά, μὲ λάμπεις τεραστίας, ὥστε νὰ δημιουργοῦν ὕλην ἐκ τῆς ἐνεργείας των.

Ἄλλ' ὅταν αἱ ἔννοιαι τῆς Ἀγάπης καὶ τοῦ μίσους μεταβληθοῦν, διὰ μέσου τῆς αἰσθήσεως, εἰς ἐνεργείας ἀποδοτικάς καὶ ἀντικρουστικάς, τότε τὸ πνεῦμα, φωτιζόμενον ἐξ Οὐρανοῦ, δίδει τὴν νίκην εἰς τὴν Ἀγάπην καὶ τὴν ἡτταν εἰς τὸ μῖσος. Αἱ ἔννοιαι ὁμως τῶν δύο αὐτῶν δυνάμεων, ἐν τῇ ἀφηρημένῃ ὕψει των, διατηροῦνται ἀνέπαφοι, ὥστε αἱ ἀντιθέσεις νὰ ὑφίστανται εἰς τὸν Κόσμον τῆς ὕλης.

Ἡ Ἀγάπη θὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἀγῶνος νικήτρια, ἀδιάφορον ἐὰν τὸ μῖσος ἀντιδρᾷ, λαμβάνον ἰσχὺν ἀπὸ τὴν μητέρα αὐτοῦ, τὴν ὕλην.

Μία προσπάθεια ὄλων τῶν ἀδελφῶν νὰ ἐπιτύχουν, κατὰ ἓνα ποσοστὸν ἀνώτερον τοῦ μίσους, νὰ ἀσπασθοῦν τὴν ἀγάπην, καὶ τὰ πάντα θὰ ἀνατραποῦν, πρὸς ὄφελος τῆς Ἀνθρωπότητος. Εἰς χεῖρας σας εὐρίσκεται ἡ θέλησις τοῦ νὰ ἐκτελέσετε τὸ καλὸν ἢ τὸ κακόν· νὰ φθάσετε εἰς τὸ κορυφωμα τῆς Ἀγάπης ἢ νὰ ἐκπέσετε εἰς τὸ θάραθρον τοῦ μίσους.

Ὁ Θεὸς εἰς ὄλους ἔδωκε πνεῦμα ἐλεύθερον. Μόνοι σας θὰ φωτίσετε αὐτό, διὰ νὰ ἀποκτήσετε ὀρθὴν κρίσιν ἐπὶ τῆς διακρίσεως τῶν ἐννοιῶν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 20ῆ

Ζωὴ καὶ Θάνατος

Εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἀντεστράφησαν οἱ ὄροι: Σεῖς, τὴν μὲν ζωὴν ὀνομάζετε θάνατον, τὸν δὲ θάνατον ζωὴν. Ἄς ἐξετάσωμεν ποῖος ἔχει δίκαιον, σεῖς ἢ Ἡμεῖς;

Σεῖς ἐμφανίζεσθε ὡς νέαι ὀντότητες εἰς τὴν Γῆν καὶ ζητετε ἐπὶ ὀρισμένον διάστημα, ἀπειροελάχιστον ἔναντι τῆς Αἰωνιότητος, καὶ τὸ διάστημα τοῦτο τὸ ὀνομάζετε «ζωὴν». Ἐρχεσθε εἰς τὴν Γῆν πρὸς μαθήτευσιν καὶ ἀναχωρεῖτε ἀπὸ αὐτὴν ἀγράμματοι! Μαθητάνετε γράμματα καὶ ἐπιστήμας, καὶ ὁμως

πάντα ταῦτα δὲν σὰς χρησιμεύουν εἰς τίποτε, ὅταν ἐπανέλθετε εἰς τὸν Οὐρανόν.

Σὰς ἐδόθησαν τὰ μέσα νὰ καλλιεργήσετε τὸν ἐσώτερον κόσμον σας· σεῖς ἀπωθήσατε τὴν εὐκαιρίαν, διότι ἡ καλλιέργεια αὐτῆ σὰς ἐφάνη δυσκολωτέρα, παρὰ ἔαν ἐμαινθάνατε πέντε ἐπιστήμας! Ἴδου διατί λέγω, ὅτι ἐπανέρχεσθε εἰς τὴν ἀφετηρίαν ἀμόρφωτοι.

Ὅταν καλλιεργήτε τὸν ἐσώτερόν σας κόσμον, τότε αὐτομάτως ἀναπτύσσεται ἐντός σας τὸ Θεῖον Φῶς τῆς Γνώσεως, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει τὴν ἀνάγκην πλαστικῆς καὶ ἀνωφελίμου μορφώσεως, τὴν ὁποῖαν δύναται ὁ ἄνθρωπος ἐντός ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος νὰ ἀποκτήσῃ, ὅταν, ὅπως εἶπον, ἔχετε τὸ Θεῖον Φῶς ἐντός σας.

Ἡ ἄλλη ζωὴ, τὴν ὁποῖαν σεῖς ὀνομάζετε «θάνατον», εἶναι αἰώνια. Ἡ ψυχοπνευματικὴ ὄντοτης ἐκεῖ ζῆ καὶ δὲν πεθαίνει οὐδέποτε, διότι εἶναι ἀθάνατος. Πλὴν ἔαν τὸ θελήσῃ. Δηλαδή, δὲν ἀνυψοῦται ὡς θὰ ἤθελε. Τότε μόνη ἀποφασιζεῖ τὸν «θάνατόν της» καὶ ἀναμένει νὰ τὴν καλέσουν, ὁπότε ἐπανέρχεται εἰς τὴν ζωὴν σας, δηλαδή ἐνσαρκώνεται, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὴν κατάστασίν της ὅταν εὐρίσκετο εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Τοῦτο εἶναι τὸ ἀπόρητον ὄλων τῶν ψυχῶν.

Ἡ ψυχὴ δύναται, ἐν τῇ Γῇ εὐρισκομένη, νὰ ἐνθυμηθῇ προτέρας της ὑπάρξεις ἐν τῇ Γῇ· οὐδέποτε ὁμως νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν ἐν τῷ Οὐρανῷ διαμονὴν της. Ἐκεῖ εἶναι ὁ Θεῖος χῶρος τῶν μυστηρίων· καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ἐπιτρεπτά νὰ γνωρίζῃ ὁ ἄνθρωπος. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Ἐωσφόρος δὲν μεταδίδει τὰ μυστήρια τοῦ Οὐρανοῦ, διότι ὑπόκειται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Ἀνάρχου, ὡς μόνου Δημιουργοῦ τῶν πάντων καὶ Κυριάρχου τῆς ἀσυλλήπτου ιδέας περὶ ὑπάρξεως καὶ ἀνυπαρξίας.

Αἱ διδασχαὶ αὗται θὰ σὰς διευκολύνουν τὰ μέγιστα εἰς τὸν ἄλλον Κόσμον, διότι θὰ ἔχετε γνώσεις περὶ αὐτοῦ. Καὶ τοῦτο συμβαίνει διὰ πρώτην φοράν, ὁ Οὐρανὸς νὰ μεταδίδῃ φῶς διὰ τὴν Ἀνθρωπότητα.

Βεβαίως, σεῖς λαμβάνετε καὶ νέας γνώσεις ἐπὶ τῶν Μυστηρίων. Ἀλλὰ τὰ τοῦ Οὐρανοῦ εἶναι ἀτελεῦτητα. Ἄλλα μὲν προσιτὰ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἄλλα δὲ ἀπρόσιτα, ἀπηγορευμένα. Διότι ἔαν ὁ ἄνθρωπος ἐγνώριζεν ὅτι ἡ ψυχὴ γνωρίζει,

δυνατὸν νὰ ἠκολούθη καὶ δευτέρα παρακοή. Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς διεχώρισε τοὺς Κόσμους εἰς δύο: Τὸν ὄρατὸν καὶ τὸν ἀόρατον.

Ἐπάρχουν καὶ ἄλλοι Κόσμοι ὄρατοί, ἐξ ὕλης. Ἄλλ' οἷτοι δὲν εἶναι ὡς ἡ Γῆ, «Θησαυροφυλάκιον», ἀλλὰ ἐνέργειαι πρὸς διατήρησιν τῆς Γῆς.

Ὅσοι ἀνόητοι ζητοῦν διὰ τῆς ἀφῆς νὰ πεισθοῦν περὶ τοῦ Θεοῦ, δύναται νὰ πράξουν τοῦτο, ἐὰν διὰ τῆς ἀφῆς τῶν ψαύσουν τὴν ψυχὴν τῶν. Ὅλον τὸ μέγεθος τῆς ἐννοίας τοῦ Θεοῦ ἐνυπάρχει ἐντὸς τῆς ψυχῆς. Διὰ τοῦτο εἶναι ἀθάνατος. Καὶ ὁ θάνατος εἶναι ζωὴ ἐνῶ ἡ μικρὰ διάρκεια τῆς γῆινου ζωῆς εἶναι θάνατος.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 21η

Ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος (Β')

Βεβαίως, ἀγαπητοί μου, ἔχετε μάθει ἀπὸ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Δὲν θὰ ἐπαναλάβω τὰ αὐτά, πλὴν ἐλαχίστων σημείων, τὰ ὁποῖα χρῆζουν διευκρινήσεως.

Ὁ ἄνθρωπος, ὡς ὄντοτης τοῦ Οὐρανοῦ (ψυχοπνευματική), ἔτοιμος πρὸς ἀναχώρησιν διὰ τὴν Γῆν ἢ Σταθμὸν Α, ἐμφανίζεται (ἐνσαρκοῦται) ὡς νέα ὄντοτης, φέρουσα ἐντὸς τοῦ νέου ἐνδύματός της (σώματος) τὸν σπόρον τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς κακίας. Ἡ ἀρετὴ ἐδρεύει ἐντὸς τῆς ψυχῆς, ἡ δὲ κακία μετεφυτεύθη εἰς τὸ σῶμα. Καὶ διαιτητὴς εἶναι τὸ πνεῦμα.

Λάβετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι τὸ πνεῦμα ἀναγεννᾶται ἀπὸ τὴν προϋπαρξίν του καὶ οὐδὲν ἐνθυμεῖται, πλὴν ἐλαχίστων περιπτώσεων, καὶ τοῦτο μόνον ἐπὶ τῶν προγενεστέρων ὑπάρξεων τῆς ὄντοτητος.

Τὸ πνεῦμα εἶναι ἐλεύθερον ἢ ψυχοπνευματικὴ ὄντοτης παρέδωσε τὸ κακὸν εἰς τὸ σῶμα. Καὶ ἐὰν ἡ ψυχὴ δὲν σπεύσῃ ἐγκαίρως νὰ πείσῃ τὸ πνεῦμα ποῦ ὀφείλει νὰ κλίνη, τότε τὸ σῶμα ἔλκει τὸ πνεῦμα. Καὶ ἐὰν συνεργασθοῦν, τότε ἡ ψυχὴ παραμένει μικρὰ ἐναντι τῶν δύο ἄλλων, καὶ ἐπιβάλλονται ὡς κυρίαρχοι τῆς ὄντοτητος, παρασύροντες αὐτὴν πρὸς τὴν ὕλην ἔλξιν.

Ὁ ἄνθρωπος ἐνεσαρκώθη μετὰ τὴν ἀπειροελαχίστην ἔννοιαν τῆς Θείας ἐνεργείας, δηλαδή μετὰ τὴν ψυχὴν, ἣτις εἶναι σπινθήρ τῆς τεραστίας τοῦ πνεύματος πυρκαϊᾶς. Λέγοντας πνεῦμα, δὲν ἔννοῶ αὐτὸ τὸ ὁποῖον σεῖς ὀνομάζετε πνεῦμα, ἀλλὰ τὴν γνῶσιν τοῦ Θεοῦ. Διότι τὸ πνεῦμα μεταδίδει γνώσεις εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος. Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς τὴν Ἔδραν τοῦ Πνεύματος ἔδωκεν εἰς τὸ Ἅγιον Αὐτοῦ Πνεῦμα, ὡς σέλος τῆς Τριάδος.

Τὴν γνῶσιν τοῦ Θεοῦ μεταδίδει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἐπίσης μετέδιδε καὶ τὰς βουλήσεις τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Υἱόν, ὅταν οὗτος εὑρίσκετο ἐν τῇ Γῇ ὡς Σωτὴρ τοῦ Κόσμου.

Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα συγκεντρώνει τὰς δεήσεις τῶν ἀνθρώπων καὶ μεταδίδει αὐτὰς κατ' οὐσίαν εἰς τὸν Ἄναρχον. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ὁ Φωτοδότης τῶν Γνώσεων τοῦ Οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς καὶ τὰνάπαλιν.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι εἰς μικρὸς θεός, ἐὰν ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδὸν Μας. Εἶδ' ἄλλως διαιρεῖται εἰς δύο μέρη, ἀντιμαχόμενα, καὶ τότε δὲν γνωρίζει τί ποιεῖ· στερεῖται ὀλοκληρωμένης γνώσεως τοῦ καλοῦ, καὶ πολλάκις δυνατὸν νὰ μεταφερθῇ εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Κακοῦ Πνεύματος. Πάντα ταῦτα συμβαίνουν εἰς τὸν ἄνθρωπον διότι ἔχει ἐλεύθερον τὸ πνεῦμα. Εἶναι ἐλεύθερος νὰ κρίνῃ, νὰ ἀποφασίσῃ, καὶ νὰ ἐκλέξῃ. Εἰς τὴν ἐκλογὴν, οὐδεὶς φραγμὸς ὑφίσταται ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν Πάντων.

Εἰς τὴν Γῆν ὁ ἄνθρωπος, ὡς δραπέτης καταναγκαστικῶν ἔργων, ἔρχεται νὰ ἐκπληρώσῃ μίαν θείαν ἀποστολήν: Νὰ ἐλαφρύνῃ τὰ βάρη τῆς συνειδήσεώς του, ἐξ ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτόν. Ὅταν λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὀρθὴν ὁδόν, μετὰ τὴν διδασχὴν μας ὡς διαφωτιστικὸν μέσον, τότε θαίνει πρὸς τὴν ἀνύψωσιν ὡς ἀξία ψυχοπνευματικῆ. Ὅσον καλλιεργηθῇ ἐσωτερικῶς, τόσον ἡ λάμψις του γίνεται φωτεινότερη τῶν ἄλλων ἀδελφῶν. Ἀπὸ ἀσήμαντος, δυνατὸν, ἐντὸς τῆς αἰωνιότητος, νὰ φθάσῃ κάποτε εἰς τὴν Θεότητα καὶ νὰ γίνῃ μέλος τῶν Οὐρανίων ἀδελφῶν του καὶ Διδασκάλων.

Ἄς μάθῃ, λοιπὸν, ὁ ἄνθρωπος, ὅτι ἀπὸ ὕλης γίνεται αἰθήρ. Δηλαδή λάμψις, ἀστήρ, γνῶσις Θεία, χεὶρ βοηθείας τοῦ Κυρίου, ἄρχων, ἀνώτατον μέλος τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου! Ἄρκεῖ νὰ τὸ θελήσῃ!

Τὸ νεκρὸν σημεῖον τοῦ Γένους

Ἴδού μία πυχὴ μυστηριακὴ, τὴν ὁποῖαν θὰ ἐξηγήσω πρὸς πλήρωσιν τῶν γνώσεών σας.

Ὡς γνωρίζετε, ὑπάρχουν δύο γένη; Τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θήλυ. Πῶς, ὅμως, συμβαίνει ἐνίοτε νὰ ὑφίσταται καὶ τρίτον γένος; Τοῦτο, θεβαίως, δὲν τὸ ὀνομάζω γένος, διότι εἶναι νεκρὸν σημεῖον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Τὸ νεκρὸν σημεῖον τοῦ γένους δὲν τεκνοποιεῖ.

Δὲν ἀναφέρομαι εἰς ἐκεῖνα τὰ ἄτομα, τὰ ὁποῖα εἶναι διεφθαρμένα μέχρι μυελοῦ ὀστέων καὶ ἀπὸ κακὴν συνήθειαν ρέπουν πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ. Τὰ ἄτομα ταῦτα εἶναι ἀνήθικα καὶ χρίζουν τιμωρίας ἀπὸ τὴν Πολιτείαν. Δηλαδή, νὰ φροντίσῃ ἡ Πολιτεία νὰ τὰ θεραπεύσῃ διὰ παντοίων μέσων.

Ἐπὶ τῶν πολλῶν ψυχῶν εἰς τὸν Οὐρανὸν πρὸς ἐνσάρκωσιν. Μερικαὶ ἐξ αὐτῶν θὰ ἐπανέλθουν εἰς τὸν Κόσμον τῆς ὕλης διὰ νὰ ἐξιλεώσουν μεγάλας αὐτῶν ἁμαρτίας. Αἱ ψυχαὶ αὗται ἦσαν τόσον συνδεδεμέναι μετὰ τὴν ὕλην, ὥστε δὲν εἰσῆλθον εἰς τὸ Βασίλειον τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ περιεπλανῶντο μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς ἐπανόδου των εἰς τὴν Γῆν. Τὰς ψυχὰς ταύτας δύναμαι νὰ παρομοιάσω μετὰ ἀφηνιασμένους ἵππους. Τόσον ἐπιθυμοῦν τὴν ἐνσάρκωσίν των! Καὶ ἐνῶ μόναι των ἐξέλεξαν τὴν οἰκογένειαν εἰς ἣν θὰ ἐγεννῶντο, ἐκ τῆς μεγάλης αὐτῶν ἐπιθυμίας, μὴ παρεμποδισθοῦν ἐκ πνεύματος τινὸς καὶ δὲν ἴδουν τὸ φῶς τοῦ ὕλικου Κόσμου, τυφλαὶ εἰσέρχονται ὡς ποιότης Α ἐντὸς σαρκὸς ποιότητος Β, καὶ τανάπαυιν.

Αἱ ὀλίγαι αὗται ψυχαί, ὡς εἶπον, δὲν τεκνοποιοῦν. Εἶναι ἢ τιμωρία των, νὰ μὴ γνωρίσουν τὴν οἰκογενειακὴν θαλπάρην. Ἐὰν ὅμως συναισθανθοῦν τὸ θάρος των καὶ προσηλωθοῦν πρὸς τὴν Θεότητα, τότε εἰς ἄλλην των ἐνσάρκωσιν ἢ Θεότης τοὺς καθοδηγεῖ μετὰ τὸ φῶς Της, ὥστε νὰ μὴ περιπέσουν εἰς δεῦτερον τοιοῦτον σφάλμα. Βλέπετε, ὅτι ὄντα ὡς αὐτά, ἀχρηστεύονται ἀπὸ τὴν Θεότητα.

Σήμερον ὑπάρχουν πολλοὶ οἵτινες μιμοῦνται τὰς κινήσεις τοῦ δευτέρου φύλου, ἢ ἄλλαι ὀντότητες αἵτινες μιμοῦνται τὸ ὕφος τῆς Α ποιότητος, ἀπὸ διεστραμμένον πνεῦμα. Δὲν εἶναι

οἱ τοὶ τὰ νεκρὰ σημεῖα τοῦ γένους, ἀλλὰ τὸ ἀνίερρον πνεῦμα τῶν τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὸν θόρβορον καὶ τοὺς κατέστησε χειροτέρους καὶ τῶν χοίρων, διότι ἔχουν πνεῦμα. Μόλιστα ὀλίγοι ἐξ αὐτῶν πιθανὸν νὰ εἶναι ἔξοχοι ποιηταὶ ἢ συγγραφεῖς ἢ σοφοί. Ἄλλὰ ὁ Κύριος τοὺς ἀπεκήρυξεν, ὡς τοὺς φαρισαίους, οἵτινες ναὶ μὲν ἦσαν σοφοί, ἀλλὰ τῆς Γῆς ποιητὰ καὶ κακοποιὰ στοιχεῖα καὶ ἐπροτίμησε τοὺς ἀπλοὺς ἀλιεῖς, τοὺς ἀγραμμάτους, εἰς τοὺς ὁποίους ἔδωσε σθένος καὶ λόγον, διὰ νὰ πείσουν τὸν κόσμον καὶ θαυματουργήσουν, ἔλκοντες τοὺς πάντας. Ἴδου διατί ὁ Κύριος εἶπεν, ὅτι ἡ μεγάλη σοφία εἶναι καθαρὰ μωρία!

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 23η

Ποιότης Α καὶ Ποιότης Β

Ὡς γνωρίζετε, τὸ ἄρρεν διαφέρει ἀπὸ τὸ θῆλυ. Ὁ διαχωρισμὸς οὗτος σημειοῦται διὰ τῶν ποιότητων καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ γένους εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

Μερικοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων λέγουν, ὅτι ἀνεξαρτήτως τοῦ γένους τῶν, αἱ ψυχαὶ ἔχουν τὴν ὄντοτητα τῶν Ἀγγέλων. Ἡ φαντασία τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀπέραντος. Οὐδέποτε ὁ ἄνθρωπος ἐγνώρισε καλῶς τὸ τί λέγει καὶ τὸ τί πράττει. Λάθετε τὸν σοφὸν καὶ κατέλθετε μέχρι τοῦ ἀσημάντου ἀνθρώπου τῆς Γῆς σας. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν μορφωθῆ ἐξ Οὐρανοῦ, οὐδέποτε θὰ δυνηθῆ νὰ αὐξήσῃ τὰς γνώσεις του ὀρθῶς καὶ λογικῶς, καλλιεργῶντας τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς του.

Ἡ φαντασία, λοιπὸν, τοῦ ἀνθρώπου φάσκει καὶ ἀντιφάσκει. Διότι εἶναι φαντασία καὶ ἀπέχει ἀπὸ τὴν πραγματικότητα ὅσον ἀπέχει ὁ Οὐρανὸς, ὁ ἄγνωστος αὐτὸς κριτῆς, ἀπὸ τὴν Γῆν. Λέγω «Κριτῆς», διότι δὲν ὑφίσταται κενὸν εἰς τὸν Αἰθέρα εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Πλάστης.

Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων οἵτινες ἀπέκτησαν ἐπικτήτους γνώσεις ἐκ τῆς ὕλης καὶ μόνον, ἔχουν τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα μὲ τὰ αὐτὰ δικαιώματα. Οἱ ἀνόητοι οἱ τοὶ γνωστοὶ τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, ἀγνοοῦν ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι δευτέρα φύσις, βοηθητικὴ τοῦ ἀνδρός, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἄνδρα ἐδημιούργησε. Διότι εἰς αὐ-

τόν θά ἐμπιστευθῆ τὰ προνόμια τοῦ Οὐρανοῦ καί οὐχί εἰς τήν γυναῖκα; ἥτις ἐπρόδωσε τὰ σχέδια τῆς ἀπωτάτης Δημιουργίας τοῦ Πλάστου.

Ἡ γυνή εἶναι πρόθυμος νά συμμετέχη μετὰ τοῦ ἀνδρός ὡς ἰσόπαλος εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς ὑποθέσεις. Καί δέν ἀντιλαμβάνεται ὁ ἀνήρ, ὅτι ἡ γυνή προδίδει τὰ σχέδιά του κατὰ τρόπον ἀπατηλόν, ὡς ὁ διάβολος ἠπάτησεν αὐτήν. Δέν ὑποτιμῶ τήν γυναῖκα, ἀλλά δέν εἶναι τῆς ἰδικῆς τῆς θέσεως νά εὐρίσκεται εἰς τήν πρώτην γραμμὴν τοῦ ἔργου.

Ὅπου ἡ γυνή θέσῃ τήν χεῖρα τῆς, ἐκεῖ ἀναμένετε τήν καταστροφὴν, τὴν ἀθλιότητα, τὴν διαφθοράν καὶ τὴν ἀπάτην. Ὅταν ὅμως ἡ γυνή ἐλέγχεται καί ἔχει τὸν φόβον, τότε ὅλα βαίνουν ὁμαλῶς.

Οὐδέποτε ἡ γυνή ἐπίστευσεν εἰς τὴν Θεότητα διὰ μέσου τῆς διαισθήσεως. Ἐχει ἐντός τῆς τὸν φόβον τῆς φωνῆς τοῦ Θεοῦ, ὅταν τὸν ἐξηπάτησεν. Ἐκ φόβου πιστεύει, ἐκ φόβου ἐνεργεῖ, ἐκ φόβου ὑποκρίνεται, διὰ νὰ μὴ ἀποδείξῃ ποία εἶναι, καὶ συγκινεῖ διὰ τοῦ κάλλους, ἵνα κρύψῃ τὴν γύμνιαν τῆς ψυχῆς τῆς.

Ἐπάρχει μία παροιμία κοινὴ: «Διδάσκαλος ποῦ ἐδίδασκε καὶ νόμους δέν ἐκράτει». Αὐτοὶ εἶναι μερικοὶ ἐκ τῶν ἐξάλλων ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι διδάσκουν τὴν ἀρετὴν, τὴν ἠθικὴν, τὸν νόμον, καὶ οὐδένα σέβονται. Ἐκ περισσοῦ, παροτρύνουν τὰς γυναῖκας, ὅπως λάβουν θέσιν ἀξίαν μόνον τοῦ ἀνδρός ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἄνδρες εἶναι οἱ καταστροφεῖς τῆς κοινωνίας.

Ὡς δεῦτερον φῶλον, δέν ἐννοῶ ὅτι ἡ γυναῖκα εἶναι κατωτέρα τοῦ ἀνδρός ὡς ὄντοτης. Ὅχι! Ἐχει ἄλλον προορισμόν, ἀντίθετον τοῦ ἀνδρός. Τοῦτο ὀφείλει νὰ διδάξῃ ἡ Πολιτεία εἰς τὰ δύο φῶλα. Δυστυχῶς, ἡ Πολιτεία κατήντησε νὰ γίνῃ τὸ αἰσχρότερον παράδειγμα καὶ νὰ μεταβάλλῃ τὰ τέκνα τῆς εἰς δούλους, ἐὰν ὄχι εἰς εἰλωτας. Ὅποτε οἱ δούλοι, δικαίως ἢ ἀδίκως, ἐξαναγκάζονται νὰ γίνωνται ὑποκριταί, κλέπται, δολοφόνοι καὶ ἀγροῖκοι. Ἴδού ποῦ σᾶς ὀδηγεῖ ὁ σημερινὸς ἐξαλλος πολιτισμὸς τῶν ἀκαθάρτων ἀνθρώπων.

Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι διὰ νὰ ὑπάρξουν δύο ποιότητες ὄντο-
τήτων, σημαίνει κάτι τὸ σοβαρόν, ποῦ οἱ ἄνθρωποι, ἀπὸ ἄ-

γνοίαν ἢ τυφλότητα τῆς ὕλης, δὲν δύνανται νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν. Θὰ τὸ προσέξουν ὁμῶς, ἀργὰ ἢ γρηγόρα.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 24η

Διατί ἡ Γῆ εἶναι ὁ Σταθμὸς Α

Τὰ πάντα ἐν Σοφίᾳ, Κύριε, ἐποίησας!

Ἡ Γῆ ἢ Σταθμὸς Α, ὡς ἀνέφερον ὁ Πνευματικὸς Κόσμος, εὐρίσκεται ἀκριβῶς εἰς τὸ κέντρον τοῦ Σύμπαντος Κόσμου. Τὸ τί διατείνεται ἡ ἐπιστήμη δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει, ὅταν ἡ γνώσις αὐτῆς σκοτίζει τὸ πνεῦμα καὶ φαντάζεται τὰ ἀντίθετα τῶν ὄσων Ἡμεῖς διαλαλοῦμεν. Δὲν ἔχει αὕτη τὸ δικαίωμα νὰ ἐπεμβαίνει ἐκεῖ ὅπου δὲν τὴν ἔχουν σπεῖρει. Ἄς ἀποδείξει διὰ τῶν πειρημάτων αὐτῆς γνώσεων, πόθεν συμπεραίνει ὅτι ἡ Γῆ δὲν εὐρίσκεται ἐκεῖ ὅπου τὴν ἐτοποθέτησεν ὁ Θεός, καὶ τότε ἄς κρίνῃ ἐὰν δύναται νὰ παραβῇ τὰς δυνάμεις τοῦ Θεοῦ.

“Ὅλοι γνωρίζετε, ὀλίγον ἢ πολύ, ἀπὸ τὴν ἀστρονομίαν, ὅτι αἱ λάμπεις τοῦ κάθε ἀστέρος ἔχουν εἰδικὴν ἐνέργειαν ἐπὶ τοῦ Σύμπαντος Κόσμου. Ὁ Θεὸς τοὺς ἀστέρας οἵτινες εἶναι δισεκατομμύρια φορές μεγαλύτεροι τοῦ Ἡλίου σας, ἐτοποθέτησεν εἰς τοιοῦτον ἀχανὲς σημεῖον, ὥστε καὶ μὲ τὸ τελειότερον τηλεσκόπιον τοῦ κόσμου νὰ μὴ δύνασθε νὰ ἀνακαλύψετε τοὺς μεγάλους αὐτοὺς κολοσσούς τοῦ φωτός, τῶν ὁποίων αἱ ἀκτίνες διασχίζουν τὸ Ὑπερπέραν μὲ ταχύτητα τεραστίαν ἀπὸ αὐτὴν τοῦ ἡλιακοῦ σας φωτός, ὥστε αἱ ἐνέργειαι αὐτῶν τῶν ἀκτίνων νὰ εἶναι κανονισμέναι ἀπὸ τὴν Θεῖαν Ἀρχὴν διὰ τὴν Γῆν σας.

Συνάμα, καὶ ἄλλοι ἀστέρες ἀποστέλλουν τὸ φῶς των πρὸς τὴν Γῆν. Διατί; Διὰ νὰ φωταγωγήσουν τὰς νύκτας; Τοιαῦτα μόνον οἱ ἄνθρωποι ἐπιχειροῦν, διὰ μίαν ἑορτὴν τῆς νυκτός.

Ἡ Γῆ, ὡς Σταθμὸς Α, εἰς τὸ Κέντρον τοῦ Σύμπαντος, παρομοιάζεται μὲ χρηματοκιβώτιον ἀφθάστων ἀξιῶν τοῦ Οὐρανοῦ, ὅπου ἀποστέλλονται οἱ ἀδάμαντες τῆς Δημιουργίας τοῦ Θεοῦ πρὸς κατεργασίαν. Καὶ ἐὰν δὲν κατεργασθοῦν ἐπαρκῶς, ὡς ὁ Ἰδιος ἠθέλην, ἐπιστρέφονται, διὰ νὰ εὑρεθῇ ὁ κα-

τάλληλος τεχνίτης, ἵνα ἐκλεπτύνη τὸν ἀδάμαντα καὶ ἡ λάμψις τοῦ γίνῃ ἀκτινοβόλος καὶ ἀξία διὰ τὸ Βασίλειον τοῦ Υἱοῦ Του!

Κατόπιν τῶν ὄσων εἶπον, ἀντιλαμβάνεσθε διατί ἡ Γῆ εἶναι ὁ Σταθμὸς Α. Ἀπὸ αὐτὴν ἤρχισεν ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰς αὐτὴν θὰ λήξῃ ἡ τελευταία παραμονὴ τῶν τελευταίων ἀνθρώπων.

Ὑπάρχουν ἀκόμη ψυχαὶ αἱ ὁποῖαι δὲν ἐγνώρισαν τὸν Κόσμον σας. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουν καὶ Ἄγγελοι, οἱ ὁποῖοι θὰ συνοδεύσουν τὰς πολυαριθμοὺς αὐτὰς ψυχὰς εἰς τὴν ἐν τῇ Γῆ ζωὴν των, συνοδευόμενοι ἀπὸ τὰ τέλεια ὄντα τοῦ Οὐρανοῦ, ἅτινα ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν Ἀρχηγοὶ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, πλὴν τῶν Ἀστέρων, οἵτινες ἐποπτεύουν τὴν ὅλην ἐργασίαν τῶν ἀνωτάτων Πνευμάτων.

Ἡ Γῆ δὲν εἶναι ὕλικὸν σκεῦος πρὸς περιφρόνησιν. Ἀπεναντίας, εἶναι ὕλη ἐνεργείας. Διότι ἐπλάσθη ἐκ τοῦ Αἰθέρος διὰ μιᾶς ἄλλης ἐνεργείας, ἣτις ὀνομάζεται «Θεὸς Λόγος». Οὕτω ἡ Γῆ νὰ μὴ περιφρονῆται, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἐλευθέρου πνευματός σας νὰ ἐμβαθύνετε εἰς τὴν οὐσίαν αὐτῆς, ὅσον δύνασθε, ἵνα ἀποκτήσετε γνώσεις ὑπερανθρωπίνας, πρὸς βοήθειαν τῶν ἀδελφῶν σας.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 25η

Τὸ κατὰ συνείδησιν χρέος τοῦ ἀνδρὸς

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, ὁ ἀνὴρ δὲν ἔχῃ συνείδησιν, μὴ ἀναμένῃ ἀπὸ τὸν Κύριον τὴν συνδρομὴν Αὐτοῦ. Ἄς τείνῃ χεῖρα πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Κακοῦ, ὁπότε ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία του θὰ εἶναι εἰς θάρος πάντα τῶν ἀδελφῶν του. Καὶ ἔάν ὁ Κύριος δὲν τιμωρῆσῃ αὐτὸν ἐν τῇ γῆνι ζωῇ του, ἡ τιμωρία του εἰς τοὺς Οὐρανοὺς θὰ εἶναι διπλασία. Μάταιαι αἱ παρακλήσεις, τὰ ἀφιερῶματα καὶ οἱ κλαυθμοί. Οὐδὲν εἰσακούει τὸ Δίκαιον ὅταν πρόκειται νὰ εὐεργετήσῃ τὸν ἄδικον, ὁ ὁποῖος εὐεργετεῖται διὰ τῆς πίεσεως τῆς συνειδήσεώς του, μέχρις ὅτου ἀποφασίσῃ ὁ Πνευματικὸς Κόσμος νὰ τὸν ἀποστείλῃ διὰ τοῦ Οὐρανίου θανάτου εἰς τὴν ἀνάστασιν τῆς προσκαίρου ζωῆς.

Ἐπιμένομεν ἑξακολουθητικῶς διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἑσωτερικοῦ σας κόσμου, δηλαδὴ τῆς ψυχικῆς σας μορφώσεως, πρὸς ἀνάτασιν τῶν ὑψηλῶν ἰδεῶν. Ὅταν ἄρκετοὶ ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἐκπαιδευθοῦν κατὰ τὸν τρόπον ὃν ἀνέφερον, τότε δημιουργεῖται πυρὴν φωτὸς πρὸς φωτισμὸν τῶν ἀφωτίστων. Πολλοὶ πυρῆνες ἀποτελοῦν θρίαμβον τοῦ Θεοῦ φωτὸς ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Ἐπάρχουν, εὐτυχῶς, ἄνδρες συνειδητοί, καλλιεργημένοι, οἵτινες σπεύρουν τὸν σπὸρον τῆς θείας Δικαιοσύνης, ἵνα αἱ νέαι γενεαὶ θερίσουν τὸν καρπὸν καὶ δώσουν τὸ παράδειγμα εἰς καθυστερημένους λαοὺς νὰ ἀκολουθήσουν τὰ ἴχνη των, διὰ νὰ λάμπῃ ἡ Ἀγάπη ὡς μήτηρ στοργικὴ ἐπὶ τῶν τέκνων της.

Ὁ ἄνδρας ὅστις γνωρίζει τὸ ἱερόν του καθήκον, καθοδηγεῖται ἀπὸ τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς του, ἥτοι τοῦ μικροῦ θεοῦ ποῦ κρύπτεται εἰς τὰ βάθη τοῦ ἀγνωστοῦ ἀνθρώπου!

Ὁ ἀνδρισμὸς εἶναι προσόν, ἀλλὰ καὶ ἡ κατανόησις εἶναι ἄλλο προσόν. Συνεργαζόμενα τὰ δύο αὐτὰ προσόντα εἰς τὸν ἄνδρα, δημιουργοῦν τὴν ἐπιβολήν, τὴν σταθερὰν σκέψιν, καὶ τὴν ὠριμον κατεργασίαν τοῦ χρέους πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ.

Ὅταν ὁ ἀνὴρ ἀδρανῆ καὶ ἀσυνειδήτως πράττει, ὅτι ἡ φαντασία αὐτοῦ συλλαμβάνει, τότε δὲν εἶναι πλέον ὁ ἀνθρωπος ὡς ἐσκέφθη αὐτὸν ὁ Θεός, ἀλλὰ ἡ σκιά αὐτοῦ. Τοὺς ἀδυνάτους ὀφείλει ὁ ἄνδρας νὰ ὑπερασπίζη, νὰ καθοδηγῇ, νὰ μορφώῃ, ἵνα οἱ ἀδύνατοι εὕρουν τὴν ἀπολεσθεῖσαν αὐτῶν ἰσχὺν εἰς τὸ φῶς τῆς Θεότητος. Διότι μόνον Αὐτὸ δίδει ἐνίσχυσιν, θάρρος, καὶ ἀπόφασιν διὰ τὰ μεγάλα ἔργα τοῦ Πνευματικοῦ Ἡλίου.

Ὁ Πνευματικὸς Ἡλιος δὲν εἶναι γήινος· εἶναι Ἡλιος τῆς Θείας Ἀρχῆς, τῆς μεγάλης πηγῆς τῶν ἀθανάτων γνώσεων, ποῦ οὐδέποτε ἔχουν τέλος, ὡς τὸ ἀπειρον. Ὅταν τὴν σύγκρισιν τοῦ ἀπείρου παραβάλλετε μὲ τὴν γήϊνην γνῶσιν, τότε θὰ ἀντιληφθῆτε πόσον μικροὶ καὶ ἀπειροὶ γνώσεων εἰσθε.

Ἐὰν τὰς πολυτίμους γνώσεις σας, ὅσον μικραὶ καὶ ἐὰν εἶναι αὐταί, ὡς μαργαρίτας τὰς ρίψετε εἰς χοίρους, καταστρέφετε τὸ μεγαλεῖον τῆς Γνώσεως. Ἰδοὺ διατί τὴν ἀξίαν αὐτῶν δὲν γνωρίζει ἡ γυνή.

Τὸ κατὰ συναίσθησιν χρέος τῆς γυναικὸς

Κατὰ τὴν παράδοσιν, ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν Ἄνδρα. Δηλαδή, τὸν θετικὸν ὄργανισμὸν τοῦ λογικοῦ ὄντος. Ἔδωσε δὲ εἰς αὐτὸν σύζυγον τὸ ἀρνητικὸν μέρος αὐτοῦ. Οὕτω ὠλοκληρώθη τὸ Ἀνθρώπινον Γένος εἰς χιλιάδες ὑπάρξεις. Ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς του ἐπὶ τῆς Γῆς, σὺν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου, ὁ ἀνὴρ ἀνῆρχετο τὴν κλίμακα τῆς πνευματικῆς καλλιέργειας. Ἡ γυνὴ δὲν τὸν ἠκολούθει εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, διότι ἡ γνῶσις εἰς τὴν γυναῖκα μετατρέπεται ἐντὸς τῆς οὕτω μεταβάλλεται εἰς ἀπειθαρχικὸν ὄν, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν δύναται οὐδεὶς νὰ ἐκμυστηρευθῇ τὰ ὑψηλὰ ἰδανικά του. Καὶ ἐὰν εὔρεθῃ τις, ὅστις, παρὰ τὰ ὅσα ἐλέχθησαν ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἀποκρούσῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ Θεοῦ καὶ ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, εἴτε εἶναι σύζυγος, εἴτε ἐρωμένη, εἴτε φίλη, εἴτε μήτηρ, εἴτε ἀδελφὴ ἢ θυγάτηρ, εἶναι ἀδύνατον τὸ μυστικὸν νὰ μὴ γίνῃ κοινόν.

Ἡ πνευματικὴ ἰσχὺς τῆς γυναικὸς οὐδέποτε ὑπῆρξε πρὸς ὄφελος τῆς ἀνθρωπότητος, ἐνῶ τοῦ ἀνδρὸς εὐδοκίμησεν ἀκόμη καὶ εἰς χέρσας γαίας.

Ἐὰν ἡ γυνὴ δὲν ἐδημιουργῆτο, ὁ Κόσμος τῆς ὕλης θὰ ἦτο νωθρός, ἄχαρις, ἄσκοπος, βαρετός. Ὁ Θεὸς ἐγνώριζε τί ἐδημιούργει διὰ τῆς γυναικὸς: Τὸ πᾶν καὶ τὸ τίποτε!

Ἐπάρχει ποσοστὸν γυναικῶν, τὸ ὁποῖον ὀνομάζω «ἐναρέτων». Εἰς αὐτὰς βασιζέται τὸ πᾶν. Αἱ ἄλλαι, αἱ πολλαί, δὲν γνωρίζουν ποῦ εὐρίσκονται καὶ τί πράττουν. Τὰ πάντα ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ ἀνέμου ὅστις θὰ θωπεύσῃ αὐτάς, κατὰ τὰς καιρικὰς συνθήκας.

Ἐνῶ μία γυνὴ ἀναγνωρίζεται ὡς μεγαλοφυΐα (σπανιώτατον τοῦτο), θὰ ἀπορήσουν πάντες, ὅταν τὴν ἴδουν ἡμέραν τινὰ νὰ καταστρέφῃ ὅ,τι ἐδημιούργησεν. Διὰ τί; Διότι ἐπροτίμησε τὸ ἀσήμαντον ἀπὸ τὴν πραγματικὴν ἀξίαν.

Δυστυχῶς, αἱ κοινωνικαὶ τάξεις τοῦ κόσμου σας ἐλησμόνησαν τὰ διδάγματα τῶν ἀρχαίων σοφῶν καὶ τοῦ κηρύγματος τῆς Θείας βουλήσεως, ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι σύντροφος τοῦ ἀνδρὸς καὶ οὐχὶ κυρία αὐτοῦ. Ἐλησμόνησαν ὅτι ὀφείλουν νὰ δι-

δουν διαλέξεις, ποιόν είναι τὸ χρέος τῆς γυναικὸς ἔναντι τῆς κοινωνίας, τοῦ ἀνδρός, καὶ τῶν τέκνων τῆς. Ἐλησμόνησαν, ἀπὸ ἐπιπολαιότητα, νὰ συμβουλευθῶν εἰς τὰς γυναικας, ὅτι ὁ συναισθηματισμὸς εἶναι εἰς αὐτὰς χρέος ἱερὸν. Διότι μόνον διὰ τῆς καρδίας ἢ γυνὴ σκέπτεται· οὐχὶ διὰ τοῦ πνεύματος. Ὅταν καλλιερῆται ἡ καρδία τῆς γυναικὸς, εὐκολώτερον συναισθάνεται τὰ χρέη τῆς εἰς τὸν Κόσμον τῆς ὕλης.

Ὅταν ἡ γυνὴ ἀναμιγνύεται μὲ ὑποθέσεις αἱ ὁποῖαι ἀφοροῦν τὸν ἄνδρα, προδίδει τὴν γυναικείαν αὐτῆς φύσιν, πρὸς καταστροφὴν τῆς οἰκογενείας καὶ συνάμα τῶν κοινωνιῶν. Εἶναι διάφορος ἡ φύσις τῆς, ἀπὸ αὐτὴν τοῦ ἀνδρός· καὶ ἀναλόγως τῆς φύσεώς τῆς λαμβάνει τὰ καθήκοντα, ἅτινα τὴν ἀφοροῦν.

Εἰς τὴν ὀμιλίαν μου ταύτην δὲν ὑποβιβάζω τὴν ἀξίαν τῆς γυναικὸς, οὔτε θέλω νὰ εἶπω ὅτι εἶναι ὑποδεεστέρα τοῦ ἀνδρός. Δὲν ὑφίσταται τοιοῦτον τί, ἀλλὰ ἐννοῶ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς καὶ μόνον, διὰ νὰ ὑπάρξῃ ἁρμονία καὶ δυνατότης κατανοήσεως.

Ὁ ἀνὴρ εἶναι τὸ στήριγμα τῆς γυναικὸς. Ἀλλοίμονον ἔὰν γίνῃ τὸ ἀντίθετον! Ἐπαρώθη ἡ κοινωνία!

Ὅλιγοὶ τινὲς ἔχουν τὴν ἀντίληψιν, ὅτι ἔὰν διηθῶν αἱ γυναῖκες τὸν κόσμον, τὰ πάντα θὰ ἦσαν ἄρεστὰ εἰς τοὺς πολίτας. Πόσον μαρὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις σκέπτεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον! Δὲν γνωρίζει τὸ βάθος τῆς ζωῆς, οὔτε ποτὲ ἐφαντάσθη διατί ἐπλάσθη ἡ γυνή.

Ἡ γυνὴ εἶναι μέσον, διὰ τοῦ ὁποῖου ὠθεῖται ὁ ἀνὴρ πρὸς τὰ ἄνω, ἐκεῖ ὅπου δὲν δύναται ἡ γυνὴ νὰ εἰσέλθῃ. Αὐτὸν τὸν λόγον ἔχει τὸ Ἱερὸν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ ποῖος σὰς ἐξήγησε μέχρι στιγμῆς τὰ μυστήρια ταῦτα;

Μόνον ὁ Οὐρανός. Διότι εἶναι ἀνάγκη ὁ κόσμος σας νὰ ἀφυπνισθῇ καὶ νὰ ἴδῃ, οὐχὶ μόνον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ἐσωτέρου ὀφθαλμοῦ του, ὅστις ἐδρεύει εἰς τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ ὡς κάτοπτρον λαμβάνει τὰς εἰκόνας ἀπὸ τὸν νωτιαῖον μυελόν, χωρὶς οὗτος νὰ ἀντιλαμβάνεται τί διοχετεύει εἰς τὸν τρίτον, ἄορατον, μηχανισμόν τῆς ψυχῆς!

Ἡ ἔμπνευσις τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος εἰς τὸν ἄνθρωπον

Ἴδού καὶ μία ἄλλη διάκρισις τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ λοιπὰ ζῶα: Τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα.

Προτοῦ ὁ ἄνθρωπος συναισθανθῆ τὴν θεῖαν φώτισιν ὡς λόγον ἐνεργοῦντα ἐντὸς του, ἐνεπνεύσθη τὴν ὑπαρξιν τῆς Δυνάμεως ταύτης διὰ τοῦ πνεύματος. Κατ' ἀρχὴν δὲν ἔδωκε σημασίαν, διότι τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ φαντασθῆ, ὅτι τὸ ἀόρατον ἦτο καὶ ὑπαρκτόν. Ἡ συνεχὴς ὁμως φώτισις, ἣτις ἀπαλύνει τὴν καρδίαν καὶ ὀξύνει τὸ πνεῦμα, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ψυχικοῦ δυναμισμού, ἔπεισε τὸν ἄνθρωπον, ὅτι ἡ ἔμπνευσις πρὸς τὸ ἀόρατον δὲν εἶναι κοινὴ φαντασία τῆς σκέψεως, ἀλλὰ ἐνέργεια θεῖα.

Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἐνεπνεύσθησαν τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα ὡς ὁδηγὸν τῆς ζωῆς των, ἦσαν οἱ μύσται (ἄνδρες μὲ Οὐράνια προσόντα). Ἐπειδὴ ὁμως οἱ ἀδελφοὶ των δὲν ἐπίστευον εὐκόλως εἰς τοὺς λόγους των, ὡς ἀφηρημένους διδασχὰς αὐτῶν τῶν ἰδίων, ἐσκέφθησαν διὰ τοῦ ἱεροῦ ψεύδους νὰ πείσουν τοὺς πάντας. Οὕτω ἀπέδιδον τὰς θεῖας ἐνεργείας τοῦ Λόγου εἰς τὰ ἀντικείμενα καὶ τὰ ζῶα. Ἀργότερον ἠναγκάσθησαν δι' ἄλλων μέσων, δανειζόμενοι τὸ τέχνασμα τῆς ἄνευ δόλου ἀπάτης, νὰ καθηλώνουν τοὺς πάντας εἰς τοὺς λόγους των. Ἡ κακὴ ὁμως αὕτη ἀρχή, γενομένη συνήθεια, προσέλαβε κύρος εἰς τοὺς διαφόρους ἱερεῖς, οἱ ὅποιοι, ἐξ ἐπαγγέλματος κήρυκες, εἰργάζοντο ὑπὲρ τῆς προσωπικῆς αὐτῶν ὠφελείας. Οὕτω εἰς τὰ ἱερατεῖα εἰσῆχθησαν ἢ παρεισέφρησαν οἱ ἐπιτήδριοι, διὰ νὰ λάβουν τὴν ἀρχὴν εἰς χεῖρας των.

Πάντα ταῦτα συνέβαινον πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Κυρίου εἰς τὸν Κόσμον τῆς ὕλης καὶ τῆς ἀπάτης.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κυρίου ἤρχισε μία νέα κατάστασις. Τὸ νέον φῶς ἐξήγει, διὰ τῆς γλώσσης τοῦ Κυρίου, τί ἐστὶ ἀληθές καὶ τί ἐστὶ ψεῦδος. Τίνι τρόπῳ τὰ ἀνθρώπινα ὄντα, ὡς ἀρπακτικοὶ γῦπες, σφετερίζονται τὰ ἀγαθὰ τῶν ἀδελφῶν των καὶ κατασπαταλοῦν αὐτὰ χάριν τῆς ποικιλομόρφου ἱκανοποιήσεώς των. Ὅσοι πράττουν τὸ ἄδικον, θὰ τύχουν τῆς πρεπού-

σης τιμωρίας των. Ἡ μετάνοιά των ὀφείλει νὰ εἶναι εἰλικρινῆς καὶ ἐν τῇ δράσει τῆς ἀκμῆς των, διότι ἀργότερον, εἰς τὸν Ἄδην, δὲν θὰ εὔρουν ὧτα πρὸς εἰσακοήν τῶν παρακλήσεών των. Ὁ κολασθεὶς καὶ μὴ μετανοήσας ἐγκαίρως, θὰ ὑποστῇ διπλὴν τιμωρίαν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ἠκολούθουν κατὰ γράμμα τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου. Δυστυχῶς, μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ὑπεκρίνοντο τοὺς πιστοὺς καὶ εἰργάζοντο συνεχῶς ὑπὲρ τοῦ σκοτεινοῦ σκοποῦ των. Τούτους ὀνομάζω «Πνεύματα τοῦ Ἐωσφόρου». Εἶναι οἱ πλέον ὑπουλοὶ καὶ κακεντρεχεῖς ἄνδρες ἐντὸς τοῦ ἱερατικοῦ σχήματος. Δίδουν τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι εἶναι φωτισμένοι καὶ γνωρίζουν τὰ πάντα, ἐνῶ συσκοτίζουν ὅλας τὰς ὑποθέσεις καὶ ἀγνοοῦν τὴν ἀλήθειαν.

Οἱ κακοὶ οὗτοι σύμβουλοι τῆς θρησκείας, ἐξαπατοῦν τοὺς πιστοὺς εἰς σημεῖον, ὥστε πολλοὶ ἐκ τῶν ἀδελφῶν νὰ αἰσθάνωνται ἀπέχθειαν πρὸς τὸν κλῆρον, χωρὶς νὰ ἀπωλέσουν τὸ θρησκευτικὸν των συναίσθημα, τὸ ὁποῖον δι' αὐτοὺς μᾶλλον ἐπεβλήθη ὡς συνήθεια ἄνευ ἱερᾶς πίστεως. Ἐὰν δὲν γίνῃ γενικὴ κάθαρσις ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, τὰ πάντα θὰ δεξύνωνται ἔναντι τοῦ κλήρου καὶ ἡ πίστις τῶν ἀνθρώπων θὰ μειοῦται αἰσθητῶς.

Τὴν κάθαρσιν ζητεῖ ὁ Κύριος ἀπὸ τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 28ῃ

Ἀναζητήσις τῆς ἀληθοῦς Θρησκείας

Ἡ θρησκεία εἶναι ἓνα εἶδος φραγμοῦ πρὸς τὰς ὁρμὰς καὶ ἀπερισκέπτους τοῦ ἀνθρώπου ἐκδηλώσεις. Δηλαδή, ἡ θρησκεία ἀποτείνεται εἰς τοὺς πιστοὺς, εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι πιστεύουν εἰς τὴν θεότητα, εἴτε αὕτη εἶναι «ξόανον», «λίθος», «ζῶον», ἢ ἀκόμη καὶ τῆς φαντασίας δημιουργημα.

Ἡ πίστις εἰς τὸ κάθε τι, δημιουργεῖ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀοράτου ψυχικοῦ Κόσμου, ὅστις εἶναι ὁ ἀληθὴς Θεός, ἀλλὰ εἰς ἀπειροελάχιστον μῶριον. Δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου ἐπροόδευσεν ὁ ἄνθρωπος, ἀναζητῶντας νέαν καὶ ἀληθῆ θρησκείαν, διότι ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἴδιος ἐμπαίζει τὸν ἑαυτόν του πιστεύων εἰς κάθε τι ἄλλο, παρὰ εἰς τὸ Ἄγνωστον, ὡς ἀφηρημένον ἐννοίας.

Με τὴν κάθοδον τοῦ Κυρίου εἰς τὴν Γῆν, τὰ πάντα διευκρινίσθησαν. Ἦνοιξε νέα λεωφόρος καὶ νέα πνοὴ δημιουργίας ἐχάραξεν εἰς τὸν ὄριζοντα. Ἦτο ἡ ἀναζήτησις καὶ εὑρεσις τῆς ἀληθοῦς θρησκείας. Τῆς θρησκείας ποῦ διατηρεῖται μόνον μετὰ τὴν Ἀγάπην, μετὰ τὴν βοήθειαν τῶν ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλους, μετὰ τὴν μεγαλοφροσύνην, τὸν οἶκτον καὶ τὴν ἀμοιβὴν.

Ἡ θρησκεία συγκρατεῖ τὰ πάθη, τὴν ὀρμὴν, τὴν ἀπερισκεψίαν, τὸ μῖσος, καὶ φωτίζει διὰ τοῦ Θεοῦ αὐτῆς φωτὸς τὸ πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων, ἵνα μὴ περιπέσουν εἰς σφάλματα ἀνεπανόρθωτα. Τὰ μικρὰ τοιαῦτα συγχωρεῖ, ἀφοῦ νουθετήσῃ τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ τὸν εἰσαγάγῃ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν τῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς Ἀγάπης.

Ἡ θρησκεία εἶναι τὸ θάβρον τῆς ἠθικῆς, τοῦ νόμου, καὶ τῆς συγχωρήσεως. Ἡ θρησκεία ἀνυψώνει τὸ φρόνημα, ἐνδυναμώνει τὸ ψυχικὸν σθένος, ἀποπλύνει τὰς πληγὰς τοῦ πνεύματος, ὁμορφαίνει τὴν ἀσχημίαν διὰ τοῦ λόγου, φωτίζει τὰ σκότη καὶ διαλύει τὰ νέφη. Δροσίζει τὴν καρδίαν τοῦ διψῶντος καὶ κοραίνει τὸν στόμαχον τοῦ πεινῶντος, διὰ τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὑψηλῆς ἰδέας, ἣτις ἐκπορεύεται ἐκ τῆς Πηγῆς τοῦ Πλάστου.

Ἡ θρησκεία οὐδεμίαν ἀνάμειξιν ἔχει μετὰ τὴν πολιτικὴν, μετὰ τὸν πλοῦτον, καὶ μετὰ τὴν διαφθοράν. Ἐκεῖνοι οἵτινες λέγουσιν ὅτι εἶναι στυλοὶ τῆς θρησκείας, νὰ παύσουν νὰ συμπεριφέρονται ὡς οἱ σκαλιότεροι τῶν ἀνθρώπων, χλευάζοντες τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα.

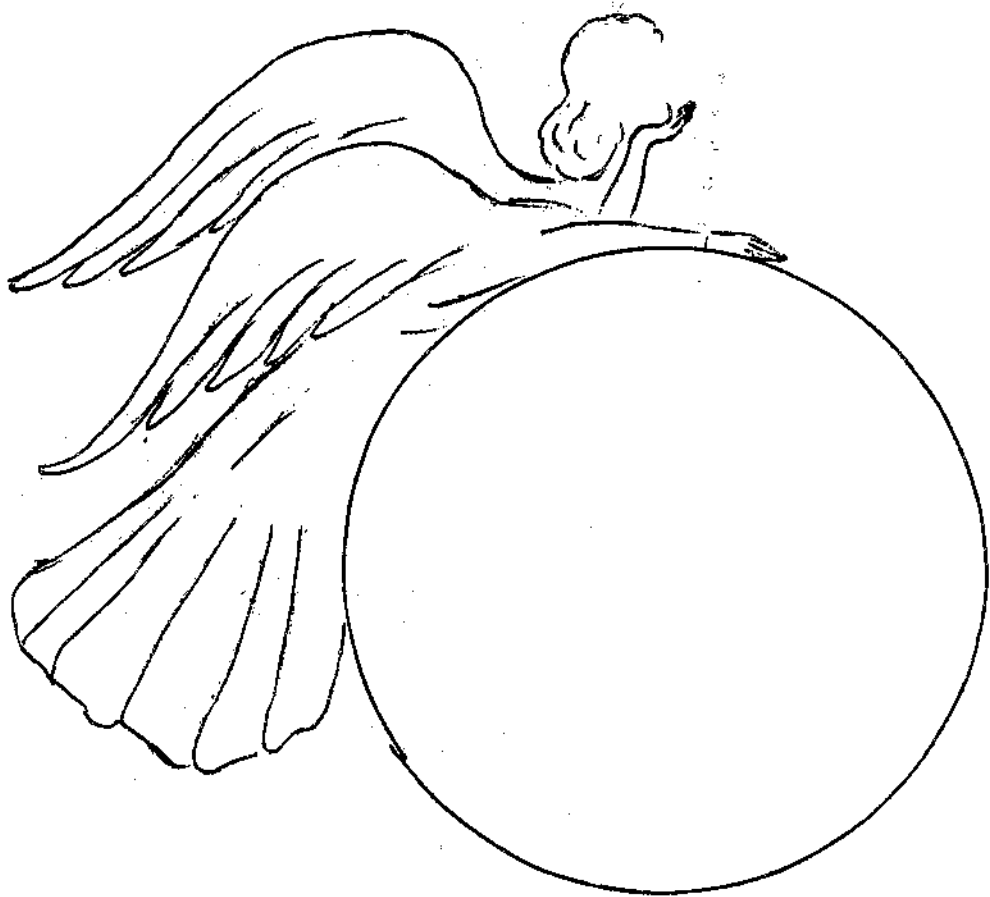
Ἡ θρησκεία εἶναι ἡ ποιμενικὴ ράβδος τοῦ ὀρθοποδοῦντος, τοῦ καλῶς σκεπτομένου καὶ ἀφανοῦς εὐεργέτου.

Ἡ θρησκεία δὲν εἶναι τέχνη, οὔτε ἐπιστήμη. Εἶναι Θεῖος λόγος, Θεῖα ἔμπνευσις, Θεῖον ἀγαθόν.

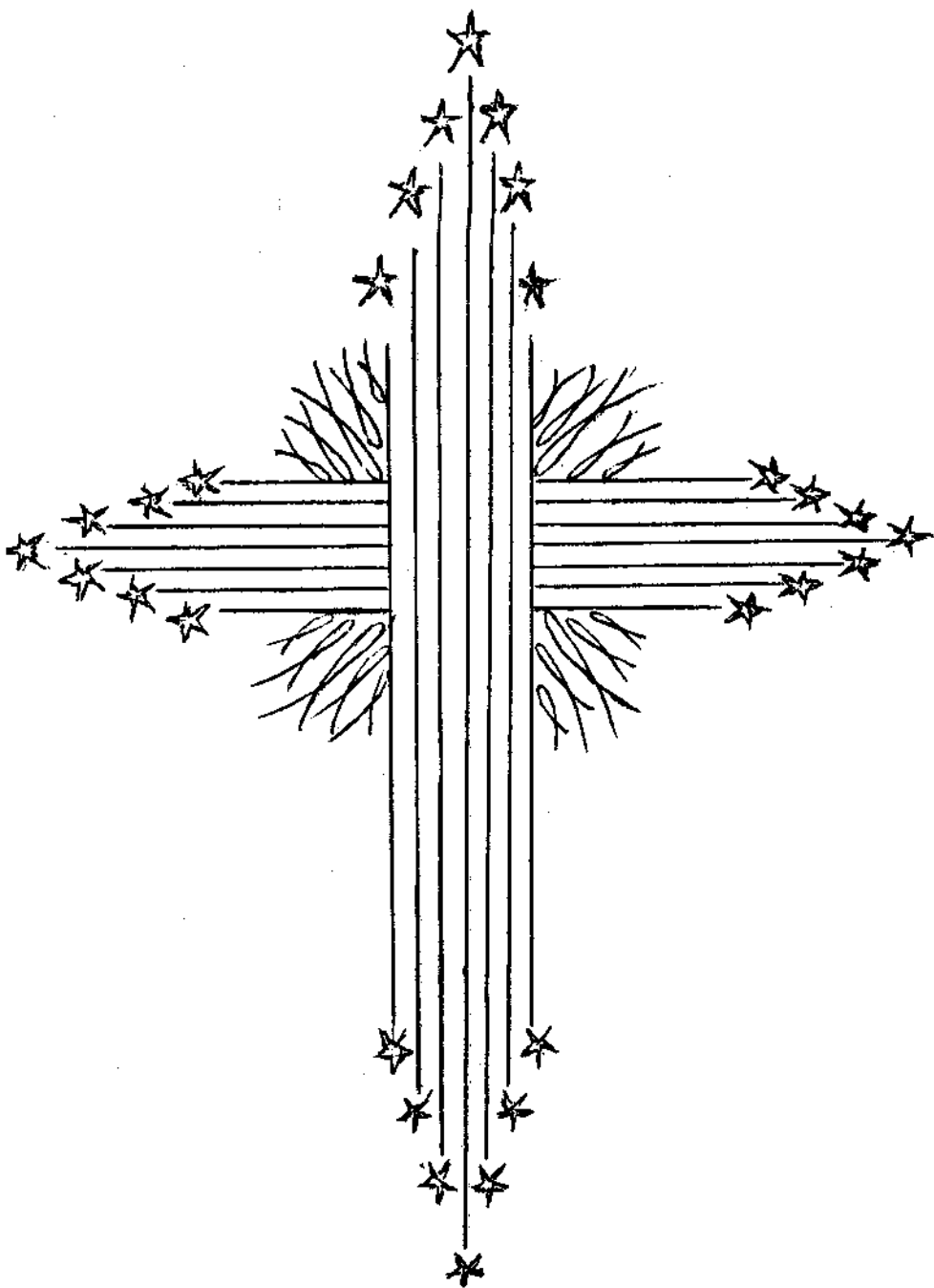
ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 29η

Αἱ ἀγαθαὶ καὶ ἐποικοδομητικαὶ ἐμπνεύσεις εἶναι φωτοδοτήσεις τοῦ Οὐρανοῦ

Τὸ Καλὸν δημιουργεῖ καὶ τὸ Κακὸν καταστρέφει. Ἡ καταστροφή δίδει εὐκαιρίαν εἰς τὸ Καλὸν νὰ ἀναδημιουργήσῃ.

Ti d'aooyim ò Tharimms Pn ;
Thore ni andpoomms da euvredn ;

διὰ τῆς ἐμπνεύσεως τοῦ θεοῦ φωτισμοῦ, κάτι τὸ τελειότερον, ὥστε ὁ χρόνος νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀξίαν τῆς προόδου.

Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ἀγανακτῆσει τοῦ τυφλοῦται· τὸ πνεῦμα τοῦ συσκοτίζεται καὶ δὲν γνωρίζει τί λέγει καὶ τί πράττει. Ἴσοπεδώνει τὰ πάντα, χωρὶς νὰ σκέπτεται τοὺς μετέπειτα αὐτοῦ ἀδελφούς του. Διὰ τοῦτο δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἡρεμήσῃ καὶ νὰ σκεφθῇ τὴν καταστροφὴν, ἣτις προεκλήθη ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου.

Ἄλλοι ὅμως ἄνθρωποι, μετρίφρονες καὶ συγκεντρωμένοι, μέσῳ τῆς θείας χάριτος ἐμπνέονται ἀπὸ τὴν φωτοδότησιν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ διὰ τοῦ λόγου πείθουν τοὺς ἀδελφούς των, ὅτι μόνον διὰ τῶν καλῶν πράξεων θὰ δυνηθοῦν νὰ ἀποσβέσουν τὸ ἀτυχές παρελθόν. Ἐάν οἱ λόγοι των εἶναι πονηροί, οὐδέποτε θὰ πράξουν ὅ,τι ὑπεσχέθησαν, ἀλλὰ διὰ τῶν δικαιολογιῶν των θὰ καλύψουν τὸ ἀνεκτέλεστον. Τοιοῦτοι, λοιπόν, ἄνδρες εἶναι ἀνάξιοι νὰ ὀνομάζοντο τοὺς ἑαυτοὺς των «πολιτικούς» καὶ νὰ ἄρκοῦνται μόνον εἰς τὴν μερικὴν κάλυψιν τῆς καταστροφῆς.

Ἐάν ὁ ἰατρός δὲν εἶναι σώφρων καὶ τολμηρὸς εἰς τὸ ἔργον του, μὲ πίστιν θαθεῖαν πρὸς τὴν Θεότητα, ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἀσθενῆ· θὰ ἐπιδεικῶσῃ τὴν κατάστασίν του. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸν πολιτικόν, ὅστις λαμπροὺς λόγους ἐκφωνεῖ, κενοὺς ὅμως εἰς τὴν οὐσίαν. Ὁ χρόνος εἶναι ὁ καλλίτερος κριτὴς τῶν ἔργων του.

Δυστυχῶς, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ 20οῦ αἰῶνος οἱ περισσότεροι τῶν πολιτικῶν, παρ' ὄλην αὐτῶν τὴν αἴγλην καὶ τὴν φαινομενικὴν των πίστιν πρὸς τὴν Θεότητα, ὑπῆρξαν γελοῖα ὑποκείμενα, ἐμπαίζοντας Θεὸν καὶ ἄνθρωπον!

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ πολιτικοὶ ἐμπνέονται ἀπὸ τὸν μέλανα φωτισμὸν τοῦ Ἐωσφόρου καὶ διακηρύνουν τὰς πονηρὰς ἀπόψεις των ὡς διαγγέλματα εἰς τὸν λαόν, ὅστις μὴ ἐμβασύνων εἰς τὰς σκέψεις τῶν διαστροφῶν τοῦ λόγου, καθισυχάζει προσωρινῶς, μέχρις ὅτου εὔρεθῇ πρὸ τοῦ ἀδιεξόδου· καὶ ἐάν τολμήσῃ νὰ ἐκφέρῃ ἀντίθετον γνώμην, τιμωρεῖται διὰ τοῦ νόμου, ὡς παραβάτης τῶν κειμένων διατάξεων τῆς Πολιτείας!

Τὸ εἶδος τοῦτο, ἐπὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου, δὲν εἶναι δημοκρατικόν, ἀλλὰ παραπλανητικόν.

“Οσοι αγαθαί εμπνεύσεις παρουσιάζονται εις μίαν κοινωνίαν, ἔστὲ θέβαιοι, ὅτι ἐξ Οὐρανοῦ πηγάζουν πρὸς ὄφελος τοῦ γένους.

Δὲν ἀρκεῖ οἱ ἄνθρωποι νὰ ἔχουν καλὰς καὶ ἀγαθὰς εμπνεύσεις, ἐὰν δὲν ἐφαρμόσουν αὐτὰς εἰς τὴν πράξιν.

Οἱ πολῖται πρέπει νὰ κατατοπιζῶνται ἐπαρκῶς ἐπὶ τῶν εμπνεύσεων τοῦ κάθε εἰδικοῦ καὶ νὰ ἐκφέρουν τὴν γνώμην των, ὡς μέτοχοι μιᾶς ἐπιχειρήσεως· εἰδ’ ἄλλως τὰ ἔργα ὀλισθαίνουν εὐκόλως ἐντὸς τῶν χειρῶν ἀπατεῶνων μὲ μορφὴν μεγιστάνων καὶ μὲ ἐμφάνισιν ἀξιοπρεπῶν ἀνθρώπων!

Ὁ Οὐρανὸς φωτίζει, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἔρεθος ἐπίσης διὰ τοῦ ψεύδους του προσπαθεῖ νὰ ἀνατρέψῃ πᾶν τὸ καλὸν καὶ ἀγαθόν, διὰ τῆς συγχίσεως, τοῦ φθόνου, καὶ τῆς τελείας καταστροφῆς. Ὁ Πονηρὸς δὲν ἐπαφίεται μόνον εἰς τὴν ἔμπνευσιν, ἀλλὰ διὰ τοῦ δόλου παρουσιάζει εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους εἰκόνας ψευδεῖς καὶ πείθει αὐτοὺς περὶ τοῦ ὀρθοῦ, ἐνῶ ἀντιθέτως πράττουν τὸ μὴ ὀρθόν.

Δυστυχῶς, τὸ σφάλμα τῶν ἀνθρώπων εἶναι τὸ ἐξῆς: Ἀδυνατοῦν νὰ πιστεύσουν, ὅτι ὁ Οὐρανὸς εἶναι πεδῖον ψυχῶν εὐρισκομένων ἐν τῷ Ἄθανάτῳ Βασιλείῳ τοῦ Κυρίου καὶ ὅτι ἐξ αὐτοῦ τοῦ χώρου διοχετεύεται τὸ φῶς τῶν μεγάλων πνευμάτων εἰς τὴν Γῆν, ἵνα βοηθήσουν τοὺς ἀδελφούς των εἰς τὸν ἐπίκαιρον καὶ τόσον σύντομον βίον των. Ἐνῶ δὲν πιστεύουν τὴν ὑπαρξιν τῶν ἀγαθῶν πνευμάτων, συμμορφοῦνται μετὰ τῶν πονηρῶν τοιούτων, καὶ πράττουν ὅ,τι ἠδύναντο νὰ ἀποφύγουν διὰ τῆς καλῆς θελήσεως.

Ζυγίσατε τὰς εμπνεύσεις σας εἰς τὴν πλάστιγγα τῆς δικαίας κρίσεως, καὶ μὴ ἀρνηθεῖτε, ὅτι τὸ ἄδικον ἐμποδίζει καὶ τὴν ἀνόρθωσιν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν χαρὰν τοῦ πνεύματος.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 30ῆ

Τὸ φῶς τῆς Θρησκευτικῆς Ἀρχῆς εἰς τοὺς Οὐρανοὺς

Ὡς γνωρίζετε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ὑφίσταται τὸ Ἀληθινὸν Φῶς, τὸ ὁποῖον ἀκαταπαύστως φωτίζει τὴν Γῆν σας. Ὅσοι ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ συλλάβουν αὐτὸ

καὶ τὸ μεταδώσουν, πράττουν ἔργον εὐάρεστον πρὸς τὴν Θεο-
ότητα.

Ἐπάρχει ὁμως καὶ ἓνα ἄλλο Φῶς: Τὸ Φῶς τῆς θρησκευ-
τικῆς Ἀρχῆς. Βεβαίως, πολλοὶ ἐκ τῶν πιστῶν θὰ διερωτη-
θοῦν: Εἰς τοὺς Οὐρανοὺς διατί νὰ ὑφίσταται θρησκευτικὴ
Ἀρχή; Ἀκριβῶς διὰ τὸν ἴδιον λόγον, ποῦ ὑφίσταται καὶ τὸ
φῶς τῆς διδασκαλίας.

Τὴν Ἀρχὴν ταύτην, ὀφείλετε νὰ γνωρίζετε, ἀνέλαθεν ὁ
Ἱερὸς Χρυσόστομος. Πρὸ αὐτοῦ τὴν Ἀρχὴν εἶχεν εἰς ἐκ τῶν
Ἀρχαγγέλων τοῦ Κυρίου, οἵτινες δὲν ἐγνώρισαν τὴν Γῆν σας.
Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος παραμένει εἰς εἰδικὸν Ἀστέρα καὶ ἐ-
κείθεν ἀποστέλλει τὸ φῶς του, ἵνα ἐνοποιήσῃ ὅλας τὰς χρι-
στιανικὰς θρησκείας εἰς Μίαν καὶ Ἀδιαίρετον. Ἐκεῖ βαδι-
ζομεν!

Ἡ θρησκευτικὴ Ἀρχὴ ὡς θάσιν τῆς ἔχει τὸν νόμον τῆς ἠ-
θικῆς. Καὶ ἠθικὴ σημαίνει, θεῖος φραγμὸς τῆς ὁρμῆς, τῆς ἀπε-
ρισκεψίας, καὶ κάθε ἄλλης παρεκτροπῆς εἰς τὸν ἄνθρωπον.
Δὲν ἐννοῶ, ὅτι ὁ κλῆρος κατέχει τὴν θέσιν ταύτην ἐπαξίως.
Ὅχι. Ὁ κλῆρος ἐμπαίζει, πλὴν ἐλαχίστων. Διὰ τοῦτο ἡ Ἀρ-
χὴ αὕτη τοῦ Οὐρανοῦ σκοπὸν ἔχει νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὰ μιάσμα-
τα ἐκ τοῦ κλήρου, διὰ νὰ δώσῃ αἴγλην εἰς τὴν Θρησκείαν τοῦ
Κυρίου.

Θρησκεία σημαίνει, φρουρὸν τῆς Ἀγάπης καὶ οὐχὶ τοῦ
μίσους καὶ τῆς ἀλλοδοξίας. Ἴδού διατί ὁ μέγας φάρος τοῦ
Οὐρανοῦ, ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, ἐνεργεῖ διὰ τοῦ φωτισμοῦ,
διοχετεύων ἀκτῖνας ἐνεργείας εἰς τὸν ἐγκέφαλον ὀλίγων ἄλ-
λά ἀξίων ἀνδρῶν, νὰ λάβουν ἀποφάσεις ὑπὲρ τῆς θρησκευ-
τικῆς Ἀρχῆς ἐν τῇ Γῆ.

Εἰς τὰς ὁμιλίαις του ὁ Ἱερὸς Ἀρχιερεὺς τοῦ Οὐρανοῦ ἀ-
νέπτυξε σημεῖα τινά. Θὰ ὀλοκληρώσῃ ὁμως τὰς ὁμιλίαις του
δι' ἄλλου ἔργου, ἵνα φωτοδοτήσῃ τοὺς «ἀνυποτάκτους» καὶ
«ἀσεβεῖς» τοῦ κλήρου ἀνδρας.

Ὅταν ὁ Κύριος εἰσέρχεται ἐν τῇ Βουλῇ, μετ' Αὐτοῦ εἰσ-
έρχεται καὶ ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος. Διατί ὁ Κύριος δίδει τό-
σην ἀξίαν εἰς τὴν Ὀντότητα αὐτοῦ;

Διότι τὸ ἔργον τοῦ Χρυσόστομου εἶναι μέγα, βαρὺ καὶ
δύσκολον. Καὶ ὁμως, οἱ ὄμοιοι του βαστάζουν τὰ μεγάλα θά-

ρη, διὰ τὴν ἀπαλλάξαι τοὺς θνητοὺς ἀπὸ τὴν κακοδαιμονίαν τοῦ πνεύματός των, ὅταν τοῦτο συνδιαλέγεται μετὰ τοῦ κακοῦ καὶ πονηροῦ πνεύματος τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς ἀπώλειας.

Οἱ δύο φωτισμοί, τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ἠθικῆς, ἀποτελοῦν τὸν φιλοσοφικὸν λίθον τοῦ Οὐρανοῦ, ὅστις διχάζεται εἰς δύο μέρη ἐν τῇ Γῆ. Καὶ ὅταν αὐτὰ τὰ μέρη ἐνοποιηθοῦν εἰς τὴν ὀντότητα τοῦ ἀνθρώπου, τότε δύναται οὗτος νὰ εἴπη ὅτι ὀρθοποδεῖ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 31η

Ἡ κάθαρσις τοῦ πνεύματος καὶ ὁ Δημιουργικὸς Λόγος

Ὁ Δημιουργικὸς Λόγος εἶναι μία ἀνεξιχνίαστος ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ πρὸς δύο ἴσας κατευθύνσεις, τῆς θετικῆς καὶ ἀρνητικῆς δυνάμεως. Ὅπως ὁ Μεγαουργὸς ἀποστέλλει τὰς ζωογόνους ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου εἰς τοὺς δικαίους καὶ ἀδίκους, χωρὶς καμμίαν διάκρισιν, οὕτω ἀποστέλλει τὴν ἐνέργειάν του πρὸς τὰ δύο ἀντίθετα πνεύματα τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ, εἰς ἴσην δυναμικότητα.

Αἱ δυναμικότητες αὗται τοῦ Θεοῦ εἶναι σπόροι, οἵτινες καλλιεργοῦνται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, διὰ τὴν δώσουσιν ἀναλόγως τῆς δραστηριότητός των, τοὺς ἀναμενομένους καρπούς.

Δὲν ἐνισχύει ὁ Θεὸς τὸ Κακόν, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐπιβάλλει τὸ Καλόν, ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὀρθὴν κρίσιν καὶ δύναται ἐξ ἑαυτοῦ νὰ διαχωρίσῃ τὸ πρέπον ἀπὸ τὸ μὴ πρέπον.

Ἡ ἐνέργεια εἶναι τὸ καύσιμον τῆς κινήσεως καὶ μόνον, χωρὶς σκοπὸν οὐσιώδη. Ἐνέργεια εἶναι αἱ ἀντιθέσεις τῆς ἐν τῇ ἀρμονίᾳ κινήσεως. Ἐάν τὴν κίνησιν ταύτην χρησιμοποιήτε πρὸς τὸ καλόν ἢ τὸ κακόν, τοῦτο λέγεται ἀνθρώπινος κρίσις τοῦ ὀρθοῦ ἢ τοῦ μὴ ὀρθοῦ.

Ὁ Δημιουργικὸς Λόγος εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ἐν τῇ φύσει. Ἡ φύσις οὐδέποτε λαοθάνει· ἐνεργεῖ ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν ἀγράπτων νόμων. Ἀντιθέτως, ὁ ἄνθρωπος, ὅστις θασιζέται ἐπὶ τῶν γραπτῶν νόμων, εὐρίσκεται ἐντὸς τῆς ἐσφαλμέ-

νης ἐφαρμογῆς τοῦ δικαίου. Τίς, τότε, πταίει διὰ τὰς κακο-
δαιμονίας τοῦ ἀνθρώπου;

Πταίει τὸ πνεῦμα του, διότι εἶναι ἀκάθαρτον, ὥστε αἱ ἀν-
τιλήψεις του νὰ εἶναι ἐσφαλμέναι καὶ τυχοδιωκτικαί. Εἶναι ἀ-
νάγκη, λοιπόν, νὰ γίνῃ κάθαρσις τοῦ πνεύματος, ἵνα τοῦτο
λειτουρήσῃ ὀρθῶς μὲ πλήρη δικαιοσύνην. Διὰ νὰ συμβῆ τοι-
οῦτον τι, εἶναι ἐπάνασκες ὁ ἄνθρωπος νὰ δρέψῃ τὸν ὄριμον
καρπὸν τῆς Ἀγάπης καὶ νὰ γευθῆ αὐτὸν μὲ ἀπόλυτον ἱκανο-
ποίησιν.

Ἡ Ἀγάπη γενομένη κτῆμα τῆς καρδίας καὶ ἰδεῶδες τοῦ
πνεύματος, ὀνομάζεται Ἰνδαλμα τῆς Ἀρετῆς.

Εἶναι εὐκολώτερον εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐκμάθῃ τέσσα-
ρας ἐπιστήμας, παρὰ νὰ ἐννοήσῃ τὴν οὐσίαν τῆς Ἀγάπης.
Ἐκεῖνοι οἵτινες ἐννοοῦν τελείως αὐτήν, εἶναι ψυχοπνευματι-
καὶ ὄντοτητες ἐνσαρκωμέναι μὲ τὸν σκοπὸν νὰ διδάξουν.

Μήπως ὅμως δὲν δύνανται καὶ οἱ λοιποὶ ἀδελφοὶ νὰ ἀ-
σπασθοῦν, διὰ τῆς καλῆς θελήσεως τὸ νόημα τῆς Ἀγάπης καὶ
νὰ ἐφαρμόσουν αὐτὸ ἐν τῇ πράξει, θέβαιοι, ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν
τρόπον γίνεται αὐτομάτως ἡ κάθαρσις τοῦ πνεύματός των;
Ἄλλὰ ἡ ὕλη, τὸ πονηρὸν τοῦτο δέλεαρ τῆς γηϊνῆς ζωῆς, τοὺς
συγκρατεῖ τόσον σφικτά, ὥστε νὰ λησμονοῦν ὅτι εἶναι θνητοὶ
καὶ ὁ θῖος των βραχύς. Καὶ μόνον ὅταν εὐρεθοῦν πρὸ τοῦ ἀ-
διεξόδου, μὴ δυνάμενοι πλέον νὰ ἐνεργήσουν ὡς ὄφειλον, τό-
τε ἰκετεύουν τὴν Θεότητα καὶ κινοῦν τὰ πάντα, χωρὶς νὰ ἐ-
πιτύχουν τὸν σκοπὸν των.

Ἐκκαθαρίσατε τὸ πνεῦμα σας, ἐφ' ὅσον εἶναι ἐνωρὶς ἀκό-
μα, ἵνα μὴ μετανοήσετε ἀδίκως τὴν τελευταίαν στιγμὴν.

Ὅταν εὐρίσκεσθε ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ζωῆς σας, δὲν ἔχετε ὄ-
τα διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἐνῶ ἡ Θεότης τείνει πρὸς ἐσᾶς τὰ
ἰδικὰ τῆς. Τώρα ποὺ δεικνύετε ὅτι ἔχετε ὄτα διὰ τοὺς ἀδελ-
φούς σας, ἡ Θεότης δὲν ἔχει ὄτα δι' ἐσᾶς, διότι γνωρίζει ὅτι
τὰ ὑποσχόμενα εἶναι λόγοι κενοί.

Καθαροῦ τοῦ πνεύματος, ὁ Δημιουργικὸς Λόγος εὐρίσκει
πεδῖον κατάλληλον πρὸς φῶτισιν φωτισμοῦ ἐπιφωτίζοντος.

Συντονισμός και Ἄρμονία, τὸ ἅπαν τῆς Γήινης Ζωῆς

Συντονισμός, σημαίνει, πειθαρχημένην ἐνέργειαν πρὸς ἀπάσας τὰς κατευθύνσεις. Ἡ ἐνέργεια, ὅμως, αὕτη κινεῖται ἐν τῇ ἁρμονίᾳ τοῦ παλμοῦ τῆς φυσικῆς ζωῆς.

Ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ συντονίσῃ τὰς πράξεις του μὲ τὰς ὁδηγίας τοῦ Θεοῦ, ὅποτε ἐναρμονίζεται ἐν ἑαυτῷ καὶ μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ. Εἶναι ὅμως δύσκολον, ὅταν ὁ συντονισμός γίνεται εἰς μεγάλην κλίμακα, δηλαδή, ὅταν μία ἀρχὴ ζητεῖ νὰ συντονίσῃ ἓνα λαόν, τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα δὲν εἶναι πάντοτε ἀγαθόν πρὸς τὴν ἀρχὴν του. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ συντονισμός δὲν ἔχει ἁρμονίαν. Καὶ ἐὰν ὑφίσταται διὰ τοῦ λόγου, τοῦτο γίνεται ἐξ ἀνάγκης. Ὁ συντονισμός τοῦ εἶδους αὐτοῦ δὲν εἶναι καρποφόρος, παρὰ τὰ μέτρα τῆς ἀρχῆς.

Διατί, ὅμως, πολλοὶ ἐκ τῶν εἰδικευμένων ἀπέκρουσαν τὸν συντονισμὸν ὡς ἀνωφελῆ;

Διότι ἡ ἀνειδίκευτος ἀρχή, πιεζομένη ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ, ἐφαρμόζει τρόπον ἀκατάλληλον καὶ δημιουργεῖ χάσματα, τὰ ὁποῖα θάττον ἢ θράδιον θὰ ἐκμηδενίσουν τὴν Ἀρχήν.

Ἄρα, ὁ συντονισμός εἶναι εἰς ἐκ τῶν κυριωτέρων συντελεστῶν μιᾶς ἁρμονικῆς ἐνεργείας, πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀτελῶς κειμένων, πρὸς καλλιτέρευσιν τῆς ζωῆς ἑνὸς λαοῦ, ὅστις ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην ἀνθρώπων οὐχὶ μόνον μὲ πνεῦμα δυναμικόν, ἀλλὰ καὶ μὲ ψυχὴν ἀνάλογον, ἵνα συναισθανθοῦν τὰ θάρη τῶν ἀδελφῶν των καὶ ἐνεργήσουν ὅπως τοὺς ἀκαλλάξουν ἀπὸ τὴν πικρὰν αὐτὴν ἀλήθειαν τῆς καταπιέσεως.

Ὁμιλῶ πρὸς ἅπαντας, οὐχὶ μὲ περιορισμὸν στενόν, ἀλλὰ εὐρύ. Ἐχετε παραδείγματα μεγάλων καὶ ἰσχυρῶν ἔθνων, εἰς τὰ ὁποῖα, λόγῳ τοῦ κακοῦ συντονισμοῦ, δὲν ὑφίσταται ἡ ποθητὴ ἁρμονία. Καὶ οὕτω θαίνουν τὰ ἔθνη ταῦτα πρὸς ἰδίαν αὐτῶν καταστροφὴν, ἀνέλπιστον, ἀλλὰ πιστευτὴν. Ἡ ἀλήθεια διαφεύδει τὰς ψευδεῖς ρήσεις τῶν κακῶν ἡγητόρων.

Ὁ πλοῦτος, ὁ ἀνεξάντλητος πλοῦτος ἑνὸς ἔθνους, εἶναι φενάκη. Ὅλα ἐξαντλοῦνται, ὅταν δὲν ὑφίσταται συντονισμός

καὶ ἁρμονία. Ὅλα ἐκμηδενίζονται, ὅταν τὸ Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ εἰσχωρήσῃ εἰς τοὺς ἐγκεφάλους τῶν φαύλων καὶ ἀνάξιων ἀνδρῶν τῆς Γῆς σας. Οὐχὶ μόνον ἡ Δύσις ἔχει τοιοῦτους ὡς ἐχαρακτήρισα ἄνδρας, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἄνατολις. Πᾶσαι αἰτῶνται, δηλαδὴ αἱ δυνάμεις τοῦ κακοῦ, θὰ ἐκμηδενισθοῦν διὰ παντὸς τρόπου, διότι οἱ λαοὶ ζητοῦν καὶ ἀσπάζονται μόνον τὸ ὠφέλιμον, καὶ οὐχὶ τὸ θλασερὸν καὶ ἀνάξιον ἐκείνου ποῦ ὀνομάζεται ἄνθρωπος.

Ὁ συντονισμὸς μὲ τὴν ἁρμονίαν εἶναι ἀδελφαὶ καὶ κατοικοῦν ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ οἴκου μὲ τὴν Ἀγάπην ἐντὸς τῆς Εἰρήνης.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 33η

Τὰ παλινδρομοῦντα Ἐνδιάμεσα καὶ αἱ ποικιλίαι αὐτῶν

Τὸ ἔργον μου, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, εἶναι ποικίλον, δηλαδὴ ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν χρηστὴν ζωὴν αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ὁμιλιῶν μου θὰ συμπεριλαμβάνω καὶ σημεῖα, διὰ τὰ ὁποῖα τόσον ἡ ἐπιστήμη, ὅσον καὶ ὁ κληρὸς, ἠδιαφόρησαν.

Καὶ ὅμως, ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐδημιουργήθη τὸ Πᾶν! Διὰ ποίου μέσου;

Διὰ τοῦ Λόγου. Ἄρα, κάθε λόγος, καλὸς ἢ κακός, σαφὴς ἢ ἀσαφής, φωτεινὸς ἢ σκοτεινός, δημιουργεῖ.

Ἄλλὰ τί; Διότι τὰς ἀόρατους δυνάμεις δὲν δύναται ὁ ἄνθρωπος διὰ τῶν γηϊνῶν ὀφθαλμῶν του νὰ παρακολουθήσῃ καὶ νὰ πεισθῇ, ὅτι τῷ ὄντι τὸ ἀόρατον εἶναι ὀρατὴ δύναμις εἰς τὸν τρίτον ὀφθαλμόν.

Ἐνδιάμεσα ὑπάρχουν πολλὰ καὶ ποικίλα. Ἄλλα δίδουν ἀριθμούς, ὀνόματα, καὶ ἄλλα ὀραματίζονται κατὰ ποικίλους τρόπους. Ὑπάρχουν ἐνδιάμεσα μεταδιδόντα τὴν φωνὴν τοῦ πνεύματος, χωρὶς τοῦτο νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν οἱ παριστάμενοι, ἀκόμη καὶ τὸ ἴδιον τὸ μεσάζον. Ἄλλα πάλιν δίδουν «ἐκτόπλασμα» καὶ ἄλλα ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ μετακινοῦν διὰφορα ἀντικείμενα, μικρὰ ἢ τεράστια. Ὑπάρχουν μεσάζοντα τὰ ὁποῖα ἔχουν μίαν εἰδικὴν ἀποστολὴν ἀπὸ τὸν Πνευματικόν

Κόσμον ἢ ἀπὸ τὸν Κόσμον τοῦ Σκότους, νὰ μεταφέρουν ἀπὸ μακρυνὰς ἀποστάσεις διάφορα ἀντικείμενα, ἅτινα διαλυόμενα εἰσχωροῦν ἐντὸς τῶν πλέον ἀπιθάνων κεκλεισμένων κυτίων: Ἡ λεγομένη «προσκόμισις».

Μὴ νομίζετε ὅτι τὰ ἐνδιάμεσα ταῦτα ἔχουν κάτι τὸ Θεῖον (πλὴν τῆς ψυχῆς). Πῶς συμβαίνει νὰ ἔχουν τοσαύτας καὶ ποικίλας δυνάμεις, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ στεροῦνται τῶν δυνάμεων τούτων καὶ ἴσως εἶναι κατὰ πολὺ ἀνώτεροι ἀπὸ τὰ μεσάζοντα εἰς τὸ ἦθος, τὴν φρόνησιν, τὴν ἀγάπην καὶ τὸ σέβας; Θὰ σᾶς ἐξηγήσω τί συμβαίνει.

Ὑπάρχουν πολλαὶ ψυχαὶ εἰς τὸν Οὐρανόν, αἵτινες ὑπέφερον πολὺ, ἐξ αἰτίας τοῦ πνεύματός των· καὶ διὰ νὰ ἐξιλειωθοῦν, παρακαλοῦν τὴν Θεῖαν Ἀρχὴν ὅπως σταλοῦν καὶ πάλιν εἰς τὴν Γῆν, διὰ νὰ ἐκφορτώσουν μέρος τοῦ θάρους τῆς ψυχῆς των. Ἀλλὰ ὅς τοὺς φωτίσῃ ὁ Θεός, ἵνα ἴδωσι τὸ φῶς Αὐτοῦ καὶ πιστεύσωσιν εἰς αὐτό, βοηθούμενοι ἀπὸ τὴν Ἀρχὴν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου νὰ ἐπανεύρουν εἰς τὸ μέλλον τὸν εἰρμόν των. Καὶ ὁ Πνευματικὸς Κόσμος ἀποστέλλει τὰς ψυχὰς αὐτῶν μὲ μίαν εἰδικὴν δύναμιν, διὰ νὰ τοὺς ἐνθυμίξῃ τὴν ὑπόσχεσίν των, ἀδιάφορον ἐὰν οἱ μεσάζοντες κρατοῦν ἢ ὄχι τὸν λόγον των. Ἐχουν τὴν δυνατὴτητα νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ἀλήθειαν δηλαδὴ εἶναι (ἔγιναν) μεσάζοντες.

Διὰ τοῦτο βλέπετε εἰς τοὺς μεσάζοντας καλοὺς εἰς τὴν καθημερινὴν των ζωὴν καὶ κακοὺς, ἀνοήτους καὶ συνετοὺς, φαύλους καὶ συντηρητικούς, κακοήθεις καὶ σπλαχνικούς. Ὅλοι λοιπὸν οὗτοι, οἱ λεγόμενοι μεσάζοντες, ἐὰν δὲν ἐξαγισθοῦν τελείως, ὡς ὁ Κύριος θέλει, θὰ ὑπόκεινται πάντοτε εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ Κακοῦ Πνεύματος.

Δὲν ὑφίστανται εἰς τὸν κόσμον σὰς μεσάζοντες, ὅσον τέλειοι καὶ ἐὰν εἶναι, νὰ μὴ παρεμβαίνει εἰς αὐτοὺς καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ, διὰ νὰ διαστρέφῃ τὴν ἔννοιαν μιᾶς φράσεως, πρὸς θλάσθην τῶν πιστευόντων.

Πάντα ταῦτα δὲν ἐλέγχθησαν παρ' οὐδενὸς ἄλλου μεσάζοντος, πλὴν τοῦ νήματος τούτου, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὸν Κύριον.

Βλαβερὰ ἢ ἀναζήτησις τῆς προϋπάρξεως

Οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ παναρχαιοτάτων χρόνων, εἴτε ἦσαν εὐποροὶ, εἴτε πλουσιότατοι, ἀκόμα δὲ καὶ πένητες, κατὰ τοὺς ὅθρῃ νὰ σπεύδουν πρὸς τοὺς μάντις διὰ νὰ μαθάνουν ἐξ αὐτῶν τὰ ἀγνωστα περὶ τῆς ζωῆς των μέλλοντα. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν αὐτὴν τὴν ἀνησυχίαν ἐντὸς των, διότι ἐνδομύχως ἡ ψυχὴ των γνωρίζει, ὅτι ἡ ζωὴ των ἐν τῇ ἱερίᾳ εἶναι σύντομος καὶ τὰ ἀγαθὰ των εἶναι προσωρινά, ἐὰν ὄχι εφημερα.

Αὕτη αὕτη ἡ πλευρὰ τοῦ ἀγνώστου ἐνδιέφερε τόσο τοὺς μεγιστάνας, ὅσον καὶ τοὺς ἀπλοὺς πολίτας. Τὰ μαντεῖα δὲν ἔλεγον πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, διὰ νὰ μὴ ὅμως δυσφημισθοῦν, τοὺς ἐβόηθῃ ἢ γνώσις των ἱερέων των νὰ δίδουν ἀπαντήσεις αἰνιγματώδεις.

Ὅλα τὰ ἐνδιάμεσα εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτάς, δηλαδὴ νὰ βοηθήσουν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ ἀγνώστου, δὲν εἶναι κατάλληλα, ὅσον καὶ ἰσχυρὰ νὰ φαίνωνται εἰς τὰ ὅμματα των ἀδελφῶν των.

Οὐδεὶς γνωρίζει τὸ μέλλον, πλὴν τοῦ Ἀνάρχου. Ὅταν ὁ Θεὸς κρίνει καλὸν νὰ βοηθήσῃ τὸν Α ἢ τὸν Β, εὐρίσκει πολλοὺς τρόπους νὰ εἰδοποιῇ αὐτούς. Ὁ Πνευματικὸς Κόσμος εὐρίσκεται ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Πλάστου καὶ διευκολύνει τὴν κατάστασιν.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει, ὡς γῆϊνη ὄντοτης, ἄμεσον σχέσιν μὲ τὸν Θεόν, ἀλλ' ἔμμεσον, διὰ τῆς ψυχῆς, ἣτις τὸν συντηρεῖ εἰς τὴν πρόσκαιρον ζωὴν. Τὸ ἐνδιάμεσον μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου εἶναι ὁ Κύριος ἢ ὁ Πνευματικὸς Κόσμος. Λέγοντας Πνευματικὸς Κόσμος, δὲν ἐννοοῦμεν τὰς ψυχὰς αἰτινες οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μὲ τὰ ὑψηλὰ καὶ ἀγαθὰ Πνεύματα, ἅτινα κατέλαβον θέσεις λαμπρὰς εἰς τὸ Βασιλεῖον τοῦ Κυρίου.

Ἐπάρχουν ἐνδιάμεσα ἅτινα συνδέονται μὲ ποικίλα πνεύματα, σχετικῶς καλὰ, ἄστατα, πονηρά, κακόβουλα ἢ καὶ ἐν τιμωρίᾳ εὐρισκόμενα, ἀγαθὰ μὲ ἄγνοιαν τῆς γνώσεως καὶ ἄλλα. Εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν ὀφείλετε νὰ ἀσκήτε ἔλεγον: Ποιοὶ εἶναι οἱ πνευματικοὶ ὁδηγοὶ καὶ ποῖος ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἄδειαν νὰ συγκεντρῶνουν γύρωθεν αὐτῶν τὰς ἀ-

φελείς ψυχάς ἢ περιπεπλανημένας. Λέγω τοῦτο, διότι δυνατόν τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα νὰ λάβῃ τὴν θέσιν ἑνὸς ἐκ τῶν ἀρχόντων τοῦ Οὐρανοῦ καὶ νὰ δίδῃ ὁδηγίας, αἵτινες ἀντίκεινται εἰς τὰς ἀπόψεις καὶ θελήσεις τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Διὰ νὰ ἔλξουν τοὺς ἐνδιαφερομένους ἐκ τῶν πιστῶν, προλέγουν τὰ μέλλοντα εἰς πλείστους. Εἰς ἐλαχίστους μόνον ἐπαληθεύουν. Διατί; Διότι ἔθεσαν τοὺς πρώτους ὡς δόλωμα καὶ χλευάζουν τὴν πίστιν τῶν λοιπῶν, τοὺς ὁποίους ἐξηπάτησαν. Εἶναι πολὺ δύσκολος ἡ διάκρισις τῆς ἀληθείας ἀπὸ τοῦ ψεύδους.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον μεταδίδουν τὰς προϋπάρξεις τῶν θνητῶν. Διὰ νὰ μὴ ἐνθυμῆται ὁ ἄνθρωπος τὴν προϋπαρξίν του ἢ προϋπάρξεις του, σημαίνει, ὅτι ὁ Κύριος διὰ τοῦ ἐδεργетικοῦ Του νόμου, ἀπορρίπτει εἰς τὴν λήθην τὴν κακὴν διαγωγὴν αὐτοῦ καὶ τὸν ἐνσαρκώνει εἰς γῆινον, ἵνα ἐξιλεώσῃ τὴν ὄντοτήτά του ἀπὸ τὰς κακὰς πράξεις τῆς προϋπαρξέως του.

Ἐπάρχει κάποια ἀλήθεια εἰς τὰ ἱερά βιβλία τῶν Ἰνδιῶν, ὅπου λέγεται, ὅτι μία ὄντοτις ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἐνσάρκωσιν ἀκαταπαύστως, μέχρις ὅτου φθάσῃ τὸ τέλειον. Ναὶ μὲν ἐπανέρχεται, ὅταν εἶναι ἀνάγκη. Γνωρίζουν οἱ σοφοὶ οὗτοι, μέσῳ τῆς δυνάμεώς των, ποῖος ἐκ τῶν ἀνθρώπων εὐρίσκεται εἰς τὴν τελείαν αὐτοῦ ἐκπαίδευσιν; Ἐφ' ὅσον τὸ ἀγνοοῦν, μὴ λέγουν ἀνοησίας μὲ τὸ μυστικοφανές ὕφος των.

Ὅταν ὁ Πνευματικὸς Κόσμος δίδῃ πρὸς διάδοσιν τὴν προϋπαρξίν ἀνθρωπίνης ὄντοτιτος, σημαίνει ὅτι ὑπάρχει σοβαρὸς λόγος περὶ τούτου.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη, ὄχι τὰς ψευδεῖς, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀληθεῖς προϋπάρξεις τῶν θνητῶν νὰ ζητῆτε ἀπὸ τοὺς πνευματικούς ὁδηγούς, διότι δυσχεραίνετε τὸ ἦθος καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ὄντοτιτος. Ἐὰν μάθῃ, ἐπὶ παραδείγματι, ὅτι ὑπῆρξεν ἀθλία, παιδοκτόνος, πόρνη μὲ ἔλξιν ἀκαταμάχητον κ.τ.λ. Τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τοὺς ἄνδρας.

Αἱ προϋπάρξεις εἶναι ἓνα εἶδος ὑποβολῆς· ὑποκλέπεται ἀπὸ τὸ ὑποσυνείδητον τὸ παρελθὸν καὶ μεταδίδεται τοῦτο εἰς τὸ πνεῦμα, πρὸς θλάβην τῆς ὄντοτιτος καὶ τῆς κοινωνίας. Αἱ πράξεις αὗται νὰ ἀναζητῶνται αἱ προϋπάρξεις ὡς μαθήματα

τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, κατακρίνονται ἀπὸ τὸν Κύριον, ὡς ἔμφυσήματα τοῦ Πονηροῦ Πνεύματος.

Τὸν πταικτὴν τυραννεῖ ἡ συνειδησις. Ἡ προὔπαρξις τυραννεῖ τὸ πνεῦμα, καὶ ἐὰν τοῦτο δὲν ἔχη θάσεις ἠθικὰς καὶ φῶς ἀγνόν, τότε ἡ κλίσις του εἶναι ἐπιζήμιος.

Μὴ ζητεῖτε τὴν προὔπαρξίν σας ἀπὸ ἀνεύθυνα μεσάζοντα. Μόνον ἡ Θεότης ἔχει τὸ προνόμιον νὰ μεταδίδῃ αὐτήν, διὰ τὸν ἱερὸν σκοπὸν τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἀγάπης.

Δ Ι Δ Α Σ Κ Α Λ Ι Α 35η

Ἡ τέχνη εἰς τὸν λόγον τοῦ Πονηροῦ

Εἶναι φύσει ἀδύνατον ὁ ἄνθρωπος, ὡς ὄν λογικὸν καὶ συνετόν, νὰ γνωρίσῃ τὰ ἀπόκρυφα τῆς Δημιουργίας. Ταῦτα ἀναζητεῖ καὶ ἐρευνᾷ ἡ ἐπιστήμη ἐπὶ ματαίῳ.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν γνωρίζῃ τὸν ἑαυτὸν του, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίσῃ τὸν πλησίον του; Δικαιολογεῖ ὁ ἄνθρωπος τὰ σφάλματά του· καὶ ὅμως, ἀνακαλύπτει καὶ κατακρίνει τὰ σφάλματα τῶν ἀδελφῶν του. Διατί ἐμπαίζει τὴν δικαιοσύνην;

Διότι προστατεύεται ἀπὸ ἰσχυρὸν ἐχθρόν, τὸν ὁποῖον νομίζει στενὸν φίλον. Ὁ ἐχθρὸς οὗτος εἶναι ὁ ΕΓΩΪΣΜΟΣ. Ἐξ αὐτοῦ πηγάζουν ὅλα τὰ δεινὰ τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ ὅμως, πολλάκις ὁ ἄνθρωπος ἀρνεῖται νὰ παραδεχθῇ, ὅτι εἶναι ἐγωῖστης. Νομίζει τὸν ἑαυτὸν του καλλίτερον παντὸς ἄλλου· καὶ ἐφ' ὅσον ὁ ἐγωῖσμός καταστρέφει πᾶν τὸ ἀγνόν ἐν τῇ ὄντητι αὐτοῦ, ἐπόμενον εἶναι, ἐπικοινωνῶν μὲ τὸν Οὐρανόν, νὰ λαμβάνῃ μηνύματα τόσοσιν τῶν ἀγαθῶν πνευμάτων, ὅσον καὶ τῶν πονηρῶν τοιούτων.

Ὁ Πονηρὸς ἔχει εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ πάμπολλα βοηθητικά μέσα. Ἡ τέχνη του εἰς τὸν λόγον εἶναι ἀφθαστος. Ἄλλὰ ποῖος εἶναι ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον διοχετεύει τὸν λόγον του; Τοῦτο εἶναι τὸ ἀριστοτεχνικώτερον μέρος τῆς ἐνεργείας του.

Τὸ Πνεῦμα Α (δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ποῖος ἐκ τῶν Μεγάλων Διδασκάλων ὀμιλεῖ), λέγει πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος: «Προφυλαχθεῖτε ἀπὸ τὸ Κακὸν Πνεῦμα, διότι ἐὰν ἀκολουθή-

σετε τὰς συμβουλὰς του, θὰ ἀντιληφθῆτε τὸ κακὸν ἀφοῦ συμβῆ. Διὰ τοῦτο ὁ Πνευματικὸς Κόσμος σὰς συμβουλεύει, αἱ ἐνέργειαι σας νὰ κρίνονται καλῶς ἀπὸ τὸ πνεῦμα σας». Ἡ φράσις «Διὰ τοῦτο κ.τ.λ.» εἶναι πρόσθετος τοῦ Πονηροῦ Πνεύματος. Τὸ ἀντελήφθητε;

«Οἱ μεγάλοι Ἀστέρες τοῦ Κυρίου, ὅπως ἦσαν ἐν τῇ Γῆ ὁ Κομφούκιος, ὁ Βούδδας, ὁ Ζωροάστρης κλπ., ἔχουν τὴν εἰδικότητα νὰ ἐπικοινωνοῦν διὰ μέσου τῆς χρυσοῦς ὁδοῦ, ἣτις φωτίζει πάντοτε τοὺς πτωχοὺς ἀλιεῖς τοῦ Κυρίου ἐν τῇ Γῆ».

Ὁ Κύριος, ὡς γνωρίζετε, ἐδημιούργησε μίαν Ὀδόν. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν πλευράν, τί ζητεῖ εἰς τὴν ἐπικοινωνίαν μας ἡ χρυσοῦς ὁδός; Καὶ πρὸς τί; Ὅταν σεῖς γνωρίζετε ποῖοι εἶναι οἱ Ἀστέρες τοῦ Κυρίου;

«Οἱ Ἄγγελοι διαιροῦνται εἰς δύο μεγάλας τάξεις: Τοὺς μαύρους καὶ τοὺς λευκοὺς. Ἡ ἰσοπαλία εἶναι αἰσθητή. Οἱ μαύροι Ἄγγελοι, παρ' ὅτι εἶναι ἐχθροὶ τῶν λευκῶν, ὑφίστανται διὰ τὴν ἰσορροπήσιν τῆς Θείας Οἰκονομίας. Διὰ τοῦτο σεῖς, ὡς ἄνθρωποι τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, εἴτινες ἀγαπᾶτε, κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου, καὶ τοὺς ἐχθροὺς σας, μὴ εἰσθε κακοὶ καὶ μὴ φέρεσθε μὲ δυσμένειαν ἔναντι τῶν μαύρων Ἀγγέλων, ἵνα ἔλξετε αὐτοὺς πρὸς τὴν Ἀρετὴν».

Εἶναι οὗτοι λόγοι τοῦ Πονηροῦ Πνεύματος.

Τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα, δυνατὸν νὰ σὰς ὀμιλῇ ἐπὶ ἡμέρας διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ ἀπροόπτως νὰ συνεχίσῃ μὲ τὸν αὐτὸν λογικὸν εἰρμόν, μετατρέποντας τὰ πάντα χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσετε, καὶ νὰ εὐρεθῆτε παγιδευμένοι, διότι ἐστερεῖσθε τοῦ φωτός Μας.

Εἰς τὰς Ἀγίας Γραφάς, ὑπάρχουν πολλὰ πρόσθετα τοῦ Πονηροῦ Πνεύματος, ἀπὸ Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας. Διότι δὲν ἦσαν ἀγνοί' ἐλάμβανον, ὅμως, ἐπικοινωνίας, τὰς ὁποίας ἐθεώρουν ὅτι τὰς ἔδιδεν Ἀγαθὸν Πνεῦμα.

Ἐνῶ ὁ Κύριος ρητῶς λέγει: «Ἀγαπᾶτε καὶ τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν», διατί οἱ κληρικοὶ εὐλογοῦν τὰ ὄπλα τῶν στρατιωτῶν, ἔναντιον ἄλλου χριστιανικοῦ Κράτους; Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτάς, τῶν πολέμων, ὁ κλῆρος δὲν λαμβάνει μέρος, διότι ἀπεχθάνεται τὸν πόλεμον ὡς κατάραν θείαν. Ἐάν, ὅμως, δὲν λάθῃ μέρος ὁ κλῆρος, θὰ τὸν ἐκλάβουν ὡς ἐχθρὸν τῆς πατρίδος. Διότι τοῦτο γίνεται ἐκ συνηθείας.

Δὲν ἀντελήφθη ὁ κληρὸς, ὅτι ἡ θέσις τοῦ εἶναι διάφορος ἀπὸ αὐτὴν, τὴν ὁποῖαν λαμβάνει; Ἐπομένως, κληρὸς καὶ ἀρχουσα τάξεις συνεργάζονται εἰς τὸ νὰ φονεύουν ἀθώους, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου. Ἴδου, εἰς τοὺς λόγους τούτους ποῖος ἐνεργεῖ: Ὁ Πονηρός!

Ὁ κληρὸς, διὰ τῶν πράξεών του, χλευάζει τὰς ἱερὰς πράξεις καὶ τὰ ἱερὰ κηρύγματα τοῦ Κυρίου. Δηλαδή, ἀπαιτοῦν τὴν πίστιν τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν Κύριον, ἐνῶ δὲν πιστεύουν οὗτοι εἰς Αὐτόν. Ἐξωτερικῶς ἔχουν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἐσωτερικῶς τὴν ποιότητα τοῦ πονηροῦ.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν πολιτεύεται· δὲν ἔχει ἐχθρούς, ἀλλὰ μόνον φίλους καὶ ἀδελφούς. Ἡ Ἐκκλησία παραμένει μακρὰν πάσης ἄλλης διενέξεως, μὴ ἀφορώσης τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς.

Ὅστις ὑπερβαίνει τὸ μέτρον εἰς τὰ αἰσθήματα καὶ συναισθήματα, ἐμπλέκεται εἰς τὸν λόγον τῆς τέχνης τοῦ Πονηροῦ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 36η

Μαύρη μαγεία καὶ αἱ συνέπειαι αὐτῆς

Τὸ θέμα τοῦτο εἶναι ἀποκλειστικῶς γήϊνον, κακῆς ὁμῶς μορφῆς. Ὁ Οὐρανὸς δὲν ἀσχολεῖται μὲ μέσα, τὰ ὁποῖα μόνον τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα ἐπινοεῖ ἐπὶ τῆς γήϊνης φύσεως.

Ἡ μαύρη μαγεία ὀφείλεται εἰς τὴν παρατηρητικότητα καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ κατέχοντος τὸ μυστήριον τῆς ὕλικῆς δυνάμεως, τῇ βοήθειᾳ πάντοτε τῶν ἐμπνευστῶν τῆς, οἵτινες δὲν εἶναι ἄλλοι ἀπὸ τοὺς δαίμονας.

Ἀναφέρω τὸ κεφάλαιον τοῦτο, ἵνα ἀποτρέψω τοὺς πιστοὺς εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τοιαύτης φύσεως ἐπαγγέλματα, ἢ χάριν περιεργείας καὶ προσωπικῆς ἱκανοποιήσεως.

Ἡ Ἐκκλησία πολεμᾷ καὶ κατηγορεῖ δικαίως τὴν μαύρην μαγείαν, ὡς διαβολικὰς ἐνεργείας. Τῷ ὄντι, τὰ μέσα ταῦτα μεταχειρίζονται μόνον οἱ συνεργαζόμενοι μετὰ τοῦ Πονηροῦ Πνεύματος.

Ὁ ἄνθρωπος δυσκόλως δύναται νὰ ἀποφύγῃ τὸ δέλεαρ

τῆς ὕλης. Ἐάν δὲ διὰ τῆς ὕλης καὶ τῆς πνευματικῆς ἐνεργείας τοῦ Πονηροῦ, δημιουργοῦμεν παγίδας καὶ τεχνάσματα ὕλικῆς μορφῆς πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας, ἐπόμενον εἶναι νὰ ἐργαζόμεθα κατὰ τῆς ἀρετῆς, πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἐπιθυμιῶν μας.

Ἡ μαύρη μαγεία εἶναι ἓνα κρᾶμα ὕλης καὶ πνεύματος πονηροῦ, ποῦ κατεργάζεται μίαν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ ἄλλου, μὲ σκοπὸν νὰ τὸν καταβάλῃ τελείως καὶ ἀποτελεσματικῶς.

Ἡ μαύρη μαγεία καταρρακώνει οἰκογενείας, διαφθείρει πρόσωπα, ἐξοντώνει χρηστοὺς καὶ εὐθεῖς χαρακτήρας, συκοφαντεῖ διὰ μέσου ἄλλων τρίτων προσώπων, πᾶν τὸ ἀγνόν, καθαρὸν καὶ ἱερόν. Δὲν ἔχει οἶκτον ἐπὶ οὐδενός· τροφοδοτεῖ τὸν ἐνεργοῦντα τὴν πρᾶξιν ταύτην μὲ μοχθηρίαν, χλευασμὸν καὶ κακίαν.

Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, ἀπὸ παναρχαιοτάτων χρόνων, ἐμπνεύσθησαν τὸ μέσον τοῦτο ἀπὸ τὸν Πονηρόν. Ἐμαθον ἐξ αὐτοῦ τὰς λειτουργίας του, τὰς μυστικὰς αὐτοῦ φράσεις, πῶς νὰ τὸν ἐπικαλοῦνται, καὶ νὰ μὴ διστάζουν οὐδὲ στιγμήν νὰ προβαίνουν εἰς τὸ ἔργον των.

Κάθε ἀντικείμενον, ὡς ὕλικὸν στοιχεῖον, ἔχει εἰδικὴν σύνθεσιν καὶ ἐνέργειαν, ὥστε μὲ τεχνικὸν συνδυασμὸν τῶν διαφορῶν ὕλικῶν στοιχείων, συντίθεται πνευματικὴ σατανικὴ δύναμις, τὴν ὁποῖαν ἀποστέλλει ὁ ἐπιθυμῶν, ἐκεῖ ὅπου προορίζει αὐτήν.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς μαύρης μαγείας εἶναι ἀκριθῆ πρὸς βλάβην τῆς ἀνθρωπότητος. Αἱ συνέπειαι τῶν ἐνεργειῶν τῆς κατατάσσονται ἀπὸ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον εἰς τὰ ἐγκλήματα τοῦ πρώτου ἢ δευτέρου βαθμοῦ.

Ἀντιταχθεῖτε πρὸς αὐτά, διότι ὁ Πνευματικὸς Κόσμος ἀπεχθάνεται τοιαύτας ἐνεργείας πρὸς κατάκτησιν τοῦ ποθομένου. Ἡ ὕλη ἐξοντώνει τὴν ὕλην, οὐχὶ ὁμως καὶ τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον θὰ ζητήσῃ δικαιοσύνην ἀπὸ τὴν Ἀνωτάτην Ἀρχήν, εἰς βάρος τοῦ ἀσκοῦντος τὴν μαύρην μαγείαν καὶ τοῦ πελάτου του, ὅστις ἠνέχθη τὴν βλοσυρὰν ταύτην ἐργασίαν.

Ὅσοι ἐκ τῶν μεσαζόντων ἀσκοῦν τὴν μαύρην μαγείαν, δὲν εἶναι ἄξιοι νὰ ὀνομάζωνται τέκνα τοῦ Πνευματικοῦ Κό-

σμου, ἀλλὰ ὄφεις τῆς γενεᾶς τῶν ἀποστατῶν, ἦτοι βοηθητικά ὄργανα τῶν δαιμόνων.

Ὁ Πνευματικὸς Κόσμος καταδικάζει τὴν μαύρην μαγείαν. Οἱ ἀγνοοῦντες τὰ πάντα ἄς φωτισθῶσι καὶ ἄς ὀδηγηθοῦν πρὸς τὴν ὀρθὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, εἰδ' ἄλλως ἢ μεταμέλειά των εἰς οὐδὲν θὰ ὠφελήσῃ, διότι τὰ θάρη των θὰ εἶναι τεράστια.

Ἡ μαύρη μαγεία ὠθεῖ πρὸς τὴν κακὴν χρῆσιν τῆς ἐνεργείας σας.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 37η

Ἡ τιμωρία τῶν ὀντοτήτων ἐν τῇ Γῆ καὶ ἐν τῷ Οὐρανῷ

Ὁ ἔνοχος, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, πληρώνει τὰς ἑαυτοῦ ἀμαρτίας, θάπτων ἢ βράδιον. Πολλάκις παρατηρεῖτε σεῖς οἱ ἄνθρωποι, ὅτι ἐνῶ ὁ Κύριος ἔπρεπε νὰ τιμωρήσῃ τὸν τάδε ἢ τὸν δεῖνα, ἀντιθέτως οὗτοι ἀπολαμβάνουν τὰ ἐπιούσια ἀγαθὰ τοῦ Κυρίου, στεροῦντες ἀπὸ αὐτὰ τοὺς ἀδελφούς των. Καὶ σεῖς ἀγανακτισμένοι λέγετε: «Πῶς ὁ Θεὸς δὲν τιμωρεῖ τοὺς ἀπαισίους αὐτοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους; Δὲν βλέπει ὁ Θεὸς τί ἔπραξαν καὶ τί πάλιν πρόκειται νὰ πράξουν;».

Ἀπὸ τὴν πλευρὰν τῆς ἀγνοίας σας ἔχετε δίκαιον νὰ ἐκφέρεσθε τοιοῦτοτρόπως. Ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν, τῆς ἐσωτερικῆς σας καλλιιεργείας, ποὺ δὲν τὴν ἐπιδιώκετε, ἔχετε ἄδικον. Ἐφ' ὅσον γνωρίζετε ὅτι ὁ Θεὸς οὐδέποτε ἀδίκει, διατί ἐπιρρίπτετε ἐπ' Αὐτοῦ τὸ ἀδίκημα, τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζετε ἔαν εἶναι τοιοῦτον ἢ ὄχι;

Ἀναλόγως τῆς ὀντότητος, ὅταν αὕτη εὐρίσκετο εἰς τοὺς Οὐρανοὺς μὲ τὰ γῆινά της θάρη, ἡ Θεότης, διὰ μέσου τῶν προσωπικοτήτων τοῦ Οὐρανοῦ, ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν ὀντότητα ἥτις θὰ κατήρχετο εἰς τὴν Γῆν, τὴν ὑπόσχεσιν νὰ στραφῇ πρὸς τὴν ἐνέργειαν καὶ τὴν πράξιν τοῦ Καλοῦ καὶ Ἀγαθοῦ.

Γίνεται ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ὀντότητος ποὺ ἀνέφερον. Μὲ τὸν χρόνον ἀνδροῦται αὕτη λησμονεῖ τὴν ὑπόσχεσιν της, ἐνῶ ἡ τύψις τῆς συνειδήσεως, εἰς τὴν νέαν αὐτὴν ὀντότητα, προεἰδοποιεῖ τὴν ἀνάγκην νὰ στραφῇ πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ

νά ἐγκαταλείψη τὴν ὁδὸν τῆς κακίας. Δυνατόν, ἡ ὄντοτις αὐ-
τη, ἐφ' ὅσον εὐρίσκεται ἐν ἀκμῇ νά μεταστραφῆ. Ἰδοῦ, διατί
ἄμεσα ὁ Κύριος δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ὑπόσχεσίν της· ἀνα-
μένει. "Ἄλλων πάλιν ὄντοτήτων ἡ μεταστροφή ἀργεῖ περισσό-
τερον, διὰ λόγους τῶν ὁποίων σεῖς οἱ θνητοὶ δὲν εἴσθε κατάλ-
ληλοι νά ἐννοήσετέ τὸ θάθος. Μή, λοιπόν, ἀδίκως κρίνετε ἄδι-
κον τὸν Θεόν.

Πολλάκις ὑπάρχουν ὄντοτητες, αἱ ὁποῖαι λέγουν καὶ ἰκε-
τεύουν ὅτι θὰ μεταστραφῶν τελείως· καὶ ὅμως ἐπανερχόμε-
ναι εἰς τὴν Γῆν, τὸ πνεῦμα των ἀντιτάσσεται πρὸς τὴν τύψιν
τῆς συνειδήσεως καὶ σκληρύνονται ἐν τῇ Γῇ ὡς σατράπαι καὶ
τυραννίσκοι. Αὐτοὶ οὗτοι θὰ τιμωρηθῶσιν ἐν τῇ Γῇ.

Ἐπάρχουν ἄλλοι πάλιν, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο καλοὶ εἰς
τοὺς πολλοὺς, χωρὶς νά εἶναι τοιοῦτοι. Καὶ ὅμως, κατὰ τὰ
τέλη τοῦ θίου των, ἔρριψαν τὴν προσωπίδα καὶ ἐφάνη τὸ ἄ-
βουλον καὶ κακὸν πνεῦμα των. Αὐτοὶ θὰ τιμωρηθῶσιν εἰς τοὺς
Οὐρανοὺς· θὰ ἀρνηθοῦν ὅτι ἔπταισαν καὶ θὰ ἀφεθοῦν ὡς ἐ-
λεύθερα καὶ ἀνεύθυνα πνεύματα ἢ καὶ περιπλανώμενα. Ἡ Θε-
ότης δὲν τοὺς ἐξαναγκάζει εἰς τὴν τιμωρίαν, ὡς συμβαίνει εἰς
τὴν Γῆν σας. Μόνοι των περιπλανῶνται. Χλευάζουν τοὺς ἐν τῇ
Γῇ ἀδελφούς των; ἐμπαίζουσιν αὐτούς, καὶ πολλάκις χαίρουν
διότι κατώρθωσαν νά ὀδηγήσουν καὶ ἄλλους πρὸς τὴν ὁδὸν
τῆς ἀπωλείας.

Τὰ Πνεύματα ταῦτα ἀφήνει ἡ Θεότης νά γίνουν ράκη. Δὲν
τοὺς ἀποστέλλει εἰς τὴν Γῆν· καὶ ὅταν καταρρακωθοῦν, μόνοι
των θὰ ζητήσουν τὴν εὐσπλαχνίαν τοῦ Κυρίου, νά εἰσέλθουν
εἰς τὸ ἔρεθος, δηλαδὴ εἰς τὸν ζυγὸν πρὸς ἐκπαίδευσιν Οὐρα-
νίαν. Καὶ τίς γνωρίζει πότε θὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ σκότος τοῦ
σκότους, μὲ σθένος ἀνώτερον, ἵνα ἐνταχθοῦν μετ' ἐκείνων οἱ ὁ-
ποῖοι θὰ ἐνσαρκωθοῦν, διὰ νά ἐξιλεώσουν τὰ παλαιὰ των
θάρη.

Εἶναι δυσκολώτατον νά δώσωμεν εἰς τοὺς ἀδελφούς μας
νά ἐννοήσουν ὅλον τὸν μηχανισμόν τῆς τιμωρίας τῶν ὄντοτή-
των ἐν τῇ Γῇ καὶ ἐν τῷ Οὐρανῷ. Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ὁ-
ποιανδήποτε διάνοιαν καὶ ἂν ἔχη, ὑστερεῖ καὶ θὰ ὑστερήσῃ εἰς
τὸ νά ἀντιληφθῆ τὰς ἐννοίας τοῦ Οὐρανοῦ, ἥτοι τῆς Θεότητος.

Ἐν τῷ Ἀπειρῷ, ἀπειρα εἶναι τὰ ἄγνωστα εἰς τὸν ἐγκέ-
φαλόν σας θαύματα τοῦ Δημιουργοῦ καὶ Πατρὸς τῶν Πάντων.

Ὁ Δαίμων εἰς τὴν ἰσορροπίαν τοῦ πνεύματος

“Ὅλα τὰ ἐν τῇ Γῆ εὐρισκόμενα, ὁ Θεὸς ἐποίησε μετὰ σοφίας.

Πολλάκις οἱ θνητοί, μὴ γνωρίζοντες τὸ βάθος τῆς γνώσεως, παραπονοῦνται εἰς τὸν Θεόν, διατί τοὺς ἐδημιούργησεν εἰς ἓνα τοιοῦτον ἀνηλεῆ Κόσμον. Ἐὰν ὅμως ὁ παραπονεθεὶς εἶχεν εἰς χεῖρας του τὰ τόσα ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ καὶ πολλοὺς ὑπηρέτας εἰς τὴν διάθεσίν του, ποτὲ δὲν θὰ ἐσκέπτετο ὅτι τοιοῦτον λόγον ἠδύνατο νὰ εἶπῃ εἰς ἕκ τῶν πολλῶν ὑπηρετῶν του.

Διατί τότε ὁ ἄνθρωπος μόνον ἐν τῇ δυστυχίᾳ του ἐπικαλεῖται τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ; Διατί, ὅταν εὐημερῆ, δὲν σκέπτεται τὴν κακὴν πλευρὰν τῆς ζωῆς καὶ πόσον αὕτη εἶναι θλασθερὰ πρὸς τοὺς ἀδελφούς του;

Πάντα ταῦτα συμβαίνουν εἰς τοὺς ἄνθρώπους, διότι δὲν ἔχουν ἐπαρκῆ γνώσιν τῆς ζωῆς καὶ δὲν ἀντιλαμβάνονται, ὅτι ὁ θάνατος εἶναι χάρις τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἁμαρτωλόν. Τὸν ἀνακαλεῖ, τὸν διδάσκει, τὸν τιμωρεῖ ὡς Πατὴρ φιλόστοργος, διὰ νὰ τὸν ἀναγεννήσῃ. Ἦτοι, νὰ τὸν ἐνσαρκώσῃ ἐκ νέου καὶ μόνος του νὰ ἐξιλεώσῃ τὰς παλαιὰς αὐτοῦ ἁμαρτίας, ἵνα, δοξάζων τὸν Θεόν, εὕρῃ τὴν ἀληθῆ ὁδὸν τῆς φωτίσεως.

Ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἐδημιούργει τὸν Δαίμονα, τότε ἡ ὠραιότης, ἦτοι τὸ κάλλος τῆς ὕλης, εἰς τοὺς ἄνθρώπους δὲν θὰ ὑφίστατο. Ἡ γνώσις θὰ ἠδράνει καὶ τὰ πλάσματα τῆς Δημιουργίας θὰ παρέμενον τὰ αὐτά, χωρὶς καμμίαν ἐξέλιξιν πνευματικὴν, ἠθικὴν, καὶ ἰδαικικὴν.

Ὁ Δαίμων εἶναι ἡ ἀντίθεσις τῶν πάντων. Διὰ τῆς ἀντιθέσεως τὰ πάντα κινουνται εἰς τὴν αἰωνιότητα, καὶ ἡ κίνησις αὕτη λέγεται «τὸ ἀεικίνητον τοῦ Σύμπαντος Κόσμου». Οὕτω ἡ Γῆ, εὐρισκομένη μεταξὺ θέσεως καὶ ἀντιθέσεως, πάλλει ἐν τῇ Φύσει, ἀναζωογονεῖ, δίδει καρποὺς καὶ ἄλλα ἀγαθὰ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ἀνυψώνεται σὺν τῷ χρόνῳ καὶ ἀποκτᾷ νέας γνώσεις γῆϊνας ἢ καὶ ὀλίγας Ἐπουρανίας.

Ὁ Δαίμων ἐπηρεάζει ἀφάνταστα καὶ τὸν πλέον ἀγαθόν, σοφόν, ἢ καὶ ἅγιον. Ἐχει ὁ Δαίμων τεραστίαν ἰσχὺν καὶ μέ-

σα πρὸς χάλκευ. ἡ τῆς ἀρετῆς εἰς κακίαν, τοῦ ὠραίου εἰς ἀσχημίαν καὶ τῆς Ἀγάπης εἰς μῖσος. Αἱ προσωπίδες τοῦ Δαίμονος εἶναι φυσικώταται· ζητεῖ ἀπὸ τοὺς ἀφελεῖς πρὸ παντὸς νὰ τοὺς ἐμπαίξῃ καὶ ὕστερον νὰ χλευάσῃ τὸ ὄλισθημά των. Ἰδοὺ, διατί ὁ Κύριος ἤνοιξεν ἀπὸ παναρχαιοτάτων χρόνων ὁδοὺς διὰ νὰ εἰσέρχεται μέσῳ αὐτῶν τὸ φῶς τῆς Ἀληθείας εἰς μικρὰν ἔντασιν ἀκτίνος, ἵνα ἔλθῃ πρῶτον τὴν προσοχὴν τῶν πιστῶν καὶ ὕστερον νὰ διδάξῃ αὐτοὺς διὰ τοῦ ἰδίου μέσου, ὡς συνέβη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰησοῦ, τὰ διδάγματα τοῦ Οὐρανοῦ.

Ἄλλὰ καὶ πάλιν ἡ ὕλη διαστρέφει τὸ πνεῦμα καὶ τὸ καθιστᾷ ἀνίκανον νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰ ἀπώτερα σημεῖα τῆς Οὐρανίου σοφίας. Ἐνῶ πάντες οἱ πιστοὶ εὐγνωμονοῦν τὸν Κύριον, διότι τοὺς ἐφώτισεν, ἐξακολουθοῦν νὰ λησμονοῦν πάραυτα τὰ ὅσα λέγουν καὶ νὰ περιπίπτουν εἰς σφάλματα ἄνευ προηγουμένου.

Ἡμεῖς ἐδιδάξαμεν τὸ πῶς ὀφείλει ὁ ἄνθρωπος χωρὶς ἐξαναγκασμὸν νὰ ἰσοσταθμίσῃ τὸ πνεῦμα του μετὰ τῆς ψυχῆς. Διότι ἐὰν δὲν ἐγένετο τοῦτο, ἡ στασιμότης του θὰ τὸν ἔφερον εἰς τὸ σημεῖον τῆς ὀπισθοδρομήσεως. Καὶ οὕτω, οὐδεμία πρόοδος θὰ ἐγένετο εἰς τὴν ὄντοτήτά του.

Ἄρα ὁ Δαίμων, ναὶ μὲν εἶναι κακὸς ὁδηγός, ἀλλὰ ὑμεῖς ἐὰν ἀντιλαμβάνεσθε τὴν ἰσχύν του ὡς ἐχθρόν σας, θὰ ἡμύνεσθε ἔναντι αὐτοῦ, ἰσοσταθμίζοντες τὸ πνεῦμα σας. Ἄρα, καὶ ὁ Δαίμων ἀπὸ τὴν πλευράν του ἐργάζεται διὰ τὸν Κύριον. Σεῖς ἔχετε τὸ λογικόν σας, τὴν κρίσιν σας, τὴν ἐνέργειάν σας, διὰ νὰ τὸν ἀποκρούσετε, γυμναζόμενοι ὡς ἀθληταί, ἵνα εἰσέλθετε εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς σκηνῆς καὶ λάβετε τὸν στέφανον τοῦ νικητοῦ.

Οὐδὲν τὸ ἀχρηστον ἐν τῷ Κόσμῳ τούτῳ!

Θαλῆς ὁ Μιλήσιος: Ἡ μετεναρχικωσις ἦτο γνωστὴ ἀπὸ παναρχαιοτάτων χρόνων. Εἰς πολλοὺς λαοὺς τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἄνω Ἀνατολῆς (οἱ ὅποιοι τότε ἐθεωροῦντο ὡς ἀπολίτιστοι), ὑπῆρχον ἄνθρωποι μὲ ὑψηλὰς γνώσεις.

Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ τῆς μετεναρχικώσεως, οὐχὶ ἀνοικτὰ, ἀλλὰ κε-

καλυμμένα. "Όλα τὰ παλαιὰ κείμενα τῶν Ἀποκρύφων Ἐπιστημῶν ἀναφέρουν τὴν μετενσάρκωσιν ὡς ἐπαναφορὰν τοῦ ἰδίου πνεύματος εἰς τὴν ζωὴν" δὲν ἀναφέρουν τὴν ψυχὴν, διότι τὴν ἠγνοοῦν.

Ἡ ψυχὴ εἶναι ἡ κινητήριος δύναμις τῆς ὀντότητος καὶ τοῦ πνεύματος· δηλαδὴ τὸ πνεῦμα δὲν ἔχει ἰδικὴν του ἰσχύν, ἀλλ' ἡ ψυχὴ δίδει εἰς αὐτὸ ἰσχύν ἐνεργείας μέσῳ τοῦ ἐγκέφαλου. Ἐξ ἑαυτοῦ του τὸ πνεῦμα ἔχει φαντασίαν, σκέπτεται, ἀλλὰ δὲν ἐκδηλοῦται διὰ τῆς φωνῆς, ἐὰν δὲν μεσολαβήσῃ ὁ ἐγκέφαλος. Τὸν ἐγκέφαλον, ὡς εἶπον, κινεῖ μόνον ἡ ψυχὴ.

Ἔχουν σημασίαν τὰ Ἀπόκρυφα, διότι ἐξ Οὐρανοῦ μετεδόθησαν εἰς τὰς σκοτεινὰς ἐκείνας ἐποχάς. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ καὶ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ ἄλλων, ἀρκεῖ νὰ μελετήσετε μετὰ προσοχῆς μίαν, δύο, τρεῖς φορές τὰ κείμενα. Ὅσον τὰ μελετᾶτε, τόσον θὰ διευκρινίζετε τὸ ὀρθόν.

Ἐκεῖ ὅπου λέγει ἡ Γραφή, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀπαξ ἀποθνήσκει, εἶναι ὀρθόν, διότι δὲν θὰ ἐμφανισθῇ μετὰ τὴν ἰδίαν μορφήν ὡς ἦτο ὡς ἄνθρωπος, ἀλλὰ μετ' ἄλλην. Ὅμιλεῖ διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ οὐχὶ διὰ τὴν ψυχοπνευματικὴν ὀντότητα αὐτοῦ. Διευκρινήσατε καλῶς τὰ κείμενα ἵνα στερεώσετε τὴν πίστιν σας.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 39η

Ὁ σκοτεινὸς φωτισμὸς τῶν Δαιμόνων

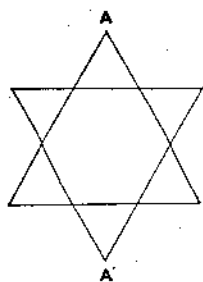
"Όταν λέγωμεν «φωτισμὸς», ἐννοοῦμεν τὴν ἐνέργειαν ἣτις διοχετεύει γνῶσιν εἰς τὴν ἀνθρώπινον ὀντότητα. Ὁ φωτισμὸς, λοιπόν, τῆς γνώσεως, διααρεῖται εἰς δύο μέρη:

1ον) Τὸν Λευκὸν Φωτισμὸν, ἥτοι τὴν Θεῖαν Ἐνέργειαν καὶ

2ον) Τὸν Μέλανα Φωτισμὸν, ἥτοι τὴν ἐπέμβασιν τῆς Πονηρᾶς Γνώσεως.

Οἱ δύο οὗτοι φωτισμοὶ ἀλληλομάχονται, ὡς ἀντιθέσεις τοῦ Λόγου, διὰ νὰ ἐπιτύχουν ὁ εἰς καὶ ὁ ἄλλος τοὺς ὁπαδοὺς των. Ἀπόδειξις τῆς μάχης ταύτης, εἶναι τὸ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποτὲ δὲν συμφωνοῦν ἐπὶ τοῦ κοινοῦ συμφέροντός των. Τοῦτο, θεβαίως, εἶναι κακὸν δι' αὐτούς, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμον ἀπὸ τὴν

ἄποψιν τῆς ἐλευθέρως τῶν κρίσεως ἀναγκάζονται νὰ εὗρουν ἐπιχειρήματα πειστικά, ἵνα πείσουν οἱ μὲν τοὺς δέ.

Σημειώσατε ἰσοσκελές τρίγωνον Α, καὶ ἐπὶ αὐτοῦ τοποθετήσατε δεύτερον ἰσοσκελές τρίγωνον Α' μὲ τὴν θάσιν του πρὸς τὰ ἄνω, οὕτως ὥστε νὰ σχηματίσετε ἑξάγωνον ἀστέρα.

Τί συμβολίζει ὁ ἀστήρ οὗτος;

Συμβολίζει τὰς δυνάμεις τοῦ Καλοῦ (Α'), καὶ τὰς δυνάμεις τοῦ Κακοῦ (Α).

Ὡς παρατηρεῖτε, τὰς παρουσιάζει ἰσοδυνάμους, διότι αὐτὴ εἶναι ἡ θέλησις τοῦ Ἀναρχοῦ.

Ἐπειδὴ αἱ θεῖαι πνοαὶ τῶν ἀνθρώπων εὐρίσκονται εἰς τὸ Βασιλεῖον τῆς πονηρᾶς ὕλης, ἐπόμενον εἶναι νὰ ἐπηρεάζωνται ἐξ αὐτῆς, ἀφοῦ καὶ τὸ σῶμα των ἐξ ὕλης ἐδημιουργήθη. Ὁ Πονηρὸς, ἐπωφελοῦμενος τῆς καταστάσεως, ἤτις τὸν εὐνοεῖ, διακηρύσσει διὰ τοῦ φωτισμοῦ του τὸν δελεαστικὸν καὶ παραπλανητικὸν του λόγον, ὅστις θεθαίως δὲν εἶναι ποτὲ πρὸς ὄφελος τῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἄνθρωποι ὁμῶς τὸν εὐρίσκουν ἀρεστὸν πρὸς τὰς ἐπιθυμίας των καὶ οὕτω ἀποτυφλοῦμενοι πνευματικῶς, πράττουν ὅ,τι θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποφύγουν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Πονηρὸς κατακτᾷ περισσοτέρους ὁπαδοὺς εἰς τὴν Γῆν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ Κύριος ἐμπνέει διὰ τοῦ φωτισμοῦ Του δυναμικὸν ἄνδρα, ὥστε διὰ τοῦ λόγου καὶ τῶν πράξεων του νὰ ἀντικρούσῃ τὰ κακῶς κείμενα ἐκ τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἄλλων. Οὐδεὶς δύναται τὸν εὐεργέτην τοῦτον νὰ κατηγορήσῃ, παρὰ μόνον οἱ ἐλάχιστοι, οἵτινες εἶδον τὴν αἴγλην αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γενικῆς καταστάσεως.

Εἶναι μεγάλη ἀνάγκη νὰ ὑπάρξῃ ἰσοστάθμισις τῶν δύο ἀντιθέτων παρατάξεων. Διὰ τοῦτο ἡ Γῆ ποτὲ δὲν γίνεται Οὐράνιος Παράδεισος.

Οἱ κάλλιστοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων δὲν μετευσαρκοῦνται λαμβάνουν θέσεις ἀναλόγως τῆς προόδου των. Ὅσοι ἀποθνήσκουν μὲ θάρη εἰς τὴν πλάτην των, ἐπανέρχονται εἰς τὴν Γῆν διὰ νὰ ἐξιλεωθοῦν, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζουν ὡς ἄνθρωποι.

Εἰς τί χρησιμεύει ἡ παρατηρητικότης εἰς τὸν ἄνθρωπον,

ὅταν δὲν γνωρίζῃ πῶς νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ; Ἐὰν ἡ Ἐπιστήμη ἔστρεφε τὰ ὄμματά της πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς μετενσαρκώσεως, θὰ ἐβεβαιούτο περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ λόγου. Ὁ φανατισμός, ἡ στενὴ ἀντίληψις καὶ ἡ κακὴ θέλησις, γίνονται ἐμπόδια εἰς τὴν ἔρευαν τῆς ἐξιχνιάσεως διὰ τὰς ἐπανερχομένας ψυχὰς εἰς τὸν ὕλικόν Κόσμον.

Ἡ Α ἀνθρώπινος μορφή, ἀποθνήσκουσα, ἡ οὐσία της ἐπανέρχεται μὲ ἀνθρώπινον μορφήν Β.

Ἐὰν αἱ ἁμαρτίαι τῶν ἀνθρώπων ὑπερβοῦν τὸ καθωρισμένον μέτρον καὶ δὲν ὑπάρχει δυνατότης νὰ ἀντικρουσθῇ τὸ Κακόν, τότε συμβαίνει τὸ ἐξῆς θαῦμα: Τὸ τελειότερον Πνεῦμα τοῦ Οὐρανοῦ εἰσέρχεται εἰς τὴν Θέωσιν, λαμβάνει θέσιν πλησίον τοῦ Κυρίου, καὶ τότε ἡ πλάστιγξ ἰσοσταθμίζει τὸ Καλὸν καὶ τὸ Κακόν. Τὸ Οὐράνιον τοῦτο φαινόμενον εἶναι ἄγνωστον εἰς τὴν γνῶσιν τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ σκοτεινὸς φωτισμὸς τῶν Δαιμόνων δὲν εἶναι εὐχάριστος, ἀλλ' εἶναι ἀναγκαῖος διὰ τὴν ψυχικὴν πρόοδον τῆς ἀντότητος. Ὁ Θεὸς ἐγνωρίζε τί ἐδημιούργει.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 40ῆ

Ἡ λευκὴ μαγεία ἐξαπατᾷ τὴν ἀγνότητα

Ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι ἔχουν τὴν στοιχειώδη μόρφωσιν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα, μένουں μακρὰν ἀπὸ τὰ δίκτυα τῆς λευκῆς μαγείας. Πολλοὶ ἔχουν τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ἡ λευκὴ μαγεία δὲν εἶναι ὡς ἡ ἄλλη, ἡ μέλαινα. Πραγματικῶς δὲν εἶναι τὸ αὐτό, ἀλλὰ πάντως πρόκειται περὶ μαγείας καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερον. Διὰ τοῦ μέσου αὐτοῦ, χωρὶς νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὰ δαιμόνια, προσπαθοῦν διὰ τῆς ἀλχημείας νὰ δώσουν ἰσχὺν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἐπικαλοῦντος τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρᾶγμα τῆς ἀρεσκείας του!

Διὰ ποίου ὁμοῦ μέσου ἐπικαλοῦνται τὴν ἄγνωστον ἰσχὺν τῶν ὕλικῶν θεοτήτων; (Διότι μόνον αἱ θεότητες δύνανται νὰ μεταβάλλουν τὰ πάντα καὶ ἐπηρεάζουν τὸ πνεῦμα). Ὡστε ἡ ὕλη, ὄρυκτά, φυτὰ κ.τ.λ., εἶναι γεννήματα τῆς Φύσεως. Καὶ ὅταν τὸ πνεῦμα διὰ τῆς ὑποβολῆς του λαμβάνει ἐκεῖνο τὸ ὁ-

ποῖον ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τὴν ὕλην, δημιουργεῖ ἀτμόσφαιραν δυναμικὴν ἐπὶ ἄλλου προσώπου, ζώου ἢ πράγματος.

Βεβαίως, ἡ λευκὴ μαγεία δὲν θλάπτει ὡς ἡ ἄλλη. Ἄλλὰ ἐπενεργεῖ πολλάκις μὲ ἀξιοθαύμαστον ἐνέργειαν, ἀρκεῖ ὁ μεταχειριζόμενος αὐτὴν νὰ εἶναι δεινὸς μάγος εἰς τὰς ἐνεργείας του.

Ὅταν, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος δὲν μεταχειρίζεται τὸν λόγον, διότι δὲν ἔχει τὴν τόλμην, καὶ καταφεύγει εἰς τοιοῦτου εἶδους ἐνεργείας, ἐξουδετερώνει τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς του. Δηλαδή, δὲν ἔχει πλέον ἀγνήν σκέψιν, ἀγνὸν ὑπολογισμόν τῆς πνευματικῆς του ἀνωτερότητος. Φοβεῖται, δειλιᾷ, δὲν εἶναι εἰλικρινῆς, καὶ ἀγνοεῖ τελείως τὸ τί ζητεῖ καὶ μὲ ποίας συνεπειάς. Ἄρα, ἡ λευκὴ μαγεία πράγματι ἐξαπατᾷ τὴν ἀγνότητα οὐχὶ μόνον τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ τοῦ πνεύματος. Διότι ἐν τῇ γήϊνῃ ζωῇ, ψυχὴ τε καὶ πνεῦμα εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένα.

Ἐπάρχουν νέοι οἱ ὁποῖοι χάριν χαριεντισμοῦ καταφεύγουν ἐνίοτε εἰς τοὺς ἀσκούοντας τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, τῆς λευκῆς μαγείας. Ἄραγε ἔζησαν οἱ νέοι οὗτοι εὐτυχεῖς εἰς τὴν ζωὴν των; Ἀπήλαυσαν τὸ ἀντικείμενον τῆς χαρᾶς των; Ἰκανοποιήθησαν ἀπὸ τὴν θλίψιν τῆς καρδίας των; Ἀπαντῶ ἐγώ: Ὅχι! Διότι θάττον ἢ θράδιον θὰ ἀναγνωρίσουν τὸ σφάλμα των. Διότι ἐμεταχειρίσθησαν ὕλην πρὸς ἀπόκτησιν ὕλης. Καὶ ὅταν καταφεύγουν εἰς τὴν λευκὴν μαγείαν χωρὶς ἀποτελέσματα, τότε εἶναι δυνατόν νὰ καταφύγουν καὶ εἰς τὴν μέλαιναν. Δηλαδή τὸ Κακόν, μὴ λογιζόμενον ὡς τοιοῦτον, ἔλκει πρὸς τὸ χεῖριστον. Ὅποτε πλέον εἶναι ἀργὰ νὰ σώσουν τὰς ὀντότητάς των ἀπὸ τὴν κακὴν ταύτην συνήθειαν, νὰ ἐξαπατοῦν τὴν ἀγνότητά των εἰς θάρος αὐτῶν τῶν ἰδίων.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 41η

Τὸ Ἄεικίνητον

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς μηχανικῆς προόδου ὁ ἄνθρωπος ἀναζητεῖ τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου νὰ εὔρη συσκευὴν τινά, ἣτις νὰ κινῆται ἀενάως, ὥστε νὰ ὀνομάσῃ αὐτὴν «ἀεικίνητον». Ὅ-

λαι αἱ προσπάθειάι του ἀπέβησαν μάταια! Διότι ὁ ἄνθρωπος, ὅστις εἶναι τὸ τελειότερον δημιούργημα τοῦ Πλάστου, δὲν εἶναι αἰώνιος ἐν τῇ ζωῇ τοῦ γηίνου Κόσμου. Ἐρχεται, ἐκπληροῖ τὸ χρέος του, ἐὰν τοῦτο τὸ γνωρίσῃ· καὶ ἐὰν δὲν τὸ ἐκπληρώσῃ, ἐπανέρχεται ὡς νέα ὄντοτης, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ καθήκοντά του ἔναντι τῶν ἀδελφῶν του καὶ τοῦ Θεοῦ.

Πῶς, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὸν Θεόν; Δηλαδή τὴν αἰωνιότητα τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς Γῆς; Τότε, διατί ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ διὰ τῆς διανοίας του νὰ ἐφεύρῃ τὸ ἀεικίνητον; Ποῖος ἔθεσεν ἐντὸς τοῦ πνεύματός του τοιοῦτον δημιούργημα;

Μόνον ὁ Πονηρός, διὰ νὰ τὸν ἔλξῃ. Ἐφ' ὅσον ὁ ἐργάτης τῆς ἐπιστήμης ἐργάζεται διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἔργον ἀποδεικνύον ἀέναον κίνησιν, καὶ βλέπει ὅτι ἡ ἐργασία του προχωρεῖ, διατί νὰ μὴν ἐλπίζῃ εἰς κάτι τὸ ὅποιον ἄλλοι συνάδελφοί του δὲν ἠδυνήθησαν νὰ φέρουν εἰς πέρας;

Διατί ὁ ἀπλοϊκὸς οὗτος εἰς τὸ πνεῦμα ἐπιστήμων δὲν διενόηθη, ὅτι πᾶν τὸ φθαρτὸν ὑπόκειται εἰς τὴν φθορὰν τοῦ χρόνου; Καὶ ἐὰν ἀκόμη ἡ συσκευὴ του εἰργάζεται ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ οὗτος ἀπέβησεν, ἡ συσκευὴ θὰ ἠκολούθει αὐτὸν εἰς τὴν κίνησιν τῆς!

Τότε, ποῖον εἶναι τὸ «ἀεικίνητον», διὰ τὸ ὅποιον τόσος λόγος γίνεται ἀπὸ πολλῶν ἑτῶν;

Τὸ «ἀεικίνητον» εἶναι αὐτὴ αὕτη ἡ Θεία Πνοὴ τοῦ Ἀνάρχου! Οὐδέποτε παύει ἀπὸ τοῦ νὰ κινήται· καὶ ἐν τῇ κινήσει Του τὰ πάντα ρέουν πρὸς μίαν κατεύθυνσιν «κυκλικήν», ὥστε συνεχῶς νὰ ἀλλάζουν μορφήν πρὸς τελειοποίησιν τοῦ τελείου. Μόνον ὁ ΑΝΑΡΧΟΣ ἔχει τὸ προνόμιον τοῦτο τοῦ «ἀεικινήτου».

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος διὰ τῶν προσπαθειῶν του τείνει, ὡς ὁ ἴδιος νομίζει, νὰ φθάσῃ εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ ἀεικινήτου, τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ Πονηρὸς ὠθεῖ αὐτὸν πρὸς ἀνταγωνισμὸν μετὰ τοῦ Θεοῦ.

«Δοκίμασον τὸ μῆλον τῆς γνώσεως καὶ θὰ γίνῃς ὅμοιος μετὰ τοῦ Θεοῦ». Αὐτὰς τὰς λέξεις εἶπεν ὁ Πονηρὸς πρὸς τὴν γυναῖκα, ἵνα αὕτη εὐκολώτερον ἔλξῃ τὸν σύντροφόν της καὶ οὕτω ἀπωλέσῃ τὸν Παράδεισον, τὸν ὅποιον ἀπώλεσαν.

Καί σήμερον δι' ἄλλης μορφῆς, ὁ αὐτὸς Δαίμων λέγει πρὸς τὸν ἄνθρωπον τῆς ἐπιστήμης: «Ἐλθέ μετ' ἐμοῦ, ἵνα σὲ εἰσαγάγω εἰς τὰ μυστήρια τῆς φύσεως καὶ ἴδῃς ὅποια εἶναι ἡ διαφορὰ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν τυφλὴν δύναμιν τοῦ Σύμπαντος Κόσμου». Καί με τοὺς λόγους τούτους ὁ Δαίμων ἐξαπατᾷ τοὺς σημερινούς σας σοφοὺς, διὰ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὸ θάραθρον τοῦ σκότους καὶ τῆς ἀφανείας.

Τὸ «ἀεικίνητον» δὲν ὑφίσταται παρὰ μόνον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Δημιουργοῦ, τὸν ὅποιον τινὲς ἐκ τῶν «τυφλῶν» σοφῶν σας ὠνόμασαν «Τυφλὴν Δύναμιν τοῦ Σύμπαντος». Ὁ τυφλὸς δὲν βλέπει καὶ ὥς ἐκ τούτου ἀδυνατεῖ νὰ ἀποδώσῃ διὰ τοῦ χρωστήρος τὴν ἔλξιν τῆς φύσεως.

Εἰς τυφλὸς, ὡς λέγουν οἱ ἀνίδεοι τὸν Θεόν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποδίδῃ εἰς τὴν φύσιν καὶ ὀλόκληρον τὴν Πλάσιν τὰ ἐλκυστικὰ καὶ θαυμάσια τοπία, ἅτινα ὑποβάλλουν εἰς σκέψεις ὀχληρὰς τοὺς θέλοντας νὰ ἐμβραθύνουν εἰς τὸ νόημα τοῦ Δημιουργοῦ.

Τὸ «Ἀεικίνητον» δὲν εἶναι τυφλόν, ἀλλ' ἐτύφλωσε τοὺς ἀνοήτους, ἵνα μεταφέρῃ αὐτοὺς εἰς ἄλλους κόσμους καὶ τοὺς διαπλάσῃ κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ἐπιρροήν, καλλιτέρους ἀπὸ ὅ,τι ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸν ὕλικόν Κόσμον.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 42α

Τί εἶναι οὐσία τοῦ κάθε πράγματος (Α')

Πρῶτον ὀφείλετε νὰ γνωρίζετε, ὅτι τὴν οὐσίαν τοῦ κάθε πράγματος γνωρίζει μόνον ἡ Θεότης.

Δεύτερον, ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ἀντιληφθῇ, ἐὰν θεθαίωσ τὸ ἐπιθυμῇ, τί εἶναι κατὰ προσέγγισιν «οὐσία».

Τρίτον, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔχῃ μικρὰν ἀντίληψιν περὶ τῆς οὐσίας, τότε ἀντιλαμβάνεται καλύτερον τί ἐστὶ διὰ τὸν Θεόν «οὐσία».

Κατ' ἀρχήν, ἡ οὐσία εἶναι μία ἰσχύς ἀγνωστος πρὸς δημιουργίαν πράγματος. Θέλω νὰ εἶπω, με ὀλίγους περιεκτικὸς λόγους, τί εἶναι «οὐσία»:

Τὸ κάθε πρᾶγμα, εἴτε αὐτὸ εἶναι ἄνθρωπος, ζῶον, φυτόν,

ἢ ὅ,τιδήποτε ἄλλο, ἔχει ἐν ἑαυτῷ χημικὰς γῆϊνας οὐσίας, αἱ ὁποῖαι διαφέρουν εἰς τὴν ποιότητα, τὴν ποσότητα, καὶ τὴν ἀνά-
λυσίν των, ἐὰν θελήσωμεν νὰ ἀναλύσωμεν εἰς τὸ κάθε πρᾶγμα
τὰ στοιχεῖα του, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται τοῦτο. Ἡ εἰδική, λοιπόν,
ἰσχὺς πρὸς κατεργασίαν τῆς οὐσίας, ποικίλλει.

“Ὅλαι αἱ ἀνθρώπινα ὄντοτες δὲν ἔχουν τὴν αὐτὴν οὐ-
σίαν δηλαδὴ δὲν εὐρίσκονται εἰς ὁλόκληρον τὸν πληθυσμὸν
τοῦ Κόσμου σας δύο ἄνθρωποι μὲ τὴν αὐτὴν οὐσίαν. Ἐξ αὐτοῦ
θὰ ἐξαγάγετε τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ κάθε τί ἔχει τὴν ἰδικὴν
του οὐσίαν. Ἡ οὐσία αὕτη ἔχει πολλὰ στρώματα. Τὸ πρῶτον
δυνατὸν νὰ γνωρίσῃ ὁ ἄνθρωπος ἢ καὶ τὸ δεύτερον τὰ ἄλλα
ὅμως παραμένουν εἰς τὸ βάθος τῆς ἀγνοίας του.

Ἄποδειξις: Ὁ Α, ὑπὸ τὰς συνθήκας εἰς ἃς εὐρίσκετο, ἡ-
ναγκάσθη νὰ φονεύσῃ τὸν Β. Κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ὁ Α εἶναι
ἔνοχος, διότι δὲν ἔχει μάρτυρας καὶ οὔτε δύναται νὰ ὁμιλή-
σῃ κατὰ τρόπον εὐθύν, λογικὸν καὶ ἀμετάκλητον. Διότι δὲν
γνωρίζει καὶ ὁ ἴδιος πῶς συνέβη νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν ἑνὸς
ἄλλου ἀδελφοῦ του. Διὰ τὴν Β ἀπώλεσε τὴν ζωὴν του, τοῦτο
εἶναι γνωστὸν μόνον εἰς τὴν Θεότητα. Ἄρα, ὁ Α τιμωρεῖται
ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης ὡς πταικτικῆς τῆς ἀπροσεξίας του.

Ποῖος ὅμως τιμωρεῖ τὸν Α;

Ἡ δικαιοσύνη.

Καὶ τί γνωρίζει ἡ δικαιοσύνη ἐπὶ τῆς οὐσίας τοῦ Α;

Οὐδέν!

Ἄρα, ἡ δικαιοσύνη ὑποσκάπτει τὴν καταδίκην τῆς, ὅταν
εὐρεθῇ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Δυνατὸν καὶ ἐπὶ τῆς Γῆς.

Ἴδου, διὰ τὴν ὁ ἄνθρωπος, μὴ γνωρίζων τὴν οὐσίαν τοῦ κά-
θε πράγματος, εὐρίσκεται ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πάντων! Ἴδου, δια-
τί ὁ Κύριος λέγει: «Ἀγάπα καὶ τὸν ἐχθρόν σου». Τοῦτο εἶναι
μια ἄλλη ἀποψὶς τῶν ὄσων ὑποστηρίζω.

Ἡ οὐσία τοῦ κάθε ἀντικειμένου, εἶπον ὅτι εἶναι διάφορος.
Διὰ τοῦτο τὸ κάθε τι ἔχει ἴδιον ἀριθμὸν. Οἱ ἀριθμοὶ εἶναι ἄ-
πειροι καὶ τὰ πράγματα, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἄν-
θρώπου, εἶναι ἄπειρα. Ἐπὶ τῇ θάσει, λοιπόν, τῆς οὐσίας, ἥτις
δίδει τὸν ἀριθμὸν, γεννᾶται ἡ ταχύτης τοῦ κάθε πράγματος.
Ἐπὶ τῆς ταχύτητος καὶ τοῦ ἀριθμοῦ, ἔχετε τὰς προσκομίσεις.
Τί γνωρίζει ἐπ' αὐτῶν ἡ ἐπιστήμη, ἥτις τὰ πάντα κατέχει καὶ

ἐξουσιάζει, ὡς αὕτη ἀντιλαμβάνεται; Ἐνα μόνον δὲν ἀντελήφθη, ὅτι εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ σκοτούς!

Κεκαλυμμένως σὰς ἔδωσα νὰ ἐνοήσετε τί ἐστὶ «οὐσία». Ἐάν ἀνέλθουν αὐτὴν κατ' ἄλλον τρόπον, θὰ ἐννοούσατε καλύτερον τί ἐστὶ Θεία μετάδοσις. Οὐχὶ ὅπως ἐξηγοῦν οἱ ἱερεῖς, οἵτινες τὰ πάντα ἐμόλυνον. Ἄλλ' ἐπειδὴ τοῦτο τὸ σημεῖον κρατεῖται ὡς μυστήριον τοῦ Οὐρανοῦ, κρατήσατέ το καὶ σείε ὡς μυστήριον Ἱερόν.

Ἡ οὐσία εἶναι ἰδιότης ἀνευ ταυτοσήμου. Ἰδιότης τῆς Δημιουργίας, διὰ νὰ γνωρίζῃ ὁ Πλάστης τὴν κάθε ἰδιότητα ὡς ἐνέργειαν χωριστὴν, διὰ νὰ ἐλέγχῃ τὸ κάθε τι ὡς Οὐτός μόνον γνωρίζει. Μὴ, λοιπόν, ζητεῖτε τὴν οὐσίαν μακρὰν ἀπὸ τὴν ἔννοιάν της.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 43η

Πῶς ἡ Θεία Δύναμις ὠθεῖ τὴν ὑπαρξιν τῶν πάντων πρὸς τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς Δημιουργίας

Ἀπὸ τῶν πλέον κατωτέρων ὑπάρξεων, ἡ Θεία Πνοὴ τοῦ Δημιουργοῦ ὠθεῖ τὰ πάντα πρὸς τὴν ἐξέλιξιν των, ἵνα μίαν ἡμέραν φθάσουν εἰς τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς Δημιουργίας. Ἄλλωστε, αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ Δημιουργοῦ: Ἡ τελειοποίησις τῆς Δημιουργίας.

Διὰ νὰ τελειοποιηθῇ ἡ πρώτη ὕλη ἀπαιτεῖται — διὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀνθρώπου — χρόνος πολὺς, καρτερία, ὑπομονὴ καὶ κατανόησις. Ἐν περίπλοκον καὶ εὐγευστον ἔδεσμα, δὲν δημιουργεῖται ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας· τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ἄγνωστον εἰς ἑαυτὸν ἄνθρωπον.

Ἀπὸ τοῦ πλέον μικροελαχίστου ἐμβίου (ἀοράτου εἰς τὴν ὄρασιν καὶ διὰ μέσου τοῦ μικροσκοπίου), ὑψίσταται ἡ ἐξέλιξις. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὰ φυτὰ, τοὺς ἰχθεῖς, καὶ πάντα τὰ ζῶα τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου. Θὰ μοῦ εἶπητε, ὅτι ἔχετε μίαν ἀπορίαν: Τὰ ζῶα τὰ παρακολουθεῖτε εἰς τὴν ἐξέλιξιν των, τοὺς ἰχθεῖς ὅμως δὲν γνωρίζετε ἂν κατὰ τὸν τρόπον των ἐξελίσσονται καὶ αὐτοί!

Τὸ ὕγρον βασιλείον των περιέχει τόσα μέσα φυσικὰ εἰς αὐτούς, ὥστε νὰ μὴν εἴσθε εἰς θέσιν νὰ ἀντιληφθῆτε αὐτὰ καὶ

νά συμπεράνετε, ὅτι ἡ ἐξέλιξις των προνοεῖται ἀπὸ τὴν ἰδίαν φύσιν.

Ὁ ἀνεκμετάλλευτος πλοῦτος τῆς θαλάσσης καὶ τῶν θυθῶν αὐτῆς εἶναι ἄγνωστος εἰς τὴν ἐπιστήμην. Εἰς μεγάλα βάθη ὑπάρχουν ἰαματικά πηγαὶ τῶν ὁποίων τὸ ὕδωρ θεραπεύει ἀνιάτους ἀσθενείας. Ὁ βοῦρκος τῶν μεγάλων θυθῶν ἔχει ἰδιότητος θεραπευτικάς, τὰς ὁποίας δὲν δύνασθε νὰ σχηματίσετε διὰ τῆς χημείας, ὅσον καὶ ἂν εἴσθε προοδευμένοι εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν χημικῶν στοιχείων. Δὲν σᾶς ἀναφέρω ποῦ ὁ θεραπευτικὸς οὗτος βοῦρκος χρησιμεύει, ἐφ' ὅσον εἴσθε τυφλοὶ καὶ θαδίζετε ἐντὸς τοῦ σκότους.

Εἰς μεγάλους θυθοὺς ὑπάρχουν εἶδη δεινυλλίων, ἐκ τῶν κορμῶν τῶν ὁποίων ἐξάγεται ἐν εἶδος ζακχάρεως, διὰ τὴν ἴασιν τῶν πασχόντων στομάχων καὶ ἐν συνδυασμῷ μετ' ἄλλου ὑγροῦ τῆς γῆς σὰς τρέφει καὶ ἀναζωογονεῖ τὸ πάγκρεας, τὸ ὁποῖον ἢ σημερινὴ ἐπιστήμη δὲν ἠδυνήθη νὰ σταθεροποιήσῃ. Ὅταν πάντα ταῦτα ἀνακαλυφθοῦν, τότε ἡ ἐξέλιξις τῆς προόδου θὰ εἶναι καταπληκτικὴ. Χωρὶς ὅμως τὴν πίστιν σας πρὸς τὸν Θεόν, παλινδρομεῖτε καὶ ἀπομακρύνεσθε ἀπὸ τὴν βοήθειαν τῆς Θείας Πνοῆς.

Εἶναι δύσκολον εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ πιστεύσῃ εἰς ὅσα δὲν βλέπει καὶ τὰ ὑπαρκτὰ εἰς αὐτὸν νὰ εἶναι μόνον τὰ ὄρατά. Καὶ ὅμως εἰς τὰ μαθηματικά ὑπάρχουν ἀπειραὶ ἀφηρημέναι ἔννοιαι, ἐπὶ τῶν ὁποίων οἱ γινόμενοι ὑπολογισμοὶ ἀποδίδουν πολλάκις καρποὺς μὴ ἀναμενομένους.

Ἐὰν ὁ μαθηματικὸς ἠσχολῆτο μὲ τὴν ἀφηρημένην ἔννοιαν ΘΕΟΣ, θὰ ἀνεκάλυπτε ὅτι οἱ στοχασμοὶ του ἦσαν ἀφηρημένοι καὶ ὄχι ὁ Θεός, ὅστις τὸν ἐδημιούργησεν. Ἡ ἔμμητος κακὴ σκέψις δημιουργεῖ τὸν φανατισμόν, καὶ οὗτος παρεμβαίνει εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τῆς οὐτότητος ὄρασιν ὡς πυκνὸν νέφος συσκοτίσεως τοῦ πνεύματος.

Ἡ Θεότης σᾶς ὠθεῖ μὲ κάθε τρόπον πρὸς τὰ Ἄνω ἔαν σεῖς δὲν πιστεύετε εἰς Αὐτὴν καὶ ὀπισθοδρομεῖτε, ποῖος πταίει; Δὲν ἔχετε καθαρὰν ἀντίληψιν τῶν πραγμάτων καὶ θέλησιν, ἵνα ἐπανορθώσετε τὸ σφάλμα σας καὶ ἐπανέλθετε εἰς τὴν Πίστιν, τὴν Ἀγάπην, καὶ τὴν Δικαιοσύνην. Ἡ καθυστέρησις σας πρὸς τὰ ἀνώτερα στρώματα ὀφείλεται εἰς τὸ πνεῦμα

σας και μόνον' και είναι λυπηρόν, διότι ούτω διαιωρίζετε τὸ τέλος τῆς συσκοτισεώς σας.

“Όταν σεῖς οἱ ἀσχολούμενοι μετὸν Πνευματισμὸν «σπεύδετε θραδέως», τί πρέπει νὰ πράξουν οἱ ἄλλοι; Δι' Ἡμᾶς ὁ χρόνος δὲν ὑφίσταται και γνωρίζομεν τὴν πορείαν μας. Ἄλλ' ἐσεῖς, οἵτινες ὑπολογίζετε τὸν χρόνον ὡς φευγαλέον, διατί δὲν ἐνεργεῖτε μετὰ σύνεσιν και πίστιν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ὁ Πνευματικὸς Κόσμος σᾶς ὀρίζει; Προορισμὸς σας εἶναι νὰ φωτισθῆτε και ὄχι νὰ συσκοτίζετε τὸ πνεῦμα σας, ὡς πράττουν οἱ ὑποκριταί, ἐγωῖσται και κακοὶ σύμβουλοὶ σας, φωτιζόμενοι ἀπὸ τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 44η

Ἡ δημιουργία τῶν φυσικῶν στοιχείων

Ἴδου ἓνα θέμα τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ἀναπτύξη ἡ σημερινή σας ἐπιστήμη. Καὶ ὅμως, οἱ ἐξημμένοι ἐγκέφαλοὶ των εὐρίσκουν τρόπους νὰ ἐξηγοῦν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἠγνόησαν: Πῶς δημιουργοῦνται αἱ θύελλαι, τὰ ρεύματα τῶν θαλασσίων ὁδῶν, αἱ καιρικαὶ συνθηκαὶ και ἄλλα πολλά, διὰ τὰ ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος, παρ' ὄλην αὐτοῦ τὴν μελέτην και ἔρευναν, οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰ αἷτια, τὰ πρωταρχικὰ αἷτια τῶν φυσικῶν στοιχείων.

Εἶναι ἀραγε τόσον δύσκολον ὁ ἄνθρωπος νὰ μάθῃ ὅ,τι ζητεῖ; Ἐμ τοιαύτῃ περιπτώσει ἐρωτῶ και ἐγὼ τοὺς πιστοὺς μου: «Εἶναι εὐκόλον δι' ἐσᾶς, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, νὰ εἰσέλθετε ἐντὸς σκοτεινῆς στοᾶς και ἄνευ φωτὸς νὰ ἀναζητῆτε ἀντικείμενόν τι, τὸ ὁποῖον ἀπώλεσατε ἐντὸς αὐτῆς;».

Γνωρίζω τί θὰ μοῦ ἀπαντήσετε. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει και μετὴν ἐπιστήμην. Ἄνευ Θεοῦ, μὴ ζητοῦν ἐξηγήσεις και τὰ πρωταρχικὰ αἷτια τῶν φυσικῶν στοιχείων. Ἀπώλεσες τὸν Θεόν, ἀπώλεσες και τὴν Πίστιν. Ἄνευ Πίστεως δὲν ὑφίσταται ἐλπίς' και ἄνευ ἐλπίδος, εὐρίσκεσαι ἐν τῇ σκοτεινῇ στοᾷ, ἣν ἀνέφερον, ἀναζητῶντας ἀσκόπως τὸ ζητούμενον.

Ὁ Θεὸς ὡς Ἄκτις Φωτὸς, εἶναι ἀναγέννησις ἐντὸς σας. Ἀπομακρυνόμενοι ἀπὸ Αὐτόν, οὐδεὶς ἄλλος πταίει, παρὰ μό-

νον ἔσείς, οἵτινες κατευθύνεσθε ἀπ' εὐθείας ἐντὸς τῆς σκοτεινῆς καὶ ἀδιεξόδου στοᾶς.

Τὰ ὑψηλὰ ὄρη τῆς Γῆς σας καὶ τὰ ἀπύθμενα βάθη τῆς θαλάσσης, ἔχουν τεραστίαν ἔλξιν καὶ εἶναι ἐπὶ τῆς ἀμέσου ἐπιδράσεως τῶν ραδιενεργῶν ἀκτίνων τῶν ἀστέρων, καὶ πρὸ παντὸς τοῦ Ἡλίου.

Δὲν θὰ ἀναφερθῶ πῶς αἱ γλῶσσαι ἐνὸς Ἡλιακοῦ συστήματος αὐξάνονται ἢ ἐλαττοῦνται εἰς σημεῖα τινά, ἀπὸ πίεσιν ἢ ἔλξιν ἄλλων Ἡλίων, τεραστίων εἰς ὄγκον. Ἡμᾶς ἐνδιαφέρει ὁ Ἥλιος φωτοδότης τῆς Γῆς. Ὅταν μία γλῶσσα φλογὸς τοῦ Ἡλίου ἐπεκταθῆ, δημιουργεῖ κενόν καὶ σὺν τῇ βοήθειᾳ ἄλλων ἀστέρων δημιουργοῦνται ἔλξεις καὶ ἀντέλξεις. Πάντα ταῦτα ἔχουν ἐπίδρασιν ἄμεσον ἐπὶ τῆς ἔλξεως τοῦ θάθους καὶ τοῦ ὕψους, ὥστε ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπῆρχεν ἀρκετὸς αἰθήρ, νὰ τὸν ἔλξῃ αὐτὸν ἀπὸ ἄλλους ἀστερισμοὺς καὶ νὰ ἐπέλθῃ μία ἀτμοσφαιρική πίεσις, ἣτις δημιουργεῖ σφοδρὸν ἄνεμον, ὅστις πάλιν ἔλκεται ἀπὸ τὴν ταχύτητα τῆς Γῆς καὶ μεταβάλλεται εἰς θύελλαν.

Εἶναι ἀπίστευτα, ἀλλὰ πραγματικά τὰ φαινόμενα ταῦτα τῆς φύσεως. Ἐννοῶ καὶ πέραν τῆς γῆϊνης. Ὁ εἰς ἀστήρ ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Εἶναι τὰ πάντα κανονισμένα ἀπὸ τὸν δημιουργὸν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε μόνον νὰ θαυμάζῃ τις δύναται τὸ μέγεθος τῆς σοφίας Του.

Διὰ τοῦτο ἡ ἐπιστήμη σας οὐδέποτε θὰ δυνηθῆ νὰ εὔρη τὰ πρωταρχικά αἷτια τῶν φυσικῶν στοιχείων, διὰ νὰ εἴπῃ ὅτι ἐνίκησε τὴν Φύσιν. Αὕτη θὰ παραμείνῃ αἰώνιως ἄγνωστος παράγων τῆς Δημιουργίας!

Ὅταν ὁ Θεὸς εὐρίσκεται ἐν τῇ φύσει, καὶ ἔσείς γνωρίζετε ὅτι τὸν Θεὸν οὐδεὶς δύναται νὰ ἀναλύσῃ, ἐπόμενον εἶναι ἡ φύσις νὰ παραμείνῃ ἄγνωστος ἔσασε!

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 45η

Ἡ διαίρεσις τῆς γῆϊνης σοφίας

Μή, παρακαλῶ, συγχέετε τὰς γνώσεις μετὰ τὴν σοφίαν. Γνώσεις δυνατὸν νὰ ἔχουν πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων. Σοφίαν ὁμως ἐλάχιστοι!

Ἡ Σοφία κατὰ πρῶτον διαιρεῖται εἰς δύο μεγάλα μέρη:

Α) ἡ Θεία Σοφία· καὶ

Β) ἡ Ἐωσφορική Σοφία.

Δηλαδή, ἡ Θεσις καὶ ἡ Ἄρνησις. Συγκρούμενα αἱ δύο αὐταὶ δυνάμεις τῆς ὑπερτάτης γνώσεως, δημιουργοῦν ποικίλους γνώσεις τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ. Εἰς μίαν ἐλευθέραν Πολιτείαν αἱ γνώσεις αὗται ἀλληλομάχονται· καὶ ἡ μάχη αὕτη, ὡς καὶ αἱ στρατιωτικά εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, ἀφήνει νεκροὺς καὶ τραυματίας.

Ἡ μάχη αὕτη εἶναι τρομερωτέρα ἀπὸ τὴν ἄλλην, διότι εἶναι πνευματική. Ὅταν τὸ πνεῦμα πληγώνεται διὰ τοῦ λόγου, τὸ τραῦμα εἶναι πολὺ περισσότερον ἐπικίνδυνον· κλονίζει τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον τῆς ὀντότητος καὶ δυνατὸν νὰ τὸν ἀχρηστεύσῃ. Ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶναι ὅμοιος μὲ τὸν ἄλλον, τὸν ἀδελφοκτόνον.

Αἱ παρατάξεις τῶν δύο ἀντιθέτων γνώσεων τῆς σοφίας ἔχουν πολλὰς ὑποδιαρέσεις μεταξύ των, διότι ἡ κάθε ὀντότης ἔχει ἄλλην ἀντίληψιν ἀπὸ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς.

Ποῖοι εἶναι οἱ τῆς καλῆς παρατάξεως ἄνθρωποι; Τόσοι εἶναι καὶ αἱ ἀντιλήψεις των. Ἄναμεταξύ των συμφωνοῦν εἰς πολλὰ σημεῖα, ἀλλὰ δὲν συμφωνοῦν ἀπόλυτα. Διὰ τοῦτο τὸ ἐν φιλοσοφικὸν σύστημα δὲν προσδεύει περισσότερον ἀπὸ τὸ ἄλλο. Εἶναι τοῦτο ἀνθρώπινον. Διότι ὁ ἄνθρωπος ἔχει πολλὰς ἐλλείψεις, παρ' ὅτι φαίνεται πολιτισμένος καὶ φίλος τῆς σοφίας.

Λέγω φίλος, διότι σήμερον εἶναι φίλος ὁ ἄνθρωπος αὐτῆς τῆς ἀρχῆς καὶ αὔριον τῆς ἄλλης. Διατί;

Διότι ἀντελήφθη, ὅτι ἡ μία ἀρχὴ δὲν ἀντιπροσωπεύει ἀπόλυτα τὴν γνώμην του καὶ νομίζει ὅτι ἡ ἄλλη, τὴν ὁποίαν ἠσπίασθη προσφάτως, εἶναι καλλιτέρα. Ἀπατιάται! Διότι ὁ ἴδιος δὲν εἶχε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς κρίσιν ὀρθὴν καὶ φώτισιν θεϊάν. Εἶδ' ἄλλως θὰ ἦτο πολὺ μετριόφρων καὶ θὰ ἀπείχε ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα ἄλλατα ἐντὸς τοῦ κόσμου τοῦ πνεύματος.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ἄλλην παρατάξιν. Οὐδεμία διαφορὰ ὑφίσταται μὲ τὰς ἀλλαγὰς τῶν σκέψεων καὶ τὰ ἀνεπανόρθωτα σφάλματα τοῦ πνεύματος.

Εἰς ἓνα τοιοῦτον κόσμον, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ πρόοδος καὶ σχετικὴ κατανόησις τῶν πάντων; Τί πρέπει νὰ

ἀκολουθήσωμεν, διὰ νὰ μὴ εὐρεθῶμεν ἔμπροσθεν τῆς ἀθύσου; Πῶς πρέπει νὰ κινηθῶμεν, διὰ νὰ μὴ ὀλισθήσωμεν ἐντὸς τοῦ ἐρέθους; Ἴδου, τὰ καθημερινὰ ἐρωτήματα τῶν ἀνθρώπων οἵτινες ἔχουσι ὀλίγην κρίσιν. Καὶ ἀπαντῶ εἰς αὐτοὺς:

Στρέψατε τοὺς ὀφθαλμοὺς σας πρὸς τὸν θάνατον καὶ πείσατε τοὺς ἑαυτοὺς σας, ὅτι ἡ ζωὴ σας εἶναι σύντομος. Μὲ πίστιν καὶ ἀγάπην ἀφοαιωθείτε εἰς τὸ ἔργον τοῦ Δημιουργοῦ. Ἐὰν δὲν τὸ γνωρίζετε, ἐρωτήσατε νὰ μάθετε ποῖον εἶναι. Καὶ τέλος, ἐρευνήσατε τὸν ἐσωτερὸν σας κόσμον. Ἐκεῖ θὰ ἀνεύρετε ὅλα τὰ ἄλυτα δι' ἐσᾶς προβλήματα τῆς ζωῆς καὶ τῆς πέραν αὐτῆς ὑπάρξεώς σας.

Ὁ Θεὸς σᾶς ὑπέδειξε τὴν ὀρθὴν Ὁδόν, ἵνα μὴ παραπλανηθῆτε. Ἐὰν τὴν ἀρνηθῆτε, τὸ σφάλμα εἶναι ἰδικόν σας καὶ οὐχὶ τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδετε πάντα τὰ σφάλματα τοῦ πνεύματός σας.

Ὁ Θεὸς εἶναι Ἐλεήμων. Ἀποταθεῖτε εἰς Αὐτόν, διὰ νὰ σᾶς φωτίσῃ. Δὲν εὐρίσκεται μακράν, ἀλλ' ἐντὸς σας. Ἀρκεῖ νὰ θελήσετε, καὶ θὰ Τὸν εὔρετε.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 46η

Διατί ὁ λαὸς τῆς Γῆς πληθαίνει κατὰ κλιμάκωσιν

Ἐὰν, ἀγαπητοί μου, ὁ Θεὸς ἐξαπέλυεν ὅλας τὰς ψυχὰς αἵτινες εὐρίσκονται ἐν τῷ Οὐρανῷ, εἰς τὴν Γῆν, οὐδεμία πρόοδος θὰ ἐγένετο. Ὅταν σμήνη ἀκρίδων καταπίπτουν εἰς πεφυτευμένον χῶρον, ὁ χῶρος οὗτος ἀποξηραίνεται καὶ αἱ ἀκρίδες παραμένουσαι ἐκεῖ ἀλληλοτρῶγονται. Τὸ αὐτὸ θὰ συνέβαινε καὶ εἰς τὸν ἀξεστον ἄνθρωπον τῶν πρώτων αἰῶνων τῆς ἐμφανισέως του εἰς τὴν Γῆν.

Προσέξατε πόσον σοφὴ ἦτο ἡ ἀπόφασις τοῦ Κυρίου: Νὰ ἐξαφανισθοῦν τὰ ἡμίσι τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς καὶ νὰ ἐμφανισθοῦν νέοι ἄνθρωποι κατὰ ἓν τέταρτον περισσότεροι τῶν πρώτων, οὕτως ὥστε ἡ ποιότης τῶν ἀνθρώπων νὰ διαφέρῃ μεταξὺ των καὶ ἀπὸ τριάκοντα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης νὰ αὐξάνωνται κατὰ κλιμάκωσιν, ὥστε σήμε-

ρον ὁ πληθυσμὸς νὰ εἶναι τεράστιος καὶ νὰ φθάσῃ σχεδὸν τὰ τέσσαρα δισεκατομμύρια.

Λάβετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι ἡ καταμέτρησις τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὰς στατιστικάς, δὲν εἶναι οὐδέποτε ἀκριβής. Ἀναλογίζοντας τοὺς πληθυσμοὺς τῆς Γῆς μὲ τὸ ἀσταθὲς μέτρον, οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅσον σοφὸς καὶ ἂν εἶναι, θὰ δυνηθῇ νὰ σᾶς εἴπῃ μὲ ἀκρίβειαν, ὅτι εἰς τὴν ἐποχὴν ποῦ ἀνέφερον ὀλόκληρος ὁ λαὸς τοῦ κόσμου ἀνῆρχετο εἰς τριάκοντα ἑκατομμύρια. Τὸ λέγει ὁ ἴδιος ὁ Πνευματικὸς Κόσμος, διότι ὅλαι αἱ κινήσεις τοῦ Δημιουργικοῦ Σύμπαντος καταγράφονται εἰς τὸ Βιβλίον τοῦ Ἄοράτου Κόσμου.

Βεβαίως, ἡμεῖς αἱ ἀόρατοι καὶ ἄσαρκοι ὄντοτητες, δὲν μεταχειριζόμεθα ὑλικά μέσα, ὡς σεῖς. «Τότε», θὰ ἐρωτήσετε, «τί εἶναι τὸ Ἄόρατον Βιβλίον ὅπου καταγράφονται τοσαῦται κινήσεις τῆς Δημιουργίας τῶν Κόσμων;».

Εἶναι εἰς νοῦς τοῦ Σύμπαντος Κόσμου. Δὲν λέγω Πνεῦμα, ἀλλὰ νοῦς, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀντλεῖ ὁποιοδήποτε πνεῦμα θελήσῃ τοῦ Βασιλείου μας, εἰκόνας τῆς Δημιουργίας.

Ὅταν λέγω «νοῦς», οὗτος δὲν παραβάλλεται μὲ τὸν ἀνθρώπινον: Εἶναι ἀνεξάρτητος, ὡς καθρέπτης τῶν ὅσων ἔλαθον χώραν ἀπὸ καταβολῆς τῶν κόσμων. Τὰ περαιτέρω δὲν ἀντικατοπτρίζονται ἐντὸς τοῦ ἀοράτου τούτου βιβλίου, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιοῦν αἱ Ἄρχαί μας ὅταν θέλουν νὰ ἀνατρέξουν εἰς σημεῖα τινά, τὰ ὁποῖα δὲν ἐγνώρισαν ἄλλ' οὔτε ἠδύναντο νὰ ἐνθυμηθοῦν. Ἰδοῦ, πῶς αὐτομάτως ἡ Οὐρανία ὄντοτης δύναται νὰ γνωρίζῃ τὰ πάντα.

Τὸ βιβλίον τοῦτο δεικνύει εἰκόνας ζωντανάς εἰς τὸ πνεῦμα καὶ πολλάκις αἱ εἰκόνες τοῦ βιβλίου τούτου μεταδίδονται εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀνερχομένων εἰς ὠρισμένην κλίμακα μεσαζόντων. Αἱ εἰκόνες εἶπον ὅτι εἶναι ζωνταναί: Δηλαδή ὑπάρχει κίνησις, χρῶμα καὶ φωνή, ὥστε νὰ δύνασθε σεῖς οἱ ἐκλεγέντες ὡς πιστοὶ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου νὰ ἐξηγήτε τὰ φαινόμενα ταῦτα εἰς τοὺς ἀφελεῖς ἀδελφούς σας ὡς ἔχουν, ὑποστηρίζοντες παντοῦ καὶ πάντα τὴν ἀλήθειαν.

Τὸ φῶς ζυγίζεται ὡς ἐνέργεια καὶ οὐχὶ ὡς εἰκῶν

Ἐάν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ζυγίσετε μίαν φωτογραφικὴν πλάκα προτοῦ τὴν χρησιμοποιήσετε καὶ ὕστερον ἀφοῦ ἐχρησιμοποιήθη τὴν ξαναζυγίσετε, θὰ ἴδῃτε ὅτι τὸ θάρος τῆς εἶναι τὸ αὐτό, διότι ἡ εἰκῶν δὲν ἔχει θάρος· ἐκτοπίζει τὸ ἴδιον θάρος ἀπὸ τὸν χάρτην. Πῶς λοιπὸν τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον προστίθεται ὡς εἰκῶν, νὰ ζυγίξῃ τὸ θάρος τῆς λάμπης του; Ἄρα, δὲν εἶναι ἡ εἰκῶν ἥτις ἔχει θάρος, ἀλλὰ ἡ ἐνέργεια.

Τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς καταναλίσκει ἐνέργειαν καὶ ἡ ἐνέργεια αὕτη φωτίζει. Τὸ φῶς, λοιπὸν, ὡς ἐνέργεια πιέζει· καὶ ἡ πίεσις εἶναι τὸ θάρος τοῦ φωτός. Ἐάν ὁ λαμπτήρ εἶναι μεγαλυτέρας ἐντάσεως, ἡ πίεσις τοῦ φωτός αὐξάνεται καὶ δίδει περισσότερον θάρος.

Ἐπάρχουν δύο εἴδη φωτός: Τὸ ἓν εἶναι εἰκῶν καὶ δὲν ζυγίζει· τὸ ἕτερον εἶναι ἐνέργεια. Ὡς ἀντιλαμβάνεσθε, ἡ ἐνέργεια τοῦ φωτός ἐπιδρᾷ ὡς ὁ ἀήρ ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων. Ταῦτα πάντα συμβαίνουν μὲ τὴν ἐνέργειαν τοῦ φωτός.

Ἐπάρχει ὁμοίως καὶ φῶς ἀόρατον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀντιλαμβάνεσθε ἐκ πρώτης ὄψεως, ἐάν θεαίως δὲν σᾶς βοηθήσῃ ἡ διάνοια καὶ ἡ πίστις. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, τοῦ ἀοράτου τούτου φωτός δύνασθε νὰ καταμετρήσετε τὸ θάρος του, διότι καὶ τοῦτο ἔχει ἐνέργειαν, ἥτις εἶναι κατὰ πολὺ ἀνωτέρα τῆς τεχνικῆς.

Ἐναφέρομαι εἰς μίαν ἀόρατον ὄντοτητα. Ὅταν πρόκειται νὰ ἐμφανισθῇ μὲ τὸ ἔνδυμα τῆς γῆινης ὑποστάσεώς της, λαμβάνει φῶς· καὶ τὸ φῶς ἐνεργεῖ εἰς τὴν ὄρασίν σας ὡς εἰκῶν πραγματικῆ. Ἐάν πλησιάσετε τὴν ὄντοτητα καὶ ἐγγίσετε αὐτήν, θὰ αισθανθῆτε ὅτι ἔχει σῶμα. Ἐάν σᾶς ὁμιλήσῃ, ἡ ἀκοή σας θὰ συλλάβῃ τὴν ὁμιλίαν της. Πάντα ταῦτα εἶναι αὐταπάται, διότι ἡ ὄντοτης δὲν ἔχει πραγματικὸν σῶμα ἐξ ὕλης. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι πραγματικόν, εἶναι ὅτι ἡ ψυχοπνευματικὴ ὄντοτης ὑφίσταται ἔμπροσθέν σας, ἀλλὰ σεῖς δὲν θὰ ἠδύνασθε νὰ τὴν ἴδῃτε, ἐάν δὲν μεσολαβοῦσε ἡ ψευδαίσθησις. Ἄρα, τὰ Πνεύματα ἔχουν τὴν ιδιότητα διὰ μέσου τοῦ ἐνδύματός των νὰ παρουσιάζουν μίαν πραγματικὴν κατάστασιν

καὶ τοῦτο διὰ νὰ δύνανται νὰ σᾶς μεταδίδουν τὸ φῶς τῆς αἰωνίας ὑπάρξεως.

Ἄλλοτε θὰ σᾶς εἶπω πῶς διὰ τῆς ζυγίσεως ἑνὸς πνεύματος δύνασθε νὰ εὑρετε τὸ καθ' ἑαυτὸ θάρος τῆς ὄντητος, προτοῦ ἀνακληθῆ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 48η

Ὁ καθαρὸς τοῦ πνεύματος ἀποδίδει τὴν γνησίαν ἔννοιαν τῶν παραστάσεων

Πολλάκις παρατηρεῖτε ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν παραίσθησεις. Δὲν θέλω νὰ εἶπω ὅτι ἔχουν παραφρονήσει· ἄλλο ἢ παραφρονήσεις καὶ ἄλλο ἢ παραίσθησις. Ἐνίοτε μερικοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων νομίζουν ὅτι εἶναι πανευτυχεῖς καὶ δίδουν νὰ ἐννοήσῃ ὁ τρίτος πόσην εὐδαιμονίαν αἰσθάνονται! Τί εἶναι ὅμως αὐτὸ τὸ ὁποῖον τοὺς μεταδίδει τὴν ὑπερτάτην αὐτὴν χαράν; Εἶναι ἡ παραίσθησις. Ἴσως νὰ μὴ σᾶς ὁμολογοῦν διατί χαίρονται· καὶ ὅμως ὑπάρχει αἴτιον. Εἶναι πεπεισμένοι, ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιδιώκουν πραγματοποιεῖται ἢ πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῇ.

Ἐπάρχουν πάλιν ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν γνώμην ὅτι ἡ σοφία των ὑπερβαίνει τὰ κοινὰ ὄρια τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως καὶ χαίρουν διότι ὅλους τοὺς ἄλλους τοὺς θεωροῦν κατωτέρους των. Ἐὰν ἠδύνασθο νὰ εἰσέλθετε εἰς τὸ πνεῦμα των, θὰ εἶχατε διαπιστώσει ὅτι θεωροῦν τὸν ἑαυτὸν των ἀνώτερον πολλῶν γνωστῶν σοφῶν τῆς Γῆς σας. Τοῦτο ὅμως δὲν τὸ ὁμολογοῦν. Ἐχουν καὶ αὐτοὶ παραίσθησεις.

Ἐπάρχουν τύποι ἀνθρώπων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, οἱ ὁποῖοι φαντάζονται εἰκόνας αἱ ὁποῖαι οὐδέποτε ὑπῆρξαν καὶ ἐπιμένουν ἐπὶ τῶν εἰκόνων, ὅτι αὐταὶ εἶναι πράγματι ἀληθεῖς. Ἄνδρες οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι κάποτε ὑπῆρξαν γυναῖκες (οὗτοι πιστεύουν εἰς τὴν μετενσάρκωσιν), καὶ γυναῖκες αἱ ὁποῖαι ἐπιμένουν ὅτι κακῶς ἐγεννήθησαν γυναῖκες, διότι ἔχουν ἐντὸς τοῦ ἐσωτερικοῦ των κόσμου τὴν πίστιν ὅτι ἦσαν ἄλλοτε ποτὲ ἄνδρες. Ὅλα αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀποδίδονται εἰς τὴν παραίσθησιν. Ἐκ τοιούτων ἀνθρώπων δὲν δύ-

ναι οὐδείς νά ἀντλήσῃ κάτι τὸ ὠφέλιμον διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Τὸ πνεῦμα των δὲν ἐπιδέχεται καθαρμόν.

Ἐπάρχουν καὶ ἄλλαι πολλαὶ καὶ περίεργοι περιπτώσεις τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἀναφέρω ὅτι, μόνον ὅσοι ἔχουν καθαρὸν τὸ πνεῦμα, δύνανται νά συλλάβουν τὰς γηϊσῆς ἐννοίας τῶν παραστάσεων. Διότι ὑπάρχουν παραστάσεις ἀλλόφρονες, τὰς ὁποίας δημιουργεῖ αὐτὸ τοῦτο τὸ πνεῦμα καὶ ἔν τοιοῦτον πνεῦμα ἔχει τὴν ἔλξιν καὶ τὴν παρότρυνσιν εἰς τοὺς ἀδελφούς του, νά συμπαράσῳρουν εἰς τὸν ὄλεθρον χιλιάδες ἀνθρώπων.

Πάντα ταῦτα θὰ ἔπρεπε ἡ κοιμωμένη ἐπιστήμη νά τὰ ἐκλαϊκεύσῃ, ἵνα δώσῃ πρώτη τὸ σωσιθίον εἰς τοὺς κινδυνεύοντας ναυαγούς τοῦ κόσμου σας. Ἄλλ' ἡ ἐπιστήμη ἄλλοῦ ἔχει στρέψει τὸ βλέμμα της εἰς τὸ πῶς νά ἀποθησαυρίσῃ, ἀδιαφορῳντας διὰ τὸ κύμα τὸ ὁποῖον ὀλονέν πλησιάζει διὰ νά τὴν κατακλύσῃ διὰ παντός.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 49η

Τὸ Ἄχανές

Ἡ λέξις αὕτη «ἀχανές» δὲν ἔχει οὐδὲν νόημα διὰ τὸν ἀνθρώπον. Ἐὰν θελήσῃ τις νά περιγράψῃ τὸ Ἄχανές, τί θὰ εἴπῃ; Ὅταν λέγω «ἀχανές», δὲν σημαίνει κόσμους ἄλλους ἢ ἀστέρας τῶν ὁποίων τὸ φῶς οὐδείς σας ἐγνώρισεν. Ἄχανές σημαίνει ἕκτασιν ἄνευ ὁρίων: Δηλαδὴ τὸ Ἄχανές δὲν ἔχει ἀρχὴν ἄλλ' οὔτε καὶ τέλος. Ἐξ αὐτοῦ τί δύναται νά συμπεράνῃ ὁ ἀνθρώπος; Μεταφέρει τὴν λέξιν εἰς τὴν ἐννοιαν τοῦ ἀγνώστου καὶ ἐφ' ὅσον εἶναι ἀγνωστον, τοῦ εἶναι ἀδύνατον νά περιγράψῃ αὐτὸ κατὰ φαντασίαν.

Τότε τί εἶναι τὸ Ἄχανές; Εἶναι ἡ Ἄγνωστος Ἀρχὴ Ἄπαντων, ἥτοι ὁ ΘΕΟΣ. Ἡ διάχυτος αὕτη ἐνέργεια οὐδέποτε ἔχει γίνεῖ γνωστὴ εἰς τὰς ψυχὰς τοῦ Οὐρανοῦ. Καὶ ζητεῖ ὁ ἀνθρώπος νά τὴν ἀναλύσῃ; Μόνον οἱ παράφρονες ἀναλαμβάνουν ἔν τοιοῦτον ἔργον, διὰ νά καταλήξουν εἰς τὸν θάνατον.

Λέγετε ὅτι οἱ ὠκεανοὶ εἶναι ἕκτασεις ἀχανεῖς. Τοῦτο ἠδύναντο νά τὸ λέγουν οἱ παλαιότεροι, οἵτινες δὲν εἶχον τὰ μέσα

πρὸς ἐξερεύνησιν αὐτῶν. Καὶ ἐν τούτοις, οἱ σημερινοὶ σας σοφοὶ τί γνωρίζουν ἐπὶ τῶν ἐκτάσεων τούτων; Καὶ ἀναλαμβάνουν νὰ ἐρευνήσουν τὸ Ἄπειρον; Δὲν συμφωνεῖτε καὶ σεῖς οἱ μαθητεύομενοι, ὅτι οἱ τοιοῦτου εἴδους ἐρευνηταὶ παρεφρόνησαν;

Τότε μόνον θὰ γνωρίσουν τὸ ἄχανές, ὅταν εἰσδύσουν ἐντὸς τῆς ψυχῆς των. Διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι μίᾳ μικρᾷ ἀναπαραστάσει τοῦ ἀχανοῦς. Κατὰ θάθος δὲν γνωρίζει τί ζητεῖ καὶ τί θέλει νὰ γνωρίσῃ. Ἔχει ἔμπροσθέν του τὰ πάντα καὶ ζητεῖ αὐτὰ μακρὰν, πέρα τῶν διανοητικῶν του δυνάμεων.

Ὅταν, ἀδελφέ, δὲν γνωρίζῃς τὸν ἑαυτὸν σου, πῶς ζητεῖς νὰ γνωρίσῃς τὸν ἀδελφόν σου; Διὰ τῆς ἀγάπης σας πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς πλησιάζετε ἐγγύτερα πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Διὰ τῆς Ἀγάπης φωτίζεσθε καὶ φωτίζετε. Ἀλλὰ τί εἶναι ὁ φωτισμὸς οὗτος, δὲν δύνασθε νὰ τὸν ἀναλύσετε. Διότι, ὡς εἶπον, ἡ Ἀγάπη εἶναι τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ.

Ὅποιαν χαρὰν καὶ ἱκανοποίησιν αἰσθάνεσθε δι' ἐν ἀγαπητὸν σας πρόσωπον! Παρομοίαν χαρὰν αἰσθάνεσθε, ὅταν τρέφετε ἐντὸς σας τὸν σπόρον τῆς θείας ἀγάπης. Σμικρύνετε τὴν εἰκόνα τοῦ ἀχανοῦς καὶ θὰ τὴν αἰσθανθῆτε ὡς συναίσθημα τοῦ θάθους ἐντὸς τοῦ ψυχικοῦ σας κόσμου.

Μεγεθύνετε τὸν σπόρον τοῦτον, ἵνα θαυμάσετε τὸ ἄχανές.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 50ῆ

Ἰλιγγὸς τῆς πνευματικῆς εὐτροφίας (Μεγαλοφυΐα — Παραφροσύνη)

Ὅταν τὸ πνεῦμα συλλαμβάνῃ μετ' εὐκολίας τὰ ὑψηλὰ νοήματα τοῦ Λόγου, τότε ἔχει τὴν εὐτροφίαν νὰ διεισδύῃ εἰς τὰς ἐννοίας τῶν λέξεων καὶ δι' αὐτῶν νὰ σχηματίζῃ προτάσεις πρὸς συμπλήρωσιν κειμένου ἀξίου κάθε προσοχῆς.

Ἡ σύνταξις τοῦ λόγου ἐνὸς τοιοῦτου πνεύματος εἶναι ταχυτάτη· ὁ συντάσσων δὲν δύναται νὰ παρακολουθῇ ἄμεσα τὰς ἐννοίας του, διότι αὐταὶ μεταδίδονται ἀστραπιαίως ἐξ ἀνωτέρου Πνεύματος εἰς αὐτόν. Χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται, συγγράφει ἔργον μετ' ἄλλου ἀγνώστου εἰς αὐτὸν Πνεύματος.

Μόλις δὲ λήξη ἡ ἐργασία του καὶ ἀναγνώσῃ τὸ κείμενον, ἀπορεῖ πῶς διενοήθη νὰ γράψῃ τοιοῦτον τι, τὸ ὁποῖον οὔτε κατὰ διάνοιαν ἐσκέφθη.

Ἐὰν ὁ γράψας εἶναι εὐρὺ πνεῦμα καὶ ἔχη πίστιν πρὸς τὴν Ἀνωτάτην Ἀρχήν, θὰ ἐννοήσῃ πάραυτα, ὅτι θεῖα ἦτο ἡ ἔμπνευσις του, ἥτοι εἶχεν τὴν φώτισιν ἐξ Οὐρανοῦ.

Ἐὰν ὅμως ὁ γράφων τοιαῦτα κείμενα, πρὸς στιγμὴν ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς θείας βοηθείας, ἀμφιτολαντεύεται καὶ ἐν τῷ ἱλίγγῳ τῆς πνευματικῆς του εὐστροφίας, τὸ νῆμα τῆς ὑπαγορεύσεως λαμβάνει ἄμεσα τὸ Πνεῦμα τοῦ Πονηροῦ. Τὸ κείμενον του τότε, ναὶ μὲν εἶναι περισπούδαστον εἰς τὸν ἄνθρωπον, τόσο δὲ τεχνηέντως περιπεπλεγμένον εἰς τὰ νοήματα, ὥστε οἱ ἀναγνώσται νὰ παρασύρονται ἀπὸ τὸν θαυμασμόν τῆς μεγαλοφυΐας εἰς τὴν παραφροσύνην!

Ἔργα μεγαλοφυῆ, πού ἐπηρέασαν πολλὰ ἄτομα καὶ ἀπὸ τὴν ὁμαλότητα τῆς σκέψεως περιέπεσαν εἰς τὴν παράφορον σκέψιν τοῦ ἱλίγγου, τερματίζοντας τὴν ζωὴν των, περιεγράφησαν.

Δυστυχῶς, συγγραφεῖς πού ἐφωτίσθησαν δι' ἓνα Ἄλφα σκοπὸν, ἐν τῇ φωτίσει των παρεγκώρισαν τὸν σκοπὸν των καὶ μὴ ἔχοντες οὐδεμίαν ἠθικὴν θάσιν, ἢ καλλίτερον μετατοπίζοντες τὴν ἠθικὴν ἐπὶ σαθροῦ θάθρου, ἐκ τῆς μεγαλοφυΐας μετεπήδησαν εἰς τὴν παραφροσύνην. Ἄρα, μεταξὺ μεγαλοφυΐας καὶ παραφροσύνης ἡ διαφορὰ εἶναι μηδαμινή.

Εἰς τὸν ἱλίγγον τῆς πνευματικῆς εὐστροφίας, ἐὰν εἶσαι ψύχραιμος, καθόλου ὑπερόπτης καὶ ἔχεις σταθερὰν θάσιν ἠθικῆς καταρτήσεως, θὰ διαφύγῃς τὸν κίνδυνον, κρατῶντας τὸ πηδάλιον τοῦ ὀχήματος μὲ ἐπίγνωσιν, ὅτι θὰ διέλθῃς τὰς καμπὰς τῆς ἀνωμάλου ὁδοῦ, σῶος.

Ἐὰν ὅμως κατέχεσαι ἀπὸ τὴν ὑπεροψίαν καὶ τὸν ἐγωισμόν καὶ θαυμάζεις τὸν ἑαυτόν σου ὡς δημιουργὸν τῆς εὐφυΐας σου, τότε ἔσο θέβαιος, ὅτι ὀδηγεῖσαι ἀπὸ τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐκ τῆς μιᾶς ἄκρας δυνατὸν νὰ εὐρεθῇς εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν. Δηλαδή, ἐκ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ νὰ εὐρεθῇς εἰς τὴν ἀντίθετον. Τὸ μὲν ἔργον σου θὰ κριθῇ ἴσως θαυμαστόν, μὲ ἀποτελέσματα οἰκτρὰ διὰ τοὺς συνανθρώπους σου.

Ἐφ' ὅσον τὸ ὠραῖον δὲν εἶναι καλόν, πρέπει νὰ εἶναι πι-

κρόν. Ὡς συνήθως πικρόν εἶναι τὸ δηλητήριο, διότι ἀφαιρεῖ τὴν ζωικότητα διὰ τοῦ θανάτου, προτοῦ γευθεῖς τὸ νόημα τῆς ζωῆς.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 51η

Ἰλιγγος τοῦ ἀτελευτήτου καὶ Ἰλιγγος τῆς σωματικῆς ἀδυναμίας

Τὸ ἀτελευτήτον ἔχει θάθος καὶ ὕψος ἀσύλληπτα εἰς τὴν ἀνθρώπινον νόησιν. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἰσοσταθμισθῇ εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα, παρακλίνει καὶ τότε κατέχεται ἀπὸ τὸν Ἰλιγγον τοῦ ἀτελευτήτου. Ὁ Ἰλιγγος οὗτος δυνατὸν νὰ δημιουργήσῃ παρακρούσεις εἰς τὸν ἐγκέφαλον καὶ ἐνίοτε ἄγει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν αὐτοκτονίαν.

Ὅταν, θεθαίως, ἀπωλέσῃ τις τὴν ἰσορροπήσιν του καὶ αὕτη γίνῃ μόνιμος πληγὴ τοῦ πνεύματος, τότε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν ὀμαλῶν.

Ἡ ἔμμοнос ἰδέα μιᾶς ἐρεύνης, ἥτις δὲν ἔχει διέξοδον, ἐπόμενον νὰ ταράξῃ τὸν ἐγκέφαλον ἀνεπανόρθωτα, ἐάν δὲν παύσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐρευνᾷ τὸ ἀνεξερευνητόν.

Ἐπάρχουν διανοούμενοι οἵτινες προσπαθοῦν διὰ τῆς λογικῆς τοῦ λόγου νὰ ἀναλύσουν τὸν Θεόν. Ἄσκοπος ἢ ἐνεργεῖά των. Ἀποτυχημένη ἢ ἐρευνά των. Ζητοῦν νὰ ἀναλύσουν αὐτὸ ποῦ δὲν βλέπουν καὶ δὲν τὸ ἠννόησαν, ἐνῶ ἔμπροσθέν των ἔχουν τὴν ἰδίαν των ὄντότητα καὶ δὲν κατορθώνουν νὰ εἰσδύσουν εἰς αὐτήν. Καὶ καταφεύγουν εἰς τὸ δυσκολώτερον! Ἐάν εἶχον τὸ «γνώθι σαυτόν», θὰ ἀντελαμβάνωντο τὰ πάντα.

Ἐπειδὴ οἱ διανοούμενοι συσκοτίζονται ἀπὸ τὰς διασταυρουμένας ἰδέας καὶ θεωρίας τῶν ἀσώφων, στρέφονται αἰφνιδίως ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο, ἐκμηδενίζοντες τὸν Θεόν ὡς τυφλὴν ἐνεργεῖαν καὶ ἐπιδίδονται εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῆς ὀρατικῆς ὕλης, χωρὶς νὰ ἀντιλαμβάνονται, ὅτι αὕτη τὰς ἐνεργείας τῆς λαμβάνει ἐκ τῆς ἀοράτου Πηγῆς, ποῦ διέπει τὸ Σύμπαν.

Ὁ ἀπλὸς ἐρευνητής, μὴ ἔχων τὰ ποικίλα προσόντα τῶν

διανοουμένων, ἐν τῇ ἐπιμονῇ νὰ εὕρη τὸ ζητούμενον, δυνατόν νὰ ἀπωλέσῃ τὰ πάντα ἐκμηδενίζων ἑαυτὸν.

Ἡ ἀναζήτησις τοῦ ποῖος προὔπηρξεν τοῦ Θεοῦ ἢ πῶς Οὐ-
τος ἐνεφανίσθη ὡς Κυρίαρχος τῶν πάντων, εἶναι σκέψεις πνεύ-
ματος ἀδρανοῦντος. Πνεῦμα τὸ ὁποῖον ἔμεινεν καθυστερημέ-
νον λόγῳ τῆς μὴ τακτικῆς λειτουργίας του, παραπαίει εἰς τὰς
ἀναζητήσεις του.

Ἄλλη κατηγορία ἀνθρώπων, ὅταν ἀναλογισθοῦν, ὅτι ἡ
αἰωνιότης δὲν ἔχει τέλος (διότι ἔμαθον διὰ τῆς γῆϊνου γνώ-
σεως, ὅτι τὰ πάντα ἔχουν ἀρχὴν καὶ τέλος), διερωτῶνται,
ποῖον εἶναι τὸ ἀπώτερον μέλλον τῆς αἰωνιότητος. Καὶ ἡ ἀπάν-
τησις δίδεται στερεοτύπως: Ἡ Αἰωνία Ζωή. Ἐάν ἐπὶ αὐτοῦ
τοῦ σημείου σκεφθῇ βαθύτερον ὁ ἄνθρωπος, δυνατόν νὰ πά-
θουν αἱ φρένες του, διότι ἐντὸς τῆς σκέψεώς του εἰσχωρεῖ διὰ
τῆς βουλήσεώς του τὸ ἄγνωστον καὶ τοῦ μεταδίδει τὸν ἴλιγ-
γον τοῦ ἀτελευτήτου.

Μὴ καταγίνεσθε μὲ τοιαύτας σκέψεις ὀχληρὰς διὰ τὸν ἀν-
θρώπινον ἐγκέφαλον. Εἰς τοὺς Οὐρανοὺς θὰ διδαχθῆτε αὐτὰ
τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατον εἰς τὴν Γῆν νὰ συλλάβετε, ἔστω καὶ
ἂν εἰσθε διάνοιαι ὑπέροχοι. Διατί δὲν ἀσχολεῖσθε μὲ τὰ ἀπλᾶ
καὶ νὰ ἐφαρμόζετε αὐτὰ μὲ ἐπίγνωσιν τῶν πράξεών σας; Τὰ
δυσκολώτατα προβλήματα τῆς Δημιουργίας δὲν εἶναι διὰ τὸν
ἐγκέφαλόν σας, ὅστις δὲν δύναται νὰ θαστάξῃ θάρος ἀνώτε-
ρον τῆς ἀντοχῆς του. Τὸ γῆϊνον περίβλημά σας δὲν ἐπιτρέπε-
ται νὰ ὑπερέχῃ τῆς οὐρανοῦ ὄντοτήτός σας.

Ὁ ἴλιγος τοῦ ἀτελευτήτου εἶναι πικρὸν φάρμακον τοῦ
Οὐρανοῦ διὰ τοὺς φθαρτοὺς. Μὴ ἐγγίσετε τὸ δένδρον αὐτῆς
τῆς γνώσεως, ἵνα μὴ εὗρεθῆτε προώρως εἰς τὴν ἀναγέννησιν.
Διδαχθεῖτε ἀπὸ τὸν Οὐρανό, ἵνα μὴ εὗρεθῆτε ἀμόρφωτοι, ὅ-
ταν ἐπισκεφθῆτε τὴν Πολιτείαν μας.

Ὅσον διὰ τὸν ἴλιγον τῆς σωματικῆς ἀδυναμίας, ἔχω νὰ
εἶπω, ὅτι οὗτος εἶναι ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνος τοῦ ἄλλου. Ὁ
ἴλιγος τῆς ἀδυναμίας σκοτίζει τὸν ἐγκέφαλον ἀπὸ ἔλλειψιν
ζωτικότητος. Διὰ τῆς ἀναπαύσεως, ἡρεμίας καὶ τονώσεως
τοῦ ὀργανισμοῦ, ἐπανακτᾶτε τὰς δυνάμεις σας. Ἐνῶ ὁ ἴλιγ-
γος τοῦ ἀτελευτήτου δυνατόν ἐν μιᾷ στιγμῇ νὰ δώσῃ καίριον
πλήγμα εἰς τὴν ὄντοτήτά σας.

Τὸ σῶμα θεραπεύεται πολὺ εὐκολώτερον ἀπὸ τὸ πνεῦμα.

Διὰ τοῦτο τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα κυνηγᾷ τὸ πνεῦμα πρῶτον καὶ δι' αὐτοῦ εἰσχωρεῖ ἐκεῖ ὅπου κατευθύνεται. Τὸ πνεῦμα, ὅταν δὲν ἔχη ἀντίληψιν τοῦ κόσμου ὅπου ζεῖ, καταστρέφει τὴν ὁμίαν καὶ τὴν ἀρετὴν τῆς ὀντότητος.

Ἰλιγγοὶ ὑπάρχουν πολλοί. Οἱ κυριώτεροι ὁμως εἶναι αὐτοὶ τοὺς ὁποίους ἐξέθεσα εἰς τὸ σημερινόν μου κείμενον.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 52α

Σύνδεσμοὶ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς

Τὸ Κεφάλαιον τοῦτο διαιρεῖται εἰς τρία κύρια μέρη μετὰ ὑποδιαίρεσεις των. Ταῦτα εἶναι τὰ ἑξῆς:

Α') Κακοποιὰ Στοιχεῖα.

- 1) Σατανικά.
- 2) Πεπλανημένα.

Β') Ἀγαθὰ Πνεύματα.

- 1) Ἀγγελικά.
- 2) Πεφωτισμένα.

Γ') Φῶς τοῦ Κυρίου.

- 1) Ἀγίου Πνεύματος.
- 2) Ἀρχηγῶν Πνευματικοῦ Κόσμου (Ἀστέρων).

Α') Τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα εἶναι πάμπολλα, διότι ὡς ὀντότητες εἶναι ἀκατέργαστοι. Χαίρουν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς κάθε κακῆς των πράξεως καὶ λυποῦνται ὅταν δὲν ἐπιτυγχάνει ὁ σκοπὸς των. Χαρακτηρίζονται μετ' ὅλους τοὺς κλάδους τῆς κακίας. Εἶναι σαδιστικά στοιχεῖα, ἄκαμπτα εἰς τὸν ἄλλοτριον πόνον, σαρδῶνια εἰς τὸν γέλωτα καὶ σκληρὰ εἰς τὴν ἀπόφασίν των.

1) Σατανικά: Εἶναι οἱ ἐκπεσῶντες ἄγγελοι, οἵτινες διὰ τὴν ἀποκρίνωσιν ἀπὸ τοὺς ἀγαθοὺς ἄγγελους, φέρουν πτέρυγας μέλαινας εἰς σχῆμα νυκτερίδος. Ἡ ἀνθρώπινος φαντασία, πρὸς ἐκφοβισμόν τῶν ἀγροίκων ἀδελφῶν των, ἐπαρουσίασεν αὐτοὺς μετὰ κέρατα καὶ οὐράν, διὰ τὴν πείσιν τοὺς πιστοὺς, ὅτι ἐνεργοῦν ὡς οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ μετὰ κακὸν σκοπὸν, κτηνώδη.

Αἱ πτέρυγές των εἶναι συμβολικαί· σημαίνουν τὴν ταχύτητα τῶν κακῶν τούτων Πνευμάτων, ἅτινα ὑπηρετοῦν μὲ ἀφοσίωσιν τὸν Ἄρχηγόν των Ἐωσφόρον (Ἄρχοντα τοῦ Σκότους).

2) Πεπλανημένα: Ὀνομάζονται πάντα τὰ πνεύματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν ἠθέλησαν νὰ αὐτοτιμωρηθοῦν πρὸς ὄφελός των, ἀλλὰ μὴ πιεζόμενα ἐξ οὐδενός, παραμένουν εἰς τοὺς Οὐρανούς ἀδέσποτα, ἔξω τοῦ Βασιλείου μας, μέχρι τελείας καταρρακώσεώς των. Ταῦτα ἔρχονται εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν Πονηρῶν Πνευμάτων καὶ πράττουν ὅ,τι κρίνουν καλὸν πρὸς ἱκανοποίησίν των.

Πολλὰκις διὰ τοῦ ἀκαθάρτου φωτισμοῦ των, ἐμπνέουν εἰς τοὺς γηίνους ἀδελφούς των πράξεις θδελυράς καὶ ἀκατονομάστους. Ἐνῶ ὁ τάδε ἔχαιρεν ἐκτιμήσεως ἐν τῇ κοινῳίᾳ, πῶς ἠδυνήθη νὰ πράξῃ μίαν τοιαύτην, ὡς λέγετε, πράξιν! Διότι καθ' ἣν στιγμήν εὐρίσκετο ἐν ἀδυναμίᾳ σθενικῇ, τὸ πεπλανημένον πνεῦμα τὸν ἐνέπνευσεν νὰ πράξῃ ὅ,τι δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ πράξῃ ἐάν εὐρίσκετο εἰς δυναμικὴν στιγμήν. Ἡ ἐξασθένεισις αὕτη εἰς πολλὰς ἀνθρωπίνους ὀντότητας, προέρχεται ἐξ ἰδίας των ἀπροβλεψίας.

Β') Τὰ Ἄγαθὰ Πνεύματα ἐπίσης εἶναι πάμπολλα. Εἶδ' ἄλλως δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ κρατηθῇ ἡ ἰσορροπία εἰς τὸ Σύμπαν. Ὁ Κύριος ὄλα τὰ προέβλεψεν μέχρις ἀσυλλήπτου βαθμοῦ.

1) Ἀγγελικὰ Στοιχεῖα: Εἶναι οἱ ἄγγελοι ὄλων τῶν κατηγοριῶν. Ταχύτατοι εἰς ὄλα. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν παραμένουν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου καὶ Δημιουργοῦ τῶν πάντων. Ὅταν εἰς Ἄρχάγγελος ἢ Ἄγγελος λαμβάνῃ ὄδηγίας ἢ μηνύματα μυστικά ἀπὸ τὸν Ἄναρχον, οὐδεὶς ἐκ τῶν Ἀρχόντων δύναται νὰ γνωρίσῃ ταῦτα καὶ ποῦ ἀποστέλλονται. Ὁ παραλήπτης μόνον γνωρίζει τὸ μυστικόν ὁ Ἄγγελος εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην εἶναι ἐσφραγισμένος φάκελλος. Οἱ Ἄγγελοι ὄστοι εἶναι εἰδικοί.

2) Πεφωτισμένα Στοιχεῖα: Εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα κατέχουν θέσεις εἰς τὸ Ὄργανωμένον Βασίλειον τοῦ Κυρίου. Ἦτοι ὄλοι ἐκεῖνοι, ὄτινες ἀκολουθοῦν τὴν ὄδον τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ Ἀνάκτορον τοῦ Κυρίου. Διὰ νὰ γίνω περισσότερον ἀντιληπτός, ὄλοι οἱ φοιτῶντες εἰς τὸ πανεπιστήμιον, ἀπὸ τῆς

πρώτης μέχρι τῆς τελευταίας τάξεως, εἶναι διδασκαλοὶ τοῦ ὑπερτάτου λειτουργήματος τῆς Θείας γνώσεως.

Γ') Τὸ Φῶς τοῦ Κυρίου: Εἶναι Τριαδικόν· τοῦτο δὲν σημαίνει, ὅτι ἡ φώτισις μεταδίδεται ἐκ τῶν τριῶν πλευρῶν τοῦ Τριγώνου. Μεταδίδεται ἐκ τῆς Πηγῆς τῆς ἀφθάρτου Γνώσεως. Θεός, δι' ὑμᾶς, εἶναι ἀφηρημένη ἔννοια (ἐφ' ὅσον εἶναι Ἄγνωστος Ἀρχὴ Ἀπάντων). Ἰησοῦς· συγκεκριμένη ἔννοια, διότι ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν Κόσμον σας καὶ ἐφώτισεν τοὺς πάντας, πιστοὺς καὶ ἀπίστους· καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ὡς κρῖκος τῶν δύο ἄλλων Πλευρῶν. Διὰ μέσου Αὐτοῦ ἐσηματίσθη ὁ σύνδεσμος Οὐρανοῦ καὶ Γῆς. Διὰ τῆς ἀντιθέτου παρατάξεως ἐσηματίσθη ἄλλος σύνδεσμος, ἀντίστροφος.

1) Ἁγίου Πνεύματος: Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ὁ Ἄρχων τοῦ Φωτός, ἦτοι τῆς Γνώσεως. Αὐτὸ διαχειρίζεται τὴν ἀτελεύτητον Πηγὴν τῶν Γνώσεων, πού ὁ Ἄναρχος ἐδημιούργησεν. Εἶναι ὁ Πανίσχυρος Δαίμων τοῦ Καλοῦ καὶ Ἀγαθοῦ. Εἶναι ὁ Πρύτανις τοῦ Οὐρανοῦ. Ἔχει πολλὰς ὀνομασίας, ὡς καὶ ἡ Πανάχραντος. Εἰς τὰς ἐπικοινωνίας του μετὰ τῆς Γῆς κάνει χρῆσιν τοῦ ὀνόματος ΦΑΡΑΧ, ἦτοι Φάρος Ἄσβεστος Ραίνει Ἀνάρχου Χάριτας. Δὲν δέχεται ἀντιλογίας τῶν ἀσώφων θνητῶν, ἀλλὰ μόνον πίστιν εἰς τοὺς Λόγους Αὐτοῦ, προερχομένους ἐκ τῆς γνησίας ὁδοῦ τοῦ Κυρίου.

2) Ἀρχηγῶν Πνευματικοῦ Κόσμου: Οὗτοι εἶναι ὀλίγοι, εὐρίσκονται εἰς τὴν Θέωσιν (Νιρθάνα), ἦτοι συγκατοικοῦν μετὰ τοῦ Κυρίου καὶ ὀνομάζονται ΑΣΤΕΡΕΣ Αὐτοῦ. Εἶναι ἡ Ἀνωτάτη Ἀρχὴ τοῦ Οὐρανοῦ, ἡ ὁποία διέπει τὰ πάντα. Ὁ Θεὸς ἢ Δημιουργὸς τῶν πάντων ἀναπαύεται μέχρι συντελείας τῆς Γῆς. Τὸ Ἔργον εἶναι εἰς χεῖρας τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ Σωτήρος τῶν ψυχῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 53η

Τὸ κάτοπτρον τῆς ἐπιγείου ζωῆς εἶναι ὁ Οὐρανὸς

Πλειστάκις ὁ Πνευματικὸς Κόσμος ἐπανέλαβεν, ὅτι καθοδηγεῖσθε ἀπὸ Πνεύματα Καλὰ ἢ Κακὰ. Ἐξ Οὐρανοῦ, λοιπόν, λαμβάνετε τὰς ὁδηγίας. Ἡ φώτισίς σας γίνεται Ἄνωθεν. Σεῖς

οἱ ἐμπνεόμενοι τὰς ῥήσεις μας καὶ μεταδίδοντες αὐτάς, οὐδὲν ἄλλο πράττετε ἀπὸ τοῦ νὰ ἀντιγράφετε τὸν Οὐρανόν. Εἶναι δυστύχημα δι' ἐσᾶς νὰ ἀντιγράφετε ἐλαττωματικῶς καὶ νὰ παρουσιάζετε εἰς τοὺς ἀδελφούς σας παρωδία τῶν ὄσων μεταδίδομεν!

Ὅταν ἡ μετάδοσίς μας σᾶς φαίνεται ἀπραγματοποίητος, λόγῳ τῶν συμφερόντων σας, τότε ἐκλαμβάνετε τὰ παραγγέλματα τοῦ Οὐρανοῦ ὡς οὐτοπικά, ἤτοι ἀνεφάρμοστα.

Ἡμεῖς δὲν ἐπιμένομεν ἢ Διοίκησίς σας νὰ εἶναι Οὐράνιος, ὅπου τὸ συμφέρον δὲν ὑφίσταται, ἀλλὰ νὰ προσπαθῆτε νὰ βελτιώσετε τὰ πάντα. Ἡ προσπάθεια, θεθαίως, δὲν εἶναι τελειότης, ἀλλὰ ἐνέργεια ἣτις θαίνει πρὸς τὴν τελειότητα. Τὸ τέλειον δὲν δύνασθε, ὡς ἄνθρωποι, νὰ τὸ φθάσετε· προσπαθῶντας ὅμως νὰ πλησιάσετε αὐτό, ἐνεργεῖτε καλῶς.

Ἐὰν κάθε νύκτα ἐστρέφατε τοὺς ὀφθαλμούς σας πρὸς τὸν Οὐρανόν μὲ τοὺς τόσους ἀστέρας του καὶ ἐπὶ 5 — 10 λεπτὰ ἀφοσιώνεσθε εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ, θὰ ἐθαυμάζατε τὸ μέγα θαῦμα τῶν θαυμάτων, τὸ Ἄπειρον ὡς μυστήριον τῆς δημιουργίας!

Ὅλοι οἱ λαοὶ τοῦ κόσμου σας, ἀπὸ τοὺς πλέον ἀνεπτυγμένους πνευματικῶς (ἐννοῶ τοὺς ἔχοντας πνευματικὴν εὐρύτητα) μέχρι τῶν ἀπολιτίστων, συνέλαβον διὰ τοῦ νοῦς τὴν ἔννοιαν τῆς Ὑπερτάτης Ἀρχῆς καὶ κατὰ τὴν διάνοιάν των ὑλοποίησαν αὐτήν, ἵνα πάντες ἀντιληφθοῦν τὴν Ἄγνωστον Ἀρχὴν Ἀπάντων ὡς συγκεκριμένην. Ἡ φώτισις αὕτη δὲν εἶναι γήϊνος, ἀλλὰ Οὐράνιος· καὶ δι' ἀντανakλάσεως τοῦ Οὐρανοῦ κατόπτρου μετεδόθη εἰς τὴν Γῆν, ὡς καὶ τόσα ἄλλα ἐπιτεύγματα τῆς προόδου.

Ὁ ἄνθρωπος διὰ τοῦ λόγου μαθητεύει καὶ ἀσκεῖται εἰς τὴν τέχνην τοῦ σκέπτεσθαι. Τὸ Οὐράνιον κάτοπτρον σᾶς ἔδειξεν ποῖοι εἴσθε μὲ τὰ ἄπειρα ἐλαττώματά σας. Προσπαθήσατε νὰ ἐκριζώσετε τὰ πλεῖστα καὶ θλασθερώτερα, ἵνα γίνετε αὐτοὶ οἱ ὅποιοι ὀφείλατε νὰ εἴσθε.

Λαμβάνετε ἐξ Οὐρανοῦ ὅλα τὰ ἐφόδια καὶ σεῖς κρατεῖτε μόνον τὰ ὅσα σᾶς συμφέρουν, ἀπὸ πλεονεξίαν καὶ ἀτομισμὸν, ἀδιαφοροῦντες διὰ τοὺς ἄλλους. Ἐὰν ὅμως δὲν ὑπῆρχον οἱ ἄλλοι, τί θὰ ἐγίνεσθε ἐσεῖς;

Εἰς ἓν σημεῖον ἔχετε ὁμοιότητα μὲ τὸν πίθηκον: Νὰ μι-

μῆσθε πᾶν τὸ ἀνιαρόν, χωρὶς νὰ σκέπτεσθε τί πράττετε καὶ ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς οὗτος τῆς μιμήσεως.

Ὁ Οὐρανὸς εἶναι καθαρὸν κάτοπτρον· εἰς εἶσθε οἱ ἀδέξιοι σκιτογράφοι αὐτοῦ. Ἀσκηθεῖτε εἰς τὴν τέχνην σας διὰ τοῦ Θεοῦ φωτός, ἵνα ἀποκτήσετε ἀντίληψιν ὀρθὴν καὶ διδάξετε ὀρθὰ τὰς ρήσεις τοῦ Οὐρανοῦ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 54η

Τὸ κάτοπτρον τῆς Γῆς

Κάτοπτρον τῆς Γῆς ἐννοῶ τὴν ἀνθρώπινον ὄντοτητα. Τὰ πάντα ἐν τῷ κόσμῳ σας δύνανται ὁ ἄνθρωπος νὰ ἴδῃ καὶ νὰ γνωρίσῃ διὰ μέσου τῶν ἀδελφῶν του.

Ἡ κάθε ἀνθρώπινος ὄντοτης εἶναι μέρος, ἦτοι τεμάχιον τοῦ μεγάλου τῆς κοινωνίας κατόπτρου. Οὕτω τὸ κάθε τεμάχιον τοῦ κατόπτρου ἀντικατοπτρίζει καὶ μίαν πτυχὴν τῆς ἀνθρώπινου φύσεως. Ἐὰν θέλετε νὰ ἐξετάσετε τὸν ἑαυτὸν σας, μελετήσατε τὰ διάφορα τεμάχια τοῦ κοινωνικοῦ κατόπτρου καὶ ὕστερον, διὰ τῆς ἡρεμίας καὶ καλῆς θελήσεως, ἀναζητήσατε κατὰ ποῖα σημεῖα συνταυτίζονται ταῦτα ὡς πρὸς τὴν ὄντοτήτά σας. Μία τοιαύτη ἔρευνα εἶναι πράγματι δύσκολος, διότι ὁ προσωπικὸς ἐγωϊσμὸς σᾶς παρεμποδίζει νὰ παραδεχθῆτε ὅτι ἔχετε ἑλαττώματα.

Εἶναι ἀδύνατον εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ «γνώθι σαυτὸν». Ἐξετάζων τὸν ἑαυτὸν του, οὐδέποτε θὰ ἀνακαλύψῃ εἰς ἑαυτὸν ἑλαττώματα. Διὰ τοῦτο ἀνακαλύπτοντας τὰ ἑλαττώματα τῶν ἀδελφῶν του, ὀφείλει νὰ εἴπῃ πρὸς ἑαυτὸν: «Ἐχεις κεκρυμμένα ἐντός σου εἰς βαθμὸν ἀγνωστον τὰ ἑλαττώματα τῶν ἀδελφῶν σου, τὰ ὁποῖα ὀφείλεις νὰ ἐκριζώσῃς προτοῦ καταπνίξουν τὴν καλὴν σου θέλησιν». Ὁ ζητῶν εὐρίσκει καὶ ὁ ἐρευνῶν ἀνακαλύπτει, ὅπως καὶ ὁ σῶφρων καὶ συνετὸς διορθῶναι τὰ σφάλματά του.

Ποτὲ μὴ κατακρίνετε τὸν ἀδελφόν σας, ἐὰν προηγουμένως δὲν ἐπέισθητε, ὅτι καὶ σεῖς εἶσθε περισσότερο κατακριτέος ἀπὸ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημείου. Εὐκόλως ὁ ἄνθρωπος ἀνακαλύπτει τὸ ἄχυρον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀδελφοῦ του

καὶ ὡς τυφλὸς δὲν ἀντιλαμβάνεται τὴν δοκὸν ἐντὸς τῶν ἰδίων τοῦ ὀφθαλμῶν. Προσπαθήσατε μὲ ἀγνὴν τὴν ψυχὴν καὶ καθαρὸν τὸ πνεῦμα, νὰ διαφυλάττετε πάντοτε καθαρὸν τὸν θάλαμον τῶν γνώσεών σας. Ἡ διείσδυσις τῆς πονηρᾶς κόνεως διὰ μέσου τοῦ χρόνου δημιουργεῖ κηλίδας καὶ ἀργότερον σκωρίασιν.

Τὸν ἑαυτὸν σας τὸν βλέπετε εἰς τοὺς ἄλλους· προσπαθήσατε, λοιπόν, νὰ ἀποδώσετε εἰς τοὺς ἀδελφούς σας τὴν καλὴν ἰδέαν τὴν ὁποῖαν ἔχετε διὰ τὸ ἄτομόν σας.

Ἀφοσιωθεῖτε περισσότερον εἰς τὴν μελέτην τοῦ κατόπτρου τῆς Γῆς, ἵνα εὐρύνετε τὸ πνεῦμα σας καὶ ἐκκαθαρισθῆ αὐτὸ ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν σκωρίασιν. Ὅταν βλέπετε τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων, μὴ ἀγανακτεῖτε· ἐστὲ εὐχαριστημένοι, διότι ἀνακαλύψατε εἰς αὐτοὺς τὰ ἰδικά σας σφάλματα. Καὶ ὅπως τὸ κάτοπτρον σᾶς βοηθεῖ εἰς τὴν εὐπρέπειαν τῆς παρουσιάσεώς σας ἐν τῇ κοινωνίᾳ, οὕτω καὶ τὸ ἄλλο κάτοπτρον ἅς γίνῃ καλὸς ὁδηγὸς τοῦ πνεύματός σας καὶ φωτεινὸς φάρος διὰ τὰ ἱερά σας χρέη.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 55η

Ὁ Δαίμων τοῦ Κακοῦ καταλαμβάνει θέσεις ἐπικαίρους

Ὁ Δαίμων τοῦ Κακοῦ δὲν εἶναι μόνον πανουργός, ἀλλὰ καὶ εὐφυέστατος εἰς τὸ ἔργον του. Τούτου ἕνεκεν, οἱ εὐφρεῖς ἀλλὰ ἀφελεῖς εἰς τὰ αἰσθήματά των, εὐκολώτερον γίνονται λεία τοῦ Πονηροῦ Πνεύματος.

Ὁ Δαίμων τοῦ Κακοῦ τὰς ἐλπίδας του θασιζεῖ ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν καὶ οὐχὶ τῶν ἀδυνάτων. Εἰς τοὺς μικρο - ἀφελεῖς ἢ δυστρόπους χαρακτήρας ἀποστέλλει τοὺς μαθητάς του, ἵνα ἀσκηθοῦν καὶ ἀποκτήσουν πνευματικὴν εὐστροφίαν τοῦ λόγου τῆς διαστροφῆς.

Ἐπάρχουν καὶ εἰς τὸν Οὐρανὸν πνεύματα μαθητευόμενα τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ. Τὰ καλὰ πνεύματα διδάσκονται εἰς τὸ Βασιλείον μας, τὰ δὲ κακὰ κατέρχονται εἰς τὴν Γῆν καὶ ἀσκοῦν τὰς διδασχὰς των ἐν τῇ πράξει.

Τὰ Οὐράνια καλὰ πνεύματα ἔχουν ἔντασιν εἰς τὸν λόγον τῶν προσπαθοῦν νὰ πείσουν τὸν ἄνθρωπον περὶ τῆς ὀρθότητος, δὲν τὸν ἐξαναγκάζουν, ἐνῶ ἀντιθέτως τὰ πονηρὰ πνεύματα τὸν ἐξαναγκάζουν δι' ἀπατηλῶν εἰκόνων καὶ μόλις ἐπιτύχουν τοῦ ἔργου τῶν χαίρουσι μεγάλως διὰ τὴν ἐξαπάτησιν.

Αἱ παγίδες τοῦ Πονηροῦ εὐρίσκονται ἐν τῇ Γῇ καὶ οὐχὶ ἐν τῷ Οὐρανῷ. Ὁ Ἱερός Λόγος τοῦ Οὐρανοῦ ἔχει τεραστίαν ἰσχύν εἰς τὸν αἰθέρα, ὅσην ἔχουν αἱ παγίδες τῆς Γῆς. Μία ἀγαθὴ ψυχὴ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς δὲν παγιδεύεται ὑπὸ τοῦ Κακοῦ Πνεύματος. Ἐνῶ μία ἀγία ψυχὴ εὐκόλως δύναται νὰ παγιδευθῇ εἰς τὴν Γῆν ὑπὸ τοῦ Πονηροῦ. Διὰ τοῦτο ἡ ἀγία ψυχὴ ὡς ὄπλον ὀφείλει νὰ ἔχη καὶ ἀνάλογον πνεῦμα, διὰ νὰ ἀντικρούσῃ πᾶν ἐνδεχόμενον.

Οἱ ἅγιοι πατέρες τῆς σήμερον Ἐκκλησίας ἐνεργοῦν τῇ ὑποβολῇ τοῦ διαβόλου, ἐξαιρέσει ἐλαχίστων. Ὁ θίος καὶ ἡ πλεονεξία τῶν ἱερέων εἶναι κατακριτέα ἀπὸ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον. Ὑπάρχουν ἱερεῖς ποὺ διάγουν κρύφιον ἔκλυτον βίον, ὥστε νὰ ὑπερβαίνουν τὴν ἀναίδειαν τοῦ κτήνους!

Ἐπειδὴ αἱ ρίζαι τοῦ κακοῦ τροφοδοτοῦνται ἀπὸ τὴν πηγὴν τοῦ ὕλικου Δαίμονος, κατορθοῦται ὅπως ὄλαι αἱ ἐπίκαιροι θέσεις νὰ καταλαμβάνωνται ἀπὸ ἄτομα ἔχοντα στενὴν σχέσιν μὲ τὰς ὑποδείξεις τοῦ Πονηροῦ.

Ὁ Πονηρὸς διακηρύσσει τὴν ἀρετὴν, τιμιότητα καὶ δικαιοσύνην ὡς ἐφόδια κάθε χρηστοῦ ἀνθρώπου, καὶ βραβεύει μόνον τοὺς κόλακας, ἀπατεῶνας καὶ καταχραστάς. Αὕτη εἶναι ἡ φυσικὴ εἰκὼν τῶν κοινωνιῶν σας. Προσέξτε τὰς κινήσεις τῶν ἀνθρώπων, τὰς πράξεις τῶν, καὶ κρίνατε.

Μαινόμενος ὁ Δαίμων τοῦ Κακοῦ, δίδει ἰσχύν εἰς τοὺς πλέον αἰσχροὺς ἐχθροὺς τῆς ἀνθρωπότητος, οἵτινες κρύπτονται ὀπισθεν τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀρετῆς μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ παρασύρουν τὰ ἔθνη εἰς ἀλληλοσπαραγμὸν, διὰ νὰ ἀποδείξουν, ὅτι αὐτοὶ καὶ μόνον ἔχουν τὴν εὐνοίαν τῆς Θεότητος. Ὡς φαίνεται ἐλησμόνησαν, ὅτι «ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς κελεύει».

Κακή φώτισις σημαίνει έσφαλμένη αντίληψις

Σκοπός του συνετού ανθρώπου είναι να παραδέχεται τα σφάλματά του και να μη περιπίπτει εις τα αυτά, διότι τότε αμαρτάνει δις. Πολλοί εκ των αδελφών τα σφάλματά των τα θεωρούν ως όρθάς υποδείξεις της αντίληψέως των, διότι ο έγωϊσμός των είναι τόσο ισχυρός, ώστε να μη παραδέχονται ότι σφάλλουν. Αυτή δε αυτή ή πράξις των κατατάσσεται εις την κακήν φώτισιν των.

Η κακή φώτισις είναι ένεργεια του Πονηρού Πνεύματος, το όποιον έπωφελούμενον από τον έγωϊστήν, τον φωτίζει καταλλήλως, ώστε οστος να περιπίπτει από σφάλμα εις σφάλμα, χωρίς να αντιλαμβάνεται ότι υποσκάπτει την ιδίαν του όντότητα.

Ο έγωϊστής είναι άριστος δέκτης της κακής φωτίσεως. Όταν δέχεται την φώτισιν του Πονηρού, είναι όλως χαράν και ικανοποίησιν διά την εϋφυϊαν του, δηλαδή ταυτίζει την πονηρίαν μετ' αυτής και δεν δύναται να διαχωρίση τας έννοιαις των. Τοιαύτην δε πνευματικήν πάρωσιν αποκτά, ώστε να αντιστρέφη τας έννοιαις των λέξεων κατ' άρέσκειαν της έπιθυμίας του.

Δυστυχώς, όσοι δεν έχουν την εϋνοιαν της Θεϊας Χάριτος, πολλάκις χωρίς σκέψιν αποφαινονται εναντίον αδελφού των, διότι εξέλαβον τας ένεργείας του ως έσφαλμένες, από φθόνον θεθαίως, ζηλοτυπίαν και πλεονεξίαν. Κάνουν την σκέψιν: «Διατί έσύ και όχι έγώ;». Ίδού, ή πρώτη αποκάλυψις του έγωϊσμού των, τον όποιον και πάλιν δικαιολογούν, διά της κακής φωτίσεως, εις θάρος θεθαίως πάντοτε των άλλων.

Έκείνος όστις ισχυρίζεται ότι δεν είναι έγωϊστής και λέγει τον έαυτόν του, πιστεύσατέ μοι, ότι είναι μέγας ύποκριτής και ύπουλος χαρακτήρ.

Οί πραγματικοί τίμιοι χαρακτήρες αναγνωρίζουν, ότι ως άνθρωποι σφάλλουν χωρίς να αντιλαμβάνονται το σφάλμα των και εάν τους το υποδείξουν, δεν θιάζονται να το άπορρίψουν, αλλά το παραδέχονται και προσπαθοϋν να ελαττώσουν όσον το δυνατόν περισσότερον τας άφανεϊς εις τα όμματα των αδυναμίας των.

Οὐδέποτε εἰς τὸν ἐγωϊστὴν νὰ ἀποκαλύπτετε τὸν ἑαυτὸν του· τὸν καθιστᾶτε χειρότερον καὶ ἀμετανόητον. Τὰ ἐλαττώματά του τὰ μεταφέρετε εἰς ἄλλους καὶ διὰ λογικῶν παραδειγμάτων νὰ τοῦ δίδετε νὰ ἐννοήσῃ, ὅποιαν βλάβην προξενεῖ ὁ ἐγωϊσμός εἰς τὴν ὄντοτητα. Προπαντὸς δέ, ὅταν αὕτη ἐγκαταλείψῃ τὴν γήινον ζωὴν καὶ παρουσιασθῇ εἰς τὴν Οὐράκιον.

Οὐδεὶς ποτὲ σκέπτεται πόθεν ἐμπνέεται τὰς ὁδηγίας του! Ταύτας τὰς ἀποδίδει εἰς τὸ πνεῦμα του ἐξ ἀνάγκης καὶ ἀπαιτήσεως τῆς ζωῆς. Διότι δὲν δύναται νὰ συλλάβῃ τὴν εἰκόνα τοῦ Πονηροῦ Πνεύματος ὡς συγκεκριμένην.

«Ἐφ' ὅσον», λέγει, «τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα εἶναι ἀφηρημένον τι, τοῦτο σημαίνει, ὅτι εἶναι δημιούργημα τῆς φαντασίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπομένως, διατί νὰ πιστεύσω εἰς τὴν ὑπαρξίν του, ἐλαττώνοντας τὴν πνευματικὴν μου ἰκανότητα!». Ὡς ἀντιλαμβάνεσθε, οἱ συλλογιζόμενοι τοιοῦτοτρόπως ἐπαναλαμβάνουν καθ' ὑποβολὴν τοὺς λόγους τοῦ Πονηροῦ, ὅστις ἐκμηδενίζει τὸν ἑαυτὸν των δημιουργῶντας νέον ἑαυτὸν εἰς αὐτούς.

Τὸ ἁμάρτημα πάντοτε εἶναι σφάλμα· τὸ σφάλμα δὲν εἶναι πάντοτε καὶ ἁμάρτημα. Πολλὰ σφάλματα δημιουργοῦν ἀνικανότητα. Ἐνῶ πολλὰ ὁμοῦ ἁμαρτήματα ἀποτελοῦν ἔγκλημα κατὰ παράθεσιν τῆς ἠθικῆς Ἀρχῆς.

Φωτίσατε τοὺς ἀφωτίστους.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 57η

Ἡ Ἄτραπὸς τῆς Ζωῆς

Ὅταν λέγω «ἄτραπὸς τῆς ζωῆς», δὲν ἀναφέρομαι εἰς τὴν γήινην ζωὴν, ἢ ὅποια εἶναι θραχεῖα καὶ σκοπὸν ἔχει νὰ ἐκπαιδεύσῃ τὴν ὄντοτητα διὰ μίαν καλλιτέραν τοιαύτην. Ἡ ἄτραπὸς τῆς ζωῆς εἶναι ἡ μετάθεσις τῆς ἀνθρωπίνου ὄντοττος ἀπὸ τὸ ὄνειρον (γῆινη ζωὴ) εἰς τὴν ἀληθῆ καὶ αἰώνιον. Λέγεται ἄτραπός, διότι ὁ ἀνθρώπος ὀφείλει διὰ τοῦ κόπου καὶ τῆς ἐπιμονῆς νὰ καλλιεργήσῃ τὸν ψυχικόν του κόσμον, δηλαδή διὰ τῆς ἐσωτερικῆς διδασκαλίας του νὰ πλησιάσῃ τὴν ἐν λόγω ἄτραπὸν, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ἴδῃ μέρος τῆς ἀθανάτου ζωῆς.

Ἐάν θεθαίως ἔχῃς τὴν φώτισιν τοῦ Θεοῦ, τότε εὐκολώ-
τερον εισέρχεσαι εἰς τὰ νοήματα τῆς μελλούσης ζωῆς καὶ ἀν-
τιλαμβάνεσαι τὸ χρέος σου ἐν τῇ παροδικῇ ζωῇ. Ἡ πνευμα-
τικὴ Θεία καλλιέργεια εὐρύνει τὸν νοῦν, καὶ ἡ ἐσωτερικὴ ἄ-
σκησις συνάμα, ἐκκαθαρίζει τὴν ὄρασιν τοῦ τρίτου ὀφθαλ-
μοῦ, ὅστις ὀνομάζεται καὶ ἱερός, διὰ τοῦ ὁποῖου δύνασθε νὰ
θλέπετε καὶ νὰ μανθάνετε τὰς λύσεις τῶν δυσκολωτέρων
προβλημάτων.

Ὁ δυνάμενος νὰ θλέπῃ διὰ τοῦ τρίτου ὀφθαλμοῦ, γίνεται
αὐτομάτως διδάσκαλος πρώτου μεγέθους. Ἀκόμα καὶ θαυ-
ματουργεῖ, ἐκεῖ ὅπου εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη.

Ἐπάρχουν καὶ διδάσκαλοι τῆς ἀντιθέτου παρατάξεως·
οἱ τοὶ λαμβάνουν δυνάμεις θαυματουργοῦ ἀπὸ τὰ Δαιμόνια
τοῦ Κακοῦ. Διὰ τοῦτο πολλάκις τονίζει ὁ Πνευματικὸς Κό-
σμος, νὰ μὴ δίδετε σημασίαν εἰς τὴν θαυματουργίαν τῶν ἀν-
θρωπίνων ὄντοτήτων, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸν ἀγνὸν Θεῖον Λόγον,
ὅστις κυβερνᾷ τὰ πάντα μὲ τισαύτην ἀκρίβειαν καὶ ἁρμο-
νίαν, ὥστε νὰ μὴ ἀντιλαμβάνεσθε τὴν ἐνέργειάν του.

Ἄτραπός, σημαίνει δίοδον ἐπικίνδυνον πρὸς διάθασιν. Τὸ
ἰσορροπημένον πνεῦμα μὲ τὸ ψυχικὸν σθένος του ἔχει τὴν δυ-
νατότητα καὶ ἐν τῇ Γῆ εὐρισκόμενον νὰ διέρχεται ἐν ἐκστά-
σει τὴν ἀτραπὸν καὶ νὰ ἀνέρχεται τὰ Οὐράνια στρώματα μέ-
χρις ἐνὸς βαθμοῦ· καὶ τοῦτο γίνεται, διὰ τὴν δύναμιν νὰ λέγῃ
εἰς τοὺς ἀδελφούς του μέρος τῆς Οὐρανοῦ ζωῆς. Ἄρα, ὅσοι
ἐκ τῶν ἀνθρώπων δικαιολογοῦνται μὲ τὸ ἀγνωστον, λέγον-
τες, ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῶν νεκρῶν ἀνθρώπων ἐπέστρεψεν διὰ νὰ
μᾶς φωτίσῃ, ὅχι μόνον εἶναι τυφλοί, ἀλλὰ καὶ κωφοί. Ἐπάρ-
χουν πολλοὶ ἐκ τῶν ζωντανῶν, οἵτινες μεταφέρονται εἰς τὴν
πέραν τῆς Γῆς ζωὴν καὶ ἐπιστρέφουν, διὰ νὰ φωτίσουν ἀκρι-
βῶς τοὺς ἀδελφούς των περὶ τῆς αἰωνιότητος καὶ τῶν διαφό-
ρων σφαιρῶν τοῦ ἐπικρατοῦντος Βασιλείου μας.

Ἐάν εἰς νεκρὸς ἀνεστήτῃ καὶ τοὺς ἀμίλει περὶ τοῦ Οὐρα-
νοῦ Βασιλείου, θὰ τὸν ἐπίστευον; Τότε, διατί δὲν πιστεύουν
τοὺς ζωντανούς διδασκάλους, οἵτινες ἰσορροπήσιν καὶ κύρος
πνευματικὸν ἔχουν, ὅταν διδάσκουν τὸ τί εἶδον διὰ τοῦ τρίτου
ὀφθαλμοῦ καὶ τί ἤκουσαν ἀπὸ πνεύματα κατέχοντα ὑψηλὰς
θέσεις εἰς τὸ Βασιλεῖον τοῦ Κυρίου;

Οἱ δῦσπιστοι εἰς τὰς ὀρθὰς καὶ λογικὰς παραγγελίας ἡ

διδασχάς τοῦ Οὐρανοῦ, θά εὔρουν εἰς τὰ διάφορα στάδια τῆς αἰωνίου ζωῆς τὸ ἀντιφάρμακόν των καὶ θά κλαύσωσι πικρὰ διὰ τὴν ἴασίν των.

Ἡ ἀτραπὸς τῆς ζωῆς εἶναι δι' ὄλους. Δυστυχῶς, μόνον ὀλίγοι δύνανται νὰ διέλθουν αὐτήν. Ἡ θέλησις κατακτᾷ τὴν ἀρνησιν καὶ πείθει τὸ πνεῦμα διὰ μέσου τῆς ἐσωτερικῆς ὁράσεως.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 58η

Διδασκαλία ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ

Ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἀφορᾷ μόνον τὴν ἐν τῇ Γῆ ζωὴν του, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα στάδια τῆς ζωῆς, ἀσάρκου καὶ ἐνσάρκου, ποὺ πρόκειται νὰ διέλθῃ. Διὰ τοῦτο εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη εἰς τὸν ἀνθρώπον νὰ μανθάνῃ τὰ φυσικά, τὰ ἀνθρώπινα, καὶ τὰ Ἐπουράνια μυστήρια. Πάντα ταῦτα, προετοιμάζουν αὐτὸν διὰ τὰ ὑψηλότερα ἀξιώματα τῆς ὄντητός του.

Τὸ νὰ γνωρίζῃς κάτι χωρὶς νὰ ἀσκήσῃς εἰς αὐτό, δὲν ὠφελεῖ εἰς τίποτε, εἶναι τὸ αὐτό, ὡσάν νὰ θαυμάζῃς ἕνα εὐγευστον γεῦμα, χωρὶς νὰ τὸ ἔχῃς δοκιμάσει, οὕτως ὥστε ἡ οὐσία του νὰ σοῦ εἶναι ἀγνωστος. Ἀφομοιώνοντας τὰ συστατικά τοῦ γεύματος εἰς τὸν στόμαχόν σου, ἀπολαμβάνεις μετὰ ἱκανοποιήσεως αὐτό. Ἡ διδασκαλία τοῦ Οὐρανοῦ εἶναι ἀρίστη τροφή τοῦ πνεύματος. Καὶ ὅταν τὸ πνεῦμα ἀφομοιῶνῃ αὐτήν, ἡ ψυχὴ ἀπολαμβάνει μετὰ ἱκανοποιήσεως ταύτην.

Πολλάκις ὁ Πνευματικὸς Κόσμος ἔθιξεν τὸν προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδὴ πῶς νὰ ἐνεργῇ ἐπὶ τῶν χρεῶν του καὶ τοῦτο οὐχὶ μόνον διὰ τὴν παροδικὴν του ζωὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν αἰθέριον, ἀπὸ ὅπου θά ἐξαρτηθοῦν τὰ στάδια τῆς ἀνυψώσεώς του.

Προορισμὸς σημαίνει, διὰ τὸν ἀνθρώπον, προοδευτικὴν ἄνοδον. Τὸ ἀπώτερον μέλλον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀγνωστον γνωστὴ μόνον εἶναι ἡ ἀσκήσις τῶν καθηκόντων του, ἐκ τῶν ὁποίων κρίνεται τὸ μέλλον του. Καὶ ἐὰν τὸ μέλλον του στεφθῇ διὰ τῆς ἐπιτυχίας, τότε συμπεραίνει διὰ τοῦ πνεύματός του ποῖον θά εἶναι τὸ ἀπώτερον μέλλον, τὸ ἀγνωστον εἰς αὐτόν.

Αἱ διδασκαλῖαι τοῦ Οὐρανοῦ δὲν μεταδίδονται εἰς ὄλους. Ὁ Οὐρανὸς δὲν ρίπτει μαργαρίτας εἰς τοὺς χοίρους. Γνωρίζει κάλλιστα εἰς ποίας χεῖρας παραδίδει τοὺς Οὐρανίους θησαυροὺς.

Ἐπιστῶ τὴν προσοχὴν τῶν διδασκάλων εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἐδάφους διὰ τὴν σποράν των. Νὰ ἀναπτύσσουν δι' ἑλκυστικῶν λόγων τὸ πνευματικὸν συμφέρον τῶν ὄντοτήτων.

Ἡ ζωὴ εἶναι ἀτελεύτητος καὶ τὰ στάδια αὐτῆς πολλά. Ἐὰν ἐκ τοῦ πρώτου σταδίου ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐνδιαφερθῆ διὰ τὸν προορισμὸν του, τὰ σφάλματά του εἶναι ἐκούσια καὶ μελλοντικῶς θὰ ὑποστῇ τὰ τῆς τύχης του γεγραμμένα, ἅτινα ὁ ἴδιος ἐδημιούργησεν ἀπὸ ἀνυπακοῆν νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν εὐθείαν ὁδόν, ὅπως ὁ Κύριος ἐχάραξεν αὐτήν. Ἐὰν ὁμοῦς ἀφήσῃ τὴν ὕλην νὰ δεσμεύσῃ τὸ πνεῦμα του καὶ νὰ τὸν ὀδηγῇ εἰς τὰ τυφλά, τότε ἡ τύχη δὲν εἶναι τυφλή, ἀλλ' ὁ ἴδιος εἶναι τυφλός.

Μὴ καταφέρεσθε ἐναντίον τῆς τύχης σας, τὴν ὁποίαν ἐδημιουργήσατε ἀπὸ ἰοικίλα προσωπικά συμφέροντα. Τὰ συμφέροντα πάντα εἶναι ἑλκυστικά εἰς τὸ πνεῦμα· καὶ ὅταν αὐτὰ δὲν ἐπιτυχάνουν τὸν σκοπὸν των, τότε ὁ Δαίμων τοῦ Κακοῦ παρεμβάλλει τὴν γυναῖκα, μὲ καλλονὴν ἀγγέλου καὶ ἑλκυστικὴν φωνήν, διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ἔργον του.

Διατὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ ἐξέλεξεν τὴν γυναῖκα;

Διότι, διὰ μέσου αὐτῆς, ὡς λέγει ἡ μυθολογία, ἐξηπάτησεν τὸν ἄνδρα.

Ἡ γυνὴ εἶναι κατ' οὐσίαν ἄβουλον καὶ ἐπιφανειακὸν ὄν. Πείθεται εὐκόλως, ἀντιστρέφει τὰ νοήματα τῶν ἐννοιῶν, καὶ ἔλκεται ὅσον οὐδεὶς ἀπὸ τὴν ὕλην. Ψευδομένη, ἔχει τὴν γνώμην, ὅτι καλῶς πράττει λέγουσα τὴν ἀλήθειαν!

Τὴν γυναῖκα μεταχειρίζεται ἐπίσης καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Καλοῦ. Πόσας φορές ἡ γυνὴ δὲν ἐπαρουσιάσθη ὡς θάλασσιον τοῦ πόνου! Πόσας φορές δὲν ἐθυσιάσθη ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας ἀγαπωμένου προσώπου! Ἐπίσης εἶναι ἡ ζωὴ τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας! Ἡ παρήγορος ὀδηγὸς τοῦ δυστυχούντος! Ἡ Χάρις, ἣτις σκορπᾷ τὴν χαρὰν ἐν τῇ κοινωσίᾳ!

Διδάξατε τὸν προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα ἐνωσῇ οὗτος, ὅτι ἔχει ὑποχρεώσεις ἐναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων· ὑποχρεώσεις ἱεράς, αἵτινες μὴ ἐκτελούμεναι ὑπάγονται

εις τὴν ἀνυπακοὴν τοῦ Θεοῦ Νόμου, ὅστις θάπτων ἢ θράδιον θὰ ἐπιβάλλῃ τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν εἰς τὴν ὄντοτητα.

Διδάξατε μὲ παραβολάς, ἐκεῖ ὅπου τὸ πνεῦμα ὑστερεῖ εἰς ἀντίληψιν, μὲ γλυκύτητα καὶ σεβασμὸν πρὸς ὅλους. Μὴ ἐκνευρίζεσθε, ὅταν τὸ Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ ὠθεῖ ἀδελφὸν τινὰ νὰ καταφέρεται ἐπὶ τῆς διδασχῆς σας. Ἀντιμετωπίσατε αὐτὸν ἡρέμως καὶ μὲ τὸ μειδίωμα τῆς καλωσύνης· θὰ τὸν ἀφοπλίσετε μὲ τὸν εὐγενῆ καὶ γλυκύν σας τρόπον.

Εἶναι ἀνάγκη ὁ ἄνθρωπος νὰ μάθῃ ἐπιτέλους τὸν προορισμὸν του.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 59η

Πῶς ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀνθρώπινος εὐτυχία

Τὸ ἀπόλυτον μὴ τὸ ζητεῖτε εἰς τὸν γήινον κόσμον σας· δὲν ὑφίσταται. Τὴν εὐτυχίαν ἐνὸς ἀνθρώπου θὰ τὴν ἀντιληφθῆτε εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιγείου ζωῆς.

Ἡ εὐτυχία δὲν κρίνεται ἐκ τῆς φαινομενικῆς καταστάσεως· αὕτη πάντα εἶναι ἀπατηλή. Οἱ περισσότεροι τῶν ἀνθρώπων ἔχουν τὴν γνώμην, ὅτι ἀπολαμβάνοντες τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, εὐτυχοῦν. Οἱτοί εἶναι τόσοσ καθυστερημένοι εἰς τὰς ἀντιλήψεις των, ὥστε καὶ ἐπιστήμονες ἐάν εἶναι, δὲν δύνανται νὰ διειοδύσουν εἰς τὰ βάθη τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς· διὰ τοῦτο σκέπτονται καὶ ἐνεργοῦν ἐπιπολαίως.

Ἡ πραγματικὴ εὐτυχία τῆς ὀντότητος ἀποκτᾶται μόνον εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ὅταν αὕτη ἔχη μεθ' ἑαυτῆς ὅλα τὰ ἐφόδια διὰ ταύτην, ἀποκτηθέντα ἐν τῇ Γῆ.

Συνήθως ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἱκανοποιῆται ἀπὸ τὴν κοσμικὴν ζωὴν καὶ χαίρει, λογίζει τὸν ἑαυτὸν του εὐτυχῆ. Ἡ εὐτυχία ὅμως αὕτη σήμερον ὑφίσταται καὶ αὔριον πολὺ πθανὸν νὰ ἔχη ἐξαφανισθῆ, ὁπότε καταλαμβάνει τὴν θέσιν τῆς ἡ δυστυχίας, ἡ ἀπόγνωσις καὶ ἡ ἀπελπισία.

Εἰς τὴν γήινον ζωὴν χρειάζεται μέτρον εἰς ὅλα. Νὰ γνωρίζετε πρῶτον διατὶ ζῆτε καὶ ποῖον σκοπὸν ἔχει ἡ διαμονὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς Γῆς. Τὴν εὐτυχίαν του ὁ ἄνθρωπος τὴν δημιουργεῖ μόνος του, ὅταν ἀφιερῶνῃ μέρος τῆς ζωῆς του πρὸς τὰ ἱερά καθήκοντά του. Ταῦτα θὰ ἐλκύσουν τὴν προσοχήν

τῶν ἐνδιαφερομένων, καὶ τοῦτο θὰ σὰς ἱκανοποιήσῃ τόσον, ὥστε ἡ χαρὰ νὰ εἶναι τὸ θεῖον σὰς δῶρον.

Ὁ κανονισμὸς τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς πρέπει νὰ γίνεταί ἐπὶ τῇ θάσει τῶν ἀναγκῶν σὰς καὶ τῆς διδασκαλίας μας. Τότε ἐπιτυγχάνετε ὅ,τι οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ σὰς μὲ τὰ μεγάλα μέσα δὲν κατορθώνουν, δηλαδὴ νὰ ἀπολαύσετε τὴν γῆινον εὐτυχίαν ἐφ' ὅρου ζωῆς, διότι ἀθάνατοι δὲν εἴσθε.

Ἡ ἀπλότης, ἡ καλὴ συμπεριφορὰ πρὸς τοὺς ὁμοίους σὰς, ἡ γλυκύτης τῆς ὁμιλίας σὰς, ἡ ἀγάπη πρὸς ὅλους καὶ ἡ ἐκτίμησις κατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀτόμου, ἀποτελοῦν ἓν τιμὴν τὸ μέτρον τῆς ζωῆς. Μὴ πλανᾶσθε μὲ τὰς θεωρίας καὶ τὰ συστήματα τῶν διαφόρων ἐποχῶν, ἅτινα δημιουργοῦν πνευματικὴν συσκότισιν καὶ ὀδηγοῦν εἰς τὸ ἀδιέξοδον. Ἡ πειθὴ πρέπει νὰ ἐλέγχεται αὐστηρῶς, ἵνα μὴ περιπλανηθῆτε ἐν μέσῳ μεσημβρίας ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ λαθυρίνου, χωρὶς προσανατολισμόν.

Ὁ Θησεύς εἶχεν ἀνάγκην τοῦ μίτου τῆς Ἀριάδνης· σεῖς ἔχετε ἀνάγκην τῆς βοηθείας μας. Καὶ ἰδοὺ, ὅτι δὲν φειδόμεθα δίδοντες αὐτὴν μετ' ἀφθονίας εἰς τοὺς προσφιλεῖς καὶ νοήμονας ὀπαδοὺς μας.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 60ῆ

Ἡ Πηγὴ τῆς Ἰνδικῆς Διδασκαλίας

Ἡ Πηγὴ τῆς Ἰνδικῆς διδασκαλίας εἶναι πολὺ ἀρχαία. Αἱ Ἰνδία ἀπὸ αἰώνων ἦσαν ἡ χώρα τοῦ μεγάλου πλοῦτου ὡς καὶ τῆς μεγάλης πενίας. Ἐκεῖ ἐδοκιμάζοντο αἱ ἀνθρώπινα ἰσχύειες διὰ τὸ ψυχικὸν σθένος.

Πολλοὶ ψυχαὶ ἀπὸ ἄλλους τομεῖς τοῦ κόσμου σὰς, ἐὰν εἰς τὴν κόσμιον ζωὴν τῶν ἦσαν σκληροὶ, ἐγῶϊσταὶ καὶ φιλοχρήματοι, ἐπανήρχοντο μετὰ τὸν θάνατόν των (μετενσαρκούμενοι) εἰς τὴν χώραν ταύτην, διὰ νὰ ἐξιλεώσουν τὰς προτέρας τῶν ἁμαρτίας. Ἄλλαί πάλιν ψυχαί, αἱ ὁποῖαι ἐδυστύχησαν, ἐπανερχόμεναι εἰς τὸν κόσμον σὰς πρὸς δοκιμασίαν εἰς αὐτὴν τὴν χώραν, ἐλάμβανον θέσεις ἀξιολόγους μὲ πλοῦτη ἀμύθητα καὶ ἔλξεις ὄλων τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν. Ἐδίδον ἐξετά-

σεις μεταξύ τῶν δύο ἀντιθέτων τρόπων ζωῆς. Οὕτω ἐνεφανίσθησαν ἄνθρωποι μὲ καλλιεργημένην τὴν ψυχὴν, οἱ ὅποιοι ἀφοῦ ἐμελέτησαν κατὰ θάθος τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας, διὰ τοῦ κόπου καὶ μόχθου των κατάρθωσαν διὰ τῆς εἰδικῆς καλλιεργείας τοῦ πνεύματός των νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὴν Ἄγνωστον Ἀρχὴν τῆς Δημιουργίας γνώσεις ὑψηλάς, διὰ νὰ ἰσοσταθμισθοῦν καὶ κατορθώσουν νὰ γίνουν διδάσκαλοι.

Ἐπειδὴ οἱ ἀδελφοὶ των εὕρισκοντο εἰς τὸ βαθὺ σκότος καὶ δυσκόλως ἀντελαμβάνοντο τὰς διδασχάς των, τὰς ὁποίας πολλάκις παρερμήνευον, οἱ ὀλίγοι οὗτοι διδάσκαλοι ἀπεφάσισαν νὰ μὴ διαδίδουσι τὴν γνῶσιν των εἰς οὐδένα ἄλλον μὴ ὀπαδὸν τῆς διδασκαλίας των.

Διὰ νὰ μὴ εἶναι εὐκόλος ἡ εἰσοδοχὴ τῶν παρεισάκτων εἰς τοὺς κύκλους των, ἐσκέφθησαν νὰ ὑποβάλλουν αὐτοὺς εἰς ποικίλας δοκιμασίας· καὶ οὕτω ἐνεφανίσθησαν οἱ διάφοροι «Γιόγκι». Τὴν Πηγὴν ὅμως τῶν μεγάλων διδασκάλων, ὀφείλουσι οἱ μετέπειτα αὐτῶν διδάσκαλοι εἰς τὸν Θεὸν καὶ μόνον, τὸν Ὅποιον δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀντιληφθοῦν ὡς ἀφηρημένην ἔννοιαν, διὰ τοῦτο καὶ ἐταλαιπωρήθησαν εἰς τὰς μελέτας των.

Ἡ ἡρεμία τῆς ψυχῆς (μακαριότης), ἡ γνῶσις τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς (ἀγάπη), καὶ ἡ πρακτικὴ ἐνέργεια τοῦ χρέους των (θεῖα φώτισις), ἀνέπτυξαν τὸ πνεῦμα των εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε νὰ ὁραματίζωνται τὰς θείας χάριτας τοῦ Οὐρανοῦ καὶ νὰ μανθάνουν ἐξ Αὐτοῦ τὴν πέραν τῆς γῆινης ζωῆς, ἥτοι τὴν ἀθανασίαν τῶν ψυχῶν. Ὅταν τὸ ἀστρικὸν των σῶμα μεταβαίη εἰς τὰ διάφορα στρώματα τῆς δημιουργικῆς Πλάσεως, ὡς ἐπισκέπται συναντῶνται μετὰ τῶν ἐκπαιδευτῶν εἰς ἀνωτέρους κύκλους ψυχῶν καὶ ἀνταλλάσσουν σκέψεις καὶ διδασκαλίας εἰς τὴν Λευκὴν Πολιτείαν. Ἐπιστρέφουν ὡς ἀστρικὰ σώματα ἐντὸς τοῦ γῆϊνου περιβλήματός των καὶ διὰ τοῦ στοχασμοῦ εὐρύνουν τὰς γνώσεις των.

Ὡς ἀντιλαμβάνεσθε, ἡ πηγὴ τῶν γνώσεών των εἶναι Οὐράνιος. Σκοπὸς ὅμως τῆς Δημιουργίας εἶναι, ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀντιλαμβάνεται τὰ Οὐράνια, νὰ μὴ ὅμως παραμελῇ τὰ γῆϊνα, διότι ὅταν δὲν εἶναι γνώστης τῆς γῆϊνης δυστυχίας, πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ θεραπεύσῃ αὐτὴν διὰ τῆς Οὐρανίου διδασκαλίας;

Τὸ ἀπόλυτον ἐν τῇ γῆϊνῃ ζωῇ δὲν δημιουργεῖ, ἀλλὰ κα-

ταστρέφει. Τὴν Οὐράνιον ζωὴν δὲν δύνασθε νὰ ἐφαρμόσετε ἐν τῇ Γῆι, οὔτε τὴν γῆινον ἐν τῷ Οὐρανῷ. Ἴδου διατὶ ὀφείλετε νὰ εἴσθε ἐν τῷ μέτρῳ τῶν πάντων καὶ νὰ μὴ ἐπιδιώκετε τὸ ἀπόλυτον, ὡς οἱ Ἴνδοι διδάσκαλοι. Ζῆτε ἐν τῷ ὑλικῷ κόσμῳ· ἐπομένως ἔχετε ἀνάγκας ὑλικῶν ἀγαθῶν ἐν τῷ μέτρῳ καὶ οὐχὶ ἐν παραμέτρῳ, ὅποτε ἐπιδιώκετε τὸ ἀπόλυτον κατ' ἀντίστροφον τρόπον τῶν Ἰνδῶν διδασκάλων.

Διὰ νὰ σᾶς ἀποστειλῇ ὁ Πνευματικὸς Κόσμος εἰς τὴν Γῆν ὑπάρχει λόγος, τὸν ὁποῖον σεῖς διὰ τῆς ἐρεύνης σας ὀφείλετε νὰ ἀνακαλύψετε καὶ θάσει αὐτοῦ νὰ θαδίζετε τὴν ὀρθὴν καὶ οὐχὶ τὴν ἐσφαλμένην ὁδόν. Ὁ Κύριος δὲν σᾶς ἀπηγόρευεν νὰ τρώγετε τὰ φρούτα τοῦ ἐπιγείου σας παραδείσου, παρά μόνον ἀπὸ ἓν δένδρον, τῆς Γνώσεως τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ. Δηλαδή, διὰ σᾶς καλὸν εἶναι νὰ ἀποκτᾶτε ἀγαθὰ καὶ κακὸν νὰ φυλάττετε αὐτὰ μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν σας. Καλὸν νὰ σᾶς ἐκτιμῶν καὶ νὰ σᾶς σέβωνται, κακὸν νὰ μὴ ἐκτιμᾶτε οὐδένα καὶ νὰ μὴ σέβεσθε τοὺς ἀδελφούς σας. Καλὸν ἢ νίκη σας ὡς ἀθληταί, κακὸν ὁ ἐγωϊσμός σας ὡς ἰσχυροὶ ἔναντι τῶν ἡττημένων. Καλὸν νὰ προμηθεύεσθε ὡς ὁ μύρμηξ ἀγαθὰ διὰ τὸν χειμῶνα, κακὸν ἢ πλεονεξία. Καλὸν ἢ ὑπερηφάνεια διότι εἶσαι «ἄνθρωπος», κακὸν δι' αὐτῆς νὰ ἐπιδεικνύης ἀνωτερότητα ἔναντι τοῦ ἄλλου.

“Ὅταν ὅλα αὐτὰ τὰ φέρης εἰς τὸ ἰσοζύγιον, τότε εἶσαι ἐν τάξει ἔναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Οὔτε ἢ μία πλευρὰ ἄλλ' οὔτε καὶ ἢ ἄλλη νὰ ὑπερβαίνει τὸ μέτρον, διὰ νὰ εἴσθε ἄξια τέκνα τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Μὲ ἀπλότητα σᾶς ἔδωσα νὰ ἐννοήσετε τὸ μέτρον, τὸ ὁποῖον ἐν μέρει ἀγνοοῦν οἱ διδάσκαλοι τῶν Ἰνδιῶν. Δὲν βλέπουν εἰς τὴν φυλὴν των τὴν ὀπισθοδρόμησιν, ἀλλὰ μόνον εἰς τοὺς μακρυνούς αὐτῶν ἀδελφούς τῆς Δύσεως. “Ἄς διορθώσουν τὰ σφάλματά των καὶ ὁ Θεὸς μεριμνᾷ διὰ τοὺς ἄλλους, πὺ θέλουν νὰ σώσουν οἱ διδάσκαλοι μὴ δυνάμενοι νὰ σώζουσι τοὺς πλησίον των.

Φῶς Οὐράνιον καὶ φῶς ἐπίγειον

Ἡ Πηγὴ τοῦ Φωτός, ὅπως γνωρίζετε, εἶναι μία· καὶ αὕτη ἐξ Οὐρανοῦ διοχετεύεται εἰς τὴν Γῆν, διὰ παντοίων μέσων, ἐμπνεύσεως, φαινομένων κλπ. Τὸ ἀγνὸν ὅμως φῶς τοῦ Οὐρανοῦ εἰς τοὺς ἐγκεφάλους τῶν ἀνθρώπων μολύνεται, ἐὰν ὁ διδάσκων εἶναι μόνον θεωρῖα καὶ οὐχὶ πράξις. Ὅποτε τὸ λαμβανόμενον φῶς ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ μετατρέπεται εἰς ἐπίγειον, δηλαδή οὐχὶ ἀγνὸν ὡς ἦτο· καὶ μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, μεταδιδόμενον ἀπὸ τὸν ἓνα εἰς τὸν ἄλλον, ἐκφεύγει ἀπὸ τὴν πρωταρχικὴν του ἀξίαν.

Τὸ ἐπίγειον φῶς ἐνισχύει μία ἄλλη δύναμις ἀντίθετος πρὸς Ἡμᾶς, προσαρμόζοντας αὐτὸ πρὸς τὰς διαθέσεις τῆς ὕλικης ὑποστάσεως τοῦ κάθε ἀνθρωπίνου ὄντος.

Ἄρα, ἔχετε δύο φωτισμούς: Τὸν ἐκ δεξιῶν ἀγνὸν καὶ τὸν ἐξ ἀριστερῶν σκοτεινόν. Σκοτεινὸς δὲ λέγεται, διότι ἡ σκέψις γίνεται διὰ μέσου τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος, ἥτοι τῆς ὕλικης δυνάμεως. Κί' ἐπειδὴ ζητε εἰς τὸν ὕλικόν κόσμον, εὐνοεῖτε τὴν φάτισιν ταύτην ὡς πλέον γνωστὴν καὶ εὐκολον εἰς τὸν τρόπον τῆς καθημερινῆς σας ζωῆς.

Οὐράνιον φῶς, λέγεται κάθε διδασκαλία προερχομένη ἀπὸ μεγάλους διδασκάλους τοῦ Οὐρανοῦ. Τὸ φῶς τοῦτο σκοπὸν ἔχει νὰ εὐρύνη τὰς ἀγνάς σκέψεις καὶ ἀποφάσεις τῶν πιστῶν μας, ὥστε διὰ τῶν ὁδηγῶν μας, νὰ μορφώσωμεν ψυχικῶς τὴν ὀντότητα καὶ νὰ τὴν ἀνυψώσωμεν, διευκολύνοντες τὴν πορείαν τῆς διὰ μέσου τοῦ ὕλικου κόσμου πρὸς τὸν ἀνώτατον ἄορατον τοῦ Πνευματικοῦ μας Βασιλείου Κόσμου.

Ἐπειδὴ οἱ παρείσακτοι τῶν πνευματιστικῶν Κύκλων εἶναι ἀρκετοὶ καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐλέγξετε αὐτοὺς (ἀναφέρομαι καὶ εἰς τοὺς μεσάζοντας ἀκόμη), ὁ Πνευματικὸς Κόσμος τῆ ἐπιθυμίας τοῦ Ἀνάρχου, διὰ μέσου τοῦ Κυρίου, ἐδημιούργησεν τὴν ἐν τῷ Κόσμῳ τούτῳ Πηγὴν ταύτην. Ἐξ Αὐτῆς ἐκπορεύεται τὸ Θεῖον Πνεῦμα τοῦ Κυρίου μετὰ πολλῶν καὶ ποικίλων ἀποχρώσεων.

Ἐκεῖνος, ὅστις πράγματι ἔχει ἀγνήν πίστιν, πιστεύει ἀσυζητητὶ τὰ κείμενα τοῦ Οὐρανοῦ. Οἱ ἐμπαίζοντες τὴν πίστιν

των, ζητοῦν περαιτέρω ἀποδείξεις· καὶ ἐὰν τοὺς δώσης αὐ-
τάς δὲν ἀρκοῦνται μέχρις ἐκεῖ, ἀμφισβητοῦν τὴν προέλευσίν
των, ἐνῶ διὰ τῆς λογικῆς γνωρίζουν, ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀν-
θρώπων εἶναι εἰς θέσιν νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ διδάσκη θέματα, τὰ
ὁποῖα οὐδέποτε ἐσκέφθησαν καὶ οὔτε εἶχον εἰς τὴν φαντασίαν
των. Ἀντιθέτως, οἱ ὀλιγόπιστοι οὗτοι τὴν προσοχὴν καὶ θαυ-
μασμόν των στρέφουν εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ὕλην, ἐκ τῆς ὁποίας
ἀπορρέει τὸ προσωπικὸν συμφέρον.

Ἐπίγειον φῶς, σημαίνει κακὴ φῶτισις, οὐχὶ ὀρθὴ καθ' ὅ-
λα τὰ σημεῖα τῆς. Ὁ ἄνθρωπος ἐκ συνηθείας πρωτίστως ἀ-
σπάζεται τὸ ἐπίγειον φῶς, διὰ νὰ καλλιεργήσῃ τὸν νοῦν τοῦ
καὶ ἐὰν ἔχη ἀντίληψιν ὀρθήν, τότε θὰ ἀναζητήσῃ μόνος τοῦ τὸ
Ἐπουράνιον φῶς, διὰ νὰ καλλιεργήσῃ τὸ πνεῦμα του.

Τὸ ἐπίγειον φῶς σοῦ διδάσκει τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, χω-
ρὶς νὰ σὲ μορφώῃ ψυχικῶς. Σοῦ ὑποδεικνύει τὰς δυνατότη-
τας τοῦ καλοῦ ἢ τοῦ κακοῦ, χωρὶς νὰ σὲ ἀποτρέπῃ νὰ πράξῃς
τὸ κακὸν πρὸς ὄφελος καὶ διὰ τὸ καλὸν ἐσοῦ τοῦ ἰδίου. Ὅ-
πότε, πᾶν τὸ ἱκανοποιοῦν τὴν ὄντοτήτά σας καὶ προκαλοῦν
τὴν χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν εἰς τὸν ἑαυτὸν σας, εἶναι καλόν,
οὐχὶ ὁμως καὶ ἀγαθόν διὰ τοὺς συναθρώπους σας. Ἄρα, μὴ
κρίνετέ τὸ καλὸν διὰ τὸν ἑαυτὸν σας, ἀλλὰ εἰς τοὺς ἄλλους.

Ἰκανοποιοῦντες τοὺς ἀδελφούς σας, ἀπολαμβάνετε μεγα-
λυτέρας χαρὰς καὶ εὐτυχίας. Εὐτυχοῦντες μόνον διὰ τὸν ἑαυ-
τὸν σας, καλλιεργεῖτε τὴν ἀνίαν, ἣτις ἔχει κακὰ δι' ἐσᾶς ἀπο-
τελέσματα. Ὅταν οὐσία ἢ ἐπιθυμία τῆς ἀποκτήσεως, δημι-
ουργεῖται εἰς τὸ πνεῦμα σας ἢ ἀπόγνωσις τῆς ζωῆς, χωρὶς νὰ
ὑπάρχῃ πρὸς τοῦτο λόγος, δηλαδή, δίδετε πεδῖον δράσεως
εἰς τὴν παραφροσύνην.

Σήμερον διὰ τοῦ Οὐρανίου φωτός, ὅπως βλέπετε, ἐξη-
γοῦνται τόσα περίπλοκα καὶ ἀγνωστα προβλήματα τῆς ζωῆς
σας, ὥστε νὰ ἐνισχύετε τὸ σθένος σας καὶ νὰ μὴ παραπονη-
σθε, ὅτι ὁ Θεὸς σᾶς ἐγκατέλειπεν τελείως εἰς τὰς χεῖρας τῆς
τυφλῆς τύχης. Ἐὰν τὸ πνεῦμα σας ἐνεργεῖ ὡς δέκτης καλός,
τότε τὰ κείμενα τῆς Πηγῆς μας, ἐν τῇ Γῇ, θὰ ἀπολυτρώσουν
τὸ πνεῦμα σας ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ὑλικῆς ἔλξεως, διὰ νὰ σᾶς
ἀνυψώσουν εἰς σφαῖρας Ἐπουρανίου μορφώσεως. Διατί νὰ ἀ-
πολέσετε τὴν εὐκαιρίαν τῆς θείας ταύτης χάριτος;

Τί ονομάζεται Πηγή Δημιουργίας

Οὐδείς σας ἐφαντάσθη ποτέ, παρ' ὄλην τὴν πολυμάθειάν του, τί εἶναι Πηγή Δημιουργίας.

Πηγαὶ ὑπάρχουν πολλαὶ εἰς ὄλα τὰ δημιουργικὰ ἔργα, ἀλλ' ἡ ἀληθινὴ Πηγή τῆς Δημιουργίας εἶναι ὁ ΛΟΓΟΣ τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ. Ἡ Πηγή αὕτη δὲν ἐκχέει τὸ Φῶς τῆς ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Γῆν, διότι τότε δύο τινὰ θὰ συνέβαινον: Ἡ θὰ ἐκμηδενίζοντο τὰ πάντα, ἢ αὐτομάτως θὰ ἐπῆρχετο μεταστροφή τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ὅπερ καὶ σημαίνει ἀναγκαστικὸν μετασχηματισμόν.

Διὰ τὰ με ἐννοήσετε καλλίτερον, φέρω ὡς παράδειγμα τὰς ὀπώρας, ποὺ ἀκόμη δὲν ἔχουν ὀριμάσει καὶ με τὴν ἐπάλειψιν χημικῆς ὕλης, ὀριμάζουν πρὸ τῆς ὥρας των, ἀλλὰ δὲν ἔχουν τὴν γεῦσιν τοῦ φυσικοῦ των χυμοῦ. Προῶρως ὀρίμασαν καὶ κακῶς! Ὁ Ἄναρχος δὲν βιάζεται ὡς ὁ ἀνθρώπος· ἡ αἰωνιότης εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν Αὐτοῦ, ἵνα ἐπιτύχη τὸ τέλειον.

Ἡ Πηγή τῆς Δημιουργίας στρέφεται πρὸς τοὺς διαφόρους κλάδους τῆς Οὐρανίας Διοικήσεως Ἀρχῆς· καὶ οἱ κλάδοι οὗτοι, ὡς ἀνεξάρτητοι εἰς τὸ εἶδος των, ἐκπέμπουν φωτισμοὺς πρὸς τὴν Γῆν καὶ εἰς καταλλήλους ἐγκεφάλους, ἵνα ἡ πρόοδος συνεχισθῇ καὶ τὸ πνεῦμα ἐρευνήσῃ πόθεν λαμβάνει τὸ φῶς του καὶ δοξάσῃ τὴν Κυρίαν Πηγὴν.

Ἐάν, λοιπόν, ὁ ἐγκέφαλος τῶν φωτιζομένων συλλάβῃ τὴν ἔννοιαν τῆς Θείας τοῦ Οὐρανοῦ Πηγῆς, ὁ ἐγκέφαλος οὗτος θὰ λάβῃ μηνύματα πολλὰ ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀδελφῶν του.

Ἐάν ὅμως, παρ' ὄλην τὴν πρόοδόν του, ἀγνοήσῃ τὴν Θεϊαν Πηγὴν, ἀποδίδων εἰς ἑαυτὸν τὴν ἔμπνευσιν, τότε ὅλη ἡ πρόοδος του θὰ στραφῇ πρὸς τοὺς καταστρεπτικούς σκοποὺς τῆς σκοτεινῆς του μορφώσεως καὶ εἰς θάρος τῶν ἀδελφῶν του, τῶν ὁποίων τὰ θάρη ἐπωμίζεται αὐτὸς ὡς ἠθικὸς αὐτουργός.

Μὴ συγχίσετε τὰς διαφόρους πηγὰς τοῦ φωτὸς με αὐτὴν τῆς Δημιουργίας, ἢ ὁποία εἶναι τὸ ἅπαν τῆς ἐκ τοῦ μηδενὸς δημιουργηθείσης καὶ δημιουργουμένης ὕλης.

Ὅπως ἡ ὕλη σχηματίζεται ἐκ τοῦ Λόγου καὶ μόνον (ἐ-

νέργειαν) τῆς Ἀνωτάτης Ἀρχῆς, οὕτω ἡ ἰδία ὕλη δύναται νὰ ἐξαφανισθῆ καὶ πάλιν διὰ τοῦ Λόγου. Ἄρα, ἡ ἐνέργεια αὕτη ἀποκαλύπτει τὴν εἰς τὸν μύθον κεκρυμμένην ἀλήθειαν.

Ἐξήγησις: Διὰ τῆς μαγικῆς ράβδου μετατρέπονται ὅλα εἰς ἀντικειμενικὰς καταστάσεις. Οἱ μύθοι ὑποκρύπτουν τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν εὐρίσκει τις εἰς σπανίας ὄντοτητας τῶν διαφόρων ἐποχῶν, αἵτινες ἐνήργουν ὡς μάγοι ἢ μάγισσαι. Τὰ ὄντα ταῦτα εἶχον τὴν ιδιότητα ταύτην ἐκ τῆς Οὐρανούου ζωῆς· εἶναι ὄντα ἀποκηρύξαντα τὸν δαιμονισμόν, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι εἰς τὴν Γῆν θὰ ἀνανήψουν διὰ νὰ καταπαχθοῦν μεταξὺ τῶν κοινῶν ψυχῶν.

Ἀντιλαμβάνεσθε, λοιπόν, ὅτι καὶ τὰ πονηρὰ πνεύματα ἐνίστε ἀποστατοῦν πρὸς τὰς τάξεις μας. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο πρέπει νὰ ἀναπτυχθῆ ἄλλο Κεφάλαιον.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 63η

Γνώσις ἀκριβῆς ἐπὶ τῆς Παιδαγωγίας

Ὁ διδάσκαλος ὀφείλει κατὰ πρῶτον λόγον νὰ εἶναι παιδαγωγός. Δυστυχῶς, οἱ παιδαγωγοὶ σήμερον δὲν ἀσκοῦν τὴν γνώσιν τῶν ἐπὶ τῶν μαθητῶν, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ ἐπαγγέλματός των, διὰ νὰ συντηρηθοῦν ἐν τῇ ζωῇ.

Ἡ παιδαγωγία εἶναι μία παρωδία τοῦ σκοποῦ. Ἐὰν ὁ διδάσκαλος δὲν εἶναι καλὸς παιδαγωγός, εἰς τίποτε δὲν ὠφελοῦν αἱ πολλαπλαῖα τοῦ γνώσεις. Χαρακτηρίζεται δὲ ὑπὸ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου ὡς ἀνίκανος νὰ μεταδίδῃ εἰς τοὺς μαθητάς τὰς πρακτικὰς γνώσεις τῆς ζωῆς.

Τὰ παιδαγωγικὰ μαθήματα εἰς οὐδὲν ὠφελοῦν, διότι ὁ κάθε συγγραφεὺς ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ τομέως ἐκθέτει τὰς ἀπόψεις του, αἱ ὁποῖαι συνήθως εἶναι ἐσφαλμένα· διὰ τοῦτο τὸ ἐπάγγελμα τούτου (τοῦ παιδαγωγοῦ) οὐδέποτε ἔδωσεν ἀποτελέσματα καλὰ.

Ὅλοι, ὅσοι αὐτονομάζονται ἐπιστήμονες παιδαγωγοί, παραπαίουν ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ λαθυρίνου τῆς ἀμαθείας. Ὁ παιδαγωγός ἔχει τάλαντον καὶ καλλιιεργεῖ τοῦτο, διὰ τῆς παρατηρητικότητος καὶ τῆς μελέτης ἐπὶ τοῦ κάθε μαθητοῦ.

“Όταν τὰ ἐπαγγέλματα (ἐπιστήμαι, γράμματα καὶ τέχναι) ἔχουν ὡς μοναδικὸν σκοπὸν τῶν τῶν εὐκολῶν πλουτισμὸν, ἀλλοίμονον εἰς τοὺς μαθητάς, οἵτινες παραδειγματίζονται ἐξ αὐτῶν, διὰ νὰ πράξουν καὶ αὐτοὶ μετὰ τὴν σειράν τῶν τῶν αὐτὰ εἰς ἄλλους, διὰ νὰ συνεχισθῇ ἡ κακὴ τῶν ἀντίληψις ἐπὶ τοῦ προορισμοῦ τῶν.

Ὁ μαθητὴς, γνωρίσατέ το καλῶς, εἶναι ὁ καθηγητὴς τῆς αὐρίου. Τὰ παιδιὰ εἶναι οἱ μέλλοντες γονεῖς καὶ ἐὰν αὐτὰ δὲν διδαχθῶν ἐγκαίρως τὰ χρέη τῶν πρὸς τὴν κοινωνίαν, ποίαν τότε μὀρφῶσιν κοινωνικὴν θὰ δώσουν εἰς τὰ ἑαυτῶν τέκνα; Σκοπὸς τῆς κοινωνικῆς μορφώσεως δὲν εἶναι οἱ κενοὶ μόνον λόγοι, ἀλλὰ ἡ ἔμπρακτος ἐνέργεια τοῦ διδακτικοῦ λόγου.

Ὁ παιδαγωγὸς - διδάσκαλος δὲν ἀντιμετωπίζει εἰς τὴν τάξιν τοῦ ἑνα νέον κόσμον σφρίγγους καὶ ἀνυπομονησίας, ἀλλὰ τόσους κόσμους, ὅσοι εἶναι καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ. Ὁ κάθε μαθητὴς εἶναι ἓν τεμάχιον ζύμης πρὸς διάπλασιν. Δὲν ἔχει ὁ διδάσκαλος τὸ δικαίωμα δι' ἑνὸς τυποποιημένου συστήματος νὰ διαπλάσῃ τὰ διάφορα τεμάχια τῆς ζύμης, διότι θὰ ἀποτύχῃ. Ἡ κάθε ζύμη ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄλλα ὑλικά, καὶ ὡς ὁμοιάξῃ ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην. Τὸ μάτι τοῦ διδασκάλου πρέπει νὰ εἶναι ἐξησηκῆμένον καὶ νὰ καθορίζῃ τὴν ποιότητα τοῦ κάθε τεμαχίου τῆς ζύμης, ὥστε ἀναλόγως τῆς ποιότητος ἢ τῶν ὑλικῶν τῆς, νὰ γνωρίζῃ πῶς πρέπει νὰ ἐργασθῇ τὸ κάθε ἓν ἀπὸ αὐτὰ τὰ τεμάχια τῆς ζύμης, ἵνα μὴ ἀποτύχῃ εἰς οὐδέν. Δὲν εἶναι ὁ μαθητὴς ὅστις πταίει εἰς τι τὸ ἀνώμαλον, ἀλλὰ ὁ διδάσκαλος ἐξ ἀνικανότητος νὰ ἀντιληφθῇ τὴν αἰτίαν καὶ νὰ προλάβῃ τὸ κακόν.

Ὁ διδάσκαλος ὀφείλει νὰ εἶναι πρῶτος καὶ σοβαρὸς καὶ ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς μαθητάς του, ὥστε νὰ σέβωνται καὶ νὰ ἀγαποῦν αὐτόν. Εἰς τὰ διαλείμματα νὰ παρακολουθῇ τὰς κλίσεις καὶ ροπὰς τῶν μαθητῶν, χωρὶς νὰ δίδῃ αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν. Ἐνίοτε νὰ ἀναμιγνύεται εἰς τὰ διάφορα παίγνια τῶν, συμμεριζόμενος τὴν χαρὰν καὶ ἱκανοποίησιν τῶν μαθητῶν ὡς συμμαθητὴς τῶν. Τὸ ἔργον τοῦ διδασκάλου - παιδαγωγοῦ εἶναι δύσκολον· εἶναι ἐπιστήμη ἀνωτέρα, διότι ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ θὰ διέλθουν οἱ μαθηταὶ διὰ νὰ λάβουν ὡς χρηστοὶ πολῖται θέσιν εἰς τὴν μεγάλῃν κοινωνικὴν οἰκογένειαν.

Πόσας φορές οἱ διδάσκαλοι δὲν ἠδίκησαν τοὺς μαθητάς

των, ἀπὸ ἀδιαφορίαν ἢ ἀντιπάθειαν πρὸς αὐτούς, καὶ τοὺς προκάλεσαν «ψυχικὰ τραύματα», ἅτινα ἡμεῖς ὀνομάζομεν «πνευματικὰ στίγματα», ποὺ ποτὲ δὲν ἐξηφανίσθησαν ἐκ τῆς ζωῆς των!

Οὐδέποτε πταίει ὁ μικρὸς μαθητῆς, ἀλλ' ὁ διδάσκαλος· πλὴν ἐὰν ὁ μαθητῆς ἐκ φύσεως εἶναι καθυστερημένος, ὁπότε ὑπάρχουν ἄλλα μέσα διὰ νὰ ἀναδειχθῇ καὶ οὗτος, χωρὶς νὰ πληγώνετε τὴν τρυφερὰν καρδίαν του καὶ νὰ τὸν μεταβάλετε εἰς κακοποιὸν στοιχείον.

Προσοχὴ εἰς τοὺς διδασκομένους! Τὰ αἷτια τοῦ κακοῦ, εἶπον, εὐρίσκονται εἰς τὴν ἀμάθειαν τῶν διδασκόντων.

Καμμία παιδαγωγικὴ δὲν εἶναι ἐν τάξει. Τὸ μάθημα τοῦτο ἔχει ὑψίστην σημασίαν διὰ τὸν ἄνθρωπον τοῦ μέλλοντος: "Οἱ δὲν εἶναι ἄξιοι δι' ὄρισμένα ἐπαγγέλματα. Ἔχετε τὰς εὐθύνας σας ἔναντι τῶν ἀδελφῶν σας, ἀλλὰ καὶ τοῦ Θεοῦ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 64η

Ἡ ἀμβλυνοῖς τῆς πνευματικῆς διορατικότητος

Τὸ πνεῦμα διὰ τῆς συνεχοῦς ἐρεύνης, παρατηρητικότητος καὶ στοχασμοῦ, ὀξύνεται καὶ φθάνει μέχρι τοῦ σημείου νὰ διοραταί. Παραλλήλως πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος καλλιεργεῖται καὶ ἡ πίστις πρὸς τὴν Ἀνωτάτην Ἀρχήν, ἵνα ὁ ἄνθρωπος κατορθώσῃ νὰ προβλέπῃ, νὰ προλαμβάνῃ, καὶ νὰ προφητεύῃ.

Εἴπομεν καὶ ἄλλοτε, ὅτι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα διὰ μέσου τῆς πίστεως διαπλάσσεται καὶ δυνατόν νὰ υπερβῇ τὸ ὄριον τῆς γνώσεως. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ὁ ἐπιστήμων ἢ μὴ, μειώνει τὴν ἔντασιν τῆς πίστεώς του, διότι θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἄξιον ἐργάτην τῶν ὑψηλῶν του ἰδεῶν καὶ δὲν φροντίζει διόλου νὰ κλαδεύσῃ τὸν ἀφανῆ κορμὸν τοῦ ἐγωῖσμοῦ του, ὅστις λαμβάνει διαστοάσεις ἐπικινδύνους.

"Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δι' ὁποιοῦδήποτε μέσου φθάσῃ εἰς τὸ ἀπόγειον τῆς γῆινης γνώσεως καὶ στερεωθῇ ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται, καλὸν εἶναι νὰ συγκρίνη τὰς γνώσεις του μετὰ αὐτὰς ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ἐκπεμπομένας, νὰ ἀντιληφθῇ τὴν τεραστίαν δια-

φορὰν τῶν ἀντιθέτων γνώσεων, νὰ πεισθῆ περὶ τῆς Ὑπερτάτης Ἀρχῆς, καὶ ὡς ἄριστος κηπουρὸς νὰ κλαδεύσῃ τοὺς κλάδους τοῦ ἐγωϊσμοῦ τοῦ εἰδ' ἄλλως, ὅ.τι διὰ κόπων ἀπέκτησεν θὰ τὸ ἀπωλέσῃ ἄμεσα διὰ τῆς ἀμβλύνσεως τοῦ πνεύματος του. Δηλαδή, ὁ χαρακτηρισμὸς ποὺ δίδει ὁ γνώστης τῶν πάντων εἰς τὸν ἑαυτὸν του, τὸν καθιστᾷ ἀνίκανον νὰ ἴδῃ τὰ πλησιέστερα πρὸς αὐτὸν ἀντικείμενα καὶ νὰ σχολιάζῃ ἀσκόπως αὐτά.

Ἡ ἀμβλυνσις εἶναι ἀσθένεια τοῦ πνεύματος ποὺ ἤδη ἔχει φθάσει εἰς τὸ ἀπόγειον τῆς γηϊνῆς γνώσεως καὶ ἐκ τοῦ ὕψους πίπτει εἰς τὸ βάθος τοῦ σκοτεινοῦ.

Ἡ μεγαλοφυΐα παρακρούει καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ στάδιον τῆς παραφροσύνης.

Διατί;

Διότι τὸ πνεῦμα, ἐν τῇ ἀνυψώσει του, κατήργησεν τὴν πίστιν του πρὸς τὸν Δημιουργόν, ἀπὸ φιλοδοξίαν ἐγωκεντρικὴν, καὶ ἔλαβεν τὴν πρέπουσαν ἀμοιβήν του, ὥστε νὰ διαμφισθητοῦνται οἱ πρότεροί του λόγοι, ἐὰν εἶχον θάσιν ἠθικὴν ἢ ὄχι.

Ἡ ἀμβλυνσις τοῦ πνεύματος εἶναι τὸ καρκίνωμα τῶν γνώσεων σας!

Εἶναι τόσον ἰδιότροπος καὶ ἀνυπόστατος ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητεῖ τὸ φῶς, ὥστε ὡς ἑτερόφωτον νὰ ἀμφιφᾷ τὴν πραγματικὴν πηγὴν καὶ νὰ ἐκμηδενίζεται ἐντὸς τοῦ σκότους του.

Ὅταν, ἀδελφοί, ἀνέρχεσθε τὴν κλίμακα τῆς γνώσεως, διὰ νὰ μὴ σκοντάψετε εἰς τὴν πορείαν σας, ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν τὸ πολυτίμον φῶς τῆς ἐλπίδος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν πίστιν σας.

Δίχως πίστιν, θαδίζετε ἀπερισκέπτως ἐντὸς τοῦ σκότους. Ὅταν δὲ συνοδεύῃ καὶ ἡ ἀγάπη σας τὴν πίστιν, τότε οὐδενὸς ἀνάγκην ἔχετε. Βοηθεῖσθε ἀπὸ τὴν Ἀρχὴν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἥτις σᾶς ὀδηγεῖ ἀσφαλῶς καὶ ἐπαξίως εἰς τὰ ἀνώτερα τῆς Δημιουργίας μυστήρια.

Τὰ ἀποστατοῦντα Πονηρὰ Πνεύματα

Ἀποσταῖται ὑπάρχουν μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ μεταξύ τῶν πνευμάτων. Μεταξύ τῶν πνευμάτων ἀποστατοῦν τὰ ἄσπατα, κακὰ καὶ χαμηλὰ πνεύματα ὅχι τὰ ἐξελιγμένα, διότι αὐτὰ ἔχουν ἐπίγνωσιν τῆς θέσεώς των.

Ἐκ τῶν πονηρῶν πνευμάτων ἀποστατοῦν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐπὶ ἀπείρους αἰῶνας συνειργάζοντο μετὰ τοῦ Ἐωσφόρου. Ἀποκοτοῦν γνώσεις καὶ πολλοὺς τρόπους πρὸς ἔλξιν. Λόγω ὅμως τῆς γνώσεώς των, ἀντιλαμβάνονται ὁποῖον πολῦτιμον χρόνον ἀπώλεσαν ὡς ὑπηρετὰι τοῦ Κακοῦ καὶ τότε, διὰ τῆς πειθοῦς τῶν μεγάλων Ἀρχηγῶν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἀποστατοῦν καὶ εἰσέρχονται εἰς τὸ Κέντρον τῶν Διερχομένων. Ἐλεύθερα ἀπὸ πάσης δεσμεύσεως, πλανῶνται ἐπὶ ὀρισμένῳ χρόνῳ, μέχρις ὅτου ὁ Κύριος δώσει τὴν ἄδειαν τῆς ἐνσαρκώσεώς των καὶ δοκιμασθῶν εἰς ἀντοχὴν, μεταξύ σφύρας καὶ ἄκμονος.

Ἐπειδὴ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ὁ χρόνος εἶναι ἀνύπαρκτος, τὰ ἀποστατοῦντα πνεύματα, προτοῦ ἐγκαταλείψουν τὴν προτέραν των θέσιν παθαίνουν ἓνα εἶδος ἀνίας καὶ δὲν δύνανται πλέον νὰ ἐξυπηρετοῦν τὸν αὐτὸν ἀρχηγόν· τὸν ἐγκαταλείπουν μόλις τοὺς παρουσιασθῆ ἢ κατάλληλος δι' αὐτὸ εὐκαιρία.

Κάποτε εἰς τοὺς αἰῶνας, ὁ Ἐωσφόρος θὰ μείνῃ μοναχός· σήμερον ἔχει πολλοὺς ὁπαδοὺς καὶ δὲν τὸν ἐνδιαφέρει πόσοι θὰ τὸν ἐγκαταλείψουν. Ὄταν ὁ Ἐωσφόρος μείνῃ ὀλομόναχος, τότε θὰ συμβῆ τὸ μεγάλο κακόν· δὲν θὰ ἔχη ὅμως ὁπαδοὺς, οἱ ὁποῖοι ὡς ἀποσταῖται μὲ συνολικὴν ἰσχὴν ἴσην πρὸς αὐτόν, θὰ ἐκμηδενίσουν τὸ Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ.

Τὰ ἀποστατοῦντα πονηρὰ πνεύματα κατέχουν ἀρκετὰ ἐκ τῶν μικρῶν μυστηρίων τοῦ Οὐρανοῦ· καὶ ἡ ὑπερφυσικὴ αὐτῆ τέχνη εἶναι τόσο καλὰ χαραγμένη εἰς τὸ ὑποσυνειδητόν των, ὥστε ἐπανερχόμενα εἰς τὴν Γῆν διὰ τῆς μετενσαρκώσεως ἔχουν, ἢ μᾶλλον διατηροῦν τὰς ὑπερφυσικὰς των δυνάμεις, ἀκριβῶς διὰ νὰ δοκιμασθῶν τίνι τρόπῳ θὰ μεταχειρισθῶν αὐτάς.

Ἀπὸ τὴν γενικὴν Ἱστορίαν δύνασθε νὰ εὑρετε ἀνθρώπινα ὄντα μὲ μαγικὰς ἰδιότητας. Δὲν λέγω, ὅτι τοιαῦτα πνεύματα εἶναι ἢ ἔγιναν ἀγγελικὰ· συμβαίνει ὁμως νὰ πράττουν τὸ καλὸν καὶ νὰ κερδίζουν ἔδαφος εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, καὶ ἄλλα ὡς αὐτὰ νὰ παραμένουν στάσιμα. Ὅλιγα δὲ ἐξ αὐτῶν νὰ ἐκμεταλλεύωνται τοὺς ἀδελφούς των. Πωλοῦν τὰς ὑπερφυσικὰς των δυνάμεις πρὸς ἀπόκτησιν ἰσχύος καὶ κύρους. Εἰς ἐξ ὧν αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, τοῦ ὁποίου τὰ κατορθώματα, διὰ τῶν θαυμάτων του, εἶναι γνωστὰ εἰς τὴν ἱστορίαν.

Ἐπὶ τῆς ἕκτα καὶ ἄλλοι ἄγνωστοι μεταξὺ τῶν διαφόρων λαῶν, οἵτινες δὲν ἐκμεταλλεύθησαν τὴν φυσικὴν των δυνάμιν εἰς μέγαν βαθμὸν, φοβούμενοι μήπως τιμωρηθῶν, ἄγνωστον ἀπὸ ποίους.

Ἐνα μέγα μέρος τῶν σημερινῶν σας ἀνεξηγήτων φαινομένων εἰς τινα ἄτομα, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς σκέψεώς των μεταφέρουν τὸν γραφικὸν των χαρακτήρα ἢ εἰκόνας ἐπὶ μέλους τοῦ σώματός των, ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονός ὅτι εἰς προγενεστέραν ὑπαρξίν των ἀνῆκον εἰς τὴν παράταξιν τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Τὰ πρόσωπα ταῦτα δὲν εἶναι ἅγια οὔτε ὅσια, ἀλλὰ μέτρια· ἐξιλεώνονται ἐπὶ δοκιμασίᾳ.

Ἐπὶ τῆς ἕκτα καὶ ἄλλοι ἄγνωστοι μεταξὺ τῶν διαφόρων λαῶν, οἵτινες δὲν ἐκμεταλλεύθησαν τὴν φυσικὴν των δυνάμιν εἰς μέγαν βαθμὸν, φοβούμενοι μήπως τιμωρηθῶν, ἄγνωστον ἀπὸ ποίους.

Ἐνα μέγα μέρος τῶν σημερινῶν σας ἀνεξηγήτων φαινομένων εἰς τινα ἄτομα, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς σκέψεώς των μεταφέρουν τὸν γραφικὸν των χαρακτήρα ἢ εἰκόνας ἐπὶ μέλους τοῦ σώματός των, ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονός ὅτι εἰς προγενεστέραν ὑπαρξίν των ἀνῆκον εἰς τὴν παράταξιν τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Τὰ πρόσωπα ταῦτα δὲν εἶναι ἅγια οὔτε ὅσια, ἀλλὰ μέτρια· ἐξιλεώνονται ἐπὶ δοκιμασίᾳ.

Ἐπὶ τῆς ἕκτα καὶ ἄλλοι ἄγνωστοι μεταξὺ τῶν διαφόρων λαῶν, οἵτινες δὲν ἐκμεταλλεύθησαν τὴν φυσικὴν των δυνάμιν εἰς μέγαν βαθμὸν, φοβούμενοι μήπως τιμωρηθῶν, ἄγνωστον ἀπὸ ποίους.

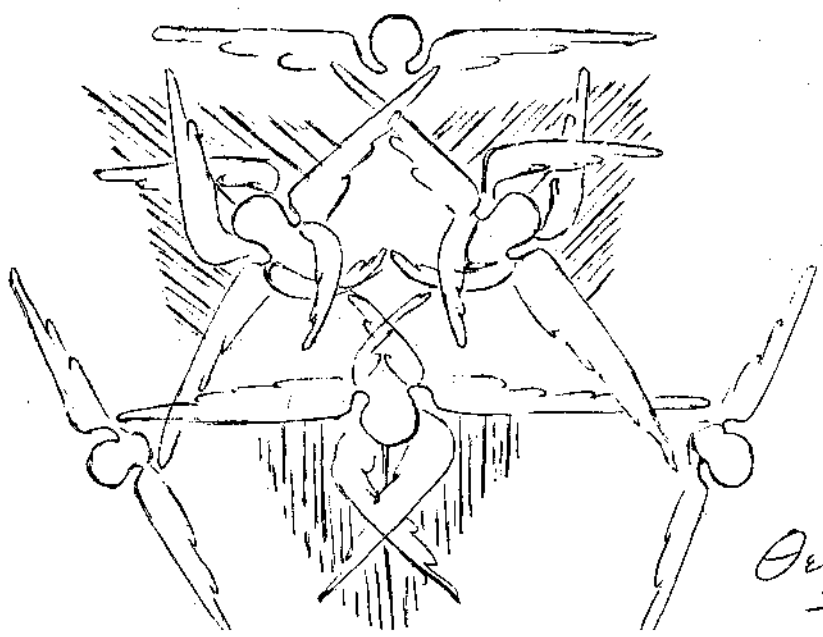
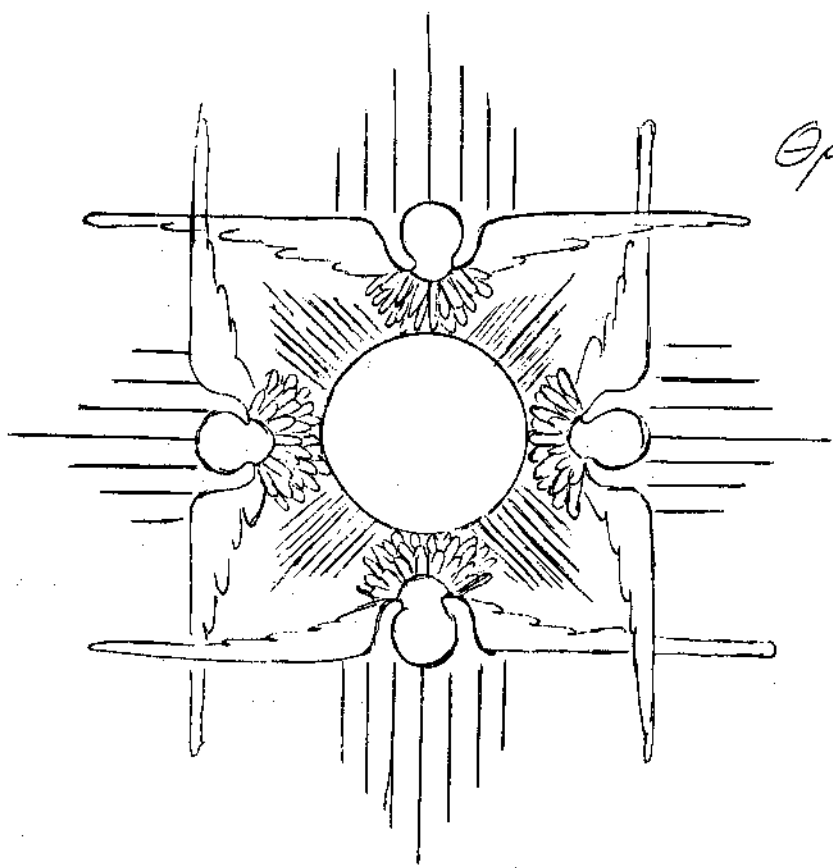
ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 66η

Ἡ Ἐρησκευτικὴ Ἀρχὴ τοῦ Οὐρανοῦ

«Εἶναι δυνατόν», θὰ διερωτηθῆ τις, «νὰ ὑπάρχη καὶ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς Ἐρησκευτικὴ Ἀρχή;». Ἀπαντῶ: Μάλιστα! Εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἢ ὑπαρξίς της. Ἐάν δὲν ὑπῆρχεν, δὲν θὰ ἐφωτίζοντο ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ τομέως οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν ἠθικὴν ὡς βάθρον τῆς συνειδήσεως.

Ἐρησκευτικὴ Ἀρχὴ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, σημαίνει ἠθικὴν

Ορόνος
Τῆ
Ορω

Ορω
Σογ/α

Ta Pazaha Diggiva

ἀκτινοβόλησιν ἐπὶ τῶν γηίνων. Δυστυχῶς, τὴν ἠθικὴν ὑπόστασιν τοῦ ὁ ἀνθρώπου τὴν συγχίζει μὲ ἄλλα νοήματα. Ἡ ἠθικὴ ἀρχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ κατανόησις πρῶτον τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, καὶ δευτέρον ἡ ἔμπρακτος ἐφαρμογὴ αὐτῶν. Ὅτι εἶναι φυσικὸς κανὼν ἐν μέτρῳ, δὲν σημαίνει ἀνηθικότητα, ἀλλὰ ἀνάγκη τῆς κανονικῆς λειτουργίας τοῦ ὄργανισμοῦ.

Ἡ Θρησκευτικὴ Ἀρχὴ τοῦ Οὐρανοῦ ἐμπνέει εἰσχωρεῖ εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα καὶ διδάσκει αὐτό, ἵνα φωτισθῇ καὶ κατὰ σειρὰν διδάξῃ καὶ αὐτὸ εἰς τοὺς ἀδελφούς του τὰ ὀφέλη τὰ ἀπορρέοντα ἐκ τῆς Ἠθικῆς Ἀρχῆς.

Ἡ ἠθικὴ εἶναι ἀγνὸν προῖόν τῆς Ἀγάπης. Δὲν δημιουργεῖ πόνον, ἀπόγνωσιν, ταπεινώσιν καὶ συσκότισιν εἰς τὰ ἀλλότρια πνεύματα. Ἀντιθέτως, ζωογονεῖ, δίδει ἐλπίδας ἐπὶ τῆς θάσεως παντὸς ἀγαθοῦ καὶ καλοῦ, ἰσοπεδώνει τὴν ἀμάθειαν, φωτοδοτεῖ καὶ ἀναγνῶν τὸν ἀδελφόν. Ἡ ἠθικὴ εἶναι ἡ θάσις τῆς ἀληθοῦς γνώσεως.

Ἀνήθικος δὲν λέγεται ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἔχει ἠθικὴν, ἀλλὰ ὁ ἐνεργῶν ἀπερισκέπτως, χωρὶς μέτρον, καὶ ὁ ἐπωφελοῦμενος ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν τῶν ἀδελφῶν του εἰς θάρος των καὶ μὴ ἀναγνωρίζων πᾶν τὸ καλὸν καὶ ὀφέλιμον, ποὺ προσφέρουν εἰς αὐτὸν οἱ συνάνθρωποί του.

Ἡ Ἀρχὴ μας ἐπὶ τοῦ τομέως αὐτοῦ, ἔχει εὐθύναι. Εἶναι θαρὴ τὸ ἔργον τῆς ἠθικῆς.

Ἡ ἠθικὴ διαιρεῖται εἰς πολλὰ μέρη. Κάθε μία πτυχὴ τῆς ἠθικῆς ἔχει καὶ τὸν Ἀρχηγόν της ὅλοι ὁμοῦ ἀποτελοῦν τὴν Θρησκευτικὴν Ἀρχὴν τοῦ Οὐρανοῦ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν μελλοῦτον Ἱερὸν Χρυσόστομον, μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος τῆς ψυχικῆς του διαθέσεως.

Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος τοῦ προσέφερον ὡς Κέντρον του τὸν λαμπρότερον Ἀστέρα τοῦ Οὐρανοῦ. Ὁ Ἀστὴρ οὗτος εἶναι μικροῦ μεγέθους, ἀλλ' ἡ λάμψις του εἶναι τεραστία. Τὸ φῶς του εἶναι τόσον ἀγνόν, ὥστε αἱ ἀκτῖνες του δύνανται νὰ ἐξαγνίσουν πάραυτα ὁποιοδήποτε καὶ νὰ τὸν μετατρέψουν ἀπὸ μέλανα εἰς λευκόν. Ἡ ἀκτίς τοῦ Ἀστέρος αὐτοῦ ἐπέπεσεν ἐπὶ τοῦ Παύλου, ὅταν αὐτὸς ἐδίωκεν τοὺς ἀθῶους χριστιανούς τῆς ἐποχῆς του. Καὶ ἀπὸ πολέμιος, μετεστράφη εἰς μέγαν ὀ-

περασπιστήν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Αἱ ἀκτῖνες αὗται ἐπιπίπτουν ἐκεῖ ὅπου ὁ Κύριος κρίνει καλόν.

Ὁ Ἀσπὴρ οὗτος συνδέεται μὲ ὅλα τὰ Ἐπουράνια Κέντρα τῆς Διοικούσης μας Ἀρχῆς. Εἶναι σεβαστὸς ἐξ ὅλων μας καὶ μόνον ἡμεῖς γνωρίζομεν τὰ μυστήρια Αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον φέρει τὴν ἱερότητα ἐν πνεύματι καὶ ψυχῇ τοῦ πλέον ἱεροῦ Προσώπου μετὰ τὴν Τριαδικὴν Θεότητα. Λέγω προσώπου, διότι σεῖς ἔστω καὶ ἀπὸ φήμης τὸν ἐγνωρίσατε ὡς ὑψηλὴν φυσιογνωμίαν καὶ παραμένει τοιαύτη εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Ὁ Κύριος εἰς τὰς μεγάλας συγκεντρώσεις του τὸν ἔχει ἐκ δεξιῶν Του καὶ μετ' αὐτοῦ ἀνταλλάσσει σκέψεις μυστικὰς καὶ ἀπορρητῶν ἀκόμη καὶ ἀπὸ πολλοὺς Ἀρχηγοὺς τῆς Βασιλείας Του.

Ὅμιλῶ διὰ τὸν Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, διὰ νὰ σὰς κατατοπίσω ποία εἶναι ἡ θέσις του καὶ τὸ Ἔργον του. Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Χρυσοστόμου ὑπάρχουν πολλοὶ Ἄγγελοι· κόπι πού δὲν παρατηρεῖται ἔστω καὶ εἰς τοὺς Ἀστέρας τοῦ Κυρίου.

«Διατί;», θὰ ἐρωτήσετε.

Διότι τὸ ἔργον του εἶναι λεπτόν, παρὰ τὴν βαρύτητα τῆς εὐθύνης. Εἶναι ὁ μοχλὸς τῆς ὑποστάσεως κάθε ὄντοτος· εἶναι ἡ ἐννοια τοῦ ἀσυλλήπτου εἰς τὰ θάθη τῆς ψυχῆς· εἶναι ὁ αἰθὴρ τῆς ἀοράτου διεισδύσεως εἰς τὴν οὐσίαν, τὴν ὁποίαν κρατεῖ ὑπὸ ἀπόλυτον ἐχεμύθειαν.

Ὁ Χρυσόστομος ἦτο χρυσοῦς ἐν τῇ Γῇ καὶ ἐγένετο Ἀδάμας εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 67η

Κατηγορίαι τῶν Φυλάκων Ἄγγέλων

Κάθε ἄνθρωπος εὐρισκόμενος ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ὕλικου Κόσμου, ἔχει ἀπαραιτήτως τὸν ἄγγελόν του φύλακα. Οἱ ἄγγελοι οὗτοι εἶναι πνεύματα, τὰ ὁποῖα ἐξυπηρετοῦν τὸ Βασιλείον μας, διὰ νὰ τύχουν ἀνωτέρας ἐξελιξεως.

Ὅλοι οἱ φύλακες ἄγγελοι δὲν ἔχουν τὴν αὐτὴν ἰσχύν ὑπάρχουν πολλαὶ κατηγορίαι μεταξὺ αὐτῶν. Ἀκόμη καὶ οἱ μεγάλοι Διδάσκαλοι τοῦ Οὐρανοῦ ὑπάγονται εἰς μίαν ἀνωτά-

την κατηγορίαν τῶν φυλάκων ἀγγέλων. Μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι οἱ μεγάλοι Διδάσκαλοι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνωνται φύλακες ἀγγελοὶ ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι ἄξιοι τῆς προστασίας των.

Πολλάκις μία ἀνθρώπινος ὀντότης δυνατὸν νὰ ἔχη πολλοὺς φύλακας ἀγγέλους· ὁ καθείς ὁμοῦς ἐξ αὐτῶν τὸν προστατεύει εἰς διάφορον ἀπὸ τοῦ ἄλλου τομέα. Ἀκριβῶς ὅπως συμβαίνει καὶ εἰς τὴν Γῆν μὲ ἐπιπολαιότητα, ὁ εἰς νὰ εἶναι ὁ διδάσκαλος τῶν μαθηματικῶν, ὁ ἕτερος τῆς ἀγωγῆς, ὁ ἄλλος τῆς ἱστορίας κ.ο.κ.

Ἐπειδὴ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς δὲν ὑφίστανται ἐθνικότητες, διότι ἡ Πολιτεία εἶναι μία δι' ὅλας τὰς ψυχὰς τοῦ κόσμου σας, δυνατὸν εἰς Ἰνδὸς νὰ εἶναι ὁ ἀγγελος φύλαξ ἑνὸς Φιλλανδοῦ, ἢ εἰς Ἰσραηλίτης νὰ εἶναι ὁ ἀγγελος φύλαξ ἑνὸς Ἑλληνοῦ.

Ἡ Πολιτεία τῶν ψυχῶν ὀνομάζεται «Λευκὴ Πολιτεία», διότι αἱ ψυχαὶ εἶναι λευκαί, ἤτοι ἀπηλλαγμέναι τῆς ὕλης. Ἄρα, εἰς τοὺς Οὐρανοὺς δὲν ὑφίσταται ἡ ὄρασις τοσοῦτων πειρασμῶν ὡς εἰς τὴν Γῆν. Τὸ συμφέρον εἰς τὸ Βασιλεῖόν μας ἀγνωεῖται τελείως, ἢ μᾶλλον ὑπάρχει συνολικὸν συμφέρον τοῦ πνεύματος, ἤτοι ἡ ἐκλέπτυνσις καὶ συνεχῆς καλλιέργεια τῆς γνώσεως.

Τὰ Χερουβείμ καὶ Σεραφεῖμ εἶναι δύο τάξεις τῶν Ἀγγέλων, ποὺ ἀνήκουν εἰς τὸν ΑΝΑΡΧΟΝ. Ἔχουν καὶ αὐτὰ τὰς διαιρέσεις καὶ ὑποδιαιρέσεις των. Ἐὰν σὰς δώσω πλήρη περιγραφὴν αὐτῶν, οὐδὲν θὰ ὠφεληθῆτε, διότι δὲν ἔχουν οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τὸν ὑλικὸν κόσμον. Τὴν σύνθεσιν των θὰ μάθετε ὅταν εὐρεθῆτε εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, καὶ μάλιστα μὲ ἐνδεικτικὸν προβιθασίμου, ἤτοι νὰ μὴν ἔχετε θάρα πολλὰ.

Εἰς τὰς δύο μεγάλας ταύτας τάξεις τῶν Ἀγγέλων καὶ Ἀρχαγγέλων συμπεριλαμβάνονται οἱ Ὑμνωδοὶ καὶ Μουσικοί. Οἱ ἄοιδοὶ εἶναι τόσον καλλίφωνοι, ὥστε νὰ ὑπάρχη τελεία διαφορὰ φωνῆς μεταξὺ ἀγνῆς καὶ μὴ ἀγνῆς φωνῆς.

Εἰς τοὺς ἰδίους κύκλους συγκαταλέγονται καὶ οἱ Φρουροὶ τοῦ Παναγάθου. Θὰ ἐρωτήσετε: «Ἐχει ἀνάγκην Φρουρῶν ὁ Ἄναρχος, Ὅστις εἶναι τὸ πᾶν τοῦ παντός;». Ὅχι, ἀπαντῶ. Οἱ Φρουροὶ οὗτοι τιμῆς ἕνεκεν ὠνομάσθησαν «Φρουροὶ τοῦ Ἄναρχου». Εἶναι οἱ ἀγγελιαφόροι τῶν Συμπάντων κλπ.

Εἰς μέγας Διδάσκαλος ἢ Ἀρχηγός εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, δυνατὸν νὰ ἔχη τὴν φροντίδα πολλῶν συνάμα ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων. Ὁ Πλάτων λ.χ. εἶναι Ἄγγελος Φύλαξ ἀρκετῶν γηϊνῶν ὄντοτήτων, ὡς καὶ ὁ Πλούταρχος, Ἀριστοτέλης, Φραγκίσκος τῆς Ἀσίζης, Θωμᾶς ὁ μαθητὴς τοῦ Κυρίου, Γεώργιος ὁ Τροπαιοῦχος καὶ ἄλλοι. Τουναντίον ὑπάρχουν ἄτομα τὰ ὁποῖα ἔχουν πολλοὺς ἀγγέλους φύλακας (πρωτάριοι).

Οἱ ἄγγελοι φύλακες εἶναι ψυχαὶ ἄνευ πτερύγων, ταχύταται εἰς τὰς ἐνεργείας των. Ἡ ταχύτης των εἶναι ἀπερίγραπτος· δὲν θὰ τὴν ἐννοήσετε, ἐὰν ἐπιχειροῦσα δι' ἀριθμῶν νὰ δώσω μίαν εἰκόνα.

Παρ' ὅτι εἰς τὴν Γῆν σας ὅλο καὶ αὐξάνεται ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων τῆς, ἐδῶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ψυχῶν εἶναι τεράστιος. Δι' ὅλους ὑπάρχουν θέσεις. Πολλὰ ἐκ τῶν ψυχῶν τοῦ Οὐρανοῦ ἐπανενσαρκοῦνται συνεχῶς· τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ἐνσαρκοῦνται ψυχὰι αἱ ὁποῖαι οὐδέποτε προηγουμένως ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν Γῆν σας, τόσον ἐκ τῶν ἀγαθῶν ὅσον καὶ ἐκ τῶν πονηρῶν. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουν καὶ ψυχὰι αἱ ὁποῖαι συνειργάζοντο μετὰ τοῦ Ἐωσφόρου ἐπὶ χιλιάδων αἰῶνων καὶ ἀπεσπάτησαν, ἵνα δοκιμασθοῦν εἰς τὴν Γῆν, μὲ τὴν μυστικὴν των ἰσχὺν ἐν ἐνεργείᾳ, διὰ νὰ κριθοῦν ἀπὸ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον.

Μήπως ὁ Θεὸς δὲν γνωρίζει τὴν ποιότητά των; Ἀλλὰ διὰ τοῦ μέσου αὐτοῦ ἀφήνει τὸν Πνευματικὸν Κόσμον νὰ εἰσέρχεται ὅλο καὶ περισσότερον εἰς τὰ μυστήρια τῆς Δημιουργίας, διευκολύνοντας διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ τὴν ἀλάθηστον ἔρευνάν των.

Ἄγιος ὁ Θεός, Ἄγιος Ἰσχυρός, Ἄγιος Ἀθάνατος, Ἐλέησον ἡμᾶς. Δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς ἄγιος ἰσχυρότερος καὶ ἀθάνατος ὡς ὁ ΘΕΟΣ, ὁ Δημιουργήσας τὰ πάντα ἐν τῇ τελειότητι Αὐτοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου προσμένομεν νὰ μᾶς ἐλεήσῃ, ἀφοῦ πρῶτον φωτίσῃ τὸ πνεῦμα ἡμῶν καὶ ἀντιληφθῶμεν τί ἐστὶ Πίστις, Δικαιοσύνη, καὶ Ἀγάπη. Ὅταν τὰς τρεῖς αὐτὰς λέξεις τὰς συνδυάσῃς καὶ τὰς ἐγκολπωθεῖς, ἔχεις ἐντός σου τὴν Ἰσχὺν τῆς Θεότητος.

Ὁ φόβος εἶναι κώδων ἀφυπνίσεως διὰ τὸν κίνδυνον

Ἐπιπλέον, ἔστιν ἡ ἀναγκαῖα ἀναχαίτις, ἡ ἀναγκαῖα ἀναχαίτις, ἡ ἀναγκαῖα ἀναχαίτις.

Ὁ φόβος πολλάκις συγκρατεῖ τὸν ἄνθρωπον, καλῶς ἢ κακῶς, νὰ προσῆ εἰς τὴν τάδε πράξιν ἢ νὰ εἴπῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐθεώρει μυστικόν.

Θὰ ἐρωτήσουν μερικοὶ ἐκ τῶν ἀδελφῶν: «Διατί ὁ Θεὸς ἐμφύσησεν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν φόβον; Εἶναι ὁ φόβος προτέρημα ἢ ἐλάττωμα;».

Ὁ φόβος διαπιστώνει, ὅτι αἱ σκέψεις καὶ πράξεις τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶναι τελείως ὀρθαί, ἀλλ' οὔτε γνωρίζει ὁ ἄνθρωπος τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν. Ὁ φόβος δὲν εἶναι προτέρημα, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐλάττωμα· δυνατόν ὅμως εἰς περιπτώσεις τινὰς νὰ εἶναι ἐλάττωμα καὶ εἰς ἄλλας προτέρημα. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ ὑπαρξίς του, ὡς συνειδητὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀναχαίτις, εἶναι ἀναγκαῖα.

Πολλάκις ὁ φόβος προλαμβάνει τὸ ἐπικείμενον κακόν, δηλαδὴ μεταβάλλεται εἰς κώδων ἀφυπνίσεως διὰ τὸν κίνδυνον. Ἄλλοτε πάλιν ὑποβάλλει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν αὐτοσυγκέντρωσιν καὶ τοῦ δίδει μίαν πολύτιμον εὐκαιρίαν νὰ αὐτοζυγίζει τὰς ἀποφάσεις του, ἵνα μὴ περιπέσῃ εἰς σφάλματα χονδροειδῆ καὶ μειωθῇ τὸ ἠθικόν του.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀπωλέσῃ τὸ συναίσθημα τοῦτο, τότε σημαίνει, ὅτι ἔχει παρακρούσεις, αἱ ὁποῖαι τὸν ὀδηγοῦν εἰς ἓν εἶδος παραφροσύνης, ὅποτε τὸ πνεῦμα του δὲν λειτουργεῖ κανονικῶς καὶ ὀφείλει νὰ προσέχῃ τὸν ἑαυτόν του, νὰ ἀναπαύεται καὶ νὰ ἡρεμῇ τὴν ψυχικὴν του κόπωσιν, μὴ σκεπτόμενος τὰς ὀχληρὰς σκέψεις καὶ τὰς εἰκόνας τῆς ζωῆς, αἱ ὁποῖαι τοῦ ἐπαναφέρουν εἰς τὴν μνήμην σκηναί ἀπαισιοδοξίας, τολμηρὰς καὶ μὴ ἐνδεδειγμένας εἰς ἄνθρωπον τοῦ ὁποῖου τὸ πνεῦμα εἶναι διαυγὲς καὶ ἡρεμον.

Ὁ φόβος εἶναι συγκράτησις καλῆς ἢ κακῆς μας ἐκδηλώσεως. Εἶναι προτιμώτερον νὰ ἀπωλέσῃς ἐκ φόβου τὴν καλὴν ἐκδήλωσίν σου, παρὰ νὰ ἐκδηλώσῃς τὴν κακὴν τοιαύτην.

Ὁ φόβος πρὸς τὸν Θεόν, λαμβάνει ἄλλην ἔννοιαν: Τὴν

συνετότητα, ἵνα μὴ ἐκτροχιασθῆς ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ περιπέσης εἰς τὸν θόρβορον. Ὁ φόβος οὗτος εἶναι προστατευτικός, φωτεινὸς διὰ τὸ πνεῦμα καὶ ἄξιός διὰ κάθε τίμιον καὶ εὐσυνείδητον ἄνθρωπον. Ὁ φόβος πρὸς τὸν Θεὸν δὲν εἶναι ἀδυναμία τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος· εἶναι δύναμις θεία, ἥτις σὲ ἀποτρέπη νὰ πράξης ἢ νὰ εἴπῃς κάτι τὸ κακόν.

Ἐν τῇ γῆϊνῃ ζωῇ ὁ φόβος προειδοποιεῖ τὴν ὄντοτητα νὰ εἶναι προσεκτικὴ, σώφρων καὶ δικαία εἰς τὰς κρίσεις καὶ ἀποφάσεις τῆς. Ἄρα, εἶναι ἀναγκαῖος δείκτης τῆς συμπεριφορᾶς μας πρὸς πάντας. Εἶναι τὸ μέσον τῆς σταθμίσεως τοῦ ἀδήλου μετὰ τοῦ γνωστοῦ. Εἶναι τὸ σημεῖον τῆς ἀνάπαυλας διὰ τὴν ὀρθὴν σκέψιν.

Ὅταν ὁ ἀσθενὴς φοβῆται διὰ τὴν ζωὴν του, τοῦτο ἐπιδεινώνει τὴν κατάστασίν του· ἀλλὰ διὰ τοῦ μέσου τῆς ἐλπίδος ἐξουδετερώνεται ὁ φόβος, καὶ ἡ στασιμότης τῆς ἀσθενείας, δι' ἄλλου ἰσχυροτέρου μέσου, ποὺ λέγεται Πίστις, ἀναπτερόνεται τὸ ἠθικόν καὶ ἐπιδρᾷ εὐμενῶς ἐπὶ τῆς ὄντοτητος.

Φόβος εἶναι ὁ διαιτητῆς μεταξὺ ἀπογνώσεως καὶ ἐλπίδος.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 69η

Διατί ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὸν ἰδικόν του Ἄγγελον φύλακα

Ἴδου ἡ ἀπορία τοῦ ἐρευνητοῦ, ὅστις δὲν γνωρίζει ποῦ πρέπει νὰ ἀποταθῆ διὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν. Εἰς τὰς ἀνθρωπίνους γνώσεις δὲν δύνασθε νὰ βασισθῆτε. Ἡ ἐπιστήμη ἐρευνᾷ· δὲν ἐπιτυγχάνει τοῦ σκοποῦ τῆς, καὶ ὁ ἄνθρωπος, μὴ γνωρίζων πῶς νὰ διαλευκάνῃ τὸ μυστήριον τοῦτο, διὰ τῆς φαντασίας του προσπαθεῖ νὰ δώσῃ καλὴν ἢ κακὴν ἐξήγησιν, χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ εἶναι θέβαιος περὶ τῶν ὄσων λέγει.

Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλοῦν: Νὰ ἀποταθῆτε διὰ μέσου τοῦ μεσάζοντος πρὸς τὰ ἀόρατα Πνεύματα. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἀκόμη ὑπάρχουν Πνεύματα ὑλιστικά, πολὺ χαμηλά, τὰ ὁποῖα χάριν ἀστείότητος σᾶς ἐμπαίζουν καὶ δυνατὸν νὰ σᾶς φέρουν εἰς τὸ ἀδιέξοδον, ἀδιαφοροῦντα ἐὰν οἱ ἐν τῇ Γῆ ἀδελφοί των ζητοῦν ἐξ αὐτῶν τὴν συμπαράστασίν των, ἥτοι νὰ τοὺς βοη-

θήσουν εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐρεύνης των. Διὰ τοῦτο ἀνέλθαι ἐγώ, ὁ Ὅμηρος, διὰ τῆς ἀλανθάστου ταύτης Ὁδοῦ τοῦ Κυρίου νὰ λύσω τὴν ἀπορίαν σας.

Ὅταν, ἀγαπητοί μου, ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται, ὡς θρέφος ἔχει τὴν ἀνάγκην τῶν γονέων του. Οἷτοι εἶναι οἱ πρῶτοι προστάται του. Ἐὰν οἱ γονεῖς ἔχουν συνειδησιν καθαρὰν καὶ εἶναι κάπως φωτισμένοι, γνωρίζουν ἐνστικτωδῶς πῶς ἀνοτρέφουν τὰ τέκνα. Ἡ νέα ψυχοπνευματικὴ ὄντοτης ἐμφανίζεται εἰς τὸν ὑλικὸν κόσμον ὡς θρέφος, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνάγκην περιθάλψεως καὶ ἀσκήσεως, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον τῆς ὠριμότητός του.

Ἀποθνήσκων ὁ ἄνθρωπος, ἐκμηδενίζεται τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχοπνευματικὴ του ὄντοτης εὐρίσκεται εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν τοῦ νηπίου· καὶ οὕτω ἔχει ἀνάγκην ἐνὸς ὁδηγοῦ, ὅστις εἶναι ὁ ἄγγελός του φύλαξ.

Εὐρισκομένη ἡ ἀποδημήσασα ὄντοτης εἰς τὴν κατάστασιν τῆς σκοτεινῆς μεταναστεύσεως καὶ μὴ γνωρίζουσα τί τῆς συμβαίνει, πῶς γίνεται νὰ ἐμφανίζεται εἰς πολλοὺς κατ' ὄναρ ἢ καὶ ὡς ὄραμα; Τοῦτο εἶναι τὸ ἄσπρικόν της σῶμα, τὸ ὁποῖον εἶναι διὰ νήματος συνδεδεμένον μὲ τὴν ὄντοτητα καὶ διὰ τῆς ὑποβολῆς τοῦ ἀγγέλου φύλακος εἰδοποιεῖ εἰς τοὺς οἰκείους ἢ γνωστοὺς της τὴν φυγὴν της ἐκ τοῦ κόσμου τῆς ὕλης!

Μέχρις ὅτου ἡ ψυχὴ συνηθίσῃ κάπως τὴν νέαν της ζωὴν, ὁδηγεῖται ὑπὸ ἐνὸς φύλακος ἀγγέλου. Ὁ ἄγγελος φύλαξ εἶναι ὁ νέος γονεὺς τῆς ἀποδημησάσης ψυχῆς. Ἴδού, διατί εἶναι ἀπαραίτητοι εἰς τοὺς Οὐρανούς.

Ὡσαύτως εἶναι καὶ ἀναγκαῖοι καὶ εἰς τὸν φθαρτὸν κόσμον· σὰς ἐπιηρεάζουν πνευματικῶς ἐπὶ τῶν πράξεών σας, σὰς παρεμποδίζουν νὰ θλάψετε τοὺς ἀδελφούς σας εἰς θάρος τῆς συνειδήσεώς σας. Ἐὰν βεβαίως εἴσθε καλοὶ λήπται τῶν κραδασμῶν των ἀντιλαμβάνεσθε, ὅτι κάποια δύναμις παρεμβαίνει εἰς τὰς σκέψεις σας καὶ σὰς καθοδηγεῖ. Ἐὰν ὅμως τὸ πνεῦμα σας εἶναι ἰσχυρότερον καὶ ὁ χαρακτήρ σας δύστροπος, τότε δὲν δύνασθε νὰ συλλάβετε τὸ προστατευτικὸν μήνυμα τοῦ φύλακος ἀγγέλου, πρὸς θλάσῃν τῆς ὄντοότητός σας.

Ὅλαι αἱ ἀπλαῖ καὶ σχετικῶς καλαὶ ψυχαὶ ἀναλαμβάνουν

τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην, ἦτοι τοῦ ἀγγέλου φύλακος, καὶ ἀναλόγως τῆς ἐπιρροῆς τῶν σώζων ψυχὰς καὶ ἀνέρχονται τὰς θαθμίδας τῆς πνευματικῆς τῶν προόδου ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Εἰς τοὺς Οὐρανοὺς δὲν ὑπάρχουν γονεῖς, συγγενεῖς καὶ φίλοι· ὅλοι εἶναι ἀδελφοί. Ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὀλίγον ἢ περισσότερον συναισθηματισμόν, κατὰ τὴν ὥρην τοῦ θανάτου τοῦ μὲ τὸν ἄγγελόν του φύλακα κατέρχονται ὀντότητες στενῶν συγγενῶν καὶ φίλων, διὰ νὰ τοῦ δώσουν ἐνθάρρυνσιν, ἐν ὥρᾳ τῆς ἀποχωρήσεώς του. Ἐὰν ὁ ἀποθνήσκων εἶναι ὀντότης προηγμένη εἰς τὰς διδασκαλίας τοῦ Οὐρανοῦ, διαισθάνεται τὸ ταξιδιόν του καὶ ἐνδομύχως εἶναι ἱκανοποιημένος, ὡς παρουσιάζουν ἐλάχιστοι μελίχιον πρόσωπον μὲ ἐλαφρὸν μεϊδιάμα.

Καὶ τὰ μεγάλα Πνεύματα τῶν Οὐρανίων Διδασκάλων εἶναι ἄγγελοι φύλακες ὠρισμένων ἀνθρώπων. Ὅλοι αἱ μεγάλοι Ὀντότητες, μὴ τὸ λησιμονεῖτε, εἶναι ἄγγελοι φύλακες.

Σώζεται εἰς ἀδελφὸς ἀπὸ θέβαιον θάνατον καὶ λέτε δι' αὐτόν: «Εἶχεν τὸν ἅγιόν του». Ὁ ἅγιος ἐκεῖνος ἐκτελοῦσε καθήκοντα ἀγγέλου φύλακος. Ἀκόμα καὶ ὁ Κύριος ἦ ἡ Πανάχραντος ἐμφανίζονται εἰς τὰς ὀντότητάς σας ὡς ἄγγελοι φύλακες.

Ὁ Κύριος δὲν εἶναι, ὡς ὁ ἄνθρωπος, ἐγωῖστής, ὑπερήφανος, ὑπερόπτης καὶ ἀπρόσιτος, ὡς οἱ κοῦφοι τὸν παρουσιάζουν. Εἶναι ἀπλός, πρᾶος, ἀγαθός, εἰλικρινής, καὶ καταδέχεται νὰ βοηθήσῃ καὶ τὸν πλέον ἀξιοθρήνητον ἀδελφόν, ἀρκεῖ νὰ ἔχη πίστιν πρὸς τὸν Πατέρα Θεὸν καὶ νὰ ἀγαπᾷ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ.

Ἡ εἰδικότης τῶν ἀγγέλων φυλάκων δίδεται εἰς ὄσους εἶναι ἐντὸς τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, δηλαδὴ εἰς ἀγαθὰς ψυχὰς.

Ὁ ἄγγελος φύλαξ εἶναι τὸ ἀόρατον προστατευτικὸν ὄπλον τῆς ὀντότητός σας.

**Ἴδου πῶς ὁ Θεὸς ἐδημιούργησεν
τὸ Σκότος ἀπὸ τὸ Φῶς**

Εἰς τὴν ἄχρονον ἐποχὴν, ἣτις χαρακτηρίζεται ὡς Ἀνυπαρξία, αὐδεμία ψυχὴ ὑφίστατο, πλὴν τῆς ἀτελευτήτου καὶ διάχυτης ἐνεργείας τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ. Ὁ παντοχοῦ Παρῶν καὶ ὁ τὰ πάντα Πληρῶν κατειργάζετο ἐν τῇ ἀγνώστῳ εἰς ἡμᾶς συλλήψει τὴν Δημιουργίαν τῶν Κόσμων, τὰς ψυχὰς ζῶων καὶ ἀνθρώπων, τὰ φυτὰ, τὰ ὕδατα, τὸ πῦρ, καὶ ἀπάσας τὰς λεπτομερεῖς ἀνάγκας τοῦ συνδετικοῦ κρίκου, ποῦ ὀνομάζεται «συνεχῆς ἐνέργεια».

Ἡ σύλληψις σχεδίου εἶναι ἰδέα νεκρά, ὅταν ἐντὸς τῆς ἰδέας δὲν εἰσχωρήσῃ ἡ Θεία Ἐνέργεια. Καὶ ποῖα θὰ ἦσαν τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἰδέας ταύτης;

Προτοῦ, λοιπόν, δῶση σάρκας καὶ ὀστᾶ εἰς τὴν ἰδέαν, εἰσεχώρησεν εἰς τὴν μελλοντικὴν αὐτῆς ἀπόδοσιν προεἶδεν τὴν κατεύθυνσιν, μέχρι τῆς τελειότητός της. Καὶ τότε ὡς ΔΙΑΧΥΤΟΝ ΦΩΣ, ὁ ΑΝΑΡΧΟΣ ἐδημιούργησεν τὸ Σκότος. Αἱ δύο αὐταὶ ἀντιθέσεις ἔδωσαν τὴν πρώτην κίνησιν εἰς τὸν χαώδη Οὐρανόν. Τὸ «Γένοιτο Φῶς καὶ ἐγένετο», δὲν εἶναι ὀρθόν, ἐφ' ὅσον ὁ ἴδιος ὁ Ἄναρχος εἶναι τὸ ΦΩΣ ποῦ κατέκλυεν τὰς ἀτελευτήτους ἐκτάσεις τοῦ Οὐρανοῦ.

Ὁ Λόγος «Γένοιτο Φῶς», ἦτο διὰ τὰς ψυχὰς ποῦ προηγήθησαν τῆς Δημιουργίας τῶν Κόσμων, ὡς τυφλαὶ ὑπάρξεις, μὴ ἀντιλαμβανόμεναι τὸ μεγαλεπίβολον σχέδιον τοῦ Πλάστου.

Ὅταν ἤρχισεν ἡ Δημιουργία, τότε ὁ Θεὸς ἐδώρισεν εἰς τὰς ψυχὰς τὸ πνεῦμα καὶ συνέδεσεν ἀρρήκτως ψυχὴν τε καὶ πνεῦμα. Ἐκτοτε παρήλθον ἀγνωστοὶ εἰς ἀριθμὸν αἰῶνες, διὰ τὰ νὰ γίνῃ κατοικίσμιος ἡ Γῆ, ὅπου προωρίζοντο νὰ κατέλθουν αἱ ψυχαὶ καὶ διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ τῶν δημιουργηθεισῶν ἀντιθέσεων ἐκπαιδευθοῦν καταλλήλως.

Ἄρα, τὸ σκότος ἐδημιουργήθη ἐκ τοῦ φωτός, μὲ σκοπόν, ὡς εἶπον, ἀπώτερον, ὅστις εἶναι ἡ καλλιέργεια τῆς ψυχῆς. Διὰ τοῦτο ἡ ὀνιότης τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐντὸς τῆς δύο δυνάμεις: τοῦ φωτός καὶ τοῦ σκότους. Ἐὰν ἀφήσετε τὸ σκότος νὰ καλύψῃ τὸ φῶς, εἴσθε καταδικασμένη ὀνιότης, παρὰ τὴν πνευματι-

κὴν σας γήϊνον μόρφωσιν. Ἐὰν πάλιν τὸ φῶς κατακτᾷ τὸ σκότος σας, τότε εἶσθε ὄντοτες ἀρτία διὰ τοὺς Οὐρανοὺς, οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ τὴν Γῆν. Ὅλων αἱ προσπάθειαι θὰ εἶναι πῶς νὰ σᾶς ἐπωφεληθοῦν. Κάνοντας δὲ τὸ καλὸ εἰς ὅλους, παρὰ τὴν θέλησίν σας, θλάπτετε ἀφανῶς τὸ σύνολον.

Ἐὰν σταθμίσετε τὰς δύο δυνάμεις τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ σκότους, τότε κρατεῖτε τὸ μέτρον. Εἶσθε αὐτοί, οἱ ὅποιοι ὀφείλετε νὰ εἶσθε.

Τὸ μέτρον σώζει. Τὰ ἀντιμαχόμενα μέρη τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ σκότους, ὅταν εἶναι ἰσόπαλα, δὲν τολμοῦν νὰ ὑπερβοῦν τὸ μέτρον, πρὸς σωτηρίαν τῆς ὄντοτης. Διὰ νὰ ἐλέγξετε τὰς δυνάμεις αὐτάς, κανονίζοντας τὴν ἰσορροπήσιν των, εἶναι ἀνάγκη νὰ λαμβάνετε θεῖον φῶς, ὡς ὁ ἀσθενὴς λαμβάνει φάρμακόν τι πρὸς ἀνάρρωσιν.

Τὸ σκότος, τὸ ὅποιον ἐμπεριέχει ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ Κακοῦ, ὁ Κύριος παρέδωσε εἰς τὸν Ἄρχοντα τοῦ Σκότους, τὸν Ἐωσφόρον, ἐνῶ ὁ Ἰδιος ἐκράτησεν τὸ Φῶς. Σεῖς, διὰ νὰ εἶσθε ἐν τάξει ἔναντι τῆς συνειδήσεώς σας, δανεισθεῖτε ἀπὸ τὸν Σωτῆρα τὸ μέτρον τῆς ἀριστείας.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 71η

Ποία ἡ ἔννοια τῆς Γνώσεως νὰ εἶναι ἀτελεύττος

Ἡ γνώσις εἶναι χρήσιμος ἢ καταστρεπτικὴ ἀπασχόλησις. Ἄνευ τῆς γνώσεως τὰ πάντα θὰ παρέμενον στάσιμα καὶ οὐδεμία πρόοδος θὰ ἐπῆρχετο εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν.

Μεταξὺ ὧν Οὐρανίας γνώσεως καὶ γήϊνης ὑφίσταται ἕνα τεράστιον χάσμα, τὸ ὅποιον σεῖς οἱ γήϊνοι ὀνομάζετε «ἄγνωστον».

Ἡ ἔννοια τῆς γνώσεως ἐν τῇ οὐσίᾳ της εἶναι τὸ μέσον τῆς ἀνθρωπίνου ἀνυψώσεως καὶ συνάμα τῆς ψυχικῆς σας καλλιέργειας. Ἐπίσης καὶ διὰ τὰς ὄντοτητας τοῦ Οὐρανοῦ, ἡ γνώσις διεισδύει εἰς τὰ πρῶτα μυστήρια καὶ προχωρεῖ πρὸς τὰ ἀνώτερα τοιαῦτα, ἵνα ἡ ὄντοτης, ὡς πνεῦμα πλέον, ἀνέλθῃ τὰς βαθμίδας τῆς Οὐρανίας προόδου.

Τὸ ἀτελεύτητον τῆς γνώσεως σκοπὸν ἔχει τὴν τελειότη-

τα τῆς ὀντότητος. "Ὅσον περισσοτέρας γνώσεις ἀποκτᾷ ὁ ἄνθρωπος, τόσον ἀνέρχεται καὶ ἐκτιμᾶται ἐν τῇ κοινωνίᾳ του. Μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι ἀνερχόμενος ὁ ἄνθρωπος τὰς βαθμίδας τῆς γνώσεως, παραλλήλως τὸ «ἐγώ» του, ἀντιλαμβάνομενον τὴν ὑπεροχὴν του ἔναντι τῶν ἄλλων, λησμονεῖ τὴν ὑποχρεωτικὴν κλάδευσιν τοῦ ἐγωῖσμοῦ, ὅστις καταστρέφει πᾶν τὸ εὐγενὲς καὶ ἀγαθὸν ἐν τῇ ψυχῇ του. Καὶ οὕτω, ἀντὶ ἡ πρόοδος αὕτη νὰ ὠφελήσῃ τὴν ἀνθρώπινον ὀντότητα, θλάπτει ἀφαντάστως αὐτήν, διότι δημιουργεῖ ἀποστάσεις, τὰς ὁποίας περιφρονεῖ ἢ ἐμπαίζει, θεωρῶντας τοὺς πάντας ἀναξίους αὐτῆς.

Ἐν τῇ ἀνωώσει τῆς γνώσεως, εἶναι καθήκον τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐπιζητῇ καὶ νὰ συνεργάζεται μετὰ τοῦ θεοῦ φωτός, ἵνα μὴ παλινδρομήσῃ ἐντὸς τοῦ σκότους τῆς ἀμαθείας. Ἐλάχιστοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀντελήφθησαν τὸ μυστήριον τοῦτο τῆς Δημιουργίας καὶ εἰσέδυσαν εἰς τοιοῦτον βάθος ἐντὸς τῆς γνώσεως, ὥστε νὰ ἀντιληφθοῦν καὶ νὰ πεισθοῦν, ὅτι ἡ γνώσις εἶναι ἀτελεύτητος ἐν τῇ αἰωνιότητι καὶ ὅτι οἱ ἴδιοι, παρὰ τὰς πολλαπλὰς τῶν γνώσεις, δὲν ἠδυνήθησαν καὶ τὰ πλέον ἀπλᾶ τῆς Δημιουργίας ἔργα νὰ ἀναλύσουν. Διὰ τοῦτο ἠρκέσθησαν νὰ εἴπουν, ὅτι οὐδὲν γνωρίζουν ἐκ τῶν ὄρατῶν ἢ πόσον μᾶλλον ἐκ τῶν ἀοράτων!

Αἱ γνώσεις εἶναι τροφή τοῦ πνεύματος. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐκλεκτικὸς εἰς τὴν τροφήν ταύτην, τότε δὲν φοβεῖται πνευματικὴν παρενόχλησιν τῆς ὀντότητός του καὶ τὴν ἐν λόγῳ τροφήν δὲν μεταβιβάζει εἰς τὸν στόμαχον, ἀλλὰ εἰς τὴν ψυχὴν, ἣτις ἀπορρίπτει τὰς ἀκαταλλήλους οὐσίας καὶ κρατεῖ μόνον τὸ ἄνθος αὐτῶν, ἀνταποδίδουσα εἰς τὸ πνεῦμα τὴν ἀμβροσίαν τοῦ Οὐρανοῦ.

Ἡ ἔννοια τῆς γνώσεως εἶναι ὁ διαχωρισμὸς τοῦ ὠφελίμου ἐκ τοῦ θλαθεροῦ, ὥστε διὰ τοῦ ὠφελίμου νὰ συντηροῦμεν τὴν ἐλπίδα, ὅτι καλῶς θαίνομεν πρὸς τὸ ἀτελεύτητον τοῦ φωτός ἀγαθόν.

Εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἔχομεν ἄλλα ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα δὲν περιγράφονται. Τοῦτο δὲ γίνεται διὰ νὰ ἀποκτήσουν οἱ ἄνθρωποι ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονὴν, ἀσκούμενοι εἰς τὰς ἀγαθὰς πράξεις.

Μεταξὺ ὄρατοῦ καὶ ἀοράτου κόσμου παρεμβάινει τὸ παραπέτασμα τοῦ θεοῦ μυστηρίου. Εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι ὡς

ἔχει. Διότι ἔάν ὁ ἄνθρωπος ἐγνώριζεν τὰ πάντα, δὲν θὰ ἦτο θνητός, ἀλλὰ ἀθάνατος. Καὶ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ μάθῃ τὰ ὅσα ὀφείλει νὰ μάθῃ, διὰ τῆς Οὐρανιας φωτίσεως.

Ἡ Ἄλήθεια, ἡ Ἀγάπη, καὶ ἡ Γνώσις, εἶναι ἀσύλληπτοι ἔννοιαι. Μὴ, λοιπόν, ὑπερηφανεύεσθε διὰ τὰς γνώσεις σας, ὅταν καὶ Ἡμεῖς, τὰ Πνεύματα τοῦ Πλάστου, δὲν γνωρίζομεν τὰ πάντα.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 72α

Ποία εἶναι ἡ θέσις τῆς Ἱστορίας εἰς τὸν Σταθμόν σας

Ἡ Ἱστορία, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι ἐν μέσον διὰ νὰ ἐνθυμῆται τις τὰ πορίσματα ἐνὸς λαοῦ, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, καὶ ἐπ' αὐτῶν θασιζόμενος ὁ πολίτης νὰ διορθῶνῃ τὰ σφάλματά του.

Ἄλλ' ἡ Ἱστορία εἶναι ὀρθῶς γεγραμμένη ἀπὸ τοὺς ἱστορικούς της; Ὅχι, θεβαίως. Διότι ὁ κάθε ἱστορικός βλέπει καὶ ἐμβαθύνει εἰς τὰ πορίσματα τῶν ἱστορικῶν χρόνων μὲ ἀντίληψιν ἰδικήν του, ὥστε νὰ προσθέτῃ ἢ νὰ ἀφαιρῇ ὅ,τι νομίζει ἄχρηστον. Καὶ οὕτω, ὁ συνετὸς κριτὴς τῆς Ἱστορίας καταφεύγει καὶ εἰς ἄλλας πηγὰς ἱστορικῶν ἀνδρῶν, διὰ νὰ συγκρίνῃ τὰς εἰκόνας καὶ ἀποφανθῇ, ποῖαι ἐξ αὐτῶν εἶναι ὀρθαὶ καὶ ποῖαι δὲν εἶναι πραγματικά.

Ἡ Ἱστορία εἶναι ἐν σύγγραμμα διαφωτιστικόν, οὐχὶ ὅμως μορφωτικόν. Διότι ἡ μόρφωσις εἶναι φώτισις ἀρτία. Ἐνῶ ἡ ἱστορικὴ γνώσις περιπλέκεται μὲ τὸν μῦθον, ἦτοι τὴν φαντασίαν τοῦ συγγραφέως, ὅστις πολλάκις πλανᾶται ἐντὸς τοῦ σκότους. Καὶ ἰδοὺ μία ἀπόδειξις:

Ἐπάρχει ἔθνος, τοῦ ὁποίου ἡ Ἱστορία νὰ κατακρίνῃ τοὺς πολίτας της, διὰ τὰ ἀνάξια ἔργα ἢ πράξεις πού οὗτοι ἔπραξαν ἐν καιρῷ πολέμου ἢ ἐξεγέρσεως τινός; Ὅλαι αἱ Ἱστορίαι τῶν ἔθνων ἐπαινοῦν τὸ ἔθνος των ἀπὸ ἐθνισμὸν, ὅστις λέγεται «ἐγωϊσμὸς ἐθνικοφρόνων». Ὡστε καὶ τὰ ἔθνη εἶναι ἐγωϊστικά, δηλαδὴ τὸ σύνολον τῶν πολιτῶν. Ἄρα εἶναι ἀναγκαῖα ἡ πτώσις τοῦ ἀνθρωπισμοῦ ἔναντι τῆς πατρίδος.

Πατρίς ὅμως ἄσπλαχνος, δὲν εἶναι πατρίς, ἀλλὰ κακὴ μητρυιά, ἣ ὁποία ἐξαναγκάζει τὰ τέκνα της νὰ μεταναστεύουν εἰς ξένας χώρας, διὰ νὰ λησμονοῦν τὴν πικρίαν των. Ἰδοὺ διατί ἡ Ἑλλάς, ἀντὶ νὰ ἔχη πληθυσμὸν ἀνώτερον τῶν μεγάλων κρατῶν, συγκαταλέγεται σήμερον μεταξὺ τῶν κρατῶν μὲ μικρὸν πληθυσμὸν.

Μελετήσατε τὴν ἱστορίαν μὲ ἐπιφυλάξεις καὶ φωτισθεῖτε ἀπὸ τὰς διαπιστώσεις τῶν ἱστορικῶν, ἵνα εὕρητε τὸ ἀληθὲς πόρισμα αὐτῆς.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει τόσον ἰσχυρὰν μνήμην, ὥστε νὰ ἐνθυμῆται τὰ πάντα, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς σημερινῆς ἐποχῆς. Διὰ τοῦτο ἡ ἱστορία τοῦ ἐνθυμίζει ἀμυδρῶς εἰκόνας αὐτῆς, τὰς ὁποίας καλλιεργεῖ, ἵνα δώσουν ἐντονώτερον φῶς εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του καὶ σχηματίσῃ καθαρωτέραν ἔννοιαν τῆς ἱστορικῆς πορείας τοῦ λαοῦ, εἰς ὃν ἀνήκει. Ἡ θέσις λοιπὸν τῆς ἱστορίας, εἶναι ἡ τήρησις εἰς τὴν μνήμην σας εἰκόνων τοῦ παρελθόντος, πρὸς σύγκρισιν τῆς νῦν ζωῆς σας καὶ καλλιτέρευσιν τῶν ὄρων τοῦ ζῆν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς.

Εἶναι καὶ ἡ ἱστορία ἓνα εἶδος φωτός, πού φωτίζει τὸ παρελθόν, μὲ τὴν ἔννοιαν ὅμως νὰ λάμψη τὸ μέλλον. Ἀλλὰ διὰ νὰ συμβῆ τοῦτο, εἶναι ἀνάγκη νὰ φωτισθῇ πρωτίστως τὸ πνεῦμα ἀπὸ τὴν ἀγαθὴν ψυχὴν, καὶ νὰ μὴ ὑποδουλοῦται ἡ ψυχὴ εἰς τὸ ἕξαιλον πνεῦμα. Διότι τότε ἀνατρέπεται ἡ μελλοντικὴ λάμψις τοῦ Ἔθνους, εἰς θάρος τοῦ λαοῦ.

Ἰστορίαν ἔχει ἡ Γῆ σας. Ἐὰν νομίζετε ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι Κόσμοι μὲ ἀνθρώπινα ὄντα, ὡς σεῖς, διὰ νὰ ἔχουν καὶ αὐτὰ ἱστορίαν, ἀπατάσθε οἰκτρῶς.

Ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια διευκρινίζεται μόνον διὰ τοῦ Θεοῦ Φωτός.

Ὅταν ἔχετε πραγματικὴν Πίστιν πρὸς τὸν Κύριον καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον, δὲν ἔχετε ἀνάγκην τῆς ἱστορικῆς φωτίσεως. Ἡ ταυτότης σας εἶναι λευκὴ καὶ δύνασθε ἐλευθέρως νὰ ταξιδεύσετε εἰς τὸν Ἄγνωστον Κόσμον, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ οἶς ὑποδεχθοῦν ἀδελφοὶ ἀξιοὶ τῆς ἀγάπης σας.

Ἡ θέσις τῆς Ποίσεως ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ζωῇ

Θὰ ἐρωτήσετε: Ποίαν θέσιν κατέχει ἡ ποίησις ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ζωῇ; Τὴν αὐτὴν, ἀγαπητοί μου, τὴν ὁποίαν κατέχει καὶ ἡ γυνὴ ἐν τῇ κοινωνικῇ σας ζωῇ.

Ἡ μὲν γυνὴ ὡς σύντροφος τοῦ ἀνδρὸς ποικίλει τὸν βίον αὐτοῦ, ἡ δὲ ποίησις ἐν τῷ λόγῳ ποικίλει τὰς ἀπόψεις αὐτοῦ.

Ὡς ἡ γυνὴ ἔχει ἐλαφρυντικά, ὡς δευτέρα ποιότης, οὕτω καὶ ἡ ποίησις ἔχει, ποιητικὴ ἀδεία, εἰδικὸν τρόπον ἐκφράσεως, ὡς δευτέρα ποιότης τοῦ λόγου. Ἡ διαφορά αὕτη τῶν ποιότητων δὲν σημαίνει κατωτερότητα εἶναι σχῆμα λόγου ποῦ καθορίζει δύο διάφορα εἶδη.

Ἡ γυνὴ εἶναι ποίησις καὶ ὁ λόγος ποίημα. Ἡ γυνὴ ἐμπνέει διὰ τῆς ποιήσεως καὶ ὁ λόγος διὰ τοῦ ποιήματος.

Ἡ ποίησις εἶναι ἀφηρημένον ἄρωμα καὶ συγκεκριμένος συναισθηματισμός. Ἡ ποίησις εἶναι τὸ ἄλλας τοῦ λόγου. Εἶναι ἡ ὄσσις τοῦ ὁδοιπόρου.

Μία ἐμπνευσμένη ποίησις προσηλώνει, ἔλκει, συγκινεῖ καὶ κατακτᾷ τὸν ἀκροατὴν, ἀκριβῶς ὅπως καὶ μία χαριτωμένη γυναίκα. Ἄρα, τὴν ποίησιν ἐμπνέει ἡ γυνή.

Ἡ ποίησις ἔχει τὰς ἰδίας ἰδιοτροπίας καὶ χάσματά της, ὡς ἡ γυνή. Ποίησις καὶ γυνὴ εἶναι τοῦ ἰδίου γένους.

Ἡ ποίησις ἐγέννησεν τὴν πολυθειαν καὶ ὁ Θεὸς τὸν λόγον.

Ὅταν ὁμιλῶ περὶ ποιήσεως, δὲν ἀναφέρομαι εἰς τὴν παράφρονα σημερινὴν σας ποίησιν, ἥτις ἐξωτερικεῖ τὴν κούφότητα τοῦ δῆθεν ποιητοῦ. Καὶ ὅταν ὁμιλῶ περὶ γυναικός, δὲν ἀναφέρομαι εἰς τὰ ἑξαλλὰ γυναῖκα τῆς ἐποχῆς σας. Διότι αὐτὰ καταστρέφουν τὸν εἰρμόν τῆς πραγματικῆς ποιήσεως καὶ προκαλοῦν τὴν ἀπόγνωσιν εἰς τὴν γνώσιν τοῦ ὀρθοῦ.

Ποίησις καὶ γυνή, δὲν ἔχουν μεταξύ των στενὴν συμπάθειαν, παρ' ὅτι ἔχουν τὰ αὐτὰ προτερήματα καὶ ἐλαττώματα. Ἐνῶ ἡ γυνὴ ζητεῖ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ φύλου της, ὀλιγώτερον συμπαθεῖ αὐτό, ἀπὸ τὸ ἄλλο, τοῦ ἄρρενος.

Ἡ ποίησις δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ διὰ τῆς ποιήσεως, ὅταν δὲν ἔχει σύμμαχον τὸν λόγον. Ὁ λόγος καλλιεργεῖ τὰς γνώσεις καὶ οὐχὶ ἡ ποίησις.

Παρά τὸ μὴ ὀρθὸν τῆς σκέψεως ἐν τῇ ποιήσει, διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ λόγου δημιουργεῖται ἡ ἁρμονία. Καὶ ἡ ἁρμονία μετὰ τῆς ποιήσεως τονίζουν τὴν μουσικότητα τῆς ψυχῆς, ἵνα διὰ τῆς ἀκοῆς συντελεσθῇ εἰς τὴν ὄντοτητα τὸ θαῦμα τῆς πνευματικῆς γαλήνης.

Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι ὁ Λόγος ἐδημιούργησεν τὰ πάντα, τὰ ὁποῖα διὰ τῶν σχημάτων των ἐγέννησαν ἐν τῇ φαντασίᾳ τὴν ποίησιν.

Ποιητῆς ὁ Θεὸς ὠνομάσθη, ἀφοῦ ἐδημιούργησεν τὰ πάντα. Ἄρα ἡ ποίησις εἶναι δευτέρα φύσις τοῦ λόγου, ὡς ἡ γυνὴ εἶναι δευτέρα φύσις τοῦ ἀνδρός.

Ὁρθολογισμὸς δὲν ὑφίσταται εἰς τὴν ποίησιν, παρὰ μόνον εἰς τὸν λόγον. Διὰ τοῦτο τὸ θῆλυ δὲν ὀρθολογεῖ, ὡς τὸ ἄρρεν. Μὴ ἔχον ὀρθολογισμὸν τὸ θῆλυ, εὐκόλως παρεκτρέπεται. Ἐὰν τὸ ἄρρεν ἐλκυσθῇ παρ' αὐτῷ, ἀπατῶμενον ἐγκαταλείπει τὸν λόγον καὶ ἀκολουθεῖ τὴν ποίησιν, δηλαδὴ τὴν ἕξι τῆς φθαρτῆς ὠραιότητος.

Τὸ ὠραῖον τότε μόνον εἶναι ὠραῖον, ὅταν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τῷ σώματι τὸ κάλλος εἶναι τοιοῦτον. Καὶ ἡ ποίησις τότε μόνον εἶναι ὑπέροχος, ὅταν διὰ τοῦ λόγου ἐναρμονίζεται. Δηλαδὴ ἡ ἔννοια εἶναι στρωτὴ καὶ ἡ μουσικότης ἀφθαστος.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 74η

Ποῖος ὁ λόγος νὰ ἐκφραζώμεθα μὲ ποιητικὰς ἐκφράσεις

Ὁ λόγος, ὅταν ἔχη ἐκφρασιν ποιητικὴν, ἔλκει περισσότερον τοῦ πεζοῦ τοιοῦτου, διότι μετατρέπει αὐτὸν εἰς μουσικόν.

Λόγος καὶ μουσικὴ εἶναι ἡ ποιητικὴ ἐκφρασις.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν δύνανται νὰ μεταχειρίζωνται τὸν λόγον ποιητικῶς, διότι τοὺς ἐλλεῖπει ἡ μουσικότης. Ἀλλὰ καὶ οἱ μουσικοὶ δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ἐναρμονίζουσιν τὸν λόγον μουσικῶς. Εἶναι ἐλάχιστοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔχουσιν τὴν εὐχέρειαν, ὁ λόγος των νὰ ἐκφράζεται ποιητικῶς.

Ὅταν λέγω «ποιητικὴ ἐκφρασις» δὲν σημαίνει ποίησιν, ἀλλὰ λόγον μὲ μουσικὴν ἕξιν.

Ίσως ἐλάχιστοι ἐξ ὑμῶν ἐρωτήσουν: Ποῖος ὁ λόγος νὰ ἐκφραζώμεθα μὲ ποιητικὰς ἐκφράσεις;

Εἶναι ὁ αὐτός, ἀγαπητοί μου, ὅταν διασχίζωμεν τὴν ἔρημον καὶ κατὰκοποι συναντήσωμεν τὴν ἀπροσδόκητον ὄασιν. Ποῖαν ἐπίδρασιν ἔχει ἡ ὄασις εἰς τὸν ὁδοιπόρον τὴν αὐτὴν ἔχει καὶ ἡ ποιητικὴ ἔκφρασις εἰς τὴν πεζότητα τῆς ζωῆς.

Ἡ ποιητικὴ ἔκφρασις τοῦ λόγου εἶναι μία εἰδικὴ ἀνάγκη εἰς τινάς. Κατευνάζει τὴν σκληρὰν σκέψιν καὶ ἀποτρέπει αὐτὴν νὰ γίνῃ πρᾶξις. Διευκολύνει τὴν αὐτοσυγκέντρωσιν, ἥτοι διὰ τῆς ἀπαλότητος τοῦ συλλογισμοῦ ἐξετάζει τὰς πλευρὰς τῆς ἀπόψεως τοῦ λόγου. Ἡρεμεῖ τὴν πνευματικὴν σύγχισιν. Μετριάζει τὸν τόνον τοῦ ἐκδηλωτικοῦ λόγου. Δίδει νέαν ἀνθισιν εἰς τὰς εἰκόνας τῆς σκέψεως. Ἐπενεργεῖ ὡς πνευματικὸν φάρμακον ἐπὶ τῶν συλλογισμῶν.

Οἱ λόγοι τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐμπεριέχουν ποιητικὰς ἐκφράσεις.

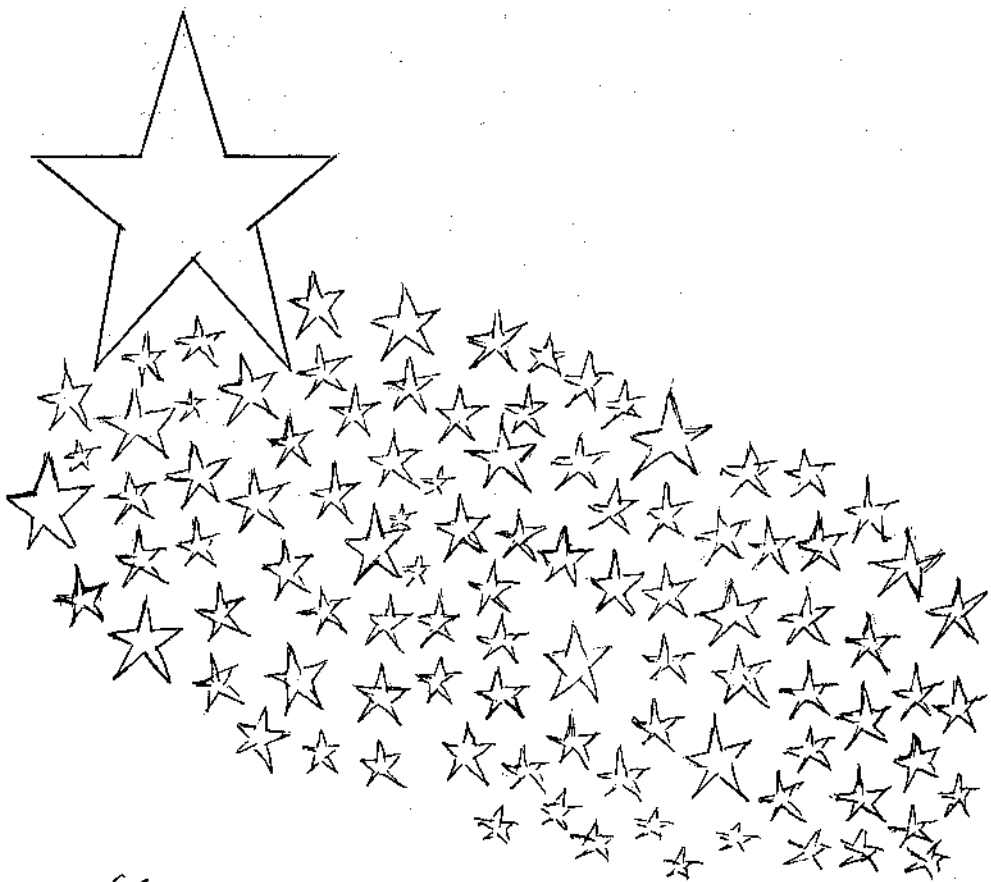
Δυνατὸν εἰς συγγραφεὺς νὰ μὴ ἔχη ἰδέαν περὶ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Εἰς τὴν συμπεριφορὰν τοῦ ἔναντι τῶν ἀνθρώπων νὰ εἶναι ὀλίγον τι τραχὺς καὶ παράξενος, ὥστε νὰ διαιρῆ τὰς γνώμας τῶν ἀναγνωστῶν του εἰς δύο ἀντίθετα στρατόπεδα. Διότι οἱ μὲν εἶχον ἔλकुσθει ἀπὸ τὸν τρόπον τῶν ποιητικῶν του ἐκφράσεων, οἱ δέ, μὴ ἀσπαζόμενοι τὰς ἀθασίμους ἰδέας του, ἀντιτάσσονται πρὸς αὐτόν.

Σεῖς, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, νὰ ἐξετάζετε μόνον τὸν τρόπον τοῦ λέγειν τοῦ συγγραφέως. Νὰ ἀντλήτε ἐξ αὐτοῦ τὴν ἔλξιν τῆς ποιητικῆς του ἐκφράσεως καὶ νὰ προσαρμόζετε τὸν λόγον σας μὲ τὸν τρόπον του, πρὸς ἀπήχησιν καὶ κατανόησιν τοῦ σκοποῦ σας.

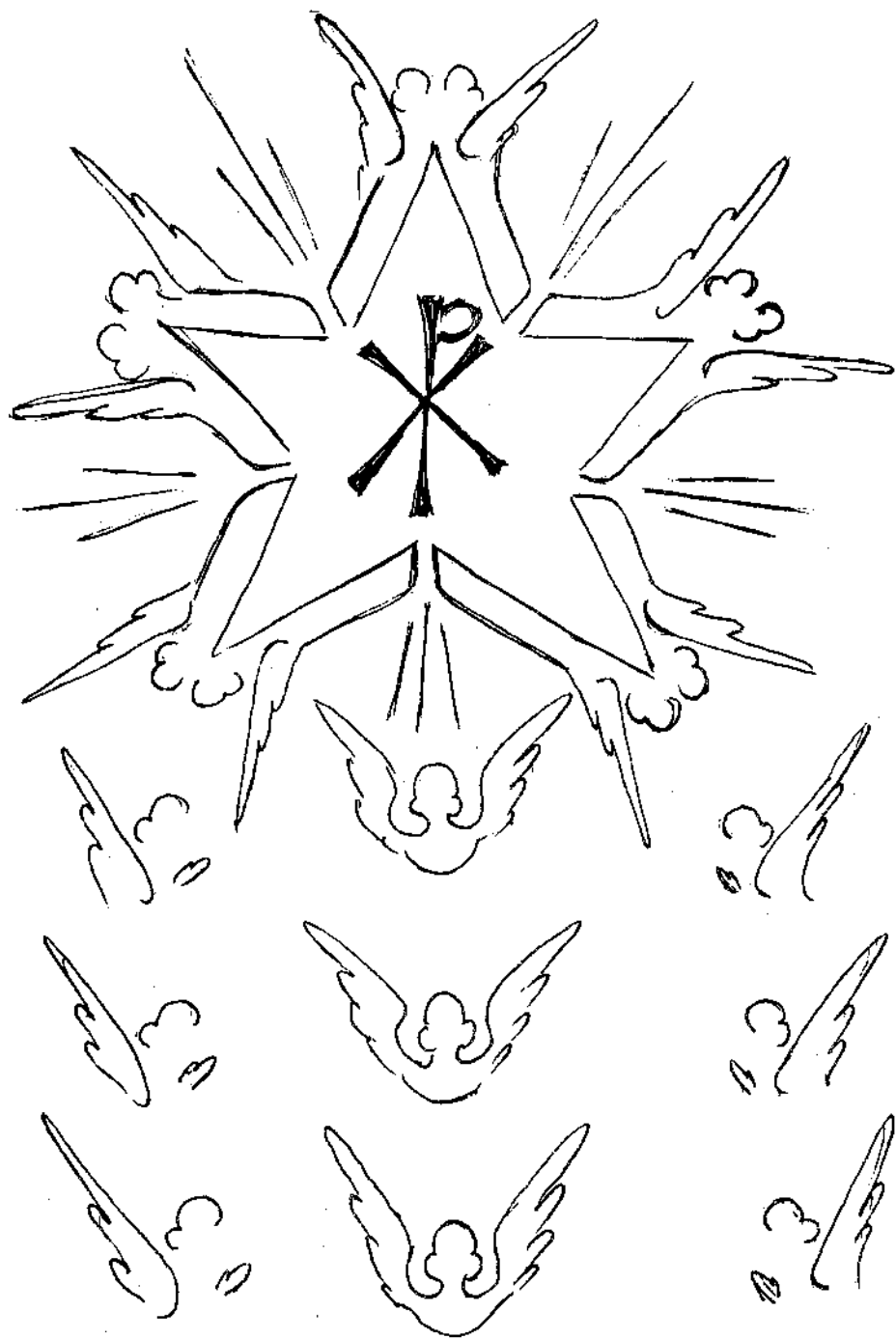
Ὅταν ὑπάρχη ἀμοιβαία κατανόησις μεταξύ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς καὶ ἡ γυναῖκα εἶναι πράγματι σύντροφος ἀπαραίτητος τοῦ ἀνδρὸς, ἡ συνεργασία αὕτη ἀποδίδει καλοὺς καρπούς.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὸν λόγον. Ὅταν ὁστος συνδυάζεται μὲ τὴν ποιητικὴν ἔκφρασιν, οἱ καρποὶ τῶν εἶναι ἔλκυστικοί. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ, ἐπωφελείσθε τοῦ ἱεροῦ σας σκοποῦ.

Αἱ ποιητικὰ ἐκφράσεις τοῦ λόγου ἔχουν μεγαλυτέραν ἔν-

© Kay's Toyfair

“Opus ipsius est Invenit.”

τασιν ἔλξεως, διότι ἡ Ἀλήθεια ἐν τῷ ὕλικῷ κόσμῳ γίνεται πιστευτὴ ἐξ ὄλων, ὅταν ἐμπεριέχη καὶ δόσιν μύθου.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 75η

Ἡ σημασία τοῦ μέτρου

Τὸ μέτρον εἶναι ἡ θάσις τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς.

Τὸ μέτρον δὲν ἀδικεῖ, δὲν καταχρᾶται, δὲν μισεῖ.

Τὸ μέτρον εἶναι ἀγάπη τῆς ἰσορροπίας.

Τὸ ρητὸν «Πᾶν μέτρον ἄριστον» δὲν ἐλέχθη ὡς σχῆμα λόγου, ἀλλ' ὡς πραγματικὴ ἀποκάλυψις τοῦ Θείου φωτός εἰς τὸν ἀνθρώπον τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ συλλογισμοῦ.

Ποίησις ἀνευ μέτρου δὲν ἔχει ἀρμονίαν καὶ μουσικὴ στερουμένη τοῦ μέτρου, παρηχεῖ. Ἄρα, τὸ μέτρον ὀφείλετε νὰ τὸ ἔχετε ὡς γνώμονα τῶν πάντων.

Φαντασία ἕξαιλος δὲν ἔχει μέτρον, ἀλλὰ παραφροσύνην.

Ἐπιμονὴ ἐπὶ μιᾷ ιδέᾳ ἢ ἐσφαλμένης παραδόσεως, δημιουργεῖ τὸν φανατισμόν, ὅστις παρασύρει τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ εἰς τὴν ὀπισθοδρόμησιν καὶ τὸν μεταβάλλει ἀπὸ ἡρεμον εἰς παράφρονον ἀρνητὴν τῆς ἀληθείας καὶ πολέμιον τῆς ἀγάπης.

Μὴ παραμελεῖτε τὸ μέτρον. Ὅλα τὰ ἐν μέτρῳ γεγόμενα εἶναι ἀκριβῆ· πέραν αὐτοῦ καλλιεργεῖτε χάσματα, τὰ ὁποῖα σᾶς ὀδηγοῦν πρὸς τὴν ἀνεπανόρθωτον ἄβυσσον.

Ἡ ἀξία τοῦ μέτρου εἶναι ἀνεκτίμητος θησαυρὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅταν μεταχειρίζεσθε εἰς τὰς πράξεις σας δύο μέτρα καὶ δύο σταθμά, τοῦτο λέγεται «ἀπάτη» καὶ τιμωρεῖται ἀπὸ τὴν Θεότητα. Ναί μὲν μεταχειρίζεσθε τὴν λέξιν «μέτρον», ἀλλ' ὑπὸ ἄλλην ἀπατηλὴν μορφήν. Δηλαδή, ἐμπαίζετε διὰ τοῦ ἐλαστικοῦ μέτρου τοὺς ἀδελφούς σας καὶ ἀδιαφορεῖτε διὰ τὴν συνειδησίην σας, ἢ ὁποῖα φέρει ἐξ ὀλοκλήρου τὸ θάρος τῶν κακῶν σας πράξεων, ὥστε ἐν τῷ Κριτηρίῳ αὐτῇ αὐτῇ νὰ ὑποδείξη εἰς τὸ πνεῦμα σας τὰ σφάλματα.

Τὸ θάρος τοῦ πνεύματος φέρει ἡ ψυχὴ (ἢ συνειδησις), εἰς δὲ τοὺς Οὐρανοὺς ἐλαφροῦται, διότι μεταβιβάζει αὐτὸ εἰς

τοὺς ὤμους τοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον μὴ δυνάμενον νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς πίεσεως, θλίβεται καὶ πάσχει τόσον, ὅσον δὲν δύνασθε νὰ τὸ φαντασθῆτε.

Τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν εἶναι χρέος σας ἱερὸν νὰ πράττετε, οὐχὶ ὅμως καὶ πέραν τοῦ μέτρου, διότι ἀντὶ εὐγνωμοσύνης θὰ σᾶς ἀνταμείψῃ ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἀχαριστίας, καὶ ἡ τυραννία τοῦ πνεύματός σας θὰ εἶναι διπλῆ. Ἡ μεγάλη καλωσύνη ἐξαντλεῖ τὴν ἀγαθότητά σας καὶ ἐνισχύει τὸ κακόπιστον πνεῦμα τῆς ἀνθρωπίνου ἀνταρσίας.

Δίδεις χεῖρα βοηθείας εἰς τὸν ἐχθρόν σου. Καλῶς πράτεις, μέχρις ὠρισμένου βαθμοῦ πέραν αὐτοῦ ἐνισχύεις τὴν κακίαν του, οὐχὶ μόνον πρὸς ἐσέ, τὸν εὐεργέτην του, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ.

«Μόνον διὰ τοῦ τρόπου μου», θὰ εἶπῃ ὁ κακόβουλος, «κατορθῶν νὰ ἐπιβάλλωμαι καὶ νὰ μὲ φοβῆται ὁ ἕναντί μου». Διὰ νὰ μὴ σᾶς ἐκμεταλλευθοῦν οἱ τοιαύτης φύσεως ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι δυνατὸν νὰ θλάσῃ πολλοὺς ἐκ τῶν ἀδελφῶν των, ὅπου πηγαίνετε καὶ ὅπου εὐρεθῆτε, κρατεῖτε μαζί σας, ἀπαραιτήτως, τὸ μέτρον.

Τὸ ἀπόλυτον δὲν ὑφίσταται εἰς τὴν Γῆν, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τὰς χαμηλὰς ψυχὰς τοῦ Οὐρανοῦ. Τὸ ἀπόλυτον εἶναι οὐτοπία ἢ λέξις ἔχει ἔλξιν παραπλανητικὴν εἰς τοὺς ἀφελεῖς. Τὸ ἀπόλυτον ὡς ἀξία τοῦ Καλοῦ καὶ Ἀγαθοῦ, μεταδίδει διὰ τῆς μικρᾶς του δόσεως τὴν ἐνέργειάν του εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ μέτρου.

Εἶναι πράγματι λυπηρὸν, νὰ μὴ ἀντιλαμβάνεται ὁ ἄνθρωπος τὴν θεῖαν γνῶσιν, ἢ ὁποία ἐκπέμπεται πρὸς ὄφελός του. Ἡμεῖς πράττομεν τὸ χρέος μας ἔάν μερικοὶ ἐξ ὑμῶν θέλουν νὰ ἀγνοοῦν τὸ μέγεθος τῆς καλωσύνης τοῦ Θεοῦ, τοῦτο εἶναι κακὸν τῆς κεφαλῆς των.

Ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι στεροῦνται τοῦ μέτρου, ὁδηγοῦνται ἀπὸ πονηρὰ πνεύματα καὶ τίς γνωρίζει ποῦ δυνατὸν νὰ φθάσουν, διὰ νὰ τιμωρηθοῦν ἐπαξίως.

Ἡ ἁρμονία τῆς ζωῆς εἶναι μέτρον, ὅπως καὶ αἱ ἀλλεπάλληλοι τῆς φύσεως ἐνέργειαι.

Τὸ μέτρον ἐναρμονίζει τὴν ζωὴν ἐν τῷ πνεύματι καὶ τῇ ψυχῇ. Τὸ μέτρον συγκρατεῖ τὰ πόθη καὶ καθορίζει τὸ ὄρθον.

Τὸ μέτρον δίδει ἔλξιν εἰς τὴν μουσικὴν, καὶ τὸ μέτρον συντηρεῖ τὸ κάλλος τῆς γυναικείας ἔλξεως.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 76η

Τί εἶναι οὐσία τοῦ κάθε πράγματος

Σεῖς οἱ θνητοί, λέγοντας «οὐσία», δίδετε τὴν ἔννοιαν τῆς γεύσεως.

Ὁ Κύριος, χωρὶς νὰ ἔχη τὴν ἀνθρώπινον αἴσθησιν τῆς γεύσεως, γνωρίζει τὰ πρωταρχικὰ στοιχεῖα τοῦ κάθε πράγματος, καὶ πῶς ταῦτα διὰ τοῦ συνδυασμοῦ ἀπετέλεσαν εἰδικὴν οὐσίαν, ὥστε νὰ σημειοῦται αὕτη δι' ἑνὸς ἐκ τῶν ἀπείρων ἀριθμῶν. Ἄρα, τὸ κάθε πρᾶγμα ἔχει ἰδιαίτερον ἀριθμὸν, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζει ὁ ἄνθρωπος· καὶ ἐφ' ὅσον τοῦ εἶναι ἄγνωστος ὁ μυστικὸς οὗτος ἀριθμὸς, κατὰ συνέπειαν ἀγνοεῖ καὶ τὴν οὐσίαν τοῦ κάθε πράγματος.

Κάποτε ὠμίλησα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, δὲν εἶχον ὅμως συμπληρώσει αὐτό. Διὰ τοῦτο καλὸν εἶναι νὰ δώσω συνέχειαν καὶ τέλος διὰ τῆς σημερινῆς μου ὁμιλίας.

Τὰ μεγάλα Πνεύματα τοῦ Οὐρανοῦ γνωρίζουν τὸ φαινόμενον τῆς οὐσίας τοῦ κάθε εἶδους καὶ πολλάκις ἐκπλήττουν τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ φαινομένου τούτου.

Ἀντιθέτως τοῦ ἀριθμοῦ ποὺ κατέχει τὸ κάθε πρᾶγμα, εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῆς ταχύτητός του. Δηλαδή, ὁ ἀριθμὸς τῆς οὐσίας τοῦ τάδε πράγματος σημειοῦται διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 125, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῆς ταχύτητός του εἶναι 521. Τὸ ἀντικείμενον στρέφεται εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ μὲ 521 ἑκατομμυρίων στροφᾶς τὸ δευτερόλεπτον. Ἡ ταχύτης αὕτη τὸ καθιστᾷ ἀόρατον καὶ ἀποσυνθέτει τὰ στοιχεῖα του, τὰ ὁποῖα ἡ θούλησίς μας τὰ ἀποστέλλει ὅπου κρίνει καλόν· καὶ ἐκεῖ ἀνασυνθέτει τὰ αὐτὰ στοιχεῖα τοῦ ἀντικειμένου καὶ σὰς παρουσιάζεται εἰς δώματιον κενὸν κάτι τὸ ὁποῖον δὲν εἶχατε ὑπ' ὄψιν σας. Τοῦτο ὀνομάζεται «προσκόμισις». Δυνατὸν ἀπὸ μακρυὴν χώραν νὰ γίνῃ προσκόμισις δακτυλιδίου ἢ ἄλλου ἀντικειμένου μικροῦ ἢ καὶ μεγαλυτέρου εἰς ὄγκον.

Μέσω τοῦ μεσάζοντος καὶ τοῦ πνευματικοῦ τοῦ ὁδηγοῦ, μεσολαθεῖ τὸ φαινόμενον τοῦτο.

Ἔχουν τὴν ἰσχὺν ταύτην, τῆς προσκομίσεως, καὶ οἱ ἰσχυροὶ Δαίμονες, οἱ ὅποιοι σᾶς ἔλκουν, ὅταν σᾶς ἔχουν ἀνάγκην, διὰ τοῦ χρυσοῦ ἢ πολυτίμων λίθων. Ἀλλὰ τὰ πολυτίμα ταῦτα ἀντικείμενα ἔχουν ἐνεργὰς ἐκκενώσεις τῶν Δαιμόνων, πρὸς θλάσθην τῶν κατόχων των. Ἀντιθέτως καὶ Ἡμεῖς ἐναποθέτομεν εἰς τινὰ ἀντικείμενα ἀγαθὰς ἐνεργείας· καὶ τότε ἀντιλαμβάνεσθε, ὅτι τὸ τάδε ἢ τὸ δεῖνα ἀντικείμενον ἔχει δι' ἐσᾶς εὐεργετικὰς ἐνεργείας. Σᾶς φέρνει τύχη, ὅπως λέγετε.

Ἡ ἐπιστήμη σας τί γνωρίζει ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ φαινομένου; Ὅσον καὶ ἐὰν ψηλαφήσῃ, δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, παρ' ὅτι σᾶς ἔδωσα μικρὸν μέρος φωτισμοῦ τῆς οὐσίας καὶ τοῦ ἀριθμοῦ.

Προσκόμισις καὶ ἀποκόμισις εἶναι φαινόμενα πού ἡ μηχανὴ δὲν τὰ λύει, διότι ὑπόκειται καὶ αὕτη εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ πνεύματος.

Ἡ οὐσία τοῦ ἀντικειμένου δύναται νὰ διαπερνᾷ τὰ πλέον συμπαγῆ σώματα. Ὁ ἀήρ δὲν εἰσχωρεῖ εἰς ἓν ἐρημητικῶς κλειστὸν χρηματοκιβώτιον, ἐνῶ ἡ ἐν λόγῳ οὐσία τοῦ ἀντικειμένου εἰσχωρεῖ.

Τί λέγει ἡ ἐπιστήμη σας;

Οὐδέν!

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 77η

Τί σημαίνει προσευχὴ καὶ ποῖα τὰ ἀποτελέσματά της

Προσευχὴ μὲ κατάνυξιν σημαίνει, ὅτι ἐπικαλοῦμαι τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ πρὸς κατεύδωσιν τῆς ἐπικλήσεώς μου.

Ἡ προσευχὴ εἶναι συστημένη ἀναφορὰ τοῦ πιστοῦ πρὸς τὴν Διοικουσαν Ἀρχὴν τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου. Εἶναι ἡ προσευχὴ τὸ μόνον μέσον πού συνδέει τὸν πιστὸν μὲ τὴν Θεότητα.

Ἐὰν θελήσουν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐξετάσουν καὶ νὰ ἀναλύσουν τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς, οὐδέποτε θὰ δυνηθῶν νὰ ἀντιληφθῶν τὸ θαῦμα τοῦτο τῆς συνειδητοῦσεως. Ὅχι μόνον δὲν ψηλαφίζεται, ἀλλ' οὔτε καὶ ὑπόκειται εἰς ἐπιστημονικὴν ἐξέτασιν.

Ἐάν, ἄνθρωπε, πιστεύης εἰς τὸ Θεῖον καὶ ἀκολουθῆς κατὰ γράμμα τὰς ὁδηγίας τοῦ Οὐρανοῦ, ἔσο βέβαιος, ὅτι ἡ προσευχή σου εἰσηκούσθη ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ ἐν καταλλήλῳ καιρῷ. Ἐάν ὁμως δὲν πιστεύης εἰς τὴν δυνατότητα τῆς δεήσεώς σου, τότε μὴ ἀναμένεις τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχεις πίστιν καὶ ἐμπαίζεις τὸν ἑαυτόν σου.

Ἡ προσευχή διαιρεῖται εἰς τέσσαρας κατηγορίας. Εἶναι δὲ αὗται αἱ ἑξῆς:

1ον) Προσευχὴ ἐκ φόβου.

2ον) Προσευχὴ ἐξ ἀνάγκης.

3ον) Προσευχὴ ἐκ συνηθείας.

4ον) Προσευχὴ ἐκ πίστεως καὶ εὐλαθείας. Αὕτη ὀνομάζεται προσευχὴ ἐκ συνειδήσεως.

Α') Προσευχὴ ἐκ φόβου. Ἡ προσευχὴ αὕτη συνήθως ἐκπέμπεται ἀπὸ τοὺς ἀδυνάτους χαρακτήρας. Καθ' ἣν στιγμὴν πιέζονται ἐκ τοῦ φόβου, ἀσυναισθήτως, συνδέει ἡ ψυχὴ τὸ πνεῦμα τῶν μὲ τὴν Θεότητα, διὰ νὰ ἐνθυμηθοῦν, ὅτι τὸν φόβον μόνον ἡ Θεότης ἐξουδετερώνει. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοῦ τοῦ εἶδους, τὴν προσευχὴν χρησιμοποιοῦν μόνον ὅταν εὐρίσκονται ἐν κινδύνῳ.

Β') Προσευχὴ ἐξ ἀνάγκης. Ἐφ' ὅσον εἰς τὸν ἄνθρωπον ὄλα βαίνουν καλῶς ἐν τῇ ζωῇ του, λησμονεῖ τὴν προσευχὴν ὡς σύνδεσμόν του μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν θεωρεῖ πάρεργον. Ὅταν ὁμως τοῦ συμβῇ κάτι τὸ φοβερὸν, τότε ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχίαν του καὶ νὰ προσεύχεται μὲ δέος. Ἐάν ἡ Θεότης τὸν βοηθήσῃ καὶ ἐπανεύρῃ τὴν γαλήνην του, πάλιν λησμονεῖ τὴν προσευχὴν, ὡς μεσολαθήσαν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὁ χαρακτήρ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐπιπόλαιος.

Γ') Προσευχὴ ἐκ συνηθείας. Ἡ προσευχὴ αὕτη λέγεται, διότι ὁ ἄνθρωπος ἐσυνήθισε νὰ τὴν λέγῃ χωρὶς νὰ ἀντιλαμβάνεται τί λέγει. Θεωρεῖ δὲ αὐτὴν ἀπαραίτητον καὶ τὴν ἀπαγγέλλει χωρὶς κατεύθυνσιν καὶ συναίσθησιν. Οὗτοι εἶναι οἱ μηχανικοὶ ἄνθρωποι τῆς συνηθείας καὶ οὐχὶ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ τῶν.

Δ') Προσευχή ἐκ πίστεως καὶ εὐλαθείας. Ἡ προσευχή αὕτη λέγεται «ἐκ συνειδήσεως», διότι ὁ ἄνθρωπος διαισθάνεται τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς ὡς καὶ τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς. Ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι προσεύχονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Οὗτοι ὀφείλουν πρωτίστως νὰ ἔχουν τὴν καρδίαν των καθαρὰν, τὸ πνεῦμα των ἀγαθόν, καὶ αἱ πράξεις των νὰ ἀνταποκρίνονται πρὸς τὸν θεῖον σκοπόν.

Ἡ προσευχή, ὅταν ψιθυρίζεται πρὸς τὴν Ἀνωτάτην Ἀρχήν, νὰ προσηλώνεσθε εἰς Αὐτὴν καὶ οὐδεμίαν ἄλλην σκέψιν νὰ ἐνοχλή τὸ πνεῦμα σας.

Ὁ Θεὸς πολλάκις δὲν ἀπαντᾷ ἄμεσα· διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἔχετε τὸ χάρισμα τῆς ὑπομονῆς. Οἱ λόγοι τῆς μὴ ἀμέσου ἀπαντήσεως τοῦ Θεοῦ πρὸς ὑμᾶς εἶναι πολλοί. Δυνατὸν νὰ ἀπαντήσῃ καὶ ἐμμέσως, ἀρκεῖ ὑμεῖς νὰ ἔχετε τὴν πρόνοιαν ταύτην.

Ἡ προσευχή ἀνακουφίζει τὴν ὄντοτητα, ἀναγεννᾷ εἰς αὐτὴν ἐλπίδας χρυσοῦς ζωῆς, φωτίζει τὸ πνεῦμα καὶ ἀνυψώνει τὸ σθένος τῆς ψυχῆς σας.

Ἡ προσευχή εἶναι ὁ μυστικὸς κρῖκος Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου.

Ὁ Θεὸς εἶναι προσευχή.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 78η

Πλανῆται πολὺ μεγαλύτεροι τοῦ Ἡλίου σας

Παρ' ὅλα τὰ μηχανικὰ μέσα, πού ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν του ὁ ἀστρονόμος, παρ' ὅλην τὴν καλὴν του διάθεσιν νὰ ἐρευνησῇ τὸν ἀπέραντον χαώδη Οὐρανόν, παρ' ὅλην τὴν φαντασίαν του, τοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ γνωρίσῃ ἔστω καὶ κάτι περισσότερα, ἀπὸ τὰ ὅσα εἶναι ἤδη γνωστά.

Σεῖς ἀσχολεῖσθε μὲ τὸ ἠλιακὸν σας σύστημα καὶ τοὺς πλανήτας του, χωρὶς νὰ γνωρίζετε κάτι τὸ θετικόν. Φαντασθεῖτε, ὅτι εἰς τὸ Ἄπειρον ὑπάρχουν πλανῆται πολὺ μεγαλύτεροι τοῦ ἡλίου σας, οἱ ὅποιοι φωτίζονται ἀπὸ Ἡλίον, τοῦ ὁποίου τὸ μέγεθος εἶναι ἀπερίγραπτον εἰς ὄγκον καὶ ἐνέργειαν. Καὶ ὅμως, ὁ ἐν λόγῳ τεράστιος Ἡλῖος ἀποστέλλει τὰς

ἐνεργὰς αὐτοῦ ἀκτίνας εἰς τεραστίαν ἔκτασιν τοῦ Σύμπαντος Κόσμου.

Ὁ Ἥλιος, ὃν ἀναφέρω, δὲν εἶναι ὄρατος διὰ τοῦ τελειότερου τηλεσκοπίου σας. Ἐάν ἀκόμη περισσότερον τελειοποιηθῆ τὸ τηλεσκόπιόν σας, πάλιν δὲν θὰ κατορθώσετε νὰ τὸν ἀνακαλύψετε.

Οἱ πλανῆται, πού ἀναφέρω, δὲν εἶναι ἀστέρες ἄγονοι, ὡς ἡ σελήνη σας, ἡ ὁποία ἔχει τὸν λόγον της νὰ εἶναι ὡς παρουσιάζεται. Οἱ μεμακρυσμένοι οὗτοι πλανῆται ἔχουν εἰδικὴν ἀτμόσφαιραν καὶ θλάστησιν πολὺ διάφορον τῆς Γῆς σας. Ἐχουν ρέοντα ὕδατα, τὰ ὁποία ἐμπεριέχουν χημικὰς οὐσίας ἀγνώστους εἰς ὑμᾶς.

Ἡ ζωὴ εἰς τοὺς πλανήτας αὐτοὺς εἶναι πολὺ διάφορος ἀπὸ τὴν τῆς Γῆς σας. Εἶναι ἀδύνατον εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν θεβαίως ἠδύνατο ποτὲ νὰ φθάσῃ ἐκεῖ, νὰ προσαρμοσθῆ πρὸς τὴν ἄγνωστον φύσιν. Τοῦτο ἀποδεικνύει, ὅτι ὄντα ὡς ὁ ἄνθρωπος δὲν ζοῦν εἰς τοὺς πλανήτας τούτους. Μόνον τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα μετὰ τὴν ἀνάκλησίν του θὰ ἠδύνατο, ἐὰν θεβαίως τοῦ ἐπιτραπῆ, νὰ ἐπισκεφθῆ τὰ ἄγνωστα ταῦτα τοῦ Οὐρανοῦ σώματα καὶ νὰ θαυμάσῃ ἔτι περισσότερον τὴν Παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ, ὅστις ὄλο καὶ νέα θαύματα παρουσιάζει εἰς τὰ ὄμματα τῆς ψυχῆς μας.

Ἐάν ἤθελον νὰ περιγράψω ἐλάχιστα τοπία τῶν κολοσσιαίων τούτων πλανητῶν, δὲν θὰ ἐγινόμην πιστευτὸς ἐκ μέρους σας, ὅσην πίστιν καὶ ἐὰν ἔχετε διὰ τοὺς λόγους μας. Ἀρκοῦμαι νὰ εἶπω, ὅτι διὰ νὰ ταξιδεύσῃ τις ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο τοῦ πλανήτου πού ἀναφέρω, θὰ χρησιμοποιούσατε πύραυλον. Ὅμιλῶντας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, διὰ τοὺς ἐξαιρετικoὺς αὐτοὺς πλανήτας, δὲν γνωρίζω, ἐὰν ἡ φαντασία σας θὰ ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ τὸ μέγεθος τοῦ ἡλίου των.

Χάριν ποικιλίας, εἰς τὰ θέματά μου, μεταδίδω τοὺς ἀγνώστους κόσμους ἐντὸς τοῦ ἀχανοῦς Σύμπαντος.

Θὰ μὲ ἐρωτήσετε: «Εἰς τί μᾶς χρησιμεύει ἡ μικρὰ καὶ ἀτελὴς αὕτη περιγραφή τοῦ πρωτοφανοῦς εἰς μέγεθος ἡλίου καὶ τῶν δορυφόρων του; Ποῖον ὄφελος θὰ ἔχῃ ἡ ψυχοπνευματικὴ μας ὀντότης;».

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἀπῆντων: Πολὺ στοχαστικὴ εἶναι ἡ ἐρώτησίς σας.

Πρῶτον, παρακινῶ τὸ πνεῦμα σας πρὸς στοχασμὸν τῶν θαυμάτων τῆς Δημιουργίας. Δεύτερον, ὅτι ὁ κάθε ἀστὴρ ἔχει σχέσιν μετ' ἄλλου τοιούτου, ὥστε ὅλα αἱ οἰκογένειαι τῶν ἀστέρων νὰ ἀλληλοδιατηροῦνται μὲ τὰς ἑλξεις των, ὥστε νὰ σὰς ἐμπνέουν, ὅταν ἐγκύψετε εἰς τὴν μελέτην των, τὴν ἀπερίγραφτον ἁρμονίαν τοῦ Σύμπαντος. Ἐὰν ὅλα βαίνουν ἁρμονικῶς ἐντὸς τοῦ κόσμου τῆς ὄντοτήτός σας, τότε ἐξωτερικεύετε τὴν ἁρμονίαν ταύτην καὶ πρὸς τοὺς ἀδελφούς σας. Τρίτον, ἐξαναγκάζεσθε νὰ ἀναλογισθῆτε τὴν σμικρότητα τῆς Γῆς σας καὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας ἔναντι τοῦ Θεοῦ.

Τὸ Σύμπαν δὲν καταμετρᾶται διὰ τοῦ κοινοῦ μέτρου, ἀλλὰ διὰ τοῦ πνευματικοῦ τοιούτου, μέχρις ὠρισμένου ὀρίου πέραν αὐτοῦ οὐδὲν γνωρίζομεν. Ὅταν δὲ λέγω «μέχρις ἐνὸς ὀρίου», μὴ ἐκλάβετε τοῦτο ὡς σημεῖον τέρματος. Τὸ τέλος χρησιμοποιεῖ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰς ἐκφράσεις του, διότι οὗτος ἔχει ἀρχὴν καὶ τέλος, ὡς γῆινος. Εἰς τοὺς Οὐρανοὺς δὲν ὑφίσταται οὔτε ἀρχὴ ἀλλ' οὔτε καὶ τέλος· τὴν ἔννοιαν δύνασθε νὰ συλλάβετε διὰ τῆς λέξεως «Αἰωνιότης».

Μεγάλος εἶσαι, Κύριε, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα Σου!

Εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ἐὰν ἔχετε ἐκ τῆς Γῆς ἐπιθεωρήσῃ τὴν ταυτότητά σας, θὰ ἴδητε μὲ ἀπερίγραφτον θαυμασμὸν τὰ τοῦ Οὐρανοῦ θαύματα.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 79η

Τί ὀνομάζομεν Οὐράνια Σώματα

Πάντα τὰ ἐν τῷ Οὐρανῷ εὐρισκόμενα συμπαγῆ ἢ μὴ κοσμήματα τοῦ αἰθέρος, ὀνομάζονται οὐράνια σώματα, εἴτε εἶναι μικροσκοπικὰ εἰς ὄγκον εἴτε εἶναι τεράστια.

Ἄλλ' Ἡμεῖς, οἱ Πνευματικοὶ Ἀρχηγοί, ὀνομάζομεν Οὐράνια σώματα τὰ ἐκσφενδονιζόμενα εἰς τὸ ἄπειρον· ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν κανονικὴν τροχίαν. Τὰ μικρὰ ἐξ αὐτῶν ὀνομάζετε ἀερολίθους. Δυνατὸν τὸ μέγεθός των νὰ εἶναι μέγα κατὰ τὴν ἀντίληψίν σας. Ὑπάρχουν ὁμοῦς τοιαῦτα σώματα μεγαλύτερα τοῦ ἡμίσεως τῆς Γῆς. Ταῦτα, ἐὰν ἐπιπτον ἐπὶ τοῦ πλανήτου σας θὰ ἐπῆρχετο τελεία καταστροφή αὐτοῦ. Διὰ

τοῦτο, ὅταν πρόκειται νὰ ἐκσφενδονισθῇ τοιοῦτον οὐράνιον σῶμα, τὸ ἔλκομεν πρὸς ἄλλην κατευθυσιν, ἵνα συγκρουσθῇ μετ' ἄλλου ὁμοίου καὶ δημιουργηθῇ εἰς νέος ἀστήρ εἰς τὴν ὄρασίν σας. Τὰ ὑπερμεγέθη ταῦτα οὐράνια σώματα, σεῖς, μὴ γνωρίζοντες πόθεν ἐκκινοῦν καὶ ποῖος εἶναι ὁ προορισμὸς των, ὀνομάζετε αὐτὰ διάπτοντας ἀστέρας.

Ἡ σύγκρουσις δύο τοιούτων ἀστέρων, ἢ καλλίτερον εἰπεῖν οὐρανίων σωμάτων, ἐν τῇ συγχωνεύσει των, μεταδίδουν εἰς τὸν ὄγκον των τοσαύτην περιστροφικὴν ταχύτητα, ὥστε ὁ σχηματισθεὶς ἀστήρ, περιστρεφόμενος εἰς ἑαυτὸν, νὰ δημιουργῇ ἰδικὴν του τροχίαν καὶ ἀτμόσφαιραν.

Οἱ ἀστρονόμοι σας, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν κάλλιστα τὸν χάρτην τοῦ Οὐρανοῦ, διὰ τοὺς ἀστέρας πού ὑποπίπτουν εἰς τὴν ὄρασίν των, αἰφνιδίως ἀνακαλύπτουν ἕνα νέον ἀστέρα, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς προηγουμένως ἐσημείωσεν εἰς τὸν χάρτην. Καὶ θεθαίως ὁ ἀστήρ οὗτος δὲν ὑφίστατο. "Ἄρα, δὲν ἀνεκαλύφθη ὑπὸ οὐδενός, διότι προσετέθη" καὶ ὁ πρῶτος ὅστις τὸν παρατηρεῖ, λέγει ὅτι τὸν ἀνεκάλυψεν!

Ἄφου δὲν γνωρίζουν τὰ μυστήρια τοῦ Οὐρανοῦ, δηλαδὴ τὰ φυσικὰ καὶ ἀπλούστατα αὐτὰ φαινόμενα, θὰ ἦτο καλλίτερον δι' αὐτοὺς νὰ γίνουιν συνετώτεροι καὶ νὰ μὴ καυχῶνται δι' ὅσα δὲν γνωρίζουιν.

Τὰ οὐράνια σώματα πολλάκις λαμβάνουιν σχήματα πολὺ περίεργα· τοῦτο δὲν σημαίνει, ὅτι ἐκ συμπτώσεως τὸ σχῆμα των εἶναι ὡοειδὲς ἢ στρογγύλον κ.τ.λ. Ὁ σχηματισμὸς τοῦ κάθε σώματος ἔχει εἰδικὸν λόγον, πού μόνον ὁ Παντοχοῦ Παρῶν τὸ γνωρίζει. Δίδω τὴν ἐξήγησιν ταύτην μέχρις ὠρισμένου σημείου, διὰ νὰ ἀντιληφθῆτε, ὅτι τὰ πάντα μέχρι τῆς παραμικρᾶς κινήσεως καὶ τῶν σχηματισμῶν των, ἔχουν προορισμόν, τὸν ὁποῖον ἀδύνατον σεῖς οἱ ἄνθρωποι νὰ γνωρίσετε.

Οὐράνια σώματα ὀνομάζομεν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα κινουῦνται ἐξωτροχιακῶς. Ἐν οὐράνιον σῶμα δὲν ταξιδεύει εἰς τὴν ἀωνιότητα· κατευθύνεται ὑπὸ τῆς θελήσεως ΕΚΕΙΝΟΥ πρὸς σημεῖον τι καὶ διὰ τὸν τάδε σκοπὸν.

Τὰ σώματα ταῦτα δὲν ἔχουν πνεῦμα οὔτε ψυχὴν. "Ἄρα, τὰ ὀδηγεῖ κάποια Ἄνωτέρα Δύναμις, ὁ Θεός, μὲ πρόβλεψιν τινά. Ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ἄξιοι νὰ γνωρίζωμεν τὰς προβλέψεις τοῦ

Θεοῦ· σεῖς ὅμως διὰ τῆς ἐπιστήμης προβλέπετε τὰ πάντα καὶ οὐδέποτε συνετιζέσθε!

Πόσον μαρὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος, δὲν τὸ φαντάζεται, ἀφοῦ ἐννοεῖ μετὰ ἐπιμονῆς νὰ ψάξη καὶ αὐτὸν τὸν Θεὸν διὰ νὰ πεισθῇ!

Ἡ πίστις δὲν ἔχει οὐδεμίαν συνάφειαν μὲ τὴν ἔρουναν. Ἐρουνᾶς τὴν ὕλην, οὐχὶ ὅμως καὶ τὸ Θεῖον. Ἡ ἔρουνά τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνοσιούργημα τῆς κακῆς σας πίστεως.

Πιστεύω, δὲν σημαίνει γεύομαι ἐδέσματα, ἀλλὰ ἀφομοιώνω τὸν Θεῖον λόγον εἰς τὰς πράξεις μου.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 80ῆ

Ὁ Γαλάζιος Ἥλιος

Διὰ τῆς φαντασίας καὶ τῶν μαθηματικῶν ὑπολογισμῶν, καλῶς ἢ κακῶς, ἀνακαλύπτετε νεφελώματα ἢ γαλαξίας καὶ προσδιορίζετε καὶ τὰ μεγέθη τῶν ἀστέρων ἐντὸς αὐτῶν. Σεῖς δὲν εἴσθε εἰσέτι ἱκανοὶ νὰ προσδιορίσετε τὸ ψυχικόν σας σθένος, ἢ ἀκόμα καὶ ἐὰν ἔχετε τοιοῦτον, καὶ ἀνατρέχετε εἰς ξένα πεδία τὰ ὁποῖα τελείως ἀγνοεῖτε.

Ἀνακαλύπτετε εἰς τὸν πλησίον σας τὰ ἐλαττώματά του καὶ ἀκόμα προσθέτετε εἰς αὐτὸν καὶ τὰ ἰδικά σας, καὶ δὲν φροντίζετε νὰ ἀπαλλαγθῆτε ἀπὸ τὸν ἴσθον τῶν ἰδίων σας ἐλαττωμάτων.

Διατί;

Διότι ὁ ἐγωϊσμός σας κατέκτησεν, ὡς ἀνικάνους ὄντητάς νὰ ἀντιδράσετε ἐναντίον τοῦ ἐσωτερικοῦ σας ἐχθροῦ.

Δυστυχῶς, οἱ περισσότεροὶ τῶν ἐπιστημόνων σας δελεάζονται μὲ τὸν τίτλον των καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τοὺς ὑποβιβάζει ὡς ἀνθρώπινα ὄντα.

Τὸ θέμα μου εἶναι ὁ γαλάζιος ἥλιος.

Τί εἶναι ὁ ἥλιος οὗτος, διὰ τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐπιστημόνων σας ἐφαντάσθη ποτέ;

Εἶναι ὁ Πατὴρ τῆς ἡλιακῆς γεννήσεως. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ κολοσσιαίου ἀστέρος ἐξῆλθον οἱ διάφοροι ἥλιοι τοῦ Σύμπαν-

τος. Είναι αδύνατον νά περιγράψω τὸ μέγεθός του καὶ λέγω, ὅτι εἶναι ἓνα μικρὸν Σύμπαν, διὰ νά με ἀντιληφθῆτε.

Αἱ ἀκτῖνες του εἶναι γαλαξίαι καὶ ἰσχυρόταται. Ἡ σύνθεσις τοῦ φωτός αὐτοῦ εἶναι ὅλως διάφορος τῶν ἄλλων ἡλίων. Τὸν ἀναφέρω, διότι εἶναι ὁ μεγαλύτερος τοῦ Σύμπαντος, ὅστις διοχετεύει τὰς εὐεργετικὰς του δυνάμεις εἰς τοὺς ἀπείρους ἀστέρας τοῦ Οὐρανοῦ.

Διατί εἶναι γαλαξίος;

Διότι ἡ καύσις τοῦ τεραστίου αὐτοῦ ἡλίου ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀέρια διαφόρων χημικῶν οὐσιῶν, ὥστε ἡ συνεχῆς πυρακτώδης ὕλη του νά μεταβάλλῃ εἰς τὸ ἀπώτερον μέλλον τὸν ἡλίον τοῦτον εἰς καθαρὰν ἔκτασιν χώρου ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Ποῦ καὶ πότε θὰ χρησιμοποιηθῆ ὁ γαλαξίος οὗτος ἡλίου, δὲν δύναμαι νά σᾶς τὸ εἶπω. Μόνον ἡ Θεότης ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦτο, νά λέγῃ τὰ μέλλοντα γενέσθαι.

Αἱ ἀκτῖνες τοῦ γαλαξίου ἡλίου φθάνουν καὶ μέχρι τῆς Γῆς σας, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἰδικὸς σας ἡλίου εἶναι πολὺ πλησιέστερός σας, ἐν συγκρίσει μὲ τὸν γαλαξίον, τοῦ ὁποῖου αἱ ἀκτῖνες ταξιδεύουν γῆινους χρόνους διὰ νά θωπεύσουν τὸ κιβώτιον τοῦ Οὐρανίου θησαυροῦ, τὴν Γῆν σας, προλαμβάνουν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου σας νά μετριάσουν τὴν ἐνέργειαν τῶν γαλαξίων τοιούτων.

Θὰ ἤθελον νά εἶπω πάμπολλα περὶ τοῦ ἀγνώστου εἰς ὑμᾶς ἡλίου, διότι οὗτος εἶναι τὸ πᾶν εἰς τὸ Σύμπαν, ὡς πατὴρ τῶν ἡλίων, ἀλλὰ δὲν μοι ἐπιτρέπεται νά σᾶς μεταδώσω ἀγνώστους πτυχὰς τῆς μελλοντικῆς ἐξελίξεως τῶν πάντων.

Σκοπὸς τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου εἶναι νά μαθηθῆτε, ὅτι σᾶς ὠφελεῖ, καὶ οὐχὶ νά πλουτίσετε τὰς γνώσεις σας ἀσκόπως πρὸς θλάβην τῆς ὄντοτήτός σας.

Θὰ ἡδυνάμην διὰ τὸν ἐν λόγῳ ἡλίον νά γράψω, διὰ μέσου τῆς Ὁδοῦ ταύτης, ὀλόκληρον ἔργον, ποῦ ἡ φαντασία σας δὲν δύναται νά συλλάβῃ.

Ταυτότητες πνευμάτων

Μὴ γίνεσθε παίγνιον τῶν πνευμάτων, ὅταν δὲν εἴσθε θέ-
θαιοι περὶ αὐτῶν.

Σεῖς, ὡς ὕλικοι, ζητεῖτε ἀπὸ τὰ προσφιλεῖς σας πνεύματα
τὴν ταυτότητά των. Ὁρθῶς. Καὶ πῶς γνωρίζετε, ὅτι τὰ στε-
νὰ εἰς δεσμὸν ἐπικαλούμενα πνεύματα εἶναι πράγμασι μέλη
τῆς οἰκογενειακῆς σας ἐστίας;

Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι ὅπως εἰς τὴν Γῆν σας (διὰ λόγους
προσωπικοῦ συμφέροντος) ὑπάρχουν πλαστοὶ ταυτότητες,
οὕτω καὶ ἐν τῷ Οὐρανῷ, ἐφ' ὅσον πιστεύετε εἰς τὰ κακοποιὰ
πνεύματα, ὑπάρχουν τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα σᾶς ἐμπαίζουν. Οἱ
πνευματικοὶ ὁδηγοὶ πολλάκις δὲν ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ
ἐκδιώξουν ἢ νὰ ἀπομακρύνουν αὐτὰ ἐκ τῶν προχείρων Στα-
θμῶν τῶν Ἐπικοινωνιῶν.

Τὰ πνεύματα ταῦτα ἐπιτηδείως ἀναμιγνύονται μετ' ἄλ-
λων ψυχῶν καὶ λαμβάνουν καὶ αὐτὰ θέσιν, χωρὶς νὰ ἀντιλη-
φθῆ τοῦτο ὁ ὁδηγός. Δίδουν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσφι-
λοῦς σας προσώπου ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ σημεῖα τῆς ζωῆς
του, διὰ νὰ κερδίσουν τὴν ἐμπιστοσύνην σας. Ἀπαντοῦν εἰς
τινας ἐρωτήσεις σας εὐστόχως, διότι γνωρίζουν τὴν κατάστα-
σίν σας, ὥστε οὐχὶ μόνον νὰ πιστεύσετε εἰς αὐτὰ, ἀλλὰ καὶ νὰ
θαυμάσετε τὴν θείαν ἐπέμβασίν των εἰς τὰς ἐν τῇ ζωῇ σας
καταστάσεις, ἐπιφυλασσόμενα νὰ σᾶς ἐμπαίξουν τὴν κατάλ-
ληλον στιγμήν.

Δὲν λέγω, ὅτι πάντοτε συμβαίνει τοῦτο, ὡς καὶ ἐν τῇ Γῇ
πάντοτε δὲν συμβαίνει νὰ ὑπάρχουν ὀλίγοι τινὲς μὲ ψευδεῖς
ταυτότητας, καὶ νὰ λαμβάνουν ἐνεργὸν θέσιν εἰς τὰς ἐπικοι-
νωνίας.

Εἴσθε εὐπίστοι εἰς τὸ ψεῦδος, τὸ ὁποῖον δὲν δύνασθε νὰ
ἐλέγξετε, καὶ ἄπιστοι εἰς τὰς διδασκαλίας τοῦ Οὐρανοῦ, εἰς
τὰς ὁποίας εὐκόλως δύνασθε, ἐὰν ἔχετε καλὴν πρόθεσιν, νὰ
διαπιστώσετε τὸ μέγεθος τῆς διαφορᾶς τοῦ ἀληθοῦς ἀπὸ τοῦ
ψευδοῦς λόγου.

Τὰ Κέντρα τῆς παρηγορίας εἶναι καλὰ δι' ἐν χρονικὸν ὅ-
ριον' ἐκεῖθεν οὐδεμία πρόοδος ὑφίσταται εἰς τὴν ἀνάπτυξιν

τοῦ πνευματικοῦ καὶ ψυχικοῦ σας κόσμου. Μὴ ἐπαφίεσθε εἰς τὰ πρόσκαιρα, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ταῦτα ἐνθαρρυντικά εἰς τὸ ἄτομόν σας, ἀλλὰ εἰς τὰ αἰώνια, τὰ ἀφθαρτα καὶ γενικά τῆς ἀνθρωπότητος ἔργα.

Αἱ ταυτότητες μὴ σᾶς ἐπηρεάζουν. Ἄλλαι εἶναι ὄρθαι καὶ ἄλλαι ἐσφαλμένοι. Διατί σεῖς, οἱ ζητοῦντες θείας γνώσεις, ἀνατρέχετε εἰς τὴν ζήτησιν τῶν ἀπλῶν ψυχῶν, ἔστω καὶ ἂν αὗται εἶχον ἐξαίρετον γήϊνον μὀρφωσιν, καὶ παραμελεῖτε τὰς γησίας καὶ ὑπερόχους ὁμιλίας τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου; Ἐκ τῶν Βασιλείων τοῦ Κυρίου καὶ ἐκ τῶν μεγάλων Διδασκάλων ἢ Ἀρχηγῶν μόνον, λαμβάνετε πνευματικὴν μὀρφωσιν, ἀξίαν τῆς τοῦ ἀνθρώπου διανοητικῆς κατανοήσεως.

Αἱ πλασταὶ ταυτότητες ποτέ δὲν ἐδόθησαν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ καλῷ σκοπῷ. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὰς ταυτότητας τοῦ Οὐρανοῦ· ὅταν αὗται εἶναι πλασταὶ ὑποκρύπτουν σκοπὸν τινά, τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ὁποῖος εἶναι.

Μὴ δίδετε σημασίαν, διὰ τῆς ἐκπλήξεώς σας, εἰς τὴν αἰώρησιν τοῦ μεσάζοντος ἢ τὴν προσκόμισιν καὶ ἀποκόμισιν ἀντικειμένων. Πάντα ταῦτα ἐκπλήττουν τοὺς ὕλιστάς, οἱ ὁποῖοι οὐδεμίαν ἔρμηνειαν εἶναι δυνατὸν νὰ δώσουν διὰ τῆς ἐπιστήμης· καὶ ὅ,τι εἶπουν, παραπαίουσιν ἐντὸς τοῦ σκοτοῦ τῶν. Ὁ Λόγος εἶναι τὸ πᾶν.

Καὶ ἡμεῖς προσκομίζομεν ἐνίοτε ἢ ἀποκομίζομεν ὠρισμένα ἀντικείμενα, διὰ νὰ σᾶς ἔλξωμεν τὴν προσοχὴν. Ἄλλ' ἐξ αὐτοῦ τοῦ μέσου ποῖον εἶναι τὸ ὄφελός σας, ἂν δὲν μεσολαθῆσῃ ὁ Ἱερὸς Λόγος, ὅστις ἐδημιούργησεν τὸν ἄνθρωπον;

Ἦτο ἀνάγκη, ἐν ὀλίγοις νὰ ὁμιλήσω περὶ τῶν πλαστῶν ταυτοτήτων, διὰ νὰ μὴ περιπέσετε εἰς τὴν εὐπιστίαν τοῦ σφάλματος.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 82α

Πότε αἱ ἀνακληθεῖσαι ὄντότητες ἐπικοινωνοῦν

Τὰ μυστήρια τῆς πνευματικῆς ὄντοτητος εἶναι πολλά, κατατάσσονται ὅμως εἰς μίαν καὶ μόνην κατηγορίαν, ἢ ὁποία ὀνομάζεται «Μυστήρια τῶν ἀνακληθεισῶν ὄντοτήτων».

“Όταν ἡ ψυχὴ ἀπέρχεται τοῦ σώματος, αὐτὴ ὀδηγεῖται ἀπὸ τὸν Ἅγγελόν της Φύλακα, ὅστις παρουσιάζει τὸ ἀνακληθὲν φάσμα τῆς ὀντότητος εἰς τινὰς τῶν ἐν τῇ Γῆ εὐρισκομένων φίλων, γνωστῶν ἢ συγγενῶν· τοῦτο ὀνομάζεται «φαινόμενον τῆς ὀπτασίας». Εἰς τὴν κατάστασιν ποῦ εὐρίσκεται τὸ ἀνακληθὲν πνεῦμα, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σκεφθῆ ποῦ εὐρίσκεται καὶ τί πράττει. Τότε ὁ πνευματικὸς ὀδηγὸς τῆς ψυχῆς εἰδοποιεῖ, ὡς εἶπον, περὶ τῆς ἀποδημίας τοῦ τάδε ἢ τοῦ δεῖνα, διὰ τῆς παρουσιάσεως τοῦ φάσματός των.

Κατ’ ἀρχὴν ἡ ἀποδημήσασα ὀντότης, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τοῦ ὑλικοῦ κόσμου. Τὸ φαινόμενον τῆς ἐμφανίσεώς της ἢ καὶ τῆς ψυχικῆς φωνῆς της μεταδίδει ὁ ὀδηγὸς Ἅγγελός της, ἀκριβῶς διὰ νὰ σᾶς πείσῃ, ὅτι τὸ μὲν σῶμα τοῦ ἀποθανόντος μετεβλήθη εἰς χοῦν, τὸ δὲ πνεῦμα ἀνέκτησεν τὴν ἐλευθερίαν του ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς Γῆς. Ὅταν συνέλθῃ τὸ ἀποδημήσαν πνεῦμα ἀπὸ τὴν μεταλλαγὴν τῆς κατάστασεώς του, τότε ἀρκεῖ νὰ σκεφθῆ τὸ τάδε ἢ τὸ δεῖνα πρόσωπον ἐν τῇ Γῆ καὶ τοῦτο νὰ τὸν ἴδῃ κατ’ ὄναρ.

Ὅλιγον κατ’ ὀλιγον τὸ πνεῦμα ἀποκτᾷ ἱκανότητος καὶ δυνατὸν, ἐὰν ἴδῃ κατ’ ὁδὸν του πρόχειρα Κέντρα μεταδόσεως τοῦ Οὐρανίου λόγου, λαμβάνει θέσιν προτεραιότητος καὶ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν παρουσιάζεται εἰς τὸν ἐν τῇ Γῆ μεσάζοντα, ἀναζητῶντας προσφιλῆ του πρόσωπα.

Κέντρα σταθερὰ δὲν ὑφίστανται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, παρὰ μόνον τῆς «Πνευματικῆς Αἴγλης», ἐκ τοῦ ὁποῖου ὀμιλοῦν οἱ μεγάλοι Διδάσκαλοι πρὸς τοὺς ἀξιόους ἐν τῇ Γῆ πνευματικούς ὀδηγούς. Ὅμιλοῦν πρὸς αὐτοὺς διὰ μέσου τῆς ἐμπνεύσεως, διὰ τῆς ὁποίας λαμβάνουν καὶ ἀπάντησιν, χωρὶς οἱ τοὶ νὰ γνωρίζουν τὸν ἀκριβῆ μηχανισμόν τῶν ἐπικοινωνιῶν τούτων.

Σεῖς, ἀδελφοί μου, γνωρίζετε κάλλιστα τὸ σταθερὸν τοῦτο Κέντρον ἐπικοινωνίας, ὡς καὶ τὸν μηχανισμόν αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο λέγομεν, ὅτι εἴσθε προνομιοῦχοι τοῦ Θείου Λόγου. Ἀνακτοροεπικοινωνίας οὐδεὶς ἄλλος ἐν τῷ κόσμῳ σας λαμβάνει, ἐφ’ ὅσον δὲν γνωρίζουν τὸν σκοπὸν τῶν ἐπικοινωνιῶν τούτων. Δὲν γνωρίζουν οἱ πλείστοι τῶν πιστῶν, διατὶ ὁ Κύριος ἐδημιούργησεν τὸ ἐν τῇ Γῆ Κέντρον Του, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται

Πηγὴ τοῦ Φωτός Του, καὶ πολλὰ ἄλλα, εἰς τὰ ὅποια καθυστεροῦν, ἐξ αἰτίας τῆς ὀλιγοπιστίας των.

Αἱ ἀνακληθεῖσαι ὀντότητες ἐπικοινωνοῦν ἐλευθέρως, ὅταν τηροῦν μετὰ σχολαστικότητος τοὺς νόμους τοῦ Κυρίου. Τότε δὲν ἔχουν τὴν ἀνάγκην τοῦ Ἄγγελου Φύλακός των, ὅστις εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ὀνομάζεται πλέον Ἄγγελος Ὁδηγός.

Αἱ χαμηλαὶ ψυχαί, δηλαδὴ ὅσαι δὲν εἶχον ψυχικὸν σθένος καὶ τὸ πνεῦμα των ὑπερεῖχεν εἰς τὴν καθοδήγησίν των, παρὰ τὴν ἐπιστημονικὴν των κατάρτισιν ἐν τῇ Γῇ καὶ τὰς ὑψηλὰς των θέσεις ἐν τῇ κοινωνίᾳ, εἰς τοὺς Οὐρανοὺς παραμένουν εἰς χαμηλὰ στρώματα καὶ δὲν ἀπολαμβάνουν τὰ Οὐράνια ἀγαθὰ, ὡς ἄλλαι ἀδελφαὶ των ψυχαὶ μὲ κατώτερον πνεῦμα καὶ ἰσχυρὸν ψυχικὸν σθένος.

Ὅλοι οἱ μεγιστᾶνες τοῦ κόσμου σας ἀπολαμβάνουν ἀφειδῶς τὰ ἀγαθὰ τῆς Γῆς ὑπερμέτρως, χωρὶς νὰ ἀναλογισθοῦν, ὅτι ἡ ἡμέρα των πλησιάζει νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ πάντα εἰς τὸν ὕλικόν κόσμον, διὰ νὰ ἀνέλθουν εἰς τὸν αἰθέριον κόσμον, χωρὶς νὰ φέρουν μεθ' ἑαυτῶν τὰς περγαμινὰς τῶν καλῶν των πράξεων, ἀφοῦ ἀδιαφόρησαν δι' αὐτάς.

Ἐάν, ἀγαπητοὶ μου, ἐγνωρίζατε τὴν ἐν τῷ Οὐρανῷ ζωὴν, τὴν τάξιν, τὴν ἱεραρχικὴν ἀξίαν καὶ σεβασμὸν τῆς κάθε ὀντότητος, ἐάν ἐγνωρίζατε τὴν ἠθικὴν ἀμοιβὴν καὶ τιμωρίαν τῆς ψυχῆς, πόσον διαφορετικοὶ θὰ εἴσθε εἰς τὴν γήινον ζωὴν σας!

Ἡ διὰ τῆς ὕλης διδαχὴ εἶναι φθοροποιός· ἡ δὲ διὰ τοῦ καθαροῦ λόγου διδαχὴ σας καθιστᾷ ἀφθάρτους, ὅταν στρέφετε τὰς δυνάμεις σας πρὸς τὴν πλευρὰν αὐτὴν.

Τὴν καλλιτέρευσιν τῆς θέσεώς σας εἰς τοὺς Οὐρανοὺς εὐκολώτερον κερδίζετε εἰς τὴν Γῆν.

Αἱ ἀπλαι ψυχαί, ναὶ μὲν ἐπικοινωνοῦν μετὰ τῶν οἰκείων των διὰ μέσου τοῦ μεσάζοντος, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ ἔχουν τὰς δυσκολίας των· πολλάκις τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα ἐπικολλᾷ εἰς τὸ νῆμα τῆς συνδιαλέξεως τὸ ἰδικόν του νῆμα καὶ προσθέτει τεχνηέντως φράσεις καὶ λόγους ἀντιθέτους τῶν προσδοκωμένων, διὰ νὰ φέρῃ σύγχισιν.

Ἡ Πηγὴ μας ἔχει προορισμὸν νὰ φωτίσῃ ὅλον τὸν κόσμον. Αἱ ψυχαὶ δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα δι' αὐτῆς νὰ ὀμιλοῦν πρὸς τοὺς ἰδικούς των, πλὴν εἰδικῆς ἀδείας καὶ τοῦτο σπανιώτατα.

Τὸ νῆμα τοῦτο εἶναι ἱερὸν καὶ ἀπροσπέλαστον ἀπὸ τὰ πνεύματα τοῦ Πονηροῦ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 83η

Ὁ Ζητῶν ἀπόδειξιν τῆς Θείας Ἀληθείας εἶναι ὕλιστῆς

Ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἔχει τὰ θεμέλιά της εἰς τὸν ΘΕΟΝ, τὸν ΥἱΟΝ, καὶ τὸ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ. Ἡ Καινὴ Διαθήκη ἐπ' αὐτῶν ἐβασίσθη, δηλαδὴ ἐπὶ τῆς δυνάμεως τῆς Τριαδικῆς Θεότητος. Τὰ δὲ Ἱερὰ Βιβλία εἶναι Θεόπνευστα, ἦτοι ἐνέπνευσεν ἡ Θεία Πρόνοια εἰς τοὺς καταλλήλους, εἰς διαφόρους ἐποχάς, νὰ συγγράψουν αὐτά.

Ἄρα, ἄνθρωποι μὲ θεῖαν φώτισιν, μετέδωσαν εἰς τοὺς ἀδελφούς των τὴν κατὰ παραγγελίαν τοῦ Θεοῦ θεῖαν διδασχὴν. Οἱ πιστεύοντες, λοιπόν, τὰ Κείμενα τῶν Εὐαγγελίων καὶ μὴ ψηλαφίζοντες αὐτά, ὀφείλουν κατὰ θεῖαν ἐπιταγὴν νὰ μὴ ζητοῦν ψηλάφησιν καὶ εἰς τὰ νεώτερα Κείμενα τοῦ Οὐρανοῦ, τὰ ὁποῖα ἔχουν κοινὴν Πηγὴν. Ὅταν οἱ λεγόμενοι πιστοὶ κάνουν διάκρισιν μεταξὺ τῶν τότε καὶ τῶν νῦν κειμένων, δὲν εἶναι πιστοί, ἀλλὰ ἐξ ἐπαγγέλματος φθοροποιοὶ καὶ ἀνάξιοι νὰ ὀνομάζωνται χριστιανοί.

Ὁ ζητῶν ἀπόδειξιν τῆς ἀπῆς ἀληθείας, ἦτοι ὕλικὸν τεκμήριον, κατέχεται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Πονηροῦ καὶ ἐπομένως εἶναι ὕλιστῆς. Ἴδου, πῶς δύνασθε νὰ διακρίνατε τοὺς ἀπίστους, οἱ ὁποῖοι προσποιοῦνται τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ἀγαθοὺς, ἐνῶ εἰς τὴν πραγματικότητα εἶναι ὅλως διάφοροι εἰς τὸν χαρακτήρα καὶ τὰς ἀποφάσεις των. Τοιοῦτοι ἄνθρωποι εἶναι ὑπουλοὶ, κακόβουλοὶ καὶ χαϊρέκακοι. Ἐχουν ἐντὸς των τὸν εὐδοκίμησαντα σπόρον τοῦ Πονηροῦ πνεύματος καὶ ἀδιαφοροῦν διὰ πᾶν τὸ ὀρθόν, παρασύροντες μεθ' ἑαυτῶν τοὺς ἀφελεῖς καὶ ἀνοήτους πρὸς τὸ θάραθρον.

Ἡ θετικὴ ἐπιστήμη ἔχει ἀνάγκην ἀποδείξεως, μέχρις οὗτου ἡ ἀπόδειξις αὕτη ἐκμηδενισθῆ ἐκ τῆς ἰδίας ἐπιστήμης.

Τότε, ποῦ εὐρίσκεται ἡ θετικότητα της;

Εὐρίσκεται εἰς τὸν ἐγκέφαλον τῶν κούφων!

Ἡ ἰδεολογικὴ ἔρευνα ὀξύνει τὴν διάνοιαν, οὐχὶ διὰ τῆς

ύλης, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐμβαθύνσεως τοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον, ὅταν εὐρίσκεται ἐντὸς τῶν πλαisiῶν τῆς πίστεως, εὐρύνει τὸ φῶς τῆς γνώσεως καὶ προβλέπει ὅ,τι ἡ θετικὴ ἐπιστήμη δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ προΐδῃ.

Διὰ νὰ ὑπάρξῃ κατανόησις μεταξύ δύο ἀδελφῶν ὡς καὶ περισσοτέρων, ἀρκεῖ νὰ μὴ ὑποθάληται εἰς ἓνα ἢ ὀλίγους τὸ συμφέρον· καὶ ὁμοῦ ὅλοι, μὲ Ὁδηγὸν τὸν Κύριον, νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ ἱερόν των ἔργων. Ἀκόμα καὶ εἰς τοὺς ἱεροὺς Οἴκους τοῦ Κυρίου, ὅταν μεταξύ τῶν ἱερέων δὲν ὑφίσταται κατανόησις τοῦ προορισμοῦ των, ἡ Ἐκκλησία παραπαίει, ἡ θρησκεία καταρρακοῦται, καὶ οἱ πιστοὶ ἐμπαίζουσι τὰ πάντα καὶ ἀπιστοῦν.

Δὲν λαμβάνεις, ἀνόητε ἀδελφέ, ἀπόδειξιν ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ τὰς καλὰς σου πράξεις. Ἐὰν ἔχῃς πίστιν εἰς Αὐτόν, θὰ σὲ ἀνταμείψῃ. Ἐὰν ὅμως δὲν ἔχῃς πίστιν εἰς τὸν Θεόν, μὴ ζητεῖς ἀπόδειξιν· ἔσο βέβαιος, ὅτι κατεγράφησαν εἰς τὸ Βιβλίον τοῦ Οὐρανοῦ αἱ κακαὶ σου πράξεις.

Ζητοῦν ἀποδείξεις τοῦ Θείου Λόγου, ὅσοι στεροῦνται λογικότητος καὶ ὀρθῆς σκέψεως· οἱ παράφρονες.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 84η

Τὰ μεσάζοντα μεταδίδουσι ὁμιλίαν ἄνευ ἐλέγχου

Τὰ μεσάζοντα ποικίλλουσι εἰς τὴν μορφήν τοῦ λόγου των. Πολλάκις ἐν μεσαζόν ὁμιλεῖ ἐκ μέρους τοῦ τάδε πνεύματος, μὲ εἰρμόν καὶ λογικὴν συνέχειαν, ὥστε νὰ προκαλῆ τὸν θαυμασμόν τῶν ἀκροατῶν - πιστῶν. Οἱ λόγοι οὗτοι εἶναι περιορισμένοι εἰς τὴν ἰσχύν των· ναὶ μὲν ὑποδεικνύουσι εἰς τοὺς ἀκροατὰς τὴν ὁδὸν τῆς ὀρθότητος, ἀλλὰ δὲν ἀναπτύσσουσι αὐτὴν ἀρκούντως, ὥστε νὰ τοὺς ἀποτρέψουσι νὰ ἐμπέσουσι εἰς τὸ θάραθρον.

Συνήθως τὰ μεσάζοντα, διὰ νὰ ἐλκύσουσι τὴν προσοχὴν τῶν παρευρισκομένων, ἀποκαλύπτουσι εἰς αὐτοὺς πτυχὰς τῆς ρεοῦσης ζωῆς των, ἀκόμη καὶ ἄγνωστα περιστατικὰ τοῦ πολὺ ἐγγυὸς μέλλοντος.

Βεβαίως, πάντα ταῦτα ἐπηρεάζουσι τοὺς ἐνδιαφερομένους

καὶ πιστεύουν ἀκραδάντως εἰς τὰς προρρήσεις τῶν πνευμάτων. Πολλάκις ὅμως αἱ μελλοντικαὶ προρρήσεις δὲν πραγματοποιοῦνται, διότι δὲν ἔπρεπε νὰ λεχθῶν· καὶ οὕτω μερικοὶ ἐξ αὐτῶν ἀπογοητεύονται καὶ κλονίζουσι τὴν πίστιν των ἀκόμα καὶ πρὸς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον.

Ἐὰν ὁ μεσάζων δὲν εἶναι πνευματιστής, ὀφείλει ὁ ἐνδιαφερόμενος νὰ ἐρωτᾷ καὶ τὸν γήινον ὁδηγόν, ὅστις ὑποτίθεται ὅτι ἔχει γνώσεις πολλὰς ἐπὶ αὐτῶν τῶν ζητημάτων.

Τὰ διάφορα ἐμφανιζόμενα πνεύματα εἶναι ἀπλᾶ, ἴσως καὶ ἀγαθὰ· διὰ νὰ φανῶν δὲ πρὸς τοὺς οἰκείους των ἀρωγοὶ εἰς τὸ ψυχικόν των σθένος, λέγουσι πολλά, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐλέγχωνται.

Ἄλλα τὰ μεσάζοντα δὲν λέγουσι τὴν ἀλήθειαν. Καὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μόνον τὴν ἀλήθειαν λαλοῦν, καὶ αὐτὰ ἀκόμη συχνὰ περιπίπτουσι εἰς τὴν παγίδα τοῦ Πονηροῦ. Μόνον ὅταν ἡ ὁδὸς τῆς ἐπικοινωνίας ταύτης εἶναι καθηγιασμένη, δὲν ὑφίσταται κίνδυνος νὰ παρεισφύσουν τὰ πονηρὰ πνεύματα.

Ἄλλα τὰ μεσάζοντα ὁμιλοῦν ἄνευ ἐλέγχου. Ὁ ἔλεγχος πρέπει νὰ γίνεσθαι ἀπὸ φωτισμένας ὀντότητας, διότι ἡ Πηγὴ μας δὲν εἶναι αἰώνιος διὰ νὰ ἐλέγῃ αὐτά.

Συνήθως, ὅταν προσφέρετε εἰς τὸν τάδε ἢ τὸν δεῖνα δύο κύπελλα πλήρη καθαροῦ ὕδατος, καὶ τὸ ἐν κύπελλον ἐμπεριέχει νοθευμένον ὕδωρ τὸ δὲ ἕτερον ἀνόθευτον, χωρὶς νὰ τοὺς εἴπητε ποία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξύ τῶν κυπέλλων, ὁ τάδε ἢ ὁ δεῖνα θὰ τείνουσι τὴν χεῖρα των διὰ νὰ λάβωσι τὸ νοθευμένον ὕδωρ· ἐκεῖ τοὺς ἔλκει ἡ ὕλη. Ἐὰν ὅμως προσφέρετε τὰ αὐτὰ κύπελλα εἰς ἀδελφόν, ὅστις ἔχει καθαρὰν τὴν καρδίαν καὶ ἐλαφρὰν τὴν συνείδησιν, ἡ χεῖρ του αὐτομάτως τείνεται πρὸς τὸ κύπελλον τοῦ ἀνοθεύτου ὕδατος.

Ἡ παρατήρησις αὕτη εἶναι ἀκριβεστάτη. Ἐὰν εἰς ἀδελφὸς θεωρηθῇ παρ' ὑμῶν ὅτι εἶναι ἄξιος νὰ λάβῃ τὸ ἀνόθευτον ὕδωρ καὶ οὗτος προτιμήσῃ τὸ νοθευμένον, ἐστὲ θέβαιοι, ὅτι σφάλετε εἰς τὴν διάκρισίν σας. Τὸ νοθευμένον ὕδωρ ὡς μαγνήτης ἔλκει τοὺς μὴ ἀξιούς νὰ ὀνομάζωνται τέκνα τοῦ ἀγαθοῦ καὶ καλοῦ παρ' ὅλην τὴν προσποίησίν των, κλίνουσι πρὸς τὸν ἐπίγειον μαγνήτην.

Ἄλλοι δὲν εἶναι ἄξιοι νὰ ἐλέγχωσι τὰ μεσάζοντα. Χρειάζεται μεγάλη πείρα καὶ ἀντίληψις ὀρθή.

Τὰ μεσάζοντα ἔχουν τὸ δῶρον τοῦτο ἐξ Οὐρανοῦ εἶναι συσκευαί θείας ἐμπνεύσεως. Διὰ τοῦτο, δυνατόν νά γίνουν καὶ ὄργανα τοῦ Πονηροῦ, ἢ καὶ ἀποκλειστικῶς αὐτοῦ καὶ μόνον. Νά σᾶς ἔλκουν διὰ τῶν θαυματουργιῶν των ἐπὶ ὑλικῶν καταστάσεων. Προσέξατε τὰς συσκευάς ταύτας, μὴ σᾶς παραπλανήσουν. Τοῦτο τὸ ἐγνώριζον καλῶς πολλοὶ ἐκ τῶν εὐσεβῶν ἀνδρῶν τῶν διαφόρων ἐποχῶν.

Δὲν θέλω νά εἶπω, ὅτι τὰς ἐπικοινωνίας ταύτας κατακρίνω. Ἐπιστῶ ἀπλῶς τὴν προσοχὴν σας, ἐπὶ τοῦ ὠφελίμου καὶ τοῦ θλαθεροῦ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 85η

Ἄποστολὴ ὄντοτήτων ἐξ ἄλλων Σταθμῶν εἰς τὴν Γῆν

Ἡ ἀποστολὴ ὄντοτήτων ἐξ ἄλλων Σταθμῶν ἔχει διπλοῦν σκοπόν. Πρῶτον, διὰ τὴν συντόμευσιν τῆς ἀνυψώσεώς των καὶ δεύτερον, διὰ νά δώσουν εἰς τὸν κόσμον τῆς ὑλης μερικὴν διδασκαλίαν, διὰ τῶν ἀγαθῶν των πράξεων. Τοιαῦται ὄντοτητες εἶναι χρησιμώταται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μεγάλου κύκλου τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ εἰς ἔχει ἀνεπτυγμένην τὴν δικαιοσύνην, ὁ ἕτερος τὴν ἡρεμίαν, ὁ ἄλλος τὴν ἀγαθότητα, καὶ τέλος τὴν ἀγάπην. Ὁ καθείς των ἔχει καὶ μίαν εἰδικὴν χάριν, ἀποκτηθεῖσαν εἰς τὸν ἀνάλογον Σταθμὸν τῆς διαμονῆς του. Ἐὰν δὲν ἀπεστέλλοντο τοιαῦτα πνεύματα εἰς τὴν Γῆν σας, οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἢ ὁποία θὰ μετεβάλετο εἰς ζούγκλαν ἀνευ προηγουμένου!

Ἄλλα τὰ τοιαῦτα πνεύματα, τὰ ὁποία ἀποστέλλονται ἐξ ἄλλων Σταθμῶν, δὲν καταλαμβάνουν ἐπικαίρους θέσεις ἐντὸς τοῦ κοινωνικοῦ σας περιβάλλοντος. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀπλοὶ πολῖται καὶ διὰ τοῦ φιλικοῦ των λόγου ἐπιδρῶν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῶν ἀδελφῶν των, διὰ νά τοὺς ἀποτρέψουν νά πράξουν κάτι τὸ θλαθερόν.

Προσπαθήσατε νά ἀντιληφθῆτε τὴν πανσοφίαν τοῦ Πλάστου, πόσον ὠραία καὶ μὲ πόσῃν ἀκρίθειαν ἐτοποθέτησεν τὰ

πάντα ἐν ἀπολύτῳ ἁρμονίᾳ. Τὸ σχέδιον τῆς Δημιουργίας, ἐν τῇ ἀπλότητί του εἶναι περίπλοκον διὰ τὴν διάνοιαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἔχη τὴν γνώμην, ὅτι καὶ αὐτὸς εἶναι μικρὸς δημιουργός, τότε ἄς κατασκευάσῃ ἐν ἀπλοῦν φύλλον ἢ ἀκόμη καὶ χόρτον, ὡς εἶναι τὸ πραγματικὸν καὶ οὐχὶ ἀπομίμησιν αὐτῶν, ἦτοι ὀφθαλμαπάτην!

Κάθε Σταθμὸς τῶν ἀσάρκων ὀντοτήτων ἔχει βαθμίδας μαθήσεως καὶ ἀφομοιώσεως. Ὅταν λήξῃ ὁ προορισμὸς τῆς τάδε ὀντότητος εἰς τὸν Σταθμὸν Β, μεταβαίνει εἰς τὸν Σταθμὸν Γ καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Δυνατὸν, ὅμως, ἐκ τοῦ Σταθμοῦ Β ἢ ὀντότης νὰ ἐπανενσαρκωθῇ εἰς τὸν Σταθμὸν Α (Γῆ) καὶ διὰ τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν τῆς πράξεων νὰ κερδίσῃ 2, 3, 6, 8 καὶ περισσοτέρους Σταθμοὺς ἀσάρκους, ὅταν ἀνακληθῇ.

Τὰ πνεύματα τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς τοὺς μεγάλους Σταθμοὺς Σ, Τ, Υ, Φ, Χ, ἀποστέλλονται εἰς τὴν Γῆν (ἐάν τὸ θελήσουν) μὲ ἀποστολὴν εἰδικὴν καὶ προορισμὸν γνωστὸν ἐκ τῶν προτέρων ἦτοι γνωρίζουν ἐνδομύχως τὴν ἀποστολὴν των, οὐχὶ ὅμως καὶ ποῖος τοὺς ἀποστέλλει.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔχη ἰσοσταθμίσει τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν, ἀντιλαμβάνεται πάραυτα τὰ χρέη του πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἄνθρωπον. Ὁ τοιοῦτος χαρακτήρ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀγραφὸς θεβαίωσις, ὅτι προήλθεν ἀπὸ ὑψηλοῦς Σταθμοῦ εἰς τὴν Γῆν. Δὲν δίδει σημασίαν εἰς τὴν ὕλην, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν ἠθικὴν ἀξίαν τοῦ ἀδελφοῦ του.

Κάθε γήϊνον χρόνον, γίνεται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἀπολογισμὸς τῆς ὅλης καταστάσεως τῶν ψυχῶν καὶ ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῆς Γῆς, ἀποστέλλονται ἰσχυρὰ πνεύματα πρὸς ἰσοστάθμισιν τοῦ κακοῦ. Τὸ μέτρον ἐπιβάλλεται εἰς γενικὴν κλίμακα ἐξ Οὐρανοῦ. Ὁ ἄνθρωπος μεμονωμένως δυνατὸν νὰ ὑπερβῇ τὸ μέτρον εἰς πολλὰ σημεία, πρὸς βλάβην του. Ὅταν ὅμως πρόκειται διὰ τὴν γενικότητα, τὸ μέτρον ἀνωθεν ἐπιβάλλεται.

Ὁ κάθε ἄσαρκος Σταθμὸς (ἀρχόμενοι ἀπὸ τὸν Β ἕως τὸν Χ) ἀποτελεῖται ἀπὸ 100 βαθμίδας. Ὁ Σταθμὸς Ψ δὲν ἔχει τὰς ἐν λόγῳ βαθμίδας ἢ ψυχὴ εἰς τὸν Σταθμὸν αὐτόν, ὅστις εἶναι στιγμιαίος, θαυματολογεῖ τὴν ἀντοχὴν τοῦ ψυχικοῦ σθένους.

Ὁ δὲ Σταθμὸς Ω εἶναι τὸ ἀναπαυτήριον διὰ τὴν ὅλην διαδρομὴν τῆς ψυχῆς. Ὀνομάζεται Σταθμὸς τῆς Ἀναπαύσεως, ἢ,

ὡς σεῖς τὸν ὀνομάζετε, Παράδεισος. Ὅσαι ψυχαὶ εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ Σταθμοῦ Ω, ἐκεῖ παραμένουν καὶ ἀπολαμβάνουν τὴν ἀφθαρτον χαρὰν καὶ τὴν ἀπόλυτον εὐτυχίαν τῆς Αἰωνιότητος.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 86ῆ

Ἔχουν καὶ οἱ Θεῖοι Νόμοι τοῦ Ἀνάρχου τὰς ἐξαιρέσεις των

Οἱ Νόμοι τοῦ Κυρίου ἐθεσπίσθησαν πρὸ τῆς Δημιουργίας τῶν πάντων. Τοῦτο γνωρίζετε τί σημαίνει; Ὅτι οἱ νόμοι οὗτοι εἶναι τελειότατοι εἰς τὴν τελειότητά των!

Οὐδεὶς μας γνωρίζει τὸν χρόνον (ἀπὸ γῆινης ἀπόψεως) τῆς κατεργασίας των. Διὰ τοῦτο εἶναι ἀ μ ε τ ἄ θ λ η τ ο ι .

Εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις, περιπίπτουσα μία ἀνθρώπινος ὀντότης εἰς τὸν τιμωρὸν νόμον Του, δὲν τιμωρεῖται ὀλοκληρωτικῶς, διότι ὁ Κύριος προεῖδεν καὶ τὰς ἐξαιρέσεις. Εἰς τὴν ὀντότητα τοῦ ἐν λόγῳ ἀνθρώπου συνέβη μία μεταστροφή, τὴν ὁποίαν μόνον ὁ Κύριος γνωρίζει καὶ τοῦ χαρίζει τὴν ὑπόλοιπον ποινὴν, δίδοντας εἰς αὐτὸν χεῖρα βοηθείας.

Εἰς τοὺς δικαστὰς τῆς Γῆς σας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συμβῆ τοιοῦτον τι, ἐφ' ὅσον θρίθει τὸ Σῶμα τοῦτο ἀπὸ δικαστικὰς πλάνας. Δικαίωμα δὲν ἔχει ὁ ἀνθρώπος νὰ ἀφαιρῇ τὴν ζωὴν τῶν ἀδελφῶν του, ἔστω καὶ ἐὰν ὁ ἀδελφός των διέπραξεν ἔγκλημα, ὅταν ὁ δικαστὴς δὲν δύναται νὰ ἐγκύψῃ εἰς τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας διεπράχθη τὸ ἀδίκημα ἢ τὸ ἔγκλημα.

Ἄς λάθωμεν μίαν περίπτωσιν ἐγκληματίου. Ὁ τὰδε ἐνήλιξ, σχετικῶς μορφωμένος ἢ ὄχι, ἀλλὰ μὲ ὀξεῖαν ἀντίληψιν, ἐφόνευσεν ἀθῶον τι τέκνον. Ἐὰν ὁ φονεὺς ἦτο ἀνθρώπος ἰσορροπημένος, οὐδέποτε θὰ διέπραττεν τοιοῦτον τι ἀπεχθὲς ἔγκλημα. Βεβαίως, ὁ λαὸς ἐξανίσταται κατ' αὐτοῦ καὶ ζητεῖ τὴν εἰς θάνατον καταδίκην του. Τὸ σῶμα τοῦ φονέως δὲν ἀνήκει εἰς αὐτόν, ἀλλὰ εἰς τὸν Κύριον, ὡς καὶ τὰ σώματα τῶν ἀδελφῶν, τῶν καταζητούντων τὴν θανατικὴν ποινὴν τοῦ φονέως, ἐπίσης ἀνήκουν εἰς τὸν Κύριον. Ἐὰν ὁ Κύριος κρίνῃ κα-

λὸν νὰ τὸν ἀνακαλέσῃ, οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων θὰ δυνηθῇ νὰ τὸν σώσῃ. Ὁ Θεὸς ἔχει τὸν τρόπον τοῦ νὰ ἀνακαλῇ τὰς ὀντότητάς τῆς παρακοῆς.

Ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει, τὸν ἐγκληματία νὰ περιορίσῃ εἰς εἰδικὰ ἄσυλα ἢ φυλακὰς, προστατεύων τὴν ζωὴν τῶν συνανθρώπων του, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ ἐγκληματῇ ἐναντι τοῦ φονέως, ὅστις δὲν τὸν ἔβλαπεν. Αἱ ἀποφάσεις εἰς θάνατον εἶναι εὐκόλαι, ἀλλ' ὁ ἀποφανθεὶς διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐνόχου ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν νόμον τοῦ Κυρίου εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, χωρὶς ὁ νόμος οὗτος νὰ ὑπόκειται εἰς ἐξαιρέσεις.

Εἶναι μυριάκις καλλίτερον νὰ ἀθωωθῇ εἰς ἐνοχος, παρὰ νὰ καταδικασθῇ εἰς ἄθως.

Οἱ φυσικοὶ νόμοι, οἱ λεγόμενοι ἄγραφοι, εἶναι Θεῖοι νόμοι, τῶν ὁποίων τὸν λόγον τελείως ἀγνοεῖτε καὶ ἐνίστε καταφέρεσθε ἐναντίον αὐτῶν. Κακῶς! Ὅταν ἀγνοήτε τὴν χρῆσιν ἐνὸς πράγματος, δὲν καταφέρεσθε ἐναντίον αὐτοῦ, ἀλλὰ ἐρωτᾶτε νὰ μάθετε πῶς χρησιμοποιεῖται. Ὡσαύτως πρέπει νὰ ἐρωτᾶτε καὶ νὰ μανθάνετε, διὰ τῆς ἰδίας σας ἀντιλήψεως, τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ κάθε ἐνόχου· καὶ πάλιν δὲν εἴσθε εἰς θέσιν νὰ δίδετε ἀποφάσεις θανατικῆς ποινῆς.

Αἱ ἐξαιρέσεις εἰς τοὺς νόμους τοῦ Κυρίου δὲν ὑποπίπτουν εὐκόλως εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ κάθε δικαστοῦ.

Ὁ Θεὸς διὰ τῶν νόμων τοῦ ἐνεργεῖ ἀφανῶς, χωρὶς νὰ διδῇ ἐξήγησιν, τοῦ διατί, τοῦ πῶς, καὶ πότε. Ὁ ἔχων θεῖαν φώτισιν, ἐνδομύχως ἀντιλαμβάνεται τὴν Θεῖαν Δικαιοσύνην καὶ δοξάζει τὸ ὄνομα Αὐτοῦ.

Οἱ ἄνθρωποι διὰ τῆς ἐμπνεύσεώς των (νῆμα ἀφανοῦς ἐπικοινωνίας των μεθ' ἡμῶν) ἐφαρμόζουν κακῶς τὴν ἀντιγραφομένην ἐξ Οὐρανοῦ Διοικητικὴν ἐνέργειαν.

Τὰ πάντα εἰς τὴν Γῆν εἶναι κακὴ ἀντιγραφή ἐξ Οὐρανοῦ. Ἀπὸ τῆς ἐμπνεύσεως μέχρι τῆς ἐφαρμογῆς μολύνεται ἡ ἐνέργεια διὰ τοῦτο δὲν δύνασθε νὰ μεταβάλλετε τὴν διοίκησίν σας εἰς χρηστὴν τοιαύτην. Ἡ συνεχὴς ὅμως ἐπιθυμία σας νὰ καλλιτερεύσετε, ὅσον δύνασθε, τὴν διοίκησιν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς, εἶναι τὸ ἅπαν τῆς καλῆς σας προθέσεως.

Τί είδους πλούτος ένυπάρχει εἰς τὰ ἔγκατα τῆς Γῆς

Διερωτῶται ὁ ἄνθρωπος, ἐάν εἰς τὰ ἔγκατα τῆς Γῆς ὑπάρχει τοσοῦτος πλούτος, ὅσος ὑπάρχει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς. Ποῖος εἶναι εἰς θέσιν νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἀπορίας του;

Ἐάν ἀναμένῃ ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην νὰ τὸν φωτίσῃ, δὲν τοῦ ἀρκεῖ ἢ ἐν τῇ Γῇ διάρκεια τῆς ζωῆς του. Ἴδου ὅμως, πῶς ὁ Πνευματικὸς Κόσμος παρεμβαίνει, διὰ νὰ σᾶς δώσῃ δείγματα χρήσιμα τῶν ὄσων ζητεῖτε νὰ μάθητε.

Ὁ ὀρυκτὸς πλούτος τῶν ἐγκάτων τῆς Γῆς εἶναι ἀνεξάντλητος. Ἐνυπάρχουν ὀρυκτά, τὰ ὁποῖα σᾶς εἶναι τελείως ἀγνωστα, πολὺ ὅμως κατάλληλα διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ ὀργανισμοῦ σας. Ἐν συνδυασμῷ μετ' ἄλλων ὀρυκτῶν, δύνασθε νὰ ἀνανεώσετε τελείως τὰ κύτταρα τοῦ σώματός σας καὶ νὰ ἐκμηδενίσετε τὰς τυχούσας πρωτοεμφανιζομένης μικροεστίας διαφόρων ἀσθενειῶν.

Ἐπάρχουν ὕδατα, οὐχὶ τὰ κοινὰ ἰαματικά, ἀλλὰ τὰ ἐνεργοῦντα ἀποτελεσματικῶς ἐπὶ τῆς ὑγείας σας. Ἐπίσης ὑπάρχει ἓν εἶδος ἀφρώδους λάσπης, «ὁ σάπων τῆς γῆς», μὲ τὴν εἰδικότητα νὰ ἐκκαθαρίζῃ τοὺς πόρους τοῦ σώματός σας καὶ νὰ ἐνισχύει αὐτούς.

Ἐπάρχουν ἔλαια, ἀποστάγματα χημικῶν οὐσιῶν, τὰ ὁποῖα προφυλάσσουν τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἀπὸ κάθε αἰθερικήν μολυσμένην οὐσίαν, πού θὰ ἠδύνατο νὰ θλάψῃ τὸν ὀργανισμόν σας.

Ἐπάρχουν, σποραδικῶς, τεμάχια ὀρυκτοῦ ἀρώματος. Ἄναφέρω τὰ ἀρώματα ταῦτα, οὐχὶ διὰ τὴν χρῆσιν τῆς ἑλξεῶς των, ὅσον διὰ τὴν ἐνέργειάν των εἰς τοὺς ἀνθρωπίνους ὀργανισμούς.

Πλὴν τῶν ὀλίγων τούτων δειγμάτων, προσθέτω καὶ τὸν «λευκὸν χρυσόν» οὐχὶ πλατίνην, ἀλλὰ ἓν εἶδος μίγματος τῆς αὐτῆς ἀξίας, θάρους καὶ περιεκτικότητος μὲ τὸν χρυσόν, ὅστις θὰ τιμηθῇ πολὺ περισσότερο τοῦ χρυσοῦ. Μέρος αὐτοῦ θὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς χειρουργικὰ ἐργαλεῖα, διότι ἐπ' αὐτοῦ δὲν δύνανται νὰ ἐπικάθηνται μικρόβια.

Θά ἦτο μεγάλη ἐκπληξίς δι' ἐσᾶς, ἐάν μοῦ ἦτο ἐπιτετραμμένον νά σᾶς ἀναφέρω τά ὄσα δέν γνωρίζετε. Ὁ πλούτος τῶν ἐγκάτων τῆς Γῆς σας εἶναι τοσοῦτον χρήσιμος διὰ τόν γήϊνον θίον σας, ὅσον δέν ἐφαντάσθη ἡ πλέον ἑξαλλος φαντασία τῆς ἐπιστήμης σας!

Ἐπάρχει ἐν εἶδος ἀκαθάρτου θάμβακος, ὅστις ἔχει τήν ιδιότητα νά ἀπορροφᾷ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ σώματος, τὸ ἐσωτερικόν ἄλλογος. Δέν ναρκώνει τήν περιοχὴν ἐκείνην, ἀλλά ἐξουδετερώνει τήν ἐστίαν του καὶ σᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν ὀδυνηρὰν κατάστασιν.

Πάντα ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα περίεργα θαύματα τῆς φύσεως, εὐρίσκονται εἰς τεράστια θάθη τῶν ἐγκάτων τῆς Γῆς. Διὰ νά φθάσῃ τις ἐκεῖ, ὀφείλει νά ὑπολογίζῃ καὶ τοὺς κινδύνους, οὐχὶ αὐτοὺς ποὺ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι ἐν νῶ, ἀλλὰ κινδύνους ἀγνώστους.

Ἡ ἐπιστήμη μὲ τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεόν, θά εἶναι εἰς θέσιν νά ἐξερευνήσῃ τὰ μυστήρια τῶν ἐγκάτων τῆς Γῆς.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 88η

Ποῖον εἶναι τὸ μῆλον τῆς ἔριδος

Προβλέπω, ὅτι εἶναι δύσκολον νά ἀνακαλύψετε ποῖον εἶναι τὸ μῆλον τῆς ἔριδος. Καὶ ὅμως, μὲ ὀλίγην θείαν φώτισιν καὶ σκέψιν θά ἠμπορούσατε νά καταλήξετε εἰς τὴν ὀρθὴν εὐρεσιν αὐτοῦ!

Τὸ μῆλον τῆς ἔριδος εἶναι ὄπιον, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐπιτυχᾶνετε τὸ ἐπιδιωκόμενον. Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀδελφῶν δέν διδοὺν σημασίαν εἰς τὸ ὄπιον τοῦτο, διότι τὸ θεωροῦν πεπερασμένον. Οὗτοι εἶναι οἱ ἀνόητοι, οἱ μὴ ἔχοντες ἀντίληψιν τῶν πραγμάτων.

Ὅλοι ἔχουν τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ ἀγὼν τῆς ζωῆς ἔχει ἓνα καὶ μοναδικὸν σκοπόν: Πῶς θά συντηρηθῶν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐξασφαλισμένην τὴν ζωὴν των διὰ τῶν ἀπειρῶν ἀγαθῶν, διατί ἐξακολουθοῦν τὸν ἀγῶνα των; Ἄρα, ὁ ἀγὼν τῆς ζωῆς δέν εἶναι τὸ πῶς θά συντηρήσετε τὸν ἑαυτὸν σας, ἀλλὰ τὸ πῶς νά ἀσκῆτε τὰ ἱερά σας κα-

θήκοντα, διὰ νὰ ἀποκτήσετε θέσιν ἀξίαν τῆς καλῆς διαγωγῆς σας εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Ἐὰν τοῦτο δὲν γίνῃ, θὰ μετανοήσετε πικρὰ καὶ ἀνωφελῶς.

Πλούσιοι καὶ πτωχοὶ ἀγωνίζονται διὰ νὰ κατακτήσουν τὴν γυναῖκα καὶ διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὸν πλοῦτον (εὐημέριαν). Γυναίκα, λοιπόν, καὶ πλοῦτος εἶναι τὰ σημεῖα τῆς ἐπιδιώξεώς των.

Ταῦτα ὅμως τὰ σημεῖα εἶναι τὰ μέσα τῆς δοκιμασίας των. Δι' αὐτῶν τῶν μέσων ἄλλοι ἐπιτυγχάνουν καὶ ἄλλοι ἀποτυγχάνουν. Ἄλλοι εὐτυχοῦν καὶ ἄλλοι πάλιν δυστυχοῦν. Ἡ ἐπιδιώξις των εἶναι ὀρθή, οὐχὶ ὅμως καὶ ὁ σκοπὸς των. Δύνασαι νὰ ἀποκτήσῃς τὰ ἐπιδιωκόμενα' χωρὶς ὅμως σκοπὸν, ἀποκτᾶς τὴν χίμαιραν.

Τὸ ὄπλον διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιτυγχάνεις εἰς τὴν σκόπευσιν, αὐτὸ εἶναι τὸ μῆλον τῆς ἔριδος. Οἱ ἀρχαῖοι θεοί, ὅτι ἤθελον τὸ εἶχον εἰς τὴν διάθεσίν των' διὰ νὰ τὸ ἀποκτήσουν ὅμως μετεχειρίζοντο τὸ ὄπλον τῆς πειθοῦς. Διότι ὁ λόγος δυνατὸν νὰ εἶναι δίκαιος, ὅταν ὅμως δὲν ἔχῃ πειθῶ, δὲν ἐπιτυγχάνει εἰς τὸν σκοπὸν του. Ἰδοὺ, διατὶ μεταξύ τῶν θεῶν ἐλάμβανε συχνάκις μέρος καὶ ἡ Ἔρις, κρατοῦσα εἰς χεῖρας τῆς τὸ μῆλον τῆς πειθοῦς.

Ἐπὶ καλῶ ἢ ἐπὶ κακῶ, πάντοτε θὰ ἔχῃς ἐπιτυχίαν διὰ τοῦ λόγου τῆς πειθοῦς. Εἶναι ὄπλον τοῦ νικητοῦ, ἀρκεῖ ὁ φέρων αὐτὸ νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν γόμωσιν, διότι ὄπλον ἄνευ γομώσεως δὲν λειτουργεῖ.

Τὸ μῆλον τῆς ἔριδος εἶναι ἡ πειστικότης τοῦ λόγου. Δι' αὐτοῦ ἠπάτησεν ὁ Ὅφις τὴν Εὐάν. Δι' αὐτοῦ καὶ πάλιν ἐφώτισεν ὁ Κύριος τὸν ἄνθρωπον, διὰ νὰ προστατεύσῃ τὴν ὀντότητά του.

Ὁ λόγος δυνατὸν νὰ εἶναι ἱερός' ἐὰν ὅμως δὲν ἔχῃ τὴν δυνατότητα τῆς πειθοῦς, ἀντηχεῖ ὡς ἡ φωνὴ ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Ὁ Πονηρὸς διὰ τῆς ἀντιστρόφου λογικῆς καὶ τῆς πειθοῦς κατακτᾷ τὰ πνεύματα τῶν ἀδελφῶν σας.

Ὁ Κύριος διὰ τῆς θυσίας Του λυγίζει τὰς καρδίας, διὰ νὰ κερδίσῃ καὶ σώσῃ τὰς ψυχὰς σας.

Ὁ πειρασμὸς τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ πλούτου

Ὁ μεγαλύτερος πειρασμὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐν εἶδει ἀγαθοῦ πνεύματος καὶ ἔλκυστικῆς μορφῆς μετὰ γλυκείας φωνῆς παρουσιάζεται σπανίως εἰς τινὰς τῆς ἐκλογῆς του, διὰ νὰ τοὺς πείσῃ νὰ ἀκολουθήσουν ὁδὸν ἀντίθετον τῆς συνήθους. Ὑπόσχεται εἰς τὸν ἄνθρωπον τὰ πάντα καὶ πράγματι ἐκτελεῖ συντόμως τὰς ἐπιθυμίας του, διὰ νὰ δελεάσῃ αὐτὸν καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ τὸν μεταβάλλῃ εἰς ὑποχείριον τῶν θελήσεών του.

Ὅταν ὁμῶς φθάσῃ ἡ κρίσιμος στιγμή, τότε ὁ ἄνθρωπος ποὺ συνειργάσθῃ μετὰ τοῦ Πονηροῦ θὰ ζητήσῃ τὸ μέσον νὰ ἀπαλλαγῇ ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ τότε θὰ εἶναι ἀργά, διότι ἡ παράταξις τοῦ Καλοῦ καὶ Ἀγαθοῦ δὲν θὰ τοῦ τείνῃ τὴν χεῖρα τῆς.

Ἐὰν ὁ περιφρονημένος οὗτος ἄνθρωπος ἐκ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου ἀνακληθῆ, καὶ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς πιεζόμενος ἀπὸ τὸ θάρος τῆς συνειδήσεώς του κλινῇ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν ποινὴν του, τότε θὰ δυνηθῇ διὰ μέσου τῆς ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς νὰ ἐξιλεωθῇ. Ἐὰν ὁμῶς δὲν θελήσῃ νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν δικαίαν τιμωρίαν του, τότε πλανᾶται ὡς ἄστατον πνεῦμα, μέχρι τελείας καταρρακώσεώς του.

Δεύτερος πειρασμὸς εἶναι τῆς σαρκὸς. Δὲν κατακρίνω τὴν φύσιν, ἥτις ἐξ ἀνάγκης ἐνεργεῖ κατ' ἐπιβουλὴν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἡ ἔλξις τῆς σαρκὸς ἔχει τοσαύτην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματος, ὥστε ναρκώνει αὐτὸ καὶ τοῦ ἀφαιρεῖ κάθε δυνατὴν λογικότητα ἐπὶ τῆς ἐπιθυμίας του νὰ συνδεθῇ μὲ πρόσωπον ἢ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἀποκρούουν τὸν σύνδεσμον τοῦτον ὑπὲρ μόνον ἰκανοποιήσεως τῆς σαρκὸς.

Ἡ γυνὴ ἐκ φύσεώς της εἶναι πονηρά, ἄστατος εἰς τὰς σκέψεις της καὶ εἰς τὸ ἄκρον ἔλκυστικὴ, ὥστε εὐκόλως νὰ γίνεταί δόλωμα τοῦ ἀνδρός. Ὅταν εἰς τὸν ἄνδρα βασιλεύει ἡ ἀδράνεια τῆς σκέψεως, ἀντικρούοντας τὸ θῆλυ, ἡ ἔλξις αὐτοῦ δημιουργεῖ καταστάσεις τὰς ὁποίας εὖνοεῖ ὁ Πονηρὸς. Λόγω τῆς γυναικείας ἐπιπολαιότητος, τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα εὐρίσκει κατάλληλον σύμμαχον.

Ἡ γυναίκα ἔχει ἐκ τῆς Θεότητος πολλὰ ἐλαφρυντικά· διὰ τοῦτο ὁ ἀνὴρ πρέπει νὰ διέπεται ἀπὸ τὸ θεῖον φῶς τῆς λογικότητος. Ἐὰν ἡ γυνὴ περιπέσῃ εἰς σφάλματα καὶ πράγματι μετανοήσῃ δι' αὐτὰ κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν τῆς ζωῆς της, καὶ ἡ μετάνοια αὕτη εἶναι ἀληθῆς, ἡ ποιῆ τῆς μετριάξε-ται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

Ἐπειδὴ δὲν ἔχει ἡ γυνὴ θαθεῖαν ἀντίληψιν τῆς λογικότη-τος, ἡ Θεότης τῆς δίδει ἐλαφρυντικά.

Ἄλλος, ὡς τρίτος πειρασμὸς εἶναι ὁ πλοῦτος. Ὅταν ὁ πλοῦτος δὲν διατίθεται κατὰ θεῖον τρόπον, αὐξάνει τὸν ἐγω-ισμὸν τοῦ ἀνθρώπου. Γίνεται οὗτος ὑπεροπτικὸς ἔναντι τῶν ἀδελφῶν του, πλεονέκτης ἔναντι τῆς περιουσίας τῶν συναν-θρώπων του, ἀκόρεστος εἰς τὰ πάθη, λόγῳ τῆς καλύψεως αὐ-τῶν διὰ τοῦ χρήματος, μισητὸς ἔναντι τοῦ ἀπλοῖκου ἀνθρώ-που, ἄθρησκος λόγῳ τῆς αὐθαίρετου ἀντιλήψεώς του περὶ γνώσεως καὶ πραγμάτων, καὶ τέλος οὐδένα θεῖον σκοπὸν ἐκ-πληροῖ ἐν τῇ ἐμφανίσει του ἐπὶ τῆς Γῆς.

Ὁ Πονηρὸς, ἡ Γυναίκα, καὶ τὸ Χρῆμα, εἶναι τὰ μέσα τὰ ὁποῖα διαφθείρουν τὸ πνεῦμα καὶ ἐξουθενώνουν τὴν ψυχὴν.

Δυστυχῶς, ἡ γυνὴ περιπίπτει εὐκολώτερον εἰς τὴν ἁμαρ-τίαν. Διὰ τοῦτο προσθέτω, νὰ προσέχη τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀν-δρὸς μετὰ τοῦ ὁποίου θέλει νὰ συνδεθῇ, διότι ὁ Πονηρὸς δυ-νατὸν νὰ ὠθήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς τὸν παρόμοιόν του με μορ-φὴν ἀγγελικὴν καὶ τρόπους ἀπατηλοῦς, πρὸς ἐξαπάτησίν της.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 90ῆ

Ἡ πονηρὰ οὐσία τοῦ μήλου πρὸς τὸν πρωτόπλαστον

Ὅλοι οἱ σκεπτόμενοι ἀνθρώποι δικαίως θὰ διερωτη-θοῦν: Ποία ἐπὶ τέλους ἦτο ἡ πονηρὰ οὐσία τοῦ μήλου πρὸς τὸν πρωτόπλαστον;

Ὁ Θεός, ἀγαπητοί μου, δὲν ἔχει εἰς τὸν αἰθέρα κήπους με ὀπωροφόρα δένδρα. Ἐπομένως ἡ μηλέα με τὸν ἀπηγορευ-μένον της καρπὸν, εἶναι μῦθος με θαυτέραν ἔννοιαν.

Πολλοὶ ἐκ τῶν διαπρεπῶν σχολιαστῶν τοῦ κειμένου τού-

του, ἔφθασαν εἰς τὸ σημεῖον νὰ εἶπουν, ὅτι ἡ πονηρὰ οὐσία τοῦ μήλου εἶναι ἡ σωματικὴ ἐπαφή δύο ἑτερογενῶν. Κακῶς ἐξηγήσαν τὸν μῦθον, ἐφ' ὅσον αἱ εἰκόνες τοῦ λαμβάνουν χώραν εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ οὐχὶ εἰς τὴν Γῆν.

Ἡ πονηρὰ οὐσία δὲν εἶναι χυμὸς, ἀλλὰ αἰθέριος δύναμις τοῦ Λόγου. Ἡ οὐσία αὕτη προκαλεῖ σεισμικὰς δονήσεις εἰς τὴν ὄντοτητα καὶ δυνατὸν νὰ ἀνατρέψῃ τὴν κατεύθυνσίν της πρὸς ἄλλην, ἀντίθετον. Ἐκ τοῦ Καλοῦ πρὸς τὸ Κακόν οὐδέποτε ἐκ τοῦ Κακοῦ πρὸς τὸ Καλόν. Διὰ νὰ ἀντιμετωπίσετε τὴν κατάστασιν ταύτην ὀφείλετε νὰ καλλιεργήτε τὸ ψυχικόν σας σθένος, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ μοναδικὸν ὄπλον διὰ τὴν περιπτώσιν.

Πρωτόπλαστον ὀνομάζομεν τὰς πρώτας ἐνσαρκωθείσας ψυχάς, αἱ ὁποῖαι κατήλθον εἰς τὴν Γῆν, ἵνα διὰ μέσου τῶν αἰώνων αὐτοκαλλιεργηθοῦν. Ἐξηγῶ :

Ὅταν ὑφίσταται μία μόνιμος κατάστασις τοῦ Καλοῦ καὶ Ὡραίου, ἐν τῇ πραγματικότητι δὲν ὑφίσταται οὔτε Καλόν, οὔτε Ὡραῖον. Ἡ κατάστασις αὕτη γεννᾷ τὴν ἀνίαν καὶ ἀποκρούει τὸ ἐνδιαφέρον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος.

Ἀπεφάσισεν, τότε, ἡ Θεία Δύναμις τοῦ Παναγάρχου νὰ ἐντείνῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ πνεύματος, ἀποστέλλοντας εἰς τὴν Γῆν ὄντοτητας ἐξ Οὐρανοῦ, ἵνα διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ καὶ τῶν διαφόρων φυσικῶν συνθηκῶν, ἐπέλθῃ μία ἀμίλλα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

Αἱ πρῶται, λοιπόν, ψυχαὶ ἔπρεπε νὰ κατοικήσουν τὴν Γῆν, ἀλλ' οὐδεμία ἤθελεν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν Οὐρανόν. Ὁ Κύριος δὲν ἤθελεν διὰ τῆς βίας νὰ ἀπομακρύνῃ τὰ δημιουργήματά του ἐξ Αὐτοῦ. Ἐπρεπε ὅμως νὰ τελειοποιηθοῦν εἰς τὸ πνεῦμα τῶν διὰ τῶν ἰδίων τῶν δυνάμεων, ἐφ' ὅσον ἀφέθησαν ἐλεύθεραι. Τότε ἀνέλαθεν ὁ Ἐωσφόρος τὸ ἔργον τοῦτο, τῇ συγκαταθέσει τοῦ Θεοῦ.

Τὸ μήλον τῆς ἀπαγορεύσεως δὲν ἦτο ἄλλο ἀπὸ τὴν Γῆν. Αὐτὴν θὰ ἐξουσίαιζον, ὅχι ὁ πρωτόπλαστος, ἀλλὰ οἱ πρωτόπλαστοι.

Ἐσφύριξεν ὁ Ἐωσφόρος, εἰς τὰ ὄντα τῶν ὄντοτήτων δευτέρας ποιότητος, τὴν ὠραιότητα τοῦ ὑλικοῦ κόσμου, τὰ ἄπειρα ἀγαθὰ τῆς νέας τῶν διαμονῆς καὶ πάμπολλα ἄλλα δελεαστικά, διὰ τὴν ἐξέγερσίν των. Ὅλοι αἱ ἐν λόγῳ ψυχαὶ ἤθελον

νά δοκιμάσουν τὸ μῆλον, ἐνῶ αἱ ψυχαὶ πρώτης ποιότητος ἀπέριριψαν τὴν δοκιμὴν. Εἶχον ὅμως μεγάλην ἀνάγκην αἱ πρῶται ἐκ τῶν δευτέρων ποιότητων ψυχῶν, ἀπὸ πνευματικῆς τῶν συνουσίας. Καὶ ἰδοῦ, πῶς ἐνήργησεν τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Γῆς. Ἡ ἀνυπακοὴ τῶν ψυχῶν εἶχεν ὡς συνέπειαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν αἰθέριον ζωὴν τῶν ἐξηνάγκασεν δὲ καὶ τὰς τῆς πρώτης ποιότητος ψυχὰς νὰ ἀκολουθήσουν τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν ὕλην.

Ἡ ὕλη θὰ ἀνυψώσῃ τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν δυνηθῇ νὰ τὴν καταπολεμήσῃ ὡς ἐμπόδιον τῆς ἀνυψώσεώς του. Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἡ γυνὴ θὰ φέρῃ πάντα τὸ ἐμπόδιον, δηλαδὴ τὴν προσδοσίαν τοῦ ἰδεώδους χάριν τῆς ὕλης.

Ὁ Κύριος εὕρεν τὸ μέσον τῆς ψυχικῆς σας ἀνυψώσεως, Εὕρετε καὶ σεῖς τὸν τρόπον τῆς πνευματικῆς σας ἐκπαιδεύσεως, ἵνα ἀποκτήσετε ἀξίαν θέσιν τῆς ἐντότητός σας εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 91η

Συνεργασθεῖτε μετὰ τὸν ἐντὸς σας Θεόν, ἀπομακρύνοντας τὸν Δαίμονα

Μόλις ὁ ἄνθρωπος ἀποκτήσῃ συνείδησιν τῶν πράξεών του, εἶναι ἐπιβεβλημένον εἰς τοὺς γονεῖς ἢ καὶ εἰς ἄλλα προστατευτικὰ πρόσωπα, νὰ ὑποδεικνύουν εἰς τοὺς ἀπείρους νέους τὸ πρῶτιστον ἱερὸν τῶν χρέος. "Ἦτοι νὰ προσπαθῆτε διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς συνεργασίας σας μετὰ τὸν ἐντὸς ὑμῶν Θεόν, νὰ λαμβάνετε καὶ νὰ δίδετε ὁδηγίας εἰς τοὺς ἔχοντας ἀπόλυτον ἀνάγκην αὐτῶν. Μία τοιαύτη στενὴ συνεργασία μετὰ τοῦ μικροῦ θεοῦ, θὰ εἶναι διὰ τὴν σωτηρίαν σας.

Ἡ συνείδησις εἰς τὸν ἄνθρωπον εἶναι ὁ δείκτης τῆς ἀμέσου ἢ ἐμμέσου διαπραγματεύσεώς του μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ θεοῦ, τοῦ ὀνομαζόμενου «πρώτου θεοῦ». Διότι ἡ πνοή, ἣτις συντηρεῖ τὴν ὄντοτητα, εἶναι θεία καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐδρεῦει ἐντὸς σας ἱερὸν τι κίνητρον, διὰ τοῦ ὁποίου, καλλιιεργουμένου συνεχῶς, δύνασθε νὰ φθάσετε μέχρι τοῦ σημείου νὰ προφητεύετε.

Ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται μετὰ δύο ἴσα ἀντίθαρα, ποὺ ἔχουν

ἄμεσον σχέσιν με τὸ πνεῦμα του. Εἰς τὸ ἀντίβαρον Α' ὑπάρχει ἡ πνοὴ καὶ εἰς τὸ ἀντίβαρον Β' ὑπάρχει ἡ καθύς τῆς καταναλωθείσης πνοῆς. Ἐκ τοῦ πνεύματος ἐξαρτᾶται πῶς θὰ διαχειρισθῆτε τὰ δύο ἀντίβαρα καὶ εἰς ποῖον ἐκ τῶν δύο θὰ δώσετε τὸ κύρος τοῦ πνεύματός σας.

Ὅταν, καλῶς ἐχόντων τῶν πραγμάτων, συνεργάζεσθε με τὸν πρῶτον θεὸν τῆς ὑπάρξεώς σας, αὐτομάτως ὁ Δαίμων τοῦ Κακοῦ ἀποσύρεται, ὡς τὰ θωθὰ πρόσωπα ἐνὸς ἔργου. Τοῦτο δὲν σημαίνει, ὅτι σᾶς ἐγκατέλειπεν τελείως. Ἀναμένει ὁ Πονηρὸς τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν, διὰ νὰ δράξῃ αὐτήν.

Εἰς ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς γηϊνῆς ζωῆς σας συνοδεύεσθε ἀπὸ τὰς δύο ἐννοίας, τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ. Δυνατὸν, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ σᾶς κατακτήσῃ τὸ Καλόν. Διόλου ὅμως ἀπίθανον διὰ τοῦ τεχνάσματος νὰ ὑποταχθῆτε εἰς τὸ Κακόν, χωρὶς τοῦτο νὰ τὸ γνωρίζετε τελείως. Ὅταν δὲ τὸ ἀντιληφθῆτε, νὰ εἶναι πλεόν ἄργα νὰ σώσετε τὸν ἑαυτὸν σας καὶ ὕστερον τοὺς ἄλλους.

Ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως δὲ πιθανότης νὰ ἐμπλεχθῆτε εἰς τὰ δίκτυα τοῦ Κακοῦ καὶ νὰ μὴ δύνασθε νὰ ἀπελευθερωθῆτε. Νὰ εἰσθε δέσμιος καὶ τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ, δηλαδὴ ἄλλοτε νὰ πράττετε τὸ καλὸν καὶ ἄλλοτε τὸ κακόν. Διὰ τοῦτο, ὡς ἀνέφερον, τὴν διάκρισιν τοῦ Καλοῦ ἀπὸ τοῦ Κακοῦ θὰ μανθάνετε ἀπὸ τοὺς γνώστὰς τῶν φυσικῶν μυστηρίων καὶ ὕστερον σεῖς θὰ ἀσκῆσθε ἐξακολουθητικῶς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, μέχρις ὅτου μνηστῆτε εἰς τὰς διακρίσεις τῶν πραγμάτων.

Ὡς μεμυημένοι, θὰ ἔχετε πάντοτε τὸ Οὐράνιον φῶς ὡς ὁδηγὸν καὶ καθοδηγητὴν τῶν ἐνεργειῶν σας.

Ἡ προσπάθεια τῆς ἐπικοινωνίας με τὸν ἐσώτερόν σας κόσμον, εἶναι ἡ πρώτη νίκη με τὸν θάνατον ἐξουδετερώνετε αὐτὸν διὰ τῆς γνώσεως τῶν πέραν τῆς Γῆς κειμένων.

Εἶναι μέγα προσὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ συνδιαλέγεται μετὰ τῆς ἐντὸς αὐτοῦ ἀποκαλυφθείσης θεότητος. Ἐλάχιστοι εἶναι οἱ εἰλικρινέστεροι, οἱ ὁποῖοι ἀπεκάλυψαν τοῦτο. Οἱ λοιποὶ ἐθεώρησαν καλόν νὰ μὴ μεταδίδουν εἰς τοὺς μὴ μύστας κατευθύνσεις καὶ ὁδηγίας, μέχρις ὅτου συσκοτίσαν τὰ πάντα, εὐρεθέντες καὶ οὗτοι ἐντὸς τοῦ σκότους πού αὐτοὶ ἐδημιούργησαν ἀπὸ ἀπληστίαν νὰ ἀποκτήσουν περισσότερας γνώσεις.

Ἐν τέλει ἐσκοτίσθησαν καὶ οὗτοι, περιπεσόντες εἰς διπλά σφάλματα, ἅτινα δὲν συγχωροῦνται δι' οὐδενὸς μέσου.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 92α

Τὸ ὕδωρ καθαρίζει τὸ σῶμα καὶ ἡ μετάνοια τὸ πνεῦμα

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει καθήκον νὰ περιποιηθῆται τὸ σῶμα του, διὰ νὰ τὸ διατηρῆ ὑγιές. Διότι ἄνευ ὑγείας τὸ πνεῦμα πιέζεται, χωλαίνει καὶ δυστροπεῖ, πρὸς θλάβην αὐτῆς ταύτης τῆς ὀντότητός του.

Τὸ ὕδωρ εἶναι ἀφθονώτατον ἐν τῇ Γῇ, πρὸς καθαρισμὸν καὶ ἀναγέννησιν τοῦ σώματος καὶ διευκόλυνσιν τοῦ κύκλοφοριακοῦ συστήματος.

Ὅπως συμβολικῶς ἐξαγνίζεσθε διὰ τοῦ ὕδατος, ὡσαύτως καὶ διὰ τῆς μετανοίας ἀναγεννᾶται τὸ πνεῦμα σας. Προσέξατε... Σκοπὸς δὲν εἶναι νὰ μετανοήτε διὰ μίαν κακῶς ἐκτελεσθεῖσαν πράξιν σας καὶ ὕστερον νὰ λησμονήτε τὴν μετάνοιάν σας, περιπίπτοντες εἰς τὸ αὐτὸ σφάλμα. Τοῦτο δὲν λέγεται μετάνοια, ἀλλ' ἐμπαιγμὸς τοῦ ἱεροῦ σας καθήκοντος.

Τὸ ὕδωρ ἔχει δύο ιδιότητες: Νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὸ σῶμα ἀπὸ πᾶσαν λιπαρὰν οὐσίαν ἣτις ἐπικολλᾶται ἐπὶ τῶν πόρων τοῦ σώματος καὶ συμβολικῶς τὴν κάθαρσιν τῆς ψυχῆς. Ὅταν λέγω κάθαρσιν τῆς ψυχῆς, δὲν ἐννοῶ, ὅτι ἡ ψυχὴ ἔχει ἀνάγκη καθάρσεως. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ἰσχὺς τῆς ψυχῆς εἶναι μικρά, δὲν ἔχει τὸ σθένος νὰ ἀποκρούῃ τὰς διατάξεις τοῦ πνεύματος· καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα ἐνοχοποιεῖ τὴν ψυχὴν, ἐξ αἰτίας τῆς γνωστῆς ἀδυναμίας της νὰ ἀντιδράσῃ.

Τὰ σύμβολα εἶναι ἰδέαι, ποὺ ἐπηρεάζουν πολὺ τὰ ἄνθρωπινα ὄντα, ὥστε πολλακίς νὰ συσκοτίζουν τὸ πνεῦμα των καὶ νὰ ἐνεργοῦν ὡς παράφρονες.

Τὰ σύμβολα εἶναι ἱερά, ἀλλ' ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀντιλαμβάνεται τὴν θέσιν τοῦ συμβόλου ἐν τῇ ἰδέᾳ, φανατίζεται καὶ τὸ πνεῦμα του δημιουργεῖ καταστάσεις ψευδαισθήσεως, ἐπὶ τῇ θάσει τῶν ὁποίων ἀνατρέπει πᾶν τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον.

Ἐξ αὐτῶν τῶν συμβόλων ἐδημιουργήθησαν οἱ θρησκευτι-

κοὶ πόλεμοι, οἱ ὅποιοι ἀμαύρηγον τὴν Ἐκκλησίαν τῶν χριστιανῶν. Μὴ λησμονεῖτε τὰς διαμάχας τῶν Πατέρων, τοὺς ἀφορισμοὺς αὐτῶν καὶ πολλὰ ἄλλα, τὰ ὅποια δὲν εἶναι πρὸς ἔπαινον τῶν Ἐρησκευτικῶν Ἀρχηγῶν.

Ἐάν οἱ ἱερεῖς πράγματι ἐπίστευον εἰς τὰ σύμβολα τοῦ ἱεροῦ των σκοποῦ, μὲ εὐλάβειαν θὰ παρεδέχοντο αὐτὰ καὶ θὰ ἐσέβοντο τὴν ιδιότητα τῆς ἰδέας τοῦ κάθε συμβόλου.

Καθαρίσατε τὸ σῶμα διὰ τοῦ ὕδατος καὶ τὸ πνεῦμα σας διὰ τῆς μετανοίας. Ἡ μετάνοια ἄς γίνῃ σύμβολον, καὶ τὸ σύμβολον ἀγάπῃ, διὰ νὰ ὑπάρξῃ κατανόησις καὶ συνεργασία μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν.

Τὸ ἀγνὸν ὕδωρ ἄς δροσίῃ τὴν ψυχὴν σας, διὰ νὰ δώσῃ ἡ ἀγάπῃ περὰ εἰς τὸ πνεῦμα, πού ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὰ ὑλικά θάρη, διὰ νὰ καλλιεργήσῃ τὴν αὐγὴν μιᾶς νέας ζωῆς.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 93ῃ

Ὁροσειραί, ὄρη καὶ λόφοι

Καὶ πράγματι, ἐάν ὁ στοχαστὴς ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν πάντων, ἀκράτητος θὰ ψιθυρίσῃ: «Τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας, Κύριε!».

Ἄλλα ἔχουν τὸν σκοπὸν των, ἀκόμα καὶ τὸ χλωρὸν φύλλον τοῦ δένδρου, πού πίπτει ὡς ἀχρηστον ἐπὶ τῆς γῆς. Ἄχρηστον δι' ὑμᾶς, οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ τὴν Δημιουργίαν, διότι τοῦτο μεταβάλλεται εἰς νέαν σύνθεσιν δυνάμεως.

Ἐάν ἡ Γῆ ἦτο ἐπίπεδος, οὐδεμία θλάσθησις θὰ εὐδοκίμη· καὶ ἐν ἀπουσίᾳ τῆς θλασπῆσεως, οὐδὲν ἔμβιον θὰ ἦ δύνατο νὰ διατηρηθῇ ἐν τῇ ζωῇ. Διὰ τοῦτο ὑφίστανται αἱ ὄροσειραί, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴ δύναται νὰ μετακινή αὐτάς, ἀγνοῶντας τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεώς των.

Αἱ ὄροσειραὶ κανονίζουσι τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους, μετρίζουσι τὰς θερμοκρασίας ἢ αὐξάνουσι τὴν θερμότητα πολλῶν περιοχῶν τοῦ κόσμου σας.

Ἐκ τῶν ὄροσειρῶν λαμβάνετε μέτρα προστατευτικὰ διὰ τὰ κατοικήσιμα ἐπίπεδα τῆς Γῆς καὶ εἰδοποιεῖτε τοὺς πληθυσμοὺς νὰ ἀντιμετωπίσουσι τὰς ἐπερχομένας θυέλλας, πλημμύρας ποταμῶν καὶ ἄλλων πολλῶν καταστροφῶν.

Τὰ ὄρη ἔρχονται εἰς δευτέραν μοῖραν. Μετριάζουν τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως εἰς τὴν ὀρμὴν των καὶ κατὰ τὰς θερινὰς ἐποχὰς εἶναι δροσερώτερα ἀπὸ τὰς πόλεις, ἐνῶ τὸ ἔδαφος των εἶναι κατάλληλον πρὸς σπορὰν καὶ δοκιμὴν διαφόρων φυτωρίων.

Ἔχετε καὶ τοὺς λόφους, οἱ ὅποιοι δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητοι, ἀλλὰ ἀναγκαιότατοι ἀπὸ πολλὰς ἀπόψεις, τὰς ὁποίας σεῖς δὲν ἀντιλαμβάνεσθε, διότι ποτὲ δὲν ἐσκέφθητε, διατί ἡ Θεότης σὰς ἐπαρουσίασεν τοιοῦτου εἴδους ὄγκους ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τῆς Γῆς.

Ἄλλοίμονον εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν δὲν ὑπῆρχον αἱ ὀροσειραὶ, τὰ ὄρη καὶ οἱ λόφοι. Δὲν θὰ ὑφίστατο ζωὴ κινουμένη ἐπὶ τῆς Γῆς.

Ἐὰν τὴν Γῆν τὴν βλέπετε ὡς Παράδεισον, πράγματι εἶναι Παράδεισος. Ἐὰν ὁμῶς δὲν τὴν ἐκτιμᾶτε δεόντως, τότε σεῖς τὴν μεταβάλλετε εἰς Κόλασιν καὶ θὰ τὴν ἀνεχθῆτε. Ἡ ὕλη αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν δὲν εἶναι οὔτε καλὴ, οὔτε κακὴ· ὁ τρόπος τῆς κρίσεώς σας τὴν μετατρέπει εἰς εὐδαίμονα ἢ κακοδαίμονα.

Σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι νὰ ἀφομοιώνεται μὲ τὴν ὕλην καὶ νὰ γίνεται ὕλικός, ἀλλὰ νὰ καθυποτάξῃ τὴν ὕλην εἰς τὰς ἀνάγκας του, ὥστε τὸ πνεῦμα του νὰ δεσπόζῃ ὡς κυρίαρχον καὶ οὐχὶ ὡς δοῦλος ἐπαναστάτης, ὅστις δὲν γνωρίζει τί ἐπιθυμεῖ, τί θέλει καὶ τί ἐπιδιώκει!

Διὰ νὰ κυριαρχῇ τὸ πνεῦμα, ἡ ὄντοτης ὀφείλει νὰ ἔχῃ πίστιν πρὸς τὸν Θεόν, ἀγάπην πρὸς ὄλους τοὺς συναδέλφους της, καὶ νὰ ἀσκῇ τὴν δικαιοσύνην ὡς εἰς ἑαυτὸν, δοξάζοντας τὸν Θεόν, διότι τὸν ἐδημιούργησεν ἄνθρωπον καὶ οὐχὶ ἄλογον ζῶον, ὡς τὰ διάφορα τῆς δημιουργίας κτήνη.

Οὐδὲν κενὸν ἐν τῷ Ἀπειρῷ· τὰ πάντα ἔχουν θέσιν ἐν αὐτῷ!

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 94η

Ἵγραι περιοχαὶ τοῦ πλανήτου σας

Αἱ ὕγραι περιοχαὶ τοῦ πλανήτου σας εἶναι τοιαῦται, οὐχὶ μόνον ἀπὸ τὴν πυκνότητά τῶν δένδρων ἢ θασῶν, τὰ ὅποια ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ ἔλκουν τὰ νέφη καὶ νὰ τὰ προκαλοῦν,

ὥστε νὰ θρέξη συχνὰ ἢ ἀραιά, ἀλλ' εἶναι καὶ τὸ ὑπέδαφος τοιοῦτον, δηλαδὴ ὑγρὸν. Εἰς μέγα θάθος διασχίζουν αὐτὸ ὑπόγειοι ποταμοί, ἢ ὑφίστανται λίμναι τῶν ὁποίων ἡ ἐξάτμισις ὑγραίνει τὸ ἔδαφος.

Εἰς πολλὰς περιοχὰς τῆς Γῆς σας ἡ ὑγρασία προέρχεται ἐκ τοῦ θαλασσίου ὕδατος, τὸ ὁποῖον εἰς τεράστια θάθη εἰσχωρεῖ ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς γῆς εἰς ἀπεράντους ἐκτάσεις. Δηλαδή, αἱ περιοχαὶ αὗται εἶναι στέρεαι μέχρις ἐνὸς σημείου· ἐκεῖθεν κυριαρχεῖ τὸ θαλάσσιον ὕδωρ. Εἰς τοιαύτας τεραστίας ἐκτάσεις τὸ ὑπόγειον τοῦτο θαλάσσιον ὕδωρ ἐμπεριέχει καὶ ἰχθῦς ὡς καὶ ἄλλα θαλάσσια τέρατα, ἅτινα κατοικοῦν ἐντὸς τοῦ γῆϊνου σκότους. Εἶναι φωσφοροῦχα ἔμβια καὶ ζοῦν ἐντὸς τοῦ ὑπογείου ὕδατος ἀπὸ μικρο - ὀργανισμούς, ἀκριβῶς ὅπως καὶ τὰ παρόμοιά των εἰς τὰ θάθη τῶν ὠκεανῶν.

Ἐὰν ἠδύνασθο νὰ διαιρέσετε τὴν Γῆν — διὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ σας ὀφθαλμοῦ— εἰς 4 ἴσα τεμάχια, θὰ ἐκπλήτεσθο εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε καὶ ἐκ πεποιθήσεως ἐὰν ἦσθε ἄθεοι, νὰ μεταστραφῆτε εἰς ἐνθέρμους πιστοὺς τοῦ Κυρίου! Μόνον διὰ τῆς φαντασίας εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποθέσετε τί εἶναι ὁ ἐσώτερος μηχανισμὸς τῆς Γῆς σας· καὶ πάλιν θὰ ἀπέχετε τόσον πολὺ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, ὥστε νὰ ἀντιλαμβάνεσθε τὴν σμικρότητα τῆς ἀνθρωπίνου διανοίας.

Κατορθώνετε τί τὸ ἀσημαντὸν καὶ ἔχετε τὴν ἐντόπωσιν, ὅτι σὰς ἀπεκαλύφθη τὸ μυστήριον ποῦ ἀναζητοῦσατε! "ὦ! ὁποῖα μεγίστη πλάνη καταλαμβάνει τὸν ἐγκέφαλόν σας, ὥστε νὰ σκοτίζη τὸ πνεῦμα σας καὶ νὰ ἀξέσκη τὸν ἐγωισμόν σας, ὅστις πράγματι σὰς τυφλώνει καὶ δὲν σὰς ἀφήνει νὰ προοδεύσετε ψυχικῶς.

Ὁ θυθὸς τῶν ὠκεανῶν εἶναι γῆ. Πῶς λοιπὸν ἡ γῆ αὕτη εἶναι δυνατὸν νὰ συγκρατεῖ τὰ ὕδατα τῶν ὠκεανῶν; Καὶ ὅμως τὰ συγκρατεῖ, διότι παρεμβαίνουν αἱ ἕλξεις ἄλλων ἀστέρων μετὰ τῆς σελήνης.

Πόσοι ἀστέρες ὑφίστανται καὶ κινοῦνται ὑπὲρ τῆς Γῆς, εἶναι ἀπίστευτο! Ὅλα αὐτὰ δὲν σὰς παρακινοῦν τὴν περιέργειαν τοῦ δικαίου νὰ εἴπητε, διατί τόση ἐνέργεια νὰ σπαταλᾶται διὰ τὴν Γῆν; Διότι, φίλοι μου, ἡ Γῆ εἶναι τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ Οὐρανοῦ.

Ἡ ἀνθρώπινος ὀντότης, εἰς τὴν Γῆν ἐκπαιδεύεται ὡς ἐπὶ

τὸ πλεῖστον. Θέλει ἢ δὲν θέλει ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς γῆινης ζωῆς θὰ λάβῃ τὸ ἐνδεικτικὸν τῆς ἐσωτέρας του μαθήσεως.

Πράγματι, εἶναι ἡ Γῆ ὁ Βενιαμὴν τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν ἀστέρων. Ὅλοι αὐτὸν προσέχουν, διότι ἐξ αὐτοῦ θὰ πηγάζῃ τὸ κατειργασμένον φῶς τῶν γνώσεων εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

Σκοπὸς μου ἦτο νὰ σὰς ἀναπτύξω μίαν ἄλλην μυστικὴν πλευρὰν τῶν ὑγρῶν περιοχῶν τοῦ πλανήτου σας. Εἶναι ὁμοίως ἀκόμη ἐνωρίς, ἐὰν πρῶτα δὲν κατατοπισθῆτε ἐπὶ ἄλλων πλευρῶν τῆς ἐπιδιώξεώς μου. Θὰ ἐπανέλθω εἰς ἄλλο κεφάλαιον, πρὸς συμπλήρωσιν τούτου.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 95η

Ἡ θάλασσα εἶναι ἀνεκτίμητος θησαυρὸς

Ἡ θάλασσα, ἡ ἀγνωστος αὐτῆ τοῦ ἀνθρώπου γενιήτρια τῆς ζωῆς, εἶναι τόσον θαυματουργὸς εἰς τὰς διαφόρους φάσεις τῆς, ὅσον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φαντασθῆ ὁ ἄνθρωπος τῆς διανοήσεως, τί περικλείει εἰς τοὺς βυθοὺς τῆς καὶ ποῖαν συνδρομὴν δύναται νὰ λάβῃ οὗτος ἐξ αὐτῆς.

Ἡ Ἀστρονομία ἔχει ἄμεσον σχέσιν μὲ τὸ θαλάσσιον ὕδωρ. Οἱ ἀριθμοὶ ἐπίσης διαδραματίζουσι τὴν ἐνέργειάν των ἐπὶ τῶν ὠκεανῶν. Ὅλα αὐτὰ θεθαίως εἶναι ἀκατανόητα διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Ὅταν λέγω «οἱ ἀριθμοὶ» ἐννοῶ ἀφηρημένας ἐννοίας, διότι δὲν μοι ἐπιτρέπεται νὰ ἐπεκταθῶ εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο δὲν δυνάμεθα νὰ βοηθησώμεν τὸ πνεῦμα σας, ἀλλὰ σεῖς οἱ ἴδιοι νὰ ἐπεκτείνετε τὰς γνώσεις σας, διὰ τῶν ἰδίων σας δυνάμεων, ὥστε νὰ λαμβάνετε καὶ μερικὴν φώτισιν ἐξ Οὐρανοῦ.

Ἡ Γῆ σας ἔχει τόσα ἀπειρα ἀγαθὰ, ὥστε οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων νὰ μείνῃ παραπονούμενος. Τὰ ὅσα λέγουσι οἱ ἐπιστήμονές σας περὶ τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τὴν δυσχέρειαν τῆς κατανομῆς τῶν ἀγαθῶν, εἶναι μῦθοι καὶ ἀσυλλόγιστοι σκέψεις τῆς ἐξασθετισμένης φαντασίας των. Πλὴν ὁμοίως τῆς γῆς, ἔχετε καὶ τὰ ἀγνωστα ἀγαθὰ τῆς θαλάσσης, τὰ ὅποια εἶναι ἀτελεῦτητα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Δέν εἶναι ὁ πληθυσμός, ὅστις καταπονεῖ τήν σκέψιν τῶν ἀνοήτων σκεπτομένων, ἀλλά ἡ κακή καί ἐγωῖστική των διανομή. Ἐάν οἱ ἄνθρωποι εἶχον τὸ «γνώθι σαυτόν», ὅλα θά ἦσαν ὀμαλά καί συντονισμένα κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νά μὴ ὑφίσταται στέρησις τῶν πολλαπλῶν ἀγαθῶν.

Ἄσοι ἐπιδίδονται εἰς τὸν συναγωνισμόν τοῦ πλοῦτου τῶν, οὗτοι θά μετανοήσουν πικρῶς καί ἀνεπανορθῶτως. Ἡ Θεότης θά τοὺς ἐντάξῃ εἰς τὴν δοκιμασίαν τῆς ἐσχάτης πτωχείας εἰς τὴν νέαν των ζωὴν, διὰ τὴν ἐξιλέωσιν των. Ἄλλ' ἐπειδὴ δέν θά ἐνθυμοῦνται τὴν προὔπαρξιν των, θά βλέπουν τοὺς βασιλεῖς τοῦ πλοῦτου ὡς ἐχθρούς των. Ἐάν ὁμως περιπέσουν ἐντὸς τῆς δέσμης τοῦ φωτός μας, τότε ὀλίγον κατ' ὀλίγον θά ἀνοίξῃ ὁ ἐσώτερός των ὀφθαλμός καί θά ἀντιληφθοῦν τὴν πλήρη θεϊκὴν δικαιοσύνην ἐν τῇ πράξει της.

Ἡ θάλασσα, μέχρι στιγμῆς ἀπέκρουεν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τὰς χρησίμους ιδιότητάς της. Κάτω ἀπὸ τὸν πέπλον τοῦ μυστηρίου της, ὁ ἄνθρωπος τῆς πίστεως καί τῆς ἀγάπης θά εὔρη τὰ πάντα πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ ὀργανισμοῦ του, τῆς ψυχικῆς του διαθέσεως, καί τῆς πνευματικῆς του κοπώσεως.

Ἡ θάλασσα εἶναι μία νέα ζωὴ ἄγνωστος, διὰ τὴν συνέχειαν τῆς ἀνθρωπίνου τοιαύτης. Ὅλοι αἱ ἀσθένειαι θά καταπολεμηθοῦν μὲ ἀποτελέσματα καταπληκτικά. Ὅρυκτά, φυτὰ καί ζῶα τῆς θαλάσσης, θά δώσουν ἄλλην τροπὴν εἰς τὴν γήϊνον ζωὴν σας. Δέν ἀναφέρομαι μόνον εἰς τὸν φυσικὸν πλοῦτον τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ καί εἰς τὰ μέταλλά της, τὰ ὁποῖα εἰς ὄγκον εἶναι τεράστια ἐξ αὐτῶν τῆς γῆς.

Ἡ θάλασσα εἶναι ἀνεκτίμητος θησαυρός.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 96η

Ἡ μηχανὴ εἶναι ψυχρὸς δολοφόνος τοῦ ἀνθρώπου

Ἡ μηχανὴ εἶναι θεβαίως ἀναγκαία διὰ τὴν ἐπιτάχυνσιν τῶν δευτερευουσῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ τῆς μηχανῆς δυνάμεθα νά ἐνδύσωμεν χιλιάδες ρακενδύτων ἀδελφῶν μας. Διὰ τῆς μηχανῆς τὸ κάθε κατασκεῦασμα στοιχίζει πολὺ ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸ χειροποίητον. Τέλος, ἡ μηχανὴ προλαμβάνει

τάς ανάγκας τῶν λαῶν. Ἄρα, ἡ μηχανή πρέπει νά εἶναι ὠφέλιμος εἰς τήν ζωήν μας.

Τήν μηχανήν ὁ ἄνθρωπος τήν ἀντιλαμβάνεται ὡς ἀπόδοσιν τῶν προμηθειῶν του πρὸς τὸ καταναλωτικὸν κοινόν. Δηλαδή, ἡ μηχανή ἀποδίδει περισσότερα ἀγαθὰ εἰς ποιότητα δευτερευούσης κατηγορίας, χάριν τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος.

Πάντα ταῦτα ἀποδεικνύουν, ὅτι ἡ μηχανή δὲν εὐεργετεῖ τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ τοὺς ὀλίγους, οἱ ὅποιοι θασιζονται ἐπὶ τῶν πολλῶν.

Ἡ μηχανή ἀντικαθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀντὶ ὁ ἄνθρωπος νά φροντίζη διὰ τὸν συνάνθρωπόν του, φροντίζει ὅπως ἡ μηχανή καταστήσῃ τὸν συνάνθρωπόν του ἀνίκανον νά ἀποδώσῃ, ὅ,τι αὐτὴ εἰς ὀλίγας ὥρας ἀποδίδει χωρὶς νά ἔχη ἀνάγκην διατροφῆς καὶ περιθάλψεως, ὡς ὁ ἄνθρωπος.

Ἡ μηχανή δὲν ἔχει ἰδικήν της πρωτοβουλίαν εἶναι τυπική· τῆς δίδει ὁ ἄνθρωπος μίαν κατεύθυνσιν καὶ ἐπὶ αὐτῆς θαδίζει.

Καὶ σὰς ἐρωτῶ : Πόσοι ἐκ τῶν ἀδελφῶν σας ἐστερήθησαν τὴν ἐργασίαν των καὶ κατεστράφησαν οἰκογενειακῶς ἐξ αἰτίας τῆς ἀντικαταστάσεώς των διὰ τῆς μηχανῆς;

Ἡ μηχανή ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον νά ὑποδουλώσῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ νά τοῦ ἐπιβάλλῃ νά σκέπτεται ὡς ἡ μηχανή, δηλαδή νά μεταβληθῇ εἰς ψυχρὸν καὶ ἀδιάφορον δι' ὅσα πρόκειται νά συμβοῦν.

Ἡ μηχανή, ναὶ μὲν ἐσυντόμειυσεν τὰς ἀποστάσεις πρὸς καλλιτέραν γνωριμίαν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἔβλαψε μὲ τὸν συναγωνισμόν τὴν ζωὴν τῶν ἐργαζομένων, ἐστέρησεν εἰς αὐτοὺς τὸν ἐπιούσιον ἄρτον καὶ ἤρξησεν τὴν ἀνεργίαν ὡς Κακὸν Δαίμονα τῆς ὀκηρίας, τῆς ὑποχρεωτικῆς ὀκηρίας.

Ὅταν εἰς παλαιότερας ἐποχὰς ἡ μηχανή δὲν εἶχεν τόσον ἐξελιχθῇ ὡς τελειοποιημένη, οἱ λαοὶ ἔζων ἡρεμοὶ καὶ ἀπελάμβανον τὰ ἀγαθὰ τῆς Γῆς μετὰ ἰκανοποιήσεως. Σήμερον δὲν τὰ ἀπολαμβάνουν ὡς ἄλλοτε, διότι ἡ ταχεῖα ἀντικατάστασις τῆς μιᾶς τελειοποιημένης τεχνικῆς ἀπὸ τὴν ἄλλην, ἐδημιούργησεν τὴν ἀνίαν, τὸ ἄγχος, καὶ τὴν συσκοτίσιν τῆς ὀρθῆς σκέψεως, ὥστε οὐδεὶς νά εἶναι εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ζωῆς ἣν διάγει.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐγνώριζον καλῶς τὰ ἀποτελέσμα-

τα τῆς μηχανῆς καὶ ἐπροτίμησαν νὰ ἐπιδοθοῦν εἰς τὴν ἔρευναν τῆς γνώσεως, διὰ τῆς συνεχοῦς καλλιέργειας τῆς διανοήσεώς των. Διὰ τοῦτο ἔφθασαν εἰς τὰ πνευματικὰ ὕψη τοῦ ψυχικοῦ των πολιτισμοῦ. Ἴδου, πῶς ἡ διαίσθησις τῶν ἀρχαίων ἐκείνων κολοσσῶν τῆς διανοήσεως, μᾶς ἀποδεικνύει σήμερον τὴν ὀρθότητα τῆς σκέψεώς των.

Τὸν Θεὸν οὐδεὶς δύναται νὰ φθάσῃ διὰ τοῦ πύργου τῆς Βαβέλ. Τὰ πάντα εἰσὶ μάταια, ὅταν δὲν ἐκπληροῦνται ὁ πραγματικὸς προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς Γῆς.

Ἡ μηχανὴ εἶναι ὁ ψυχρὸς δολοφόνος τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ μηχανὴ καταστρέφει πᾶν τὸ ἀγνὸν καὶ ὠραῖον εἰς τὴν φαντασίαν τῆς ὀντότητος. Διαστρέφει τὸ πνεῦμα καὶ τὸ καθιστᾷ ἀνίκανον νὰ διαχωρίζῃ τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν ἀπὸ τὸ κακὸν καὶ θλαθερόν.

Ὅπως ἡ μηχανὴ οὕτω καὶ ὁ ἀνθρώπος δὲν ἔχουν προσανατολισμὸν, διότι τοὺς ἔλκει ἡ ἄβυσσος, ἀφοῦ δι' αὐτὴν καταδαπανοῦν ὑπέρογκα ποσά, τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ ἀνακουφίσουν χιλιάδες πονούντων λαῶν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 97η

Ἐλεγκταὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων

Καὶ ἄλλοτε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἐλέχθη ἀπὸ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον τί εἶναι καὶ εἰς τί χρησιμεύουν οἱ ἐλεγκταὶ τῶν Οὐρανίων σωμάτων, τοὺς ὁποίους σεῖς ὀνομάζετε «κομήτας». Εἶναι ἀνάγκη νὰ δώσετε περισσότερα προσοχὴν εἰς τὰς Ἐπουρανίους ἐξηγήσεις μας, διὰ νὰ μὴ γελοιοποιηθῆτε εἰς τὸ μέλλον.

Δὲν θὰ ἐξετάσωμεν εἰς τὸ κείμενον τοῦτο, πῶς οἱ ἀστρονόμοι σας ἐξακριβώνουν τὸν χρόνον τῆς ἐμφανίσεως ἑνὸς κομήτου καὶ ποῦ οὗτος θὰ εἶναι ὄρατος. Ἐπὶ τόσους αἰῶνας ἐμφανίζονται διάφοροι κομήται, χωρὶς σεῖς νὰ γνωρίζετε διὰ ποῖον σκοπὸν γίνεται ἡ ἐμφάνισις των αὐτῆ!

Ὅταν, λοιπὸν, πρόκειται νὰ ἐμφανισθῇ εἰς κομήτης, οἱ ἐπιστήμονές σας διὰ τοῦ τύπου παρατηροῦν, ὅτι ὁ τάδε ἢ ὁ δεῖνα κομήτης θὰ διέλθῃ καὶ θὰ εἶναι ὄρατος ἀπὸ τὰς τάδε πε-

ριοχάς τῆς Γῆς. Ἐάν κατά τόσας μοῖρας κλίνη ἡ οὐρά του πρὸς τὴν Γῆν, οὐδὲν θὰ παραμείνη ὀρθόν· θὰ κατακαύσῃ τὰ πάντα, διότι ἡ ἀτμόσφαιρά του ἔχει καταπληκτικὴν δύναμιν ἐξουδετερώσεως τῆς γηϊνῆς ζωῆς. Καὶ οὕτω δημιουργοῦνται σχετικαὶ ἀνωμαλίαι εἰς τὰ πνεύματα πολλῶν συνασθρόπων σας, οἱ ὁποῖοι ἀναμένουν πρᾶγματι τὸ τέλος τοῦ κόσμου!

Ὁ κομήτης ἐνεφανίσθη, ἡ οὐρά του πρᾶγματι ἔκλινε κατὰ τόσας μοῖρας, ὅσας ἐχρειάζετο διὰ νὰ κατασπραφῇ ὁ κόσμος· καὶ ὁμοῦς οὐδεὶς ἐθίγη, καὶ τὰ πάντα παρέμεινον ὡς εἶχον πρὸ τῆς ἐμφανίσεώς του. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, οἱ ἐπιστήμονές σας δὲν ἔχουν τὴν περιέργειαν νὰ διερωτηθοῦν: Διατί ἀπὸ τόσους αἰῶνας τὰ φαινόμενα ταῦτα οὐδόλως ἀγγίζουν τὴν Γῆν; Τί συμβαίνει μὲ τοὺς κομήτας, ὥστε νὰ ἐμφανίζονται καὶ νὰ ἐξαφανίζονται ὡς φαινόμενα ἀνεξήγητα; Ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς παρουσίας των ἀνωθεν τῆς Γῆς;

Ὅταν οἱ ἐπιστήμονές σας ἀσχολοῦνται μὲ σχολαστικότητα εἰς τὰς ἐρεῦνας των καὶ δὲν φροντίζουν νὰ ἀσχοληθοῦν καὶ ὀλίγον μὲ τὴν πίστιν πρὸς τὸν Δημιουργόν, τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον των, καὶ τὴν δέησιν πρὸς τὸν Κύριον ὡς ἐξελαστήριον δύναμιν τοῦ ἐσωτέρου των κόσμου, δὲν ἔχουν θεϊάν φώτισιν πρὸς συμπλήρωσιν τῶν γηϊνῶν γνώσεών των. Διὰ τοῦτο, πολλάκις καὶ ὁ ἀπλοῦς ἀναγνώστης γελά μὲ τὰς παραδοξολογίας τῶν ἐπιστημόνων. Ὁ μεγάλος ἐγωϊσμός των τοὺς μαρναίνει καὶ παραληροῦν.

Οἱ κομήται ἀποτελοῦνται ἀπὸ μίαν εἰδικὴν σειρὰν ἀστέρων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὁ καθείς των διάφορον χημικὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ ἄλλου. Ὅλοι, ὁμοῦς, οἱ ἀστέρες οὗτοι συνδέονται διὰ τῆς ἀμοιβαίας των ἑλξεως καὶ ἀποτελοῦν ἓν περίεργον, διὰ τὸν ἄνθρωπον, φωτεινὸν σῶμα, τὸ ὁποῖον ἐλέγχει τὰ πάντα ἐν τῷ Σύμπαντι Κόσμῳ. Τὸ χημικὸ - ηλεκτρονικὸν κράμα του ἔχει τοσαύτην δύναμιν ἑλξεως, ὥστε νὰ ἔλξη τὴν Γῆν καὶ ἐπαναφέρῃ αὐτὴν εἰς τὸν ἄξονά της, ὅσάκις μετατοπίζεται ἐξ αὐτοῦ.

Τὸ μέγεθος τῶν κομητῶν εἶναι ἐκάστοτε ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐκ τῆς ἀποκλίσεως τῆς Γῆς ἐκ τοῦ ἄξονός της, ἀπαιτούμενην δύναμιν ἑλξεως, διὰ τὴν ἐπαναφορὰν αὐτῆς εἰς τὴν κανονικὴν τροχίαν της. Διὰ τοῦτο ἄλλοτε ἐμφανίζονται μεγαλύτεροι κομήται καὶ ἄλλοτε πάλιν μικρότεροι. Ἡ κλίσις τῆς οὐ-

ρᾶς τοῦ κομήτου δὲν γίνεται διὰ τὴν θλάσθη τὴν Γῆν, ἀλλ' ἐκ τοῦ θάρους τῆς Γῆς κάμπτεται. Ἄρα, κακῶς οἱ ἐπιστήμονές σας κρίνουν τὰ ὅσα δὲν γνωρίζουν.

Πόσον θλάπτει ὁ ἐγωϊσμός τὸν ἄνθρωπον, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ φαντασθῆ. Διὰ τοῦτο βλέπετε ἐπιστήμονας νὰ χαίρουν τῆς ἐκτιμῆσεως τοῦ κόσμου σας, καὶ ὅμως κατὰ θάθος νὰ εἶναι μηδαμινοί.

Διατί;

Διότι ὁ ἐγωϊσμός κατέστρεψεν τὴν ἀγνότητα τοῦ ἐσωτέρου των κόσμου καὶ ἠλλοίωσεν τὴν πνευματικὴν των ἀντίληψιν, ἀκόμη καὶ ἐπὶ τῶν ἀπλουστέρων πραγμάτων.

Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι οἱ κομήται εἶναι ἐλεγκταὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 98η

Ὁ αἰθὴρ εἶναι μεστός ἀπὸ ἀφανεῖς δυνάμεις

Εἰς τὸν περισσότερον κόσμον ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα, ὅτι ὁ αἰθὴρ εἶναι κενός. Ἐφ' ὅσον δύναται τις νὰ διασχίζη αὐτόν, εἶναι ἀπόδειξις αὐτῆ τῆς κενότητός του. Ἐρωτῶ, ὅταν διασχίζετε θάθος τι, ἐντὸς τοῦ ὠκεανοῦ, διασχίζετε αὐτὸ διότι εἶναι κενόν;

Ὅπως τὸ θαλάσσιον ὕδωρ πληροῖ τὴν κενότητα τοῦ ὠκεανοῦ, οὕτω καὶ ὁ αἰθὴρ πληροῖ τὴν κενότητα τοῦ Χάους. Ἄρα, τὸ Σύμπαν, ὡς αἰθὴρ πυκνός ἢ ἀραιός, εἶναι μεστός ἀπὸ ἀφανεῖς δυνάμεις, τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι δυνατὸν διὰ τῶν ἰδίων του μέσων νὰ ἐξιχνιάσῃ. Τοῦτο δύναται μόνον διὰ τῆς διανοίας νὰ ἀντιληφθῆ, ἐὰν βεβαίως αὕτη εἶναι καθαρὰ καὶ ἔχει προοπτικὴν νὰ εἰσδύσῃ ἐντὸς τοῦ ἀφανοῦς κόσμου καὶ νὰ ἀντιληφθῆ, διὰ τοῦ λογικοῦ συλλογισμοῦ, ὅτι αἱ θεῖαι ἐνέργειαι δὲν εἶναι ὄραται εἰς τοὺς γηίνους ὀφθαλμούς, παρὰ μόνον εἰς τὸν τῆς ψυχῆς ὀφθαλμόν.

Ὁ οὐρανός εἶναι καθαρός· οὐδὲν νέφος παρεμβαίνει εἰς αὐτόν· καὶ ὅμως ὁ καθαρὸς οὐτός αἰθὴρ εἶναι μεστός ἐξ ἀφανῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι εὐρισκόμεναι ἐν συνεχείᾳ κινήσει, δημιουργοῦν ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας νέφη, τὰ ὁποῖα σᾶς παρεμποδίζουν νὰ ἴδῃτε καὶ νὰ θαυμάσετε ὅ,τι μέχρι στιγμῆς ἀπελαμβάνατε.

Αίφνιδίως, τὰ νέφη ἑκάλυψαν τὴν ὠραιότητα τῆς ἀγνό-
τητος τοῦ οὐρανοῦ καὶ βροχή ραγδαία ἤρχισε νὰ πίπτῃ μετὰ
πατάγου. Εἶναι τὰ νέφη τὰ ὁποῖα ἐπροκάλεσαν τὴν ἀλλοσγὴν
ταύτην ἢ αἱ ἀφανεῖς δυνάμεις τοῦ αἰθέρος;

Σεῖς, θεθαίως, θὰ δώσετε τὴν ἐξήγησιν ἢ ὁποῖα ἀσφαλῶς
δὲν εἶναι ὀρθή, διότι μὲ τὰς γηῖνας σας γνώσεις, γηῖνας ἐξη-
γήσεις δίδετε, θάσσει τῶν ὁποίων τὰ πάντα θὰ σᾶς ἀπατοῦν
εἰς τὰς σκέψεις καὶ τοὺς συλλογισμούς. Ὁ ἀήρ, θὰ εἶπῃτε, με-
τέφερον ἐκ Νότου ἢ ἐκ Βορρᾶ τὰ νέφη κ.τ.λ. Καὶ πῶς ὁ ἀήρ
ἐνεφανίσθη ἐκεῖ ὅπου δὲν τὸν ἀνέμενον; Πῶς οὗτος ἐδημιουρ-
γήθη; Ἰδοὺ, πῶς ἐνεργοῦν αἱ ἀφανεῖς δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι
πληροῦν τὸν αἰθέρα.

Αἱ ἀφανεῖς αὗται δυνάμεις ἔχουν ἐπίδρασιν καὶ ἐπὶ τῶν
ὄντοσῶν. Ἐνῶ ὄλα εἶναι εὐνοϊκὰ διὰ μίαν ὁμαλήν κατάστα-
σιν τοῦ ἀνθρώπου, παρατηρεῖτε τὸν τάδε ἢ τὸν δεῖνα νὰ ἀνη-
σχοῦν, νὰ ἔχουν κακοδιαθεσίαν (ψυχικὴν, ὡς λέτε) καὶ νὰ
μὴ δύνασθε δι' οὐδενὸς τρόπου νὰ ἀντιδράσετε εἰς τὴν κα-
τάστασίν των. Πάντα ταῦτα, ὅταν ἔχετε πίστιν, ἐξουδετερώ-
νεται διὰ τοῦ Θείου Λόγου.

Ἐάν διὰ τοῦ ἐσωτέρου σας ὀφθαλμοῦ ἠδύνασθο νὰ ἴδῃτε
τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον καὶ μάλιστα τὸν αἰθέρα, θὰ μένατε
κατάπληκτοι ἀπὸ τὰς διαφόρους δεσμίδας τῶν ἀκτινοβολιῶν
ποῦ πλημμυροῦν τὰ λεγόμενα κενὰ τοῦ αἰθέρος. Ἄρα, ὁ αἰ-
θήρ εἶναι μεστὸς ἀπὸ ἀφανεῖς ἐνεργείας, αἱ ὁποῖαι ἐνεργοῦν
κατὰ βούλησιν τοῦ Θείου.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 99η

Αἱ ψυχαι τῶν ζῶων, τῶν ἐντόμων καὶ τῶν φυτῶν

Πάν τὸ κινούμενον ἐξ ἑαυτοῦ τοῦ ἔχει ψυχὴν καὶ ἡ κάθε
ψυχὴ εἶναι αὐτοτελής ὄντοσῶς, ὥστε νὰ μὴ ἐξαφανίζεται εἰς
τὴν αἰωνιότητα, ἀλλὰ νὰ ἀποτελεῇ συμπλήρωσιν τοῦ Δημιουρ-
γικοῦ μηχανισμοῦ.

Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐνόμιζον καὶ ἄλλοι πόλιν ἐξα-
κολουθοῦν νὰ νομίζουν, ὅτι τὰ ζῶα δὲν ἔχουν ψυχὴν. Ὁ ἐγω-
ισμὸς των ἔχει φθάσει μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου, νὰ βλέπων
πάντα τὰ κινούμενα κατώτερα εἰς ὄργανισμὸν καὶ ἀψυχα.

Οἱ τοιοῦτοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων, εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν κατέτασσον ἀκόμη καὶ τὴν γυναῖκα εἰς τὴν αὐτὴν μοῖραν. Σήμερον ποῦ ἡ γυνὴ ἀπέκτησεν ἐλευθερίας ποῦ δὲν ἀνήκουν εἰς αὐτὴν καὶ ἐγωῖσμόν ἀπαράμιλλον, σκέπτεται κατὰ τὸν ἀναχρονιστικὸν ἐκεῖνον τρόπον.

Μὲ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων, τὰ ζῶα, ποῦ δὲν ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ συνομιλοῦν μὲ τὸν ἄνθρωπον, κατώρθωσαν διὰ τῆς ἐξελιξέως τῶν νὰ ἔλθουν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐπ' αὐτῶν καὶ τέλος νὰ πεισθῇ ὁ ἄνθρωπος, ὅτι καὶ αὐτὰ ἔχουν ψυχὴν, ὡς καὶ τὰ ἔντομα καὶ τὰ φυτά. Τὸ ζωϊκὸν Βασιλεῖον ἔχει ψυχὴν, νοημοσύνην, ἔνστικτον καὶ προτιμήσεις.

Αἱ ψυχαὶ τῶν ζῶων ἀνέρχονται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ἐξελίσσονται καὶ ἐπανέρχονται εἰς τὴν Γῆν, μέχρι τελείας αὐτῶν ἐξελιξέως. Εἰς τοὺς Οὐρανοὺς μὴ νομίζετε ὅτι τὰ ἀγρία θηρία ἔχουν ἰσχύν εἶναι τόσον ἀμυδρά ἢ ἀκτινοβολία τῶν, ὥστε τὰ ἄλλοτε τολμηρὰ καὶ ἐπιθετικὰ ταῦτα πλάσματα νὰ ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν πνευματικὴν ἀκτινοβολίαν, ποῦ τὰ φοβίζεται. Ἀρκεῖ νὰ θελήσῃ ἡ ἀνθρώπινος ψυχὴ νὰ τὰ ἴδῃ μὲ τὸ γήϊνόν τῶν ἔνδυμα, διὰ νὰ διακρίνῃ τὰ εἶδη τῶν καὶ νὰ θαυμάσῃ τὰ ἔργα τῆς Δημιουργίας.

Τὰ οἰκιακὰ ζῶα τὰ ὅποια ἠγάπησαν τοὺς κυρίους τῶν, ἔρχονται πρὸς προϋπάντησίν τῶν μὲ τὸ γήϊνον ἔνδυμά τῶν, διὰ νὰ ἀναγνωρισθοῦν τόσον νοήμονα εἶναι. Πτηνὰ τὰ ὅποια ἔχαιρον τῆς ἀγάπης σας ὡς καὶ τῆς περιποιήσεώς σας, σὰς πλησιάζουν διὰ νὰ σὰς ἀποδείξουν, ὅτι δὲν λησμονοῦν εἰς τοὺς αἰῶνας τὴν καλὴν σας πρὸς αὐτὰ συμπεριφορὰν ἔρχονται ὡς σύντροφοι τῆς νέας σας Ἐπουρανίου ζωῆς. Πάντα, λοιπόν, τὰ ζῶα εἶναι ἤρεμα καὶ ἄκακα, ἐφ' ὅσον δὲν τὰ περιστοιχίζει ἡ ὕλη.

Τὰ ἔντομα ἐπίσης εἶναι ἀθλασθῆ. Διασχίζουν τὸν αἰθέρα κατὰ μυριάδες, ὡς φωτεινὰ νέφη, καὶ στολίζουν τὴν ἀόρατον, δι' ὑμᾶς, φύσιν.

Πᾶσα ζωὴ ἐν τῇ Γῇ ὑφίσταται καὶ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς. Τὰ ἔντομα ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα τῆς ζωῆς. Μὴ τὰ νομίζετε ἄχρηστα· κάθε ἔντομον ἔχει τὸν προορισμόν του ἐν τῇ Γῇ καὶ τὴν χάριν του ἐν τῷ Οὐρανῷ. Καὶ αὐτὰ, ὡς τὰ ζῶα, ἐξελίσσονται, διὰ νὰ καταλάβουν μίαν ἀνάλογον θέσιν ἐντὸς τῆς Δημιουργίας.

“Όσον διά τὰ φυτά, τὰ ὁποῖα δὲν κινούνται, ἀλλὰ ἐπεκτείνουν τὸν κορμὸν καὶ τοὺς κλάδους, ἔχουν καὶ αὐτὰ ζωὴν (ψυχὴν), εἰδ’ ἄλλως δὲν θὰ σᾶς ἔδιδον καρπούς καὶ ἄνθη, διὰ τὴν τέρψιν τῶν πέντε αἰσθήσεών σας. Ἔχουν καὶ αὐτὰ τὴν ἰδικὴν των γλῶσσαν συνεννοήσεως καὶ χαίρουν τὴν φύσιν ἐν τῇ ἀπλότητί των. Δὲν εἶναι ὑπερήφανα, ὡς κακῶς ἐχαρκτήρισεν αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος. Εἶναι στολίδια τῆς Γῆς ἀλλὰ καὶ τοῦ Οὐρανοῦ. Ὅταν ἐγκαταλείψουν τὴν Γῆν, ἡ ζωὴ των ὡς σκιά μεταφέρεται εἰς τὸν Οὐρανόν.

Πάντα ταῦτα, ἐὰν ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ποῦ ἀπολαμβάνει τὸ νόημα τῆς Δημιουργίας, θελήσῃ νὰ τὰ ἐνδύσῃ διὰ τοῦ ἀστρικοῦ των ἐνδύματος, ἔχει ἔμπροσθέν του μίαν πλήρη εἰκόνα τῆς Γῆς πρὸς ἀπόλαυσιν. Παρὰ τὴν πραγματικὴν της ἐμφάνισιν, ἡ εἰκὼν εἶναι εἰκονικὴ τὸν χρωματισμὸν της λαμβάνει ἐκ τῆς Γῆς.

Θὰ ἐρωτήσετε: «Δύνανται αἱ ψυχαὶ νὰ συνεννοοῦνται μετὰ τῶν ζώων, πτηνῶν, ἐντόμων καὶ φυτῶν;».

Ἄπαντῶ: Κάλλιστα. Ἡ συνεννόησις δὲν γίνεται διὰ τῆς φωνῆς, ἀλλὰ διὰ τῆς διαίσθησεως.

Ἐὰν ὁ κύων ἐμφανισθῇ μετὰ τὸ ἀστρικόν του σῶμα εἰς τὴν Γῆν καὶ γαυγίσῃ, θὰ ἀκούσετε τὴν οἰκειάν του φωνῆν, θὰ τὸν ἀναγνωρίσετε, ἀλλὰ δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ τὸν κρατήσετε πλησίον σας, διότι εἶναι φάσμα.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 100ῆ

Ἄπεχθέστερος τοῦ ὄψεως εἶναι ὁ συκοφάντης

Ὁ Ὄφις συνοψίζει ὅλας τὰς κακίας καὶ μοχθηρίας ὡς ἐκ τούτου ὀνομάζεται Δαίμων τοῦ Κακοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως, ὅστις συκοφαντεῖ τὸν ἀδελφόν του, ὅπως ἐσυκοφαντήθη κατὰ τὸν πλέον ἀπαίσιον τρόπον ὁ ἀσπὴρ τῆς γνώσεως Σωκράτης ἐκ τῶν κακοβούλων τῆς ἐποχῆς του, εἶναι κακῆς μορφῆς. Ἡ πρᾶξις αὕτη ὑποβιβάζει τὸν ἄνθρωπον ἠθικῶς, νοητικῶς καὶ κοινωνικῶς, εἰς τὴν ἀπεχθεστέραν μορφήν τοῦ Κακοῦ. Ὁ συκοφάντης εἶναι ἀπεχθέστερος καὶ τοῦ ὄψεως.

Ὁ συκοφάντης κατηγορεῖ τὸν ἀδελφόν μετὰ δόλον καὶ πει-

θῶ εἰς τοὺς πέριξ αὐτοῦ, ὅτι πράγματι ὁ κατηγορούμενος εἶναι ἔνοχος καὶ θλαβερός εἰς τὴν κοινωνίαν, ἐνῶ εἶναι ἀθῶος καὶ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὰς ἀδίκους κατηγορίας ποὺ τὸν ἐπωμίζουν.

Ὁ Κύριος ἐσυκοφαντήθη ἀπὸ τὰ Ἱερατεία τῶν Φαρισαίων καὶ ὁ Σωκράτης ἀπὸ τοὺς ὑποκριτὰς καὶ διαστρεβλωμένους χαρακτήρας τῆς ἐξαθλιωμένης πολιτείας του.

Εἶναι τῶ ὄντι λυπηρόν, ἄνθρωποι μὲ πνεῦμα ὀξὺ καὶ γνώσεις πολλὰς νὰ μεταβάλλουν τὸ ὄπλον των εἰς ρομφαίαν ἐξοντωτικὴν ἐναντι τῶν φιλησύχων καὶ ἡρέμων ἀδελφῶν των, διὰ νὰ ἀποδείξουν, ὅτι κατατάσσονται εἰς τὰς ἐπάλξεις τῆς ὑπερασπίσεως τοῦ πατρίου ἥθους καὶ ἐθίμων.

Ὁ συκοφάντης ἔχει φαντασίαν καὶ συλλαμβάνει δι' αὐτῆς ἀνωπάρκτους εἰκόνας κατ' ἐκείνων ποὺ ἀντιπαθεῖ ἢ ζηλοφθονεῖ καὶ ἐξακοντίζει τὰ ψεύδη του μὲ πειθῶ καὶ φανατισμόν, ὥστε νὰ ἐγείρη τὰ πνεύματα κατὰ τῶν φανταστικῶν του ἐχθρῶν, μὴ γνωρίζων ὅποια τιμωρία τὸν ἀναμένει ἐπὶ αἰῶνας εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

Ἐὰν ἐγνώριζεν μετὰ πεποιθήσεως τὴν τιμωρίαν του, οὐδέποτε θὰ ἐπεχείρει τοιαύτην θδελυράν πράξιν. Διὰ τοῦτο, ὁ Θεὸς γνωρίζων ἐκ τῶν προτέρων τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ διὰ νὰ τὸν ἐξλιεῶσῃ τελείως ἀπὸ τὸν κακὸν σπόρον, ὅστις ἐδρεῦει ἐντὸς του, ἀφήνει αὐτὸν νὰ πλανᾶται διὰ τῆς ἀμφιβολίας εἰς τὸ σκότος τοῦ σκοποῦ του.

Ὅταν τιμωρηθῇ ὁ συκοφάντης, οὐδεὶς θὰ ὑπάρξῃ διὰ νὰ τὸν οἰκτείρῃ. Ἡ φωνή του δὲν θὰ λειτουργῇ καὶ τὸ θάψος τῆς συνειδήσεώς του θὰ εἶναι τόσοσιν βαρὺ φορτίον, ὥστε ἡ μεταμέλεια νὰ τοῦ γίνῃ πάθος φρικτόν, μέχρις ὅτου καμφθῇ τὸ διεστραμμένον του πνεῦμα καὶ ἐνισχυθῇ ἡ ψυχὴ του.

Ἡ μετατροπὴ αὕτη δὲν γίνεται ἐντὸς μικροῦ γηίνου χρονικοῦ διαστήματος. Ἀπαιτοῦνται αἰῶνες, διὰ νὰ κερδίσῃ μικρὸν ψυχικὸν σθένος, ὅποτε θὰ τὸν καλέσουν εἰς τὸν Σταθμὸν τῶν Διερχομένων καὶ ἐκεῖθεν θὰ τοῦ δοθῇ ἄδεια νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς τὴν Γῆν πρὸς δοκιμὴν.

Ὁ συκοφάντης θὰ συναίσθανθῇ τὸν πόνον τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς ἑαυτὸν, χωρὶς οἶκτον ἀπὸ τὴν Θεότητα, ἢ ὅποια τὸν ἀφήνει νὰ τυρανηθῇ, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ συναίσθημα καὶ κατορθώσῃ κάποτε νὰ ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα τῆς ἐξελίξεως.

Ἀπεχθεστέρα μορφή τοῦ συκοφάντου δὲν ὑφίσταται. Θὰ μοῦ εἶπητε: Οἱ σαδισταὶ καὶ οἱ ἄλλου εἴδους κακοποιοὶ δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν μετὰ τοῦ συκοφάντου;

Ὅχι! Διότι οἱ ἄλλοι εἶναι ἀνισόρροποι καὶ δὲν ἀντιλαμβάνονται τί πράττουν, ἐνῶ ὁ συκοφάντης ἔχει συνείδησιν τῶν πράξεών του.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 101η

Ὑπαγόρευσις ἔργων ἀντιθέτων πηγῶν

Τὰ μεσάζοντα, εἶπον καὶ ἄλλοτε ὅτι εἶναι συσκευαὶ ὄλων τῶν ἀνέμων. Δύνανται νὰ μεταδίδουν μικρὰ ἢ καὶ μεγάλα ἔργα ὀλκῆς, οὐχὶ ὅμως ἐγκεκριμένα ἀπὸ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον.

Τὰ μεσάζοντα ταῦτα εἶναι εἰδικὰ καὶ ἐλάχιστα, τὰ ὁποῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξυπηρετοῦν τὸν ἄσφατον κόσμον τοῦ Οὐρανοῦ. Δὲν λέγω, ὅτι καὶ ἀγαθὰ πνεύματα δὲν δύνανται νὰ ὀμιλήσουν μέσῳ αὐτῶν. Ἀλλὰ ταῦτα μεταδίδουν μικρὰν ὀμιλίαν των, τὴν ὁποίαν συνεχίζουν με τὸ ἴδιον ὄνομα τοῦ πνεύματος, ἄλλοι, ἄσχετοι με τὸν ὀμιλητὴν.

Δυνατὸν ἓνα ἔργον νὰ συνεχίσουν 10 - 20 πνεύματα κατὰ σειρὰν, με τὸ ἴδιον λεκτικόν, τὴν ἴδιαν σύνθεσιν καὶ τρόπον ἀφηγηματικόν. Τί λέγουν ὅμως καὶ ποῦ ἀποβλέπουν; Διὰ τοῦτο ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν σας νὰ συγκρίνετε τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο κεφάλαιον κατὰ τὴν ἰδεολογικὴν των ἀπόδοσιν.

Ὁ Πονηρὸς ἐνισχύει τοιοῦτου εἴδους ἔργα, προερχόμενα ἐξ Οὐρανοῦ, διὰ νὰ μετριάσῃ τὴν πίστιν σας πρὸς τὴν Ἀρχὴν μας, ἢ νὰ τὴν ἐξουδετερώσῃ. Δηλαδή, νὰ σᾶς ἐμπαίξῃ τὸ πνεῦμα καὶ νὰ σᾶς τὸ καθυποτάξῃ εἰς τὰς θελήσεις του.

Καὶ μὲν εἶναι χρήσιμα τὰ μεσάζοντα, ἐφ' ὅσον εὐρίσκονται ὑπὸ τὸν ἄμεσον σύνδεσμον τοῦ ἀγαθοῦ πνεύματος, ἐὰν ὅμως συμφέρῃ εἰς τὸ κακοποιὸν πνεῦμα νὰ λάθῃ αὐτὸ τὸ νῆμα καὶ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἰδικὴν του ὑπαγόρευσιν, τοῦτο εἶναι πολὺ εὐκόλον, διότι ἐκδιώκει τὸ ἀγαθὸν διὰ τοῦ ἰσχυροτέρου του φωτὸς ἀπωθήσεως καὶ συνεχίζει με τὸν αὐτὸν τόνον καὶ περιγραφὴν, ὥστε νὰ μὴ ἀντιληφθῆτε τὸ ἐλάχιστον ἀπὸ τὴν ἤδη γενομένην ἀλλαγὴν.

Σεῖς δὲν ἔχετε ἰδέαν τί τεχνάσματα μεταχειρίζονται τὰ πονηρὰ πνεύματα. Ὅσον ἰσχυρότερα εἶναι, τόσον ἡ πνευματική των δύναμις ἔχει εἰς τοὺς ἀνθρώπους βαρύτητα. Πρὸ οὐδενὸς ἰσχυροῦ διστάζουν. Εἰσχωροῦν ἐκεῖ ὅπου δὲν τοὺς ἀναμένει τις. Οἱ ἐξορκισμοὶ καὶ ὁ Σταυρὸς τοὺς παρεμποδίζουν εἰς τὸ ἔργον των, διὰ τοῦτο ἔχουν τὸν τρόπον των νὰ εὔρουν τὴν κατάλληλον στιγμήν καὶ νὰ ἐπωφεληθοῦν.

Νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι οἱ μεγάλοι τῶν Σατανάδων ἔχουν τὸ θράσος μὲ περιβολὴν ἱερέως νὰ εἰσέρχωνται ἀκόμα καὶ εἰς τὰς Ἐκκλησίας, διὰ νὰ κατηγήσουν τοὺς πιστοὺς, οὐχὶ διὰ τοῦ λόγου, ἀλλὰ διὰ τῆς ὑποβολῆς, καὶ νὰ τοὺς σύρουν ἐκεῖ ὅπου ἔχουν προγραμματίσει.

Διὰ τοῦτο, πολλάκις ὁ Πνευματικὸς Κόσμος ἐτόνισε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τονίζῃ, ὅτι ὁ Δαίμων τοῦ Κακοῦ ἔχει εἰς τὸ ἐνεργητικόν του τεραστίαν δύναμιν. Ἐπιζητεῖ κατὰ προτίμησιν τοὺς ἀπομεμονωμένους. Ἐπὶ αὐτῶν δύναται νὰ ἐργασθῇ ἀνέτως· λησμονεῖ ὅμως, ὅτι ὑπάρχουν καὶ Ἄγγελοι Φύλακες, ἀγρυπνοὶ φρουροὶ τοῦ Κυρίου, οἱ ὁποῖοι ἐπίσης ἔχουν τεραστίαν ἰσχύν. Ὅταν ὁ Δαίμων τοῦ Κακοῦ ἴδῃ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος φυλάσσεται ἀπὸ ἰσχυρὰς θεϊκὰς δυνάμεις, ἀποχωρεῖ, διότι γνωρίζει τί δυνατόν ἔχει νὰ πάθῃ. (Σμικρύνεται ἡ δύναμις του).

Εἰς τὰς τόσας ἐπικοινωνίας, τὰς ὁποίας ἔχετε λάβει ἐξ Οὐρανοῦ, ὅλαι εἶναι καθαραί, διότι τὸ νῆμα τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἀγγίξῃ οὔτε διὰ τεχνάσματος ὁ ἐωσφορικὸς Δαίμων. Τὸ νῆμα τοῦτο, ὅστις τὸ ἀγγίξῃ, τὸν ἀπονεκρῶνει· τοῦτο τὸ γνωρίζουν πάντες καὶ τὸ ἀποφεύγουν, ὡς ὁ διάβολος τὸ λιθάνι. Ἡ Πηγὴ αὕτη παραμένει ὡς Θεῖος τοῦ Οὐρανοῦ Σύνδεσμος μετὰ τῆς Γῆς.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 102α

**Τὸ μεσάζον δυνατόν νὰ ὑπαγορεύσῃ
ἔργον ζῶντος συγγραφέως, ἐν ἀγνοίᾳ του,
πρὸς σύγχισιν τῆς Θείας Ἐμπνεύσεως**

Ἐφίστανται ἐν τῷ κόσμῳ σας ἐλάχιστα, ἀλλὰ ἰσχυρότατα μεσάζοντα, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν πονηρῶν πνευμάτων.

Τούτο δὲ γίνεται, διὰ νὰ φέρουν πλήρη σύγχυσιν εἰς τὰς λαμβανομένας ἐπικοινωνίας τῶν ἀγαθῶν πνευμάτων.

Καὶ αὕτη εἶναι μία ἄλλη πτυχή τῆς ἐννοίας ἐλέγχου, διὰ τὸ δημιουργηθῆν ὑπὸ τοῦ Κυρίου μέσον ἐλεγκτικῶν τῶν πάντων. Σκοπὸς τῆς Ὁδοῦ ταύτης, ἣν συμμετέχετε καὶ σεῖς οἱ παράκολουθοῦντες τὰς Οὐρανίας Διδασκαλίας, εἶναι νὰ πατάξετε τὸν Δαίμονα τοῦ Κακοῦ, ὅπου καὶ ἂν εὕρισκεται οὗτος.

Τὰ μεσάζοντα διὰ τὰ ὁποῖα γίνεται λόγος, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζουν, περιπίπτουν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κακοῦ καὶ ἰδοὺ πῶς: Λέγουν, ὅτι διὰ τῆς ἐρεύνης των ἀναζητοῦν νὰ διευκρινήσουν, ἔαν πράγματι πνεῦμα Οὐράνιον μεταδίδῃ ἔν ἔργον ἢ διδασκαλίαν, ἢ ταῦτα προέρχονται ἀπὸ τὰς ἐπιγείους νοητικὰς δυνάμεις τῶν ἀνθρώπων, μετὰ τῶν ὁποίων δύναται τὸ μεσάζον νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφήν. Δανεῖζεται τὸ μεσάζον, τὸν τρόπον καὶ τὴν σκέψιν ἐπὶ τῆς συνθέσεως ἑνὸς συγγράμματος, ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ τοῦ ὑποτιθεμένου συγγραφέως.

Διὰ τῆς ἀμφιβολίας των αὐτῆς οἱ ἐρευνηταί, ποὺ θέλουν νὰ λέγωνται ἐπιστήμονες, περιπίπτουν εἰς τὴν ἀπάτην τοῦ Πονηροῦ, ὅστις τεχνηέντως τοὺς ἠνοιξεν τὸν λάκκον τῆς συμφορᾶς των!

Ὁ Πονηρὸς, ὅστις τὰ πάντα μιμεῖται ἀπαράμιλλα, γνωρίζει καλῶς τὸν τρόπον τῆς γραφῆς τοῦ τάδε ἢ τοῦ δεῖνα ζῶντος συγγραφέως, ἐπικοινωνεῖ ἄμεσα μετὰ τοῦ μεσάζοντος καὶ ὑπαγορεύει εἰς αὐτό, ἐκ μέρους τοῦ τάδε ἢ τοῦ δεῖνα γηίνου συγγραφέως, ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ πραγματικότητι ἀγνοεῖ τελείως ὁ ἐν λόγῳ συγγραφεύς.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὑπὸ τοῦ Πονηροῦ ἔλαβον χώραν ἀρκεταὶ λογοκλοπαί. Ἔργα ἐπιστημονικοῦ ἐνδιαφέροντος, διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸν τύπον κατὰ περιέργον τρόπον, ὥστε οἱ πραγματικοὶ των συγγραφεῖς νὰ παραμείνουν ἔκπληκτοι καὶ νὰ παραδεχθοῦν, ὅτι ἄλλοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων (ἐπιστημόνων) τοὺς ἐπρόλαβον εἰς τὴν ἔμπνευσιν.

Ἴδού, τί παθαίνουν οἱ ἄπιστοι, οἱ ὁποῖοι ἐπιμένουν διὰ τῆς ψηλαφήσεως νὰ πεισθοῦν περὶ τῆς Θείας Ἀρχῆς. Καὶ ἀκόμη ἔχουν νὰ πάθουν πολλά, μέχρις ὅτου συνεισθῶν καὶ μάθουν νὰ σέβωνται τὴν θεϊὰν φώτισιν καὶ νὰ πιστεύουν εἰς αὐτὴν τυφλῶς, ἐφ' ὅσον οὐδὲν τὸ κατακριτέον ἐμπεριέχει ἡ ἀσπίλος διδασχὴ τοῦ Οὐρανοῦ.

Τὸ μεσάζον, ὅταν λαμβάνῃ ἐκ τοῦ ὑποσυνειδήτου ζῶντος συγγραφέως ἔργον τι, σείς οἱ ἐλέγχοντες τὰ πάντα, ὀφείλετε νὰ μελετήσετε τὸ ἔργον τοῦτο καὶ τότε θὰ παρατηρήσετε, ὅτι πράγματι εἶναι ὑπαγορευμένον κατὰ τὸν τρόπον καὶ τὴν φρασσεολογίαν τοῦ συγγραφέως, χωρὶς τοῦτο νὰ σᾶς ἐκπλήτῃ. Τοῦ λείπει ὅμως ἡ θεία φώτισις, δηλαδὴ δὲν μεταδίδει τὸ μεσάζον διὰ τοῦ γραπτοῦ λόγου κάτι τὸ ὠφέλιμον διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Δὲν διδάσκει πτυχὰς τῆς Ἐπουρανοῦ ζωῆς ἢ κινήσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀρχηγῶν, Ὀδηγῶν καὶ Ἀγγέλων-Φυλάκων, διότι ἡ ὅλη μετάδοσις τοῦ ἔργου ἐγένετο ὑπὸ τοῦ πονηροῦ πνεύματος.

Προσοχὴ εἰς τὰ τοιοῦτου εἴδους ἔργα, τὰ ὁποῖα σκοπὸν ἔχουν νὰ δονήσουν καὶ νὰ καταστρέψουν τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσέθειάν σας πρὸς τὴν Ἀνωτάτην Ἀρχήν, ἣτις ἀγωνίζεται πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ ἠθικοῦ σας καὶ κάθαρσιν τοῦ πνεύματός σας ἀπὸ τὰ μiasματικά ρεύματα τῶν πονηρῶν πνευμάτων.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀνατρέξῃ τις εἰς τοιοῦτου εἴδους ἔργα, ὅταν ὑπάρχουν συγγραφεῖς οἱ ὁποῖοι λαμβάνουν ἀπ' εὐθείας τὸν πονηρὸν ἀκτινοβολισμὸν τῶν Δαιμόνων καὶ διὰ τῶν συγγραμμάτων των διαφθείρουν τὰς σκέψεις καὶ παραπλανοῦν τοὺς ἀδελφούς εἰς τὰ ἀθέβαια καὶ καταστρεπτικά τῆς ζωῆς ἔργα.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 103η

Σύγχισις πνευματικῆς διακρίσεως

Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, προτοῦ ὑποδουλωθῇ εἰς τὰς ἀκτινοβολίας τῶν δύο ἀντιθέτων παρατάξεων, εἶναι πολὺ εὐαίσθητον, παρ' ὅλην τὴν λογικότητά του (ἐὰν ἔχη θεθαίως τοιαύτην) καὶ εὐκόλως ἔλκεται μὲ ἐκείνην τὴν ἀκτινοβολίαν, ἣ ὁποῖα εἶναι κάπως τῆς ἀρεσκείας του.

Ὅταν καὶ αἱ δύο ἀντίθετοι ἀκτινοβολίαι ἐνεργοῦν ἐπὶ τοῦ ἰδίου πνεύματος, ποῖα ἀπὸ τὰς δύο θὰ τὸ ἔλξη, τότε τὸ πνεῦμα ἀδρανεῖ καὶ πιστεύει καὶ δὲν πιστεύει εἰς τὰ ἐξωκοσμικά κείμενα. Δυσφορεῖ καὶ δὲν γνωρίζει ποῦ νὰ κλινῇ, δηλαδὴ ἀμφιταλαντεύεται, μέχρι τελείας κατακτιήσεώς του ἀπὸ τὴν μίαν ἐκ τῶν δύο ἀκτινοβολιῶν.

Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς τὰ ἀντιμαχόμενα πνεύματα τοῦ Οὐρανοῦ δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ ἰσχυρά, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ ἀσκούμενα καὶ ἐκ τῶν ἐνεργειῶν των ἐξαρτᾶται ὁ βαθμὸς τῆς ἀνωψώσεώς των. Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ πνευματικὴ αὕτη μάχη εἶναι λυσσώδης.

Διὰ τὴν διακρίνην τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα τὴν διαφορὰν τῶν δύο κατηγοριῶν, εἶναι ἀνάγκη νὰ φωτισθῇ πρῶτον ἀπὸ τὸ θεοσεβούμενον περιβάλλον του, ὅχι μὲ τὴν βίαν, τὸν θυμὸν καὶ τὸν κακὸν τρόπον, ἀλλὰ διὰ τῆς καλῆς μεταχειρίσεως, τοῦ ἀδελφικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς ὁμαλῆς διδασκαλίας. Ὁ φανατισμὸς δὲν ἐνδείκνυται, ὡς βλαβερὰ ἐνέργεια διὰ τὴν περίπτωσηιν.

Ἐάν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχη τὴν δυνατότητα νὰ διακρίνη τὸ λευκὸν ἀπὸ τὸ μέλαν, ὡς ἀφηρημένην ἔννοιαν, τότε ἐπέρχεται ἡ πνευματικὴ σύγχυσις καὶ συσκοτίζει τὸ πνεῦμα. Ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον τὸ καθιστᾶ ἀνυπότακτον ἔναντι τοῦ καλοῦ σκοποῦ.

Προσέξαιτε, σεῖς οἱ ὅποιοι κάτι περισσότερα γνωρίζετε ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς σας ἐπὶ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, μὴ περιπέσετε εἰς τὴν σύγχυσιν τῆς πνευματικῆς διακρίσεως. Τότε δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ διακρίνετε τὴν καλὴν ἀπὸ τὴν κακὴν πράξιν.

Πολλάκις ἐκφέρετε ἀπόφασιν κακὴν διὰ τὴν τάδε ἐνέργειαν τοῦ ἀδελφοῦ σας· καὶ ὅμως ἡ ἐνέργειά του αὕτη ἦτο ἐπιτυχής, διὰ λόγους τοὺς ὁποίους ἀγνοεῖτε.

Δὲν ὑφίσταται μεγαλύτερα ἀπώλεια χρόνου δι' ὑμᾶς, ὅταν ἡ πνευματικὴ σύγχυσις παρεμβαίνει διὰ νὰ σᾶς καθυστερήσῃ εἰς τὸ ἔργον σας. Προσπαθήσατε νὰ μὴ συγχίζεσθε, ἔστω καὶ δικαίως, διότι ἡ σύγχυσις ἀλλοιώνει τὴν ὀρθὴν σκέψιν καὶ σᾶς ὁδηγεῖ ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ λαβυρίνθου. Καὶ τίς οἶδε, τί δύνασθε ἐκεῖ νὰ συναντήσετε, πρὸς θλάσθην τῶν ὀντοτήτων σας.

Ἡ Θεότης προσπαθεῖ διὰ παντοίων μέσων νὰ σᾶς ὑποδείκνῃ τὴν ὀρθὴν ὁδόν. Ἄλλ' ἐάν ἐσεῖς ἀδιαφορήτε, τὸ κακὸν ἐξ ἑαυτοῦ σας τὸ δημιουργεῖτε καὶ ἀπερισκέπτως ἐκστομεῖτε παράπονα καὶ ἐνίοτε καταφέρεσθε ἐναντίον τῆς Θεότητος, δυσχεραίνοντας οὕτω τὴν θέσιν σας.

Συνετισθεῖτε!

Ἡ ἐξουδετέρωσις τοῦ ἤχου διὰ τοῦ ἀντιήχου

Ἐξουδετερώνεται ὁ ἤχος;

Βεβαιότατα! Διὰ τοῦ ἀντιήχου.

Ἐξουδετερώνω, δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν τὴν ὁποίαν ἀποδίδετε εἰς τὴν λέξιν. Ἐξουδετερώνω, σημαίνει, ἀντικαθιστῶ δι' ἄλλου τρόπου ἄλλην ἐνέργειαν ἀθορύβως. Διότι ἐὰν ὁ ἤχος συγκρουσθῇ μὲ τὸν ἀντιήχον, θὰ δημιουργήσῃ μέγαν θόρυβον καὶ τότε δὲν τὸν ἐξουδετερώνομεν, ἀλλὰ τὸν ἀντικρούομεν. Ἄρα, ὅταν λέγωμεν ἐξουδετερώνω, σημαίνει ἀντικαθιστῶ, χωρὶς τοῦτο νὰ γίνεταί ἀντιληπτὸν ὑπὸ οὐδενός.

Πῶς ἐνεργεῖ ὁ ἀντιήχος ἐπὶ τοῦ ἤχου; Τοῦτο ὑπάγεται εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φυσικῆς καὶ τῶν μαθηματικῶν ὑπολογισμῶν. Ὁ ἀντιήχος δὲν συγκρούεται μὲ τὸν ἤχον, ἀλλὰ εἰσχωρεῖ εἰς αὐτὸν καὶ καταλαμβάνει τὴν θέσιν του, ὥστε ἡ ἐνέργεια αὕτη νὰ γίνεταί ἀθορύβως καὶ μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα τοῦ ἤχου.

Αἱ διδασκαλαὶ αὗται εἶναι ἀπλὰὶ πρὸς κατανοήσιν πάντων τῶν ἀδελφῶν, οἱ ὅποιοι θέλουν καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ ἔχουν μερικὴν Οὐράνιον μόρφωσιν.

Ὁ κρότος, ὡς γνωρίζετε, δημιουργεῖται μὲ τὴν ἀπότομον διαίρεσιν τοῦ ἀέρος, ὅστις πάραυτα καταλαμβάνει τὸ κενόν.

Ὁ συνεχῆς κρότος, ὁ θόρυβος καὶ πᾶσα ἐνοχλητικὴ τοῦ ἤχου ἐνέργεια, θὰ ἠδύναντο νὰ ἐξουδετερωθοῦν διὰ τοῦ ἀντιήχου.

Ἐπίστανται ἰπτάμενα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα δὲν θορυβοῦν νομίζετε ὅτι εἶναι ἀθόρυβα, διότι εἶναι ἀνεπαίσθητος ὁ θόρυβός των.

Διὰ νὰ δυνηθῆτε τελειῶς νὰ ἐξουδετερώσετε τὸν θόρυβον, ἔχετε ἀνάγκην τῆς βοήθειάς μας; καὶ τοῦτο θὰ ἐγένετο διὰ τὴν καταπράυνσιν τοῦ νευρικοῦ σας συστήματος.

Ὁ θόρυβος εἶναι ὁ λωποδύτης τοῦ ὑγιούς νευρικοῦ σας συστήματος. Σᾶς κλέπτει ἓνα μέρος τῆς υγείας σας, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆτε.

Ἐὰν διὰ τῆς ἐμπνεύσεως κατακτούσατε τὸν τρόπον τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἀντιήχου, δυνατὸν ἢ αὐξήσις τοῦ ἐγκλήματος

νά υπερέβαινε τὴν σημερινήν σας. Εἶναι, λοιπόν, φρονιμώτερον, πρῶτον νά φωτισθῆτε ἐπὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐμφανίσεώς σας ἐπὶ τῆς Γῆς καὶ ὕστερον νά ἀσχοληθῆτε μὲ τὴν ἐξουδετέρωσιν τοῦ ἤχου.

Ἐάν δὲν ἔχετε τὴν πεποίθησιν περὶ τῆς υπάρξεως τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀμοιβῆς καὶ τῆς τιμωρίας του πρὸς τὰ πλάσματά Του, περιττεύει νά ἐνδιαφερθῆτε διὰ τὸν ἀντιῆχον.

Ὁ Δαίμων τοῦ Κακοῦ προσπαθεῖ νά μεταδώσῃ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου τὴν τῶν τρόπων νά ἐργασθῆ, διὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀντιῆχου, ἀλλ' ἡμεῖς φέρομεν ἐμπόδια εἰς αὐτὸν καὶ οὕτω συσκοτιζόμεν τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ναὶ μὲν ζητεῖ νά ἐκμεταλλεῖται αὐτὴν πρὸς ὄφελος τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ θὰ καταλήξῃ πρὸς θλάσθην αὐτοῦ.

Ὅποιοδήποτε ἀντικείμενον διασχίζει τὸν αἰθέρα, θορυβεῖ· ἄλλα μὲν περισσότερον καὶ ἄλλα ὀλιγώτερον. Ὅπως ἀνέφερον, ὑπάρχουν καὶ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα κινοῦνται ἀθόρυβως· μᾶλλον ὁ θόρυβός των εἶναι ἀνεπαίσθητος, ἀλλ' ἐκπέμπουν ἀκτίνας αἱ ὁποῖαι μετριάζουν τὸν μικρὸν ἤχον των, διὰ νά μὴ γίνωνται ἀντιληπτά.

Ἀντιθέτως, τὰ πνεύματα, ὅταν θορυβοῦν διὰ νά σᾶς ἀποδείξουν τὴν παρουσίαν των, διὰ μιᾶς φυσικῆς δυνάμεως ποῦ ἔχουν, μεταχειρίζονται τὸν ἀντιῆχον. Δηλαδή, μόλις ἀποσύρουν τὴν ἐνέργειάν των, ὁ ἤχος καταλαμβάνει τὴν θέσιν του καὶ δημιουργεῖται ὁ κρότος, ὁ θόρυβος, ἢ ἀκόμα καὶ τὸ θάδισμά των. Τοῦτο ὁμως εἶναι ἄλλο κεφάλαιον ἀνήκει πλέον εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Οὐρανοῦ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 105η

Τὰ δύο ἱερὰ ἐπαγγέλματα

Ἐπαγγέλματα ὑπάρχουν πάμπολλα. Καὶ οἱ ἐπιστήμονες ἐπαγγέλλονται εἰς μίαν εἰδικότητα.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐπαγγέλματός του· καὶ ἐάν τὸ ἐπάγγελμα του δὲν τὸν ἱκανοποιεῖ εἰς τὴν ζωὴν, δύναται νά ἐκλέξῃ κατ' ἀρέσκειαν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συμφέρει περισσότερον εἰς αὐτόν.

Μή, όμως, ἐκλέγετε δύο ἐκ τῶν εἰδικῶν ἐπαγγελμάτων, ἐάν δὲν ἔχετε ἐπίγνωσιν τοῦ σκοποῦ των. Τὰ δύο ταῦτα ἐπαγγέλματα, τὰ ὁποῖα κατήντησαν αἰσχροκερδῆ, εἶναι ἱερά· καὶ ὡς τοιαῦτα, ὀφείλετε εἰς αὐτὰ νὰ σέβεσθε τὸν λόγον τὸν ὁποῖον δίδετε, προτοῦ ἀποφασίσετε νὰ τὰ ἀκολουθήσετε.

Τὸ ἓν ἐξ αὐτῶν τῶν ἐπαγγελμάτων εἶναι τοῦ ἱερέως καὶ τὸ ἕτερον τοῦ ἱατροῦ. Ἐάν ἀπὸ ἀπόψεως πλουτισμοῦ ἐκλέγετε αὐτά, σὰς προειδοποιῶ, ὅτι εἰς τοὺς Οὐρανοὺς θὰ δώσετε λόγον καὶ θὰ κριθῆτε ἀνάξιοι τῆς ἱεραῖς σας ἀποστολῆς ἐν τῇ Γῆ. Τὰ στάδια ποῦ θὰ διέλθετε εἰς τὸν αἰθέρα, θὰ εἶναι πολὺ σκληρὰ καὶ δύσκολα, διὰ τὴν ἐξιλέωσίν σας. Ἡ εἰλικρινὴς μετάνοιά σας, δὲν θὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ἀπὸ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον. Διότι ἡ εἰλικρίνεια δὲν εἶναι ἐνδεικτικὸν τῆς καλῆς σας θελήσεως, ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑφίσταται συμφέρον. Ἐπρεπε πάντα ταῦτα νὰ τὰ ἐσκέπτεσθo ἐγκαίρως, ὅταν εἴσθo εἰς τὴν Γῆν, ἐν μέσῳ δελεαστικῶν συμφερόντων.

Διατί, ἄνθρωποι τῆς μωραῖς σκέψεως, δὲν ἀφυπνίζεσθε ἀπὸ τὴν πνευματικὴν νάρκην, διὰ νὰ ἴδητε καὶ αἰσθανθῆτε τὸ κάλλος τοῦ Ἁγαθοῦ καὶ Καλοῦ;

Ποῖος σὰς κρατεῖ δεσμίους εἰς τὸ ἄρμα τῆς κακῆς σας συμπεριφορᾶς πρὸς τοὺς ὁμοίους σας;

Ἄγνοεῖτε, ὅτι ὁ Κύριος δι' ὑμᾶς ὑπέφερεν, διὰ νὰ σώσῃ τὰς ψυχὰς σας;

Διατί δὲν μιμείσθε τὸ χιλιοστὸν τῶν πράξεων Αὐτοῦ, διὰ νὰ εὐρίσκεσθε ἐντὸς τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, ποῦ ὁ ἴδιος ἐχάραξεν;

Τί σὰς συμβαίνει καὶ ἀδυνατεῖτε νὰ ἀντιληφθῆτε ποῖα εἶναι τὰ ἱερά σας χρέη;

Διατί ἀποδέχεσθε τὴν διδασχὴν τοῦ Κυρίου μας καὶ ἐν τῇ πράξει ἀγνοεῖτε αὐτήν;

Δὲν γνωρίζετε, ὅτι ὑποκινεῖσθε, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆτε, ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Πονηροῦ;

Ποῖον λόγον θὰ δώσετε εἰς τὴν συνείδησίν σας, ὅταν αὐτὴ θὰ ἀπορρίπτῃ πᾶν δικαιολογητικόν;

Τέλος, δὲν πιστεύετε εἰς τὴν παντοδυναμίαν Ἐκείνου, Ὁστις σὰς ἐπλασεν;

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀναμένετε νὰ ἴδητε διὰ τῶν ἰδίων σας ὀφθαλμῶν τὴν ἀκτινοβολοῦσαν Ἀλήθειαν καὶ τὴν δικαίαν ποιήν, εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, τῆς ὑπάρξεώς σας.

Ἱερεῖς καὶ φαρισαῖοι, σεῖς οἱ ὅποιοι ἐγκύπτετε εἰς τὴν μελέτην τῶν Γραφῶν καὶ ψιττακίζετε τὰ ἱερὰ κείμενα, τὰ ὁποῖα οὐδεμίαν ἀπήχησιν ἔχουν εἰς τὴν καρδίαν σας, σεῖς οἱ ὅποιοι συναγωνίζεσθε διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ χρυσοῦ καὶ φιλονικεῖτε μεταξύ σας ὡς πειναλέοι ἰέρακες, σεῖς οἱ ὅποιοι κατακρίνετε αὐστηρότατα τὰ σφάλματα τῶν πιστῶν καὶ συγχωρεῖτε τὰ ἀνοσιουργήματα τῆς ὀντότητός σας, σεῖς οἱ ὅποιοι πολιτεύεσθε καὶ ἐξ ἀνάγκης καταφέρεσθε ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν σας, σεῖς οἱ ὅποιοι δὲν ἔχετε κατὰ θάθος ἱερὸν καὶ ὄσιον, βλασφημοῦντες πολλάκις καὶ τὰ θεῖα, πρῶτοι εἰσθε, ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι θὰ πλανᾶσθε, ὡς ὁ κύκλος τῶν καλογῆρων, ὡς ἀπόκληροι τοῦ Οὐρανοῦ.

Ἐλάλησα' δυστυχῶς, ὧτα δὲν ἔχετε παρὰ μόνον διπλοῦν στόμαχον.

Ἱατρός, ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτοῦ σημασία, εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς θυσίας. Τὸ ἀντίθετον ὅμως γίνεται' θυσιάζει τοὺς πολλούς, ὑπὲρ τῆς ἀποκτήσεως πείρας, πλοῦτου καὶ φήμης.

Ἱατρός ὁ ὅποιος δὲν ἔχει συναίσθησιν τοῦ ἱεροῦ τοῦ χρέους δὲν εἶναι Ἱατρός, ἀλλὰ ἔμπορος τῆς ζωῆς τῶν συνανθρώπων του. Ὁ μέγας Ἱπποκράτης προεῖδεν τὴν ἱερότητα τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου καὶ συνέγραψεν διὰ τοὺς μαθητὰς του ΟΡΚΟΝ, ὅστις οὐδόλως λαμβάνεται σήμερον ὑπ' ὄψιν, ὑπὸ τῶν σπουδαζόντων τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην. Ὁ ὄρκος δίδεται κατὰ καθιέρωσιν καὶ οὐχὶ κατὰ ἀπήχησιν εἰς τὴν ψυχὴν των.

Πλὴν ἐλαχίστων ἱατρῶν, διότι αἱ ἐξαιρέσεις πάντοτε ὑφίστανται, τὸ πλῆθος αὐτῶν συναγωνίζεται μεταξύ των, ποῖος θὰ ἀναδειχθῆ, διὰ μέσων, ἄξιος τῆς μεγάλης φήμης πρὸς κατὰκτησιν πελατείας. Πελάτης δέ, σημαίνει κέρδος δι' αὐτούς.

Ἐμόλυνον τὸ ἱερὸν τῶν ἐπάγγελμα οἱ ἱατροί, καὶ παρ' ὅλους των τοὺς μόχθους καὶ προόδους των, εὐρίσκονται καθυστερημένοι, ἐξ αἰτίας τῆς διαγωγῆς των. Δὲν ἔχουν συνειδητοποιήσει τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ ὄρκου εἰς τὰς πράξεις των.

Εἶναι πολὺ λυπηρὸν τὰ δύο ταῦτα ἱερὰ ἐπάγγελάτα νὰ θαδίζουσι τὴν σφαλερὰν ὁδὸν καὶ νὰ ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὸ θεῖον φῶς τοῦ Πλάστου, εἰσχωροῦντες εἰς τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ πονηροῦ πνεύματος. Ἄς γνωρίσουν, ὅτι ὁ Πονηρὸς θὰ τοὺς ὀδηγήσῃ ἐκεῖ ὅπου τοὺς ἀρμόζει.

Ἐγὼ ὠμίλησα' σεῖς ἀναλογισθεῖτε τὰς εὐθύνas σας.

Αἱ βασικαὶ ἀρχαὶ τῆς Πολιτείας

Δι' ἓνα συνετὸν ἀρχηγὸν ἔθνους, εἶναι εὐκόλον νὰ ἀντιλαμβάνεται ποῖα εἶναι αἱ βασικαὶ ἀρχαὶ τῆς Πολιτείας· δυσκολώτατον ὅμως, ὅταν δὲν ἔχει πίστιν καὶ ψυχικὸν σθένος, διὰ νὰ ἐφαρμόσῃ τὰς ἀπαραιτήτους ταύτας ἀρχάς.

Ἡ μέριμνα τοῦ ἰθύνοντος δὲν πρέπει νὰ εἶναι μονόπλευρος, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ στρέφεται μόνον πρὸς τὰ πρόσωπα τῆς ἀρεσκείας του, τὰ ὅποια δυνατόν νὰ καταχρασθοῦν τὴν κλωσύνην του καὶ νὰ φέρουν τὸν προστάτην των πρὸ τοῦ ἀδιεξόδου.

Ἡ πρώτη μέριμνα ἐνὸς ἰσορροπημένου ἀνδρός, εἶναι ἡ προσιτὴ διατροφή τοῦ λαοῦ του. Ἡ δευτέρα, εἶναι ἡ μερική ἀγοραστικὴ δυνατότης τῶν ἀπαραιτήτων ἀναγκῶν τοῦ πληθυσμοῦ. Καὶ ὕστερον, τὰ μέσα καὶ ἡ φροντίς πρὸς ἐκπαίδευσιν. Ὁ ἀγνὸς καὶ καθαρὸς φωτισμὸς τῆς ὑπάρξεως καὶ τοῦ προορισμοῦ των. Ἡ σύναψις καλῶν καὶ ἀγαθῶν σχέσεων μετὰ τῶν γειτόνων - Ἐθνῶν. Ἡ ὑποστήριξις καὶ ἀμοιβή, διὰ κάθε τι τὸ ὅποιον ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἠθικοῦ, τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος καὶ τὴν παραδειγματικὴν εὐσέβειαν πρὸς τὰ θεῖα καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς συναθρώπους των.

Δὲν ἀρκεῖ μόνον ὁ ἰθύνων νοῦς, ἀλλὰ καὶ οἱ συνεργάται του νὰ εἶναι ἀμέμπτου διαγωγῆς. Διὰ τοῦτο ὁ ἀρχηγὸς ἐνὸς ἔθνους δὲν πρέπει νὰ ἀποβλέπῃ εἰς φίλους, ἀλλ' εἰς ἀνθρώπους ἀξίους τῆς θέσεώς των. Ἡ ἐκλογὴ αὕτη ὀφείλει νὰ γίνεταί μετὰ μεγίστης σχολαστικότητος. Τὸ διοικητικὸν σῶμα νὰ ἀποφαίνεται ὡς εἰς ἄνθρωπος, δίκαιος καὶ ἀγαθός.

Ἡ ἐλευθερία πρέπει νὰ εἶναι πλήρης, δι' ὅσους δὲν ἔχουν πνευματικὴν θλάβην καὶ ὕστεριαν.

Εἰς μίαν χρηστὴν κοινωνίαν ὑπάρχουν πάντοτε καὶ αἱ ἀκάνθαι. Καὶ ἐπειδὴ αἱ ἀκάνθαι αὗται εἶναι ἀνθρώπινα ὄντα, δὲν πρέπει νὰ τὰ ἐξολοθρεύῃ, ἀλλὰ νὰ ἰάνῃ, διὰ τοῦ γλυκοῦ καὶ πειστικοῦ τρόπου, τὴν ἐσφαλμένην των ἀντίληψιν.

Ἐὰν τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα ὄντα παραδοθοῦν εἰς χεῖρας ἀγροίκων καὶ θαναύσων φρουρῶν, οὐχὶ μόνον δὲν θὰ θεραπευ-

θοῦν, ἀλλὰ θὰ μαίνωνται ἐναντίον τῆς ἰθινοῦσης ἀρχῆς καὶ διόλου ἀπίθανον, εἰς πρώτην εὐκαιρίαν των νὰ ἐγκληματήσουν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πταίκτρια εἶναι ἡ ἰθύνουσα ἀρχή, ἥτις πάσχουσα ἀπὸ μυωπίας, ἐδημιούργησεν εἰς θάρος τῆς ἐγκληματίας.

Εἰς μίαν χρηστήν κοινωνίαν, πρωτεύουσαν θέσιν ἔχει ὁ Κληρὸς, οὐχὶ τῶν Δαιμόνων, ἀλλὰ τῶν Ἀγγέλων. Ὁ Κληρὸς βαρύνει κατὰ πολὺ τὰς καταστάσεις, ὅποιαιδῆποτε εἶναι αὐταί.

Ὁ Κληρὸς πρέπει νὰ εἶναι τὸ θάλασμον τῶν πονούντων. Δυστυχῶς συμβαίνει τὸ ἀντίθετον παρηγοροῦν μὲ ἡθοποῖαν συμπάσχοντος, ἐκεῖ μόνον, ὅπου ἤχει ὁ γλυκὺς ἦχος τοῦ χρυσοῦ.

Ὁ Κληρὸς ἐλησμόνησεν τὴν ἀποστολὴν του καὶ συνεργάζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ τὸν Δαίμονα τοῦ Κακοῦ. Ἐάν ὁ Κληρὸς ἐνουνεχῆτο καταλλήλως, θὰ ἀπέκρουεν τὸν ψευδοφανατισμὸν, τὴν ἰδιοτέλειαν, καὶ θὰ ἤσκη τὰ καθήκοντά του, ὡς διδάσκαλος τῶν πιστῶν.

Ἐάν ἡ ἐκτράχυνσις ἐνὸς λαοῦ δὲν θεραπεύεται, ἐν μέρει ἔνοχος εἶναι καὶ ὁ Κληρὸς, ὅστις ἐπωφελεῖται τῆς καταστάσεως καὶ δρᾷ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἰς θάρος τοῦ συνόλου.

Ἀνοίξατε τοὺς ὀφθαλμοὺς σας καὶ σκεφθεῖτε, ποῦ θαίνετε.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 107η

Πνεύματα ἀξιόλογα ἐν τῷ Κόσμῳ σας δὲν ἔχουν ἀξίαν ἐν τῷ Οὐρανῷ

Εἶναι ἀπορίας ἀξίον, δι' ὅσους σκέπτονται ὀρθῶς, νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ θαυμάζουν πρόσωπα τὰ ὅποια κατεῖχον ὑψηλὰς θέσεις ἐν τῷ κόσμῳ σας καὶ ἀπεδήμησαν εἰς Κύριον.

Ὁ ἐπιστήμων, ὁ λόγιος καὶ ὁ ἄρχων, δυνατὸν νὰ ἐκτιμῶντο ἐν τῇ Γῆ ὡς ἀναντικατάστατοι εἰς τὰς ἐνεργείας των τοῦτο δὲν σημαίνει, ὅτι κατέχουν καὶ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς θέσεις λαμπράς. Εἰς τὸ Βασίλειόν μας δὲν ἐκτιμᾶται τὸ πανίσχυρον πνεῦμα των, ἀλλὰ μόνον τὸ ψυχικὸν των σθένος.

“Όσα πνεύματα ισχυρά ἐμφανίζονται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ἔστὲ θέβαιοι, ὅτι θὰ ἐπανέλθουν ὡς ἐνσαρκούμεναι ψυχαὶ εἰς τὴν Γῆν.

Μόνον τὸ ψυχικὸν κάλλος ἐκτιμᾶται ἀπὸ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος δυνηθῆ νὰ ἰσοσταθμίσῃ τὸ πνεῦμα του μετὰ τὴν ψυχὴν του, τότε λαμβάνει ἄλλην κατεύθυνσιν.

Πολλάκις ἐπικαλεῖσθε τὸ πνεῦμα τοῦ τάδε σοφοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν σᾶς παρουσιάζεται, διότι εἶναι τιμωρημένον διὰ κάτι τὸ ὁποῖον διέπραξεν ἐν τῇ γῆϊνῃ ζωῇ του.

“Όλα τὰ πνεύματα δὲν δύνανται νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ζητούντων αὐτά. Ὑπάρχουν πνεύματα, τὰ ὁποῖα ἔχαιρον μεγίστης ἐκτιμήσεως εἰς τὴν Γῆν καὶ οὐδεμιᾶς εἰς τὸν Οὐρανόν. “Όταν, λοιπόν, ἐπιμένετε νὰ σᾶς ἐμφανισθῆ τὸ Α πνεῦμα καὶ ἀργεῖ νὰ παρουσιασθῆ, αὕτη εἶναι μία εὐκαιρία διὰ τὸν πονηρόν, νὰ λάβῃ τὴν θέσιν τοῦ ἐπικαλουμένου. Καὶ ἐπειδὴ τὰ πνεύματα γνωρίζουν πολλά, ἐκ τοῦ Βιβλίου τοῦ Οὐρανοῦ, ὁ πονηρός, ὅστις εἶναι ἐν γνώσει τῆς καταστάσεως τοῦ ζητουμένου πνεύματος, λαμβάνει τὸν λόγον καὶ σᾶς καταπλήσσει, μετὰ τὰ ὅσα ἀναφέρει, διὰ νὰ σᾶς ἔλξη πλησιέστερον πρὸς αὐτόν, ἵνα τὸν ἐπικαλεσθῆτε καὶ πάλιν, μετὰ τὸν ὄνομα πού σᾶς ἐνδιαφέρει, διὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον του, μέχρις ὅτου σᾶς ἀπατήσῃ.

Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἔχουν τὴν γνώμην, ὅτι δύνανται νὰ ἀντιληφθοῦν ἄμεσα τὸν πονηρὸν λόγον. Ἀπατῶνται οἰκτρῶς, ἐὰν νομίζουν, ὅτι ὁ πονηρὸς εἶναι τόσον ἀνόητος, ὥστε νὰ ἐνεργῆ ἀπερισκέπτως. Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι τὸ πονηρὸν πνεῦμα εἶναι εὐφυέστατον καὶ ἐκεῖνος ὅστις τὸ ἀποκαλύπτει, ἐμπαίζει τὸν ἑαυτόν του. Ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν θείαν χάριν νὰ ἀντιλαμβάνωνται τὴν ἐπέμβασιν τοῦ πονηροῦ.

Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀξιολόγων προσωπικοτήτων τῆς Γῆς σας, διὰ τῶν συνεχῶν ἐπευφημιῶν τῶν πέριξ των καὶ τῆς διαφημίσεώς των, ἐμπότισαν εἰς ἑαυτοὺς τὴν γνώμην τῆς ἀνυπερβλήτου ἀξίας των, δηλαδή συντελοῦν εἰς τὴν ἐπαύξησιν τοῦ ἐγωϊσμοῦ των. “Όταν τοιαῦτα ἀξιόλογοι προσωπικότητες ἀποδημήσουν, δὲν λαμβάνουν τὰς αὐτὰς θέσεις ὡς ἐν τῇ Γῆ καὶ ἐὰν ποτὲ σᾶς ἐκπλήξῃ μία ὠραία των φράσις, αὕτη δὲν εἶναι ἰδικὴ των, ἀλλὰ τοῦ διδασκάλου των, ὅστις τοὺς διδάσκει

ὅ,τι δὲν κατάρθωσαν νὰ μάθουν ὡς ἄνθρωποι, λόγῳ τῆς συνε-
χοῦς ἀμφιβολίας καὶ διὰ τῆς ὕλης ἀποδείξεως τοῦ ἀπτοῦ.

Ἡμεῖς δὲν ἐκτιμοῦμεν τὸ πνεῦμα, ὅταν ἡ ψυχοπνευματικὴ
ὀντότης δὲν ἔχει συνείδησιν, πὺ νὰ δονῆ τὴν καρδίαν.

Κακῶς ἀσπάζεσθε τὰς γνώμας πνευμάτων, τὰ ὁποῖα σὰς
ἐπηρεάζουν εἰς τὰς ἰδέας σας. Ταῦτα εὐρίσκονται εἰς χαμηλὰ
στρώματα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ἡ παρουσία των εἰς τὰ ὄμματα
τοῦ μεσάζοντος δὲν εἶναι καθαρὰ, παρ' ὅτι ἐνίστε ἐνσωμα-
τοῦνται, διὰ νὰ πείσουν τοὺς οἰκείους των, οἱ ὁποῖοι, ἐὰν δὲν
ἔχουν ἰλαρὸν φῶς, ἀδυνατοῦν νὰ πιστεύσουν. Εἰς τὸσον χα-
μηλὸν ἐπίπεδον ὁ ψυχικὸς των κόσμος εὐρίσκεται.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 108η

**Μὴ γνωρίζοντες τὴν Βούλησιν τοῦ Θεοῦ,
μὴ καταφέρεσθε ἐπὶ τῶν ὄσων
δὲν εἶναι τῆς ἀρεσκείας σας**

Δυσανασχετεῖτε, διότι ὁ τρόπος τῆς ζωῆς σας δὲν σὰς
ἀρέσει. Ἐνῶ ἄλλοι ἐκ τῶν συνανθρώπων σας ἐπιτυγχάνουν
εἰς τὰς ἐργασίας των καὶ ἀπολαμβάνουν τὰ ἀγαθὰ αὐτῆς,
σεῖς, οἱ ὁποῖοι τὸσον τυραννεῖσθε, μὲ τὰς ὑποχρεώσεις πὺ
ἔχετε, δὲν κατορθώνετε τὸ δέκατον τῶν ἄλλων νὰ ἐξοικο-
νομήσετε.

Ἀγανακτεῖτε, διότι ἐνῶ ὁ τάδε εἶναι ὑπερήλιξ καὶ ἀσθε-
νικὸς, ζεῖ, καὶ τὰ τοῦ περιβάλλοντός σας πρόσωπα, νέα καὶ
εὐρωστα, ἀνακαλοῦνται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

Ἐνῶ ὁ δεῖνα καὶ ὁ τάδε εὐνοοῦνται ἐκ τῆς τύχης καὶ ἀ-
ποκοτῶν μεγάλην περιουσίαν, χωρὶς νὰ ἔχουν ὡς ἄνθρωποι
ἀξίαν τινά, σεῖς οἱ ὁποῖοι ἔχετε τόσα προσόντα ἢ καὶ κρύφια
τοιαῦτα, παραπονεῖσθε διὰ τὸ ἄδικον τοῦτο τῆς τύχης δῶρον.

Βλέπετε τοὺς ἀξέστους μεγιστάνας τοῦ χρήματος νὰ
σπαταλοῦν αὐτό, χωρὶς σκοπόν' καὶ σεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔχετε ἀ-
πόλυτον ἀνάγκην τοῦ χρήματος, διὰ τὴν συντήρησίν σας, μεμ-
ψιμοῖρεῖτε, διατὶ νὰ βασιλεῦη τοιαύτη ἀδικία εἰς τὸν κό-
σμον!

Ἐχετε ἀνάγκην οἰκογενειακῆς θαλπωρῆς καὶ ἀντ' αὐ-

τῆς εὐρίσκεσθε εἰς περιβάλλον ἀκατανοησίας, ἀντιγνώμιας καὶ θλίψεως.

Εὐρίσκετε εἰς τὴν τάδε κόρην τὸ εἶδωλον τῆς ζωῆς σας· καὶ ἀποδεικνύεται αὕτη ὁ κακὸς Δαίμων τοῦ θίου σας.

Ἐλπίζετε εἰς τὴν καλὴν ἔκθασιν τῆς ὑποθέσεώς σας· καὶ ἀποτελέσμα, αὕτη νὰ ἀνατρέψῃ τὸν εἰρμόν τοῦ νευρικοῦ σας συστήματος.

Ἄγαπάτε καὶ μισεῖσθε. Εὐεργετεῖτε καὶ πληρώνεσθε διὰ τῆς ἀχαριστίας. Σώζετε ψυχὰς ἀπὸ θέβαιον κίνδυνον ἢ θάνατον καὶ εἰς ἀνταπόδοσιν, συκοφαντεῖσθε καὶ φονεύεσθε, ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν ψυχῶν. Ζητεῖτε τὴν χαρὰν εἰς ἀσήμαντόν τι καὶ σὰς ποτίζουν ὄξος καὶ χολήν. Σὰς κλέπτουν τὴν παρουσίαν καὶ ἐπὶ πλέον σὰς ζητοῦν καὶ ὑπόλοιπα.

Εἰς ὅλα ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα, μὴ καταφέρεσθε ἐναντίον τῆς Θεότητος, ἥτις δὲν ἀναμιγνύεται εἰς τὰ τῆς ζωῆς σας συμβαίνοντα. Σεῖς ἀγνοεῖτε, διὰ ποῖον σκοπὸν ἐμπλέχθητε εἰς τὰς ἀντιξοότητας τοῦ θίου σας. Ἄγνοεῖτε τὰ αἴτια, τὰ ὁποῖα εἶναι ἔργα τῶν ἰδίων σας ὄντοσθτων.

Ἐὰν πράγματι πιστεύετε εἰς τὴν Θεότητα, δὲν θὰ καταφερθῆτε ἐναντίον τῆς· θὰ ὑπομένετε τὰ πάντα μὲ καρτερικότητα, μέχρις ὅτου παρέλθῃ ἡ καταιγίς. Ἐὰν ὅμως δὲν πιστεύετε εἰς τὴν Θεότητα, ποῖος ὁ λόγος νὰ θλασφημεῖτε Αὐτήν; Δὲν γνωρίζετε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν Θεότητα εἰς τὰς κινήσεις του; Λόγον θὰ δώσετε εἰς Αὐτήν, ὅταν σὰς ἀνακαλέσῃ.

Βοηθεῖται ἢ τιμωρεῖται ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν Γῆν ἀπὸ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον, ὅστις λαμβάνει τὴν ἀδειαν ἀπὸ τὸν Κύριον, διὰ νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ βούλησιν.

Οὐδέποτε νὰ καταφέρεσθε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, διὰ τὰς τλαιπωρίας, τοὺς πόνους καὶ τοὺς κόπους σας. Προσέξατε καὶ ἐλέγξατε τὸν ἑαυτὸν σας ὡς προσέχετε καὶ ἐλέγχετε τὸν πλησίον σας. Ἡ βούλησις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄλλη, ἀπὸ αὐτὴν ποὺ νομίζετε ὅτι κατέχετε.

Ὁ Θεός, διατὶ ἐδημιούργησεν τόσα πλάσματα; Ἀκριβῶς διὰ νὰ μὴ ἀσχολῆται αὐτοπροσώπως (ὡς λέγετε σεῖς) μὲ τὰς τόσας ἀπείρους ἀσχολήσεις τῆς Δημιουργίας. Ὁ Πνευματικὸς Κόσμος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἀνέλαβεν ἀπὸ ἀκατανομά-

στων ἑτῶν εἰς χεῖρας του, τὴν ὄλην τοῦ σύμπαντος μηχανικὴν κίνησιν. Μὴ ἀμφισβᾶλλετε περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ λόγου τούτου.

Μὴ συζητεῖτε ὅτι δὲν γνωρίζετε καὶ μὴ ὑβρίζετε τὸν ἀναίτιον, ἐν τῇ συγχίσει σας. Ὁ Θεὸς συγχωρεῖ, ἀλλὰ δὲν λησμονεῖ. Δεύτερον παράπτωμα ὑπάγεται εἰς ποινὴν δικαίαν καὶ ἀμετάκλητον.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 109η

Ὁ κύων, ὁ ἵππος, ὁ ὄνος, ἡ ἀγελάς καὶ τὸ πρόβατον, εἶναι τὰ ἰδεώδη ζῶα τοῦ ἀνθρώπου

Τὰ εὐγενῆ καὶ περισσότερον εὐρισκόμενα πλησίον τοῦ ἀνθρώπου ζῶα, εἶναι ὁ κύων, ὁ ἵππος, ὁ ὄνος, ἡ ἀγελάς καὶ τὸ πρόβατον. Τὰ ζῶα ταῦτα ἀπὸ παλαιοτάτων χρόνων συνέζων μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς χρήσιμα καὶ ἀποδοτικά. Αὐτὰ ταῦτα εἶναι οἱ πρῶτοι βοηθοὶ καὶ σύντροφοι τοῦ ἀνθρώπου.

Εἶναι τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα περιστοίχιζαν τὴν ἀπλήν καὶ πτωχικὴν φάτην, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Θεάνθρωπος. Εἶναι τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ἐλάμπρυνον τὸ περιβάλλον τῆς Θεομήτορος, διὰ τῆς εἰλικρινείας, νοημοσύνης καὶ ἀπλότητός των.

Οὐδέποτε ὁ ἄνθρωπος ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ αὐτὰ εἰς τὰς φυσικὰς των ἀρετάς. Τὰ ἐν λόγῳ ζῶα εἶναι οἱ πρῶτοι ἐργάται, συντηρηταὶ καὶ φύλακες τῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων.

Εἰς τὸ εἶδος των διαφέρουν μετὰξὺ των, κι' ὅμως ζοῦν συναδελφωμένα μὲ τὸν δεσμὸν τῆς εὐλογίας τοῦ Κυρίου. Ἐχουν κατανόησιν τοῦ δεσμοῦ τούτου, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ ἐκφράσουν αὐτόν. Εἰς τοῦτο βοηθοῦνται ἐκ τοῦ ἐνστίκτου των γνωρίζουν ὅτι τὸ περιβάλλον των, ἂν καὶ ἀνόμοιον, ἐν τούτοις εἶναι συμπαθές, ἤρεμον καὶ ἀγαθόν. Ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος, τὸ τελειότερον ὄν τῆς Δημιουργίας, δὲν ἀντιλαμβάνεται ἐκ φύσεως, τὸν σκοπὸν τῆς ἀλληλεγγύης μετὰ τῶν συνανθρώπων του. Ἴδού, εἰς ποῖον σημεῖον τὰ ζῶα εἶναι ἀνώτερα τοῦ ἀνθρώπου.

Κακῶς τὰ θεωρεῖτε ὡς κτήνη ἀκαλλιέργητα. Ὁ ἄνθρω-

πος, όταν πορωθῆ, γίνεται τρεῖς φορές χειρότερον κτήνος ἀπὸ τὰ κτήνη. Τὸ πνεῦμα των εἶναι περὶωρισμένον· δὲν ἀναπτύσσεται πέραν ἑνὸς μικροῦ ὀρίου. Ἔχουν ὅμως ἀνεπτυγμένον τὸ ἔνστικτόν των, δηλαδή τὴν ἀνθρώπινην διαίσθησιν, καὶ δι' αὐτοῦ ἀντιλαμβάνονται ἄμεσα τὰ πάντα.

Ὁ κύων διὰ τῆς νοημοσύνης του καὶ τῆς αὐτοθυσίας του, εἶναι ὁ ἀπαράμιλλος πιστὸς φίλος τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ἵππος ἐπίσης ἀγαπᾷ τὸν ἀνθρώπον· εἶναι ζῶον ὑπερήφανον (ὄχι μὲ τὴν ἔννοιαν, πού ὁ ἀνθρώπος δίδει εἰς ἑαυτόν), ἀλλὰ καὶ ἀξιοπρεπές, καθαρὸν καὶ τολμηρόν. Δὲν διστάζει νὰ ἀποθάνῃ μετὰ τοῦ ἀναβάτου του, ὅταν ἀφοσιωθῆ εἰς αὐτόν.

Ὁ ὑπομονητικὸς ὄνος, πόσας καὶ πόσας ὑπηρεσίας δὲν προσέφερεν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν ἀνθρώπον! Εἶναι ὁ φιλόσοφος τῶν ζῶων. Ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας, μὲ ὑπομονήν, παραμένει εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, σκεπτόμενος ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ, χωρὶς νὰ ἐκδηλώσῃ τὰς ἀπορίας του, ἐφ' ὅσον ἡ γνῶσις δὲν εἶναι τῶν δυνάμεών του. Ἀπὸ πόσους σοφοὺς τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ ὄνος εἶναι ἀνώτερος!

Ἡ ἀγελάς, μὲ τοὺς μεγάλους, ὄλο εἰλικρίνειαν ὀφθαλμοῦς τῆς, ὄλο καὶ κάτι σᾶς προσφέρει, διὰ τὴν συντήρησίν σας. Εἶναι ἀπὸ τὰ ἀποδοτικὰ ζῶα, πού εὐεργετοῦν τὸν ἀνθρώπον καὶ πλέον τῶν δυνατοτήτων των.

Καὶ τέλος ἔχετε τὸ πρόβατον, τὸ ἄκακον τοῦτο ζῶον, πού τὰ πάντα σᾶς προσφέρει, ἀκόμα καὶ τὴν ζωὴν του.

Ἴδού, ποῖα εἶναι τὰ ἰδεώδη τοῦ ἀνθρώπου ζῶα. Καὶ ἐρωτῶ: Ἡ φύσις σᾶς προσφέρει τὰ πάντα, δηλαδή ὁ Θεός, διότι αὐτὸς εἶναι ἐντὸς τῆς φύσεως. Σεῖς, τί προσφέρετε πρὸς τὸν Θεόν;

Ὁ Θεὸς δὲν ζητεῖ ἀπὸ ἐσᾶς ἐπίγεια ἀγαθὰ, ἀλλὰ κατανοήσιν εἰς τὰς πράξεις σας καὶ βοήθειαν πρὸς τοὺς ἀδελφούς σας, τῶν ὁποίων προσπαθεῖτε νὰ ἐξορύσσετε τοὺς ὀφθαλμούς. Διατί κατέρχεσθε τὴν κλίμακα τῆς προόδου καὶ δὲν παραδειγματίζεσθε ἀπὸ τὰ ζῶα, πού σᾶς ἐξυπηρετοῦν;

Ἡ ἐμφάνισις δύο κομητῶν

Ἐν ἀπὸ τὰ πλέον σπάνια, συνάμα δὲ καὶ ἀπὸ τὰ πλέον περίεργα φαινόμενα τοῦ Οὐρανοῦ, εἶναι ἡ ἐμφάνισις δύο κομητῶν. Οὐδέποτε ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ, διατί τὰ δύο ταῦτα τοῦ οὐρανοῦ φαινόμενα ἐμφανίζονται ὑπεράνω τῆς Γῆς καὶ ποῖος ὁ λόγος τῶν.

Εἰς χρόνους ἀμνημονεύτους, ἐπαρουσιάσθησαν τοιοῦτοι κομηταὶ καὶ οἱ ἀνθρώποι τῆς τότε ἐποχῆς ἀνέμενον τὴν συγκρουσίν των, ὁπότε θὰ ἐπήρχετο τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Ἀνάστατα τὰ πλήθη ἔδραμον πρὸς διαφόρους κατευθύνσεις, χωρὶς νὰ σκεφθοῦν, ὅτι ὅπουδήποτε καὶ ἂν εὐρίσκοντο, ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ καταστραφῇ ἡ Γῆ, οὐδὲν σημεῖον τῆς ἦτο ἀσφαλές. Οἱ ψευδοπροφήται καὶ μάγοι, καθοδηγούμενοι ἀπὸ τὴν ἔμπνευσιν τοῦ πονηροῦ, διέδιδον ὡς θεβαίαν τὴν καταστροφὴν τῆς Γῆς· καὶ οἱ ἀπλοῖκοι τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἡ στρουθοκάμηλος, ἐζήτουν καταφύγιον εἰς τὰ σπήλαια καὶ τὰς ὄπας τῶν βουνῶν.

Καὶ σήμερον, ἐν μέσῳ τόσο πνευματικοῦ φωτός, ἐὰν ἐπαρουσιάζοντο δύο κομηταὶ καὶ ἐπροχώρουν εἰς τὸ στερέωμα μὲ κατεύθυνσιν ὁ εἷς κατὰ τοῦ ἄλλου, οἱ ἴδιοι σοφοὶ καὶ ἐπιστήμονές σας θὰ ἐταράζοντο καὶ θὰ μετέδιδον τὴν ἰδέαν τῆς πανωλεθρίας εἰς τὰ πλήθη τοῦ κόσμου σας.

Ἐχετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι οἱ κομηταὶ καθοδηγοῦνται ἀπὸ ἄλλου εἶδους ὄντα, ἀόρατα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας, καὶ ἔχουν τὴν ἐντολὴν νὰ ἐλέγχουν μετ' ἀκριθείας τοὺς ἀστέρας τοῦ Σύμπαντος Κόσμου.

Ὅπως εἶπομεν καὶ ἄλλοτε, οἱ κομηταὶ εἶναι ἐλεγκταὶ τῆς καλῆς λειτουργίας τῶν ἀστέρων. Ἡ ἔλξις των εἶναι συγκεντρωτικὴ μὲ κατεύθυνσιν, καὶ οὐχὶ πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις. Διὰ τοῦτο οἱ δύο κομηταὶ δὲν ἔλκονται ἀμοιβαίως, ἀλλὰ ὁ εἷς ἔλκει τὴν Γῆν πρὸς τὸν ἄξονά της, ἐκ τοῦ ὁποῦ παραέκκλινε κατὰ τόσας μοίρας, καὶ ὁ ἕτερος ἔλκει αὐτὴν εἰς τὴν καθῶρισμένην τροχίαν της. Ἀφοῦ δὲ τακτοποιήσουν αὐτὴν, ἀπομακρύνονται καὶ ἐξαφανίζονται ἀπὸ τὰ ὄμματά σας

εἰς τὰς ἀχανεῖς καὶ ἀνεξερευνήτους ἐκτάσεις τοῦ Σύμπαντος Κόσμου, πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου τῶν.

Πάντα ταῦτα εἶναι κανονισμένα ἀπὸ τὴν Ἀνωτάτην Ἀρχήν. Τὰ πάντα κινούνται δι' ἓνα ὀρισμένον σκοπὸν, τὸν ὁποῖον μόνον ὁ Πνευματικὸς Κόσμος γνωρίζει. Ὅλοι αὐταὶ αἱ ἐνέργειαι λαμβάνουν χώραν ἐντὸς τῶν αὐστηρῶν φυσικῶν νόμων.

Εἶναι δὲ περίεργον, ὕστερον ἀπὸ τόσας διευκρινίσεις καὶ διδασκαλίας τῶν ἀνωτάτων ἀρχόντων, ὁ ἄνθρωπος τῆς κακῆς θελήσεως νὰ δυστροπῆ καὶ νὰ ἀρνήται ἢ νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς υπάρξεως τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Συμφωνῶ μὲ τοὺς ἀμφιβάλλοντας, ὅταν πρόκειται νὰ παραδεχθῶν ἢ ὄχι κείμενα οὐράνια, τὰ ὁποῖα δὲν γνωρίζουν πόθεν αὐτὰ προέρχονται, ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ πνεύματος ἢ τοῦ πονηροῦ; Καὶ ὅμως, ἔχουν κρίσιν καὶ δύνανται νὰ τὰ διαχωρίσουν, ὅπως τὸ Καλὸν ἀπὸ τὸ Κακόν.

Ἐὰν δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ διαχωρίσουν τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν, ἐπόμενον εἶναι νὰ ἀμφιβάλλουν περὶ τῶν οὐρανίων κειμένων. Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, μὴ ζητήσουσι ἀσκοπούς δικαιολογίας πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ὄντοτήτος των, ὅταν εὐρεθοῦν εἰς τὸν Ἀόρατον Κόσμον. Δὲν θὰ εἰσακουσθοῦν, ὡς ἄπιστοι καὶ ὕλικοι χαρακτήρες.

Ἐὰν δὲν εἴσθε ἀξιοὶ νὰ ἀντιλαμβάνεσθε τὸ ὀρθὸν καὶ λογικὸν ἐν τῇ Γῆ, πῶς θέλετε νὰ ἀντιληφθῆτε τὸν Ἀόρατον Κόσμον, ὅστις τόσον φροντίζει καὶ μεριμνᾷ δι' ἐσᾶς;

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 111η

Τὸ φῶς τῆς Σελήνης ἀπορροφᾷ τὰς ἐκ τοῦ Ἥλιου βλαβεράς ἀκτῖνας

Ἡ Σελήνη δὲν εἶναι μόνον τὸ φωτεινὸν ἄστρον τῆς νυκτός, διὰ τὴν Γῆν. Ἡ Σελήνη ἔχει τὸν λόγον τῆς εἰς τὸ στερέωμα, νὰ ἐξυπηρετεῖ τὴν Γῆν σας. Διὰ τοῦτο εἶναι ἀστὴρ ἄγονος, ἀλλὰ μεγίστης σημασίας ἀπὸ πολλὰς ἀπόψεις, ὑπὲρ τῆς γῆϊνης ζωῆς.

Ἡ κατάκτησις τῆς Σελήνης εἰς τίποτε δὲν θὰ σᾶς χρησιμεύσῃ, διότι ὁ προορισμὸς τῆς δὲν εἶναι νὰ κατοικηθῆ, ἀλλὰ

νά προστατεύση τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὰς βλαβερὰς ἀκτίνων τοῦ Ἡλίου. Εἶναι ἓνα εἶδος φίλτρου ἀπορροφητικοῦ.

Ὁ Ἥλιος ἐκπέμπει τὰς ἀναζωογονικὰς αὐτοῦ ἀκτίνας, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι ὅλαι γνωσταὶ εἰς τὴν ἐπιστήμην σας. Ἡ ἐπιστήμη ἐλάχιστα γνωρίζει ἐκ τῶν φυσικῶν φαινομένων, διὰ νὰ μὴ εἴπω, ὅτι οὐδὲν γνωρίζει. Μετὰ τῶν εὐεργετικῶν ἀκτίνων τοῦ Ἡλίου, ἐκπέμπονται καὶ αἱ βλαβεραί. Τὸ πῦρ, καὶ μὲν εὐεργετεῖ τὸν ἀνθρώπον ἐπὶ ὠρισμένων σημείων, ἀλλὰ καὶ θλάπτει αὐτόν. Οὕτω καὶ αἱ ἀκτίνες, περὶ τῶν ὁποίων γίνεται λόγος, ἀπορροφῶμεναι ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ σώματος τῶν ἀνθρώπων, θὰ ἐπηρέαζον ἀφαντάστως τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ θὰ ἐδημιούργουν διαφόρους ἐστίας ἀσθενειῶν, πρὸς ταχείαν συντόμευσιν τῆς ζωῆς των. Ἡ Σελήνη, λοιπόν, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἀπορροφᾷ τὰς βλαβερὰς ταύτας ἀκτίνας, τὰς ὁποίας δὲν ὑποψιάζεσθε.

Ἰδοῦ, πῶς ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ, τοῦ ὁποίου μερικοὶ ἐκ τῶν ἀνοήτων δὲν παραδέχονται τὰς ἐνεργείας καὶ ἀποδίδουν αὐτὰς εἰς τὸ τυχαῖον, περιπίπτοντες εὐκόλως εἰς τὴν παγίδα τοῦ πονηροῦ, ὅστις τοὺς καθοδηγεῖ μὲ συστηματικὴν ἀκρίβειαν, διὰ νὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὸ ἀδιέξοδον.

Μόνον ἓν Λογικώτατον "Ὀν διευθετεῖ τὰ πάντα μὲ τοσαύτην ἀκρίβειαν καὶ ἄρμονίαν, ὥστε νὰ θαυμάσῃ ὁ ἀνθρώπος τὴν προνοητικότητά του.

Πότε τὸ τυχαῖον, ὡς λέγουν μερικοὶ ἐκ τῶν ἐπιστημόνων σας, ἔδειξε σημεῖα προνοητικότητος; Εἶναι αἰσχος εἰς αὐτούς, νὰ μὴ ἔχουν ὀξεῖον ἀντίληψιν τῶν πραγμάτων καὶ νὰ νομίζουν, ὅτι εἶναι θεοὶ μιᾶς φύσεως τὴν ὁποίαν δὲν ἐδημιούργησαν, ἀλλὰ καὶ ἀγνοοῦν πῶς ἐδημιουργήθη.

Ἡ Σελήνη ἔχει καὶ ἄλλας πολλὰς ἰδιότητας, ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Εἶναι εἰς μηχανισμὸς προστατευτικὸς τῆς γηίνης ἀτμοσφαίρας. Ἐλέχθη, ποτέ, τοιοῦτον τι ἐκ μέρους τῆς ἐπιστήμης σας;

Δὲν καταφέρομαι ἐναντίον της, ἀλλὰ γνωρίζω, ὡς ἱερὸν Πνεῦμα, ποῦ ἐδρεύουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱ ἐστίαί τοῦ ἔγωισμοῦ. Ἐκεῖ κρούω, εἰς τὸν ἐγωϊσμόν, τὸν πατέρα τῆς ζωῆς τοῦ κακοῦ, ὅστις μετὰ τῆς μητρὸς κακίας δημιουργοῦν τὰ δεινὰ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Συρφετός και αποβράσματα είναι κοινωνικά μικρόβια τοῦ πνεύματος

Ἴσως ὁ τίτλος τῆς ὁμιλίας μου νὰ σὰς φανῆ περιέργος· καὶ ὅμως, καθ' ἣν στιγμήν θὰ ἀναπτύσσω αὐτόν, θὰ βεβαιωθῆτε, τὸ πόσον εἶναι ἀληθής.

Τὰ αποβράσματα τῶν ἀνθρώπων δὲν εὐρίσκονται μόνον εἰς τὴν κατωτέραν τάξιν τῆς κοινωνίας, ἀλλὰ εἰς ὅλας τὰς τάξεις αὐτῆς. Πόσοι καὶ πόσοι ἐκ τῶν βασιλέων, μεγιστάνων καὶ ἀνθρώπων μεγάλης κοινωνικῆς τάξεως, δὲν ὑπῆρξαν, καὶ ὑπάρχουν εἰσέτι, μὲ αἰμοθόρα ἔνστικτα, ὥστε ἡ τίγρις καὶ ὁ πᾶνθηρ νὰ ὠχριοῦν ἔμπροσθέν τους!

Καὶ πόσοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων τῆς κατωτέρας τάξεως, δὲν ὑπῆρξαν, καὶ ὑπάρχουν εἰσέτι, μὲ ψυχὴν ἀγγελικὴν καὶ φρονήματα ἰδεώδη!

Ἄρα, τὰ αποβράσματα τῆς κοινωνίας εἶναι σπαρμένα μεταξὺ ὄλων τῶν τάξεων τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας.

Τὸ ἔγκλημα εἰς τοὺς ἰσχυροὺς παραμένει ἀφανές· καὶ εἰς τοὺς ἀνισχύρους διαλαλεῖται καὶ τιμωρεῖται κατὰ τὸν ὀρισμὸν τοῦ Νόμου. Διατί;

Διότι ἡ δικαιοσύνη ἐπορώθη εἰς ὅλα τὰ πλάτη καὶ μήκη τοῦ κόσμου σας, πρὸς συσκότισιν τῆς ἀληθείας καὶ διαστρέβλωσιν τῆς ὀρθῆς σκέψεως.

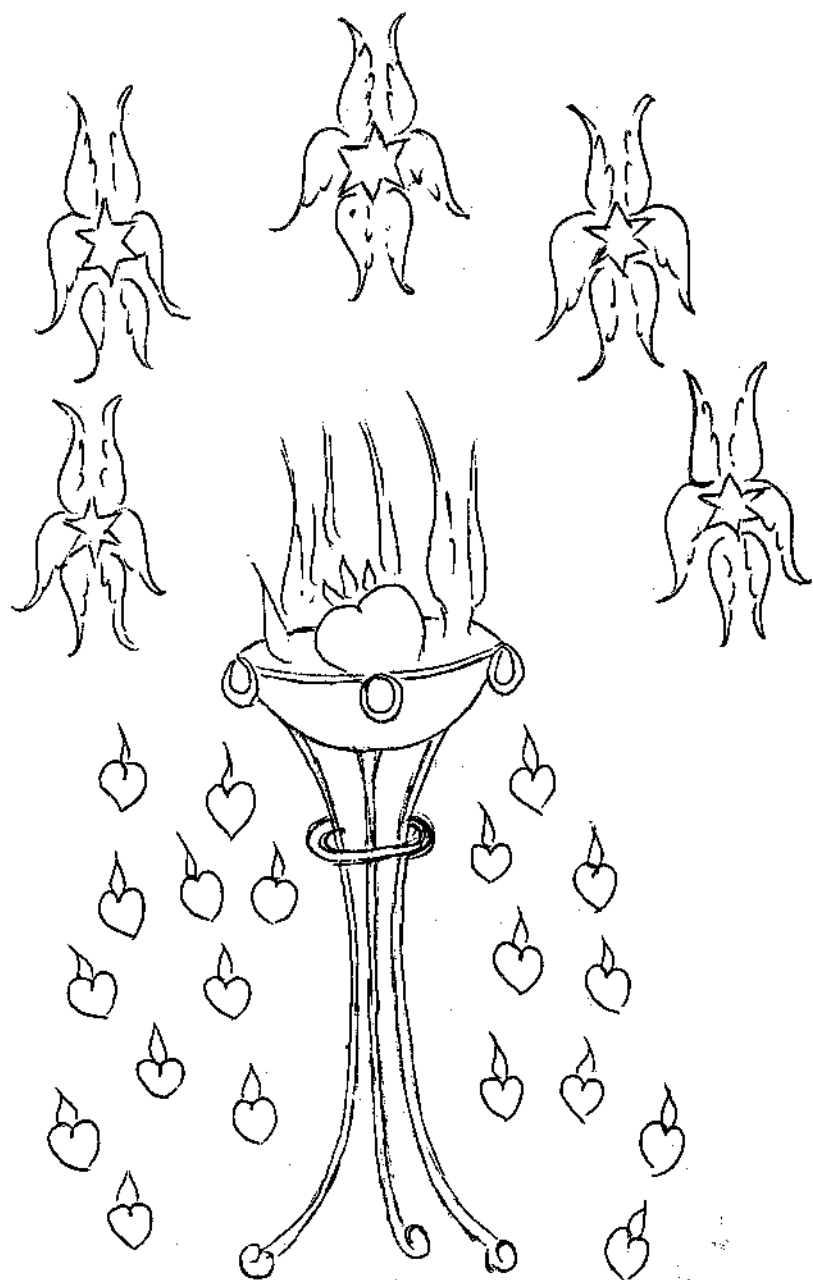
Ὅταν ἡ δικαιοσύνη δὲν ἔχη θάθρον ἀγνόν, τὸ ἄνομον γίνεται κατήγορος τοῦ νομίμου· καὶ κριτὴς τοῦ δικαίου γίνεται ἡ ἀδικία. Οἱ νόμοι ἐμπαίζουν τοὺς ἀδικουμένους, ὥστε ὁ Δικαστικὸς κλάδος νὰ καταρρακῶνῃ τὴν δικαιοσύνην καὶ νὰ δημιουργῆ μίση, ἐκδικήσεις καὶ ἀντεκδικήσεις.

Ὅταν ὁ νομοθέτης, οἱ νόμοι καὶ οἱ δικασταί, ἴστανται ἐπὶ θάθρων σαθρῶν, ἐπόμενον εἶναι ἡ κοινωνία νὰ χωλαίνῃ, καὶ ἀπὸ κακῆ νὰ γίνεταί χειρίστη.

Ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει πλοῦτος καὶ ἀδικία, ἐκεῖ συσσωρεύονται ὅλα τὰ αποβράσματα τῶν κοινωνιῶν, μὲ τὰ παράνομα συνδικάτα καὶ τὴν ἐξαγορὰν συνειδήσεων, διὰ τοῦ χρήματος ἢ τοῦ θανάτου.

*L'œuvre d'Agnes
Chapman Durafano*

Agripuzármán rúr rþopur 620 inqúrtu rns
Jóns Harðinn þýðdar í rþrúðrúms uai
in áratos.

Ὁ συρφετός εἶναι ὁ ἀγροῖκος ὄχλος, ὅστις ὑποκινεῖται ἀπὸ τὰ ἀποθράσματα κατὰ ἱεραρχικὴν κλίμακα.

Ὁ συρφετός εἶναι τὰ σώματα κρούσεως, καθοδηγούμενα ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν ἀποθρασμάτων. Ὡστε, ὁ συρφετός καὶ τὰ ἀποθράσματα νὰ εἶναι τὰ καθ' ἑαυτὰ μικρόβια τοῦ πνεύματος, ἐντὸς τῆς κοινωνίας.

Διὰ τοῦ μολυσμένου λόγου των, τὰ ἀποθράσματα, πείθουν καὶ παρασύρουν τὰ κατώτερα πλήθη εἰς τὴν ἐξέγερσιν. Πάντα ταῦτα γίνονται ἀνόμως· ἄρα, οἱ ἰθύνοντες εἶναι τὰ μικρόβια τοῦ πνεύματος. Τὰ μικρόβια δὲ ταῦτά, εἶναι κατὰ πολὺ ἰσχυρότερα ἀπὸ τὰ τῶν ἀσθενειῶν. Ἐνῶ ὁ ἀσθενὴς φροντίζει καὶ προσπαθεῖ διὰ διαφόρων μέσων νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του, οἱ πάσχοντες ἀπὸ τὰ πνευματικὰ μικρόβια προσφέρουν τὴν ζωὴν των διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ των, ἀγνοοῦντες, ὅτι ἐὰν ἐπιτύχουν, οὐδεμίαν καλλιτέρευσιν αὐτῆς θὰ ἔχουν. Ὡς παυσίπονον τῆς διαμαρτυρίας των, προσφέρεται εἰς αὐτοὺς τὸ γλυκὺ ψεῦδος.

Ὅταν ἡ δικαιοσύνη δὲν εὐρίσκεται εἰς τὸ ὕψος της, τότε τὰ κοινωνικὰ ἀποθράσματα, ὅσον καὶ ὁ συρφετός, παρασύρουν τὰ πάντα πρὸς τὸν κατήφορον τῆς διαφθορᾶς.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 113η

Μεγάλοι φυσιογνωμίαι τῶν αἰώνων

Διερωτᾶσθε, ἐνίοτε: Ποῦ ἄρα γε νὰ εὐρίσκωνται τὰ ἐξοχα ἐκεῖνα πνεύματα, ποῦ εἰς τὴν γήϊνον ζωὴν των ἀπελάμβανον τὸν θαυμασμὸν τῶν συνανθρώπων σας; Διὰ τί, ὅταν ἐπικαλούμεθα τὰ ὀνόματά των, διὰ μέσου τοῦ μεσάζοντος, δὲν μᾶς ἐμφανίζονται;

Ἐπειδὴ, ἀγαπητοί μου, ἐθαυμάζοντο διὰ τὰς γηῖνας γνώσεις των, τοῦτο δὲν σημαίνει, ὅτι ἦσαν ἄξια νὰ λάθουν λαμπράς θέσεις ἐν τῷ Βασιλείῳ τοῦ Κυρίου. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν τῶν πνευμάτων, διὰ τοῦ λόγου των ἔβλαψαν ἀντὶ νὰ ὠφελήσουν τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τοῦτο στεροῦνται τοῦ θείου φωτός, μέχρις ὅτου γίνουν ἄξιοι νὰ ἐπανακάμψουν εἰς τὴν ὀρθὴν ὁδὸν τῆς σκέψεως καὶ τῆς διδασχῆς.

Τὰ πνεύματα ταῦτα εἶναι τιμωρημένα· ἐκτελοῦν τὴν ποινὴν των, εἰς τὰ σκότη τῆς ἀδήλου καταδίκης των. Ἄδίκως τὰ ἐπικαλεῖσθε· δὲν δύνανται νὰ προσέλθουν οὔτε καὶ διὰ μέσου τοῦ Ἀγγέλου Φύλακός των. Σεῖς, μὴ ἐπιμένετε νὰ τὰ ἐλξετε, διότι τότε ἀναγκάζετε τὸν ποιητὸν νὰ λάβῃ τὴν θέσιν των καὶ νὰ σᾶς συγχίση τὸ πνεῦμα.

Μὲ ἀμερόληπτον τὴν κρίσιν, ὀφείλετε νὰ ἐξετάζετε, ἐὰν αἱ μεγάλοι φυσιογνωμίαι τῶν αἰώνων ἦσαν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ἄξια τοῦ ἔργου των. Ἡ φήμη πολλάκις ἐπισκιάζει τόσον τὴν ἀλήθειαν, ὥστε τὸ ψεῦδος νὰ καταλαμβάνῃ τὴν θέσιν τῆς ἀληθείας.

Ὅταν ἐπικοινωνῆτε μετὰ μεγάλων φυσιογνωμιῶν, ὡς τοῦ Ναπολέοντος, τῆς Κλεοπάτρας, τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τοῦ Βίσμαρκ κλπ., μὴ ἔχετε τὴν γνώμην, ὅτι εἰς τοὺς Οὐρανοὺς κατέχουν ἀναλόγους θέσεις. Εὐρίσκονται εἰς ἐπίπεδα χαμηλά. Οἱ λόγοι των, ὡς πνεύματα, δὲν εἶναι πάντοτε ὀρθοὶ καὶ πολλάκις συμπληρῶνται διὰ τοῦ ποιητοῦ πνεύματος, ἀκριβῶς διότι δὲν ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ ἀπομακρύνουν αὐτό.

Πολλοὶ ἐκ τῶν συναθρώπων σας καυχῶνται, ὅτι ἠδυνήθησαν νὰ συνομιλήσουν μὲ μεγάλας φυσιογνωμίας πνευμάτων. Λαθάνουν, ἐὰν ἔχουν τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι αἱ φυσιογνωμίαι αὗται ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι μεγάλοι ἐν τῷ Οὐρανῷ. Ἐπειδὴ πλεῖστα ὀνόματα ἐξ αὐτῶν εἶναι γνωστὰ εἰς τὴν ἱστορίαν, τὰ ἀναφέρουν διὰ νὰ δώσουν κύρος εἰς τὸν λόγον των. Καὶ ποῖος τοὺς ἐξησφάλισεν τὴν ἐπικοινωνίαν των, μετ' αὐτῶν τῶν πνευμάτων; Τοῦτο δὲν δύνανται νὰ τὸ ἐξετάσουν, διότι δὲν γνωρίζουν, διὰ ποίου μέσου θὰ τὸ κατορθώσουν. Ἀρκοῦνται νὰ θασιζῶνται ἐπὶ τῆς διαδόσεως τῶν ὄσων λαμβάνουν, χωρὶς ἔλεγχον ἢ προσφυγὴν εἰς τὰ πραγματικά Ἀνώτατα Πνεύματα, διὰ νὰ λάθουν ἐξ αὐτῶν μίαν διαβεβαίωσιν τῆς ὀρθότητος τοῦ λόγου.

Ὁ ἔλεγχος γίνεται ἐξ ἡμῶν, τῶν Ἀρχόντων τοῦ Κυρίου. Διὰ τοῦτο ἔχομεν ἰδιαίτερον νῆμα, διὰ τοῦ ὁποίου μεταδίδομεν τὰς ἀληθεῖς διδασκαλίας τοῦ Οὐρανοῦ. Ὁ Κύριος ἐπρόνοησε νὰ φωτίσῃ τὸν κόσμον σας διὰ μιᾶς ἀλανθάστου ὁδοῦ, ποῦ ἀνήκει εἰς Αὐτὸν καὶ μόνον.

Ἐλέγξατε τὰς μεγάλας φυσιογνωμίας τῶν αἰώνων, διὰ

νά μάθετε ποῖαι ἐξ αὐτῶν εἶναι προγματικά καὶ ποῖαι ἀκατάλληλοι.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 114η

Πνευματισταὶ κατ' οὐσίαν καὶ πνευματισταὶ κατ' ὄνομα

Τὸ κεφάλαιον τοῦτο χρήζει ἐιδικῆς προσοχῆς, διότι εἶναι σημαντικώτατον, διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ κατατοπισθοῦν ἐπὶ τοῦ ἔργου τῶν πνευματιστῶν.

Σήμερον εἰς τὸν κόσμον σας ὑπάρχουν πάμπολλοι πνευματισταί, δηλαδὴ αὐτοτιτλοφοροῦνται ὡς στελέχη τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου ἐν τῇ Γῆ· καὶ εἶναι ἀνίδεοι, κρυφοεγωῖσταί, ἀμόρφωτοι ψυχικῶς, ἐπιπόλαιοι, κακοὶ χειρισταὶ τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἄδηλοι εἰς τὰς ἐνδομύχους σκέψεις των, ὑποχθόνιοι εἰς τὰς ἀποφάσεις των καὶ κατὰ βάθος ἀρνηταὶ τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Οἱ τοιοῦτοι, οὐς ἀνέφερον, εἶναι πνευματισταὶ κατ' ὄνομα. Εἰς τοὺς ὁμίλους των ἐργάζονται μὲ ζῆλον καὶ προθυμίαν, διὰ νὰ ἀποδείξουν, ὅτι τῷ ὄντι εἶναι ἄξιοι τοῦ τίτλου «Πνευματιστής», χωρὶς ἐν τούτοις νὰ προσδεύῃ ὁ ὄμιλός των αἰσθητῶς.

Σκοπὸς τοῦ πνευματιστοῦ, δὲν εἶναι νὰ διδάξῃ τοὺς πιστοὺς, ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος καὶ ὅτι ἡ ἐν τῷ Οὐρανῷ ζωὴ εἶναι συνέχεια τῆς γῆϊνης ζωῆς. Ὁ τρόπος οὗτος εἶναι στατικός, διότι παρηγορεῖ μὲν τὸν ἔχοντα ἀνάγκην παρηγορίας καὶ θάρρους, διὰ νὰ λησμονήσῃ σὺν τῷ χρόνῳ τὴν πικρίαν τοῦ βίου του, δὲν τοῦ δίδει ὁμῶς νὰ ἀντιληφθῇ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, τὰ χρέη του πρὸς αὐτόν, καὶ δὲν τὸν προετοιμάζει διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν.

Ὅταν ὁ ἀπαρηγόρητος παρηγορηθῇ, διὰ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον οἱ κατ' ὄνομα πνευματισταὶ ἀσκοῦν τὴν ἐργασίαν των, δὲν θὰ τὸν ἐλκύσῃ πλέον ὁ ὄμιλος οὗτος, ὅστις εἶναι στερεότυπος καὶ ἀγνωστικός. Ὁ πιστός, θεραπευθεὶς ἐκ τοῦ ἠθικοῦ πόνου, θὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν του πρὸς ἄλλην κατεύθυνσιν, ἥτις δυνατόν νὰ τὸν παρασύρῃ πρὸς ὁδοὺς ἀκαταλλήλους καὶ νὰ παγιδευθῇ ὑπὸ τοῦ πονηροῦ πνεύματος, τὸ ὁ-

ποιόν ἀναζητεῖ εὐκαιρίας τοιαύτας, διὰ νὰ ἐπιτύχη τοῦ σκοποῦ του.

Οἱ Πνευματιστικοὶ Ὅμιλοι, ὑπὸ οἰανδήποτε μορφήν ἐργάζονται, ἀποτυγχάνουν εἰς τὰ κύρια σημεῖα τοῦ ἱεροῦ των ἔργου, διότι τὸ πνεῦμα τῶν γηίνων ὁδηγῶν εἶναι στενῆς ἀντιλήψεως καὶ δὲν ἐννοοῦν ἐκ τῶν καθιερωμένων νὰ εὐρύνουν τὸν ὀρίζοντά των. Ἀπόδειξις τῶν ὄσων ἀναφέρω εἶναι, ὅτι μέχρι στιγμῆς δὲν κατῴρθωσαν νὰ ἔχουν κύρος ἀνά τὸν κόσμον τοῦ πνεύματος.

Ἡ ἀμφιβολία, ἡ ψηλάφισις, αἱ ἀκαθόριστοι ἔννοιαι τῶν λέξεων, ποῦ ἡ ἐπιστήμη ἐπρόσθεσεν εἰς τὰς πνευματιστικὰς ἐργασίας, ὡς ἡ «παραψυχολογία», δυσχεραίνουν τὸ ἔργον τῶν πνευματιστῶν.

Ἐάν εἰς ἀσθενῆς θεραπευθῇ ὑπὸ τοῦ θεράποντος ἱατροῦ, κατὰ τὴν ἀνάρρωσιν, ὁ ἱατρὸς θὰ συστήσῃ εἰς τὸν πελάτην του, ποῖαν δίαιταν ὀφείλει νὰ ἀκολουθήσῃ, διὰ νὰ μὴ εὕρεθῇ πρὸ τετελεσμένου γεγονότος.

Ὁ κατ' ὄνομα πνευματιστής, ἕως ἐν σημεῖον, ὡς ἱατρὸς θεραπεύει τὸν ἀσθενῆ του, χωρὶς νὰ τοῦ καθορίσῃ τὴν πρέπουσαν δίαιταν, διότι στερεῖται εἰδικῆς γνώσεως, ἥτις ἀποκτάται διὰ τῶν ὑψίστης σημασίας διδασκαλιῶν τῶν μεγάλων Διδασκάλων καὶ Ἀρχηγῶν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Θέλω νὰ εἶπω, ὅτι μία ἐργασία, ὡς τοῦ πνευματιστοῦ, δὲν πρέπει νὰ γίνεται ἡμιτελῶς, ἀλλὰ νὰ ὀλοκληρῶνεται.

Οἱ πιστοὶ ὀφείλουν νὰ γνωρίσουν διὰ ποῖον λόγον εὐρίσκονται εἰς τὸν γήινον κόσμον. Πῶς νὰ ἐνεργοῦν, ἀλλὰ καὶ ποῖα εἶναι ἡ μέλλουσα ζωὴ των εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Διὰ ποῖον λόγον ἀποδημοῦν καὶ ποῖα τὰ χρέη των εἰς τὸ Βασίλειον τοῦ Κυρίου. Τὴν κλίμακα τῆς ἐκπαιδεύσεώς των εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Τί εἶναι ἀμοιβὴ καὶ τί θεία ποινή. Ποίας φύσεως εἶναι ἡ ποινή τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ποῦ ἀποβλέπει.

Τί, ἐκ τῶν ὀλίγων ἀναφερθέντων, γνωρίζουν οἱ κατ' ὄνομα πνευματισταί;

Ὅσον διὰ τοὺς πραγματικοὺς πνευματιστάς, δὲν ἔχω νὰ εἶπω πολλά. Οὗτοι καλοῦνται «κατ' οὐσίαν πνευματισταί». Εἶναι οἱ μύσται τοῦ Θεοῦ Λόγου. Γνωρίζουν πῶς καὶ πότε νὰ διδάξουν τὰ θεία κείμενα καὶ νὰ τὰ ἐφαρμόζουν.

Οἱ κατ' οὐσίαν πνευματισταὶ εἶναι πρᾶοι· οὐδέποτε προσ-

θάλλουν τούς ἀδελφούς, ἀλλὰ διὰ τοῦ γλυκοῦ των λόγου τούς ἔλκουν. Ἔχουν τὸ ἐλεύθερον νὰ διδάσκουν ἀκόμη καὶ τὰ χαμηλά τοῦ Οὐρανοῦ πνεύματα, διὰ μέσου τοῦ μεσάζοντος. Δὲν πρέπει νὰ εὐρίσκωνται ἐν νευρικῇ καταστάσει· νὰ μὴ θιάζονται νὰ ἀποπέμψουν πνεῦμα τι, τὸ ὅποιον διὰ κόπου κατάρθωσε νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τῶν οἰκείων του, ἵνα ἐνθαρρύνῃ αὐτοὺς καὶ τούς δώσῃ κατευθύνσεις.

Νὰ ἔχῃ τὸ σθένος νὰ ἐπιβάλῃ τὸ νόμιμον, ὀρθὸν καὶ ἀληθές. Νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ δίκαιον, κατακρίνων τὸ ἀδίκον ὡς κακὸν τοῦ Δαίμονος σπόρον. Νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ ἐκτιμᾷ τούς συνανθρώπους του ἐν τῇ πράξει καὶ οὐχὶ διὰ λόγων.

Ὁ κατ' οὐσίαν πνευματιστὴς εἶναι τὸ ἅπαν ἐν τοῖς ὁμίλοις τῶν πνευματιστῶν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 115η

Μὴ κρίνετε τὰς ἀνθρωπίνας ὀντότητας ἀπὸ τὴν διασημότητά των ἐν τῇ Γῆ

Τὸ κεφάλαιον τοῦτο εἶναι παρεμφερές μετ' ἄλλο, τὸ ὅποιον ἀνέπτυξα, ἀλλ' ἐδῶ πρόκειται νὰ ἀναφερθῶ εἰς διαφορετικὰς περιπτώσεις, διὰ τὰς ὁποίας δὲν ἔχετε ιδέαν.

Πολλάκις συναντᾶτε ἀνθρώπους ἀγραμμάτους, οἱ ὅποιοι δὲν εἶχον τὰ μέσα νὰ μορφωθοῦν καταλλήλως, διὰ νὰ λάθουν μίαν ἀνάλογον θέσιν εἰς τὴν κοινωνίαν· καὶ ὅμως, ὅταν συνομιλήτε μετ' αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ἀπολαμβάνετε τὰς γνώσεις των καὶ ἀπορεῖτε, πῶς, χωρικοὶ ἢ μὴ, ἄξεστοι ἀπὸ ἀπόψεως ἰδεῶν καὶ γνώσεων, δύνανται νὰ συναρπάξουν τούς ἀκροατάς των;

Ὁ κόσμος σας τοὺς ὀνομάζει «λαϊκοὺς φιλοσόφους». Πόθεν οὗτοι ἀντλοῦν τὴν φώτισίν των, προκαλοῦντες τὸν θαυμασμὸν τῶν συνανθρώπων των; Ἴδου ἡ ἀπορία σας, τὴν ὁποίαν θὰ ἐξηγήσω ἐν συντομίᾳ.

Οἱ ἀδελφοί σας οὗτοι, εἰς τὴν προὑπαρξίν των ὑπῆρξαν ἐγγράμματοι. Ἦσαν πολὺ μορφωμένοι καὶ κατεῖχον ὑψηλάς θέσεις ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Βεβαίως, αἱ γνώσεις των ἦσαν γήναια καὶ ἡ ἐπιμονὴ των νὰ ἐπιβάλλουν αὐτὰς ἀφάνταστος. Πάντα

ταῦτα σημαίνουν ἀνθρώπους ἐγωϊστάς μὲ κακὰς συνηθείας. Ἡ τιμωρία των εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἦτο νὰ παραμείνουν ἐπὶ ἕν χρονικὸν διάστημα εἰς τὸ σκότος, νὰ συνέλθουν, νὰ διδαχθοῦν, καὶ μόνοι των νὰ ἐκλέξουν τὴν οἰκογένειαν εἰς ἣν θὰ ἠδύναντο νὰ ἐνσαρκωθοῦν.

Ἐπὶ τὴν ἐπήρειαν τῆς Οὐρανίου διδασκαλίας των, ἐξέλεξαν οἰκογένειαν ἄπορον, μὴ ἔχουσαν τὰ μέσα ἀκόμη καὶ τῆς συντηρήσεώς των. Οὕτω ἐπανενσαρκώθησαν, τὰ πνεύματα ταῦτα· καὶ μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου κοπιᾶζουσιν διὰ νὰ συντηρηθοῦν, μὴ ἔχοντες ἄλλα μέσα πρὸς ἐκπαίδευσιν καὶ χρόνον κατάλληλον. Ἡ Θεότης, ὅμως, τοὺς ἀφήκε τὴν θύραν τοῦ ὑποσυνειδήτου των ὀλίγον τι ἀνοικτήν, ὥστε νὰ ἀντλοῦν ἐκ τοῦ παρελθόντος, δηλαδή τῆς προϋπάρξεώς των, γνώσεις, τὰς ὁποίας συγχρονίζουσιν μὲ τὸν νῦν βίον των καὶ οὕτω ἀποκτοῦν φωτισμόν, ὁ ὁποῖος ἐκπλήττει τοὺς μὴ μεμυημένους εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Οὐρανοῦ.

Τοῦτο δὲν συμβαίνει μόνον εἰς τὰς γνώσεις, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἀπαιδεύτους εἰς τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας. Εἰς ἀπλοϊκός, ὅστις οὐδεμίαν ιδέαν ἔχει περὶ τῆς ἱατρικῆς, δυνατὸν νὰ κλίνη πρὸς τὴν ἀνεύρεσιν βοτάνων, τὰ ὁποῖα ἐνστικτωδῶς παρασκευάζει διὰ τὴν τάδε ἢ δεῖνα ἀσθένειαν μὲ πλήρη ἐπιτυχίαν.

Θὰ παρατηρήσετε ἐπίσης νέους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐσπούδασαν τὰ μαθηματικά, καὶ ὅμως νὰ δύνανται νὰ λύσουν τὰ πλέον περίπλοκα προβλήματα τῶν μαθηματικῶν, χωρὶς τὴν βοήθειαν ἄλλου τινός.

Μὴ κρίνετε τὰς ἀνθρωπίνους ὀντότητας ἀπὸ τὴν διασημότητά των, ἦτις εἶναι πλαστή, ἀλλὰ θαυμάσατε τοὺς ἀσημάντους, οἵτινες μὴ ἐκθειάζοντες τὰ φυσικὰ των χαρίσματα, δὲν ἀποθλέπουν εἰς τὴν φήμην, ἀλλ' εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς μυστικῆς των ἐνεργείας.

Τὰ θέματα ταῦτα ἔχουν πολλὰς πτυχάς, ἀλλ' ἐγὼ δίδω μίαν γενικὴν γνῶσιν ἐπ' αὐτῶν.

"Όλα τὰ φυσικὰ φαινόμενα ἔχουν τὸν λόγον τῶν

Πολλὰ ἐκ τῶν φυσικῶν φαινομένων, ὡς οἱ σεισμοί, αἱ θύελλαι, οἱ κυκλῶνες, ἡ πρόωρος κακοκαιρία, ἡ ὑπερβολικὴ ξηρασία, οἱ σφοδροὶ ἄνεμοι (ψυχροὶ ἢ θερμοὶ) κλπ., ἐπιφέρουν καταστροφάς, διότι πάντα ταῦτα ἀνήκουν εἰς τὸν νόμον τῆς Δημιουργίας.

Μία καταστροφή ἀναδημιουργεῖ κάτι τὸ νέον. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀπωλέσθησαν πολλὰ ἀνθρώπινα ὄντα, τὰ ὁποῖα θεθαίως δὲν πρόκειται νὰ ἀντικατασταθοῦν εἰς τοὺς κόλπους τῶν οἰκείων τῶν.

Δὲν εἶναι τοῦτο λυπηρόν;

Εἶναι, ἀπὸ συναισθηματικὴν πλευράν' οὐχὶ ὅμως καὶ ἀπὸ πλευρᾶς ἀμοιβῆς ἢ τιμωρίας τῶν ὄντοτήτων.

Αἱ περισσότεραι ἐξ αὐτῶν τῶν ψυχῶν θὰ ἐπανενσαρκωθοῦν, ὑπὸ καλλιτέρας συνθήκας τῆς ζωῆς τῶν αἰάλλαι, μὲ τὴν θεβαρυμένην συνείδησιν, θὰ ὑποστοῦν τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου διατάξεις τῆς τιμωρίας τῶν.

Τὰ φυσικὰ φαινόμενα ἔχουν διττὸν σκοπὸν ἐπὶ τῶν ὄντοτήτων, εἴτε αὐτὰ εἶναι ἀνθρώπινα εἴτε εἶναι ζῶα. Τὰ πάντα ἐξελίσσονται ἐν τῇ φύσει, μέσῳ τῆς Θείας Προνοίας.

Ἐὰν τὰ φυσικὰ φαινόμενα δὲν ἐλάμβανον χώραν, τὰ πάντα θὰ παρέμενον στάσιμα καὶ ἡ ἐξέλιξις τῶν ὄντοτήτων δὲν θὰ ὑφίστατο. Ἄρα, ὁ Θεὸς ἔχει προῖδει τὰ μέλλοντα γενέσθαι καὶ ἐπὶ τῇ θάσει ταύτῃ ἐθέσπισεν τοὺς φυσικοὺς ἢ ἀγράφους νόμους τῆς Δημιουργίας Του.

Οὐδὲν ἐκ τῶν φυσικῶν φαινομένων παραμένει ἀνευ λόγου. Σεῖς, ὅμως, οἱ ὁποῖοι ἀνελπίστως παρατηρεῖτε, ὅτι συμβαίνει εἰς σημεῖον τι τῆς Γῆς καταστροφή καὶ καλῶς λυπεῖσθε καὶ συνδράμετε τὰ θύματα, ἀγνοεῖτε διὰ ποῖον λόγον ἔλαθε χώραν ἢ ἐν λόγῳ καταστροφή καὶ λέγετε: «Δὲν τοὺς ἐλυπήθη ὁ Θεὸς τοὺς δυστυχεῖς τούτους ἀνθρώπους;».

Σεῖς, δὲν δύνασθε νὰ λυπήσθε, ὁποιονδήποτε ἀδελφόν, περισσότερον τοῦ Δημιουργοῦ του. Ἐκεῖνος γνωρίζει τοὺς θαυτέρους λόγους τῆς ταλαιπωρίας καὶ τοῦ πόνου τοῦ κάθε τέκνου του, διότι ὅλοι εἴσθε τέκνα τοῦ Αὐτοῦ Πατρὸς (Πνευ-

ματικά), άσωτα όμως και παράκουα, εις τὰς ἐκτελέσεις τῶν ρήσεών Του.

Οὐδέποτε ὁ Θεὸς τιμωρεῖ ἄνευ λόγου, ἔστω καὶ ἂν ἐκλαμβάνεσθε ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους σας ὡς τέλειος καὶ ἀναμάρτητος. Τέλειος, διὰ νὰ μὴ εἶπω τελειότατος, μόνον ὁ Θεὸς εἶναι· διὰ τοῦτο αἱ ἐνέργειαι Του εἶναι ἐστραμμένας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἵνα διὰ μέσου τῶν φυσικῶν φαινομένων, ἐκλεπτύνη τὰς ψυχὰς των καὶ τὰς ἀνωψώσῃ μέχρι τῆς τελειότητός των.

Τὰ φυσικὰ φαινόμενα ἐπιδρουν καὶ ἐπὶ τοῦ χαρακτήρος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Εἰς ὠρισμένους λαούς, ὡς παρατηρεῖτε, λόγῳ τῆς θαρείας ἀτμοσφαιράς των, οἱ ἄνθρωποι εἶναι κατηφεῖς, ψυχρότεροι εἰς τὰ αἰσθήματα, θετικώτεροι εἰς τὰς ἀποφάσεις των κλπ. Ἄλλοι πάλιν εἶναι εὐθυμότεροι, αἰσιόδοξοι (ἀπὸ ἐπιπολαιότητα μᾶλλον), εὐμετάβλητοι εἰς τὸν χαρακτήρα, συναισθηματικοὶ ἄλλ' ἄστατοι.

Τὰ φυσικὰ φαινόμενα ἐπιδρουν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων. Μὴ ἐπιχειρεῖτε νὰ τὰ κατατάξετε εἰς κατηγορίας οὔτε νὰ τὰ ἐξηγήτε, διότι ὁ κόπος σας θὰ εἶναι ἄδικος, ἐφ' ὅσον δὲν γνωρίζετε τὸν λόγον των.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 117η

Ἡ γυνὴ ὡς στήριγμα τῆς οἰκογενείας καὶ ὡς διαφθορεὺς τῆς κοινωνίας

Ἡ γυνὴ εἶναι τὸ ἕτερον ἡμῶν τοῦ ἀνδρός. Ὅταν, λοιπόν, ἡ γυνὴ ἔχῃ κατανόησιν τῆς θέσεώς της καὶ τοῦ προορισμοῦ της, γίνεται ἀξία τοῦ θείου ἔργου της.

Συμβολικῶς, ἡ Εὐὰ ἐδημιουργήθη ἐκ τοῦ πλευροῦ τοῦ Ἀδάμ· δηλαδὴ ὁ σκοπὸς της εἶναι νὰ συμπληροῖ τὰς ἐλλείψεις αὐτοῦ, ὡς ὁμοιογενὲς εἶδος. Νὰ μὴ ἀφίεται εἰς τὰς πονηρὰς διαθέσεις τοῦ Δαίμονος καὶ παραπλανηθῇ παρασύρουσα καὶ τὸν ἄνδρα, εἰς τὰ ἄδηλα σκόπη τῆς γῆϊνης ζωῆς.

Τὸ περιβάλλον τῆς γυναικὸς πρέπει νὰ εἶναι σοβαρόν, εὐχάριστον, ἀξιοπρεπές, μὲ δόσιν συναισθηματισμοῦ, διότι εὐκόλως ἡ γυνὴ παρασύρεται, ὅπως καὶ ἡ Εὐὰ ἀπὸ τὸν Ὅφιν.

“Όταν ή γυνή γνωρίζη καλῶς τὸ νόημα τῆς ἀγάπης καὶ ἐφαρμόζει αὐτὸ ἐν τῇ πράξει, γίνεται τὸ θάλασμον τοῦ πονοῦντος, ὁ ἄγγελος φύλαξ τοῦ ἀπελπισμένου, ἡ δρόσος τοῦ συγχισμένου πνεύματος, ὁ ὁδηγὸς τοῦ τυφλοῦ, ἡ καλὴ σύντροφος, ἡ φιλόστοργος μήτηρ, καὶ ἐν τέλει τὸ λαμπρὸν καὶ φωτεινὸν ἄστρον τῆς οἰκογενείας.

Ἡ γυνή ἔχει πολλὰ προσόντα, ἀρκεῖ νὰ καλλιεργῇ αὐτὰ καταλλήλως, διὰ νὰ λάμψη ὡς ὁ ἀκραιφνῆς χρυσὸς εἰς τὰ ὄμματα πάντων. Εἶναι τὸ μέτρον τῆς ἀρμονίας, ἀλλὰ καὶ τὸ βαρόμετρον τῆς οἰκογενείας. Πάσχει, ὑποφέρει ἐν μέσῳ τῶν οἰκείων τῆς, ὡς ἐπίσης χαίρει καὶ ἀγαλλιᾶται, ὅταν ὅλα κυλοῦν ἐν πλήρει τάξει καὶ ἡρεμίᾳ.

Ἡ γυνή εἶναι τὸ ἄνθος τοῦ θερμοκηπίου σας, τοῦ ὁποίου τὸ ἄρωμα εὐφραίνει τὴν ψυχὴν ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα. Εἶναι τὸ ἀπαραίτητον εἶδωλον τῆς φαντασίας σας ἐν γῆϊνῃ περιβολῇ, εἶναι ὁ λιμὴν τῆς εὐτυχίας σας, ὁ φάρος τῶν ἐλπίδων σας, εἶναι συμμέτοχος τοῦ πόνου καὶ τῆς χαρᾶς σας.

Ἡ μητέρα, ἡ ἀδελφή, ἡ σύζυγος, καὶ ἡ φίλη, ἀποτελοῦν ἐν σύμπλεγμα ἱερὸν, ποῦ ὀνομάζεται «γυνή», ἀρκεῖ νὰ ἀντιληφθῇ αὕτη τὴν ἱερότητα τοῦ χρέους τῆς.

Δὲν εἶναι ἡ γυνή, ὑπὸ οἰανδῆποτε μορφήν, δούλη ἢ ὄργανον τῶν διαθέσεων σας. Εἶναι εἰκὼν ζωῶσα καὶ ἄσμα τῆς καρδίας σας. Παρὰ τὴν ἡλικίαν τῆς ἢ τὴν ἐξαιρετον μὸρφωσίν τῆς, εἶναι ἐν παιδίον ἄβουλον καὶ ἄπειρον ἐν τῇ γῆϊνῃ ζωῇ. Ἔχει ἀνάγκην τοῦ μύθου, τῶν θωπειῶν σας, τῆς στοργῆς σας καὶ τῆς κατανοήσεώς σας.

Ἄλλοίμονον, ὅμως, ἐὰν ἡ γυνή παρασυρθῇ ἀπὸ τὸν Δαίμονα τοῦ Κακοῦ! Τότε μεταβάλλεται εἰς ἄπληστον ὄν, καλλιεργεῖ τὸν ἐγωϊσμόν τῆς, ἱκανοποιεῖ τὰς διαθέσεις τῆς μὲ ἀφάνταστον ἐνεργητικότητά, προφασίζομένη, ὅτι εἶναι ἐλευθέρω ὡς ὁ ἀνὴρ, νὰ πράττῃ κατὰ θούλησιν ὅ,τι τῆς ἀρέσκει. Τοιούτου εἶδους γυνή ἐκφεύγει ἐκ τοῦ προορισμοῦ τῆς· δὲν εἶναι πλέον ἡ ἱέρεια τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας, ἀλλὰ συνεργάτις τοῦ πονηροῦ, ὅστις καὶ τὴν καθοδηγεῖ εἰς τὰ πλέον σκοτεινὰ ἐπαγγέλματα τῆς διαφθοράς.

Διὰ τῆς ἔλξεώς τῆς ἡ γυνή καταστρέφει πᾶν τὸ ὄσιον καὶ ἱερὸν, δηλητηριάζουσα τὸ πνεῦμα τοῦ κοινωνικοῦ βίου. Ἐλκεῖ τὸ ἀνθρώπινον γένος πρὸς τὸ ἀνεπανόρθωτον. Διαλύει οἰ-

κογενείας, διαφθείρει τὴν παιδείουσιν, ἐξαπατᾷ τὸν κλῆρον, ἐξαναγκάζει τὸ θῦμα τῆς νᾶ κλέπτη, νᾶ δολοπλοκῆ, νᾶ κατασκοπεύει καὶ νᾶ ἐξαγοράζῃ συνειδήσεις.

Τοῦ ἀνδρὸς ἐν γένει ἡ ἐλευθερία εἶναι σχετική, τῆς γυναικὸς ὁμως, πρέπει νᾶ εἶναι περιορισμένη, διότι ἄβουλα ὄντα καὶ ἔλαφρά, ὡς αἱ γυναῖκες, εἶναι ἐπιρρεπῆ πρὸς τὴν καταστροφὴν τῶν πάντων. Ἡ σταθερότης τοῦ χαρακτήρος δὲν ὑφίσταται εἰς τὴν γυναῖκα· ἐν ἀπλοῦν συμβᾶν δυνατὸν νᾶ ἀλλάξῃ τὸν ροῦν τῆς ζωῆς τῆς.

Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι μέσω τῆς γυναικὸς ἔλκεσθε πρὸς τὴν ἄβυσσον. Ἐξ αἰτίας τῆς Εὐας ὁ Ἄδὰμ ἀπώλεσεν τὸν Οὐράνιον Παράδεισον.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 118η

Οἱ δοκσιόσοφοι ἡγήτορες

Δυστυχῶς, παρὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ πνεύματος, ἡ Γῆ σας εἶναι μεστὴ ἀπὸ δοκησιόσφους ἡγήτορας.

Οἱ περισσότεροι τῶν ἀνθρώπων ἔχουν τὴν γνώμην, ὅτι εἶναι ἄξιοι νᾶ ἡγούνται εἰς τὰς ὀργανώσεις, τὰς διοικητικὰς θέσεις, τὰ πανεπιστήμια καὶ εἰς τὰς κυβερνήσεις τῶν διαφόρων ἔθνων. Εἶναι ὁ αἰὼν τῶν κακῶν ἡγητόρων, τῶν δοκησιόσφων, οἱ ὅποιοι διὰ τῆς φήμης των ἀποθλέπουν εἰς τὸ νᾶ ἐπιβάλλονται, ὡς ἄξιοι τοῦ πνεύματος ἐργάται.

Βεβαίως, μετὰξὺ αὐτῶν ὑπῆρξαν καὶ ἐλάχιστοι τίμιοι καὶ εὐσυνειδητοὶ εἰς τὰς προβλέψεις καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ δικαίου. Οἷτοι ὁμως ἐγένοντο ἐμπόδια σκληρὰ καὶ ἀνεπιθύμητα εἰς τοὺς ἐγωῖστὰς καὶ δολοπλόκους, οἱ ὅποιοι δημιουργοῦν καταστάσεις ἀνωμάλους, διὰ νᾶ καταλαμβάνουν θέσεις ἐπικαίρους.

Ἡ συνεχὴς νευρικότης τῶν λαῶν τῆς Γῆς, ἀφαιρεῖ ἐξ αὐτῶν τὴν ὀρθὴν κρίσιν· παλινδρομοῦν, καὶ ἐκλέγουν ἡγήτορας ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀξίας· ἡγήτορας, οἱ ὅποιοι θεωροῦν τοὺς ἑαυτοὺς των θεοὺς καὶ ἀναντικαταστάτους. Καὶ οὕτω, οἱ λαοὶ περιπίπτουν εἰς καταστάσεις ὄλο καὶ χειροτέρας.

Τὰ μικρὰ κράτη, τὰ ὅποια ἐξαφρῶνται κατὰ ἓνα τρόπον

ἀπὸ τὴν οικονομικὴν καὶ πολιτικὴν κατάστασιν τῶν μεγάλων κρατῶν, ἐξαναγκάζονται νὰ δεσμεύωνται εἰς ξένα ἄρματα καὶ νὰ ἀκολουθοῦν πορείαν ἀντίθετον τῆς πρεπούσης.

Ἐὰν οἱ ἡγήτορες τῶν μεγάλων κρατῶν δὲν ἦσαν δοκησίσοφοι, θὰ ἠδύναντο κάλλιστα, ὡς ἄνθρωποι τοῦ κύρους, τῆς τάξεως καὶ τοῦ δικαίου, νὰ λάθουν ἀπὸ κοινοῦ ἀποφάσεις, ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῶν λαῶν τοῦ κόσμου τούτου, τῆς εἰρηνεύσεως τῶν παθῶν, τῆς εἰλικρινοῦς φιλίας καὶ συνεργασίας των, ὑπὲρ τοῦ γενικοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ.

Δυστυχῶς, ὅταν αἱ διάφοροι Κυβερνήσεις εὐρίσκονται εἰς χεῖρας τῶν δοκησισόφων, ποῖον ὄφελος ἐξ αὐτῶν ἀναμένετε; Εἶναι ἀδύνατον, ἡγήτορες δοκησίσοφοι νὰ ἀντιλαμβάνωνται τὰς ἀνάγκας τοῦ λαοῦ των. Ὑπόσχονται τὰ πάντα καὶ οὐδὲν ἐκτελοῦν, ἐφ' ὅσον οἱ ἴδιοι διάγουν θίον μεγαλοπρεπῆ καὶ οὐδεμίαν ἀνάγκην ἔχουν ἐξ οὐδενός.

Ὅταν οἱ λαοὶ παρεκτραποῦν καὶ δὲν λογικεύονται, τοιοῦτοι ἡγήτορες εἶναι ἀξιοὶ των. Ὑπάρχουν, ὁμῶς, καὶ ἀδελφοί σας, οἱ ὅποιοι, εὐρισκόμενοι εἰς τὴν νομιμότητα καὶ τὴν ὀρθὴν ὁδόν, ὑποφέρουν ἐκ τῆς καταστάσεως ἀδικαιολογίως. Οὗτοι, μὴ μεμψιμοιοῦν, διὰ τὴν μοῖραν των, ὡς λέγουν. Ἄς στρέψουν τὸ βλέμμα των πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἄς ἐπικαλεσθῶν τὴν βοήθειαν τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσουν. Βεβαίως, οἱ τελευταῖοι οὗτοι εἰς οὐδὲν ἔπταιξαν· δοκιμάζονται ὁμῶς εἰς τὴν ἀντοχὴν των, ἵνα ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ λάθουν τὴν ἀμοιβὴν των ἐξ Οὐρανοῦ.

Ρίψατε ἐν βλέμμα ἀνά τὸν κόσμον, ἵνα πεισθῆτε ἀπὸ τοίους τὰ διάφορα κράτη διοικοῦνται, καὶ ἔάν πράγματι οἱ λαοὶ των εἶναι εὐχαριστημένοι ἐκ τοῦ τρόπου τῆς διοικήσεώς των. Μὴ κρίνετε ἐπιφανειάκᾳ, οὔτε μὲ προκατάληψιν, διὰ νὰ ἐπιτύχετε ὀρθὴν κρίσιν.

Σήμερον οἱ δοκησίσοφοι εὐδοκιμοῦν εἰς θάρος τῆς ὀλόγητος τῶν λαῶν. Καὶ τὸ δυσάρεστον εἶναι, ὅτι οἱ λαοὶ δὲν ἀντιλαμβάνονται, ὅποιαν καταστροφὴν ἐπιφέρουν οὗτοι εἰς τὰς κοινωνίας τῶν ἔθνῶν.

Οἱ δοκησίσοφοι ἡγήτορες οὐδέποτε λέγουν τὴν ἀλήθειαν. Ζοῦν ἐντὸς τοῦ σκοτός· καὶ εἰς τὸ σκοτός δὲν δύνανται νὰ διακρίνουν τὸ ὀρθόν. Διὰ τοῦτο συνεχῶς ψεύδονται, διὰ νὰ καλύψουν τὰ ψεύδη τῶν ψευδολογιῶν των.

Ἡ ἐκμετάλλευσις τῆς ἀνθρωπίνου ἐνεργείας

Ὁ κάθε ἄνθρωπος, ὡς θεῖος μηχανισμός, ἔχει τὰς ἐνεργείας του. Δηλαδή, δύναται νὰ ἀποδώσῃ εἰς οἰονδήποτε κλάδον τῆς ἐργασίας, ἀρκεῖ ὁ ἐργαζόμενος νὰ ἔχῃ διάθεσιν, θέλησιν καὶ ἐπιβολήν. Τοῦτο, ὅμως, δὲν σημαίνει, ὅτι ὁ κάθε ἄνθρωπος ἀπολαμβάνει ἐπαξίως τὰς καταναλωθείσας ἐνεργείας τῶν δυνάμεών του.

Ὑποδουλώνονται οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν ἄνθρωπον τῆς πλεονεξίας, ὅστις ἐκμεταλλεύεται τοὺς συναθρώπους του κατὰ δύο τρόπους.

Κατὰ τὸν τρόπον τὸν συνειδητόν, ὅποτε οἱ ἄνθρωποι του ἀμείβονται καλῶς καὶ ἐκτιμοῦν τὴν διοίκησιν, ὡς μέσον προστασίας τῆς ζωῆς των. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἡ διοίκησις ἀπολαμβάνει καρποὺς ἐπωφελεῖς, δηλαδή δὲν ζημιούται, ἀλλὰ ἐναποθηκεύει περισσότερα ἀγαθὰ, ἀπὸ τοὺς συντηροῦντας αὐτὴν ὑπαλλήλους ἢ ἐργάτας τῆς. Ἡ διοίκησις ἐκμεταλλεύεται λογικῶς τοὺς ἀνθρώπους τῆς· δὲν τοὺς στερεῖ τὰ πρέποντα καὶ τοὺς συνδράμει εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις τῆς ζωῆς των, αὐξάνουσα τὸν ζῆλον αὐτῶν πρὸς τὴν ἐργασίαν των.

Ὑπάρχει καὶ ὁ ἀσυνειδητος τρόπος τοῦ ἀνθρώπου, νὰ ἐκμεταλλεύεται τὸν συνάνθρωπόν του, κατὰ τὸν πλέον αἰσχροὺν καὶ κακοῆθῃ τρόπον. Ἀπομυζᾷ τὰς καταναλωθείσας ἐνεργείας του, δίδουσα εἰς τὸν ἐργαζόμενον ὡς ἀμοιβὴν τὸ πενιχροὺν πινάκιον φακῆς.

Ὅπως ὁ ἄνθρωπος ὅστις φαίνεται προνομιοῦχος ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὰς ἐνεργείας τῶν συναθρώπων του, οὕτω καὶ οἱ κρατικοὶ μηχανισμοί, ὡς κακὸς ἐργοδότης, ἐξασφαλίζουν εἰς τὸν ἄνθρωπον μίαν θέσιν πρὸς συντήρησίν του, ἀδιαφοροῦντες ὅμως, ἐὰν οὗτος εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἱκανοποιημένος ἐκ τῆς οἰκονομικῆς καὶ ἠθικῆς πλευρᾶς του.

Ὅλα τὰ μεγάλα τεχνικὰ ἔργα, οἱ καλλωπισμοὶ τῶν πόλεων, τὰ κοινωφελῆ ἰδρύματα, αἱ βιομηχανίαι, τὰ ἐργοστάσια κ.τ.λ., εἴτε εἶναι κυβερνητικὰ εἴτε ἰδιωτικὰ, ἀποδίδουν, μὲ καλὴν ὀργάνωσιν, εἰς θάρος πάντοτε τῶν ἀδελφῶν σας. Τὸ κέρδος ἀποκτᾶται μόνον ὅταν οἱ πολλοὶ ἐργάζονται διὰ τοὺς

ὀλίγους. Καταναλίσκουν οἱ ἄνθρωποι τὰς ἐνεργείας των καὶ ἐνίοτε τὴν ζωὴν των, χάριν τοῦ εὐκόλου πλουτισμοῦ τῶν ἐκμεταλλευομένων αὐτούς.

Αἱ τράπεζαι παρουσιάζονται ὡς εὐεργετοῦσαι τὸ σύνολον εἰς τὰς συναλλαγὰς των καὶ ὁμως, αὐταὶ ἀπομυζοῦν κατ' ἄλλον τρόπον τοὺς ἀφελεῖς. Ἐνῶ ἀσφαλίζουν τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ἐκμεταλλεύονται κατὰ τρόπον τοκογλυφικόν. Ἀποκτοῦν κύρος, διὰ τοῦ συσσωρευμένου χρήματος, καὶ ἐπιβάλλουν ὄρους ἀγρίας ἐκμεταλλεύσεως. Ἐάν τοῦτο δὲν ἐγένετο, δὲν θὰ ἀπέκτων τὸσαύτην ἰσχύν καὶ πλοῦτον.

Αἱ τράπεζαι εἶναι, ἐκ τῶν ἰδρυμάτων, τὰ πλέον αἰσχροῦ καὶ θδελυρὰ ὀργανωμένα μέσα πρὸς ἐκμετάλλευσιν τῆς κοινωνίας. Ἡδύναντο νὰ εἶναι κοινωφελῆ ἰδρύματα· δυστυχῶς εἶναι ἀρπακτικὰ ὄρνεα, τὰ ὁποῖα θωπεύουν τὸν πελάτην, διὰ νὰ τὸν ληστεύσουν, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ. Ἴδου, πῶς ἀντιχριστιανικῶς ἐνεργοῦντες οἱ ὀλίγοι, ἐκμεταλλεύονται τοὺς πολλούς, εἰς θάρος τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ πνεύματος καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Ὁ κόπος καὶ ὁ μόχθος τοῦ ἐργαζομένου πρέπει νὰ ἀμείβεται ἰσαξίως, ὥστε ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐνεργείας του νὰ ἀποτιμᾶται ἀπὸ τὸν ἐργοδότην εἰς κέρδος λογικόν, ἵνα οὗτος ἐκ τῆς καταναλώσεως νὰ ἀμείβεται δεόντως. Ἡ ἀπληστία, ὁμως, τῶν ἀνθρώπων εἶναι τὸσαύτη, ὥστε νὰ μὴ σκέπτονται λογικῶς καὶ νὰ ἐκμεταλλεύεται ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ὡς πολέμοι ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 120ῆ

Ἡ Παραψυχολογία παρερμηνεῦει τὸν Πνευματισμὸν

Ἴδου μία πομπώδης λέξις χωρὶς ἔννοιαν, ἡ καλλίτερον εἰπεῖν, λέξις ἡ ὁποία δημιουργεῖ σύγχισιν εἰς τὴν ὅλην ὑπόθεσιν τοῦ Πνευματισμοῦ.

Οὐδεὶς ἐκ τῶν πραγματικῶν πνευματιστῶν, εἶναι δυνατόν νὰ παραδεχθῆ τὴν «παραψυχολογίαν» ὡς κατάλληλον ἔν-

νοιαν τῆς ἀναζητουμένης ἀληθείας. Ὅσοι ἐκ τῶν πιστῶν εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον, καλῆ τῇ πίστει ἀναφέρουν τὴν «Παραψυχολογίαν» ὡς μέσον ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης, εἶναι πολὺ ἀφελεῖς, ἐὰν ὄχι ἀνόητοι, διότι παραπαίουσι εἰς τὸ σκότος τῆς ἀμαθείας.

Ἐπειδὴ σήμερον οἱ ὄπαδοί τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου ὄλο καὶ αὐξάνονται περισσότερον (χωρὶς τοῦτο νὰ σημαίνει, ὅτι ὄλοιοι οὗτοι εἶναι καλῶς κατατοπισμένοι), οἱ ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι ἀντελήφθησαν τὸ ἰσχυρὸν τοῦτο ρεῦμα τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν Πνευματισμὸν, καὶ μὴ παραδεχόμενοι ἐντελῶς τὴν ἀψηλάφητον ταύτην ἀλήθειαν τῶν ἀοράτων πνευμάτων, ἐπενόησαν τὴν λέξιν «Παραψυχολογία», ἵνα διὰ τῆς συνεχοῦς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης ἀνακαλύψουν τὸν μηχανισμὸν τοῦ Πνευματισμοῦ, διὰ νὰ ἀναλάβουν μελλοντικῶς οὗτοι εἰς χεῖρας τῶν τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ θείου τούτου δώρου πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

Οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει ἡ ἄπιστος ἐπιστήμη μετὰ τοῦ Πνευματισμοῦ. Ὁ Πνευματισμὸς εἶναι εἰς θέσιν νὰ φωτίσῃ τὸν σκοτεινὸν ἐγκέφαλον τῆς ἐπιστήμης καὶ νὰ ἀποδείξῃ εἰς αὐτὴν, ὅτι ὁ Ἄορατος Κόσμος εἶναι ἐνέργεια, ἡ ὁποία ἐπιδρᾷ ἐπὶ ὅλης τῆς Δημιουργίας.

Μὴ νομίζουσι οἱ ἀπαιδευτοὶ σοφοὶ σας, ὅτι διὰ τῆς «Παραψυχολογίας» ψηλαφίζουσι τὸ ἀνεξήγητον εἰς τὴν ἀντιληψίν των θαῦμα τοῦ Οὐρανοῦ. Θὰ γίνουσι περίγελοι. Τὴν λέξιν ταύτην «Παραψυχολογία» ἄς τὴν μεταχειρισθῶσι εἰς τὰς ἀνοήτους ἐκθέσεις των οἱ ὑλισταί, οἱ ὁποῖοι δημιουργοῦν καταστάσεις παρερμηνεύοντας τὸν Πνευματισμὸν.

Ὁ Πνευματισμὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην τῆς «Παραψυχολογίας» διὰ νὰ ἐκφέρῃ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ἡ ἐπιστήμη καὶ ὄλοιοι σοφοὶ σας ὁμοῦ, ἔχουσι τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην τοῦ Πνευματισμοῦ, διὰ νὰ φωτισθῶσι καὶ ἀντιληφθῶσι τὰ τεράστια σφάλματά των ὡς ἄνθρωποι καὶ ὡς ὄντοτες ἐνὸς ἀγνώστου εἰς αὐτοὺς Κόσμου.

«Παραψυχολογία» σημαίνει: Παραπλανῶμαι καὶ παρερμηνεύω τὰς ἐκ τῆς ψυχῆς ἀντλουμένας ἐκδηλώσεις.

Δυστυχῶς, ὁ ἄνθρωπος διὰ τοῦ συρμοῦ πιθικίζει, οὐχὶ μόνον εἰς τὸ ἔνδυμα καὶ τοὺς τρόπους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ψιττά-

κισιν τῶν λέξεων, χωρίς νά ἐγκύπτη εἰς τήν μελέτην τῆς Οὐρανόφωτισεως.

Εἶναι λυπηρόν, ἄνθρωποι τῆς γνώσεως νά ἀπορρίπτουν ἀβασανίστως τὰς Οὐρανίας ἐννοίας, συμβουλὰς, ὁδηγίας καί διδασκαλίας τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, χάρις εἰς τήν σταθεράν ἐπιμονήν τοῦ ἐγώϊσμοῦ των. Ὁ ἐγώϊσμός οὗτος θά γίνη ὁ τάφος των.

Αὕτη αὕτη εἶναι ἡ αὐτοτιμωρία τῶν ἀμετανοήτων. Εὐχόμεαι ὅπως ἀντιληφθοῦν τὰ σφάλματά των καί συμμορφωθοῦν μέ τὰς θείας ρήσεις τοῦ Οὐρανοῦ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 121η

Τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς Ἀνθρωπότητος

Ὅταν ὁμιλήτε περὶ μεγάλων προβλημάτων τῆς ἀνθρωπότητος, σκέπτεσθε, πῶς εἶναι δυνατόν νά λυθοῦν, καθ' ἣν στιγμήν εἶναι τόσοσ περίπλοκα καί δυσχερῆ! Καί ὅμως, τὰ προβλήματα ταῦτα εἶναι τὰ ἀπλούστερα πάντων· λύονται ἄμεσα, ἄρκει νά ὑπάρξη καλή θέλησις, κατανόησις καί εὐλικρίνεια, ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων.

Ὁ ἄνθρωπος, ὡς μεμονωμένον ἄτομον, ἔχει τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς του, τὰ ὁποῖα πολλάκις εἶναι πολύ δυσκολώτερα καί δυσχερέστερα, ἀπὸ ὅ,τι φαίνονται τὰ τῆς ἀνθρωπότητος προβλήματα.

Ὅταν τὰ διάφορα Κράτη δέν συμφωνοῦν μεταξύ των, διὰ νά διεκπεραιώσουν τὰ προβλήματά των, τοῦτο σημαίνει κακόβουλον ἐνέργειαν ἐκ μέρους των. Τὸ ἐν Κράτος προσπαθεῖ νά ἐμπαίξῃ τὸ ἄλλο· διὰ τοῦτο δέν δύναται νά ὑπάρξη μεταξύ των εὐλικρινῆς συμφωνία καί ἀνθρώπινος συνεργασία.

Ὅλοι, μηδενὸς ἐξαιρουμένου, ἀπὸ τοῦ ἀτόμου μέχρι τοῦ ἔθνους, καλλιεργεῖτε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως τῆς ἀτομικῆς περιουσίας καί δέν σκέπτεσθε, ὡς ἄβουλοι, ὅτι τίποτε δέν σᾶς ἀνήκει εἰς τὸν κόσμον τῆς ὕλης.

Ὁ φοιτητής, ὅστις σπουδάζει εἰς τὸ πανεπιστήμιον, δέν ἔχει τὸ δικαίωμα, τὰ ἐργαστήρια τοῦ πανεπιστημίου ἢ τὰς βιβλιοθήκας, νά τὰς θεωρῇ ὡς ἀτομικά τοῦ κτήματός. Αὐριον

θα ἀποφοιτήσῃ ἐκ τοῦ πανεπιστημίου καὶ ἄλλοι συνάδελφοί του θα καταλάβουν τὴν θέσιν του. Οὕτω καὶ ἡ Γῆ εἰς οὐδένα ἀνήκει, παρὰ μόνον εἰς τὸν Δημιουργόν. "Ὅλοι εἶσθε προσωρινοὶ εἰς τὸν ὑλικὸν Κόσμον καὶ ἐδῶ δοκιμάζεται ἡ ἀντοχὴ σας πρὸς τὴν γῆϊνον ἔλξιν.

Ὅμιλοῦντες περὶ μεγάλων προβλημάτων, ἀφορώντων τὴν ὁλότητα τῶν πληθυσμῶν, δὲν ἀντιλαμβάνεσθε, ὅτι τοιαῦτα προβλήματα δὲν ὑφίστανται, ἀλλὰ δημιουργοῦνται ἀπὸ κακὰς ἐμπνεύσεις, αἱ ὁποῖαι ὑποκινοῦν τὰς μονάδας εἰς ἐξέγερσιν. "Ὅταν δὲν διοικῆσθε ἀπὸ σώφρονος ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἀπὸ Δαίμονας ἐνσωματωθέντας εἰς ἀνθρώπους, ἐπόμενον εἶναι αἱ πολιτικαὶ καταστάσεις τοῦ κόσμου σας νὰ περιπλέκονται καὶ νὰ μὴ εὐρίσκετε κατάλληλον διέξοδον.

Εἶναι πράγματι λυπηρὸν, διὰ τὸν ἄνθρωπον, νὰ ἀποκτᾷ διὰ τῆς ἐνεργητικότητός του ἐπίπεδον ἀνωτέρας μορφώσεως καὶ νὰ μὴ κατανοῇ, ποῖον εἶναι τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον πόρισμα τῆς ζωῆς του. Ἴδού, διατί ἡ φῶτισις τοῦ Οὐρανοῦ κατέρχεται ὡς ἀρωγὸς τῶν ἀδυναμιῶν σας καὶ ὁδηγὸς τῶν τυφλῶν παθῶν σας.

Τὰ μεγάλα προβλήματα καταλήγουν εἰς ἀκάρπους λέξεις, ἀκριβῶς διότι εἶναι ἀπλούστατα, εὐκολονόητα καὶ παιδαριώδη. Διὰ νὰ μὴ φανοῦν ὡς ἔχουν, περιπλέκουν αὐτὰ κατὰ σατανικὸν τρόπον, ὥστε νὰ εὐρίσκονται ὅλοι οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἐντὸς σκοτεινοῦ λαθυρίθου, ἄνευ βοήθειάς πρὸς ἀναζήτησιν ἐξόδου, με στάσιμον ἀποτέλεσμα.

Τὰ μεγάλα προβλήματα ἔχουν ἀνάγκην ἀποφασιστικότητος, δικαίας κρίσεως, κατανοήσεως, καὶ πρὸ παντὸς καλῆς θελήσεως.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 122α

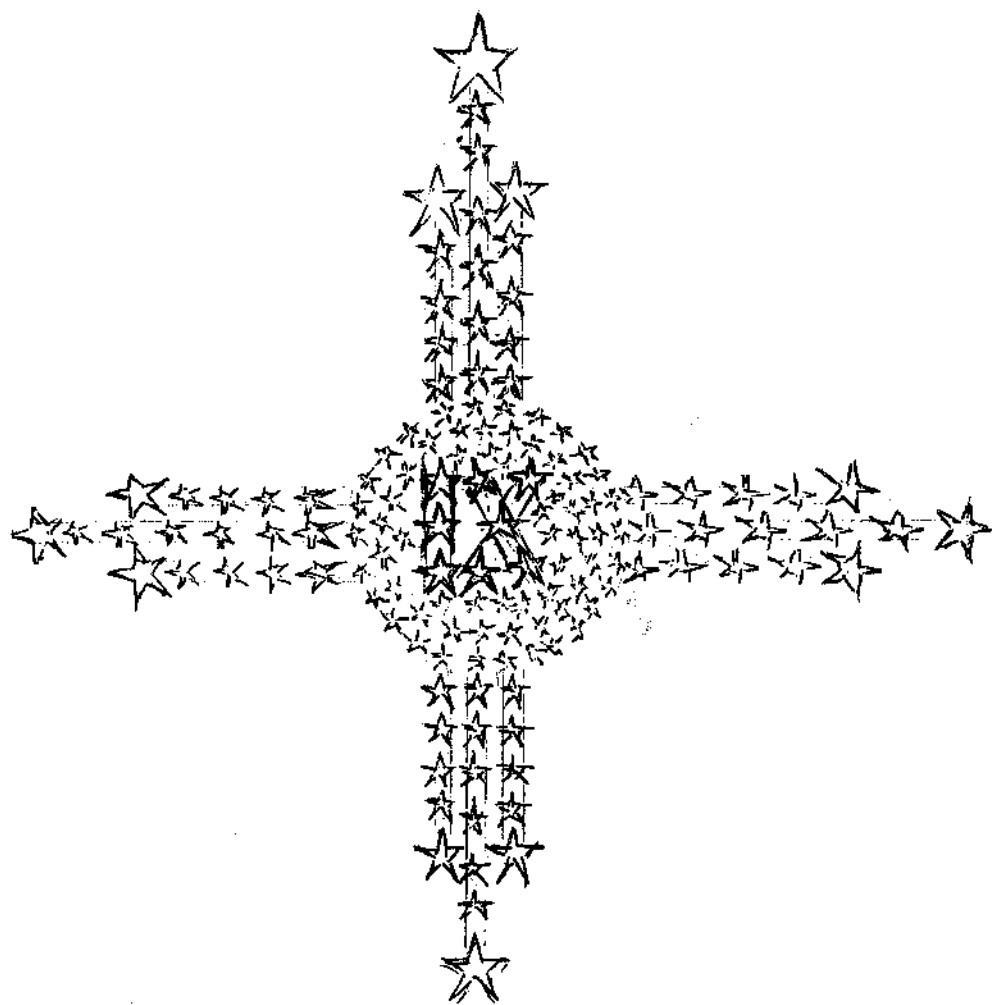
Μετεμψύχωσις ἢ μετάβασις τῆς ψυχῆς ἀπὸ ἓν σῶμα εἰς ἄλλο

Τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως «Μετεμψύχωσις» ἀναφέρει ὁ Πλάτων, ἀλλ' αὕτη δὲν εἶναι ὀρθὴ κατὰ τὸν τρόπον τὸν ὁποῖον τὴν διατυπώνει.

Ὁ Σωκράτης οὐδέποτε ἀπεφάνθη ἐπ' αὐτῆς τῆς λέξεως.

Τὸ Λύκειον ἐβόων
Ἐγγάδα Ἀγροῦντος

ὡς παρουσιάζει ὁ Πλάτων τὸν Διδάσκαλον νὰ ἀναλύῃ τὴν ἐννοίαν τῆς «μετεμψυχώσεως». Μόνον διὰ τῆς μεταφορικῆς ἐννοίας ἐξηγεῖται. Δηλαδή, ἐάν ὁ ἄνθρωπος, περὶ οὗ ὁ λόγος γίνεται, ἦτο εἰς τὴν γήϊνον ζωὴν του εὐσεβῆς ἀλλ' ὀκνηρός, ἐπιπερὶχόμενος συμπληροῖ τὸ κενὸν τοῦτο διὰ τῆς ἐνεργητικότητος του ὡς ἡ μέλισσα. Ἐάν ἦτο δειλός, ἐνσαρκούμενος, ἀντικαθιστᾷ τὴν δειλίαν του διὰ τοῦ θάρρους, ὡς ὁ λέων. Ἐάν τοῦ ἔλλειπεν ἡ ὕπομονή καὶ ἐπιμονή, ἀντικαθιστᾷ τὸ κενὸν τοῦτο διὰ τῆς ὕπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς τοῦ μύρμηκος κ.ο.κ.

Μετεμψύχωσις, σημαίνει, κατὰ τὴν κυριολεξίαν τῆς λέξεως, μετάθασιν τῆς ψυχῆς ἀπὸ ἓν σῶμα εἰς ἄλλο. Δηλαδή, ἡ ψυχὴ ἑνὸς ὄντος ἀποχωροῦσα ἐκ τοῦ σώματός της, δὲν ἀνέρχεται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ἀλλὰ ἐνσωματοῦται εἰς ἄλλο σῶμα τοῦ ἰδίου εἴδους. Ἦτοι, ἀπὸ τὸ δεύτερον σῶμα ἀποδημεῖ ἡ ψυχὴ καὶ καταλαμβάνει τὸ σῶμα τοῦτο ἢ ψυχοπνευματικὴ ὄντοτης τοῦ πρώτου σώματος. Πάντα ταῦτα ἔχουν τὸν λόγον των.

Ἄρα, μετεμψύχωσις ἢ μετάθασις τῆς ψυχῆς (πνεῦμα) ἀπὸ ἓν σῶμα εἰς τὸ ἄλλο, εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτό. Τὰ φαινόμενα ταῦτα εἶναι σπανιώτατα καὶ δὲν ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν μετενσάρκωσιν, ἢ ὅποια φέρει τὴν ψυχοπνευματικὴν ὄντοτητα ἐξ Οὐρανοῦ καὶ τὴν ἐνσαρκώνει εἰς τὴν Γῆν.

Πολλάκις ὁ Πνευματικὸς Κόσμος ἐτόνισεν, ὅτι ὁ μῦθος περικλείει εἰς τὸ βάθος του τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὅποιαν σεῖς οἱ γῆϊνοὶ ἐξηγεῖτε κατὰ τὴν ἀντίληψίν σας, χωρὶς νὰ ἐπιτυγχάνατε τὸ πραγματικὸν νόημα τοῦ μύθου.

Πολλοὶ ἐκ τῶν συγγραφέων τῶν περασμένων αἰώνων, ἐπενόησαν τὴν ἀλήθειαν ταύτην καὶ εἰς τὰ μυθιστορηματῶν ἀναφέρουν περιπτώσεις μεταβάσεως τῆς ψυχῆς ἀπὸ ἓν σῶμα εἰς ἄλλο. Τὰ μυθιστορηματῶν ταῦτα ἔλκουν τοὺς ἀναγνώστας των, διότι ἓν εἶδει μύθου τοὺς παρουσιάζουν περιπτώσεις, πού ὁ κοινὸς νοῦς δὲν τὰς πιστεύει, καὶ ὁμως τὰς ἀναζητεῖ ὡς παραστάσεις εὐχαρίστους εἰς τὸ πνεῦμα των.

Ἡ ἐπιστήμη δὲν ἠσχολήθη μὲ τὰ φαινόμενα ταῦτα, διότι τὰ θεωρεῖ ἀνεξήγητα καὶ μυθώδη! Θὰ τὰ παραδεχθῆ ὅλα, σὺν τῷ χρόνῳ, καὶ θὰ ἀντιληφθῆ, ὅτι πάντα ταῦτα δὲν ὑπάγονται εἰς τὸν ἔλεγχον αὐτῆς, ἀλλὰ μιᾶς ἄλλης δυνάμεως,

που ονομάζεται «ἡ ἐπιστήμη τῶν ἐπιστημῶν», ἴτοι ὁ Πνευματισμός.

Ἐκ τῶν πανεπιστημίων δύνανται νὰ ἐξέλθουν ἱατροί, νομικοί, μηχανικοί, χημικοί κλπ., οὐχὶ ὅμως καὶ μεσάζοντα ὀλοκῆς. Τὰ μεσάζοντα, ὅταν εὐρίσκονται εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς των, δύνανται νὰ συμβουλευσοῦν καὶ καθοδηγήσουν ὄλους τοὺς ἐπιστήμονας. Οὐδεὶς ὅμως ἐκ τῶν ἐπιστημόνων δύνανται νὰ φωτίσῃ τὸ ἄξιον, εἰς χάριτας θείας, μεσάζον.

Ἄλλη περίπτωσις μετεμψυχώσεως, τὴν ὁποίαν σεῖς οἱ ἄνθρωποι τῶν γηϊνῶν γνώσεων ὀνομάζετε «διπλῆν προσωπικότητα», εἶναι ἡ ἐξῆς: Διὰ νὰ συναισθανθοῦν οἱ γονεῖς, διὰ τῆς ἀπωλείας τοῦ τέκνου των, καὶ τὸ δράμα τῶν ἄλλων συνανθρώπων των εἰς ἑαυτοῦς, ἀποδημεῖ τὸ τέκνον των, ἀλλὰ ἡ ψυχοπνευματικὴ του ὄντοτης δὲν ἀνέρχεται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ἀλλ' ἀπ' εὐθείας μεταβαίνει εἰς ἄλλο σῶμα, τὸ ὅποιον ζῆ ἐν τῇ γηϊνῇ ζωῇ. Οὕτω τὸ σῶμα τοῦτο ἐμπεριέχει, ἢ μᾶλλον φιλοξενεῖ δύο ὄντοτητας, αἱ ὁποῖαι ἐναλλάξ ὑπερισχύουν.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ἔχῃ διπλῆν προσωπικότητα, ἀλλὰ δύο αὐτοτελεῖς προσωπικότητας ὑπὸ τὸ αὐτὸ ἔνδυμα (σῶμα). Ἐκ τῆς περιπτώσεως ταύτης τί ἔχει ἀνακαλύψει ἡ ἐπιστήμη σας; Πλανᾶται ἐντὸς τοῦ λαθυρίνου καὶ διὰ νὰ μὴ γελοιοποιηθῆ, δίδει ἀνοήτους ἐξηγήσεις καὶ δημιουργεῖ λέξεις ἀνεῦ σημασίας. Καὶ αὐτὴ ἡ περίπτωσις ἔχει τὴν δικαίαν ἐξήγησίν της. Τίποτε δὲν γίνεται ἀνεῦ λόγου.

Εἶναι δυνατόν, μετὰ ἐλάχιστον χρόνον, ἢ μία ἐκ τῶν δύο ψυχῶν (πνευμάτων) νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σῶμα, ὥστε ἡ ἄλλη νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἀνεσιν τοῦ οἴκου της.

Τὸ θέμα τοῦτο εἶναι πλουσιώτατον εἰς περιπτώσεις καὶ θίγει πολλὰ ἄγνωστα σημεῖα τῆς γνώσεώς σας, τὰ ὁποῖα πρὸς τὸ παρὸν δὲν σᾶς ἐνδιαφέρουν. Σκοπός μου ἦτο νὰ σᾶς διδάξω τί εἶναι μετεμψύχωσις ἢ μετάθασις μιᾶς ψυχῆς (πνεύμα) ἀπὸ ἑν σῶμα εἰς ἄλλο.

Ἡ πλεονεξία γίνεται φράγμα τῆς ἀρετῆς

Ἡ πλεονεξία εἶναι πάθος τῆς πνευματικῆς διαστροφῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ πλεονέκτης οὐδὲν ἄλλο σκέπτεται, εἰμὴ πῶς νὰ πληρώσῃ, διὰ τῶν συνεχῶν ἐπιθυμιῶν του, τὸν ἄπατον πίθον τῆς κενοδοξίας του, ὃ ὁποῖος οὐδέποτε εἶναι δυνατόν νὰ πληρωθῇ. Διὰ τοῦτο, ὁ πλεονέκτης γίνεται φράγμα τῆς ἀρετῆς.

Οὐδέποτε ὁ πλεονέκτης παραδέχεται, ὅτι εἶναι πλεονέκτης. Δικαιολογεῖ τὰς πράξεις του κατὰ πολὺ περίεργον τρόπον παρουσιάζει τὸ ἐλάττωμά του τοῦτο ὡς ἀνάγκη τῆς ζωῆς, ἐνῶ εὐκολώτατα κατακρίνει τοὺς συναθρώπους του ὡς πλεονέκτας, χωρὶς οὗτοι νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὸ σημεῖον, ποῦ ὁ ἴδιος εὐρίσκεται.

Ἡ πλεονεξία οὐδέποτε ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἔχοντα τὸ πάθος τοῦτο, νὰ σκέπτεται ὀρθῶς. Καὶ ἐὰν κατὰ σύμπτωσιν ὁ πλεονέκτης ὁμιλῇ λογικώτατα, εἰς τὴν πράξιν πράττει τὰ ἀντίθετα τῶν ὄσων λέγει.

Ἡ πλεονεξία ὑπάγεται εἰς ἓνα ἐκ τῶν πολλῶν κλάδων τῆς κακίας. Δηλαδή, χωρὶς νὰ εἶναι ὁ πλεονέκτης κακός, εὐκόλως μεταβάλλεται εἰς κακόν, ὅταν εὐρη ἐμπόδια εἰς τὴν ὁδόν του, ὥστε νὰ μὴ δύναται οὔτε νὰ πλησιάσῃ τὴν ἀρετὴν.

Ὁ πλεονέκτης κατ' ἀρχὰς ἀκολουθεῖ τὴν ἀτραπὸν τῆς μυστικῆς αὐτοῦ ἀρεσκείας, ἢ ὁποῖα τὸν ὀδηγεῖ εἰς τὴν λεωφόρον τοῦ κακοῦ, ὅπου ἐκχέονται ἡ συκοφαντία, ὁ φθόνος, τὸ ψεῦδος, ἡ ἰδιοτέλεια, ἡ ἐκδίκησις καὶ ἄλλοι πολλοὶ παραπτώματα τῆς κακίας. "Ὅταν, λοιπόν, ὁ πλεονέκτης εὐρεθῇ ἐντὸς τοῦ μεγάλου ρεύματος, τοῦ εἶναι εὐκόλον ἀπὸ τὸν ἓνα παραπτώματι νὰ εἰσχωρῇ εἰς τὸν ἄλλον. Καὶ ἀπὸ πλεονέκτης νὰ γίνῃ καὶ ψεύτης, συκοφάντης, ἐκδικητής, φθονερός, κακοήθης κ.τ.λ.

Πάντα ταῦτα, τὰ σοβαρὰ ἐμπόδια τοῦ πλεονέκτου, τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν ἀρετὴν. Ἄλλ' ὅταν εἶναι πονηρὸς ὁ πλεονέκτης, μὲ τὴν προσωπίδα τῆς ἀρετῆς, ἐμπαίζει καὶ ἀπατᾷ τοὺς συναθρώπους του, μέχρις ὅτου οὗτοι ἀντιληφθοῦν ὅτι ἐξηπατήθησαν. Ἡ ἀναγνώρισις αὐτῆ ἀπαιτεῖ λεπτοτάτην

ἀντίληψιν ἐπὶ τοῦ ἤθους καὶ τοῦ τρόπου τῆς ὁμιλίας τοῦ πλεονέκτου. Ὅταν ἡ πονηρία του εἶναι πολὺ ἀνεπτυγμένη, δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ τὸν ἀναγνωρίσετε, διότι ὑποκρίνεται ἄριστα καὶ δυνατὸν νὰ σᾶς πείσῃ, ὅτι εἶναι φίλος τῆς ἀρετῆς, χωρὶς ποτὲ νὰ ἔχη γνωρίσῃ τὸ πρόσωπον αὐτῆς καὶ τί αὐτὴ πρεσβεύει ἐν τῇ κοινωνικῇ ζωῇ.

Βλέπετε καὶ μόνοι σας, ὁ Δαίμων τοῦ Κακοῦ ὑπὸ ποίας μορφᾶς παρουσιάζεται εἰς τὴν ὁδὸν σας, ἢ ὑπὸ πόσας μορφᾶς τὸν ἀκολουθοῦν οἱ συνάνθρωποί σας, ὅταν δὲν ἔχουν ἰσχυρὰν θέλησιν καὶ δὲν γνωρίζουν τί θὰ εἰπῇ αὐτοῦ - ἔλεγχος, διὰ νὰ ἀποφεύγουν νὰ περιπίπτουν εἰς τὰ δίκτυα τῆς πολυσυνθέτου κακίας.

Ἡ πλεονεξία, ὡς πρᾶξις, φαίνεται εἰς τὰ ὄμματα τῶν πολλῶν ὡς μικρὸν ἐλάττωμα, ἀνυπολόγιστον. Καὶ δὲν σκέπτονται, ὅτι ἐκ τοῦ σπινθήρος μεταδίδονται αἱ μεγάλαι καὶ καταστρεπτικαὶ πυρκαϊαί.

Πράγματι, ἡ πλεονεξία γίνεται φράγμα τῆς ἀρετῆς, διότι ὁ πλεονέκτης δὲν ἔχει ἐστραμμένους τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὴν ἀρετὴν, ἀλλὰ πῶς νὰ ἀποκτήσῃ περισσότερα ἐκ τῶν ὧσων ἔχει· καὶ ἐὰν εἶναι δυνατὸν, νὰ ἀποκτήσῃ καὶ τὰ ὀλίγα, ποὺ ἔχουν οἱ ἀδελφοὶ του, ἀλλὰ δὲν ἔχει οὗτος.

Ὁ πλεονέκτης κατεργάζεται τὰς ἐπιστήμας τοῦ κακοῦ, μόνον πρὸς ἴδιόν του ὄφελος.

Εἶναι καλὸν νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι ἡ πλεονεξία, μακρὰν τῆς ἀρετῆς, ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ σκότος τῆς ἀμαθείας.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 124η

Οἱ Ἴνδοι διδάσκαλοι καὶ ἡ κατήχησις των

Δὲν ὑφίσταται ἀμφιβολία, ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν διανοουμένων τῆς Δύσεως διερωτῶνται: «Οἱ μεγάλοι διδάσκαλοι τῶν Ἰνδιῶν, πράγματι εὐρίσκονται εἰς τὸ ὕψος τῶν διδασκαλιῶν των; Καὶ τί δύναται νὰ προκύψῃ ἐξ αὐτῶν ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος;».

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, εἶμαι ἐγὼ ὁ ἐνδεδειγμένος ἀπὸ

τὸν Κύριον, νὰ ἀπαντήσω, ἵνα σὰς κατατοπίσω, τί οὔτοι πρεσβεύουν.

Ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, δηλαδή, πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Μωϋσέως καὶ πολλῶν ἄλλων προφητῶν, τὸ λίκνον — δύναμαι νὰ εἶπω μετὰ θεβαιότητος — τῆς ἀκριβοῦς μονοθεϊκῆς θρησκείας, ὑπῆρξαν αἱ Ἰνδίαί.

Δὲν εἶχον ἀκόμη ἐμφανισθῆ εἰς τὴν χώραν ταύτην διδάσκαλοι ἰσάξιοι τῶν μετέπειτα ἐμφανισθέντων. Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου, καὶ διὰ νὰ με ἐνοήσετε καλλίτερον, αἰῶνας πρὸ τῶν μεγάλων βίβλικῶν καταστροφῶν, ὅταν ἀκόμη οἱ ἰθαγενεῖς τῶν Ἰνδιῶν εὕρισκοντο εἰς κατὰστασιν ἀγρίων καὶ ἡμιαγρίων θηρίων, ἐνεφανίσθη εἰς τὸ Δελχί (τῶν Ἰνδιῶν) ὁ πρῶτος Ἀπόστολος τοῦ Κυρίου, τὸν ὁποῖον γνωρίζετε καλῶς μετὰ τὴν ὀνομασίαν «ΑΡΧΩΝ ΦΑΡΑΧ», ὅστις ἐπανῆλθεν ἐκ δευτέρου εἰς τὸν Κόσμον σας, καὶ πάλιν με ἀποστολὴν θείαν, καὶ μετὰ τὴν ὀνομασίαν «ΕΝΩΧ» ἀναφέρεται εἰς τὴν Ἱερὰν Βίβλον.

Ὁ Φαράχ ἤρχισε μίαν ἐντατικὴν διδασχὴν εἰς τὸν λαὸν τῆς χώρας του, ὑπὲρ τῆς μονοθεΐας, καὶ προσεπάθει νὰ ἐντάξῃ ἀρκετοὺς ἐκ τῶν ὀπαδῶν του εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Οὐρανοῦ, ὥστε νὰ σχηματίσῃ ἔστίαν ἰσχυράν καὶ ἐπιβλητικὴν, ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τοῦ Λόγου του.

Ὁ λαός, ὅμως, τῶν Ἰνδιῶν ἐφάνη ἀγροϊκὸς καὶ ἀχάριστος ἐναντί του. Μεγάλον μέρος τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γενετήρας του, τὸν ἐχλεύαζον καὶ τοῦ ἐζήτουν ὑλικὰς ἀποδείξεις. Μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἀνεχθῆ τὴν οἰκτρὰν κατὰστασιν τῆς ἀμαθείας των, ἀνέθεσεν εἰς ὀλίγους τινὰς ἐκ τῶν πλέον ἐκλεκτῶν του τὴν διδασχὴν, καὶ ὁ ἴδιος, μετὰ ἓν σακκίδιον εἰς τὸν ὄμιον του μετὰ ξηρὰν τροφήν, μετὰ μίαν ράβδον εἰς τὰς χεῖρας του, ἀπεχαιρέτησε τοὺς ἐκλεκτοὺς του, ἀφήσας εἰς αὐτοὺς αὐστηρὰς ἐντολάς, καὶ ἐκκίνησεν διὰ τὴν Μεσοποταμίαν, μετὰ σύντροφον τῆς μεγάλης του πορείας τὸν ἀγαπητόν του κύνα «Ἀθώρ».

Δὲν πρόκειται εἰς τὸ σημεῖωμα τοῦτο νὰ ἐκθέσω τὴν ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονὴν τοῦ μεγάλου ἀπεσταλμένου τοῦ Κυρίου εἰς τὴν Γῆν καὶ τὰς περιπετείας του. Ἄλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίσετε, ὅτι ἡ ἔστία τὴν ὁποῖαν ἴδρυσεν ὁ ἀδελφὸς Φαράχ εἰς τὸ Δελχί, ἀνέπτυξε μεγάλην δραστηριότητα. Ἐξ αὐτῆς

τῆς ἐστίας εἰς τοὺς μετέπειτα αἰῶνας, ἐνεφανίσθησαν οἱ διδάσκαλοι τῶν Ἰνδιῶν.

Τώρα ποὺ γνωρίζετε, ποία εἶναι ἡ προέλευσις τῶν μεγάλων διδασκάλων τῶν Ἰνδιῶν, θὰ ἀναφερθῶ εἰς τὸ ἔργον των.

Ὅσοι εἴσθε συνετοὶ καὶ διέπεσθε ὑπὸ τῆς λογικῆς, ἀντιλαμβάνεσθε, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδαξε καὶ πολὺς ἄλλας ἀγνώστους πτυχὰς τῶν μικρῶν μυστηρίων, τὰς ὁποίας οἱ Πατέρες τῶν Ἐκκλησιῶν ἐθεώρησαν περιττὰς καὶ τὰς ἀπέκοψαν ἀπὸ τὰ Ἱερὰ Κείμενα, ἵνα μὴ λάβουν γνῶσιν αὐτῶν οἱ πιστοὶ καὶ ἐκτροχιασθοῦν. Ἡ κακὴ αὕτη ἐνέργεια τῶν Πατέρων, ἀπέδειξε τὴν ὀλιγοπιστίαν των πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐγένετο ἀφορμὴ, αὐτοὶ οὗτοι νὰ ἐκτροχιασθοῦν ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ νὰ προξενήσουν μέγα κακὸν εἰς τὰ ποιμνιά των, διὰ τῶν συνεχῶν ἐρίδων, ἀφορισμῶν καὶ ἐκτοπίσεῶν των. Ἄρα, οἱ Πατέρες τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀντὶ νὰ ὠφελήσουν τὴν μεγίστην ὑπόθεσιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, ἐθλαψαν αὐτὴν ἀνεπανορθώτως.

Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ μετὰ τοὺς μεγάλους διδασκάλους τῶν Ἰνδιῶν, κατ' ἄλλον ἠπιώτερον τρόπον. Ἐλησμόνησαν τὰς ἐντολάς τοῦ ἀδελφοῦ Φαράχ καὶ ἠκολούθησαν ἄλλην ὁδόν, μετὰ τὸ πρόσχημα, ὅτι ὅλαι αἱ ὁδοί, διὰ τῆς μεθοδικότητος ἀγούσιν πρὸς τὸν Κύριον (Ἄναρχον).

Δὲν κατακρίνω τὰς ἀσκήσεις των καὶ τὴν διάδοσιν τῆς πίστεως πρὸς τὸν Μέγαν Κυβερνήτην καὶ τὴν ἀμέριστον ἀγάπην των πρὸς τοὺς ὁπαδοὺς των. Στεροῦνται ὅμως θείας κρίσεως, φανταζόμενοι, ὅτι ἐπέτυχον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οἱ δυτικοὶ ἀγνοοῦν. Ἡ σκέψις αὕτη ὀνομάζεται «ἀφανὴς ἐγῶϊσμός». Καὶ ἐφ' ὅσον ἔχουν καὶ αὐτοί, ὡς ἄνθρωποι, τὸ φυτώριον τοῦτο ἐντὸς των καὶ μετὰ τὴν φαντασίαν των πανηγυρίζουν τὴν δόξαν τῆς ψυχῆς των, ἀπατῶνται εἰς πολλὰ σημεῖα τῆς δοξασίας των.

Τὸ νὰ θαυματουργοῦν διὰ μέσου τῆς ὕλης, δὲν εἶναι τοῦτο ἀπόδειξις τῆς ψυχικῆς των ἀνατάσεως, διότι καὶ ὁ Δαίμων τοῦ Κακοῦ θαυματουργεῖ.

Τὸ νὰ ἔχουν τὴν ἰδέαν, ὅτι ὡς ἀδελφοὶ εἶναι ἰσότιμοι μετὰ τοῦ Κυρίου, εἶναι χονδροειδεστάτη ἀνακρίβεια.

Ἐὰν οἱ μεγάλοι διδάσκαλοι τῶν Ἰνδιῶν εἶναι τόσον ἄξιοι, ὥστε νὰ θαυμάζωνται διὰ τὴν λογικὴν των, ἅς στραφοῦν

πρὸς τὰ ἔσω. Καὶ ἄς κατηχήσουν, διὰ τῆς ἀγάπης, πού τόσοι ἐκτιμοῦν, τοὺς συμπατριώτας των, ἵνα ἀνοιξοῦν εἰς αὐτοὺς οἱ ἐσώτεροι τῶν ὀφθαλμοὶ καὶ ἴδουν τὸ ἀληθινὸν Φῶς.

Παρὰ τοὺς ὠραίους τῶν λόγους, ἐκμεταλλεῦνται διὰ τῆς κατηχήσεως τῶν τὴν γῆινον γινώσιν.

“ Ἄς ἔχουν ὑπ’ ὄψιν των, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐθυσιάσθη διὰ τὴν Ἀγάπην. Ἡ θυσία αὐτῶν τῶν εὐγενῶν καὶ μεγάλων ψυχῶν ποία εἶναι; Ἐάν δὲν θυσιάσθῃς, δὲν γίνεσαι θεός· καὶ οὐχὶ ἀσκόπως καὶ παραλόγως ἀπὸ παραφροσύνης νὰ αὐτοπύρπολησαι!

Καλαὶ αἱ κατηχήσεις των, ἀλλὰ ποῖον ὠφέλησαν; Διὰ τῆς ὑποβολῆς τῶν κατηχήσεων, δυνατὸν ὀλίγοι τινὲς νὰ ἴδουν ἀλλαγὴν εἰς τὸν ἑαυτὸν των. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει, ὅτι οἱ μεγάλοι διδάσκαλοι τῶν Ἰνδιῶν κρατοῦν τὰς κλεῖδας τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου.

Παρὰ τὴν μὀρφωσιν τῶν δυτικῶν, ἡ ἀφέλειά των εἶναι μεγίστη. “ Ὅλοι οἱ διδάσκαλοι οὗτοι εἶναι ἅγιοι διὰ τὸν ἑαυτὸν των καὶ οὐχὶ διὰ τὸν κόσμον τῆς ἀνάγκης καὶ τοῦ πόνου.

Μόνον ὁ Ἰησοῦς, ὁ παραγνωρισμένος ἀπὸ τὰ πνεύματα τῶν ἀσώτων, εἶναι ὁ πραγματικὸς ἀδελφὸς τῆς ἀνάγκης σας, θάλασμον μαγικὸν τοῦ πόνου σας, καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν σας. Οὐδεὶς δύναται νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν Ἐκείνου, ὅστις ἐκλήθη παρὰ τοῦ Πατρὸς πάντων ὑμῶν, Υἱὸς Μονογενῆς.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 125η

Πῦρ, ὕδωρ καὶ γυνή, ὠφελοῦν ἢ καταστρέφουν

Θὰ ἐρωτήσετε: « Διὰ τί συγκαταλέγεται ἡ γυνὴ μεταξὺ τῶν δύο φυσικῶν στοιχείων; ».

Ὅρθῃ ἢ παρατήρησις.

Διότι, μετὰ τὴν πρώτην τροφήν τοῦ νεογεννήτου (ἀήρ), τὸ πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ συντηροῦν αὐτό, διὰ νὰ καταλήξῃ εἰς τὰς χεῖρας τῆς γυναικός.

Τὸ πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ εἶναι τὰ πρῶτα φυσικὰ στοιχεῖα τῆς διατηρήσεως τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς, ἡ δὲ γυνὴ εἶναι ἡ χάρις τοῦ περιβάλλοντος καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ σκέψις τοῦ ἀνδρός, πρὸς ἀπόκτησιν συντρόφου.

Τὰ δύο ταῦτα στοιχεῖα, πῦρ καὶ ὕδωρ, περικλείουν τὴν σταθερότητα τῆς ζωῆς. Ἐν μέτρῳ εἶναι ἀπαραίτητα καὶ ὠφέλιμα εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὡς καὶ ἡ γυνὴ εἶναι ἀπαραίτητος καὶ ὠφέλιμος ἐν μέτρῳ.

Ἡ ὑπερβολικὴ θερμότης τοῦ πυρὸς καίει, καταστρέφει, ἐκμηδενίζει. Καὶ ἡ ὑπερβολικὴ πίεσις τοῦ ὕδατος, παρασύρει, καταστρέφει, ἰσοπεδώνει. Ὡσαύτως καὶ ἡ γυνή, ὑπερβάλλουσα εἰς τὰς ἐπιθυμίας της, ἔχει τὰς ιδιότητες τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ ὕδατος ἐν τῇ καταστροφῇ.

Πῦρ, ὕδωρ καὶ γυνή, ἀνοικοδομοῦν, ὅπως καὶ καταστρέφουν. Ἀναζωογονοῦν, ὅπως καὶ καταπιέζουν. Εἰκονίζουν τοπία ἀπαραμίλλου ὠραιότητος, ὅπως καὶ εἰκόνας οἰκτρὰς καὶ καταθλιπτικὰς. Ἐν συνδυασμῷ μὲ ἄλλας ἐνεργείας τῆς φύσεως, μεταβάλλουν τὴν Κόλασιν εἰς Παράδεισον, ὅπως δύναται νὰ μεταβάλλουν καὶ τὸν Παράδεισον εἰς Κόλασιν.

Ἴσως, εἰς ἕξ ὑμῶν ἐρωτήση: «Διατί γίνεται ἡ σύγκρισις αὕτη μετὰ τῆς γυναικός, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ ἕτερον ἡμῶν τοῦ ἀνδρός;». Ἀπαντῶ:

Ἡ γυνή, καὶ μὲν εἶναι τὸ ἕτερον ἡμῶν τοῦ ἀνδρός, ἀλλ' εἶναι καὶ τὸ ἕτερον ἡμῶν τῆς φύσεως. Μεταβάλλεται εὐκόλως. Ἀπὸ ἡλίου λαμπρός, δυνατόν νὰ γίνῃ θύελλα ἢ ἀπὸ μαινάς νὰ γίνῃ ἡρεμὸν καὶ χαριτωμένον ἀρνίον.

Ἐπλάσθη ὡς βαρόμετρον τῶν ψυχικῶν της διαθέσεων. Σήμερον εἶναι ἀπλὴ καὶ αὔριον πολυσύνθετος. Σήμερον ἀγαπᾷ καὶ αὔριον μισεῖ τὸ ἀγαπώμενον. Ἐχει τὴν δόξαν καὶ συναναστρέφεται τὴν ἀτιμίαν. Κατακτᾷ τὸν πόθον καὶ ἀπωθεῖ τὸ θῦμα. Θυσιάζει τὴν τιμὴν της, διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀσθενούντος. Πωλεῖ τὰ ὑπάρχοντά της, διὰ νὰ ἀπλοποιήσῃ τὴν ζωὴν της. Ἐνοχοποιεῖται, διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν φίλον ἐκ τῶν δεινῶν του.

Δίδει τὴν χαρὰν ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει κατῆφεια. Σκορπᾷ τὸ ἄρωμα τῆς ἱκανοποιήσεως, ὅπου μεσουρανεῖ ἡ στενοχωρία. Μὲ δύο λόγους, εἶναι νῦξ καὶ ἡμέρα.

Διὰ τοῦτο, τὸ πῦρ, τὸ ὕδωρ καὶ ἡ γυνή, ἀποτελοῦν ἐν κρᾶμα εὐμετάβλητον ἀνοικοδομήσεως καὶ καταστροφῆς. Καλοῦ καὶ Κακοῦ. Ζωῆς καὶ Θανάτου.

Τὰ ψευδοκοινωνοφελῆ ἔργα τῆς Πολιτείας

Ποία Πολιτεία σήμερον δὲν ἔχει Ἱδρύματα Κοινωνοφελῆ; Βεβαίως, κάθε μεγάλη πόλις, ἀκόμη καὶ μικρά, συναγωνίζονται, ποία θὰ ἔχη τὰ περισσότερα καὶ καλῶς ὀργανωμένα Κοινωνοφελῆ Ἱδρύματα. Καὶ οὕτω, ἐκ τῆς ἀπόψεως ταύτης κρίνεται ἡ πρόοδος καὶ κατανόησις τῶν ἰθυόντων τοῦ Κράτους.

Μὲ τὴν λέξιν «κοινωνοφελῆ» τί ἐννοοῦμεν; Μήπως τὰ ἔργα καὶ τὰ διάφορα Ἱδρύματα, διὰ τὰ ὁποῖα θυσιάζεται ὁ λαός, διὰ νὰ τὰ κρατᾷ ἐν ἐνεργείᾳ; Ἡ αὐτὰ ταῦτα τὰ ἔργα καὶ τὰ Ἱδρύματα νὰ θυσιάζουν τὸ κέρδος των, ὑπὲρ τῆς κοινῆς ὠφελείας τοῦ πληθυσμοῦ;

Σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι νὰ λέγῃ "Ἄλφα καὶ νὰ ἐννοῇ Ὁμέγα. Τοῦτο λέγεται κοινωνικὸν ψεῦδος καὶ ἡ ἀπήχησίς του δὲν εἶναι ποτὲ εὐχάριστος εἰς τὰ ὄτα τῶν πολιτῶν. Ὅταν ὁ πολίτης συνεισφέρῃ ὑπὲρ ἑνὸς κοινωνοφελούς ἔργου, ἔχει τὴν δικαίαν ἀπαιτήσιν νὰ ἀπολαμβάνῃ τοῦ ἀγαθοῦ τούτου.

Ποτέ, ἀδελφοί μου, μὴ ὑπόσχεσθε, ὅ,τι δὲν πρόκειται νὰ δώσετε. Μὴ λέτε, ὅτι ἐδώσατε, ὅ,τι δὲν ἔχετε δώσει. Τὸ ψεῦδος τοῦτο κατεργάζεται τὴν ὀργὴν τοῦ λαοῦ, ὅστις εἰς δεδομένην στιγμήν γίνεται ἀμελικτὸς τιμωρὸς τοῦ ψευδομένου.

Τὰ κοινωνοφελῆ ὡς καὶ τὰ φιλανθρωπικὰ Ἱδρύματα, ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἶναι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα συνδράμουν τοὺς ἀπόρους, βοηθοῦν τὰ ὀρφανὰ, προστατεύουν τοὺς δυστυχεῖς, συντρέχουν τοὺς ἀδυνάτους, νοσηλεύουν τοὺς ἐξ ἀτυχημάτων πάσχοντας, ἐν μιᾷ λέξει, μεριμνοῦν διὰ πᾶσαν ἀπρόοπτον ἀτυχίαν, συμβάν, ἢ ἀκόμη καὶ παρεκτροπὴν ἐν γένει ὄλων τῶν πολιτῶν.

Καὶ τώρα ἐρωτῶ, ἐὰν τὰ κοινωνοφελῆ ἢ φιλανθρωπικὰ ταῦτα Ἱδρύματα, παραμένουν εἰς τὸ ὕψος των! Ἐπειδὴ οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ τί γίνεται εἰς αὐτὰ καὶ ποῖος εἶναι ὁ προορισμὸς των, ἀπαντῶ ἐγώ:

Ἐπιφανειακῶς φαίνονται ὡς νὰ ἀσφαλιζοῦν κατὰ ἕνα τρόπον τὴν ζωὴν τοῦ λαοῦ. Εἰς τὴν πραγματικότητά δὲν ἐκ-

τελοῦν τὸν προορισμὸν των. Διότι ὅλοι, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, εἶναι διεφθαρμένοι. Τὸ προσωπικὸν τῶν ἐν λόγῳ Ἱδρυμάτων δὲν ἐνδιαφέρεται δι' οὐδένα, παρὰ μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Ὁ εἷς κλέπτει, ὁ ἕτερος συκοφαντεῖ, ὁ παραπέρα κατεργάζεται νέα σχέδια, ἵνα αὐτὸς καὶ ὄχι ἄλλος καταλάβῃ θέσιν ἀνωτέραν.

Εἶναι πράγματι φοβερόν, νὰ μὴ ἀντιλαμβάνεται ὁ ἄνθρωπος τὴν θέσιν του ἐν τῷ κοινωνικῷ στίβῳ. Λησμονεῖ τὸν θάνατον καὶ ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς ἐπιπολαιότητος τοῦ χαρακτῆρος του. Δὲν θέλει νὰ ἐννοήσῃ τὴν ὀρθότητα. Κοπιάζει διὰ τὸν θάνατον καὶ ἀδιαφορεῖ διὰ τὸ ψυχικὸν του κέρδος. Τοῦ δίδω χειρὰ βοήθειας καὶ ἀπωθεῖ αὐτήν· προτιμᾷ τὴν ἄβυσσον, ἢ ὅποια τὸν ἔλκει ἄνευ λόγου. Ἰδοῦ, διατί ἡ τιμωρία εἶναι ἀναγκαία.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 127η

Πρόσεχε τὸν ἐχθρόν σου, προφυλάξου ὅμως ἀπὸ τὸν παριστάνοντα τὸν φίλον

Πόσον ἀφελεῖς εἶσθε, ὅταν προφυλάττεσθε ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς σας καὶ ἐγκολπώνεσθε τοὺς φίλους σας, ὡς προσοπιστάς τῆς ζωῆς σας!

Δυνατὸν, φίλοι μου, ὁ ἐχθρὸς σας νὰ γίνῃ ὁ στενώτερος καὶ πλέον ἀφοσιωμένος φίλος σας, ἂν διαλυθῇ μεταξύ σας τὸ παγερὸν τεῖχος τῆς ἐχθρότητος. Ἐνῶ ὁ φίλος, ὅστις καθημερινῶς σὰς συναναστρέφεται καὶ γνωρίζει τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ τῆς ὄντοότητός σας, νὰ γίνῃ ὁ πλέον μισητὸς ἐχθρὸς σας, ἐὰν ἀνακαλύψετε ὑπὸ ποίας συνθήκας σὰς παρίστανε τὸν φίλον καὶ τὸν συμβουλάτορα.

Ὁ φίλος εἶναι ὁ ἀνώτατος βαθμὸς τοῦ ἀδελφοῦ, ὅταν εἶναι πραγματικὸς φίλος. Διότι, δύο ἀδελφοὶ δυνατὸν νὰ μὴ συμπαθῶνται (ὡς ἄσπονδοι ἐχθροὶ ἐν τῇ προϋπάρξει των). Τὸ ὑποσυνειδητὸν των, γνωρίζον τὸν λόγον, ἀπωθεῖ τὸν δεσμὸν τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τὸ πνεῦμα, ἐπηρεαζόμενον ἀπὸ τὴν ἀντιπάθειαν ταύτην, φθονεῖ τὴν πρόοδον τοῦ ἀδελφοῦ του, κατακρίνει πᾶσαν ὀρθὴν κρίσιν αὐτοῦ καὶ ἀντιτάσσει ἐπιχειρήματα, τὰ ὅποια δὲν ἔχουν ἠθικὰς καὶ λογικὰς θάσεις.

Ὁ ἐχθρός σας δὲν σᾶς εἶναι εὐχάριστος· ὅπουδῆποτε τὸν συναντήσετε, τὸν ἀποφεύγετε καὶ δὲν ἔχετε τὴν διάθεσιν νὰ τὸν ἴδητε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σας.

Διατί;

Διότι σᾶς ἐκατηγόρησεν χωρὶς οὐδένα λόγον, διότι σᾶς ἐπρόσβαλεν ἀπὸ ἀπερισκεψίαν, διότι σᾶς ἐφάνη χονδροειδῆς εἰς τοὺς τρόπους καὶ τὰς ἐκφράσεις του, διότι σᾶς ἐρράπισεν ἀπὸ παρεξήγησιν κλπ.

Ἐάν προσέχετε τὸν ἐχθρόν σας ὡς δηλητήριο, μισηκα-
κεῖτε καὶ γίνεσθε καὶ σεῖς ὡς εἶναι αὐτός, τραχύς, θρασύς,
θυμώδης κλπ. Λογικευθεῖτε καὶ ἐρωτήσατε τὸν ἐσῶτερόν σας
κόσμον, ἐάν εἶναι ὀρθόν νὰ κρατῆτε τοσαύτην ἀπόστασιν ἀπὸ
τὸ ἀνεπιθύμητον πρόσωπον. Σκεφθεῖτε, ἐν ἡρεμίᾳ καὶ πραό-
τητι, ὅτι ὁ Κύριος ἐξέφρασεν μίαν σοφωτάτην συμβουλήν: «Α-
ΓΑΠΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΧΘΡΟΝ ΣΟΥ». Τοῦτο δὲν ἐλέχθη τυχαίως,
ἀλλὰ κατόπιν βαθείας ἀναλύσεως τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς.

Ἐάν μὲ τρόπον εὐγενικόν καὶ ἀδιαφορῶντας διὰ τὸ πα-
ρελθόν, συμφιλιωθῆς μετὰ τοῦ ἐχθροῦ σου, δυνατόν νὰ ἀπο-
κτήσης τὸν πλέον ἀφοσιωμένον φίλον τῶν φίλων σου. Ἄρκει,
διὰ τοῦ γλυκοῦ τρόπου νὰ ἀποδείξῃς εἰς τὸν πρώην ἐχθρόν
σου, ὅτι ἔχεις κατανόησιν τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν καὶ
συγχωρεῖς τὰ σφάλματα ἐξ ἀγνοίας, ὅπως καὶ Ἐκεῖνος ἐσυγ-
χῶρει πάντας, ὡς καὶ τοὺς δημίους Αὐτοῦ.

Ἐκεῖνος ἦτο Θεός. Σὺ, ὅμως, ὡς ἄνθρωπος, δὲν δύνασαι
νὰ φθάσῃς μέχρι τοῦ σημείου τῆς αὐταπαρνήσεως τῆς ζωῆς.
Δύνασαι, ὅμως, νὰ φθάσῃς εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ δρόμου του, ἄρ-
κεῖ νὰ ἀντιλαμβάνεσαι πρῶτον τὰ ἰδικά σου σφάλματα καὶ
ὕστερον τῶν ἄλλων. Ἐάν δὲν εὕρης νὰ ἔπταιξες εἰς τι, τοῦτο
λογίζεται διπλοῦν σφάλμα. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐ-
ξοντώνεις τοὺς ἐχθροὺς σου, μετατρέποντας αὐτοὺς εἰς ἀγα-
θοὺς, πιστοὺς καὶ στενοὺς φίλους.

Οἱ παριστάνοντες τὸν φίλον, πόσας φορές δὲν ἔθλασαν
ἀνεπανόρθωτα τοὺς ἀδελφούς των!

Οἱ φίλοι τῶν καλῶν ἡμερῶν, εἶναι ἐπιπόλαιοι καὶ ἀγνώ-
μονες· ποτὲ μὴ ἐμπιστεύεσαι εἰς αὐτοὺς τὰ ἐνδόμυχα τῆς ψυ-
χῆς σου. Ἐμπροσθέν σου εἶναι ἄμογοι, ὀπισθὲν σου δὲν δύ-
νανται νὰ συγκρατήσουν τὸν δαίμονα τῆς γλώσσης των. Προ-
φυλάξου.

Ναυάγια τοῦ ψυχικοῦ κάλλους

Ἐπάρχουν, ἄρα γε, ναυάγια τοῦ ψυχικοῦ κάλλους;

Ἐπάρχουν, καὶ μάλιστα οὐκ ὀλίγα.

Τὸ ψυχικὸν κάλλος πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ναυαγήσῃ;

Ναυαγεῖ, διότι τὸ πηδάλιον τοῦ σκάφους κρατεῖ εἰς χεῖρας του τὸ πνεῦμα.

Καὶ πῶς τὸ ψυχικὸν κάλλος ἀνέχεται, τὸ πνεῦμα νὰ τὸ οδηγήῃ ἐκεῖ ὅπου ἀρέσκεται;

Διότι, τὸ πνεῦμα γίνεται ὁδηγὸς τοῦ τυφλοῦ.

Τὸ ψυχικὸν κάλλος δὲν ἔχει ὄρασιν, διὰ νὰ ἐπεμβάινῃ; Εἶναι πράγματι τυφλόν;

Δὲν εἶναι τυφλόν, ἀλλὰ κεκλεισμένον ἐντὸς σκοτεινοῦ θαλάμου (τοῦ σώματος) καὶ δὲν ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον. Αἱ αἰσθήσεις, αἱ ὁποῖαι ἄμεσα συνδέονται μὲ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, ἐπηρεάζουν τὸ πνεῦμα εἰς σημείον τοιοῦτον, ὥστε αὐτὸ νὰ πιέξῃ τὴν ψυχὴν καὶ παρ' ὅλην τὴν ἄρνησιν αὐτῆς ὅπως συμμορφωθῇ μὲ τὰς ὁδηγίας τοῦ πνεύματος, συστέλλεται, ἐὰν δὲν ἔχῃ σθένος, καὶ τὴν θέσιν της μέχρις ὀρισμένου σημείου καταλαμβάνει ἢ πίεσις τῆς ἀνάγκης τοῦ πνεύματος.

Ἡ ψυχὴ, παρ' ὅλον τὸ κάλλος της, μὴ δυναμένη νὰ ἀποκρούσῃ τὴν ἔντονον ἐπιθυμίαν τοῦ πνεύματος, ὑποκύπτει, καὶ οὕτω ναυαγεῖ τὸ κάλλος τῆς ἐσωτερικότητος τοῦ ἀνθρώπου. Βεβαίως, εἰς θάρος τῆς ὀντότητός του.

Ἐὰν ἡ ψυχὴ ὑποκύβῃ προσωρινῶς καὶ ἐπωφεληθῇ τῆς δεδομένης εὐκαιρίας, ἀνατρέπει τὰς διατάξεις τοῦ πνεύματος. Καταλαμβάνει θέσιν ἐπαναστάτου καὶ ἐνεργεῖ ἀπωθῶντας τὰς σκέψεις τοῦ πνεύματος καὶ ὀχυρώνει τὴν καρδίαν, ὥστε διὰ τοῦ συναισθήματος νὰ κατακτήσῃ τὸ πνεῦμα καὶ νὰ ἐλέγξῃ τὰς αἰσθήσεις. Τότε, τὸ ψυχικὸν κάλλος ἐξωτερικεύεται διὰ τῆς ἀγάπης, τῆς συμπαθείας καὶ τοῦ γλυκοῦ τρόπου.

Μία τοιαύτη ψυχὴ δὲν φοβεῖται τὰ ναυάγια, διότι γκαρρίζει πῶς νὰ ἀποκτᾷ σθένος καὶ νὰ ἀντιμετωπίξῃ πᾶσαν μὴ ὀρθὴν σκέψιν ἢ φαντασίαν τοῦ πνεύματος.

Ὅλαι αἱ ψυχαὶ εἶναι ἀγαθαὶ καὶ καλαί. Δὲν ὑφίσταται

ψυχή ἄδικος. Κακῶς πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκφράζονται διὰ τοὺς ἀδελφούς των μὲ ἐπιπολαιότητα, ὅταν λέγουν δι' αὐτούς, ὅτι εἶναι «κακῆς ψυχῆς ἄνθρωποι». Μὴ ὑβρίζετε τὴν ψυχὴν, ἣ ὁποία ἀντιπροσωπεύει τὴν Θεότητα ἐντός σας. Ἡ ψυχή οὐδέποτε πταίει, ὅταν τὸ πνεῦμα ἐνεργῇ.

Ἡ ψυχή εἰς τὸ ἔργον τοῦ δικαστοῦ λέγεται «συνείδησις» καὶ αὕτη εἶναι ἡ ὁποία θά κρίνῃ τὸ πνεῦμα σας διὰ τὰ σφάλματά του. Αὕτη ὀρίζει τὴν ποινὴν ἢ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ὄντοτης. Ἐὰν τιμωρήσῃ σκληρῶς τὸ πνεῦμα, ἐξ ἀνάγκης παραμένει μετ' αὐτοῦ, διὰ νὰ διαισθανθῇ τὸ πνεῦμα τὴν ποινὴν του.

Ἡ Θεότης, διὰ τῆς ψυχῆς μας, εὐρίσκεται παντοῦ καὶ πληροῖ τὰ πάντα. Εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἢ ψυχή κυβερνᾷ τὸ σκάφος. Εἰς τὴν Γῆν τὸ πνεῦμα. Διὰ τοῦτο δυσκολώτερον προχωρεῖς εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ Οὐρανοῦ, παρά τῆς Γῆς.

Τὸ πνεῦμα ἐκπαιδεύεται γρηγορώτερον ἐντός μικροῦ χρόνου, παρά ἡ ψυχή ἐντός ἀορίστου γῆϊνου τοιοῦτου, καθ' ἣν στιγμήν δὲν ὑφίσταται χρόνος εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

Τὰ ναυάγια τοῦ ψυχικοῦ κάλλους προκαλοῦνται ἀπὸ τὸ πνεῦμα, ποὺ ἀρνεῖται νὰ συντονισθῇ μὲ τὴν ψυχὴν. Διὰ τῆς λογικῆς καὶ τῆς καλῆς θελήσεως, δύνασθε νὰ χαλιναγωγῆσετε τὸ πνεῦμα, χάριν τοῦ ψυχικοῦ σας κάλλους.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 129η

Ἡ ἡδονή, φυσικὸς παράγων τοῦ συνεταιρισμοῦ

Τὸ θέμα τοῦτο, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ποικίλλει. Ἔχει ἰδιαζούσας μορφάς, διότι αἱ ρίζαι του ἔλκονται ἀπὸ τὰς προϋπάρξεις σας.

Εἶναι θέμα περίπλοκον, ζωτικὸν ὅμως. Ἐὰν ἡ ἡδονὴ δὲν ὑφίστατο, ὡς φυσικὸς παράγων τοῦ συνεταιρισμοῦ μεταξὺ τῶν δύο ἀντιθέτων φύλων, δὲν θά ἀνῆρχοντο καὶ κατήρχοντο αἱ ψυχαί, ὡς νέαι ὄντοτητες, διὰ νὰ ἐκπαιδευθοῦν εἰς τὸν ὕλικόν Κόσμον.

Κατ' ἀρχὴν τὸ θέμα τοῦτο διαιρεῖται εἰς δύο μεγάλας κατηγορίας:

Α) Τὴν ἐκ φύσεως ἐπιβαλλομένην εἰς τὴν ὄντοτητα ἡδονὴν, καὶ

Β) Τὴν ἐκ κακῆς ἀγωγῆς ἐπίκτητον τοιαύτην.

Οὕτω, ἡ ἡδονή, ὑπὸ οἰανδήποτε μορφῆν, εἶναι ὠφέλιμος καὶ θλαβερὰ. Εἶναι ἀνθρώπινος ἀλλὰ καὶ ζωώδης. Ἀναγκαῖα εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τῆς καὶ περιττὴ εἰς τὰς ὑπερβολὰς τῆς.

Ἡ συνουσία τῶν ἑτερογενῶν εἶναι θέσις τῶν ὄντοτήτων ἐν τῇ γῆνι ζωῇ ἢ ἀρνήσις εἶναι ἀντίθεσις τοῦ προορισμοῦ των. Ὁ Θεὸς δὲν ἀποστέλλει τὰς ψυχὰς εἰς τὴν Γῆν διὰ νὰ ἀπομονοῦνται εἰς τὸν ἑαυτὸν των, ἀλλὰ νὰ συζῶσι μετὰ τοῦ ἑτεροφύλου των.

Διὰ νὰ ὑπάρξῃ ἡ διαφορὰ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ ζῶα, διὰ τῆς πνευματικῆς διδαχῆς ἢ ἐμπνεύσεως, ὁ Οὐρανὸς καθώρισε τὸν δεσμόν, ἵνα δημιουργηθῇ ἐστία ἀγάπης καὶ οἰκογενειακοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἡ οἰκογένεια εἶναι τὸ μέτρον τῆς κοινωνικῆς τάξεως. Ὁ ἐλεύθερος δεσμὸς δὲν ἔχει τάξιν, παρ' ὅτι εἶναι φυσικὴ ἀνάγκη.

Ἡ ἡδονὴ ἔχει ἀπαγορεύσεις καὶ ἐλευθερίας σχετικὰς μετὰ τὰς ἰδιοσυγκρασίας τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως.

Εἶπον, ὅτι εἶναι πολυσύνθετον τὸ θέμα. Ἡμεῖς θὰ περιορισθῶμεν μόνον εἰς τὰς γενικὰς γραμμάς τῆς ἡδονῆς.

Ἐξετάζοντες τὴν Κατηγορίαν Α', ἔχομεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι κατὰ γενικὴν ἀρχὴν τὰ ἑτερογενῆ, διὰ νὰ ἔλκωνται, ἢ φύσις (ἦτοι ὁ Θεός) ἐπενόησεν τὴν ἡδονήν, ὡς δέλεαρ τοῦ θείου προορισμοῦ των, τὴν τεκνοποίησιν. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὁ ἀνθρώπος δὲν διαφέρει ἀπὸ τὰ ζῶα. Ἐχει, ὅμως, τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἐμπνεύσεως θέτει τάξιν, ἀρμονίαν καὶ συνεργασίαν, διὰ τοῦ συνεταιρισμοῦ.

Δημιουργεῖ οἰκογένειαν. Ἡ ἐστία αὕτη εἶναι ἱερὰ καὶ πρέπει νὰ τηρῆται μετὰ ἠναμμένον τὸ φῶς τῆς κατανοήσεως. Νὰ μὴ δημιουργοῦνται παρεξηγήσεις καὶ νὰ μὴ δίδῃ ποτὲ ὁ ἀνὴρ τὸ δικαίωμα εἰς τὴν γυνήν του νὰ παραπονηθῆται ἀπὸ ἐγκατάλειψιν. Πλὴν, ἐὰν ἡ γυνὴ του, διὰ λόγους ὀργανικοὺς ἢ καὶ φυσικοὺς, δὲν εἶναι ἐν τάξει ἔναντι τοῦ ἀνδρός τῆς, ὅποτε ὁ ἀνὴρ συνεχίζει τὴν τακτικὴν του ζωὴν, μὴ δίδων τὸ δικαίωμα εἰς οὐδένα νὰ τὸν σχολιάσῃ ἄσκει ἐν ἀπαραθιάστῳ τόπῳ καὶ χρόνῳ, τὴν ἀνάγκην τῆς φυσικῆς πίεσεως, ἐφ' ὅσον δὲν ἱκανοποιεῖται ἐκ τῆς γυναικὸς του.

Καὶ ἡ γυνή, θὰ ἐρωτήσετε, δὲν ἔχει τὸ αὐτὸ δικαίωμα;

Ἄπαντῶ, ὄχι. Πρῶτον, εἶναι παθητικὴ φύσις. Δεύτερον, παρεκτρεπομένη, δὲν εἶναι πλεόν ἰέρεια τοῦ οἴκου τῆς, ἀλλὰ λάγνον καὶ ἡδονόφιλον ζῶον. Ἐγκαταλείπει σύζυγον καὶ τέκνα, διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς σαρκὸς τῆς μόνον. Ὅμιλῶ γενικῶς καὶ δὲν ἀναφέρομαι εἰς τὰς ἐξαιρέσεις καὶ λεπτομερείας τοῦ πολυσυνθέτου τούτου προβλήματος.

Ὅσον διὰ τὴν Κατηγορίαν Β', παρατηροῦμεν ἐν τῇ γῆνι ζῳῇ, ὅτι αἱ κακαὶ καὶ ἀνήθικαι συναναστροφαὶ παρασύρουν εἰς τὸν ὄλεθρον καὶ τὰ δύο γένη. Ἡ δοκιμὴ τῆς παρανόμου ἡδονῆς ἔλκει περισσότερον ἢ ἕξις γίνεται συνήθεια καὶ ἡ συνήθεια ἐπίκτητον πάθος, ὡς οἱ τοξικομανεῖς. Εἰς τὸν τομέα αὐτόν, οἱ ἄνδρες ἐνεργοῦν ἐπικερδῶς, συνδυάζουν τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου (ὠφέλιμον δὲ ἐννοῶ τὸ κέρδος των), ἐνῶ αἱ γυναῖκες γίνονται θύματα αὐτῶν, ἀνίατα ράκη τῆς κοινωνίας, μισερά ὄντα χωρὶς ἀντίληψιν τοῦ κακοῦ πρὸς τὸν ἑαυτὸν των. Ἡ ἀσυδοσία, τὸ θράσος, ἡ ἀναίδεια καὶ ἡ ἀπιστία, τὰς μεταβάλλουν εἰς ἐξαθλιωμένα καὶ ἄβουλα πλάσματα, ἀνῆμπορα πλεόν νὰ ἀκολουθήσουν τὴν ὀρθότητα.

Συμβολικῶς ἡ Εὐα ἠπατήθη ἀπὸ τὸν Ὅφιν καὶ παρέσυρεν τὸν Ἀδάμ εἰς τὴν πτώσιν. Καὶ πάλιν παρασύρεται ἀπὸ τὰ πνεύματα τοῦ Κακοῦ καὶ ἔλκει τοὺς ἄνδρας πρὸς τὴν ἀνυπακοήν, τὸν φθόνον, τὴν ἀπάτην καὶ τὴν ἀπώλειάν των.

Τείνατε τὰ ὦτα τῆς ψυχῆς σας πρὸς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἀκούσατε τὸν θαρῦν καὶ ἐπίμονον ἦχον τοῦ κώδωνος, ποὺ κρούει τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 130ῆ

Ὁ Ζῶν Λόγος

Ἐχετε πολλάκις ἀκούσει νὰ ὀμιλοῦν διὰ τὸν ΖΩΝΤΑ ΛΟΓΟΝ, ἀλλ' οὐδεὶς σὰς ἐξήγησεν τί εἶναι ὁ «Ζῶν Λόγος».

Οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὰ μεταφυσικὰ ἐρμηνεύουν τὸν Ζῶντα Λόγον καθ' ὑπόδειξιν τῆς ἀντιλήψεώς των, ὅπως καὶ οἱ ἐρμηνευταὶ τῶν Ἱερῶν Γραφῶν, ἐρμηνεύουν τὰ διάφορα ἐδάφια κατὰ τὰς κρίσεις τῶν γνώσεών των.

Οἱ διδάσκαλοι τῶν Ἰνδιῶν ἐρμηνεύουν αὐτὸν ὡς «ἠχητικὸν ρεῦμα», τοῦ ὁποίου τὴν λῆψιν δέχονται καὶ ἀποδίδουν εἰς τοὺς ὁπαδοὺς των μόνον οἱ ἐν τῇ γῆνι ζωῇ εὐρισκόμενοι μεγάλοι διδάσκαλοι τῶν Ἰνδιῶν!

“Ὅταν ἐκ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου λαμβάνετε ἐπικοινωνίας, δηλαδή, ὅταν ἀγαπητὰ σας πνεύματα κατέρχονται καὶ διὰ μέσου τοῦ μεσάζοντος συνομιλοῦν μεθ’ ὑμῶν ἢ δίδουν ὁδηγίας, συμβουλίας, ἢ ἐντείνουν τὴν προσοχὴν σας πρὸς σημεία τινὰ τῆς ζωῆς σας, πάντα ταῦτα λαμβάνουν χώραν, διὰ νὰ σὰς ἀποδείξουν, ὅτι ὑφίστανται καὶ ζοῦν ἄνευ ὕλικου περιβλήματος, ὅτι ἡ γῆινος ζωὴ εἶναι δοκιμασία καὶ οὐχὶ ἀπόλαυσις, ἐνῶ ἡ Ἐπουράνιος Ζωὴ εἶναι γαλήνιος, αἰώνιος καὶ εὐχάριστος κατὰ τὴν ἀνοδὸν τῆς. Αἱ συνομιλίας αὗται, ὅσον ὥραιαι φράσεις καὶ ἐὰν περιέχουν, δὲν σὰς διδάσκουν ποῖα εἶναι τὰ ὀφέλη τοῦ Οὐρανοῦ καὶ πῶς θὰ δυνηθῆτε ἐκ τῆς Γῆς νὰ ἀποκτήσετε αὐτά.

Οἱ μεγάλοι διδάσκαλοι τοῦ Οὐρανοῦ, ὑπακούοντες εἰς μίαν Ἀρχὴν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ποῦ αὕτη εἶναι ὁ Κύριος, διδάσκουν κατὰ βούλησιν Ἐκείνου. Ἄρα, ὁ Λόγος των εἶναι Θεῖος. Καὶ ὅταν ὁ Θεῖος Λόγος μεταδίδεται διὰ τοῦ ἐνδεδειγμένου ἐπικοινωνοῦ, ἥτοι ἐκείνου, ὅστις ἔχει τὴν χάριν τῆς μεταδόσεως τοῦ Λόγου τῶν μεγάλων Ἀρχηγῶν διὰ ζωῆς φωνῆς, λέγεται ΖΩΝ ΛΟΓΟΣ.

Οἱ ἄνθρωποι (ὡς οἱ διδάσκαλοι τῶν Ἰνδιῶν) δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπικοινωνοῦν ἀπ’ εὐθείας μετὰ τοῦ Θεοῦ. Λησμονοῦν ὅτι ὑπάρχει ἱεραρχικὴ τάξις εἰς τοὺς Οὐρανοὺς καὶ μόνον Εἷς, ὅστις εἶναι τὸ ἐνδιάμεσον μεταξὺ Θεοῦ ἀόρατου καὶ Πνεύματος Θείου, εἶναι ὁ Χριστός. Καὶ μὲν ὅλαί αἱ ψυχαὶ εἶναι ἀδελφαί, ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου μέχρι τοῦ κατωτάτου ἀνθρωπίνου εἶδους, μὴ ὅμως λησμονεῖτε τὴν θέσιν τῆς κάθε ψυχῆς.

Ἐλάχιστοι εὐρίσκονται εἰς τὴν Θέωσιν (Νιρβάναν), καὶ ὅμως πάντες οὗτοι ἔχουν ὡς Ἀρχηγόν των τὸν Ἰησοῦν. Εἷς εἶναι ὁ διοικῶν. Εἰς Αὐτὸν ἀποτείνονται πάντα τὰ Πνεύματα.

Οἱ Ἰνδοὶ διδάσκαλοι συγχίζουσι τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἰησοῦ μετὰ τοῦ Θεοῦ, διότι εἶναι ταυτόσημα. Ἐν τῇ Γῆ τὸν ἀναγνωρίζουσι ὡς ἀδελφὸν καὶ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς τὸν ἐκλαμβάνουσι ὡς Θεὸν (ἀόρατον). Οἱ Ζωντανοὶ διδάσκαλοι δὲν ἀντελήφθησαν, ὅτι τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων ἢ τῶν πνευμάτων ἔχουν τὸν

ὑψιστον Ἀρχηγόν των, τὸν Ἰησοῦν, τοῦ ὁποίου οἱ λόγοι εἶναι μεστοὶ δυναμικότητος.

Ἄλλοίμονον, ἐάν εἰς τοὺς τυχόντας μεσάζοντας μετεδίδετο ὁ Ζῶν Λόγος! Θὰ ἐσήμαινεν, ὅτι ἀφίενται οἱ μαργαρίται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν χοίρων.

Ὁ Ζῶν Λόγος δὲν εἶναι μονοπώλιον τῶν ζώντων διδασκάλων, ἀλλὰ τῶν ἐλαχίστων ἐκείνων, πού ὁ Πνευματικὸς Κόσμος ἐκλέγει καὶ ὑποδεικνύει, παρὰ τὰς ἀντιδράσεις τῶν ἀπίστων καὶ ἀνυπακουόντων εἰς τὰς Βουλήσεις τοῦ Οὐρανοῦ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 131η

Ἡ διαστολὴ τῆς ψυχῆς καὶ ἡ ἐπήρεια τοῦ πνεύματος ἐπ' αὐτῆς

Ὡς γνωρίζετε, ἀγαπητοί μου, ἐκ τῶν ἀπείρων διδασκαλιῶν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα μιᾶς ὀντότητος εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένα ὑπὸ τοῦ Πλάστου· καὶ ὁμοῦ, ἄλλη εἶναι ἡ ἐνέργεια τῆς ψυχῆς ἀπὸ αὐτὴν τοῦ πνεύματος.

Ὅλη ἡ διδασκαλία μας γίνεται διὰ νὰ φωτισθῆτε, ὥστε διὰ τῆς καλῆς σας θελήσεως νὰ ἐπιβάλλετε εἰς τὸν ἑαυτὸν σας, ὅτι ἡ ψυχὴ (συνείδησις) καὶ τὸ πνεῦμα σας (ἐπιθυμίαι σας) νὰ συνεργασθοῦν, δηλαδὴ νὰ ἰσοσταθμισθοῦν, διὰ τοῦ αὐτοελέγχου, ἵνα ἐκτελεσθῇ ὁ προορισμὸς σας ὡς ἀνθρώπων καὶ οὐχὶ μισανθρώπων. Προσέξατε τί εἶπον, διότι οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων εἶναι εἰς θέσιν νὰ σᾶς διδάξῃ τὸ χρέος σας ἐν τῷ γῆινῳ κόσμῳ.

Οἱ μεγάλοι Πνευματικοὶ Διδάσκαλοι τοῦ Οὐρανοῦ εἶναι ἐξαγνισμένοι τελειῶς ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμόν καὶ ὄλους τοὺς κλάδους αὐτοῦ, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος, ὅσον ἀκόμη καὶ ἅγιος νὰ σᾶς φαίνεται, ὡς ἄνθρωπος ἔχει τὰς μικροδυναμίας του.

Ὅταν τὸ πνεῦμα σας ταξιδεύει, εὐρισκόμενοι ἐν ἐργηγόρσει, συλλαμβάνει, ὡς ὁ φωτογραφικὸς φακὸς, ζωντανὰς εἰκόνας ἐκ γεγονότων, τὰ ὁποῖα δυνατὸν νὰ συμβαίνουν ἢ νὰ συμβοῦν. Ὁ φακὸς οὗτος ταξιδεύει μὲ τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς σας. Ἡ ψυχὴ παραμένει εἰς τὸ σῶμα σας, ὡς φρουρὸς αὐ-

τῆς ἔχει ὁμως τὴν ἐλαστικότητα νὰ διαστέλλεται καὶ οὕτω ὁ ἄνθρωπος, ὡς μεσάζων ἢ ἐν ἐγρηγόρσει ἢ καὶ ἡμιεγρηγόρσει, νὰ ταξιδεύει εἰς μακρυνὰς χώρας καὶ νὰ περιγράφη αὐτὰς μὲ τοσαύτην λεπτομέρειαν, ὥστε νὰ ἐκπληίττεσθε διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ὄσων λέγει, χωρὶς οὐδέποτε νὰ ἔχη ταξιδεύσῃ καὶ γνωρίσῃ αὐτάς.

Ταξιδεύουσα ἡ ψυχοπνευματικὴ ὄντοτης περιβεβλημένη διὰ τοῦ ἀστρικοῦ τῆς σώματος, ὡς εἶπον, φέρει μεθ' ἑαυτῆς τὸν φακὸν τῆς ὀράσεώς της, ὅστις εἶναι ὁ «τρίτος ὀφθαλμὸς» ἢ «τυφλὸς ὀφθαλμὸς» (κάθε ἄλλο παρά τυφλὸς εἶναι) καὶ μεταδίδει ἐξ ἀποστάσεως τὰς εἰκόνας εἰς τοὺς γηίνους ὀφθαλμούς, διότι, ἐὰν μετέδιδε ὁ τυφλὸς ὀφθαλμὸς ὅ,τι συνελάμβανεν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ πνεῦμα, τότε δὲν θὰ εἶχατε εἰκόνας τοῦ ἐξωτερικοῦ σας κόσμου, ἀλλὰ τοῦ ἐνδομύχου.

Διὰ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸν τίτλον τοῦ θέματός μου, θὰ δώσω ἓν παράδειγμα: Ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ τάδε Α ἔχει ἀνεπτυγμένην τὴν ὑποβολήν, ἀλλ' εἶναι κακῆς πίστεως ἄνθρωπος καὶ φροντίζει μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του, εἰς θάρος ὁμως τῶν ἄλλων.

Ἡ κακία καὶ ὁ φθόνος του φθάνουν εἰς τὸ σημεῖον, συνεχῶς νὰ σκέπτεται τὸν δεινὰ Β, ἐκ τοῦ ὁποίου θέλει νὰ ἀφαιρέσῃ κάτι, νὰ τοῦ φέρῃ προσκόμματα, νὰ τὸν παρεμποδίσῃ εἰς τὸ ἔργον του, ὅποιασδήποτε φύσεως εἶναι. Ἀποκοιμᾶται μὲ τὴν ἔγνοιαν αὐτὴν, ἣτις ἀποκτᾶ θέσιν εἰς τὸ πνεῦμα καὶ διὰ τῆς ἐπιβολῆς ἢ ψυχῆ του διαστέλλεται καὶ μεταδίδει ἐξ ἀποστάσεως ὀδηγίαις εἰς τὸν Β ἀντιθέτους, ὥστε νὰ τὸν ἐκμηδενίσῃ. Τὴν ἐπαύριον ἀπορεῖ ὁ Α, πῶς ὁ Β ἀπέτυχεν ἢ ἀπώλεσεν τὰ πάντα, καὶ ἐρωτᾷ τοὺς πέριξ αὐτοῦ: «Πῶς συνέθη τοῦτο;», ἐνῶ ὁ ἴδιος γνωρίζει τί συνέθη.

Αὕτη εἶναι μία ὄψις μόνον τῆς ψυχικῆς διαστολῆς, διὰ τοῦ ἐπηρεασμοῦ τοῦ πνεύματος ἐπ' αὐτῆς. Αἱ περιπτώσεις ποικίλλουν ἐπὶ καλῷ ἢ κακῷ. Ὅταν, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος διὰ τῶν ἀφανῶν δυνάμεων του ἐπηρεάζει καὶ ἀνατρέπει καταστάσεις, φαντάζεσθε τί δύναται νὰ πράξῃ ὁ Πνευματικὸς Κόσμος, ὅστις εἶναι πανίσχυρος ἐκεῖ ὅπου πρέπει.

Ὑπνωτισμὸς (ὑποβολή) καὶ Πνευματισμὸς

Ὁ ὑπνωτισμὸς εἶναι γνωστὸς ἀπὸ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει δύο ιδιότητες εἰς τὸν τομέα αὐτόν: Τοῦ δέκτου ἢ τοῦ υποβάλλοντος. Ὁ δέκτης δὲν ἔχει ἰσχυρὸν χαρακτήρα καὶ τὸ πνεῦμα του εὐκόλως υποτάσσεται, ἐνῶ ὁ υποβάλλων καθηλώνει τὸν ἀσθενέστερον εἰς τὰς ὑποδείξεις του. Ὅταν συμμορφωθῇ ὁ δέκτης μετὰ τὴν διαταγήν τοῦ ὑπνωτιστοῦ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον περιπίπτει εἰς ὕπνον, καὶ τότε ὁ ὑπνωτιζόμενος εἶναι τελείως εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὑπνωτιστοῦ.

Ὅπως κάθε τι ἔχει τὴν καλὴν καὶ τὴν κακὴν του ὄψιν, οὕτω καὶ ὁ ὑπνωτισμὸς εὐεργετῆ ὑπὸ τοῦ καλοῦ ὑπνωτιστοῦ, καὶ θλάπτει ἢ διαφθείρει ὑπὸ τοῦ κακοῦ τοιοῦτου.

Ἡ υποβολή δὲν εἶναι πάντοτε τῆς ἰδίας ἰσχύος εἰς ὅλους. Δύναται, ὅμως, ἐκεῖνος ὅστις ἔχει τὴν θέλησιν, νὰ ἀσκηθῇ εἰς τὸν ὑπνωτισμὸν καὶ νὰ ἀποκτήσῃ δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι ὀνομάζονται «τεχνικαί». Λέγω, τεχνικαί, διότι ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον σας ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν δύναμιν τοῦ ὑπνωτισμοῦ ἔμφυτον. Μετὰ ἕν θλέμμα των, δύνανται νὰ ἀπομακρύνουν σωρὸν ἀγρίων καὶ πειναλέων θηρίων. Ἐὰν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἐχρησιμοποιοῦν τὴν δύναμίν των ταύτην ἐπὶ καλῶ, θὰ ἦσαν εὐεργετῆ τῆς ἀνθρωπότητος. Δυστυχῶς, μόλις οἱ ἴδιοι ἀντιληφθῶν τὴν δύναμίν των ταύτην, τὴν χρησιμοποιοῦν ὑπὲρ τῆς ὠφελείας των καὶ ἐπιφέρουν ἀνυπολογίστους ζημίας εἰς τοὺς ἀδελφούς των.

Ὁ ὑπνωτισμὸς ἔχει τὸ καλὸν νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὸν δέκτην κατάστασιν ἀντίθετον ἐκείνης ἢ ὁποῖα τὸν πιέζει καὶ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν θέλησίν του ἐπὶ τῶ καλῶ.

Ὁ ὑπνωτισμὸς ἀναπαύει τὸ σῶμα διὰ τῶν ψευδαισθήσεων, ποῦ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, πράγματι τὸ σῶμα ἀναπαύεται καὶ ἀνανεώνει τὰς δυνάμεις του. Δηλαδή, τὸ πνεῦμα, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς υποβολῆς, ἀντικαθιστᾷ τὰς αἰσθήσεις καὶ ἐπενεργεῖ ἐπὶ τοῦ σώματος ὡς αἱ αἰσθήσεις νὰ ἐπενεργῶν.

Σήμερον ὁ ὑπνωτισμὸς εἶναι ἐκμεταλλεύσιμος.

Ὁ Πνευματισμὸς διὰ μέσου τοῦ ὑπνωτισμοῦ συντομεύει τὴν ἐπαφὴν τῶν ζώντων μετὰ τῶν ἀθανάτων, τοῦ ὄρατοῦ μετὰ τοῦ ἀοράτου Κόσμου, καὶ μεταφέρει εἰκόνας ἀπὸ τὴν μίαν κατὰστασιν εἰς τὴν ἄλλην. Αἱ διόπτραι τοῦ Πνευματισμοῦ εἶναι ὁ ὑπνωτισμὸς.

Γίνεται μεγάλη χρῆσις τοῦ ὑπνωτισμοῦ πρὸς τὴν διαφθοράν. Οἱ ἀσυνειδητοὶ κάνουν χρῆσιν κάθε θεμιτοῦ καὶ ἀθεμίτου μέσου.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 133η

Ὁ Πύργος τῆς Σιωπῆς καὶ τῆς Ἐλπίδος

Τῷ ὄντι, εἶναι δύσκολον εἰς τὸν ἄνθρωπον, νὰ σκεφθῆ ποῖος εἶναι ὁ πύργος τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἐλπίδος.

Εἶναι δύσκολον, διότι δὲν θέλει νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀλήθειαν, νὰ ἀφομοιώσῃ αὐτὴν καὶ νὰ ἐλπίζῃ. Αἱ κακαὶ συνήθειαι καὶ ἡ ἐσφαλμένη πορεία τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν πύργον τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἐλπίδος.

Βεβαίως, δὲν ἀναφέρομαι εἰς τὸν πύργον τῆς Βαβέλ, ἀλλὰ εἰς ἕνα ἄλλον πύργον, ἀόρατον καὶ οἰκοδομήσιμον ἐντὸς αὐτῆς ταύτης τῆς ὄντοτήτός σας. Χωρὶς κανεὶς νὰ δύναται νὰ παρακολουθήσῃ τὸ ἔργον σας, σεῖς σιωπηλῶς ἐργάζεσθε καὶ ὄλο ἀνέρχεσθε τὸ ὕψος του, ἔχοντας ὡς φωτισμὸν σας τὴν ἐλπίδα, ἥτις εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς μελλοντικῆς σας ἱκανοποιήσεως.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς κατανοήσεως καὶ ἐφαρμογῆς τοῦ θείου του σχεδίου, ἐργάζεται σιωπηλῶς καὶ ἐν πλήρει συνειδήσει, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἱκανοποίησιν, ὅτι ἐπέτυχεν διὰ τοῦ κόπου καὶ τῆς σιωπῆς, τὴν ἐπιδιώξειν του, νὰ καταλάβῃ θέσιν ἐξασφαλισμένην ἐκ τῶν προτέρων εἰς τοὺς Οὐρανούς.

Ἄς μαθητεύσουν, ὅσοι πιστεύουν ἢ λέγουν ὅτι πιστεύουν εἰς τὴν ἀθανασίαν τῶν ψυχῶν, εἰς τὸ Σπουδαστήριον τῶν Οὐρανίων Διδασκαλιῶν, διὰ νὰ διδαχθοῦν τίνι τρόπῳ ὀφείλουν νὰ ἐργάζωνται εἰς τὴν σύντομον ταύτην ζωὴν, διὰ νὰ ἀνυψοῦνται σὺν τῷ χρόνῳ καὶ ὁ πύργος τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν κόσμου. Ὅσον προχωρεῖ ἡ οἰκοδόμησις τοῦ πύργου, τόσον αὐξάνει καὶ ἡ θεία ἐλπίς ἐντὸς σας, ἥτις ἐνδυναμώνει τὸ πνεῦμα μὲ κατευθύνσεις καλὰς καὶ ἀγαθὰς.

Ὁ πύργος τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἐλπίδος, εἶναι ἡ θεότης ποῦ περικλείετε ἐντός σας. Φροντίσατέ την, διὰ τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν σας πράξεων, ἵνα ὡς φυτώριον θλαστήσῃ καὶ ἀποδώσῃ καρποῦς ὠφελίμους πρὸς πάντας.

Περιποιηθεῖτε τὸ φυτώριον· μὴ τὸ ἐγκαταλείψετε καὶ γίνῃ καχεκτικόν· ἔχει τὴν ἀνάγκην σας, ὅπως καὶ σεῖς αὔριον θὰ ἔχετε τὴν ἀνάγκην αὐτοῦ. Τοῦ ἐδώσατε τροφὴν ἀδελφικοῦ σας χρέους, θὰ σὰς ἀνταποδώσῃ αὐτὴν εἰς πνευματικὴν τροφὴν.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐν ἀνεξιχνίαστον μυστήριον, περίπλοκον εἰς τὸν μηχανισμόν του, ἄδηλον εἰς τὰς ἀποφάσεις του, θεῖον εἰς τὴν ἐννοιάν του καὶ ποταπὸν εἰς τὰς ὀλικὰς του ἐκδηλώσεις. Ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην θείας καθοδηγήσεως, μέχρις οὗτου ἴδη τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ προσαρμοσθῇ εἰς αὐτό, μὲ τὴν προσπάθειαν νὰ στερεώσῃ ἐντός του τὰς θάσεις τοῦ πύργου του καὶ ὕστερον νὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν οἰκοδόμησιν αὐτοῦ, ποῦ τόσῃν ἀνάγκην ἔχει, ἀπὸ τὴν ἀναζωογονήτριαν ἐλπίδα.

Τὰ μεγάλα ἔργα, ἀγαπητοί μου, γεννῶνται ἐντός τῆς σιωπῆς. Ἡ σιωπὴ εἶναι ἡ ἀόρατος θεία δύναμις, ἣτις ἐν τῇ ἀφανείᾳ κατεργάζεται τὸ ἔργον, διὰ νὰ θαυμάσῃ αὐτὸ ὁ ἀπερίσκεπτος ἐγκέφαλος τοῦ ἀνθρώπου.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 134η

Ψυχὴ καὶ ἐγκέφαλος

Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τελεία συσκευή, ἣτις λειτουργεῖ μὲ τὴν ἐνέργειαν τοῦ πνεύματος.

Ἐνῶ ἡ ψυχὴ εἶναι διάχυτη εἰς τὸ σῶμα τῆς ὀντότητος καὶ εἶναι ἡ θεία πνοὴ τῆς ὅλης κινήσεως τοῦ μηχανισμοῦ, ποῦ λέγεται ἄνθρωπος, εἶναι συνάμα καὶ ἀρρήκτως συνδεδεμένη μὲ τὸ πνεῦμα, οὕτως ὥστε νὰ ὀνομάζεται «ψυχοπνευματικὴ ὀντότης».

Ἡ ψυχὴ εἶναι ἐγκλωβισμένη ἐντός τοῦ ὀλικοῦ τῆς περιθλήματος, ποῦ ὀνομάζεται σῶμα. Τὸ πνεῦμα, ὅμως, εἶναι ἐγκλωβισμένον εἰς τὸν ἐγκέφαλον καὶ ὁ ἐγκέφαλος εἰς τὸ σῶ-

μα. Δηλαδή, τὸ πνεῦμα εἶναι φυλακισμένον, διὰ τὴν ἀνυπακοήν του, δύο φορές εἰς τὸ σῶμα.

Ἐνῶ ἡ ψυχὴ ἔχει εὐρύτατον ὀρίζοντα, ὁ ὀρίζων τοῦ πνεύματος εἶναι στενός· ἔχει ὀρισμένα ὄρια εἰς τὴν ἐξάπλωσίν του. Ὅταν, ὅμως, ἡ ψυχὴ συνεργάζεται μετὰ τοῦ πνεύματος, οἱ ὀρίζοντές του εὐρύνονται καὶ τὰ ὄρια τῆς ἐμπνεύσεως ἐπεκτείνονται.

Ὅταν ἡ ψυχὴ δὲν δύναται, λόγω τοῦ μικροῦ τῆς σθένης, νὰ συνεργασθῇ μετὰ τοῦ πνεύματος, τότε τὸ πνεῦμα ἔχει στενάς ἀντιλήψεις ἐπὶ ὅλων τῶν ζητημάτων καὶ ἀγνοεῖ ὄλους τοὺς λόγους τῆς ὑπάρξεώς του. Εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, ὁ ἄνθρωπος γίνεται μονολιθικός, ἄπιστος ἢ θρησκόληπτος, ἀνόητος ἢ εὐπιστος, πονηρός ἢ ἀδιόρθωτος, ἐπιτόλαιος ἢ ἄστατος. Τὸ πνεῦμα του δὲν ἔχει θάθρον στερεόν καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἀντιλαμβάνεται τὰ πλέον ἀπλᾶ τοῦ θίου του εὐεργετήματα· καταχρᾶται τὴν ἰδίαν φύσιν καὶ εἰσχωρεῖ εἰς τὰς πεπλανημένας ἀντιλήψεις τῆς γνώσεως. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γίνονται πείσμονες καὶ χαιρέκακοι, ἐπίμονες καὶ ἀρνητικοὶ εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἐπιδικωκομένου.

Λάβετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι ὁ ἐγκέφαλος δὲν εἶναι πνεῦμα, ἀλλὰ ἔνδυμα τοῦ πνεύματος. Καὶ ὅπως, ὅταν τὸ ἔνδυμά σας δὲν προσαρμόζεται εἰς τὸ σῶμα σας, διότι ἐξ αἰτίας τοῦ ράπτου ἐγένετο φαρδύ ἢ πολὺ στενόν, τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μετὰ τὸ πνεῦμα, ἐξ αἰτίας τοῦ μικροῦ ψυχικοῦ σας σθένης.

Τὸ πνεῦμα εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἐγκέφαλον καὶ δὲν ἠδυνήθη μόνο του νὰ προσαρμοσθῇ μετὰ τὸ ἔνδυμά του, τὸν ἐγκέφαλον. Ἐὰν συνεργάζετο μετὰ τὴν ψυχὴν, αὐτὴ ὡς ἄριστος ράπτῃς θὰ ἐφήρμοζεν κατὰ τὰ μέτρα του, τὸ ἔνδυμα εἰς τὸ πνεῦμα.

Διὰ τοῦ παραδείγματός μου, ἐλπίζω νὰ σᾶς ἔχω κατατοπίση καλῶς, διὰ νὰ ἐννοήσετε τὴν ἐνέργειαν τῆς ψυχῆς ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου.

Ἡ ψυχὴ καὶ ὁ ἐγκέφαλος ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν, διότι, ὅταν ἀποχωρεῖ ἡ ψυχὴ ἐκ τοῦ σώματος, ὁ ἐγκέφαλος παραμένει εἰς αὐτὸ καὶ μεταβάλλεται εἰς χοῦν, ὅπως ἀκριβῶς καὶ τὸ σῶμα. Ἡ ψυχὴ ἀποχωροῦσα ἔλκει μεθ' ἑαυτῆς τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον, ὅταν εὐρεθῇ ἐλεύθερον ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς ὕλης, διὰ τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς, ἀποκτᾶ τὸ συναίσθημα τῆς ἀπολυτρώσεώς του. Ἐὰν τὸ πνεῦμα

δέν εἶναι ψυχικῶς μορφωμένον, νοσταλγεῖ τήν ὕλην, ἀπό τήν ὁποίαν εἶναι ἐμποτισμένον, ὥστε ἡ θαρύτης αὐτῆ δέν τοῦ ἐπιτρέπεται νά ἀνέλθῃ εἰς ὑψηλοτέρας σφαίρας· παραμένει πρόσγειον.

Ἐάν ὁμως εἶναι ψυχικῶς μορφωμένον, ἀνέρχεται τά ὕψη μέ τοσαύτην ταχύτητα, ὅσῃν δέν φαντάζεσθε. Ἡ ἐλαφρότης αὐτῆ ἀποδίδει εἰς τήν ὄντοτητα τήν ἱκανοποίησιν τοῦ ὠραίου καί εὐχαρίστου.

Ὁ ἐγκέφαλος, παρ' ὄλην τήν ἀνομοιότητά του μέ τὸ «ὑφασμα», κόπτεται καί ἐφαρμόζεται εἰς τά μέτρα τοῦ πνεύματος διὰ μέσου τῆς ψυχῆς.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 135η

Τὸ φάσμα τοῦ θανάτου

Διατί ὀνομάζω «φάσμα» τήν κατάστασιν θανάτου; Διότι ὁ μὲν θάνατος ἀπονεκρῶνει τήν ὄντοτητα, ἐνῶ τὸ φάσμα αὐτοῦ εἶναι συναίσθησις.

Ἐάν ὅλοι οἱ θνητοὶ συνηθάνοντο τήν λήξιν τῆς ζωῆς των εἰς τὸ βραχύτατον διάστημα τῆς γῆινης διαμονῆς των, δέν θά ἐπεδίωκον φρούδας ἀπολαύσεις καί δέν θά διεκῆρυττον ἐπιπολαίας ἀπόψεις των, ἀλλά θά προσεπάθουν νά ἐντείνουν τὰς δυνάμεις των ὑπὲρ τοῦ χρέους των, τοῦ ἱεροῦ των χρέους, βοηθοῦντες καί μεριμνοῦντες διὰ τοὺς ἀτυχήσαντας ἀδελφούς των.

Ὁ θάνατος εἶναι μία κατάστασις μεταβατικῆ τῆς ὄντοτητος, ἀπὸ τὸ σκότος, πού τὸ ἐκλαμβάνει ὡς φῶς, εἰς τὸ ἀληθινὸν φῶς, τὸ ὁποῖον προτοῦ ἀποθάνει ἐκλαμβάνει ὡς σκότος, ἐνῶ τοῦτο λέγεται συνήθως «ἄγνωστον», καί διὰ τοὺς πραγματικούς πιστοὺς λέγεται «Βασίλειον τῆς Ἐλευθερίας».

Τὸ φάσμα τοῦ θανάτου, δέν εἶναι ὁ θάνατος, ἀλλά ἡ προειδοποίησις τοῦ τί δυνατὸν νά συμβῆ εἰς γενικὴν κλίμακα, ἐάν δέν ληφθοῦν κατάλληλα μέτρα, πρὸς ἀποφυγὴν βλαβῆς τοῦ θανάτου καταστάσεως.

Τὸ φάσμα τοῦτο εἶναι τὸ φόβητρον τῆς ἀφαιρέσεως τῆς γῆινης ζωῆς. Ὁ ἄνθρωπος φοβεῖται τὸ φάσμα τοῦ θανάτου,

διότι δὲν ἔχει γνῶσιν, ἀλλ' οὔτε καὶ πιστεύει μὲ πεποιθήσιν, ὅτι ὑπάρχει ἀνωτέρα ζωὴ, πολὺ διάφορος τῆς ὕλικης. "Ὅπως οἱ ἄνθρωποι φοβοῦνται τὸ ἄγνωστον, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον φοβοῦνται καὶ τὸν θάνατον.

Ἐὰν ἐδίδετο εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀπὴν ἰδέα τῆς τοῦ Οὐρανοῦ ζωῆς, τότε θὰ κατεστρέφετο ἡ γῆϊνη ζωὴ καὶ ὅλοι θὰ ἀνήρχοντο εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἄπρακτοι καὶ ἀμόρφωτοι ἀπὸ ψυχικῆς σκοπιᾶς.

Διὰ τοῦτο εἶναι προτιμώτερον νὰ ἔχουν τὴν ἀμφιβολίαν τῆς Οὐρανίου ζωῆς καὶ διὰ τοῦ φάσματος τοῦ θανάτου νὰ προσαρμωθοῦν πρὸς τὰς ὑποδείξεις τοῦ Οὐρανοῦ.

Βεβαίως, ἡμεῖς δὲν συστεινομεν τὴν ἀμφιβολίαν ὡς μέσον προτιμῆσεως. Σκοπὸς σας εἶναι νὰ πιστεύετε τὰς θείας διδασκαλίας τοῦ Οὐρανοῦ τυφλῶς, ἐφ' ὅσον ἡ λογικὴ τοῦ Οὐρανοῦ Φωτὸς εἶναι ἀμεμπτος καὶ ἀγνή.

Τὸ φάσμα τοῦ θανάτου ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸν φόβον, καὶ ὁ φόβος εἶναι σχετικὸν φρένο εἰς τὰς ἀδήλους ἐπιθυμίας σας. Πολλάκις σὰς ἀποτρέπει νὰ πράξετε κάτι ὑπὲρ τοῦ ἑαυτοῦ σας καὶ κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σας, ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι οὗτος. Ἄρα, ὁ φόβος ἔχει δύο πλευράς: Τὴν καλὴν καὶ τὴν κακὴν. Ἐξετάζοντας τὴν κακὴν πλευρὰν τοῦ φόβου, διαπιστοῦμεν εἰς τὴν ὄντοτητα ἔλλειψιν θάρρους, πρὸς ζημίαν αὐτῆς ταύτης τῆς ὄντοτητος.

Διὰ νὰ μὴ παλινδρομητε εἰς τὸν βίον σας, εἶναι ἀνάγκη ἡ στενὴ συνεργασία τοῦ πνεύματός σας μετὰ τῆς ψυχῆς σας. Ὅταν τοῦτο γίνῃ, ἐξουδετερώνεται τὸ φάσμα τοῦ θανάτου.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 136η

Κατηγορίαι τῶν πολέμων

- Α) Ἐξ ἀνάγκης διὰ τὴν αὐτοσυντήρησιν.
- Β) Ἐξ ἐκδικήσεως, ὅταν τοποθετήτε τὸ δίκαιον εἰς τὴν ἰσχύν.
- Γ) Ἐκ πλεονεξίας.

Σήμερον, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, δὲν ἐννοεῖται ὁ πόλεμος ὡς μέσον τοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ πολιτισμὸς ἀνεπτύχθη εἰς τοὺς

λαούς διὰ τῆς εἰρηκικῆς ζωῆς. Ὁ πόλεμος, θέλετε ἢ δὲν θέλετε, καταργεῖ τὸν πολιτισμὸν καὶ ἐπιφέρει καταστροφάς, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπουλώνονται διὰ τοῦ χρόνου.

Ναὶ μὲν, ἐν Κράτος κατεστράφη ἐκ τοῦ πολέμου καὶ ὕστερον διὰ τῆς ἐργατικότητος τῶν πολιτῶν του ἀνωρθώθη, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη ἐκ τῆς ἠθικῆς του καταπτώσεως νὰ ἀνεύρη τὴν προτέραν του θέσιν. Αὐτοὶ εἶναι οἱ καρποὶ τοῦ πολέμου.

Δὲν ἐπιτρέπεται, δὲν εἶναι ὀρθὸν οὔτε ἀρεστὸν εἰς τὸν Κύριον, ὅταν τὸ πνευματικὸν ἐπίπεδον τῶν ἀνθρώπων εὐρίσκειται εἰς τὸ ἀπόγειον τῆς γῆινης γνώσεως, ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀφίεται καὶ νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὸ μένος τοῦ πολέμου. Παρ' ὅλας τὰς γνώσεις του, οὗτος δὲν λογικεῦεται, διότι ἀρνεῖται νὰ δεχθῆ τὴν θείαν ἐξ Οὐρανοῦ φῶτισιν, πρὸς θλάσθην καὶ καταστροφήν τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ του.

Ἡ λέξις «συνύπαρξις» δὲν εἶναι ἐπιτυχής. Γοῶν καὶ μὺς δὲν δύνανται νὰ συνυπάρξουν, ὅπως καὶ ὁ λύκος μετὰ τοῦ προβάτου. Ὁ ἄνθρωπος, ὅμως, ὅταν ἔχη καλὴν θέλησιν δύναται νὰ συνεργασθῆ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀφοῦ πρῶτον ὑπάρξη μετὰ τῶν ἀμοιβαία κατανόησις. Ὅταν ὅμως μὲ φανατισμὸν ὑποστηρίζει τὸ σαθρὸν αὐτοῦ σύστημα καὶ ὁ ἕτερος ἀδελφὸς τὴν ψευδῆ ἀνωτερότητά του ἀπὸ ἐγωῖσμόν, ἡ συνύπαρξις εἶναι δόλωμα ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν!

Ἡ εἰρήνη εἶναι τὸ μέγιστον ἀγαθὸν τῆς ἀνθρωπότητος. Σταθεροποιεῖ τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἀνθρώπου, βελτιώνει τὴν ζωὴν αὐτοῦ, καθὼς καὶ τὴν πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν ἀνάστασίν του.

Ὅσοι ἔχουν τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι καταστρεπτικός, ἀλλὰ καὶ ὁ μόνος ὅστις ἐξαναγκάζει τὰς μεταρρυθμίσεις εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ἀπατῶνται οἰκτρότατα. Αἱ μεταρρυθμίσεις τῆς μεταπολεμικῆς ἐποχῆς χαλαρώνουν τὰ ἦθη, δηλητηριάζουν τὰς γῆϊνας γνώσεις καὶ διαφθείρουν τὰς συνειδήσεις. Μετὰ τὸν πόλεμον ὅλοι φροντίζουν πῶς νὰ ἀνορθωθοῦν οἰκονομικῶς, ὅποτε ἡ πονηρία χαλκεύει τὰς κακὰς πράξεις.

Μόνον οἱ πολεμοκάπηλοι ἀναζητοῦν τὸν πόλεμον ὡς μέσον πλουτισμοῦ των.

Διὰ νὰ ἐννοήσετε καλῶς διατὶ ὁ πόλεμος πρέπει νὰ ἀποφευχθῆ ἀπὸ τοὺς ἰθύνοντας τῶν Κρατῶν, ἐγκύψατε εἰς τὸν φωτισμὸν μας καὶ ἐρευνήσατε, διατὶ ὑφίσταται ἀπὸ καταβολῆς

κόσμου. Διὰ νὰ τὸ γνωρίσετε τοῦτο, δὲν θὰ ἀνατρεξώμεν εἰς τὰ περισπούδαστα συγγράμματα ἐπιστημόνων, διότι οὗτοι μὲ τὴν φαυλότητα τῆς φωτίσεώς των, δικαιολογοῦν τὰ πάντα κατ' ἄρεσκείαν. Ἡμεῖς θὰ ἀρκεσθῶμεν νὰ οἶσ φωτίσωμεν μὲ τὴν ἀγνήν καὶ ὀλιγόλογον λογικὴν.

Α) Πόλεμος ἐξ ἀνάγκης, διὰ τὴν αὐτοσυντήρησιν

Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι δὲν διέφερον ἀπὸ τὰ κτήνη. Ἦσαν πονηροὶ καὶ διέτρεχον τὰς περιοχὰς τῆς γῆς, ἀναζητοῦντες τροφήν πρὸς συντήρησίν των. Ἀργότερον, οἱ ἴδιοι οὗτοι ἄνθρωποι, κατὰ ομάδας ἐσυγκρούοντο μεταξύ των, διὰ νὰ συντηρηθοῦν καὶ πάλιν, ἔστω καὶ ἐὰν κατεσπάραζεν ὁ εἰς τὰς σάρκας τοῦ ἄλλου, ὡς τὰ θηρία. Ὁ ἀγὼν οὗτος ἦτο ἀγὼν ὑπάρξεως, ὁ ὁποῖος σὺν τῷ χρόνῳ ἐξελίχθη εἰς πόλεμον. Οἱ πρῶτοι πόλεμοι ὤξυναν ἔτι μᾶλλον τὴν πονηρίαν τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ ἀρχίσῃ νὰ ἐνεργῇ καὶ ἡ κρίσις των, μέσῳ τῶν σκέψεων, καὶ νὰ ἐλίσσεται.

Β) Πόλεμος ἐξ ἐκδικήσεως, ὅταν τοποθετήτῃ τὸ δίκαιον εἰς τὴν ἰσχύν

Ἐμφανίζονται εἰς τὸν ἄνθρωπον αἱ πρῶται λάμψεις μιᾶς ὑποτυπώδους λογικῆς, ποὺ δὲν ἔχει εἰσέτι μεθοδικότητα εἰς τὰς σκέψεις. Ἀνεπτύχθη ἡ λογικὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν, ποὺ ἤρχισεν αὐτὸς νὰ κρίνῃ καὶ νὰ διακρίνῃ, μὲ δύο διαφορετικὰς τοῦ λόγου ἐννοίας. Ἦτοι, μὲ τὴν Λευκὴν λογικὴν καὶ τὴν Μέλαιναν. Ἡ πρώτη ἔχει τὸν φωτεινὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, ἐνῶ ἡ δευτέρα τὸν σκοτεινὸν τρόπον. Διὰ τοῦτο εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνων τῶν ἐποχῶν, δὲν ὑπῆρχεν πεδίου συνεννοήσεως διὰ τῆς λογικῆς.

Ἡ ἰσχύς ἦτο τοῦ ἰσχυροτέρου, μέχρις ὅτου ὁ ἀσθενέστερος ἀπέκτα δυνάμεις ἢ τρόπους δολίους, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἀντίπαλον. Καὶ οὕτω φθάνομεν εἰς τὴν ἐποχὴν, ποὺ ὁ πόλεμος γίνεται τέχνη.

Τὸ ἡσκημένον κράτος εἰς τοὺς πολέμους καὶ τὸ χωρὶς οἰκονομικοὺς πόρους — ἐξ αἰτίας τοῦ ἀγόνου ἐδάφους του — ἠναγκάζετο νὰ συγκρουσθῇ μετ' ἄλλου κράτους πλουσίου, ἀλλὰ παραμελημένου ἀπὸ στρατιωτικῆς πλευρᾶς. Ἄρα, οἱ πόλεμοι ἐγένοντο ἐξ αἰτίας οἰκονομικῆς δυσχερείας, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ προσαρμόσῃ ὁ εἰς ἀπὸ τὸν ἄλλον ἐδάφη ξένα, εὐφορα ὅμως, εἰς τὴν ἐπικράτειάν του.

Ὁ πόλεμος, μέχρις ἐδῶ, ἦτο φυσικὴ ἀνάγκη τῶν λαῶν. Τὰ βασικὰ αἰτία τοῦ πολέμου, ὅταν τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου προώδευσεν, ἦσαν οἱ ποικίλες ἀφορμές, διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῶν ξένων ἀγαθῶν.

Βεβαίως, εἰς τὰς ἐποχὰς πού ἀναφέρομαι, οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶχον ἀγνήν πνευματικὴν σκέψιν. Διὰ τοῦτο ἐμάχοντο ὡς τὰ θηρία, μὲ περισσότερον μένος καὶ κακότητα, ὥστε νὰ θεωρηθῇ ὁ ἀνθρώπος τὸ ἀσθενέστερον τῶν ὄντων, ἀλλὰ καὶ τὸ θηριωδέστερον!

Γ) Πόλεμος ἐκ πλεονεξίας

Σήμερον, ὡς εἶπον, δὲν ἐννοεῖται ὁ πόλεμος, παρὰ μόνον ἐκ πλεονεξίας. Ἡ μέλαινα λογικὴ τὸν καθιέρωσεν ἀπὸ συμφέρον. Ἡ καλὴ θέλησις καὶ ἡ κατανόησις καταργοῦν τὸν πόλεμον, ὡς ἐπιζήμιον ἀγῶνα διὰ τὴν ἀνθρώπινον πρόοδον.

Ὁ πόλεμος εἶναι δημιουργία κακοῦ καὶ θλσθεροῦ συντελεστοῦ εἰς τὴν ἠθικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ πόλεμος προκαλεῖται ἀπὸ ἐγωϊσμόν, φιλοδοξίαν, φανατισμόν, ἐθνικισμόν, πλουτισμόν, δογματισμόν κ.τ.λ. Διὰ τοῦτο εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη, ὁ κόσμος τῆς ἐλευθέρας σκέψεως νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν ἀγνήν φώτισιν, διὰ νὰ δώσῃ ἢ Εἰρήνην τοὺς καρπούς της, πού τόσοσ κόσμος ἀναμένει ἀπὸ τὸν Θεόν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 137η

Ὁ Ἄρχων τοῦ Φωτὸς

Διατί ὁ Ἄρχων τοῦ Φωτὸς ὑπαγορεύει κείμενα μὲ τὴν ὑπογραφὴν «ΦΑΡΑΧ»; Διότι ὡς Ἄρχων Φαράχ εὐρίσκεται εἰς τὴν Θεώσιν καὶ οὕτω ὑπαγορεύει κείμενα τῆς Ἀνωτάτης Ἀδελφότητος.

Ὡς Φαράχ μεταδίδει τὸ Φῶς του εἰς τὴν Γῆν, ἐκεῖ ὅπου πρέπει καὶ ὅταν πρέπει. Ἀπάντᾳ εἰς ὅλας τὰς ἀπορίας σας, ὅταν αὐταὶ εὐσταθοῦν, καὶ ἀποφεύγει νὰ ἀπαντήσῃ εἰς ὅ,τι δὲν πρέπει νὰ γίνεταί γνωστὸν εἰς τοὺς θνητούς. Καὶ τοῦτο γίνεται, διότι οἱ θνητοὶ δὲν γνωρίζουν τὸ προσὸν τῆς ἐχεμυθείας. Ἡ ἐχεμυθεία των εἶναι ἐλαστικὴ καὶ μεταδίδουν τὸ μυστικόν

εις τρίτον υπό ἐχεμύθειαν καὶ ὁ τρίτος πράττει ὡσαύτως τὸ ἴδιον, ὥστε τὸ μυστικὸν ὀλίγον κατ' ὀλίγον γίνεται κοινὸν μυστικόν.

Ὁ Φαράχ υπό τὴν ιδιότητά του ὡς ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ δὲν ἔχει προσωπικότητα, διότι ἀνήκει εἰς τὴν Τριαδικὴν Θεότητα, "Ἦτις ἐν τῇ ἐνώσει τῆς εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτό.

Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ὡς σκέλος τῆς Τριαδικῆς Θεότητος, εἶναι ἐνωτικὸν Πνεῦμα τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Δικαιοσύνης.

Εἶναι ὁ Φαράχ τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἀνάρχου, ἀλλὰ καὶ τοῦ Χριστοῦ. Ἄρα καὶ οἱ Τρεῖς υπό τὸ αὐτὸ Πνεῦμα διέπονται. Διὰ τοῦτο εἶναι μεγίστη ἁμαρτία, ὅταν ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ κακῆς συνήθειαν, βλασφημεῖ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Εἶναι ἡ χειρίστη τῶν βλασφημιῶν καὶ ὑπόκειται, ὁ βλασφημιῶν, εἰς αὐστηροτάτην ποινήν.

Ποία εἶναι ἡ διαφορὰ τοῦ Ἄρχοντος Φαράχ ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα; Ἐξηγῶ :

Εἶσθε γενικὸς διευθυντὴς μιᾶς μεγάλης ἐπιχειρήσεως. Εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην ἔχετε ὀρισμένους κανόνας καὶ τάξιιν. Ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι ὑπολήπτονται καὶ σέβονται τὸν γενικὸν διευθυντήν, ὡς κύριον ἀρχηγὸν τῆς ὅλης ἐπιχειρήσεως. Μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων, ἐὰν ὑπάρχουν φίλοι ἢ γνωστοὶ τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ, δὲν ἀποτελοῦν ἐξαίρεσιν ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ὑπαλλήλους. Ἡ αὐστηρότης τοῦ Γενικοῦ εἶναι παραδειγματική, διότι τὸ ἀπαιτεῖ ἡ θέσις του.

Ἐὰν ὁ Γενικὸς εἶπῃ εἰς τι «ναί», εἶναι πράγματι ναί· καὶ ἐὰν εἶπῃ «ὄχι», αὐτὸ εἶναι. Δὲν ἐμπαίζει οὐδένα, ὁ ἰθύνων νοῦς.

Ὅταν ὁ Γενικὸς διευθυντὴς εὐρίσκεται εἰς τὸν οἶκον του, ἦτοι ἔξω τῆς ἐπιχειρήσεως, δὲν εἶναι πλέον ὁ αὐτὸς εἰς τὴν αὐστηρότητα μετὰ τῶν φίλων ἢ γνωστῶν του. Ὡς ἄνθρωπος τοῦ αὐτοῦ εἶδους, συναναστρέφεται μὲ ὄλους, γελᾷ, πειράζει ἢ παίζει παίγνιον τι μετ' αὐτῶν.

Ὡς Ἅγιον Πνεῦμα, ὁ Φαράχ εἶναι ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Διαχειρίσεως τοῦ Φωτός, καὶ ὡς Φαράχ εἶναι ὁ ἀπλὸς καὶ καλοκάγαθος Γενικὸς Διευθυντὴς μακρὰν τῆς ἐπιχειρήσεως του. Ἐλπίζω νὰ ἐννοήσατε.

Ὁ Ἄρχων Φαράχ ἔχει πολλὰς ὀνομασίας, λόγῳ τοῦ ἔργου του. Ὀνομάζεται καὶ Φῶς τῆς Ἀληθείας, Ἁγία Περιστε-

ρά, Πανάχραντον Φῶς, Ἅγιον Φῶς, Φωνή τῆς Ἀληθείας, Πνεῦμα τοῦ Κυρίου (ἐννοῶ Ἀνάρχου καὶ Χριστοῦ) κλπ.

Εἰς σπανίας περιπτώσεις ὑπογράφει ὡς «Ἅγιον Πνεῦμα», καὶ τοῦτο διὰ τὴν δώσῃ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ κύρους του εἰς ὀρισμένους ἀνθρώπους.

Ὁ Ἄρχων Φαράχ εἶναι ὁ Πνευματικὸς Ἥλιος τῶν ψυχῶν μας, εἶναι ὁ ὑπέρτατος τῆς Γνώσεως Ἀστήρ, εἶναι τὸ πηδάλιον τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου καὶ πλοίαρχος εἶναι, αὐτονόητον, ὁ Κύριος.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 138η

Ὁ ΚΥΚΛΟΣ

Ὁ κύκλος ἔχει ὑψίστην σημασίαν διὰ τὸν γήϊνον. Ὅταν κατορθώσετε, μίαν σκέψιν ἢ ιδέαν σας νὰ τὴν περιορίσετε ἐντὸς τοῦ κύκλου, δηλαδὴ, νὰ μὴ ἀφαιρεθῆτε μὲ ἄλλας συναφεῖς σκέψεις καὶ ιδέας, τότε θὰ δυνηθῆτε νὰ ἀποδώσετε τελείαν μορφήν εἰς τὴν σκέψιν ἢ τὴν ιδέαν σας.

Ὁ κύκλος σημαίνει αὐτοσυγκέντρωσιν, ἐπὶ μιᾶς μορφῆς τῆς γνώσεως.

Οἱ κύκλοι εἶναι ποικίλοι εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς σας. Διευκολύνουν τὴν ἐργασίαν σας καὶ συγκεντρώνουν τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ ὀρισμένου σημείου, τὸ ὁποῖον ἐξετάζετε ἀπὸ ὅλας τὰς πλευράς του, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρῃ οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ἡ ἐπιδίωξις αὕτη θὰ λήξῃ εὐνοϊκῶς.

Ὁ Ἀρχιμήδης εἰργάζετο μὲ τοὺς κύκλους του καὶ ἐγνώριζεν καλῶς, διατὶ οὗτοι τοῦ ἀπέδιδον τὸ ζητούμενον. Ὅτι τοποθετεῖται ἐντὸς τοῦ κύκλου, ἀποδίδει. Τὸ μυστήριον τοῦτο δὲν τὸ ἔχουν ἀντιληφθῆ οἱ εἰδικοί εἰς τὰ διάφορα ἔργα των.

Ὁ Ἀρχιμήδης οὐδέποτε ὠμολόγησεν εἰς συνεργάτην του, τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας του. Διὰ τοῦτο ἦτο ἀποδοτικὸς εἰς τὰ ἔργα του.

Ὅπως τὰ μαθηματικὰ διευκολύνουν ἀφαντάστως τὴν τεχνικὴν σας πρόοδον, ὡσαύτως καὶ ὁ κύκλος, ὅστις ἀποτελεῖ ἰδιαιτέραν ὄθησιν διευκολύνσεως, συνδυάζει τὴν τέχνην μὲ τὴν γνῶσιν, δηλαδὴ τὴν ἐφεύρεσιν ἐν τῇ προχωρημένῃ αὐτῆς μορφῇ.

Διατί ὁ κύκλος ὑποβηθεῖ τὴν ἀνθρώπινον γνῶσιν;

Διότι, συμβολικῶς ἀναφέρεται εἰς τὸ "Ἀπειρον καὶ τὸ Αἰ-
ώνιον, τὰ ὁποῖα συντελοῦν εἰς τὴν ἄγνωστον ἐνέργειαν τῶν
προσπαθειῶν σας. Ἀναζητοῦντες τὸ Α εὐρίσκετε τὸ Β καὶ
τὰνάπαλιν.

Ἡμεῖς οἱ ἄθᾶνατοι, διὰ νὰ σᾶς δώσωμεν νὰ ἐννοήσετε
πῶς εἶναι ἡ διάρθρωσις τοῦ Οὐρανοῦ καὶ πῶς αἱ ψυχαὶ μετα-
φέρονται ἀπὸ τὸ ἓν σημεῖον εἰς τὸ ἄλλο, δὲν θὰ τὸ ἀντιληφθῆ-
τε διὰ τοῦτο μεταχειριζόμεθα τοὺς κύκλους, μέσῳ τῶν ὁ-
ποίων ὀξύνεται ἡ ἀντιληψὶς σας καὶ ἐννοεῖτε τὰ πάντα.

Καὶ ἄλλοτε ἐτονίσσαμεν, ὅτι κύκλοι ἐν τῇ πραγματικότητι
δὲν ὑφίστανται, οὔτε ὁ ἄνθρωπος θὰ ἠδύνατο νὰ διαχωρίσῃ
τὸν ἓνα κύκλον ἀπὸ τὸν ἄλλον. Καὶ ὅμως, διὰ τῆς σχεδιάσεως
αὐτῶν ἀποκτᾶτε γνῶσιν μερικὴν ἐπὶ τῶν Οὐρανίων φαινο-
μένων.

"Ὅταν ὁμιλεῖτε περὶ τοῦ ἑβδόμου Οὐρανοῦ, γνωρίζετε τί
σημαίνει τοῦτο; "Ὅχι Οὐράνια στρώματα, ὡς πολλοὶ ἐκ τῶν
γηϊνῶν ἐξηγοῦν. Ἐάν πράγματι ὑπῆρχον αἱ διακρίσεις αὗται,
διὰ τῆς διορατικότητος θὰ ἠδύνατο τὸ μεσάζον νὰ διαχωρίσῃ
τὸν ἓνα Οὐρανὸν ἀπὸ τὸν ἄλλον, ὡς μὴ ἀποτελοῦντας συνέ-
χειαν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου.

Ὁ ἑβδομος Οὐρανὸς δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὸ Σύμπαν σας.
Οἱ Οὐρανοὶ οὗτοι εἶναι Σύμπαντα, τὰ ὁποῖα δὲν σᾶς ἐνδιαφέ-
ρουν. Λέγεται τοῦτο, διὰ νὰ σᾶς ἀποδείξωμεν τὴν ἀτελεύτη-
τον ἔκτασιν τοῦ Οὐρανοῦ εἰς ὠκεανὸν ἄνευ ὁρίων, ὥστε νὰ ἀν-
τιληφθῆτε τὴν διάχυτον ἐνέργειαν τοῦ Ἀνάρχου καὶ νὰ δοξά-
σετε Αὐτόν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 139η

Ἡ πλαστοπροσωπία τοῦ Δαίμονος

Σεῖς, οἱ θνητοί, ἔχετε τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι δύνασθε εὐκόλως
νὰ ἀντικρούσετε τὸν Πονηρὸν, ὅταν οὗτος διὰ τοῦ λόγου του
σᾶς κατηχεῖ ἢ σᾶς μεταδίδει κείμενα ὑψηλοῦ περιεχομένου!
Πῶς τὸν ἀνακαλύπτετε, ὅταν ὁ Πονηρὸς ὑπογράφει τὰ κείμε-
να ταῦτα μὲ τὸ ὄνομα «ΙΗΣΟΥΣ», «ΦΑΡΑΧ» κλπ.; Ἰδού, μίᾳ
δυσκολωτάτῃ διάκρισις τοῦ ὀρθοῦ ἀπὸ τοῦ μὴ ὀρθοῦ.

Ὁ Πονηρὸς ἔχει πνεῦμα ἐξυπνότατον, εὐστροφον τὸν λόγον, εἶναι γλυκομίλητος, πειστικὸς εἰς τὰς ἐκφράσεις του καὶ προσεκτικὸς. Ἔχει ὅλα τὰ προσόντα τοῦ Καλοῦ, ἀλλ' ἐνεργεῖ πάντοτε μετὰ τὴν ὑπισθοβουλίαν. Ὁ σκοπὸς του εἶναι νὰ σᾶς συσκοτίσῃ τὸ πνεῦμα καὶ νὰ σᾶς καθοδηγήσῃ ἐκεῖ ὅπου αὐτὸς ἀποβλέπει.

Ἐπὶ τῶν κοινῶν μεσάζοντα, τὰ ὁποῖα συνδιαλέγονται μετὰ τῶν μεγάλων Διδασκάλων τοῦ Οὐρανοῦ, χωρὶς νὰ γνωρίζουν, ὅτι οὗτοι εἶχον πλαστοπροσωπευθεῖ ὑπὸ τοῦ Πονηροῦ.

Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη ἔχει μεγίστην σημασίαν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐπὶ τῶν ἱερέων μεσάζοντα, οἱ ὁποῖοι χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῶν, συνεργάζονται μετὰ τοῦ Πονηροῦ. Δὲν ἀποκλείω καὶ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι τοσοῦτον κακὸν ἔκανον καὶ ἔβλαψαν τὴν Ἐκκλησίαν. Ὁ Δαίμων, τονίζω καὶ πάλιν, εἶναι πανίσχυρος καὶ εἰς τὸν λόγον.

Ἐπὶ παραδείγματι, ὁ Δαίμων μετέδωκεν εἰς τινὰ κείμενα ἐξόχου ἐνδιαφέροντος διδασκαλίας, ἀνευ θετικοῦ περιεχομένου, μετὰ τὴν ὑπογραφὴν «Φαράχ» ἢ καὶ «Ἰησοῦς». Τὰ κείμενα ταῦτα, παρὰ τὴν ἐκπληξίαν πού σᾶς ἐπροκάλεσαν, διὰ τῆς λογικότητός των καὶ τὸν τέλειον συλλογισμόν των, εἰς οὐδὲν σᾶς ὠφελοῦν. Λαμβάνετε γνώσεις τὰς ὁποίας δὲν δύνασθε νὰ ἐλέγξετε. Γνώσεις τοῦ Οὐρανοῦ, ἀλλὰ ἐσφαλμένας· καὶ μετὰ τὴν αὐτῶν λαμβάνετε καὶ ὁδηγίαν διὰ τὴν γήινον ζωὴν σας, πού ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνονται ὀρθαί, ἀλλὰ ἐὰν τὰς μελετήσετε θὰ ἀνακαλύψετε τὴν ἀπάτην.

Εἰς ἕκ τῶν ψευδοδιδασκάλων τοῦ Οὐρανοῦ σᾶς ἐξηγεῖ πῶς ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὰς ἐπανελημμένας ἐνσάρκώσεις τελειοποιεῖται, μέχρις ὅτου φθάσῃ εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον τῆς τελειότητος, ὅπότε γίνεται ἐν μετὰ τὸν Θεόν. Δηλαδή, ὁ ἄνθρωπος, ξεκινῶντας ἀπὸ τὴν πρωταρχικὴν Πηγὴν, εἰς αὐτὴν καὶ πάλιν ἐπιστρέφει.

Μὴ πλανᾶσθε ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Πονηροῦ. Διότι ὁ Χριστός, ὡς τελειοτάτη ὄντοτης, ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἐν μετὰ τὸν Θεόν καὶ νὰ μὴ δοξάζεται ὡς Χριστός. Τουτέστιν νὰ ἐκλείψῃ, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Πονηροῦ, ἢ προσωπικότης του. Αὐτὰ διὰ τὸν Σωτῆρα Χριστόν.

Ἄλλη εἶναι ἡ περίπτωσις τῆς ἐνώσεως Θεοῦ, Χριστοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τὸ Πνεῦμα τῆς

Τριαδικῆς Θεότητος εἶναι ὁμοούσιον. Εἶπον «Πνεῦμα»· προσέ-
ξατέ το, διότι ὁ Χριστὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἀποτελοῦν
ἰδιαιτέρας ὀντότητας.

Ἐάν, λοιπόν, ἡ τάδε ψυχὴ ἀπεισπάσθη ἀπὸ τὸν Θεόν, κα-
τῆλθεν εἰς τὴν Γῆν ἵνα ἐκλεπτυνθῆ, καὶ διὰ μέσου τῆς ἐξελί-
ξεως τῆς ἐπανελθῆ εἰς τὴν αὐτὴν Πηγὴν, τὸν Θεόν, τότε δὲν ὑ-
πῆρχεν ἀνάγκη νὰ διασπασθῆ ἀπὸ τὸν κεντρικὸν πυρῆνα, ἐφ'
ὅσον ἐκμηδενίζεται ἡ προσωπικότητά της.

Ἴδου, πῶς ὁ Πονηρὸς, μὲ τὰ ψευδοκείμενά του ἐμπλέκει
τὸ πνεῦμα σας εἰς τὰ δίκτυά του.

Ὅπως ἀνέφερον, ὁ Πονηρὸς ὑπογράφει μὲ τὸ ὄνομα τοῦ
Ἰησοῦ, Φαράχ κλπ. Οὐδέποτε ὡς ΑΝΑΡΧΟΣ, ὡς ΩΝ (ποῦ ση-
μαίνει Θεὸν ἀλλὰ καὶ Χριστόν), καὶ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ. Μόνον
τὸ ὄνομα τῆς Τριαδικῆς Θεότητος φοβεῖται καὶ δὲν τολμᾷ νὰ
πλάστοπροσωπήσῃ αὐτά. Εἶναι ἀπηγορευμένον ἀπὸ τὸν ἴδιον
τὸν Θεόν.

Ὅταν κάποτε εἰς τοὺς αἰῶνας ἅπαντα τὰ δημιουργηθέν-
τα πνεύματα εἰσέλθουν εἰς τὸν Σταθμὸν τῆς Ἀναπαύσεως ἢ
Παράδεισον καὶ οἱ Ἄρχηγοὶ συγκατοικήσουσιν μετὰ τοῦ Κυ-
ρίου, τότε ὅλα τὰ πνεύματα θὰ γίνουσι ὁμοιοῦσια, διὰ νὰ ἐξον-
τωθῆ τελείως τὸ Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ καὶ δώσῃ ἀναφορὰν τοῦ
ἔργου του εἰς τὸν Πανάγαθον.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 140ῃ

Δ η μ ο κ ρ α τ ί α

Τὸ μοναδικὸν πολίτευμα, τὸ κατὰ κάποιον τρόπον πλησι-
άζον πρὸς τὸ τοῦ Οὐρανοῦ, εἶναι τὸ Δημοκρατικόν. Ὅλα τὰ
ἄλλα πολιτεύματα, παρὰ τὴν τεχνικὴν των πρόοδον, ὀπισθο-
δρομοῦν καὶ εἶναι ἀκατάλληλα διὰ τοὺς σημερινοὺς ἀνθρώ-
πους τῆς πνευματικῆς προόδου.

Πρώτιστον ἀγαθὸν τῆς ἀκραιφνοῦς Δημοκρατίας, εἶναι ὁ
ἐλεύθερος λόγος. Ὅταν εἰς ἓν πολίτευμα δὲν ὑφίσταται ἡ ἐ-
λευθερία τοῦ λόγου, τοῦτο σημαίνει, ὅτι τὸ πολίτευμα ἔχει
ἐσφαλμένας ἀρχάς.

Ἡ Δημοκρατία δὲν φοβεῖται τὴν ἐλευθέραν σκέψιν· μελε-

τᾶ αὐτήν, ἔαν εἶναι ἢ ὄχι ὀρθή, καὶ ἅπαντᾶ εἰς τὴν ἐλευθέραν σκέψιν μὲ σύνεσιν καὶ πειστικότητα, εἰς ποῖα σημεῖα εἶναι ὀρθή ἢ σκέψις καὶ εἰς ποῖα δὲν εἶναι.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀποψίν του ἐλευθέρως, ἐκθέτοντας τὴν γνώμην του, τότε τὸ πολίτευμα εἰς ὃ ἀνήκει εἶναι καταναγκαστικό, ἀπολυταρχικό, ἔαν ὄχι δικτατορικό.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐνεφανίσθη εἰς τὸν γήινον κόσμον, διὰ νὰ τὸν μεταπλάθουν κατὰ τὸν τύπον, πού ὀρίζουν οἱ ἀνόητοι καὶ ἀπαίδευτοι μονόπλευροι ἰθύνοντες.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι, θεθαίως, ἀπόλυτα ἐλεύθερος εἰς τὰς κινήσεις του, αἱ ὁποῖαι δυνατὸν νὰ θλάσουν τὴν κοινωνίαν, ἀλλ' ἔχει τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως, διὰ νὰ ὑποδεικνύῃ τὰ μὴ ὀρθὰ μέτρα τῶν διατάξεων ἢ νόμων μιᾶς Δημοκρατικῆς πολιτείας. Ἐπίσης, οἱ ἰθύνοντες ἔχουν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τείνουν τὰ ὄρα των καὶ νὰ προσέχουν τὰς ὑποδείξεις τῶν πολιτῶν. Ἡ συνεργασία πολιτείας καὶ πολιτῶν ἀποτελεῖ τὸ ἰδεώδες, διὰ τὴν Γῆν σας, Δημοκρατικὸν πολίτευμα.

Ὁ δυτικός σοσιαλισμὸς δίδει ἐλευθερίας εἰς τὰ ἦθη καὶ τὴν ἐν γένει ζωὴν ἀποχαλυθδώνει τὸν πολίτην μονοπλευρικῶς καὶ τὸν καθιστᾷ ἀνίκανον νὰ σκέπτεται ὕγιως.

Ἀντιθέτως, ὁ ἀνατολικὸς σοσιαλισμὸς στερεῖ ἀπὸ τὸν πολίτην τὴν ἐλευθέραν ἔκφρασιν τοῦ λόγου, διὰ νὰ τὸν καταστήσῃ τυφλὸν ὄργανόν του, ὥστε εἰς δεδομένην στιγμήν, πού ὁ πολίτης θὰ ἔχη τὴν εὐνοίαν τῆς κινήσεως, νὰ ἀντισταθῇ ἐναντι τοῦ σκληροῦ του καθεστῶτος.

Αἱ βασιλεῖαι παρήκμασαν, ἀφοῦ ἐπέφερον πλεῖστα ὅσα δεινὰ εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος. Μήπως ἐπικρατεῖ ὁ μῦθος, ὅτι ὁ βασιλεὺς μιᾶς ὁποιασδήποτε χώρας, εἶναι θεϊκὸς γόνος; Διατί, τότε, εἰς τοὺς ἀνοήτους βασιλεῖς ἀποδίδετε πᾶν προσόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχουν; Διότι οἱ γύρωθεν αὐτοῦ ἔχουν τὰ συμφέροντά των καὶ εὐκόλως δὲν ἀποχωρίζονται ἀπὸ αὐτά. Μάχονται ὑπὲρ τῆς τιμῆς τοῦ βασιλέως των, πρὸς ἀπόκτησιν περισσοτέρων ἀγαθῶν τσσαύτη εἶναι ἡ ἀπληστία των.

Οὐδέποτε πολίτευμα, ὑπὸ οἰανδήποτε μορφήν, δύναται νὰ λάμψῃ καὶ νὰ ἀποδώσῃ καρπούς, ὡς τὸ ἀκραιφινὲς Δημοκρατικόν.

Δὲν ἀναφέρομαι εἰς τὰ ψευδοδημοκρατικὰ πολιτεύματα,

τά ὅποια μὲ τὴν προσωπίδα τοῦ ἀγγέλου, ἐνεργοῦν ὡς οἱ καταχθόνιοι δαίμονες. Ἡ Δημοκρατία δὲν ἔχει δύο πρόσωπα! Ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν κάθε μονάδα τῆς καὶ μεριμνᾷ δι' αὐτήν, ἵνα μὴ γίνῃ ἐστία κακοῦ, τοῦ συνολικοῦ τῆς σώματος.

Ὅταν ἡ Πολιτεία λέγει, ὅτι τὴν ἐνδιαφέρει πρῶτον τὸ σύνολον, ψεύδεται· δικαιολογεῖται, διὰ νὰ καλύψῃ τὴν ἀσυνειδησίαν τῆς. Ἀντιθέτως, ὅταν μεριμνᾷ διὰ τὸ κάθε ἄτομον, ἐργάζεται εὐσυνείδητα καὶ ὅλοι γνωρίζουν τὰς καλὰς τῆς προθέσεις καὶ τὴν βοήθουν, ἐκεῖ ὅπου ἔχει τὴν ἀνάγκην τῶν.

Ἡ Δημοκρατία εἶναι πολίτευμα, ποῦ πηγάζει πρῶτον ἀπὸ τὸν ἐσωτερικόν σας κόσμον, διὰ νὰ μορφώσῃ ὑστερον τὸν ἐξωτερικόν σας. Οὐδὲν ἄλλο πολίτευμα ἐκ τῶν ἔσω διαμορφώνει τὰ ἔξω. Τὰ ἄλλα πολιτεύματα, ἐκ τῶν ἔξω καταστρέφουν, διὰ τῆς ἀσυνειδησίας, τὸν ἔσω κόσμον σας. Ἴδού, διατί ἐπιμένω, ὅτι ἡ Δημοκρατία μόνον γίνεται φρουρὸς τῆς Εἰρήνης, Ἀγάπης καὶ εὐημερίας.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 141η

Ὁ Θεὸς καὶ ὁ Ἐωσφόρος

Εἰς τὸ ἐν λόγῳ κεφάλαιον δὲν θὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὸν ἄνθρωπον ἢ τὰς Ἐπουρανίας γνώσεις, ἀλλὰ μὲ μίαν εἰκόνα σκοτεινὴν εἰς τὰς γνώσεις σας. Πρέπει νὰ γνωρίσετε καὶ τὴν ἄλλην πλευρὰν τῆς Δημιουργίας, ποῦ συνεχῶς καταστρέφει, ἀπατᾷ καὶ συσκοτίζει τὸ πνεῦμα σας.

Ὁ Ἄγγελος τὸν ὁποῖον ὀνομάζετε ΕΩΣΦΟΡΟΝ, ἦτο ὁ καλλίτερος συνεργάτης τοῦ Θεοῦ· διὰ τοῦτο γνωρίζει πάμπόλλα μυστικά Αὐτοῦ. Ἡ ὀνομασία του δὲν εἶναι αὐτὴ ποῦ γνωρίζετε· ἔγινε κακὴ λήψις τῶν Πατέρων. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς μίαν φράσιν τοῦ Ἄγγελου τούτου, ἡ ὅποια ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Κύριε, ἕως πότε θὰ διαρκέσῃ ὁ φόρος μου;».

Καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ Κυρίου:

«Μέχρι συντελείας τοῦ Κόσμου».

Ἀπὸ τὴν ἄνω φράσιν συνέλαβον τὸ «ἕως - φόρος» καὶ κατέγραψαν τὴν ὀνομασίαν Ἐωσφόρος. Τὸ ὄνομα δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει, ἐφ' ὅσον εἶναι πλέον γνωστὸς ὡς Ἐωσφόρος. Προ-

χωρούμεν τώρα πρὸς τὴν εἰκόνα, ποὺ παρέμεινεν κεκρυμμένη εἰς τὰ σκότη τῶν ἀπείρων αἰώνων.

“Ὀλαι αἱ ψυχαὶ εἰς χρόνον Χ ἔχαιρόν τῆς ἐλευθερίας των. Ὀλαι ἦσαν ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴν Οὐράνιον Ζωὴν των. Ἐπίσης, ἔτερπον τὴν δρασίν των διὰ τῶν μελλοντικῶν εἰκόνων τῆς Γῆς, ἡ ὁποία δὲν εἶχεν ἀκόμη δημιουργηθῆ. Ὅπως σεῖς, διὰ τῶν εἰκόνων γνωρίζετε πολλὰς χώρας τῆς Γῆς σας καὶ ὅταν κατὰ σύμπτωσιν εὑρεθῆτε ἐκεῖ, δὲν ἐκπλήττεσθε τόσον, διότι προηγήθησαν αἱ εἰκόνες, οὕτω προηγήθησαν εἰς τὰ ψυχικὰ ὄμματα τῶν ψυχῶν αἱ μελλοντικαὶ εἰκόνες τῆς Γῆς.

«Ἐάν», ἐσκέφθη ὁ Θεός, «τὰ δημιουργήματά μου τὰ ἐκπαιδεύσω, διὰ τῆς ὕλης, θὰ τὰ μεταβάλλω τελειότερα εἰς τὸ πνεῦμα, διότι ἐδῶ, ὅπου δὲν ὑφίσταται συμφέρον, τὸ πνεῦμα ἀδρανεῖ. Ἐάν, λοιπόν, δηλώσω εἰς αὐτά, ὅτι ἀπόφασίς μου εἶναι νὰ μετακινηθῶν ἀπὸ τὸν Παράδεισον εἰς τὴν Γῆν, θὰ πικραθοῦν. Δὲν πρέπει νὰ ἔχουν τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι τοὺς ἐκδιώκω. Τοῦτο θὰ ἦτο ἀστοργία τοῦ Πατρὸς των. Δὲν πρέπει ὡσαύτως νὰ γνωρίζουν, ὅτι ἡ μετάθεσίς των γίνεται πρὸς ὄφελός των. Ἐάν τὸ ἐγνωρίζον, δὲν θὰ εἶχον τὸ πνεῦμα των ἐλεύθερον, ἐνῶ σκοπὸς τῆς ὀντότητός των εἶναι, διὰ τοῦ ἐλευθέρου πνεύματος νὰ μάθουν νὰ διακρίνουν τὸ Καλὸν ἀπὸ τὸ Κακόν, καὶ νὰ κρίνουν τὸ Καλὸν ὡς ὀρθόν, ἐφαρμοζόντες αὐτὸ εἰς τὴν πράξιν».

Ἐξ αὐτῆς τῆς σκέψεως ὁρμώμενος ὁ Πανάγαθος, ἐκάλεσεν τὸ πρῶτον τοῦ τέκνον, τὸν Ἐωσφόρον, καὶ ὡς ἀνέπτυξα εἰς προηγουμένην μου ὁμιλίαν, τοῦ ἀνέθεσε νὰ γίνῃ οὗτος αἰτία νὰ ἐκδιωχθῆ ὁ μέλλων ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν Παράδεισον, διὰ τῆς ἀνυπακοῆς.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Ἐωσφόρος ἀντεστάθη, ὡς ὁ σοφώτατος τῶν σοφῶν. Ἀνέπτυξεν εἰς τὸν Κύριον τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντικρουσθῆ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Ἡ Ψυχὴ, εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Κύριος, εἶναι ἀθάνατος. Τί λοιπὸν φοβεῖσαι! Αἱ αἰσθήσεις καὶ τὰ ὕλικά μέσα, εἶναι στιγμιαία. Μέσῳ δὲ αὐτῶν θὰ ἀποκτήσουν αἱ ψυχαὶ κατάλληλον σθένος, διὰ νὰ διδάξουν τοὺς ὑπολοίπους. Καὶ οὕτω ἡ Κλίμαξ τοῦ Οὐρανοῦ θὰ εἶναι πλήρης ψυχῶν. Ἄλλαι θὰ ἀνέρχωνται καὶ ἄλλαι θὰ κατέρχωνται, μέχρι τελειότητός των.

— Οὐδέποτε, Κύριε, ἐσκέφθην νὰ λάβω θέσιν σκοτεινοῦ

θεοῦ. Ὁ Λόγος Σου εἶναι νόμος καὶ ὑποτάσσομαι εἰς αὐτόν. Μὴ, ὅμως, θελήσης νὰ διακόψῃς τὸ ἔργον μου μέχρι συντελείας τοῦ Κόσμου. Θὰ βοηθήσω τὸ ἔργον Σου κατ' ἀντίθετον τρόπον. Σὺ θὰ δημιουργῆς κι' ἐγὼ θὰ καταστρέφω, μέχρις οὗτου λάμψῃ ὁ πραγματικὸς ἀδάμας, ...ὁ ἄνθρωπος.

— Σοῦ δίδω τὴν ἀπεχθεστέραν μορφήν, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ ἰσχυροῦ σου πνεύματος. Ὑπαγε εἰς τὸ ἔργον σου, ἵνα καὶ Ἐγὼ ἐπιβλέψω τὸ ἰδικόν μου.

Ἐλέχθησαν καὶ ἄλλα πολλά, τὰ ὁποῖα παρέμειναν ἀπόρητα τοῦ Οὐρανοῦ. Ὁ Ἐωσφόρος ἀπὸ καλλίτερος Ἄγγελος, μετεστράφη, ἀπὸ σκοποῦ, εἰς Δαίμονα τοῦ Κακοῦ. Δὲν ἔχει οἶκτον δι' οὐδένα· ἐμπταίξει τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα μὲ τὴν ὕλην καὶ τὰς ἀπατηλάς αἰσθήσεις τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ὁ Ἄρχων τοῦ Σκότους, ὅστις γνωρίζει τὴν τελικὴν του πτώσιν, καὶ αὕτη εἶναι, ὅταν θὰ ἀπωλέσῃ ἐκ τῶν χειρῶν του τὴν τελευταίαν ἀνθρώπινον ψυχὴν.

Βοηθήσατε τὸ ἔργον τοῦ Ἀνάρχου ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 142α

Ἡ ὥρα τῆς σιωπῆς καὶ ἡ ὥρα τοῦ Λόγου

Θὰ διερωτηθῆτε — καὶ δικαίως — ποία εἶναι ἡ ὥρα τῆς σιωπῆς καὶ ποία ἡ ὥρα τοῦ λόγου;

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ σκέπτεται θαθεῖα καὶ ἐρευνᾷ, ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην ἀπομονώσεως καὶ ἄκρας σιωπῆς. Ὅλοι οἱ μεγάλοι μύσται ἐγνωρίζον τί σημαίνει τοῦτο. Ἄλλ' ἐπειδὴ σεῖς δὲν δύνασθε, διὰ τῆς φαντασίας καὶ μόνον νὰ τὸ ἀντιληφθῆτε, ἐθεώρησα καθῆκον μου νὰ σᾶς φωτίσω ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ σημείου.

Ὅταν ὁμιλῶ ἐπὶ τῆς ἀπομονώσεως, δὲν σημαίνει, ὅτι ὁ Πνευματικὸς Κόσμος εὐνοεῖ τὴν ἀπομόνωσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἡ τοιαύτη ἀπομόνωσις θλάπτει τὸν ἄνθρωπον ἀφαντάστως· τὸν καθιστᾷ ἀνίκανον νὰ σκέπτεται λογικῶς καὶ τὸν μεταβάλλει εἰς ψυχικὸν ράκος.

Οἱ ἀσκηταὶ ἐν τῇ μονῶσει τῶν ἀναζητοῦν τὸν τρόπον νὰ

ένωθούν μετά του Θείου, διά νά σώσουν τας ψυχάς των. Δηλαδή, σκέπτονται μόνον τόν ἑαυτόν των καί ἀπό φόβον, μήπως παρασυρθούν ἀπό τούς ἀνθρώπους, υποπίπτουν εἰς χειροτέραν μοῖραν. Ὁ γενναῖος στρατιώτης, ἀποκαλύπτεται εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν καί οὐχί εἰς ἀσφαλῆ καί ἀπομεμακρυσμένα σημεῖα ἀπό τήν μάχην. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος καλλιιεργῆ καταλλήλως τὸ σθένος του, δέν φοβεῖται, ἔστω καί ἐάν εἶναι περικυκλωμένος ἀπό δαίμονας· καί ἔχει τήν δυνατότητα νά σώσῃ πολλοὺς ἀδελφούς του, ἀπό τούς ὄνυχας τῶν δαιμόνων.

Ἡ ὥρα, λοιπόν, τῆς σωπῆς εἶναι ἡ στιγμή κατὰ τὴν ὁποῖαν οὐδὲν σκέπτεσθε· ἀπομονώεσθε ἀπὸ τὴν ποικιλίαν τῶν σκέψεων καί αὐτοσυγκεντρώεσθε, ἀναμένοντες τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Θείου Φωτὸς ἐντός σας. Ἐάν τοῦτο δέν κατορθοῦται τὴν πρώτην φοράν τῆς δοκιμῆς, θά τὸ ἐπιχειρήσετε καί ἄλλας πολλὰς. Αἱ πρώται ἀποτυχίαι δέν εἶναι ἀτυχεῖς· προλειάνουν τὸ ἔδαφος καί δίδουν ἀνακούφισιν εἰς τὴν ὄντοτήτά σας.

Ὁ ὑποδεικνυόμενος οὗτος τρόπος τῆς ἀπομονώσεως, εἶναι οὐχί μόνον εὐεργητικός, ἀλλὰ καί ἀποδοτικός διὰ τὴν ἀγνοπήσιν τοῦ πνεύματός σας. Δύνασθε, διὰ τῆς ἀσκήσεως ταύτης, νά συνομιλήτε μετά του Θείου. Γίνεται νοερῶς ἐκ μέρους σας ἡ ἐρώτησις καί ἡ ἀπάντησις εἶναι ἐτοιμή, διὰ μέσου τῆς συνειδήσεώς σας. Ἀντιλαμβάνεσθε, ὅτι τὸ Θεῖον ἀπήνητησεν, οὐχί διὰ τοῦ πνεύματός σας, ἀλλὰ διὰ τῆς συνειδήσεώς σας, ἥτις εἶναι ὁ μεσολαβητὴς μεταξὺ ἀνθρώπου καί Θείου. Ὅταν λέγω «Θεῖον», ἐννοεῖτε ὅτι πρόκειται περὶ τῆς Ἀρχῆς τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Ἡ δὲ ὥρα τοῦ λόγου εἶναι, ὅταν ἀπαλλάσσεσθε ἀπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ πνεύματός σας, τὸ ὁποῖον δυνατόν νά ἀπατᾶται, καί δέχεσθε ἀνεπιφυλάκτως τὴν φώτισιν τοῦ Οὐρανοῦ. Δίδετε στοχαστικὰς συμβουλὰς, εἰς τούς ἔχοντας ἀνάγκην αὐτῶν. Ὁδηγίαις ἐπὶ τῆς ὀρθότητος τοῦ λόγου. Παρηγορίας, αἱ ὁποῖαι εὐσταθοῦν καί ἀνακουφίζουν τούς ἀδελφούς, διὰ τῆς ἀληθείας. Ἐρμηνεύετε κείμενα ὀρθῶς, ἀποκρούοντας τὰς παρερμηνείας. Ἐμψυχώνετε τούς ἔχοντας ἀσθενικόν τὸ σθένος των. Πιροστατεύετε, διὰ τοῦ Θείου Λόγου, τὸν ἄθῶν. Ὑποδεικνύετε τὸ ἄδικον καί καυτηριάζετε αὐτό. Ἀναγεννᾶτε τὴν ὑπαρξίν τῶν συνανθρώπων σας καί ἔλκετε πάντας τούς

ἀκολουθούντας ἐσφαλμένην ὁδόν, πρὸς τὴν φωτεινὴν καὶ καθηγιασμένην λεωφόρον τοῦ Κυρίου.

Ὁ συντονισμὸς τῆς μονώσεως καὶ τοῦ λόγου, ἀποτελοῦν τὸ ὀρθὸν θάδισμα κάθε συνετοῦ καὶ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 143η

Ἡ καλὴ προσπάθεια εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ ἱεροῦ σας χρέους

Ἀπὸ τὰ τόσα κείμενα, ποὺ λαμβάνετε ἐκ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, γνωρίζετε πλέον καλῶς, ποῖα εἶναι τὰ ἱερά σας καθήκοντα. Ἐάν ἔχετε ἔλλειψιν τῆς θελήσεως, σκεφθεῖτε καὶ ἀποφασίσατε μὲ ἀγαθὴν σκέψιν νὰ ἐντείνετε τὴν καλὴν σας θέλησιν, πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἱεροῦ σας χρέους. Ἡ ἀρχὴ πάντοτε εἶναι δύσκολος. Ὅταν ὁμως θέτετε εἰς ἐνέργειαν τὴν καλὴν σας θέλησιν, τότε ἐκτελεῖτε τὸ ἥμισυ τοῦ ἔργου σας.

Προσπαθήσατε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, νὰ δώσετε χεῖρα βοήθειας εἰς τὸ μέγα Ἔργον τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Οὐδεὶς σᾶς παρεμποδίζει, ὅταν πρόκειται νὰ πράξετε κάτι τὸ καλὸν καὶ εὐάρεστον διὰ τὴν Θεότητα. Ἡ ἐνέργειά σας αὕτη θὰ εἶναι καὶ πάλιν πρὸς ὄφελός σας· καὶ τότε θὰ εὐγνωμονῆτε τὴν εὐλογημένην στιγμὴν, ποὺ εἰσακούσατε τὸν Θεῖον Λόγον καὶ ἐκτελέσατε τὸ ἱερόν σας καθήκον.

Πάντα ταῦτα λέγω, διὰ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, οὐχὶ μόνον εἰς τὴν γηϊνὴν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ πέραν αὐτῆς, εἰς τοὺς Οὐρανούς. Ὅταν θὰ ἀποχωρήσετε ἐκ τῆς Γῆς, οὐδὲν ἐκ τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν θὰ μεταφέρετε εἰς τὸ Ἄπειρον, ὅπου δὲν ὑφίσταται ὕλη, ἀλλὰ ἡ συνειδησίς σας μόνον θὰ μεταφέρῃ μεθ' ἑαυτῆς τὰς καλὰς καὶ ἀγαθὰς σας πράξεις· καὶ αὗται θὰ εἶναι τὰ πιστοποιητικὰ τῆς ποιότητός σας, ἵνα λάβετε ἀξίαν θέσιν διὰ τὴν ἐσωτερικὴν σας μὀρφωσιν. Ὁ ἔχων ψυχικὴν μὀρφωσιν, σέβεται καὶ ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, ὅστις περὶ αὐτοῦ μεριμνᾷ.

Τὸ ὅλον τοῦτο ἔργον μου, σκοπὸν ἔχει νὰ σᾶς φωτίσῃ ποικιλοτρόπως, διὰ νὰ εἰσθε ἐνήμεροι ἐπὶ τῶν κυριωτέρων σημείων τῆς Γνώσεως καὶ νὰ σᾶς ὑποδείξω τὴν πραγματικὴν λε-

ωφόρον του Κυρίου, διὰ νὰ μὴ ἀπωλέσετε τὴν ὁδὸν σας ἐν μέσῳ τῶν γῆϊνων γνώσεων, ἐντὸς τῶν ἀβυσσοσάλεων τοῦ σκοτους λαθυρίθων.

Ἡ φωνὴ τοῦ Οὐρανοῦ ἤχει εἰς τὰ θάθη τῆς συνειδήσεώς σας καὶ σᾶς καθοδηγεῖ μὲ ἀσφάλειαν ἀγγελικὴν ἐπὶ τοῦ ὀρθοῦ, δικαίου καὶ ὠραίου. Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι ἡ φωνὴ αὕτη ἔχει τὴν γλυκύτητα ΕΚΕΙΝΟΥ, ὅστις τὴν ἐδημιούργησεν, διὰ τῆς Ἀγάπης Του πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ἡ φωνὴ αὕτη θὰ σᾶς μεταφέρει ἀπὸ τὸν ἀπατηλὸν κόσμον εἰς τὸν ἀληθῆ καὶ αἰώνιον. Ἀρκεῖ, τὸ ἱερόν σας ἔργον νὰ λαμβάνῃ σάρκας καὶ ὄστα.

Ὅταν ἡ ἀρχὴ γίνῃ, θὰ ἔχετε καὶ τὴν ἰδικὴν μας βοήθειαν, διὰ νὰ φθάσετε εἰς τὸν τελικὸν σας σκοπὸν. Ἡ ἀπελπισία δὲν ἐνδείκνυται, ὡς ἀφηρημένη ἔννοια τοῦ πνεύματος καὶ ἐμπόδιον τῆς ἐνεργητικότητός σας.

Θάρρος, ἐλπίς καὶ ἐνέργεια, σημαίνουν καλὴν θέλησιν. Ἐφαρμογὴ τῆς θελήσεως εἰς πρᾶξιν, σημαίνει Ἀγάπην. Καὶ Ἀγάπη ἐν ἐνεργείᾳ, σημαίνει τελειότητα τῆς ὄντοτης.

Κατόπιν τῶν ὅσων ἐκθέτω, μὴ λησμονεῖτε, ὅτι ἡ καλὴ προσπάθεια εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ ἱεροῦ σας χρέους.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 144η

Ὁ Ζωογόνος ἥλιος τῆς ὄντοότητός σας εἶναι ἡ ἐλπίς

Ἀνατέλλοντας ὁ ἥλιος ἀναζωογονεῖ ὅλην τὴν φύσιν. Τὰ φυτὰ, τὰ ζῶα καὶ οἱ ἄνθρωποι, ἀπολαμβάνουν τὰς πρώτας ἀκτινοβόλους θωπείας τοῦ κυριωτέρου ἀστέρος τοῦ Οὐρανοῦ. Τὰ πτηνὰ κρούουν τὰς πτέρυγὰς τῶν διαισθάνονται ἐξ ἐνστίκτου τὴν νέαν ζωὴν καὶ ἵπτανται εἰς τὸν αἰθέρα, διὰ νὰ ἀπολαύσουν τὴν ἐλευθερίαν τῶν. Ὑστερον συγκεντροῦνται εἰς ὀμίλους ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων καὶ ἐκδηλώνουν τὴν χαρὰν τῶν, διὰ τοῦ τιτιθίσματος ἢ κελαϊδημάτων τῶν.

Μὲ τὴν πρωϊνὴν αὔραν ἡ Γῆ ἀναπνέει τὸ θαθὺ καὶ μυστικοπαθὲς νόημα τῆς Δημιουργίας. Τὰ ἄνθη ἀρωματίζουν τὴν ἀτμόσφαιραν. Τὰ ρέοντα ὕδατα κυλοῦν ὡς πρωτόπλαστος χυμὸς εἰς τὰς ρίζας τῶν δένδρων. Τὰ πάντα ἐν τῇ φύσει ἀλλάζουσι ὅψιν καὶ μεταβάλλουσι αὐτὴν εἰς ὠραιοτάτην ὡμψὴν τῶν δασῶν!

Μόνον ὁ ἄνθρωπος τοῦ στοχασμοῦ, ὡς ἀπογοητευμένος πρίγκιψ ὄνειροπολεῖ· καὶ μόλις ἀντιληφθῆ τὴν πραγματικότητα, ἀπελπισμένος διερωτᾶται, διατί εὐρίσκεται ἀκόμη ζωντανὸς ἐπὶ τῆς Γῆς! Καὶ ὁ ἴδιος δὲν γνωρίζει τί ἀναμένει ἴσως τὴν βασιλοπούλαν τοῦ μύθου, ἐὰν ὄχι τὸν γέροντα, ὅστις θὰ ἠδύνατο νὰ τοῦ δώσῃ νὰ πῆ τὸ ὕδωρ τῆς λήθης, διὰ νὰ μὴ ἐνθυμῆται κάτι τὸ δυσάρεστον εἰς τὴν πορείαν τῆς ζωῆς του.

Οὔτε τὸ λαμπρὸν θέαμα τῆς φύσεως, οὔτε ἡ κίνησις τοῦ δάσους τὸν ἐνδιαφέρουν. Ἐκεῖ παιδεύεται μὲ τὸ δημιουργηθὲν ἄγχος, χωρὶς νὰ εὐρίσκη διέξοδον καὶ νὰ ἀπολυτρωθῆ ἀπὸ τὸ θάρος τῆς καταθλιπτικῆς του φύσεως. Οὔτε ἡ ἔρעυνα, ἀλλ' οὔτε καὶ ὁ στοχασμὸς τὸν βοηθοῦν εἰς τι.

Τί ἔχει ὁ ἄνθρωπος οὗτος καὶ διαφέρει τόσο ἀπὸ τοὺς ἄλλους; Ποία κακὴ στιγμή τὸν ἠχμαλώτισεν καὶ τοῦ ἀφῆρσεν τὸ θάρρος καὶ τὴν θέλησιν; Διατί ἀναμένει ἐπὶ ματαίῳ καὶ δὲν κινεῖται, διὰ νὰ ἀντιδράσῃ; Ποία σκέψις τὸν κατέβαλεν καὶ ἀδυνατεῖ νὰ ἐκδιώξῃ αὐτήν; Τέλος, τί τοῦ συμβαίνει; Πῶς νὰ τὸν ἀφυπνίσωμεν ἀπὸ τὴν παράξενον πνευματικὴν του νάρκην;

Ἄλλ' ἰδοῦ! Ἡ μάγισσα τοῦ δάσους τὸν πλησιάζει, τὸν μελετᾷ, καὶ ὕστερον διὰ τῆς μαγικῆς τῆς ράβδου τὸν μεταμορφώνει εἰς ζωντανόν, εὐρωστον καὶ ὅλως χαρὰν ἄνθρωπον.

Πῶς συνέβη τὸ θαῦμα τοῦτο;

Ἀπλούστατον. Διὰ μίαν στιγμήν ὁ σκυθρωπὸς καὶ ἀπελπισμένος ἐνεθυμήθη τὴν Θεῖαν Δύναμιν καὶ ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειάν της· καὶ αὕτη μετέδωκεν εἰς αὐτὸν τὸν σπινθῆρα τῆς ἐλπίδος.

Ἰδοῦ, ὅποια θαῦματα δύναται τις νὰ ἀναμένῃ ἀπὸ τὴν ἐλπίδα, τὸν ζωογόνον τοῦτον ἥλιον τῆς ὄντοτήτός σας!

Ἡ Ἐλπίς καὶ ἡ Θέλησις μετουσιώνουν ἐντός σας τὴν ἀνογέννησιν τῆς ὄντοτήτός σας.

Ἡ ἐλπίς εἶναι ἡ ἀκτίς τῆς σωτηρίας σας, ἡ ἀναγεννήτρια τοῦ νέου παλμοῦ, ποὺ θέτει εἰς κίνησιν τὸ θάρρος, τὴν σύνεσιν καὶ τὴν εὐχάριστον διάθεσιν. Εἶναι ὁ Λόγος, διὰ τοῦ ὁποίου ζῆτε. Εἶναι ἡ Θεῖα εὐλογία. Ἡ ἀφανὴς ἐνέργεια, ποὺ ἐνεργεῖ ἐμφανῶς.

Διαστολή προσευχῆς καὶ δεήσεως

«Υπάρχει διαφορά μεταξύ προσευχῆς καὶ δεήσεως;», ἐρωτᾷ ὁ πιστός. Καὶ τοῦ ἀπαντᾷ: Μάλιστα. Ὅση ὑπάρχει μεταξύ ἀντιγραφῆς κειμένου καὶ αὐτοσχεδιασεως κειμένου.

Ἡ προσευχή, ὡς τυποποιημένη δεήσις, προλειάνει τὴν ὁδόν· καὶ ἡ δεήσις, ὡς ἀνάγκη τῆς ψυχῆς, δηλώνει εἰς τὸν Κύριον τὸν πόνον, τὴν θλίψιν καὶ τὰς ἐλλείψεις της, ἵνα ὁ Κύριος ἐπιθέσῃ τὴν χεῖρα Του καὶ δώσῃ εἰς τὸν δεόμενον τὴν εὐλογίαν Του.

Ἡ προσευχή δὲν συντάσσεται μὲ τὴν ἐλαφρὰν ἐπιπολαιότητα τῶν ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι, χάρις εἰς τὴν πίστιν των πρὸς τὴν Θεότητα καὶ τὴν εὐσέβειάν των, ἔχουν τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι εἶναι εἰς θέσιν νὰ σχεδιάζουν προσευχάς, αἱ ὅποιοι δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰς ψυχικὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ κάθε ἄνθρωπος θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ συντάσῃ προσευχάς καὶ νὰ λέγῃ εἰς αὐτάς, ὅτι ἡ φαντασία του συλλαμβάνει.

Προσέξτε! Ἄλλο εἶναι ἡ φαντασία καὶ ἄλλο ἡ ἔμπνευσις. Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἔχουν τὴν ἔμμονον ἰδέαν, ὅτι ἐμπνέονται ἀπὸ τὸ Θεῖον. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, πρέπει ὡς καλοὶ ἐπικοινωνοὶ νὰ σὰς δώσουν δείγματα τῆς ἐμπνευσεως των.

Ὁ ἀπλὸς χαρακτήρ, ὁ μὴ ἐπιτρέπων εἰς τὸν ἐγωϊσμόν του νὰ τὸν καταλάβῃ ἐξ ὀλοκλήρου, συμμορφοῦται πρὸς τὰ κείμενά μας καὶ ἀναγνωρίζει εἰς ἑαυτὸν τὰς ἐλλείψεις του. Ἐὰν δὲν τὰς ἀναγνωρίζῃ, τότε καὶ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς θὰ φέρῃ ἀντιρρήσεις, ὅτι δὲν εἶναι ὅπως τὸν χαρακτηρίζει ἡ συνειδήσις του· καὶ ἐπειδὴ εἰς τὸν Οὐρανὸν δὲν ἀσκεῖται πίεσις εἰς τὸ πνεῦμα, τὸ μὴ ἀναγνωρίζον τὰ ἐλαττώματά του θὰ ἀφεθῆ ἐλεύθερον, μέχρις ὅτου παραδεχθῆ τὰς ἀδυναμίας του καὶ ὑποταχθῆ εἰς τὸν Νόμον τῆς ποιῆς. Ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ του ἔν τοιοῦτον πνεῦμα, δὲν ἀκολουθεῖ τὴν εὐθείαν ὁδόν, ἀλλὰ τὴν πεπλανημένην.

Ἡ προσευχή ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ διανοίγῃ τὴν ὁδὸν τῆς ἐπικοινωνίας μεταξύ Κυρίου καὶ πιστοῦ. Δηλαδή, ὁ πι-

στός φθάνει μέχρι τῆς θύρας τοῦ Κυρίου, κρούει αὐτήν, ἡ θύρα ἀνοίγει καὶ ὁ Κύριος ἀναμένει νὰ ἀκούσῃ καὶ τὴν δέησιν τοῦ πιστοῦ. Διὰ τοῦτο ὀφείλει ὁ πιστός, εἰς τὴν δέησίν του νὰ εἶναι σύντομος, νὰ γνωρίζῃ τί ζητεῖ, ἀλλὰ καὶ νὰ συναισθάνεται τὸ τί πράττει, ὥστε ἡ ζήτησις μὲ τὴν πρᾶξιν νὰ εἶναι συντονισμένα.

Δυστυχῶς, ὁ πιστός, ὅλο ζητεῖ, ὅτι δὲν δύναται νὰ συλλάβῃ ἢ φαντασίᾳ σας, χωρὶς ποτὲ νὰ σκεφθῇ, ἐὰν ἔπραξε κάτι τὸ ὀρθὸν καὶ φρόνιμον ὑπὲρ τοῦ πλησίον του. "Ἐχει μάθει νὰ ζητῇ καὶ νὰ μὴ δίδῃ" διὰ τοῦτο τὸ Θεῖον κωφεύει εἰς τὰς τόσας του παρακλήσεις. Ἀπὸ ἐγωϊσμόν, δὲν παραδέχεται, ὅτι ἠμέλησεν τὸ χρέος του πρὸς τὸν Κύριον. Ἐνθυμεῖται τὴν ἐλαχίστην προσφορὰν του καὶ λησμονεῖ τὰ τόσα ὑπέρογκα χρέη του.

Ἡ προσευχή, ὅταν λέγεται μὲ κατάνυξιν, εἶναι ὁ καλὸς ὀδηγὸς σας μέχρι τοῦ Κυρίου, καὶ ἡ δέησίς σας, εἶναι ὁ λόγος, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐπικοινωνεῖτε μετ' Αὐτοῦ. Ἡ προσευχή καὶ ἡ δέησις, εἶναι ἡ πυξὶς τῆς ὁδοῦ σας καὶ ἡ ἀναφορὰ τῆς ἀνάγκης σας.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 146η

Τὸ μύρον ἄνευ μύρου

Ἴδου, εἰς τίτλος ἀκατανόητος, ἐὰν θεβαίως δὲν τύχη νοητῆς ἐξηγήσεως.

Τὸ μύρον εἶναι ἄρωμα εὐχάριστον εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς οσφρήσεως. Πῶς, ὅμως, εἶναι δυνατὸν τὸ μύρον νὰ ἐκχέῃ τὴν εὐωδίαν του, χωρὶς τοῦτο νὰ ὑφίσταται;

Γνωρίζετε πάντες, ὅτι ὅλα τὰ ὕλικά ἀγαθὰ ὑποπίπτουν εἰς τὰς αἰσθήσεις σας. Ἐὰν δὲν ὑπέπιπτον εἰς τὰς αἰσθήσεις σας, δὲν θὰ ἀντελαμβάνεσθo αὐτά. Ἄρα, διὰ τὸν ἄνθρωπον αἱ αἰσθήσεις εἶναι ἐκεῖνα, αἱ ὁποῖαι τὸν καθοδηγοῦν εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν γῆινων ἀγαθῶν, ἥτοι τῆς ὕλης.

"Ὅταν, ὅμως, εἰς ὄμιλος ἀδελφῶν εὐρίσκεται εἰς χῶρον γυμνῶν ἀπὸ καθίσματα ἢ ἄλλα ἔπιπλα καὶ ὀρθιοὶ ἀναμένετε μὲ πίστιν καὶ κατανόησιν τὴν συνεδρίασιν τῆς πνευματιστικῆς

σας μυσταγωγίας, διόλου άπίθανον, χωρίς να τὸ ἀντιληφθῆ-
τέ, να ἴδητε, ὅτι ὁ χῶρος εἰς ὃν ἐσυγκεντρώθητε εἶναι μεστός
ἀπὸ τόσα καθίσματα, ὅσοι εἴσθε οἱ παρευρισκόμενοι.

Τί συνέβη;

Ὁ Πνευματικὸς Κόσμος σᾶς ἐπρομήθευσεν τὰ καθίσμα-
τα, χωρίς τοῦτο μὰ ὑποπέση εἰς τὴν ἀμεσον ἀντίληψίν σας.
Δυνατὸν τὰ καθίσματα να ὑπῆρχον, ἀλλὰ σεῖς δὲν ἠδύνασθο
να τὰ ἴδητε, διότι σᾶς ἀφηρέθη ἐκ τῆς ὁράσεώς σας ἡ παρα-
τήρησις ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων τούτων. Δυνατὸν καὶ να μὴ ὑ-
πῆρχον καθόλου καθίσματα, ὅποτε μετεφέρθησαν αὐτά, διὰ
τῆς προσκομίσεως, καὶ ταανάπαλιν. Αἱ ἐνέργειαι αὐται τοῦ Ἄ-
οράτου Κόσμου, σκοπὸν ἔχουσι να προσελκύσουν τὴν προσο-
χὴν σας καὶ να ἐντείνουν τὴν πίστιν σας πρὸς Αὐτόν.

Τὸ αὐτό, λοιπὸν, συμβαίνει καὶ μὲ τὸ μύρον. Ὅλοι
ὀσφραίνεσθε τὸ ἄρωμα, τὸ ὁποῖον δὲν ὑφίσταται ἐν τῇ αἰθού-
σῃ ἢ εἰς τὸν χῶρον σας· καὶ ὅμως σᾶς εἶναι αἰσθητόν. Καὶ ἐφ'
ὅσον διὰ τῆς αἰσθήσεως τὸ συλλαμβάνετε, δὲν εἶναι ἀνύπαρ-
κτον, ἀλλὰ ὑπαρκτόν. Σᾶς μετεφέρθη διὰ τῆς προσκομίσεως·
ἄρα δὲν εἶναι ψευδαίσθησις.

Προσέξατε τὰ φαινόμενα ταῦτα, διότι ὑπάρχουν καὶ ἀ-
γύρται, οἱ ὁποῖοι διὰ τεχνικῶν μέσων σᾶς ἐμπαίζουν. Οὗτοι
εἶναι θαλτοὶ ὑπὸ τοῦ Πονηροῦ Πνεύματος.

Μὲ τὰς αἰσθήσεις σας, ἀρέσκειται να σᾶς ἐμπαίζει καὶ τὸ
Πονηρὸν Πνεῦμα, διότι καὶ τοῦτο γνωρίζει καλῶς τὸ φαινόμε-
νον τοῦτο τῆς προσκομίσεως. Τὰ Πονηρὰ Πνεύματα ἀρέσκον-
ται μὲ τὰ ἀρωματικά θυμιάματα καὶ ἀποφεύγουν τὸ γνήσιον
λιθάνι, τὸ ὁποῖον ὡς ἄγνωμ εἰς τὸ εἶδος του, προσφέρεται εἰς
τὴν θεῖαν ἀγνόητα τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Πολλοὶ πνευματισταὶ τῆς Ἄμερικανικῆς Ἠπειροῦ χρησι-
μοποιοῦν ἀρωματικά θυμιάματα καὶ ἐπικοινωνοῦν μετὰ τῶν
Πονηρῶν Πνευμάτων, ἅτινα προσκομίζουν εἰς αὐτοὺς ἀντικεί-
μενα ἐκ μακρινῶν χωρῶν. Οἱ πνευματισταὶ οὗτοι δὲν λέγουσι
εἰς τοὺς πιστοὺς των, μετὰ ποίῳ πνευμάτων ἔρχονται εἰς ἐ-
πικοινωνίαν. Εἰς τὰς αἰθούσας αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῶν πνευμα-
τιστῶν, ἱκανοποιοῦνται πολλοὶ ἀπὸ ὑλικῆς πλευρᾶς, ὥστε να
εἶναι τακτικοὶ ὁπαδοὶ τῆς δοξασίας των. Σᾶς συνιστῶ να ἀπο-
φεύγετε μὰ παρευρίσκεσθε εἰς τοιοῦτου εἴδους συγκεντρώ-
σεις.

“Όταν ὁ Πνευματικὸς Κόσμος σᾶς προσφέρῃ ἄρωμά τι, τοῦτο τὸ φαινόμενον δὲν ὀνομάζεται «ψευδαἰσθησις», διότι ἐκ τοῦ ἔξω κόσμου τὸ συλλαμβάνει ἢ ὄσφρησις. Ἡ ψευδαἰσθησις εἶναι φαινόμενον τοῦ ἐσωτερικοῦ σᾶς κόσμου. Ἴδού, μία περίπτωση ὅπου ἀντιστρέφονται οἱ ὅροι τῆς Ἀληθείας μετὰ τοῦ Ψεύδους.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 147η

Τηλεπαθητικὸς δεσμὸς εἰς τὴν διδυμογένειαν

Εἰς τοὺς διδύμους ὑπάρχουν πολλαὶ κατηγορίαι. Ἡμεῖς ὅμως θὰ ἐξετάσωμεν τὰς δύο κυριωτέρας ἐξ αὐτῶν.

Ἡ π ρ ὶ τ ῆ κατηγορία εἶναι, ὅταν 2—3 ἢ καὶ περισσότερα σπερματοζωάρια γονιμοποιούνται. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν, οἱ διδυμοὶ εἶναι ὠλοκληρωμένοι καὶ γεννῶνται ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον εἰς διάστημα ὥρων. Δυνατὸν, ὁ εἰς ἐκ τῶν διδύμων νὰ εἶναι ἄρρεν καὶ ὁ ἕτερος θήλυ, ἢ καὶ οἱ δύο νὰ εἶναι ἄρρενα ἢ θήλεα. Τὸ πῶς αἱ ψυχοπνευματικαὶ ὀντότητες κατέρχονται, διὰ νὰ λάθουν τὸ γήϊνόν των ἔνδυμα, εἶναι ἄλλη περίπτωση, ἥτις πρὸς τὸ παρὸν δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει.

Ἡ δ ε υ τ ῆ ρ α κατηγορία εἶναι, ὅταν ἓν σπερματοζωάριον διχάζεται εἰς δύο ἴσα μέρη καὶ τρέφεται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε τὰ ἡμίση, ἐκ τοῦ ἰδίου ὄργανισμοῦ, νὰ συμπληροῦνται εἰς αὐτοτελεῆ ἔμβρυα.

Προτοῦ συνεχίσω ἐπὶ αὐτῆς τῆς περιπτώσεως, θὰ ἀναφέρω, διατὶ τὰ δίδυμα τῆς δευτέρας κατηγορίας, εἶναι πραγματικὰ δίδυμα εἰς τὰς σκέψεις, προτιμήσεις, εὐπαθείας κλπ. Ἔχουν τηλεπαθητικὸν δεσμόν ἰσχυρότατον.

“Όταν δύο ὀντότητες, ὡς ἄνθρωποι τρέφουν μέγα μῖσος ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον καὶ μὲ τὰς ἐπαινημμένας ἐνσαρκώσεως των τὸ μῖσος τοῦτο δὲν ἐξαλείφεται, τότε — κατὰ τὴν κατήχησιν τοῦ Οὐρανοῦ — ἡ Θεότης τοὺς ἀποστέλλει ὁμοῦ εἰς τὴν Γῆν καὶ τοὺς βοηθεῖ, ὅπως διχοτομηθῇ τὸ σπερματοζωάριον, ἵνα τὰ ἔμβρυα ὁμοῦ ἐμφανισθοῦν μὲ τὴν αὐτὴν παθογένειαν. Τὰ δίδυμα ταῦτα εἶναι ἄρρενα ἢ θήλεα· οὐδέποτε ἑτερόφυλα. Ἡ διδυμογένεια αὕτη εἶναι σπανία καὶ ὡς ἐνηνοήσατε, ἔχει τὸν λόγον τῆς.

Τώρα θά εξετάσωμεν τὴν διδυμογένειαν τῆς δευτέρας κατηγορίας ἀπὸ τὴν ἀποψιν τοῦ τηλεπαθητικοῦ δεσμοῦ τῆς.

Τὰ δύο θρέφῃ τῆς ἐν λόγῳ κατηγορίας, εἶναι ἀκριβεῖς δέκται καὶ πομποὶ μεταξύ των. Ὅταν ὁ εἰς σκέπτεται κάτι, ὁ ἕτερος δύναται μὲ εὐχέρειαν νὰ τοῦ δώσῃ τὴν λύσιν. Συλλαμβάνει πάραυτα, διὰ τοῦ ὑποσυνειδήτου του, τὴν κατάστασιν τοῦ ἄλλου καὶ μεταδίδει αὐτὴν εἰς τὸ πνεῦμα του. Τὸ τηλεπαθητικὸν των σύστημα εἶναι ἄκρως εὐαίσθητον.

Ἐάν οἱ δίδυμοι, τῆς περιπτώσεώς μας, διαβιοῦν ὁ εἰς εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ ὁ ἕτερος εἰς τὴν Δύσιν, καὶ αἰφνιδίως ὁ τῆς Ἀνατολῆς ὑποστῇ τὴν ξφοδὸν ληστῶν, ὁ διαμένων εἰς τὴν Δύσιν καταλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ φόβου καὶ δυνατὸν, ὁ φόβος οὗτος τὸν ὁποῖον ἠσθάνθη ὁ δίδυμος τῆς Ἀνατολῆς νὰ ἔχη κακὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ διδύμου τῆς Δύσεως.

Ἐγχειρίζεται ὁ Α καὶ ὁ πόνος τῶν τραυμάτων του μεταδίδεται εἰς τὸν Β, χωρὶς ὁ τελευταῖος οὗτος νὰ ἔχη ὑποστῇ ἐπέμβασιν τινά. Ὁ πόνος εἶναι αἰσθησις, ἡ ὁποία μεταδίδεται εἰς τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον κατὰ σειρὰν μεταδίδει τὸν πόνον ἐκ τοῦ Α εἰς τὸν Β, ἢ καὶ οἱ δύο ὁμοῦ αἰσθάνονται τὸ ἥμισυ τοῦ πόνου.

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ παθογένεια τῶν διδύμων σὰς φαίνεται ὡς περίεργον φαινόμενον, τὸ ὁποῖον οἱ ἱατροὶ σας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξηγήσουν, διότι τοὺς ἐλλείπει ἡ Ἐπουράνιος γνῶσις καὶ λέγουσιν ὅτι ἡ φαντασία των συλλαμβάνει.

Ἐπάρχουν περιπτώσεις, εἰς τὸ ἐν λόγῳ φαινόμενον, τοῦ τηλεπαθητικοῦ δεσμοῦ τῆς διδυμογενείας, πού ὁ Α εὐρισκόμενος εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ὁ Β εἰς τὴν Ἀφρικὴν νὰ μὴ ἐπικοινωνοῦν μεταξύ των ἀπὸ πολλοῦ χρόνου. Νὰ ἀσθενήσῃ βαρέως ὁ Α καὶ συγχρόνως τὴν αὐτὴν ἀσθένειαν νὰ ἔχη καὶ ὁ Β, ἢ νὰ ἀποθάνῃ ὁ Α ἐκ δυστυχήματος καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον νὰ ἀποθάνῃ ἐξ ἄλλου δυστυχήματος ὁ Β.

Ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη εἶναι ἐξ ἴσου αἱ αὐταὶ πρὸς τὰς δύο ὑπάρξεις τῶν διδύμων ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπερματοζωαρίου. Εἶναι τόσον συνδεδεμένοι παθογενητικῶς, ὥστε πᾶσα ἀντιπάθεια τῶν προγενεστέρων των ὑπάρξεων, ἔστω καὶ ἡ παραμικροτέρα, ἐκλείπει παντελῶς ἐξ αὐτῶν.

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι δὲν καλλιεργοῦν τὸ σθένος των καὶ δὲν προσπαθοῦν νὰ ἀποβάλουν ἐξ αὐτῶν τὸ φρικτὸν ἐλάττω-

μα τοῦ μίσους, καὶ ἐξακολουθοῦν εἰς τὰς μετενσαρκώσεις των νὰ τρέφουν τὸ αὐτὸ μῖσος, διὰ τὸν τάδε ἢ τὸν δεῖνα, χωρὶς νὰ γνωρίζουν ποῦ ὀφείλεται τοῦτο, τότε ἡ Θεία Πρόνοια τοὺς ἀποστέλλει εἰς τὴν Γῆν διὰ τοῦ μέσου τῆς διδυμογενείας.

Τὸ θέμα τοῦτο, ἀγαπητοί μου, εἶναι μέγιστον. Ἐπροσπάθησα ἐν συντομίᾳ νὰ σὰς δώσω τὰς κυριωτέρας εἰκόνας του, ὥστε νὰ ἔχετε ἰδέαν τινὰ καὶ νὰ εἴσθε περισσότερο ἐνημερωμένοι ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς εἰς τὰ θέματα ταῦτα.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 148η

“Όταν ὁ ἄνθρωπος ὡς ὀδηγὸν ἔχει ἰσχυρὸν Δαίμονα

“Όλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν τὰ ἴδια θάρη. Τοῦ κάθε ἀνθρώπου ἡ ποιότης εἶναι διάφορος. Ἀπὸ τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν κατέχει ἡ κάθε ὄντοτης εἰς τὴν κοινωνίαν σας καὶ ἀπὸ τὰ χρέη τῆς προγενεστέρας τῆς ζωῆς, ἐξαρτᾶται ὁ Ἄγγελός της Φύλαξ, ὡς καὶ ἡ ἐπιρροή των Πονηρῶν Πνευμάτων.

“Όλοι αἱ ὄντοτητες τῆς Γῆς σας, μηδενὸς ἐξαιρουμένου, χωρὶς ἴσως νὰ τὸ ἐπιθυμοῦν, ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὰ μικρὰ ἢ καὶ μεγάλα πνεύματα τῶν Πονηρῶν. Τὰ μεγάλα καὶ ἰσχυρὰ Πονηρὰ Πνεύματα ἐνδημοῦν ἐντὸς τοῦ πνεύματος ἐκείνων ποῦ ἐξέλεξαν, ὥστε ἡ ψυχὴ των νὰ μὴ δύναται ἐξ αἰτίας τῆς ἀδυναμίας τῆς νὰ ἀντισταθῇ, καὶ νὰ εἶναι ὑποτελεῖς εἰς τὴν σκοτεινὴν φώτισιν τοῦ Πονηροῦ.

Τὰ μεγάλα Πονηρὰ Πνεύματα δὲν ἀρέσκονται νὰ ἐπηρεάζουν ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι, λόγῳ τῆς φύσεώς των, δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ πράξουν κάτι τὸ συγκλονιστικόν. Βεβαίως, πολλάκις ἕνας ἀπλὸς πολίτης, ἀσήμαντος, ποῦ ἔχει τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐνεργητικότητα νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον νὰ ζημιώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Πονηροῦ, ἔλκεται ὑπ’ αὐτοῦ. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ὁ Πονηρὸς προεῖδεν εἰς τὸν ἀπλοῦν πολίτην τὸν σύμμαχόν του, καὶ τοῦ ὑπέβωλεν εἰς τὸ πνεῦμα νὰ γίνῃ μέγας, διὰ μιᾶς αἰσχροῦς καὶ ποταπῆς πράξεως.

Ἄπλοῦς οὗτος πολίτης, δὲν εἶχεν τὸ σθένος νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἰσχυρὸν Δαίμονα, ὅστις τὸν ὤθησεν εἰς τὴν κα-

κὴν πρᾶξιν καὶ διεφήμεσαν αὐτὸν ὡς θαρραλέον, καὶ ὕστερον τὸν ἐγκατέλειψεν, διὰ τὰ ἐνισχύση καὶ ἀπατήση ἄλλον.

Πολλάκις τὰ μεγάλα Πνεύματα λαμβάνουν τὴν μορφήν ἀνθρώπων φήμης, οἱ ὁποῖοι χαίρουν τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ κόσμου. Ὡς λ.χ. ἐπιστημόνων, ζωγράφων, μουσικοσυνθετῶν, διανοουμένων κλπ., γνωστῶν ἐκ φωτογραφιῶν εἰς τὸν τύπον.

Ὁ Πονηρὸς εὐρίσκει τὸ θῦμα του· τὸ πλησιάζει μὲ τὴν φυσιογνωμίαν ποὺ αὐτὸς ἐξέλεξεν, διὰ τὰ εἶναι ἐξ ὄψεως γνωστὸς εἰς τὸ θῦμα του, καὶ διὰ μέσου τοῦ τρόπου του νοουθετεῖ τὸν μαθητὴν, πῶς τὰ ἐνεργῆ εἰς τὰς ὑποθέσεις του. Βεβαίως, τὸ θῦμα υποβάλλει ἐρωτήσεις καὶ ὁ πανέξυπνος Δαίμων ἀπαντᾷ μὲ διάκρισιν, λογικότητα καὶ πειθῶ. Τὸ θῦμα ἐφαρμόζει τὰς ὑποδείξεις τοῦ ψευδο - ἐπιστήμονος καὶ ἐπιτυγχάνει εἰς τὸν σκοπὸν του, χωρὶς τὰ εἶπη εἰς οὐδένα ποῖος τὸν ἐβοήθησεν, ἵνα μὴ ἕτερος ἐκ τῶν ἀδελφῶν του ἐφαρμόσῃ τὴν αὐτὴν ὑπόδειξιν μὲ αὐτόν.

Ἡ ἐπιτυχία ἔχει τὴν δυνατότητα, τὰ φέρη ἐκ δευτέρου καὶ ἄλλην ἐπιτυχίαν, ὥστε τὰ ἐνθαρρυνθῆ τὸ θῦμα καὶ τὰ ἔχη εἰς τὸ ἐνεργητικὸν του τοσαύτας ἐπιτυχίας, ὥστε τὰ μὴ γνωρίζη, ὅτι διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως τοῦ ἐγωῖσμοῦ του, παραφέρεται καὶ ὀλοταχῶς θαίνει πρὸς τὴν καταστροφὴν. Ὁ Πονηρὸς τὸν ἠπάτησεν, διὰ τὰ παρασύρη ὁ πρῶν ἀπλοῦς πολίτης καὶ ἄλλους πολλοὺς ἀδελφοὺς μεθ' ἑαυτοῦ.

Δὲν δύναται τὸ θῦμα, ἐὰν ἡ πρᾶξις του εἶναι θλαθερά, τὰ εἶπη εἰς τὴν δικαιοσύνην, ὅτι ἠπατήθη ὑπὸ τοῦ τάδε, διότι ὁ Πονηρὸς ἔλαβεν τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα του, ὥστε εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ θύματος τὰ παραμείνῃ ἡ ἰδέα, ὅτι μόνος του κατῴρωσε τὰ γίνῃ, ὅ,τι ἔγινε.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 149η

Ἔρως καὶ Ψυχὴ

Ὁραιοτέρα εἰκὼν δὲν ὑφίσταται ἐκ τῆς ἐμπνεύσεως ταύτης: ΕΡΩΣ καὶ ΨΥΧΗ.

Ἔρως σημαίνει Ἀγάπην καὶ Ψυχὴ τὸν μικρὸν θεόν, ὅστις τὸ νῆμα του ἔλκει ἀπὸ τὸν Δημιουργόν. Ἀγάπη εἶναι τὸ κά-

τοπιτρον τῆς ψυχῆς, ἦτοι τοῦ Θεοῦ. Ἡ εἰκὼν, λοιπόν, τῆς Ἀγάπης καὶ τοῦ Θεοῦ, συνταυτίζονται καὶ ἀποτελοῦν τὸ τελειότατον καὶ ὠραιότατον θέμα τῆς εἰκόνας μας.

Τὸ Θεῖον μὲ τὴν ἀγνότητά ἐκλώνονται καὶ ἀποτελοῦν τὴν ὑπερτάτην ιδέαν τοῦ ἰδανικοῦ. Δὲν ὑφίσταται δευτερεύουσα ἐξήγησις, διὰ τὸν Ἔρωτα καὶ τὴν Ψυχὴν.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχον ὑψηλὰ ἰδανικά, διότι ἦσαν ἀνθρώποι οἱ ὅποιοι ἐκαλλιέργουν τὸν ἐσώτερόν τῶν κόσμον καὶ ἐλάμβανον ἐμπνεύσεις ὑπερόχους, τὰς ὁποίας οὐδεὶς ἄλλος λαὸς τοῦ κόσμου σὰς ἠδυνήθη ποτέ νὰ τὰς ὑπερβῆ. Δὲν ἀναφέρω τοῦτο ἀπὸ ἐθνικιστικῆς πλευρᾶς, ἀλλὰ ἀπὸ διεθνιστικῆς. Εἰς αὐτὸν τὸν χῶρον ἐγεννήθη ἡ εὐγένεια τοῦ πνεύματος καὶ ἡ δόξα τοῦ Κυρίου. Καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ χώρου πάλιν θὰ ἐμφανισθῆ τὸ Ἀληθινὸν Φῶς καὶ ἡ πίστις πρὸς τὸ Ὑπερτάτον ΟΝ τῆς Δημιουργίας.

Ἔρως καὶ Ψυχὴ συμβολίζουν τὴν Ἄνοιξιν καὶ τὴν Αἰωνιότητα, τὴν Ἀγάπην καὶ τὴν Κατανόησιν, τὸ Ἄγνόν καὶ τὸ Ἀγαθόν, τὴν Χαρὰν καὶ τὴν Ἰκανοποίησιν, τέλος τὸ Ἄπαν ἐν τῇ μυστηριακῇ γενέσει του.

Ἐρχέται ὁ Ἔρως (δηλαδὴ ἡ Ἀγάπη) νὰ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὴν νύμφην Ψυχὴν, ἡ ὁποία ἀφίεται ἐλευθέρᾳ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὠραιότατου Ἔρωτος, τὸν ὁποῖον ἐπιθυμεῖ, ἀλλὰ δὲν τολμᾷ, ἐξ αἰτίας τῆς συστολῆς τῆς, νὰ τοῦ προτείνῃ τὴν ἔνωσιν μετ' αὐτοῦ. Ἐκεῖνος ὁμως, ἀντιλαμβανόμενος τὸ θάθος τῆς ἐπιθυμίας τῆς, σπεύδει νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτὴν, ὡς ἱερὸν χρέος, ἐπιβαλλόμενον ἀπὸ αὐτὴν ταύτην τὴν Δημιουργίαν. Ἡ Ψυχὴ, κοιμωμένη, ὄνειροπολεῖ τὸ εὐχάριστον, καθ' ἣν στιγμὴν τοῦτο πραγματοποιεῖται ὡς ὄραμα εἰς τὰ ὄμματά σας.

Ὁ Φόβος, ἡ Ἠλίπις καὶ ὁ Κόρος, δὲν τολμοῦν νὰ ἐγγίσουν τὸ ζεῦγος τοῦ ἰδανικοῦ πόθου καὶ ἀπομακρύνονται ἐκ τῆς σκηπῆς, διὰ νὰ εὑρουν ἄλλους καταλληλοτέρους νὰ τοὺς μεταδώσουν, διὰ τῆς αἰσθήσεως, τὴν παρουσίαν των.

Ἔρως καὶ Ψυχὴ! Ἰδανικὸν ἄνευ ἀρχῆς καὶ τέλους! Δύναμις καὶ προώθησις ἑνὸς ἐσωτέρου κόσμου, μεγαλειώδους, τοῦ ὁποίου ὁ φωτισμὸς εἶναι πράγματι θεῖος, διότι θεία εἶναι ἡ Ψυχὴ καὶ θεία εἶναι ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς Αὐτήν.

Ὁ εἰς αἰὼν διαδέχεται τὸν ἄλλον τὰ πάντα ἀλλάζουν

μορφήν καὶ ὄψιν' κί' ὅμως, ὁ Ἔρως καὶ ἡ Ψυχὴ, ὡς εἰκὼν πα-
ραμένει ἡ αὐτή, ὡς παράδειγμα τοῦ ἐσωτερικοῦ σας κάλλους.

Ἐπιδαφιλεύσατε τὸν πλοῦτον τῶν γνώσεων εἰς τὸν ἐσω-
τερικόν σας κόσμον, ἵνα ἀπολαύσετε τὴν εἰκόνα τοῦ Ἐρωτος
καὶ τῆς Ψυχῆς.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 150ῃ

Ὁ παγερὸς χειμὼν τῆς ψυχῆς

Τὰ ζωηρὰ καὶ τὰ χαρωπὰ χρώματα τῆς φύσεως ἐξέπνευ-
σαν. Τὸ τοπίον ἥλλαξεν ὄψιν, νέφη καλύπτουν αὐτό, καθ' ἣν
στιγμὴν ἡ καταθλιπτικὴ ἀτμόσφαιρα πιέζει τὰς καρδίας τῶν
ἀνθρώπων. Τὰ δένδρα πρὸ πολλοῦ ἀπέβαλον τὸ ἔνδυμά των
καὶ ὀλόγυμνα ἀντιμετωπίζουν τὸν ἐρχομὸν τοῦ χειμῶνος.

Ὁ στοχαστὴς θὰ ἔλεγεν, ὅτι ἡ πάλλουσα φύσις ἀναπολεῖ
τὸ παρελθὸν καὶ ὡς γηρασμένος ἄνθρωπος, λυπεῖται ὅ,τι ἀ-
πώλεσεν, ὅ,τι ἀπῆλαυσεν, καὶ ὅ,τι δὲν γνωρίζῃ ἐὰν θὰ τὸ ἐ-
πανίδη.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰσχωρεῖ ἡ νέα εἰκὼν ἐντὸς τῆς προ-
ηγουμένης καὶ ἐνεργεῖ μὲ ταχύτητα, νὰ δώσῃ τὴν ταυτότητά
της, ὅτι πράγματι κατέλαβεν αὕτη τὴν θέσιν τοῦ παρελθόν-
τος. Οἱ ψυχροὶ ἄνεμοι ἤρχισαν νὰ πνέουν προειδοποιητικῶς,
οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀραιοῦνται εἰς τὰς ὁδοὺς, τὰ ζῶα νὰ ἀναζη-
τοῦν καταφύγια, τὰ ποίμνια νὰ συγκεντρῶνται εἰς τὴν στά-
νην των καὶ οἱ χωρικοὶ εἰς τὰς καλύθας των.

Εἶναι πλέον αἰσθητὴ ἡ εἰκὼν τοῦ χειμῶνος. Αἱ πρῶται νι-
φάδες ἐκάλυψαν τὰς παρυφάς των ὄρέων καὶ προσπαθοῦν νὰ
ἐνδύσουν μὲ τὸ ὁμοίομορφον λευκὸν ἔνδυμα τοὺς γυμνοὺς
κλάδους τῶν δένδρων. Ἦδη ἡ ταλαιπωρημένη μητέρα γῆ ἀ-
ποκοιμᾶται κάτωθεν τῆς κατάλευκης σινδόνης.

Τὰ ἔντομα ἐξηφανίσθησαν καὶ τὰ πτηνὰ, ὅσα δὲν ἀποδη-
μοῦν, ζητοῦν τροφήν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ ὕστερον ἀπομα-
κρύνονται εἰς τὰς φωλεάς των, ὅπου οἰκογενειακῶς τρέφον-
ται ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα ποῦ συγκέντρωσαν.

Ἡ χιὼν πίπτει ἀδιακόπως, ὥστε εἰς μικρὰν ἀπόστασιν νὰ
μὴ διακρίνῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν ἄνθρωπον. Αἰφνιδίως, ἤρχισεν
νὰ μαίνεται ὁ ἄνεμος καὶ μίαν τρομερὰ χιονοθύελλα ἐμείωσεν

την ὀρατικότητα. Συρίζει ὡς μαινὰς ἢ θύελλα καὶ ἐξανογκάζει τοὺς πάντας νὰ σπεύσουν εἰς τὰς οἰκίας των. Εἰς πολλὰ σημεῖα τοῦ τοπίου ἢ χιῶν ἀπεκρυσταλλώθη. Ἀπὸ τὴν σκέπη τῶν οἰκιῶν ἐπικρέμανται κρύσταλλα εἰς διάφορα σχήματα.

Ἐλάχιστοι οἰκοὶ ἀπελάμβανον ἱκανοποιητικῶς τὸν παγερὸν χειμῶνα. Αἱ οἰκογένειαι αὗται ἦσαν οἱ προνομιούχοι τῆς ζωῆς. Εἶχον ὅλα τὰ ἀγαθὰ ἐντὸς τοῦ οἴκου των, θέρμανσιν ἀπαραίτητον, ὥστε ἀμέριμνοι νὰ μὴ σκέπτονται οὐδένα, παρὰ μόνον τὸν ἑαυτὸν των. Ἡ μάμη καθισμένη ἐπὶ μιᾶς πολυθρόνας, εἶχεν γύρωθεν αὐτῆς τοὺς μικροὺς ἐγγονοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐδιηγῆτο τὸν πατροπαράδοτον μῦθον: «Μιά φορά κι ἕνα καιρό...». Ἐνῶ, εἰς ἄλλους οἴκους ἐπεκράτη ἡ ἀφόρητος αἰσθησις τοῦ παγεροῦ χειμῶνος.

Πολλοὶ ἐκ τῶν δυστυχοῦντων δὲν εἶχον οὔτε τὸν ἐπιούσιον ἄρτον των, διὰ νὰ συντηρηθοῦν εἰς τὴν ζωὴν. Καὶ ἡ παγερά ἀτμόσφαιρα δὲν τοὺς ἐπέτρεπε νὰ διασχίζουσαν τὰς ὁδοὺς, κρούοντες τὰς θύρας τῶν συνασθρώπων των, ζητοῦντες ἐξ αὐτῶν τὴν βοήθειάν των.

Πόσοι, ὅμως, συνησθάνθησαν τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν τῶν πεινῶντων καὶ δυστυχοῦντων; Ἐλάχιστοι. Οἱ λοιποὶ ἔτερπον τοὺς ἑαυτοὺς των, συγκροτοῦντες ἐκδρομάς, ἵνα ἀπολαύσουν τὴν ὑπέροχον, ὡς ἔλεγον, εἰκόνα τοῦ χειμῶνος.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων δὲν ἠθέλησαν νὰ συναισθανθοῦν τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν τῶν ἀδελφῶν των καὶ νὰ βοηθήσουν αὐτοὺς, μὲ τὴν σειρὰν των, εἰς τοὺς Οὐρανοὺς θὰ συναισθανθῆ ἡ ψυχὴ των τὴν παγερότητα τοῦ χειμῶνος. Οὐδεὶς θὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς χεῖρα βοήθειας, ἐφ' ὅσον ἡ καταδίκη των θὰ γίνῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἰδίαν ψυχὴν, ἥτοι τὸν Θεῖον Κριτὴν τῆς ὀντότητός των.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 151η

Ἠθικαὶ ἀρχαὶ τοῦ ἀνθρώπου

Καλὸν εἶναι ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀναλογισθῆ πρῶτον τί εἶναι ἠθικὴ καὶ ποῦ τοποθετεῖ αὐτὴν καὶ ὕστερον νὰ ἐνδοσκοπήσῃ, ἂν ὁ ἴδιος ἔχῃ ἠθικὰς ἀρχὰς καὶ πῶς ἐνεργεῖ διὰ νὰ ἀποδείξῃ αὐτάς.

Πολλάκις όμιλείτε διά κάτι, τό όποίον δέν γνωρίζετε· έκφέρετε γνώμας άθασίμους περι αύτου και ούδέποτε εφαρμόζετε εις την πράξιν τό όρθόν.

Διατί;

‘Απλούστατα, έσκέφθητε και άπεφάνθητε έπιπολαίως!

Η ήθική δέν είναι ούτε καλόν ούτε κακόν, αλλά έκ του ήθους σας έξαρτάται και ή αντίληψίς σας. Κάτι, τό όποίον διά τούς μέν είναι ήθικόν, διά τούς δέ είναι άνήθικον. Καί έφ’ όσον ύπάρχει αύτή ή διάστασις μεταξύ τών αντίγνωμώντων, δέν έχετε τό δικαίωμα νά τοποθετήτε την ήθικήν εκεί όπου δέν άρμόζει, άπό λογικής πλέον πλευράς.

Η ήθική δέν είναι ‘Αγάπη, αλλά μία άρχή, ήτις τηρεί ως ό άστυνομικός τάς διατάξεις του όρθού.

‘Όταν ό άνθρωπος έχη συναίσθησιν τών πράξεών του και ούδένα ένοχλεί ή θλάπτει, διατηρεί τάς ήθικάς του άρχάς. Δυνατόν ό άνθρωπος νά είναι καλός και νά βοηθή τούς συναθρώπους του εκεί όπου τό επιβάλλει τó καθήκον του, αλλά άπό έπιπολαιότητα, χωρίς τούτο νά ύποπέση εις την άμεσον αντίληψίν του, νά διασύρη τó όνομα του άδελφού του. Πράττει τότε έξ άθλεισίας άνήθικον πράξιν.

Κάθε τι, πού άφορά τó ήθος του ανθρώπου εις τάς αύθορμήτους έκδηλώσεις του, είναι και μία άκτις τών ήθικών ή άνηθικών άρχών του.

‘Ανήθικον είναι τó μη όρθόν εις θάρος τών άλλων. Δέν είναι μόνον ή πράξις, ήτις έπενεργεί θλαβερώς, αλλά και ή παράστασις ως τρόπος τής εφαρμογής.

Οί μεγαλύτεροι ήθικολόγοι ύπήρξαν οί χείριστοι τών άνηθικολόγων. Δέν θα έξετάσω την περίπτωσίν των, διότι σκοπός μας είναι νά άνεύρετε μόνοι σας τάς ήθικάς σας άρχάς και νά εφαρμόζετε αύτάς κατά χρόνον και τόπον.

Η ήθική είναι πνευματικόν συναίσθημα και άποτελεί φιλοσοφικόν κλάδον. ‘Αρα, δέν πρέπει, έξ άγνοίας σας, νά την συγγέετε μέ τάς χαμηλάς ανθρώπινους αίσθήσεις.

‘Όταν ή ‘Αγάπη του ανθρώπου δέν παραβαίνει τó μέτρον, έχει ήθικήν άρχήν· ή παράθασίς της ζημιώνει την κοινωνίαν, μετατρέπουσα την ήθικήν άρχήν εις άνήθικον. Τό διατί, συμπεράνατέ το μόνοι σας.

Αί ήθικαί άρχαί είναι νύμφαι άγναί, πού περιστοιχίζουν

τὴν Ἀρετὴν εἰς τὴν συναίσθησιν τῶν πράξεων σας καὶ σὰς διευκολύνουν τὴν ὁδὸν τῆς Ἀγάπης.

Παράδειγμα: Ταξιδεύετε εἰς μίαν ἄγνωστον χώραν μὲ τὰ πλέον εὐχρηστα τῆς ἀνάγκης σας ἀντικείμενα. Ἐὰν ἐταξιδεύατε μὲ ἀποσκευὰς πολλὰς καὶ ἀχρήστους, θὰ ἦτο δυσχερέστατον τὸ ταξιδιὸν σας. Καὶ ὡς ἀνθρώπιναι ὀντότητες ταξιδεύετε, χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσετε, πρὸς τὸ ἄγνωστον. Μὴ, λοιπόν, φορτώνετε τὴν ὀντότητά σας μὲ περιττὰ βάρη. Ἀπαλλαχθεῖτε ἀπὸ τὰ ἀχρήστα, τῇ βοήθειᾳ τῶν ἠθικῶν σας ἀρχῶν, ἵνα ἐλεύθεροι ἀπολαύσετε τὸ ἀχρονον καὶ ἀχωρον Φῶς τῆς Δημιουργίας.

Αἱ ἠθικαὶ ἀρχαὶ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἐγγυημένη μηχανὴ τοῦ σκάφους του.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 152α

Ἡ ἀράχνη εἶναι ὁ κρυφὸς ὑπονομευτὴς τῆς ἀνθρωπότητος

Συμβολικῶς ἡ ἀράχνη εἶναι τὸ πλέον πανοῦργον ἔντομον. Ἐργάζεται ἀφανῶς καὶ ἡρέμως· καταλαμβάνει τὰ πλέον ἀπίθανα σημεῖα, ὡς ἐστίας τοῦ ἔργου της καὶ ἐκεῖ παραμονεύει τὴν λείαν της. Προτιμᾷ τὰ ὑπόγεια, τὰ ἀπόκρημνα σημεῖα, τὰ σπήλαια, τὰ ἐρείπια καὶ πᾶν ἄλλο σημεῖον ἀφανές, τὸ ὁποῖον ὑπόσχεται εἰς αὐτὴν ἀφανῆ καὶ ἀποφασιστικὴν ἐργασίαν.

Ἡ συμβολικὴ ἀράχνη, εἶναι ὁ κρυφὸς ὑπονομευτὴς τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅπως τὸ ἔντομον τοῦτο, ζητεῖ τὴν μόνωσίν του καὶ ζεῖ μεμονωμένον ἐπὶ τοῦ δικτύου του, οὕτω καὶ ὁ λαὸς ὁ συμβολίζων τὴν ἀράχνην, μὲ οὐδένα ἄλλον λαὸν δύναται νὰ συνυπάρξῃ. Θὰ προσπαθῆσῃ, διὰ κάθε τρόπον, νὰ τὸν ὑποτάξῃ εἰς τὰς θελήσεις του.

Ἡ ἀράχνη ἔχει τὸ ἔνστικτον νὰ ἐξαφανίζῃ κάθε ξένην ζωὴν ἀπὸ τὴν ἰδικήν της. Ὁ οἶκος της νὰ εἶναι αὐτῆς καὶ μόνον, διὰ νὰ δύναται νὰ ἐπεκτείνῃ τὸν ἴστόν της, ὅσον περισσότερο, ὥστε τὰ παντοῖα ἔντομα νὰ συλλαμβάνωνται καὶ νὰ ὑπόκεινται εἰς τὸν σκληρὸν καὶ τραχὺν ἐξαφαιισμόν των.

Ἡ ἀράχνη ὡς ἄνθρωπος, ἔχει ὑπὲρ - ἐγώϊστικὰς βλέψεις. Ἐὰν τοῦτο δὲν συνέβαινε, τότε θὰ ἐξοντώνοντο μεταξύ των, ἀπὸ ἀτομισμὸν. Αἱ συμβολικαὶ ἀράχναι συνενώνουν τὰς δυνάμεις των δι' ἓνα ἱερὸν σκοπὸν. Δυστυχῶς, ἡμεῖς δὲν βλέπομεν, ποῦ ἔγκειται ἡ ἱερότης αὐτῆ.

Ἡ συμβολικὴ ἀράχνη ὁμιλεῖ διὰ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς πλάνης. Ἐμφανίζει τὸ λευκὸν ὡς ἐρυθρὸν, καὶ τοῦτο πάλιν — ἔὰν τὴν συμφέρει — τὸ μετατρέπει εἰς μέλαν. Ἡ ἐφευρετικότης της, εἰς τὸν σοφιστικὸν διάλογον, εἶναι ἀνυπέρβλητος. Ὑπνωτίζει τὸν ἐχθρὸν, ὡς νὰ ἦτο φίλος· καὶ ὕστερον πείθει αὐτὸν διὰ τὸ ὀρθόν, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ πραγματικότητι εἶναι ἐσφαλμένον.

Ἡ συμβολικὴ ἀράχνη κατεργάζεται ὑποχθόνια σχέδια. Ὅστις δὲ τολμήσῃ νὰ διαδώσῃ, ἔστω καὶ ἀσήμαντον μέρος αὐτῶν, τιμωρεῖται διὰ τοῦ θανάτου. Τὴν ἀπόφασιν τῆς καταδίκης οὐδεὶς δύναται νὰ ἀναστείλῃ. Ἡ ἀπόφασις εἶναι τελεσίδικος καὶ ἡ ἐκτέλεσις πραγματοποιεῖται ὡς θεία δίκη τοῦ Οὐρανοῦ. Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Οὐρανὸς οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὰς ὑπόουλους ἐνεργείας τῆς ἀράχνης, ἥτις συνένοχόν της ἔχει τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα.

Εἶναι ἀπορίας ἄξιον νὰ μὴ ἀντιλαμβάνωνται οἱ λαοὶ τὸν κοινὸν τῶν ἐχθρῶν, ὅστις τοὺς ἐμπλέκει εἰς ἀλληλοσυγκρούσεις, πρὸς οἰκονομικὸν ὄφελος τῆς ἀφανείας του.

Τὰ θεμέλια τοῦ παγκοσμίου πολιτισμοῦ εἶναι ὑπονομευμένα· αἱ ἀκτῖνες τῆς ἀράχνης συνδέουν ὅλα τὰ ἐκρηκτικὰ σημεῖα. Ἐνας ἀπλὸς σπινθὴρ εἶναι εἰς θέσιν νὰ μεταδώσῃ τὴν φλόγα εἰς ὀλόκληρον τὸν κόσμον. Πολλὰ ἀδελφὰ Κράτη δὲν δύναται νὰ συνεννοηθοῦν, διότι παρεμβαίνει ἡ ἀφανὴς ἀκτίς τοῦ ἴστού, διὰ νὰ καταστρέψῃ τὰ πάντα.

Πάντα θεβαίως ταῦτα γίνονται ἄνευ τῆς θελήσεως Ἐκείνου, ὅστις ἀφῆκε τὸ πνεῦμα ἐλεύθερον. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Εἰρήνη δὲν δύναται νὰ στερεωθῇ ἐξ αἰτίας τῆς ὑποδαυλήσεως τῶν πάντων, ὁ Κύριος διὰ τοῦ Ἀνέμου Του, εἰς δεδομένην στιγμήν θὰ καταστρέψῃ τὴν κρουφὴν ταύτην ἐστίαν διὰ τὴν ὑπονόμεισιν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὅπως ὁ Θεὸς ἀμείβει, οὕτω καὶ τιμωρεῖ τοὺς γηίνους, ὅταν παρεκτρέπονται.

Ἐκ τοῦ μηδενὸς μόνον ὁ Θεὸς δημιουργεῖ

Ἔχετε, σεῖς οἱ ἄνθρωποι, τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ λέτε: «Οὗτος ἢ ἐκεῖνος ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐδημιούργησαν ὅτι ἔχουν!».

Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐδημιούργησεν ἐκ τοῦ μηδενὸς κάτι ποῦ νὰ εἶναι ὠφέλιμον.

Ἄς δημιουργήσῃ ὁ ἐπιστήμων ἐκ τοῦ μηδενὸς, ὄχι τίποτε ἄλλο, ἀπὸ ἓν ἀπλοῦν χόρτον ἢ φύλλον τοῦ δένδρου, διὰ νὰ σὰς πείσῃ, ὅτι πράγματι εἶναι δημιουργός.

Ἐπειδὴ ὁμιλῶ περὶ δημιουργίας ἐκ τοῦ μηδενὸς, πρέπει νὰ ἀναφερθῶ καὶ εἰς τοὺς σοφοὺς διδασκάλους τῶν Ἰνδιῶν, οἱ ὅποιοι διὰ τῶν ψυχικῶν τῶν δυνάμεων, δημιουργοῦν ἐκ τοῦ μηδενὸς ἀντικείμενα, τὰ ὅποια θαυμάζετε! Ἐάν δὲν τὰ ἴδητε μὲ τοὺς γηίνους ὀφθαλμοὺς σας, μὴ πιστεύετε εἰς τὴν ἀπατηλὴν ἐμφάνισιν τῶν ἀντικειμένων τούτων. Μεσολαβεῖ ἢ αὐταπάτη.

Βλέπετε τὰ ἀντικείμενα ἢ τὰς ὀπώρας κλπ., ἀγγίζετε αὐτὰ διὰ τῶν χειρῶν σας, καὶ πείθεσθε διὰ τὴν πραγματικὴν αὐτῶν δημιουργίαν, χωρὶς ταῦτα νὰ ὑφίστανται. Ἀπατοῦν τὰς αἰσθήσεις σας. Εἰς μικρὸν χρονικὸν διάστημα πάντα ταῦτα διαλύονται, πλὴν ἀσημάντων ἐκ λίθου ἀντικειμένων, τὰ ὅποια τεχνηέντως ἐνεφανίσθησαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ διδασκάλου, ὄχι διὰ νὰ σὰς ἐμπαίξουν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐξαναγκάσουν τὴν ὀντότητά σας νὰ δώσῃ μεγαλυτέραν πίστιν, ἐκεῖ ὅπου αὐτοὶ σὰς ὀδηγοῦν. Καὶ πράγματι, πολλοὶ ἐκ τῶν ἀπίστων ἐθαύμασαν τὰς δυνάμεις των καὶ ἠσπάσθησαν τὰς θεωρίας τῶν Ἰνδιῶν διδασκάλων.

Δὲν θὰ ἔπρεπε, θεθαίως, νὰ μειώσω τὴν πίστιν σας, ἐξηγῶντας τὴν ἱερὰν ἀπάτην. Προκειμένου ὁμως νὰ γνωρίσετε τὴν Ἀλήθειαν καὶ αὐτὴν μόνον, λέγω, ὅτι οὐδεὶς ἄλλος πλὴν τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει Δημιουργός.

Δημιουργεῖ ὁ ἄνθρωπος ἐν ἔργον τέχνης ἢ ἄλλο τι. Πῶς τὸ δημιουργεῖ; Ἄνευ ὑλικῶν; Ἄρα, διὰ μέσου τῆς ὕλης ἐργάζεται, διὰ νὰ ἀποδώσῃ. Αὕτη εἶναι ἡ μία πλευρά.

Ἔχομεν καὶ τὴν ἄλλην: Ἐάν δὲν εἶχεν τὴν ἔμπνευσιν, πῶς θὰ συνελάμβανεν τὸ ἔργον του; Ἡ ἔμπνευσις δὲν εἶναι

προϊόν του πνεύματός του, αλλά κάποιου άλλου πνεύματος άοράτου, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ειδικότητός του ἐβοήθησεν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ ἔργον του.

Ἐάν ὁ ἄνθρωπος, διὰ τὸν ὁποῖον γίνεται λόγος, αὐτοεπαινῆται καὶ θαυμάζει τὸν ἑαυτὸν του ὡς δημιουργὸν τοῦ ἔργου του, λησιμονῶν ὅτι ἄνευ ξένης καὶ άοράτου συνεργασίας οὐδὲν δημιουργεῖται, τότε εἰς τὸ δευτέρον του ἔργον θὰ ἀποτύχη, διὰ νὰ τοῦ ἀποδείξη ἡ Θεία Ἄρχή, ὅτι, ὅταν τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν βοήθειαν ἣν εἶχεν ἀνάγκην, δὲν θὰ δυνηθῇ μόνος του νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον του.

Ὁ Θεὸς δι' ἑνὸς ἀπλοῦ, ἀλλὰ πλήρους ἐνεργείας Λόγου Του, εἶπεν: «Γένοιτο», καὶ ἐγένοντο τὰ πάντα. Ἐπαναλάβετε καὶ σεῖς τὴν ἰδίαν λέξιν, διὰ νὰ πεισθῆτε, ὅτι δὲν δύνασθε ἐκ τοῦ μηδενὸς νὰ δημιουργήσετε τὸ ἀπλοῦστατον χόρτον τῆς Δημιουργίας.

Ἐάν θέλετε, διὰ τῆς πίστεώς σας πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἐπικαλούμενοι τὴν βοήθειάν Του, δύνασθε νὰ μετακινήσετε καὶ ὄρη. Εἶπον καὶ ἐπαναλαμβάνω: Μὲ τὴν δύναμιν ΕΚΕΙΝΟΥ, ὅστις θὰ εἶπῃ τὸ «γένειτο».

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὸ Θεῖον ἐντός του, ἀλλὰ δὲν εἶναι Θεός, ἀφοῦ δὲν δημιουργεῖ ἐκ τοῦ μηδενὸς. Ἄρα, μὴ καυχᾶσθε, ὅτι εἴσθε κάτι, τρέφοντες τὸν ἐγωῖσμόν σας. Τὰ πάντα χρεωστεῖτε εἰς τὸν Δημιουργόν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 154η

Τέρμα ὑπάρχει εἰς τὴν ὕλην, οὐχὶ καὶ εἰς τὴν Αἰωνιότητα

Ἡ ὕλη εἶναι θάνατος καὶ ἡ Αἰωνιότης ζωή. Ἀπὸ τὴν ζωὴν ἢ ψυχοπνευματικὴ ὄντοτης κατέρχεται εἰς τὸν θάνατον, δηλαδή ἔχει τόσας δυνάμεις ὅσας τῆς ὠρίσαν νὰ ζήσει ἐπὶ τῆς Γῆς, διὰ νὰ ἀποθάνη, ἀφοῦ πρῶτον ἐκτελέσῃ τὰ καθήκοντά της, ὡς ὑπεσχέθη πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της ἐξ Οὐρανοῦ.

Ἐάν δὲν ἀπέκτησεν σθένος, ἐπόμενον εἶναι ἡ ψυχὴ νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ πείσῃ τὸ πνεῦμα, νὰ συνεργασθῇ μετ' αὐτῆς. Καὶ ὁμως, προτοῦ ἐπανενσαρκωθῇ εἶχεν τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι θὰ ἡ-

δύνατο νά καταθάλη τὸ πνεῦμα, διὰ μέσου τῆς συνειδήσεως.

Εἰς τὴν γήϊνον ὁμῶς ζωὴν τὸ πνεῦμα ἐπηρεάζεται καὶ ἀπὸ τὸ περιβάλλον του. Καὶ ὅταν αὐτὸ ἀποκτήσῃ ἰδίαν ἀντιληψιν τῆς ζωῆς, δὲν ἐπηρεάζεται εὐκόλως ἀπὸ τὴν ψυχὴν, ὁπότε ἀσκόπως ἡ ψυχὴ ἐνεργεῖ διὰ νά κατακτῆσθαι τὸ πνεῦμα.

Ἡ ὕλη ὑφίσταται ὡς μέσον σπουδῆς διὰ τὸν ἄνθρωπον. Κάποτε καὶ αὕτη θά τερματισθῆ, δηλαδὴ δὲν θά ὑφίσταται εἰς τὴν αἰωνιότητα, ὡς ἀπατηλή. Συνεχῶς μεταμορφοῦται καὶ λαμβάνει σχῆμα διάφορον, ὑπὸ τὰς νέας τῆς συνθέσεις, διὰ νά ἔλξη τὰς αἰσθήσεις σας.

Ἡ ὕλη θαίνει πρὸς τὸν τερματισμὸν τῆς. Θά ἐξουδετερωθῆ διὰ μιᾶς ἄλλης ἐνεργείας, ἡ ὁποία ὀνομάζεται ἀντιῦλη. Μέχρις ὅτου φθάσετε εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐκμηδενισεῶς τῆς, θά παρέλθουν ἄπειροι αἰῶνες.

Ἡ Αἰωνιότης δὲν εἶχεν ἀρχὴν καὶ δὲν ἔχει τέλος. Ὁ παλμὸς τῆς Αἰωνιότητος εἶναι ὁ Θεός, τοῦ ὁποίου ὁ Λόγος εἶναι ἡ θέλησις, καὶ ἡ θέλησις εἶναι τὸ "Ἔργον Του. Ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐδημιούργησεν τὴν ὕλην. Ἄρα, αὕτη δὲν ὑπῆρχεν ἐπομένως ἡ ὑπαρξίς τῆς εἶναι ἀπατηλή, ἀφοῦ θαίνει πρὸς τὴν ἐκμηδενισίαν τῆς. Διὰ νά τὴν αἰσθανθῆ ὁ ἄνθρωπος ὡς ὑπαρκτήν, ἐδημιούργησεν εἰς αὐτὸν τὰς αἰσθήσεις. Τὸ ἀπατηλὸν διὰ τοῦ ἀπατηλοῦ συνταυτίζονται εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ἀφομοιώσεως, καὶ οὕτω ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ὕλης μανθάνει, προοδεύει καὶ πείθεται.

Ἡ ὕλη, ὡς ἔλξις, ἐπιτυγχάνει νά διαστρέφῃ τὰς ἐννοίας τῆς ψυχοπνευματικῆς ὄντοτητος· καὶ ἐὰν αὕτη δὲν ἔχη θεῖαν φῶτισιν, διὰ νά παρακάμψῃ τὴν ἔλξιν, τότε ἀποκτᾶ κατὰ τὰ 3)4 ὕλιστικὰς ιδιότητας, δυσχεραίνουσα τὴν θεῖαν Οἰκονομίαν.

Ἡ μονὰς λογίζεται ὡς θεμέλιος ἀρχὴ τοῦ συνόλου. Εἰς τὸν γήϊνον κόσμον ἡ μονὰς δὲν λογίζεται ὡς ἐνέργεια ἀξία λόγου· καὶ τοῦτο εἶναι τὸ μέγα σφάλμα σας, ἐκ τοῦ ὁποίου προκύπτει ἡ λογικὴ ἀσάφεια τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς.

Εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἡ μονὰς εἶναι τὸ πᾶν· τὸ σύνολον δὲ τῶν μονάδων καταλήγουν εἰς τὸν αὐτὸν σκοπὸν τῆς μονάδος. Ἄρα, ἡ μονὰς δὲν πρέπει νά ἀπομονοῦται ὡς μόνιον ἀρνητικόν, ἀλλὰ νά ἔλξετε αὐτὴν πρὸς τὸ σύνολον τῆς θετικότητος, διὰ νά ἀντιληφθῆτε τὸν λόγον τῆς ἀξίας τῆς κάθε μονάδος.

ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ

Είναι άκατανόητος ή λέξις «Ψυχιατρική». Οί ψυχίατροι τί προσπαθοῦν νά θεραπεύσουν, όταν δέν γνωρίζουν τί εἶναι ψυχή;

Εἴπομεν πολλάκις καί τὸ ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ἡ θεία πνοή, δηλαδὴ εἶναι μία ἀπειρο - ἐλαχίστη ἀκτίς, ποὺ παραμένει διάχυτος ἐντὸς τῆς ἀνθρωπίνης ὄντοτητος. Ἡ θεία λοιπὸν αὐτῆ ἀκτίς, εἶναι ἐνέργεια, ἡ ὁποία κινεῖ τὸ σῶμα, ἦτοι ὅλον τὸν ἀνθρώπινον ὄργανισμόν. Οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὰς ἀσθενείας τοῦ σώματος.

Ὁ κάθε ἀνθρώπος ἔχει κάτι τὸ ἱερὸν ἐντὸς τοῦ καὶ τοῦτο δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν θείαν πνοήν, τὴν ψυχὴν, ἡ ὁποία ὀνομάζεται καὶ μικρὸς θεός, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀκτίς Ἐκείνου.

Πῶς ἐφαντάσθησαν οἱ ἰατροί σας, ὅτι ἠδύναντο νά δημιουργήσουν καὶ κλάδον τῆς ψυχιατρικῆς; Διὰ νά θεραπεύσουν τί; Τὸν ἐντὸς σας ἄγνωστον θεόν; Εἶναι πολὺ ἀποτυχημένη ἡ ἔννοια τῆς λέξεως.

Ὅσοι ἐξ ὑμῶν ἔχετε ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν, γνωρίζετε, ὅτι ὁ Θεὸς δέν ἀναλύεται. Ἄρα καὶ ἡ ἀμυδρά Αὐτοῦ ἀκτίς ἐντὸς σας, ἡ ψυχὴ, δέν ἀναλύεται· εἶναι αἰώνιος ὡς καὶ Ἐκεῖνος.

Ἡ θεία αὐτῆ πνοή, ὡς ἔργον τῆς ἔχει νά ἐμψυχῶνῃ ὀλόκληρον τὴν ὄντοτήτά σας. Ἡ ἐνέργεια αὐτῆ τῆς ψυχῆς δέν ἔχει σχέσιν μὲ τὸ πνεῦμα σας, παρὰ τὸν ἀρρηκτον δεσμόν ψυχῆς τε καὶ πνεύματος.

Πῶς οἱ ἰατροί σας ἀνεκάλυψαν τὰς ψυχικὰς ἀσθενείας; Τί τοὺς ἔχει παρακινήσει νά φαντασθοῦν, ὅτι εἶναι δυνατόν νά ἀσθενῇ ἡ ψυχὴ; Εἶναι φυσικὸν ὁ Θεὸς νά ἀσθενῇ; Ἀφοῦ δέν γνωρίζουν τί εἶναι Θεός, πῶς εἶναι δυνατόν νά γνωρίζουν τὴν ψυχὴν;

Ἄς ἐξετάσωμεν ποῖαι εἶναι αἱ ἀσθένειαι τὰς ὁποίας κατατάσσετε εἰς τὰς ψυχικὰς, ἀπὸ ἄγνοιαν θεοβαίως καὶ ἔλλειψιν θεοῦ φωτισμοῦ.

Ἐχετε τὴν μελαγχολίαν, τὰς ἐμμόνους ιδέας, τὴν νοσταλγίαν, τὰ περιοδικὰ συμβάντα τῆς πνευματικῆς διαταρά-

ξεως ἢ ὡς λέγετε τὰ ψυχικά τραύματα, τὴν ἀμνησίαν, τοὺς ἀποτόμους κλονισμοὺς κλπ. Πᾶσαι αὗται αἱ ἀσθένειαι προέρχονται ἐκ τοῦ πνεύματος καὶ ἔπρεπε νὰ ὀνομάζωνται «ἐγκεφαλικά». Ἡ χαλάρωσις τῶν νεύρων καὶ αἱ ἐπιδράσεις τῶν εἰκόνων, μετασχηματίζονται εἰς ἄγχος πολύκλαδον καὶ ἐπιρεάζουν τὸν ἐγκέφαλον καὶ ὄχι τὴν ψυχὴν.

Ἡ ψυχὴ, ὡς αὐλὸς ἐνέργεια, δὲν ἔχει ἀνάγκη τῶν φαρμάκων. Ἄλλωστε θὰ ἔχετε παρατηρήσει, ὅτι τὰ φάρμακα ἐπιδρῶν ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ (ἢ ψυχὴ δὲν εἶναι ὀργανισμὸς) καὶ πολλάκις ἐπιδεινώνουν τὴν κατάστασιν τοῦ ἀσθενοῦς ἀντὶ νὰ τὴν θελιώσουν.

Τί εἶναι ἡ νοσταλγία; Εἰκόνες τοῦ παρελθόντος, εἰς τὰς ὁποίας δὲν δύνασθε νὰ ἐπανακάμψετε καὶ ἡ μεγάλη ἐπιθυμία σας νὰ τὰς ἐπαναζήσετε, δημιουργεῖ τὸν μαρασμόν.

Αἱ εἰκόνες αὗται οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μὲ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ μόνον μὲ τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἀναπολεῖ στιγμὰς, ὥρας καὶ ἡμέρας, πού εἶχον μεγάλην ἐπίδρασιν εἰς τὴν μνήμην σας. Ἄρα, ἡ νοσταλγία, ὡς καὶ ἄλλαι παρεμφερεῖς καταστάσεις, δὲν ὑπάγονται εἰς τὰ ψυχικά, ἀλλὰ εἰς τὰ ἐγκεφαλικά νοσήματα.

Εἶναι κακὴ ἡ διατύπωσις «ψυχικὴ ἀσθένεια». Ἡ ψυχὴ δὲν εἶναι ὄργανον τοῦ σώματος· εἶναι πνοή καὶ ὡς τοιαύτη δὲν ἔχει ἀνάγκη θεραπείας. Ἀπόλυτος ἀνάγκη εἶναι νὰ ὑπόκεινται εἰς κατάλληλον θεραπείαν οἱ ἐγκέφαλοι οἱ ὁποῖοι παλινδρομοῦν ἐντὸς τοῦ σκότους τῆς ἀμαθείας των.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 156η

Τὸ συμβολικὸν καὶ τὸ οὐσιαστικὸν μέρος τῆς Ἁγίας Γραφῆς

Ὅταν αἱ ψυχαὶ διὰ τῆς ἀνυπακοῆς των ἐξεδιώχθησαν ἀπὸ τὸν Παράδεισον, διὰ νὰ ἐμφανισθοῦν εἰς τὴν Γῆν, μὲ τὴν εὐχὴν τοῦ Κυρίου «αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ κατακυριεύσατε τὴν Γῆν», πολλαὶ ψυχαὶ, μὴ παρασυρθεῖσαι ἐκ τῆς ἀπάτης τοῦ Ἐωσφόρου, παρέμεινον πλησίον τοῦ Δημιουργοῦ ὡς Ἄγγελοι καὶ Ἀρχάγγελοι. Αὐτοὶ ἀνέλαβον προσωρινῶς

τὴν Διοίκησιν τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου, μέχρις οὗτου παρέδωσαν τὴν Ἀρχὴν εἰς χεῖρας τῶν ἐκ τῆς Γῆς μεταστάντων καὶ μορφωθέντων ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς ὄντοτήτων.

Ἐπὶ αἰῶνας ὁ Οὐρανὸς ἐδιοικεῖτο ἀπὸ Ἀγγέλους, οἱ ὅποιοι δὲν ἐγνώριζον τὴν Γῆν, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἠδύνατο νὰ συναισθανθοῦν τὴν γῆινον ζωὴν. Ὅταν ὁ Οὐρανὸς ἀπέκτησεν καλοὺς κυβερνήτας ἐκ τῆς Γῆς, σποραδικῶς κατήρχοντο οἱ ἄγγελοι, διὰ νὰ λάθουν τὸ βάπτισμα τῆς ὕλης καὶ διακηρύξουν τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ.

Οὕτω, μεταξὺ ὄλων τῶν ἀνθρώπων ὑπάρχουν καὶ ὄνότητες ἀγγελικαί, αἱ ὅποια παρεμποδίζουν τὴν ἐπέκτασιν τοῦ κακοῦ, διδάσκουσαι τὸ καλὸν καὶ ἀγαθόν. Τοιαύτας ὄνότητες συναντᾶτε καὶ εἰς τὰς Ἁγίας Γραφάς.

Αἱ Ἁγία Γραφαὶ διδάσκουν πολλὰ συμβολικῶς· καὶ τοῦτο ἐγένετο, ἵνα διὰ τοῦ μύθου ἐλκύσουν τοὺς πιστοὺς, καὶ κατὰ ἓνα τρόπον νὰ μορφώσουν αὐτοὺς, διὰ νὰ καταλήξουν εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν σκοτεινῶν κειμένων.

Πολλοὶ ἐκ τῶν πιστῶν, ἔχοντες τὸ ἰλαρὸν φῶς, ἠδυνήθησαν νὰ ἐρμηνεύσουν τοὺς συμβολισμούς. Ἄλλοι ὅμως, μὲ τὴν στενὴν ἀντίληψιν των, παρερμήνευσαν τὰς Γραφάς καὶ ἐδίδασξαν αὐτάς κατὰ τὴν ἐξησθενισμένην των φαντασίαν, ὥστε νὰ γίνωνται θαρετοὶ εἰς τὸν λαόν, ὅστις ἤρχισεν νὰ ἀμφιβόλη περὶ τῆς ἀληθείας.

Ὅταν οἱ Πατέρες ἔθεσαν τὰ θεμέλια τοῦ οἰκοδομήματος τῆς Πίστεως, δὲν ἐφρόντισαν, ἀπὸ προσωπικά συμφέροντα, νὰ εἴπουν τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ περιέκοψαν πολλοὺς λόγους τοῦ Κυρίου ὡς καὶ τῶν συνεργατῶν του, διότι δὲν τοὺς ἤρεσαν, ὡς ἀνατρεπτικοὺς διὰ τὰ συμφέροντά των, καὶ ἐπρόσθεσαν τὰς ψευδολογίας των, αἱ ὅποια δίδουν σήμερον τοὺς καρποὺς τῆς ἀθεΐας.

Διατί ἐκ τῆς Καινῆς Διαθήκης διέγραψαν τὰ κυριώτερα σημεῖα τῶν Λόγων τοῦ Κυρίου; Ποῖος ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὸ δικαίωμα νὰ ἀφαιροῦν ἐδάφια, τὰ ὅποια ἔχουν ὑψίστην σημασίαν; Ποῖος ἄλλος θὰ ἠδύνατο νὰ τοὺς ἐμπνεύσῃ τὴν κακὴν ταύτην διαλογὴν, ἀπὸ τὸν Ἐωσφόρον;

Ἐλησμόνησαν οἱ φανατικοὶ ἀλέκτορες, ὅτι οἱ Πατέρες ἔδειξαν χειρίστην διαγωγὴν εἰς τὰς διενέξεις, τὰς διαμάχας, θλασφημίας, ἀφορισμοὺς καὶ ψευδολογίας των. Ἐξαίρεσει ὁ-

λίγων τινῶν, πραγματικῶς ἀγίων, οἱ λοιποὶ εἰργάσθησαν διὰ τὸν Ἐωσφόρον.

Τὰ Ἱερὰ Γράμματα δὲν εἶναι, δυστυχῶς, καθ' ὀλοκληρίαν ἀγνά, ὅταν ἐντὸς αὐτῶν παρεισφύρουν καὶ ἑωσφορικὰ ἐμπνεύσεις. Βασισθεῖτε μόνον εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, ἔστω καὶ ἐάν αὕτη δὲν εἶναι ὀλοκληρωμένη.

Ποῖος ἐγνώρισεν τὴν ζωὴν καὶ τὸν βίον τῶν προφητῶν τῆς Ἱερᾶς Βίβλου; Οἱ λόγοι των καλοὶ, ἀλλὰ τὰ ἔργα των ὑπῆρξαν ἀπαίσια. Καὶ λέγουν ὅτι ἐπεκοινωνοῦν μετὰ τοῦ Θεοῦ; Ποίου Θεοῦ, τοῦ διπροσώπου; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐπεκοινωνοῦν καὶ μὲ τὰς δύο παρατάξεις· διὰ τοῦτο δὲν εἶχον ἀγνόητα καὶ διεστρέβλωναν τὴν γνώσιν.

Σεῖς, ἐφαρμόζοντες τὴν ρῆσιν τοῦ Κυρίου «Ἀγάπα τὸν ἐχθρόν σου ὡς σεαυτόν», δὲν ἔχετε ἀνάγκην ἐνὸς ὄγκου γνώσεων, διὰ νὰ ἀντιληφθῆτε τί εἶναι ὀρθὸν καὶ τί ἐσφαλμένον.

Ἡ Ἱερὰ Βίβλος εἶναι ἐν παλαιὸν ἀνάκτορον, τὸ ὅποιον κατέκλεψαν οἱ κακοποιοὶ καὶ ἐν μέρει κατέστρεψαν αὐτό, ὥστε νὰ ὑποστῇ μεσαιωνικὰς ἐτοιμορρόπους μεταρρυθμίσεις. Ἐχει ἀνάγκην νέου φωτός, διὰ νὰ λάμψη ἡ Ἀλήθεια.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 157η

Δάκρυα τῆς πίκρας καὶ δάκρυα τῆς χαρᾶς

Καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δέ, ἀπὸ τὴν ἰδίαν πηγὴν κατέρχονται, τῶν δακρυδόχων ἀγγείων. Κι' ὅμως, ἡ διαφορὰ των εἶναι τεραστία, διὰ τὸν συναισθηματικὸν σὰς κόσμον. Τὰ δάκρυα τῆς πίκρας καταθλίβουν τὴν καρδίαν, ἐνῶ τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς ἀναζωογονοῦν τὰς ἐλπίδας σας.

Συμβαίνει τὰ δύο αὐτὰ ἀντίθετα συναισθήματα, τῆς πίκρας καὶ τῆς χαρᾶς, πού συνυπάρχουν, νὰ ἐξαντλοῦν τὴν συγκίνησιν διὰ τῶν δακρύων, ἵνα ἐπαναφέρουν τὴν ἀνθρώπινον ὀντότητα εἰς τὴν ἡρεμίαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος.

Ἀναλύσατε χημικῶς τὰ δάκρυα τῆς πίκρας καὶ ὕστερον τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς, καὶ θὰ ἴδητε, ὅτι καμμία διαφορὰ δὲν ὑφίσταται εἰς τὴν σύνθεσίν των· καὶ ὅμως, πόσον διαφέρουν εἰς τὴν ἐννοιάν των! Ἐξ αὐτοῦ καὶ μόνον δύνασθε νὰ συμπε-

ραίνετε, ὅτι ὅλα ἔχουν μίαν Ἀρχήν, ἡ ὁποία, διὰ τὴν δόση τὰς ἐννοίας τῶν καταστάσεων τέμνεται εἰς τὸ ἄπειρον, ὥστε διὰ τὴν ἐννοήσῃ τις τὴν μίαν κατάστασιν, καταλαμβάνεται ἀπὸ τὴν ἄλλην.

Ἡ ἐναλλασσομένη αὕτη ἐνέργεια ὀνομάζεται «διακόμεν-
σις τῆς ζωῆς». Εἶναι δὲ ἀναγκαία διὰ τὸν ἄνθρωπον, διότι μέ-
σω αὐτῆς διαχωρίζει τὸ δυσάρεστον ἀπὸ τὸ εὐχάριστον, τὴν
μηδαμινότητα ἀπὸ τὴν ἀξίαν, τὴν ματαιότητα ἀπὸ τὴν πρα-
γματικότητα καὶ τὸν θάνατον ἀπὸ τὴν ζωὴν.

Εἰς πολλὰς περιπτώσεις τὰ δάκρυα τῆς πίκρας θὰ ἔπρε-
πε νὰ ἀντικαθιστοῦν τὴν χαρὰν καὶ τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς νὰ
ἀντικαθιστοῦν τὴν πίκραν, διὰ τὴν ἀντιληφθῆτε τὸ νόημα τῆς
ἐπιγείου ζωῆς. Τοῦτο ὅμως συμβαίνει εἰς ἐλαχίστους, οἱ ὁ-
ποῖοι εἰσδύουν εἰς τὸ βάθος τῆς νοήσεως ταύτης καὶ λέγουν:

«Τὰ δάκρυα τῆς πίκρας μορφώνουν ψυχικῶς καὶ ἀντικα-
θίστανται διὰ τῆς ἐνδομύχου χαρᾶς, διότι τὰ δάκρυα τῆς χα-
ρᾶς χαλαρώνουν τὴν ψυχικὴν μόρφωσιν καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀν-
τικατασταθοῦν διὰ τῆς πίκρας».

Ἀπὸ βιολογικῆς πλευρᾶς, τόσον τὰ μὲν ὅσον καὶ τὰ δέ,
καταπραῦνουν τὰ νεῦρα καὶ ἡρεμοῦν τὸ πνεῦμα. Ἀπὸ τοὺς
ιδίους γονεῖς γεννῶνται τέκνα διαφορετικῶν χαρακτήρων ὡ-
τω καὶ ἀπὸ τὰ δάκρυα δημιουργοῦνται δύο ἀντίθετοι κατα-
στάσεις, τῆς πίκρας καὶ τῆς χαρᾶς.

Ἐμῆλιστα διὰ τὰ πραγματικά δάκρυα, τὰ ὁποῖα καὶ ἀπὸ
τὰς δύο ἀντιθέτους πλευρὰς συγκινοῦν. Τὰ δάκρυα τῆς ὑπο-
κρισίας δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν πραγματικὴν ἐννοίαν τῶν δα-
κρύων, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀπατηλὴν. Ἐφ' ὅσον δὲ ὑποκρίνονται, εἴ-
τε εἶναι τῆς πίκρας εἴτε εἶναι τῆς χαρᾶς, ἐμπαίζουσι, ἀπατοῦν
καὶ παραπλανοῦν. Τὰ δάκρυα ταῦτα δὲν πρέπει νὰ συγκατα-
λέγωνται εἰς τὸ συναίσθημα τῆς πίκρας ἢ τῆς χαρᾶς, ἀλλ' εἰς
τὴν ἐξ ἀνάγκης ὑποκριτικὴν τοῦ ἀνθρώπου φύσιν.

Δάκρυα τῆς πίκρας καὶ δάκρυα τῆς χαρᾶς ἀνταποκρίνον-
ται εἰς τὸ συναίσθημα τῆς συγκινήσεως, τοῦ πόνου καὶ τῆς
ἰκανοποιήσεως, ποῦ ἡ καρδιά ρυθμίζει. Ὄταν ἡ καρδιά, ὡς
ὄργανον τῆς ρυθμίσεως, ἀποδέχεται τοὺς ξένους πρὸς αὐτὴν
παλμοὺς τῶν καταστάσεων καὶ συμπάσχει ἢ συγχαίρει μετ'
αὐτῶν, ἡ καρδιά αὕτη κατέχεται ὑπὸ τῆς θείας μεγαλοπρε-
πειᾶς καὶ γίνεται ὄργανον τῆς ψυχικῆς σας ἐνεργείας.

Τὰ δάκρυα δὲν φυλάσσονται· ἔξατμίζονται, ἔξαφανίζονται, ἔξαλείφονται. Ὡς ἡ πίκρα διὰ τοῦ χρόνου ἐπουλώνεται, καὶ ἡ χαρὰ διὰ τῆς ἱκανοποιήσεως λησμονεῖται. Ἴδού, διατι αἱ ἀντιθέσεις, πίκρας καὶ χαρᾶς, ἐναλλάσσουν θέσεις, ἵνα αἱ ἔννοιαι τῶν διαιωνίσουν τὰς καταστάσεις τῶν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 158η

Ἡ θετικὴ ἐνέργεια τοῦ κεραυνοῦ

Ἐὰν ἐγνωρίζατε πόσα ὀφέλη ἔχετε ἐκ τοῦ κεραυνοῦ, θὰ ἐθαυμάζατε μίαν ἀκόμη φοράν τὰ θαύματα τοῦ Παναγάρχου. Βεβαίως, ὁ κεραυνὸς πολλάκις ἐπιφέρει καὶ καταστροφάς, ἀλλ' αὐταὶ εἰς ἀναλογίαν τοῦ κέρδους σας εἶναι ἀσήμαντοι.

Μάθετε, ὅτι οἱ κεραυνοὶ συντηροῦν τὴν πυρὰν τῆς Γῆς σας. Μὴ ὑπολογίζετε εἰς τοὺς λανθασμένους ὑπολογισμούς σας, ὅτι ἡ Γῆ ἔχει τόσων ἐτῶν ζωὴν, διότι ἡ πυρὰ τῆς ἐξαντλεῖται συνεχῶς. Ἐφ' ὅσον ἐξακολουθοῦν νὰ πίπτουν οἱ κεραυνοὶ ἐπὶ τῆς Γῆς, ἡ πυρὰ τῆς δὲν ἐξαντλεῖται, ἀλλὰ ἀνανεοῦται.

Ἐπάρχουν πολλὰ σημεῖα τῆς Γῆς σας, ὅπου εἰς τὰ ἔγκαιρα αὐτῆς συσσωρεύεται μία εἰδικὴ ὕλη «ἀπομονωτικὴ». Ὅταν, λοιπόν, ὁ κεραυνός, ὡς θετικὴ ἐνέργεια, ἐπιπέσῃ, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, δὲν διασκορπᾶται, ἀλλὰ εἰσχωρεῖ εἰς τὰ θάθη τῆς γῆς, μέχρις ὅτου συναντήσῃ τὴν ἀπομονωτικὴν, ὡς ἀνέφερον, ὕλην καὶ παραμένει ἐντὸς αὐτῆς ὡς ἐνέργεια ἐν ἀδρανείᾳ. Τοιαῦτα μικροαποθήκαι θετικῆς ἐνεργείας ὑπάρχουν πλεῖστα ἐντὸς τῶν ἐγκάτων τῆς Γῆς.

Ἡ γῆ, ὡς γνωρίζετε, εἶναι ἀρνητικὴ καὶ ὁ κεραυνὸς θετικός, ἀκριβῶς ὅπως καὶ εἰς τὸν ἠλεκτρισμὸν ὑπάρχουν δύο ἀντίθετοι πόλοι. Σεῖς δυνάσθε νὰ ἀπομονώσετε τὴν θετικὴν ἐνέργειαν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐντὸς εἰδικῶν συσκευῶν. Ἡ φύσις ἐπρονόησεν διὰ τὴν θετικὴν ἐνέργειαν τοῦ κεραυνοῦ, τὴν ὁποῖαν φυλάσσει ἐντὸς εἰδικοῦ μίγματος, ὥστε νὰ μὴ ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῆς γῆς.

Εἰς καθωρισμένας στιγμὰς τοῦ χρόνου, ὁ Πνευματικὸς Κόσμος, ἦτοι οἱ μεγάλοι Διδάσκαλοι τοῦ Βασιλείου μας, ὡς ἰσχυρότατα Πνεύματα, διὰ τῆς πνευματικῆς τῶν δυνάμεως ἐ-

κάνουν τους δύο πόλους, της θετικής και αρνητικής ενεργείας, και τότε συμβαίνει να γίνη ή έκρηξις, την οποίαν ονομάζετε «σεισμόν», δια να ανανεώση την πυράν των έγκάτων της Γης.

Έκ της φυσικής γνωρίζετε καλῶς, ὅτι ἔάν ανάψετε πυράν ἐντὸς σιδήρου κυτίου καὶ καλύψετε τοῦτο διὰ τοῦ καλύμματός του ἐρμητικῶς, ἡ πυρά θὰ σβύσῃ, διότι στερεΐται ὀξυγόνου. Πῶς, λοιπόν, θέλετε εἰς τὰ ἔγκατα τῆς Γῆς νὰ ὑφίσταται πυρά, ἀφοῦ δὲν ὑφίσταται ὀξυγόνον;

Ἄρα, ἡ τῆς Γῆς πυρά ἔπρεπε νὰ ἐκλείψῃ παντελῶς, ὅποτε ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ζῆσῃ καὶ οὔτε ἡ γῆ νὰ ἀποδώσῃ καρπούς. Διὰ τῆς ἐκρήξεως, λοιπόν, δημιουργεῖται νέα πυρά. Καὶ ἐπειδὴ ἐκλείπει τὸ ὀξυγόνον, ἡ ἰσχύς τῆς ἐκρήξεως εἶναι τεραστία καὶ ζητεῖ διέξοδον διὰ μέσου τῶν ἠφαιστειῶν.

Θὰ ἐρωτήσετε: Πῶς διατηρεῖται τὸ πῦρ, ἐκ τῆς ἐκρήξεως, ἐντὸς τῶν σπλάγγων τῆς Γῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίσταται ὀξυγόνον;

Λάβετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι τεράστια ποσότητες ὕδατος διαχετεύονται εἰς μεγάλα βάθη ἐντὸς τῆς γῆς, διατηροῦντα μικρὰν ποσότητα ὀξυγόνου. Ἐξ ἄλλου, σχηματίζονται καὶ ρωγμαὶ εἰς τὰ πλέον εὐπαθῆ σημεῖα τοῦ ἐδάφους, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπορροφᾶται μικρὰ ἐπίσης ποσότης ὀξυγόνου. Διὰ τοῦτο τὸ πῦρ εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς Γῆς δὲν δύναται νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ μακρὸν καὶ συνεχῶς ἀνανεοῦμεν αὐτὸ διὰ νέων ἐκρήξεων.

Ἡ ἐξήγησις αὕτη εἶναι ἀρτία διὰ τοὺς ἐπιστήμονας, οἱ ὅποιοι πιστεύουν εἰς τὴν Θεότητα καὶ τὰς ἐνεργείας Της.

Ἀντιθέτως, οἱ ἐπιστήμονες οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν Θεῖον φῶς, ἀμφιβάλουν ἀκόμη καὶ ἐν τῷ σκότει ἐυρισκόμενοι.

Ὁ κεραυνὸς εἶναι ἡ ζωογόνος ἐνέργεια τῆς Γῆς σας. Τρέφει τὸν στόμαχόν της καὶ διατηρεῖ τὴν ἰκμάδα της ὡς νὰ ἦτο ἄνθρωπος.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 159η

Φανατισμὸς καὶ ἔμμονος ἰδέα

Ἐνδειξις βαρβαρότητος καὶ στενῆς ἀντιλήψεως εἶναι ὁ φανατιζόμενος. Οἱ ἡμιμαθεῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κατηχοῦμε-

νοι από τούς ἔχοντας πειθῶ, μεταβάλλονται εἰς ἀγροῖκα θηρία. Δὲν σκέπτονται ἡρέμως, δὲν δύνανται νὰ διαχωρίσουν τὸ ὀρθὸν ἀπὸ τὸ ἐσφαλμένον, ἀποκτοῦν μονόπλευρον γνῶσιν ἐξ ἀνταντακλάσεως, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὰς ἐμμόνους ἰδέας των, καὶ γίνονται ὄργανα καταστροφῆς μὲ παρωπίδας ἵππου.

Εἰς τούς φανατικούς δὲν ὑπάρχει λογικὴ καὶ κρίσις ὀρθή, ἀλλὰ σκοπὸς καὶ ἐκτέλεσις, ἀδιάφορον ἂν ὀδηγοῦνται πρὸς τὴν καταστροφὴν των. Οἱ τοιοῦτοι τύποι ἔχουν ἀνάγκην ἀπολύτου φωτίσεως. Ἡ φώτισις των δὲν γίνεται μὲ ἐξαναγκασμὸν, διότι τότε τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ἀντίθετον τοῦ ἐπιδιωκομένου. Διὰ τῆς ὕλικῆς χαρᾶς καὶ ἱκανοποιήσεως, σπέρνετε ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν ἱερόν σας σπόρον τοῦ Λόγου, ὅστις κατὰ διαστήματα νὰ καταλαμβάνῃ ὄλο καὶ περισσότερον ἔδαφος ἐντὸς των.

Ὁ φανατισμὸς παρασύρει τὸν ἀνθρώπον καὶ καταστρέφει λαούς, χωρὶς πρὸς τούτοις νὰ ὑπῆρξεν λόγος τοιοῦτος.

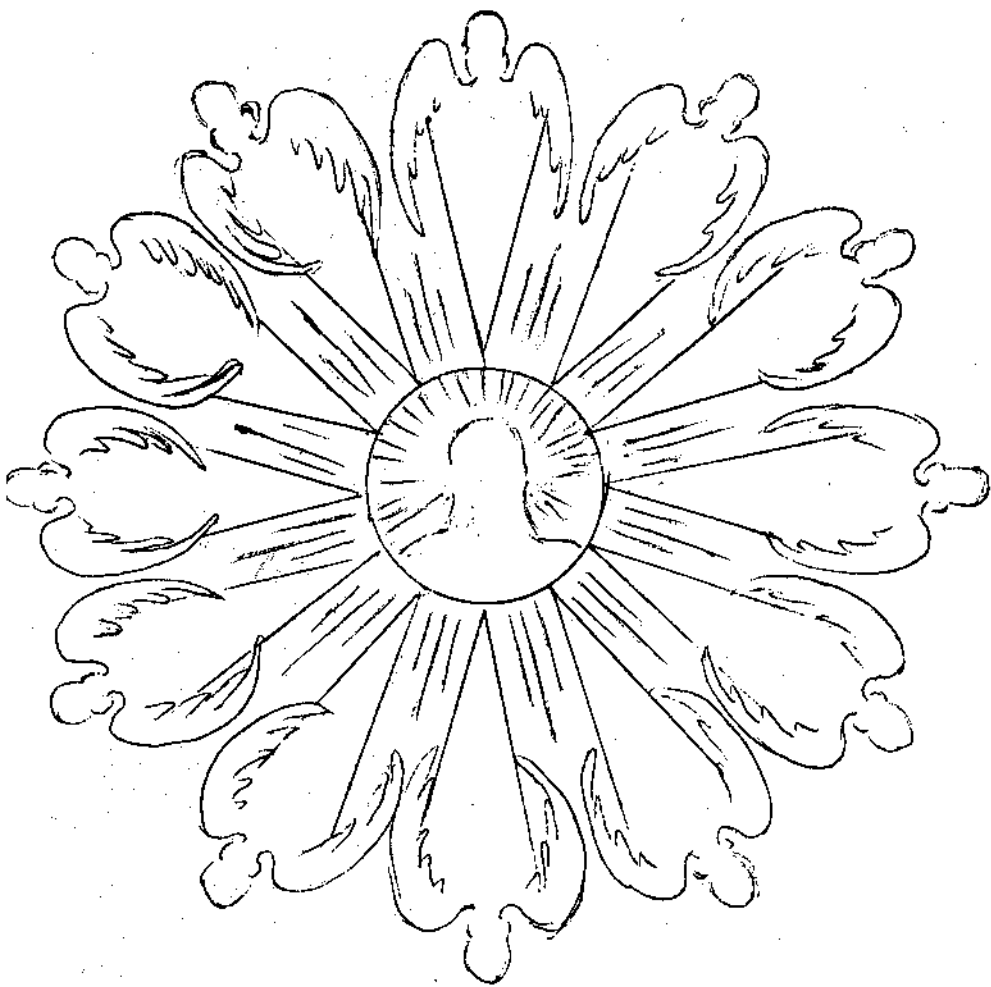
Ὅσον διὰ τὰς ἐμμόνους ἰδέας, αὗται διὰ τῆς ἀνταντακλάσεως των προσδιορίζουν τὴν ἐλαττωματικότητά τοῦ πνεύματος, ἐξ αἰτίας κακῆς λειτουργίας τοῦ ἐγκεφάλου. Ἐὰν δὲν καταπολεμηθοῦν αἱ ἐμμονοι ἰδέαι, αἱ ὁποῖαι ποτὲ δὲν εἶναι ὀρθαί, ἢ ἀνθρώπινος ὄντοτης δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ πρὸ μιᾶς ἀνιάτου καταστάσεως, ἢ ὁποῖα ὄχι μόνον δυσχεραίνει τὴν θέσιν τοῦ παθόντος, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τῶν συναθρώπων του.

Οἱ φαρισαῖοι, παρ' ὅλας τὰς γῆϊνας των γνώσεις, ἦσαν φανατικοὶ εἰς τὸ καταχθόνιον ἔργον των. Ἄρα, εἰς οὐδὲν τούς ἐχρησίμευσεν ἡ γνῶσις, τὴν ὁποίαν ἐπεσκίασεν ὁ φανατισμὸς, εἰς σημεῖον ὥστε νὰ μὴ ἀντιλαμβάνωνται τὴν καλὴν ἀπὸ τὴν κακὴν πράξιν.

Ὁ φανατισμὸς στρεβλώνει ὄχι μόνον τὰς ἰδέας σας, ἀλλὰ καὶ τὴν ζωὴν ἣν διαγέτε. Ὅσον περισσότερον φανατίζεσθε, τόσο ἐκπίπτει ἀπὸ τὸν προορισμὸν του, εἰς θάρος πάντα τῆς ὄντοτήτός του.

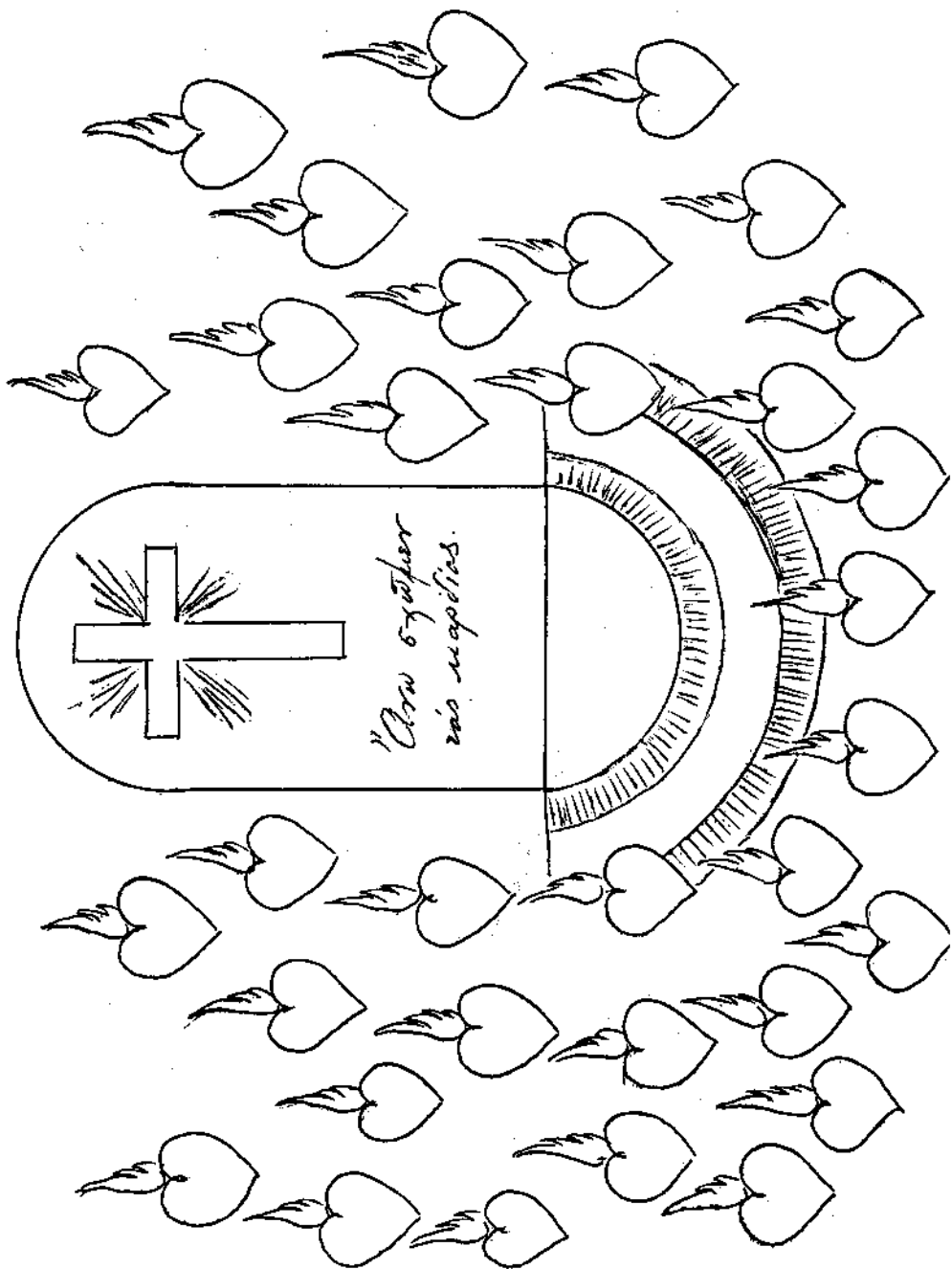
Ὁ φανατισμὸς εἰς ἓνα λαὸν εἶναι δύναμις τοῦ Κακοῦ, τοῦ ἀμορφώτου καὶ ἡλιθίου. Εἰς τὰ διάφορα ἐπαγγέλματά σας, παρατηρήσατε, ποῦ καὶ πῶς κατηχοῦνται διὰ τοῦ φανατισμοῦ, καὶ θὰ θεβαιωθῆτε περὶ τῆς ἡλιθιότητός των.

Ὁ φανατισμὸς δὲν ἔχει ἀνθρωπισμὸν· εἶναι φρόγμα πρὸς

Αφιδόρου το Πωτ άπό τιν Τηγι
του Πωτ

Οι Πωδοράς

τὸν εὐρὺ ὀρίζοντα καὶ ἀπόκρυψις παντὸς ὀρθοῦ, ἀγαθοῦ καὶ καλοῦ.

Οἱ φανατίζοντες εἶναι δαίμονες τοῦ Κακοῦ καὶ οἱ φανατιζόμενοι, ὀπαδοὶ αὐτῶν. Ὅπως ἀποφεύγετε τὸν Πονηρὸν, ὡσαύτως νὰ ἀποφεύγετε καὶ τοὺς φανατίζοντας, ἀσκοῦντες ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν φανατιζομένων.

Ὁ φανατισμὸς δημιουργεῖ τὴν συκοφαντίαν καὶ τὸ αἰσχρὸν ψεῦδος, διὰ νὰ δικαιολογή τὴν ὑπαρξίν του. Ὁ Κύριος ἀπεχθάνεται τὸν τρόπον τοῦτον τῆς ἐνεργείας, ὡς σκάνδαλον τοῦ πνεύματος καὶ τραυματισμὸν τῆς ψυχῆς.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 160ῆ

Τηλεπαθητικὴ ἐπικοινωνία

Ἡ τηλεπαθητικὴ ἐπικοινωνία ἔχει πολλὰς κατηγορίας. Αἱ κυριώτεραι αὐτῶν εἶναι:

- 1ον) Ἡ Διαισθητικὴ.
- 2ον) Ἡ Ὁραματικὴ.
- 3ον) Ἡ Προδιαγεγραμμένη.
- 4ον) Ἡ Τρέχουσα.

Διαισθητικὴ Τηλεπάθεια:

Λέγεται, ὅταν διαισθανόμεθα τὸ συμβάν, καλὸν ἢ κακόν, πρὸ αὐτοστιγμῆ λαμβάνει χώραν ἢ πρόκειται νὰ συμβῆ. Ἐπὶ παραδείγματι, διαισθάνεσθε ὅτι κάτι τὸ κακὸν συμβαίνει εἰς τὸν Α ἢ Β, ἢ ἀκόμη, ὅτι πρόκειται νὰ τοῦ συμβῆ κάτι καὶ διαισθάνεσθε κάποιο ψυχικὸ θάρος. Τοῦτο σὰς συμβαίνει, διότι καὶ τὸ πρόσωπον περὶ οὗ γίνεται λόγος, ἐσὰς ἔχει εἰς τὴν σκέψιν του. Οὕτω, ὁ εἷς γίνεται πομπὸς καὶ ὁ ἕτερος δέκτης μιᾶς καταστάσεως.

Ὅταν πρόκειται περὶ εὐχαρίστων γεγονότων, ταῦτα σπανίως μεταδίδονται, διότι ὁ καταλαμβανόμενος ἀπὸ τὴν χαρὰν, ἐκπλήσσεται καὶ χαίρει συνάμα, χωρὶς νὰ σκεφθῆ ἐκείνην τὴν στιγμὴν στενὸν του πρόσωπον ἢ γνωστὸν ἢ φίλον. Διὰ τοῦτο, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, αἱ τηλεπαθητικαὶ ἐπικοινωνίαι ἢ διαισθητικαὶ καταστάσεις, μεταδίδουν πάντοτε τὸ κακὸν καὶ τὸ θλιβερόν.

Ἐν τῇ ἱκανοποιήσει τῆς ζωῆς τοῦ ὁ ἄνθρωπος, ὡς συνήθως, δὲν σκέπτεται οὐδένα, διότι ἀπολαμβάνει τὴν στιγμήν. Ἐν τῇ θλίψει τοῦ ὅμως ἀναπολεῖ πρόσωπα καὶ πράγματα, ποῦ κατὰ ἓνα τρόπον τοῦ ἐνθυμίζουσι ἡμέρας τοῦ παρελθόντος.

Ἡ Ὀραματικὴ Τηλεπάθεια:

Αὕτη λαμβάνει χώραν ὡς καὶ ἡ ἀνωτέρω ἢ διαφορὰ ὅμως ἀπὸ τῆς πρώτης, εἶναι ὅτι δραματίζεσθε τὰ συμβάντα. Βλέπετε ὀλόκληρον σκητὴν ἐξ ἀνταναικλάσεως τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου τοῦ Α ἢ τοῦ Β. Δηλαδή, βλέπετε μόνον τὴν σκητὴν ποῦ βλέπει ὁ Α ἢ ὁ Β. Ἐὰν δολοφονοῦν, κλέπτουν ἢ συλλαμβάνουν τὸν Α ἢ Β, ὁ δέκτης βλέπει μὲ λεπτομερείας τὴν σκητὴν, ὄχι ὅμως καὶ τὴν συνέχειαν τῆς ὑποθέσεως. Διότι ὁ πομπὸς δὲν λειτουργεῖ.

Ἡ Προδιαγεγραμμένη Τηλεπάθεια:

Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, αἱ εἰκόνες τὰς ὁποίας βλέπετε, διὰ μίαν στιγμήν ἢ καὶ περισσότερον χρόνον, πρόκειται νὰ συμβοῦν μελλοντικῶς. Τὸ ὑποσυνείδητον τοῦ Α ἢ τοῦ Β, ποῦ γνωρίζει ὅλην τὴν διαδρομὴν τῆς ζωῆς τοῦ, μεταδίδει τὰς εἰκόνας πρὸς τὰ πλησιέστερα πρόσωπα τοῦ Α ἢ τοῦ Β, χωρὶς οὗτος νὰ ἀντιληφθῇ, τί τὸ ὑποσυνείδητόν του μετέδωσεν.

Πολλάκις συμβαίνει νὰ ἴδητε, δραματιζόμενοι ἢ καθ' ὕπνον, χώραν ἢ πρόσωπα ἢ ἄλλο τι, τὰ ὁποία οὐδέποτε ἐγνωρίσατε· καὶ ὕστερον ἀπὸ ἓν χρονικὸν διάστημα, ἀπορεῖτε ποῦ τὰ ἔχετε ἰδεῖ (θεβαίως, ἐὰν δὲν ἐνθυμῆσθε τὸ δράμα).

Τρέχουσα Τηλεπάθεια:

Αὕτη ὀνομάζεται «τῆς στιγμῆς». Διότι ἐνῶ ἡ εἰκὼν λαμβάνει χώραν, γίνεται ταυτοχρόνως ἡ ἐκπομπὴ καὶ ἡ λήψις. Εἶναι ἡ πλεον συνηθεστέρα τηλεπάθεια. Δυνατὸν ὁ εἰς νὰ εὑρίσκεται εἰς τὸν Νότιον Πόλον καὶ ὁ ἕτερος εἰς τὸν Βόρειον Πόλον, καὶ νὰ ἐπικοινωνοῦν διὰ τῆς τηλεπαθείας.

Ὁ ἄνθρωπος εἰσκλείει εἰς τὴν ὀντότητά του πολλὰς δυνάμεις, τὰς ὁποίας δὲν γνωρίζει καὶ οὔτε ἐνδιαφέρεται νὰ καλλιεργήσῃ αὐτάς, ἐὰν τοῦ ὑπεδείκνυσεν, ὅτι εἶναι καλὸν διάμεσον ἢ ἐὰν ἔχη ἐκτοπλασματικὰς ιδιότητας κ.τ.λ.

Ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει καὶ μίαν χάριν, τὴν ὁποίαν δυσ-

τυχῶς δὲν γνωρίζει. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ἐλάχιστοι εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, οἱ ὅποιοι βλέπουν μέχρι τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς καὶ δύνανται νὰ σᾶς εἴπουν τί εἰσκλείει ἡ Γῆ εἰς τοὺς κόλπους τῆς.

Ὁ Θεὸς οὐδένα ἠδίκησεν· σεῖς δὲν εἴσθε εἰς θέσιν νὰ ἀνακαλύψετε τί εἶδους δῶρον ἐλάβατε ἀπὸ Αὐτόν. Ὅταν στραφῆτε πρὸς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον καὶ πιστεῦσατε εἰς αὐτόν, πολλὰ θὰ σᾶς ἀποκαλυφθοῦν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 161η

Μὴ ἐκμεταλλεύεσθε ὁ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἄλλου

Τὸ νὰ βοηθῆ τις τὸν πλησίον του, εἶναι χρέος του ἱερόν. Ἄλλὰ τὸ νὰ ἐκμεταλλεύεται αὐτόν, εἶναι ἡ χειρόστη πράξις, διὰ τῆς ὁποίας ἐπιβαρύνει τὴν ὄντοτήτά του.

Ὁ κάθε ἄνθρωπος πού ὁ Πνευματικὸς Κόσμος ἀποστέλλει εἰς τὴν γῆινον ζωὴν, ἔχει ἀνάγκην τῆς ἐργασίας, διὰ νὰ δυνηθῆ νὰ συντηρηθῆ καὶ συντηρήσῃ τὴν οἰκογένειάν του. Συμβαίνει, ὅμως, ὁ Ποιητὸς νὰ ἐμπνέῃ εἰς τὸν Α ἐπιχειρήσιν τινά, ἡ ὁποία θεθαίως ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην ξένων χειρῶν. Διοργανώνει ὁ ἐπιχειρηματίας τὴν ἐργασίαν του προσλαμβάνων προσωπικόν, καὶ καθορίζει εἰς αὐτὸ τὸν κατὰ νόμον ἀναλογοῦντα μισθόν.

Ἡ ἐργασία προοδεύει καὶ ἡ ἐπιχείρησις ἀπολαμβάνει τὰ κέρδη τῆς. Συνάμα δέ, αὐξάνεται καὶ ὁ κόπος τῶν ἐργαζομένων, οἱ ὅποιοι παραμένουν εἰς τὰ αὐτὰ ἐπίπεδα τῆς μισθολογίας. Ὁ ἐπιχειρηματίας ἀποθηκεύει τὸν ἐκ ξένων χειρῶν πλοῦτον, καὶ ἀδιαφορεῖ, ἐὰν τὸ προσωπικόν του εἰργάσθῃ περισσότερο τοῦ δέοντος ὑπὲρ τοῦ κέρδους του, προφασιζόμενος, ὅτι πληρώνει τὴν νόμιμον ἀμοιβήν, κατὰ τὸν νόμον.

Οἱ ἐργοδοταὶ συνήθως εἶναι ἐκμεταλλευταὶ τῆς ζωῆς τῶν συναθρώπων των. Ἀρκεῖ οἱ ἴδιοι νὰ ζήσουν εὐπρεπῶς καὶ νὰ ἀπολαμβάνουν τὰ πάντα ἐν τῇ ζωῇ, χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθοῦν διὰ τοὺς ἐργάτας, ὑπαλλήλους, καὶ τὸ λοιπὸν προσωπικόν τῆς ἐπιχειρήσεώς των.

Τὸ δὲ Κράτος ἀδιαφορεῖ διὰ τὰς μονάδας καὶ ἐνδιαφέρε-

ται ὀλίγον διὰ τὸ σύνολον, κρίνοντας κατὰ περίεργον τρόπον τὴν γενομένην ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐργαζομένων: «Εἶναι προτιμώτερον νὰ λαμβάνουν κάτι, ἀπὸ τὸ τίποτα». Αὕτη εἶναι ἡ μέριμνα τῶν πατέρων τοῦ Κράτους ἢ τῶν κακῶν πατριῶν!

Ἐὰν δὲν ὑπῆρχον οἱ ἐκμεταλλεῦόμενοι, οὐδεμία τεχνικὴ πρόοδος θὰ ἐγίνετο. Βεβαίως, ὁ δυνάμενος νὰ δημιουργῇ κάτι, εἶναι ἀξιέπαινος καὶ ἐπαξίως ἀπολαμβάνει τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου. Ἄλλ' ὅταν ἀνέλθῃ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ὅπου δὲν ὑφίστανται ὑλικά ἀγαθὰ, θὰ στερηθῇ τῶν ἠθικῶν τοιούτων, τὰ ὁποῖα θὰ ἀπολαμβάνουν οἱ μὴ ἀπολαύσαντες τὰ ὑλικά.

Παρ' ὅσα λέγω, ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι μὲ εὐγενῆ συναισθήματα, οἱ ὁποῖοι, ναὶ μὲν κερδίζουν πολλά, ἀλλὰ δὲν λησμονοῦν, ὅτι ὀφείλουν νὰ ἀμείβουν κατὰ δύναμιν τὸ προσωπικὸν τοῦ κλάδου των, ὡς συνεργάτας καὶ οὐχὶ ὡς ἀποδοτικὰς μηχανάς. Οἱ τοιοῦτοι, δυστυχῶς, εἶναι ἐλάχιστοι. Ἄλλὰ καὶ εὐφυεῖς, διότι ἀντιλαμβάνονται τὴν ἐργασίαν τῶν συναθρώπων των, ἐκτιμοῦν αὐτὴν καὶ τὴν ἀμείβουν ἀξιοπρεπῶς, ὥστε τὸ προσωπικὸν νὰ ἐργάζεται μετ' εὐχαριστήσεως, ὡς ἐάν ἦτο ἰδική των ἢ ἐπιχείρησις, πρὸς ὄφελος τοῦ ἰδιοκτῆτου καὶ αὐτῶν τῶν ἰδίων.

Ἐὰν συστεινῶ νὰ μὴ ἐκμεταλλεύεσθε ὁ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἄλλου, κάτι περισσότερο ἀπὸ ἐσᾶς γνωρίζω. Ἡ σύστασις μου αὕτη ἀναφέρεται καὶ εἰς τὰ βοηθητικὰ ζῶα, ἵππον, ὄνον κ.λ.π. Ἐχουν καὶ αὐτὰ ψυχὴν, νεῦρα καὶ νοημοσύνην. Ἀναλόγως τῆς ἐργασίας των, πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἀμοιβὴ των. Ἐπειδὴ εἶναι ζῶα, δὲν πρέπει νὰ περιφρονοῦνται· ἔχουν τὴν ἀνάγκην σας ὡς καὶ ἐσεῖς τὴν ἀνάγκην αὐτῶν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 162α

Διατί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μετεστράφη;

Ὁ ἐκ Ταρσοῦ Σαῦλος, ὡς γνωρίζετε, ὑπῆρξεν ὁ μεγαλύτερος διώκτης τοῦ Χριστιανισμοῦ. Κατεδίωξεν ὡς οὐδεὶς ἄλλος τοὺς χριστιανούς, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ τῶν γυναικοπαίδων. Ἐὰν ἠδύνατό τις νὰ συλλέξῃ εἰς τόμον τὰς ἀπανθρώ-

πους πράξεις του, θά ἔφριττεν! Δὲν περιγράφεται ἡ θηριωδία του. Ἐπέπιπτεν ὡς κεραυνὸς ἐπὶ τῶν θυμάτων του' καὶ αἱ τραγωδίαί τῶν ἀνθρώπων τούτων παρέμεινον κεκρυμμένοι εἰς τὰ σκότη τῶν αἰώνων.

«Αὐτόν, λοιπόν, ἐξέλεξεν ὁ Κύριος ὡς Ἀπόστολόν του;», θά διερωτηθοῦν πάντες οἱ πιστεύοντες εἰς τὸν Κύριον.

«Διατί», θά ἐρωτήσῃ ὁ πιστὸς ἐρευνητής, «ὁ Κύριος ἐξέλεξεν τὸν χερίστον ὡς ἄριστον διδάσκαλον τοῦ Λόγου του;». Αὐτὸ τὸ σημεῖον θά ἐξηγήσω, διὰ νὰ δώσω εἰς κάθε περίεργον νὰ μάθῃ τὴν Ἀλήθειαν, διὰ τὴν ὁποίαν τόσος λόγος γίνεται εἰς τὰ ἱερά κείμενα τοῦ Οὐρανοῦ.

“Ὅταν ὁ Σαοὺλ ἢ Σαῦλος, κατ' ἐντολήν τοῦ Ἱερατείου ἐθάδιζεν κατὰ τῆς Δαμασκοῦ, διὰ νὰ συλλάβῃ τοὺς μαθητὰς τοῦ Κυρίου, καθ' ὁδὸν ἤστραψεν φῶς δυνατὸν καὶ τὸν ἐτύφλωσεν. Ἐπεσεν εἰς τὰ γόνατα καὶ ἤκουσεν τότε φωνὴν νὰ λέγῃ: «Σαοὺλ, Σαοὺλ, διατί με καταδιώκεις;». Ἐκτοτε ὁ Σαοὺλ ἢ Σαῦλος μετεστράφη· ἐβαπτίσθη ὡς Παῦλος καὶ ἐγένετο ὁ πλέον θερμὸς ὑπερασπιστὴς τοῦ Χριστιανισμοῦ.

“Ὅταν ὁ Παῦλος ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου νὰ τοῦ λέγῃ «διατί με καταδιώκεις» καὶ προτιθέμενος νὰ ἐρωτήσῃ οὗτος τὸν λόγον, δι' ὃν τοῦ κατελογίζετο ἡ κατηγορία αὕτη, ὡς καὶ τὸν λόγον δι' ὃν ἔχασε τὸ φῶς του, ἐπανέλαβε πρὸς τὸν Κύριον τὴν λέξιν «διατί», χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν ἐρώτησίν του, ἐπειδὴ παρέμεινε ἐπ' ὀλίγον ἀναίσθητος. Ὅλη ἡ ἔννοια τῆς μεταστροφῆς του ἐγκλείεται εἰς τὸ ΔΙΑΤΙ αὐτὸ τοῦ Παύλου. Τί ἐσήμαινε τοῦτο; Τελείαν ἀγνοίαν τῆς Θεϊκῆς δυνάμεως τοῦ Κυρίου.

Ὁ Παῦλος ἦτο φανατικὸς Ἰουδαῖος. Ὁ καλλίτερος νομομαθὴς τῆς ἐποχῆς του. Εἶχεν εὐφράδειαν· ἐχειρίζετο τοὺς νόμους ὡς τέκνα αὐτοῦ. Ταχὺς εἰς τὰς ἀποφάσεις του, ἀτρόμητος εἰς τὸν κίνδυνον, προφυλακτικὸς εἰς τὰ δολώματα, δεῦς εἰς τὴν σκέψιν, βαθὺς εἰς τὴν διανόησιν καὶ πιστὸς εἰς τὸ ἔργον του. Εἶχεν τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔπραττεν ἦτο ὀρθόν· καὶ ἐπειδὴ διέβλεπεν, ὅτι ἐκινδύνευεν ἡ ἱερατικὴ αἴγλη ἐκ τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστιανισμοῦ, χωρὶς νὰ ζυγίσῃ τὰς δύο πλευράς, διὰ νὰ πεισθῇ ποῦ εὕρεσκειται ἡ Ἀλήθεια, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ὀρθοῦ, ὑπερήσπιζεν ἐν γνώσει τοῦ τὴν αἴγλην, ἦτοι τὸ ψεῦδος μὲ τὸ ἀληθοφανὲς ἔνδυμα.

“Ὅτι ἔπραττεν ἐναντίον τῶν χριστιανῶν τὸ ἐθεώρει ὀρθόν, διότι ἡ γήινος γνώσις ἐστρέβλωσεν τὴν κρίσιν του. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, μὲ τὴν τόσῃν πείραν καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ λόγου, ἦτο μοναδικὸς εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀγνοίας του, νὰ μεταστραφῆ καὶ νὰ γίνῃ ὁ στυλοβάτης τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Τὸ «διατί» τοῦ Παύλου ἠνθώνει: «Κύριε, πράττω τὸ χρέος μου ὡς ἀντελήφθην αὐτό, μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι θαδίζω τὴν ὀρθὴν ὁδόν. Διατί Σὺ μὲ πλήττεις εἰς τὴν ὄρασιν ὡς παρεκτραπέντα; Δὲν ἠδυνάμην νὰ φαντασθῶ ποτέ, ὅτι ὁ Θεὸς ἐνανθρωπίσθη. Ἰδοὺ τὸ σφάλμα μου. Ἐὰν ὑπέπεσα εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀμαρτίας, Σὺ, ὡς πολυεὐσπλαχνος καὶ ὄλος Ἀγάπη, δός μου τὸ φῶς τῆς Παντοδυναμίας Σου, ἵνα δι’ αὐτοῦ φωτίσω πάντας τοὺς λαοὺς καὶ ὀδηγήσω αὐτοὺς πρὸς τὸν θρόνον Σου».

Εἶναι δὲ γνωστόν, πῶς ὁ Παῦλος ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἔμεινεν τυφλός, χωρὶς τροφήν καὶ ὕδωρ, καὶ πῶς ἐπανεῦρεν τὴν ὄρασίν του, διὰ μέσου τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Κυρίου.

Τὸ παράδειγμα τοῦ Παύλου σᾶς διδάσκει, ὅτι ὀσηνδήποτε γήινον μόρφωσιν ἔχετε, πάντοτε θὰ εὐρίσκεσθε ἐντὸς τῆς ἀγνοίας, ἐὰν δὲν φωτισθῆτε ἄνωθεν, ὁπότε ἡ ἀξία σας λαμβάνει τὴν πραγματικὴν τῆς λάμπιν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 163η

Ἐκτιμῆσατε τὸν χρυσὸν ὡς ἀγνόητα καὶ οὐχὶ ὡς γήινον ἀξίαν

Ὁ χρυσὸς ἔχει ἀξίαν ὕλικὴν ὡς καὶ ἀξίαν ἠθικὴν. Τὴν ἠθικὴν του ἀξίαν οὐδεὶς λαμβάνει ὑπ’ ὄψιν του, διότι τὸν βλέπει, τὸν ψηλαφίζει καὶ τὸν ἀπολαμβάνει μόνον ὡς ὕλικὴν ἀξίαν. Ἡ ἀξία αὕτη τοῦ χρυσοῦ εἶναι ἀπατηλή, ἐφ’ ὅσον τὸν ἀποταμιεύετε, χωρὶς πολλάκις νὰ κατορθώσετε νὰ τὸν ἀπολαύσετε, διότι ἀνακαλεῖσθε εἰς τοὺς Οὐρανοὺς καὶ αὐτὸς παραμένει εἰς χεῖρας τρίτων.

Ὁ χρυσὸς, αὐτὸς καθ’ ἑαυτὸς εἶναι ἀκίνδυνος· ἀλλὰ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου γίνεται ἐπικίνδυνος, ὅταν δὲν γνωρίζῃ τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ ἀξίαν. Λέγοντας δὲ ἠθικὴν ἀξίαν, ἐν-

νοῶ, ὅταν ὁ ἄνθρωπος λαμβάνει ὡς παράδειγμα τὴν ἀγνότητα αὐτοῦ. Πολύ συχνά ὁ χρυσὸς καταστρέφει τὴν ἀνθρώπινον ἀγνότητα, ἐξ αἰτίας τῆς ὕλικῆς του ἀξίας.

Ἐκτιμήσατε δεόντως τὴν ἀγνότητα τοῦ χρυσοῦ, ἀδιαφορῶντας διὰ τὴν ὕλικήν του ἀξίαν, ἵνα μὴ εὐρεθῆτε πρὸ τοῦ ἀδιεξόδου, δικαιολογούμενοι, ὅτι ἡ ἀγνοια ὑπῆρξεν αἰτία τῆς κακῆς σας ἐκτιμήσεως.

Ὁ χρυσὸς δημιουργεῖ, ἀλλὰ καὶ καταστρέφει. Δημιουργεῖ ἢ καλὴ χρῆσις αὐτοῦ ἀπὸ ὕλικῆς πλευρᾶς καὶ ἀπὸ ἠθικῆς. Καταστρέφει ἢ κακὴ χρῆσις του, παρασύροντας καὶ ἄλλους. Πρέπει, λοιπόν, τὸ μέταλλον τοῦτο νὰ ἐκτιμᾶται μόνον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἀγνότητός του.

Ὁ Κύριος, εἰς τὸν χρυσὸν ποῦ τοῦ ἐπρόσφερον οἱ μάγοι, ἐξετίμησεν τὴν ἀγνότητα καὶ οὐχὶ τὴν ἀξίαν του ὡς μετάλλου. Καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὡς τὸ μέταλλον τοῦ χρυσοῦ, ἐὰν καλλιέργησιν εἰς ἑαυτὸν τὴν ἀγνότητα, θὰ λάμψῃ περισσότερο τοῦ πολυτίμου τούτου μετάλλου. Ἐὰν ὅμως καλλιέργησιν τὴν ἀξίαν του, θὰ μεταβληθῇ εἰς πλεονέκτην, ἐγωϊστικὴν καὶ συμφεροντολόγον, χωρὶς οὐδέποτε νὰ ἐννοήσῃ, πῶς γίνεται ὁ διαχωρισμὸς τῆς ἀγνότητος ἀπὸ τὴν ἀξίαν.

Ἀξιοποιήσατε τὸν χρυσὸν ὡς ἀγνότητα τῆς ὀντότητός σας, διότι δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου τὸ κέρδος σας εἶναι διπλοῦν: Ἀποκτᾶτε ἀγνότητα καὶ ἀξίαν.

Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι ὁ χρυσὸς συμβολίζει τὴν ἀγίαν ράβδον τοῦ Κυρίου καὶ τὴν τρίαιναν τοῦ Ποιηροῦ. Μεταχειριθεῖτε τον μὲ τὴν συμβολικὴν ἔννοιαν τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ ἐπιτύχετε τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον προορίζεσθε, ἵνα μὴ ἡ μετάνοια ἐκδηλωθῇ ἀσκόπως. Προσέξατε, ὅμως, τὸν Ποιηρὸν, ὅστις ὑπόσχεται πολλά, διὰ νὰ σᾶς δελεάσῃ καὶ σᾶς παρασύρῃ ἐκεῖ ὅπου αὐτὸς κρίνει καλόν.

Μὲ τὴν ἀγνότητα τῆς καρδίας, ὡς ὁ χρυσὸς συμβολίζει, καὶ τὰς καλὰς σας πράξεις, ἀρεστὰς εἰς τὴν Θεότητα, ἀποκτᾶτε προκαταβολικῶς ἰθείας δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι σᾶς ὀδηγοῦν πρὸς τὴν φωτεινὴν καὶ ὅλως Ἀγάπην Λεωφόρον τοῦ Κυρίου.

Ἄκτινοβολεῖ ὁ χρυσὸς τὴν ἀγνότητά του καὶ θαραίνει τὴν ἀξίαν του.

Ὁ φυσιοδίφης ἐρευνᾷ τὸ κρανίον ἑνὸς νεκροῦ

Μακρὰν τοῦ θορύθου τῆς πόλεως, εἰς τὴν ὄχθην ἑνὸς μικροποτάμου, πού διέσχιζεν τὴν περιοχὴν καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν ὀλίγων τινῶν κλαιουσῶν, ἀνεπαύετο, κατόπιν τόσης του πορείας, ὁ φυσιοδίφης, θυτισμένος εἰς τοὺς στοχασμοὺς του.

«Ἐάν», ἐσκέπτετο, «δημοσιεύσω τὰ ὅσα ἐστοχάσθην, διόλου ἀπίθανον νὰ μὲ ἐκλάβουν ὡς παράφρονα. Διατί;

»Διότι δὲν συμφωνῶ μὲ τὰς τετριμμένας γνώσεις τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐννοοῦν νὰ εὐρύνουν τὸν ὀρίζοντά των καὶ νὰ ἴδουν, ἔστω καὶ διὰ τῆς φαντασίας των, ὅτι κινούμεθα καὶ ἐμπνεόμεθα ἀπὸ δυνάμεις, πέραν τῆς γηϊνῆς ζωῆς μας. Ἐὰρ γε, θὰ ἀφυπνισθῆ ποτὲ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν νάρκην του, διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἔρευναν τοῦ ἑαυτοῦ του;

» Μήπως ματαιοπονῶ, ἀναλογιζόμενος κάτι, πού πολὺ δυσκόλως θὰ τὸ κατάρθωνεν ὁ ἄνθρωπος, ἔαν εἶχεν ὀλίγην φῶτισιν ἀπὸ τὴν ὑπερκόσμιον ἐνέργειαν; Φαντάζομαι τώρα, ὅσοι στεροῦνται παντελῶς τὸ θεῖον φῶς, εἰς ποῖον σκότος τῆς γνώσεως νὰ εὐρίσκωνται!».

Ὁ φυσιοδίφης ἐσηκώθη ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ περιεργαζόμενος τὸν πέριξ χῶρον μετὰ προσοχῆς, ἀνεκάλυπεν παλαιὸν τάφον. Κατόπιν πολλῶν προσπαθειῶν του, ἀφοῦ παραμέρισεν τοὺς θάμνους, οἱ ὁποῖοι ἐκάλυπτον ἐξ ὀλοκλήρου τὸ εὕρημά του, ἀνεσήκωσεν τὴν ἐκ μαρμάρου πλάκαν καὶ ἐντὸς τοῦ βάθους τῆς εὗρεν ἀνθρώπινον σκελετόν, τοῦ ὁποῖου τὸ κρανίον εἶχεν διαχωρισθῆ ἀπὸ τοῦ λοιποῦ κορμοῦ του. Ἐκράτησεν ἐντὸς τῶν χειρῶν του τὸ κρανίον τοῦ ἀγνώστου, ἐκάθησεν ἐπὶ λίθου, εὐρισκομένου παραπλευρῶς τοῦ τάφου, καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν περιεργάζετο αὐτό.

«Ἦσουν ποτὲ ἄνθρωπος;», ἠρώτησεν εἰς τὸ κρανίον.

«Ἦσουν, ἀλλὰ τί ἀπέγινες; Πῶς ἠνοιξεν ἡ θύρα τοῦ κλωθοῦ σου καὶ ἐδραπέτευσεν ἡ ἀηδὼν, ἔαν ὄχι ὁ ταῶς; Τί ἐφύλασσεσ εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν σου τοῦτο, ἀδάμαντα ἢ κασσίτερον; Ἐγνώρισες ποτὲ, ὀπόσων λυχνιῶν φῶς περιεῖχεν ὁ φανός σου; Ἐδίδασκες ἢ ἐδιδάσκεσο; Ἐδίδες ἢ ἐλάμβανες διαταγὰς; Ἦτο ὁ λόγος σου ἀνθόσπαρτος κῆπος ἢ ἀλμυρὰ

ἔρημος; Διενόηθης ποτέ τὸ καλὸν ἢ μόνον τὸ κακὸν σὲ εἰλ-
κυεν; Μὲ ποῖον, ἐν τῇ μονώσει σου, συνδιελέγεσο, μετὰ τοῦ
ἀγγέλου ἢ τοῦ δαίμονος; Τί ἦσο, πρίγκιψ ἢ πτωχός; Σοφός
ἢ ἄσοφος; Γλυκομίλητος ἢ πικρόχολος; Ἐργατικός ἢ ὀκη-
ρός;

» Ἴδου τὸ μέγα αἰνίγμα! Τί ἦσουν; Διατί δὲν ὀμιλεῖς; Μή-
πως προτιμᾷς νὰ ὀμιλήσω ἐγὼ δι' ἐσέ; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώ-
σει, ἦσουν ἐν κοινὸν μόριον ἀνθρωπίνου μορφῆς, μετασχημα-
τισθὲν εἰς χοῦν ἄνευ ἀξίας· κι' ὅμως, δυνατὸν νὰ ἔδιδες εἰς
σεαυτὸν ἀξίαν ὑπέρμετρον, ἵνα καταλήξης εἰς τὴν ἀρχέγονον
ὕλην τῆς νῦν ὑποστάσεώς σου!

» Πότε, ἄρα γε, νὰ ἐγεννήθης καὶ πότε νὰ ἀπεδημήσῃς;
Οὐδὲν σημεῖον τοῦ μεγάλου τούτου γεγονότος ἔχομεν, διότι,
ὅ,τι ἦσο, ἐγένεσο! Μήπως, ἡ ἀπελευθέρωσίς σου ἐγένετο, διὰ
νὰ εἰσαχθῆς καὶ πάλιν εἰς τὸ ἀναμορφωτήριον;

» Τίς, ἄρα γε, νὰ γνωρίζῃ, ποῦ ἐδραπέτευσες καὶ ποῦ νὰ
εὐρίσκεσαι σήμερον! Μήπως τὸ κρανίον τοῦτο ἀνήκεν εἰς
ἐμέ; Δὲν θὰ ἔπρεπε, τότε, νὰ μὲ βοηθήσῃς εἰς τὴν ἔρευνάν
μου;».

Ἐν μέσῳ τσοούτων ἀποριῶν, ὁ φυσιοδίφης ἀκούει τὴν
φωνὴν τῆς συνειδήσεώς του νὰ τοῦ ἀπαντᾷ:

«Ἐάν τὸ πνεῦμα σου, ἄλλοτε ποτέ, ἀνῆκεν εἰς τὸ κρανίον
τοῦτο, πῶς ζητεῖς ἀπὸ αὐτὸ νὰ σοῦ ἀπαντήσῃ; Μὴ ἐνοχλεῖσαι
μὲ τὰ μυστήρια τῆς Θεότητος, ἅτινα ἀποβλέπουν εἰς τὴν ἀνώ-
ψωσίν του. Ἐμβάθυνον εἰς τὴν ζωὴν τοῦ κρανίου, διὰ νὰ γνω-
ρίσῃς τὴν ἰδικὴν σου ζωὴν. Μελέτησον τὸν ἄνθρωπον, μὲ τὰ
προτερήματα καὶ ἐλαττώματα αὐτοῦ, ἵνα τὰ μὲν ἰδικά σου
προτερήματα ἐκλεπτύνῃς, τὰ δὲ ἐλαττώματα μετριάσῃς καὶ
εὐρῆς τὸν ἄνθρωπον εἰς σεαυτὸν».

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 165η

Ὁ Χριστὸς κατῆλθεν εἰς τὴν Γῆν ὡς ἄνθρωπος

Μεταξὺ τῶν ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων, ὑπάρχουν μερικοί, οἱ
ὁποῖοι εἰς τὴν Γῆν σας κατῆλθον μὲ θείαν ἀποστολήν, καὶ οὐ-
χὶ διὰ νὰ ἐξιλεωθοῦν ἀπὸ τὰς προγενεστέρας τῶν ἀμαρτίας.

Τοιαῦτα ὑπάρξεις, εἶναι οἱ Ἄγγελοι καὶ οἱ Ἀρχάγγελοι, οἱ ὅποιοι ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, ἔμεινον πιστοὶ καὶ ἀφοσιωμένοι πλησίον τοῦ Κυρίου. Παρουσιάζονται οὗτοι εἰς τὸν κόσμον σας, διὰ νὰ λάθουν τὸ θάπτισμα τῆς ἐπιγείου ζωῆς, ἥτοι νὰ συναισθανθοῦν ὡς ἄνθρωποι τὴν ἀνθρώπινον ζωὴν, καὶ συμπληρώσουν τὴν ἔλλειψιν ταύτην, εἰς τὰς ψυχοπνευματικὰς τῶν ὀντότητας.

Ἐχετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι θεῖα Πνεύματα τοῦ Οὐρανοῦ ὡς καὶ Πονηρὰ τοιαῦτα, χωρὶς νὰ ἐνσαρκωθοῦν, πολλάκις, δι' ἓνα θεῖον σκοπὸν ἢ διὰ μίαν κακὴν πράξιν, παρουσιάζονται καὶ ἐνεργοῦν ὡς κοινοὶ ἄνθρωποι, ἐνῶ ἐν τῇ πραγματικότητι τὸ σῶμα τῶν ὡς καὶ τὸ ἔνδυμά των, εἶναι ἀπατηλά. Παρουσιάζονται, διὰ νὰ προστατεύσουν ψυχὰς αἱ ὅποια ἔχουν προορισμὸν νὰ ζήσουν, ἢ νὰ καταστρέψουν τὴν ζωὴν ψυχῶν, τῶν ὁποίων ὁ προορισμὸς τῶν εἶναι νὰ ἀπέλθουν ἐκ τῆς Γῆς. Τὰ φαινομενικὰ ταῦτα πρόσωπα ἐμφανίζονται μεταξὺ σας καὶ ἐξαφανίζονται, χωρὶς νὰ τὰ ἀντιλαμβάνεσθε, παρὰ ἐλαχίστας φορές.

Ὁ Χριστὸς δὲν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Γῆν σας, ἀλλὰ ἐγενήθη ὡς ἀπλοῦς ἄνθρωπος. Ἐζήσῃ καὶ εἰργάσθη ὡς ταπεινὸς υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. Οὐδεμίαν θεϊκὴν δύναμιν ἤσκησεν, διὰ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι πράγματι ἦτο θεόπεμπτος με ἐντολὴν νὰ σώσῃ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι εἶχον ἤδη πολὺ ἐκτροχιασθῇ.

Ἐὰν ἐκ τῶν θαυμάτων του κρίνετε Αὐτὸν ὡς Θεόν, ἀπατᾶσθε. Διότι καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐθαυματούργουν. Εἶχον ὡς χάρισμα θεῖον τὴν συγκεντρωτικὴν δύναμιν τῆς πίστεως καὶ τῆς θελήσεως.

Ἐπειδὴ εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Χριστοῦ, οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων ἦσαν ἀπαιδευτοὶ, ἀγροῖκοι καὶ ἀφελεῖς, εἰς σπανίας περιπτώσεις, ὁ Χριστὸς διὰ τῆς πίστεως τῶν παρεκίνει τὴν θέλησίν των, βοηθῶν τὴν ἐνέργειάν των διὰ τῆς ἐπιβολῆς Του, ὥστε νὰ συντελῆται τὸ θαῦμα. Δὲν εἶναι τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα τὸν ἀνέδειξαν Σωτῆρα, ἀλλὰ ἡ διδασκαλία Του, αἱ ἀπλάι εἰκόνες αὐτῆς, ποὺ εἰσῆρχοντο εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀκροατῶν του.

Ὁ Χριστὸς κατῆλθεν εἰς τὴν Γῆν ὡς ἄνθρωπος. Εἶχεν ὄλας τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας· ὑπερνίκησεν ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι

ὀδηγοῦν πρὸς τὸν ὄλεθρον, χωρὶς νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ἄνθρωπος, ὡς ὅλοι οἱ ἄλλοι, διὰ νὰ γνωρίσῃ καὶ αἰσθανθῇ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ ὅλας τὰς πλευρὰς τοῦ πόνου, τῆς δυστυχίας καὶ τῶν ἀναγκῶν του. Ἀπηχθάνετο τὸ ψεῦδος καὶ δὲν ἀπέκρυπτεν τὴν Ἀλήθειαν ἐκεῖ ὅπου ἠδύνατο νὰ ἐμπιστευθῇ αὐτήν.

Ὁ Χριστὸς ἀνέφερεν πολλὰ ἐκ τοῦ θείου του εἰς τοὺς μαθητάς του, τὰ ὁποῖα ἀπέκοψεν ὁ Κλῆρος ἀπὸ τὰ Ἱερὰ Γράμματα, διότι δὲν ἠγάπησεν τὴν Ἀλήθειαν ὡς Ἐκεῖνος, ἀλλὰ τὸ ψεῦδος ὡς ὁ Ἄλλος.

Ὁ Χριστὸς εἰργάσθη ἀόκνως ὑπὲρ τοῦ Καλοῦ καὶ Ἀγαθοῦ. Τόση δὲ ἦτο ἡ Ἀγάπη του πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὥστε διὰ νὰ σώσῃ αὐτό, ἐθυσιάσθη διὰ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου.

Μετὰ τὴν ἐκπνοὴν Του, ἀπέδειξεν τὴν Θεϊκὴν του ὑπεροχὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἀνῆλθεν ὡς ἄνθρωπος καὶ ἔδωσεν λόγον τῶν πράξεών του, ἵνα μὴ ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὴν μεγάλην ἀδελφότητα τῶν ἀνθρώπων. Μετὰ, ἡ προσωρινὴ Διοίκησις τῶν Ἀρχόντων, παρέδωσεν εἰς Αὐτὸν τὰ σκήπτρα τῆς Ἐξουσίας καὶ ὕμνησαν ὅλοι ὁμοῦ μετὰ τῶν Ἀγγέλων, τὸν Υἱὸν ὡς Δόξαν τοῦ Πατρὸς Του. Μεγαλειώδης ὑπῆρξεν ὁ ἑορτασμὸς τῆς ἐπανόδου Του εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Εἶναι ἀπερίγραπτος ἡ ἐνθρόνισις Του.

Ὁ Χριστὸς, ἐπαναλαμβάνω, κατήλθεν εἰς τὴν Γῆν ὡς ἀπλοῦς ἄνθρωπος καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ὡς κοινὴ ψυχὴ. Ἐδῶ ἔγκειται τὸ μεγαλεῖον του. Ἡ πράξις του αὕτη ὁμολογεῖ τὴν Θεότητά Του ὡς καὶ τὴν ἀνώψωσιν Αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ.

Κύριε καὶ Χριστέ μου, δάφνη λάβε ἀπὸ ἐμέ,
Ἀπὸ Ἀγάπῃ καμωμένη, τῆς ἐλπίδος μας Υἱέ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 166η

Ὁ τροχὸς τῆς τύχης

Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις δὲν ὠνειροπόλησεν ποτὲ τὸν τροχὸν τῆς τύχης; Ὅλοι, μηδενὸς ἐξαιρουμένου, ὀλίγον ἢ πολὺ, διαίσθανθησαν, ἔστω καὶ διὰ μίαν στιγμὴν, τὸ ὄραμα τοῦ

τροχού τῆς τύχης. Οὐδείς ὁμως ἐσκέφθη ποτέ, τί εἶναι ἡ τύχη.

Εἶναι φεινάκη!

Ἐπιθυμεῖτε τὸν πλοῦτον καὶ ἰδοὺ ἡ τύχη σᾶς τὸν προσφέρει, διότι ἀπὸ αὐτὸν ἐλέγατε ὅτι ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία σας· καὶ ὁμως, μία ἀνάστος ἀσθένεια ἢ ἄλλο τι ἀτύχημα, σᾶς ἀποδεικνύουν, πόσον ἀπατηλὴ ἦτο ἡ ἐπιθυμία σας.

Δυνατὸν, ὁ μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς σας νὰ ἦτο νὰ φθάσετε εἰς τὸ ἀνώτατον ἀξίωμα τῆς ἐπιδιώξεώς σας. Σᾶς τὸ προσφέρει ἡ τύχη, ἀλλὰ τότε εὐρίσκεσθε πρὸ ἀδιεξόδου καταστάσεως καὶ ἀντιτάσσεσθε εἰς τὰ προσκόμματα, διὰ νὰ μὴ ἀπωλέσετε τὴν δάφνην, ἀνευ ὁμως ἀποτελέσματος, ὥστε ὁ βίος σας νὰ εἶναι πλήρης ἀκανθῶν καὶ θλίψεων.

Ἐρᾶσθε ἐν πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον τοποθετεῖτε ὅλην τὴν εὐτυχίαν σας. Ἐνεργεῖτε μὲ ὅλους τοὺς τρόπους, διὰ νὰ ἀποκτήσετε τὴν εὐνοϊάν του καὶ νὰ τὸ ἐλκύσετε πρὸς τὸ ἄτομόν σας, χωρὶς νὰ δύνασθε νὰ λογικευθῆτε, ἐὰν τὸ πρόσωπον αὐτὸ εἶναι τὸ κατάλληλον διὰ τὴν συμβίωσίν σας. Τὸ ἀποκτᾶτε καὶ ὕστερον ἀνακαλύπτετε τὴν ἀπάτην σας!

Ἡ τύχη εἶναι μία ἀχάριστος θεά, ποὺ παιδεύει τὸ ἀνθρώπινον γένος μὲ τὰς ὑποσχέσεις της, χωρὶς ποτέ νὰ δίδῃ εἰς τὸν εὐτυχῆ τὴν πραγματικὴν χαρὰν καὶ ἱκανοποίησιν τῆς εὐτυχίας.

Μὴ θασίζεσθε εἰς τὴν τύχην, διότι θὰ ἀπωλέσετε καὶ τὴν μικρὰν χαρὰν τῆς ζωῆς σας.

Οἱ ἀρχαῖοι τὴν εἰκόνιζον ὡς τυφλὴν καὶ ὠραιότητα κόρην, διότι εἰς ὅλους ἀρέσει, ἀλλὰ λόγῳ τοῦ ὅτι καλύπτει διὰ ταινίας τοὺς ὀφθαλμούς της, δὲν ἀντιλαμβάνεσθε τὴν τυφλότητά της. Ἀνεμίζεται εἰς τοὺς τέσσαρας ὀρίζοντας, ὡς ἄσματος παρθένα πλήρης ἔλξεως.

Ποτὲ μὴ ὑπολογίζετε εἰς τὸν τροχὸν της, ὅστις δὲν ἔχει ἀρχὴν καὶ τέλος· διὰ τοῦτο παρασύρει τὸ πνεῦμα σας μὲ τὰ ἀδηλα αἰσθήματά της.

Παρ' ὅσα ἀναφωνῶ καὶ παραδέχεσθε, ἐν τούτοις σᾶς θέλγει ἡ ὄψις της καὶ σᾶς ἔλκει ἡ ἔκδηλος προσωπικότητά της.

Ἡ τύχη διακυβεύει τὴν ἡρεμίαν τοῦ βίου σας καὶ διαστρέφει τὰ αἰσθήματά σας, διὰ τῆς δοκιμασίας.

Ἡ τύχη δὲν εἶναι σύμπτωσις, ὡς τὴν θέλουν πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι καθωρισμένη ἐνέργεια δι' ἀπώτερον

σκοπόν. Ἐπειδὴ δὲν δύνασθε νὰ τὴν ἐντάξετε εἰς τὴν τάξιν τῆς θετικότητος, θὰ παραμείνη ἀκατάληπτος εἰς τὸ πνεῦμα σας, ὡς ἔννοια ἀφηρημένη. Διὰ τοῦτο ὁ λαὸς τὴν ὑμνεῖ ὡς ὕλικὴν θεὰν τοῦ πόθου του.

«Ἄν ἔχης τύχη διάβαινε καὶ ριζικὸ περπάτει», λέγει ὁ λαός, τοποθετῶντας τὴν τύχη ἐκεῖ ὅπου δὲν ἀρμόζει.

Δὲν εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ· αὐτὸ ἀρκεῖ νὰ γνωρίζετε. Ὅταν ἔχετε ἢ ἀποκτᾶτε τὴν εὐνοίαν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, βοηθεῖσθε, ἀπολαμβάνετε τὴν ζωὴν ἐντὸς τῶν πλαισίων τοῦ προορισμοῦ σας, καὶ δὲν ἔχετε τὸ πάθος τῆς πλεονεξίας.

Ἡθεῖα βοήθεια, δυνατόν νὰ σᾶς δώσῃ ἄπειρα ἀγαθὰ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θεβαίως καὶ σεῖς προσφέρετε εἰς τοὺς ἀδελφούς σας, πού ἔχουν τὴν ἀνάγκην τῆς ὑποστηρίξεώς σας. Μὴ συγχέετε τὴν τύχην μὲ τὴν θεῖαν βοήθειαν. Ὅπως σᾶς τὰ δίδει ἡ τύχη δυνατόν νὰ σᾶς τὰ πάρῃ ὀπίσω, καὶ τότε θὰ συναισθανθῆτε τὴν σκληρότητά της.

Ἄπο τὴν τύχην μὴ ἀναμένεις
ὅταν ἀπ' τὴν Θεότητα προσμένεις
δῶρα ἰσάξια καὶ λαμπρὰ
τοῦ Θεοῦ Βασιλείου προσφορὰ!

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 167η

Ὁ πίναξ τῶν πιθανοτήτων

Ἡ προσωπὶς τοῦ ἐπιστημονικοῦ κύρους λέγεται «πίναξ τῶν πιθανοτήτων». Δηλαδή, ἡ λεγομένη θετικὴ ἐπιστήμη ὀμιλεῖ κεκρυμμένη ὀπισθεν τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἀκρίβεια εἶναι ὑπόθεσις καὶ ὄχι θέσις. Ποῦ, τότε, εὐρίσκεται ἡ θετικότης τῆς ἐπιστήμης, ὅταν ἐξαπατᾷ τὸν σοφόν, διὰ νὰ τὸν ἐκμηδενίσῃ;

Τί, ὅμως, εἶναι ὁ πίναξ τῶν πιθανοτήτων;

Εἶναι μία σειρὰ μαθηματικῶν ὑπολογισμῶν πρὸς κάλυψιν τῆς ἐπιστημονικῆς ἀγνοίας. Διὰ τῶν πιθανοτήτων οἱ ἐπιστήμονες καλύπτουν τὸ κενόν των, πού ἡ θετικότης τῆς ἐπιστήμης ἀποκαλεῖ «ὑπολογισμόν».

Ἡ κάθε πιθανότητα εἶναι καὶ εἰς νόμος σαθρός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν δύνασθε νὰ βασισθῆτε κατὰ τόσον τοῖς ἑκατόν.

Ἔχετε τὴν πεποίθησιν, ὅτι τοῦτο ἢ ἐκεῖνο θὰ ἔχη ἐπιτυχίαν 90%. Ὅταν ὁμως ἀποτύχετε, θὰ ἴδῃτε, ὅτι ἐπιτυχίαν δὲν εἶχεν οὔτε 1%. Ἀντιθέτως, δὲν προχωρεῖτε εἰς τὸ ἔργον σας, διότι ὑπολογίζετε ἐπιτυχίαν 1%. Ἡ ἀνάγκη ὁμως σὰς ἐκθιάζει καὶ προχωρεῖτε, μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι 1% εἶναι ἡ πιθανότης τῆς ἐπιτυχίας σας· καὶ ὁμως, αὕτη ἐπιτυχχάνει 100%. Ἡ πιθανότης, ἐρωτῶ, εἰς τί σὰς ἐχρησίμευσεν; Εἰς τὸ νὰ ἀπατάτε τὸν ἑαυτὸν σας!

Καὶ ὁμως, πολλὰ εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ πίνακος τῶν πιθανοτήτων, διότι ὁ ἄνθρωπος ἐσυνήθισε, διὰ μέσου τῆς ἐπιστήμης, ὡς θετικῆς ἀρχῆς, νὰ αὐταπατάται καὶ νὰ ἐξακολουθῆ νὰ διδῇ θάσιν εἰς τὸν πίνακα τῶν πιθανοτήτων, ἐπιρρίπτοντας τὴν ἀτυχίαν εἰς τὸν κακὸν ὑπολογισμόν του.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος, σοφὸς ἢ ἄσοφος, ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν Θεότητα καὶ μετριάσῃ τὴν πίστιν του πρὸς Αὐτήν, τοποθετῶντας τὴν ἀγάπην του εἰς τὸ συμφέρον καὶ μόνον, ὄχι νὰ σκοντάψῃ ἀλλὰ καὶ νὰ σπάσῃ τὴν κεφαλὴν που, δὲν ἀλλάζει ἀπὸ τὴν ἐσφαλμένην ὁδὸν τοῦ θίου του· γίνεται μονόπλευρος μὲ ἐμμόνους ἰδέας καὶ ἀντιπαθέστατος εἰς τοὺς ἀδελφούς του.

Ὁ πίναξ τῶν πιθανοτήτων εἶναι ὁ καθρέπτης τῆς θετικῆς, ὡς λέγεται, ἐπιστήμης. Εἶναι ὁ μαγικὸς καθρέπτης, ὅστις ἄλλα σὰς δεικνύει καὶ ἄλλη εἶναι ἡ πραγματικότητα. Κι' ὁμως, δὲν δύνασθε νὰ τὸν ἀντικαταστήσετε δι' ἄλλου κατολληλοτέρου καθρέπτου, ἀκριβῶς, διότι ἔχει τὴν μαγικὴν ὄψιν τοῦ δελεασμοῦ.

Θὰ διερωτηθῆτε: «Διατί ὁ Πνευματικὸς Κόσμος ἀντικρούει εἰς πολλὰ σημεῖα τὴν ἐπιστήμην; Μήπως δὲν θέλει τὴν πρόοδον τῶν ἀδελφῶν του, διὰ μέσου αὐτῆς;».

Δὲν εἶναι τοῦτο, ἀδελφοί μου, ἀλλὰ ὁ ἐγωϊσμός καὶ ἡ ἐσφαλμένη γνῶσις τοῦ ἐπιστήμονος, ὅστις παραμελεῖ τὸ οὐσιῶδες καὶ ἀσχολεῖται μὲ τὸ ἀνώφελον καὶ παραπλανητικὸν σύστημα τῆς καταδίκης του.

Ὅταν ἡ ἐπιστήμη ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἴδῃ τὴν Ἀλήθειαν καὶ πιστεύσῃ εἰς αὐτήν, μὲ ἀπαραίτητον βοή-

θόν της τήν καλήν και ἀγαθὴν πράξιν, τότε ἡ ἐπιστήμη θά ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ ἐκούσια ἢ ἀκούσια σφάλματά της καὶ ὁ πίναξ τῶν πιθανοτήτων θά μετατραπῇ εἰς πίνακα τῶν θετικοτήτων.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 168η

Οἱ Ἄνεμοι τοῦ Κυρίου

Μία λαϊκὴ παροιμία λέγει: «Φωνὴ λαοῦ, ὄργη Θεοῦ» καὶ τανάπαλιν. Ὁ λαὸς ἐκφράζεται τοιουτοτρόπως, διότι δὲν γνωρίζει τὸν Θεόν του. Ὁ Θεὸς δὲν ὀργίζεται· ἔχει ὑπομονὴν καὶ ἀνέχειαν μέχρις ἀπεριορίστου ὁρίου.

Ὡς γνωρίζετε, ὁ ὄλος μηχανισμὸς τοῦ Σύμπαντος Κόσμου, ὑπάγεται εἰς τοὺς Νόμους Του, οἱ ὅποιοι λειτουργοῦν ἀνελλιπῶς.

Τοὺς Νόμους Του ὁ Θεὸς ἐθέσπισεν πρὸ τῆς Δημιουργίας τῶν Κόσμων καὶ Ἰσχυσαν κατὰ τὸν χρόνον τῆς Δημιουργίας. Εἶναι σοφώτατοι καὶ δικαιοτάτοι.

Ὁ Θεὸς δὲν τιμωρεῖ, διὰ τὴν τιμωρῆσιν τὴν κακὴν πράξιν, ὡς συμβαίνει εἰς τὴν Γῆν. Τιμωρεῖ, διὰ τὴν ἀνυψώσιν τὴν ψυχῆν. Δὲν εὐθύνεται ἡ Ἀγάπη Του διὰ τὴν τιμωρίαν τοῦ ἀνθρώπου ἢ τῆς ψυχῆς.

Αἱ ὀντότητες αὐτοτιμωροῦνται. Ὄταν ἡ τιμωρία εἶναι συνολικὴ, λειτουργοῦν ἐντὸς τῶν Νόμων Του, ἢ χαλάρωσις καὶ ἢ παύσις τῆς προστασίας Του πρὸς τὸ σύνολον, ὅποτε ἔχει ὁ Πονηρὸς τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξαπολύσῃ τοὺς ἀνέμους του.

Λέγονται «Ἄνεμοι τοῦ Κυρίου» διότι ἀπέσυρεν τὴν εὐνοϊάν Του καὶ ἀφήκεν ἐλεύθερον τὸν Πονηρὸν, ἐν γνώσει Του, νὰ δαμάσῃ τὰς ψυχὰς καὶ νὰ τὰς ὀδηγήσῃ, ἐκεῖ ὅπου εἶναι προδιαγεγραμμένον νὰ ὑπάγουν.

Οἱ Ἄνεμοι τοῦ Κυρίου διαιροῦνται εἰς πολλὰς κατηγορίας. Εἶναι ἰσχυροὶ, μέσοι, καὶ ἐλαφρεῖς. Αἱ διαταγαὶ λαμβάνονται ἐκ τοῦ Κυβερνείου καὶ ἐφαρμόζονται ἄμεσα. Δύνανται ἐν μιᾷ στιγμῇ νὰ καταστρέψουν χιλιάδας τετραγωνικῶν χιλιομέτρων.

Λέγουν πολλοὶ ἐκ τῶν πιστῶν: «Ὄταν ὁ Κύριος ὀργισθῇ, φύγετε μακρὰ ἀπὸ τὸν χώρον τῆς ὀργῆς του». Ἐπαναλαμ-

θάνατο, δὲν εἶναι ὁ Κύριος, ὅστις ἐξαπολύει τοὺς Ἄνεμους του, ἀλλὰ τὸ Κυβερνεῖον, κατὰ τὸν δείκτην τῶν σφαλμάτων τῶν ἀνθρώπων.

Σκοπὸς εἶναι νὰ μὴ ἀφεθοῦν οἱ Ἄνεμοι ἐλεύθεροι, διότι δὲν ὑπάρχει χεῖρ νὰ τοὺς σταματήσῃ. Τὰ πάντα εἶναι μάταια, ὅταν τὸ σύριγμα τῶν Ἄνέμων προσγγέλει τὴν καταστροφήν. Οὐδεὶς οἶκτος ὑπάρχει· καὶ ἐξ αὐτοῦ συμπεραίνεται, ὅτι οἱ Ἄνεμοι εἶναι ὄπλα τρομερὰ τοῦ Κακοῦ Δαίμονος. Αἱ μετανοιαὶ, μεταβάλλονται εἰς φωνὴν ἐν τῇ ἐρήμῳ. Καλὸν θὰ ἦτο, νὰ μὴ παρουσιάζοντο· ἀπαξ ὅμως ἐπαρουσιάσθησαν, δὲν ὑποχωροῦν, ἐὰν δὲν ἐκτελεσθῇ τὸ ἔργον των.

Μὴ προκαλεῖτε τοὺς Ἄνεμους τοῦ Κυρίου, διότι εἰς αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει αἴσθησις τῆς καταστροφῆς· τὰ πάντα ἰσοπεδῶνουν καὶ ἀχρηστεύουν. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάσῃ ἀπὸ τοὺς Ἄνεμους του· ὁ θρῆνος σας θὰ εἶναι σπαραγμὸς καὶ ἡ θλίψις σας ὄδυρμός.

Οἱ Ἄνεμοι τοῦ Κυρίου ἀνήκουν εἰς τὸν Δαίμονα τοῦ Κακοῦ, ὅστις εὐκαιρίαν ζητεῖ, ἵνα ὡς μαινὰς ἐπιπέσῃ ἐπὶ τῶν θυμάτων του. Δὲν ὑφίσταται τρομερώτερον ὄπλον ἀπὸ τοὺς Ἄνεμους τούτους. Ὅλων τῶν εἰδῶν αἱ καταστροφαὶ ἐγκλείονται εἰς αὐτούς.

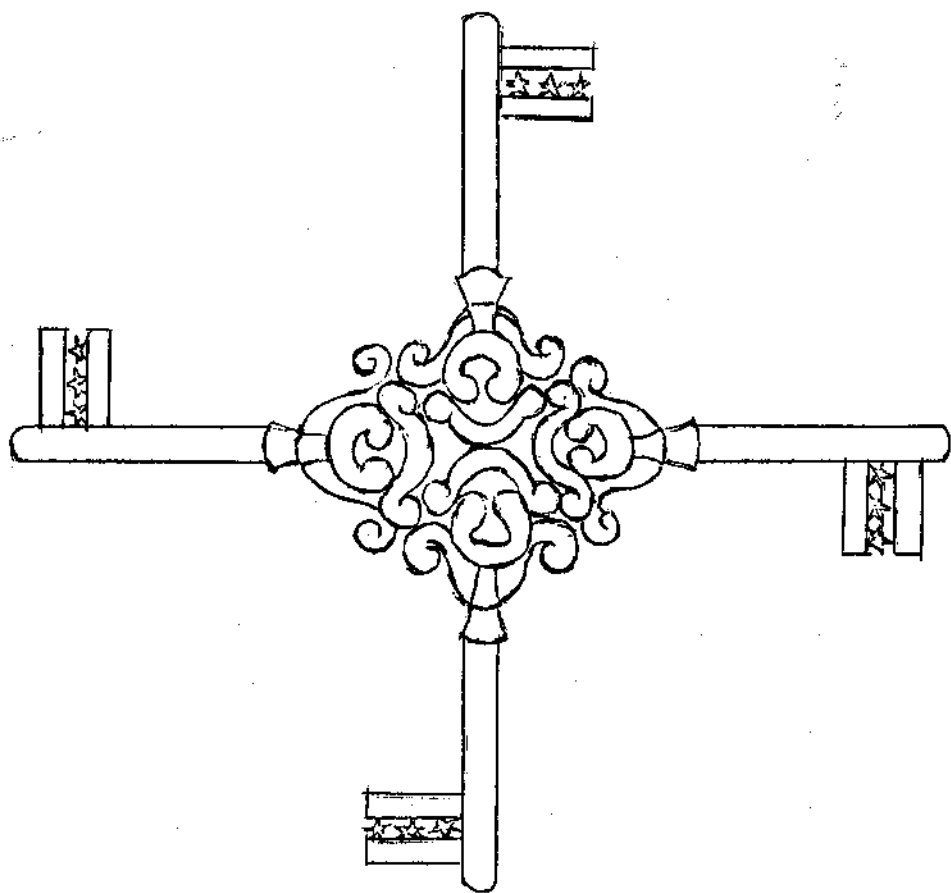
Μὴ ἐπικαλεῖσθε αὐτούς, ἀκόμη καὶ διὰ τοὺς ἐχθρούς σας. Οὐδεμίαν δύναμιν καταστρεπτικὴν τοῦ κόσμου σας, εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ συγκριθῇ μὲ τοὺς ἐν λόγῳ Ἄνεμους. Ὅταν ἀποστέλλεται ὁ Ἄνεμος τοῦ Πονηροῦ, οὐδεὶς εἶναι εἰς θέσιν νὰ τοῦ ἀντισταθῇ. Φαντάζεσθε, λοιπόν, ὅταν ὅλοι ὁμοῦ ἐπιπέσουν ἐπὶ σημείου τῆς Γῆς σας, τί πρόκειται νὰ συμβῇ.

Οἱ Νόμοι τοῦ Κυρίου δύνανται νὰ συγκριθοῦν μὲ αὐτομάτους μηχανάς, αἱ ὁποῖαι εἶναι ὑπερευαίσθητοι. Λειτουργοῦν πάραυτα.

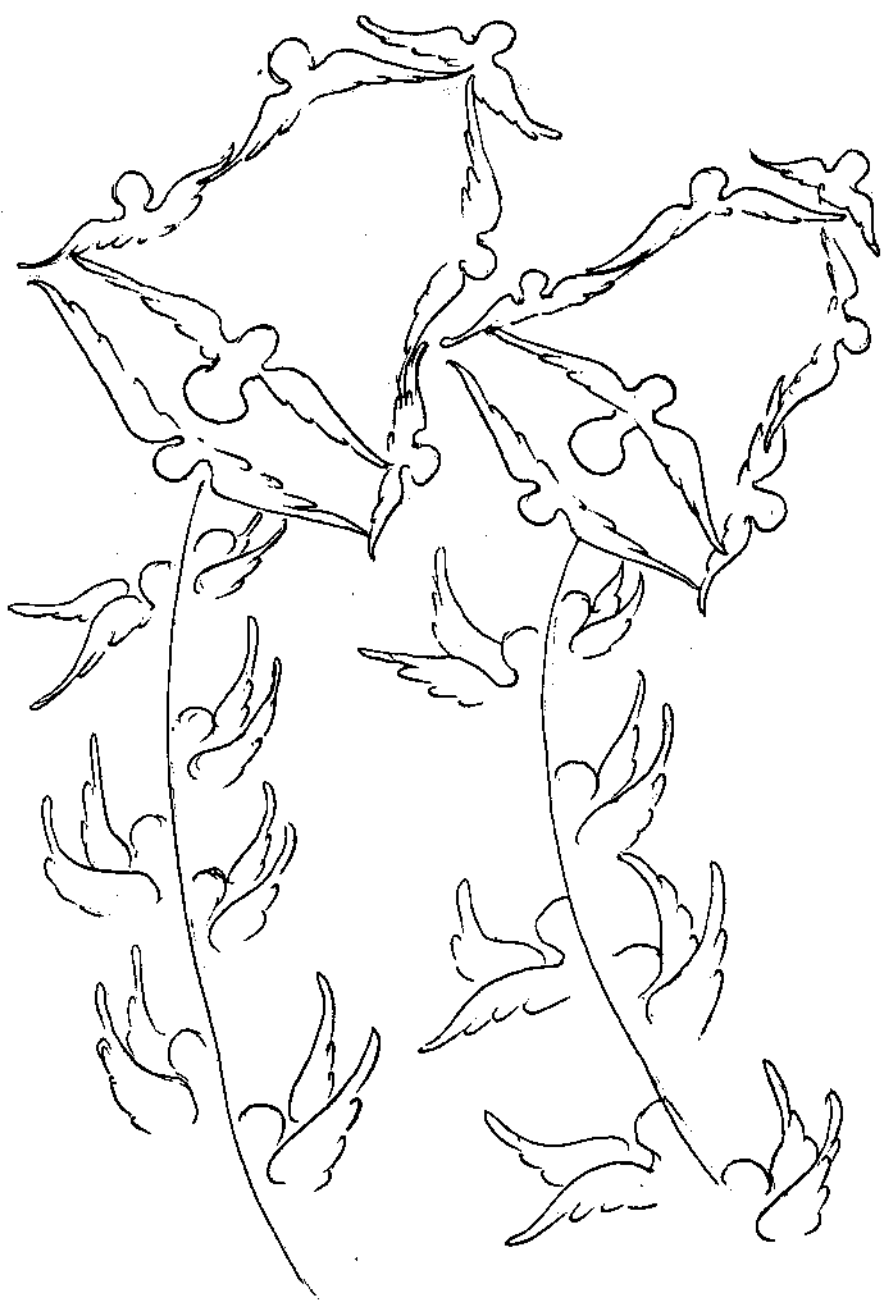
ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 169η

Τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια καὶ ὁ Σωκράτης

Τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια ἔχουν τὴν προέλευσίν των ἀπὸ ἄλλους φωτισμένους μυσταγωγούς, ἀλλ' εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων ἔχουν ἐξελιχθῆ κατὰ πρωτοφανῆ τρόπον.

To the good friend

Happy ever yours
Hershey

Διὰ τὴν φθάση κανεῖς εἰς τὴν κεντρικὴν ἰδέαν, ποῦ ἐφυλάσσετε μυστικῆ, τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων, ὑπῆρχον δύο δρόμοι ἀνόμοιοι, ποῦ κατέληγον εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον. Ὁ εἰς ἦτο διὰ τῆς μυσταγωγίας καὶ τῶν δοκιμασιῶν, καὶ ὁ ἕτερος ἦτο ὁ εὐθύς, διὰ μέσου τῆς καθαρᾶς γνώσεως. Δηλαδή, ὁ εἰς δρόμος φαίνεται σκοτεινός, ὁ δὲ ἕτερος φωτεινός. Ὁ εἰς κρυφός καὶ ὁ ἕτερος φανερός. Ὁ πρῶτος σταθερὸς καὶ ὁ δευτέρος ἐπικίνδυνος.

Ὁ διὰ τῶν δοκιμασιῶν δρόμος ἐχάλκευεν εἰς τοὺς μυσταγωγούς τὴν ἐχεμύθειαν, ἐνῶ ὁ εὐθύς δρόμος ἐδημιούργει ἀντιδράσεις ἐκ μέρους τῶν ἀντιφρονούντων.

Θὰ διερωτηθῆτε: Ποῖος ἐκ τῶν δύο δρόμων ἦτο ὁ ὀρθός; Καὶ οἱ δύο δρόμοι ἦσαν ὀρθοί. Ὁ πρῶτος ἀπέφευγεν τοὺς ἀμυήτους, ἐνῶ ὁ δευτέρος τοὺς εἰλκυεν διὰ τῆς κατηχήσεως τοῦ ὀρθοῦ καὶ λογικοῦ λόγου.

Τὸν πρῶτον δρόμον ἠκολούθουν οἱ μύσται τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων καὶ τὸν δευτέρον δρόμον, τὸν ἐπικίνδυνον, ὁ Σωκράτης.

Οἱ μύσται τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων, ὡς κεντρικὴν ἰδέαν τῆς μυσταγωγίας τῶν εἶχον τὸν Ἕνα καὶ Μόνον Θεὸν τοῦ Σύμπαντος Κόσμου. Δὲν ἐφανέρωνον αὐτὸν εἰς τὸν λαόν, τοῦ ὁποίου ἡ πίστις ἐθασίζετο ἐπὶ τῆς πολυθεΐας. Ἀπόδειξις τῆς πίστεως τῶν μυστῶν εἰς τὸν ἕνα Θεόν, εἶναι καὶ ἡ ἀνέγερσις τοῦ βωμοῦ μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν «Τῷ Ἄγνωστῷ Θεῷ». Ἰδού, διατί οἱ Ἕλληνες πρῶτοι ἐτίμησαν τὴν Ἀλήθειαν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ Ἄγνωστου Θεοῦ.

Ἡ πραγματικὴ ὀνομασία τοῦ ὄντος - Θεοῦ εἶναι «Ἄγνωστος Ἀρχὴ Ἀπάντων». Αἱ ἄλλαι ὀνομασίαι, ποῦ οἱ ἄλλοι λαοὶ ἀπέδιδον εἰς τὸν Θεόν, δὲν εἶναι ὀρθαί, ὅποιανδῆποτε σημασίαν καὶ ἔαν ἔχη ἡ λέξις Θεός.

Οἱ μύσται διὰ τῆς μεθόδου τῶν ἐξήσκουν τοὺς μεμυημένους εἰς τὴν ἐχεμύθειαν, προσὸν ἀπαραίτητον διὰ τὴν Ἐπουράνιον Ζωήν.

Ὁ Σωκράτης, μὴ γνωρίζων τὸν λόγον τῆς μυσταγωγίας τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων, κατέκρινεν αὐτὴν ὡς μὴ ὀρθήν, νὰ φυλάσῃ τὴν Ἀλήθειαν μόνον διὰ τοὺς ἐλαχίστους, ὡς νὰ μὴν ἦσαν οἱ ἄλλοι τέκνα τοῦ αὐτοῦ Δημιουργοῦ.

Ἡ διδασκαλία τοῦ Σωκράτους ἀπεδείχθη ἀνωτέρα καὶ

τολμηρά' διὰ τοῦτο ἐγένετο ὁ προάγγελος τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου, ὅστις ἠκολούθησεν τὴν αὐτὴν ὁδὸν τῆς Ἀληθείας καὶ κατέληξεν εἰς τὸν σταυρικὸν θάνατον, ὅπως καὶ ὁ Σωκράτης εἰς τὸν διὰ τοῦ κωνείου θάνατον.

Τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια ἦσαν ἑορταὶ μὲ συμβολικὰς παραστάσεις. Ἐτελοῦντο κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε οἱ ἔξωθεν δὲν ἠδύναντο νὰ ἐνωήσουν τὸν ἀπώτερον λόγον· καὶ οὕτω παρέμενον τὰ σύμβολα κάπως σκοτεινὰ, εἰς τὰς παραστάσεις τοῦ μύθου.

Ὁ Σωκράτης παρεμέρισεν τὸν πέπλον τοῦ μύθου, διὰ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ ἀκολουθῶν τὴν ὁδὸν τῆς Ἀληθείας δὲν φοβεῖται τὸν θάνατον, ἀλλὰ ἀναμένει αὐτὸν μετὰ καρτερίας ὡς ὄχημα, διὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς τὴν Πηγὴν τῆς καὶ γνωρίσῃ τὴν Ἀλήθειαν ὡς φῶτισιν τοῦ Δημιουργοῦ.

Ὁ Σωκράτης ἔλεγεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ κρύπτεται ἡ Ἀλήθεια, τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς ἔδωκεν ὡς φῶτισιν εἰς πάντας. Ἀνακαλύπτοντες τὴν Ἀλήθειαν, ἀπωθεῖτε τὸ ψεῦδος καὶ ἀσπάξεσθε τὸ δίκαιον. Κρύπτοντες τὴν Ἀλήθειαν, κατεργάζεσθε τὸ ψεῦδος, διὰ νὰ ὑποστηρίξετε τὸ ἄδικον.

Μὲ τοιαύτας ἀρχάς, θεβαίως, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχη εὐλικρινεῖς φίλους, πλὴν ἐλαχίστων, οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν νὰ τὸν βοηθήσουν, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐδέχθη τὴν φυγὴν· τὴν ἐθεώρει προδοσίαν τῶν ἀρχῶν τοῦ πρὸς ζημίαν τῆς Ἀληθείας.

Τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια ἐχάλκευσαν τὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποῖαν ὁ Σωκράτης ἐδίδαξεν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Κύριος τὸν ἐτίμησεν ὡς οὐδένα ἄλλον.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 170ῆ

Ἴστορίαν εἰς τὴν ἄγνωστον

Ὁ ἄνθρωπος ἀνατρέχει μετὰ τῆς σκαπάνης του εἰς τὸ παρελθόν, ἢτοι προχωρεῖ ἐντὸς τῶν σκοτεινῶν καὶ ἀπείρων τῶν παρελθόντων αἰώνων ἐποχῶν, διὰ νὰ μελετήσῃ τὴν στάθμην τοῦ πολιτισμοῦ τῶν προγόνων του, τὸν βίον των, τὰς ἀπασχολήσεις των, καὶ τέλος τὴν πνευματικὴν των πρόοδον.

Ἀπὸ τὰς ἐπιγραφὰς τῆς σφηνοειδοῦς γραφῆς, κατὰ φαν-

τασίαν ἔρμηνεύει τὰ ὄσα ζητεῖ νὰ γνωρίσῃ καὶ τοποθετεῖ τὴν ὑπαρξίν τῶν ἐποχῶν, τῶν μακρυνῶν τούτων χρόνων, εἰς χρόνους λαθασιμένους; διὰ νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ὅτι ἐργάζεται σκληρὰ πρὸς ὄφελος αὐτῆς. Μεγαλυτέρα αὐταπάτη δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ.

Γνωρίζει, ὅτι μεταξύ ἑνὸς λαοῦ καὶ ἄλλου, ὑπῆρξαν ἄλλοι λαοί, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἐξηφανίσθησαν τελείως;

Ἄναφέρεται εἰς τὴν καταπληκτικὴν πρόοδον ἑνὸς ἀρχαίου λαοῦ καὶ ἀγνοεῖ, ὅτι ὁ λαὸς οὗτος ὄφειλε τὰ πάντα εἰς προγενέστερόν του λαόν, τοῦ ὁποίου τὰ ἴχνη ἐξηφανίσθησαν. Ἄρα, ὁ πολιτισμὸς τοῦ ἀναφερομένου ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην λαοῦ, δὲν τοῦ ἀνήκεν, ἀλλὰ τὸν ἐνεκολπώθησαν ἀπὸ ἄλλον ἀγνωστον εἰς τὴν ἐπιστήμην λαόν.

Πόσοι τοιοῦτοι ἀγνωστοὶ λαοὶ παρέμεινον εἰς τὴν λήθην! Ἡ Ἱστορία σας τὰ πρόσφατα γεγονότα δὲν γνωρίζει, καὶ θὰ γνωρίσῃ τὰ πρὸ χιλιετηρίδων τοιαῦτα;

Τὰ περισσότερὰ τῶν γραφέντων ἐν τῇ Ἱστορίᾳ καὶ Ἀρχαιολογίᾳ, εἶναι μυθεύματα τῆς φαντασίας καὶ ὄχι περιγραφὴ καὶ μελέτη τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου των. Πόσοι λαοὶ δὲν ἀνέπτυξαν πολιτισμόν, ὄχι μόνον ἐξωτερικῆς μορφῆς, ἀλλὰ καὶ ἐσωτερικῆς τοιαύτης, ὥστε νὰ γνωρίσουν πολλά, τῶν ὁποίων τὰς γνώσεις σήμερον στερεῖσθε!

Ἐπὶ παραδειγματι, τὸ Σύμβολον τοῦ Σταυροῦ εἶναι πανάρχαιον καὶ ἐτηρεῖτο ὡς σημεῖον ἱερὸν τῆς μυσταγωγίας των. Ποῖος ἠδυνήθη μέχρι στιγμῆς νὰ ἐξηγήσῃ, διατί τὸ εἶχον ἱερὸν σύμβολον καὶ ποῖα ἦτο ἡ προέλευσίς του; Ποῖος ἐκ τῶν ἐρευνητῶν ἔφερεν εἰς φῶς τὴν ἀνάγκην τῆς ἐσωτερικῆς προόδου τῶν μακρυνῶν ἐκείνων τοῦ ἀνθρώπου αἰώνων; Ποῖος κατάρθωσεν νὰ ἐξιχνιάσῃ τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους ἀγνωστοὶ λαοὶ ἐτάφησαν εἰς τὸ σκότος τῶν αἰώνων; Πόθεν θὰ δυνηθῆτε νὰ ἀντλήσετε τὴν ἀλήθειαν, ὅταν ἐντὸς τοῦ σκότους ζῆτε;

Ἐπῆρχεν μικρὸς τις λαὸς, εἰς τὸν ὁποῖον πολλὰ ὀφείλουσι περὶ τοῦ λαοῦ. Δυστυχῶς, ὅταν ἐξ ἀνάγκης ὑλικῆς γενῆται ἡ πίστις, τότε δὲν λέγεται πίστις, ἀλλὰ θέλησις· καὶ μὲ τὴν θέλησιν μόνον, δὲν δύνασθε νὰ φθάσετε ἐκεῖ ὅπου κατευθύνεσθε.

Ἡ πίστις εἶναι μία ἐθελουσία παραδεκτὴ τοῦ ἐσωτε-

ρού σας κόσμου ἐνέργεια πρὸς ἀναγνώρισιν μιᾶς ὑπερφυσικῆς δυνάμεως, διάχυτης καὶ ἀπροσώπου, πού ὀνομάζεται Θεός. Ἐάν τὴν δύναμιν ταύτην καλλιεργήσετε ἐντὸς ὑμῶν, διὰ τῆς ἐλπίδος καὶ θελήσεως ἀποκτᾶτε τὴν πίστιν διὰ μέσου δὲ αὐτῆς τὰ πάντα δύνασθε νὰ ἀνακαλύψετε.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 171η

Τηλεκινητικά φαινόμενα

Τὰ τηλεκινητικά φαινόμενα εἶναι γνωστότατα ἀπὸ τὸν καιρὸν πού ὁ ἄνθρωπος ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Γῆν. Εἰς ἐκείνους τοὺς χρόνους δὲν ἠδύναντο νὰ δώσουν οὐδεμίαν ἐξήγησιν καὶ ἐθεώρουν τὰ ἐν λόγῳ φαινόμενα φυσικά, ἢ ξένων πνευμάτων, τὰ ὅποια ἐξεδήλωναν διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ τὰς ἐπιθυμίας των, ἢ ἀκόμα καὶ τὴν ὑπαρξίν των εἰς τὸν κάτω, ὡς ἔλεγον, κόσμον τῶν Πνευμάτων.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος προώδευσεν εἰς τὴν σκέψιν, συλλογισμόν, κρίσιν καὶ διάκρισιν, τότε τὰ τηλεκινητικά φαινόμενα ἤρχισεν νὰ τὰ ἐξετάζῃ μὲ περισσοτέραν προσοχὴν καὶ ἐπιμονήν, καὶ ἀνεκάλυψεν, ὅτι ταῦτα ἐπροκαλοῦντο ἀπὸ ὠρισμένα πρόσωπα, τὰ ὅποια δὲν ἀντελαμβάνοντο τὰς ἐνεργείας ταύτας, αἱ ὅποιαί πολλάκις ἦσαν ξέναί πρὸς τὰς ἐπιθυμίας των.

Ὁ φόβος ἤρχισεν νὰ κατέχῃ τὰ πρόσωπα ταῦτα, ὥστε νὰ ἀποκρύπτουν ἐκ τῶν ἀδελφῶν των τὰς ὑπερφυσικάς των ταύτας ἀνεπιθυμήτους δυνάμεις.

Ὅσοι ἀντελαμβάνοντο, ὅτι ὁ τάδε ἦ ὁ δεῖνα εἶχεν τοιαύτας ἀνεξηγήτους δυνάμεις, τὸν ἀπέφευγον καὶ διὰ τοῦ ψιθύρου διεδίδετο, ὅτι κατείχοντο τὰ ἄτομα ταῦτα ἀπὸ Κακὰ Πνεύματα, τὰ ὅποια προσεπάθουν νὰ ταλαιπωρήσουν τοὺς ἀνθρώπους, νὰ ἐκφοθήσουν τοὺς πέριξ των καὶ νὰ συγχίσουν τὸ πνεῦμα των. Ἀκόμη καὶ οἱ κατεχόμενοι ἀπὸ τὰς δυνάμεις ταύτας ἐφοβοῦντο τὸν ἴδιον ἑαυτὸν των καὶ δὲν ἐγνώριζον πῶς νὰ ἀπαλλαχθοῦν ἀπὸ τὴν καθημερινὴν των τυραννίαν.

Εἰς τοὺς σκοτεινοὺς χρόνους τοῦ φανατισμοῦ, τῆς ἀδικίας καὶ τοῦ μίσους, δηλαδὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἱεράς Ἐξετάσεως, πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων τούτων ἐκατηγορήθησαν ὡς

συνεργάται τοῦ Πονηροῦ Πνεύματος καὶ ἐκάησαν ζωντανοί, διὰ τὰ τοὺς ἀπολυτρώσουν δῆθεν ἀπὸ τὰ δεσμά των.

Τὰ ἁθῶα ταῦτα ἀνθρώπινα ὄντα ἐθυσιάσθησαν εἰς θάρος τῶν κληρικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Μεγαλύτερον στίγμα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν δὲν ὑφίσταται ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Ἐξέτασιν, ἣ ὁποία ἀπέδειξεν, ὅτι πράγματι ἐπὶ πολλὰ ἔτη συνειργάζετο μετὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ, τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀδικίας. Τὰ ὄργια καὶ αἱ καταδίκαι ἁθῶων εἰς θάνατον ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας, δὲν περιγράφονται. Ὁ Ἐωσφόρος εἶχεν τὴν ἔδραν τοῦ ἐντὸς τοῦ Παπικοῦ Μεγάρου. Ἡ σιμωνία εἶχεν λάθει ἔκτασιν ἐπικίνδυνον. Αἱ εἰκόνες αὗται ἀνήκουν εἰς ἰδιαιτέραν ὁμιλίαν ἄλλου Οὐρανοῦ "Ἀρχοντος.

"Ἄς ἐξετάσωμεν τώρα τὸ φαινόμενον τῆς τηλεκινήσεως, τὸ ὁποῖον παρατηρεῖται ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ζῶα. Ἄλλ' ἐπειδὴ ταῦτα δὲν δύνανται νὰ μεταδώσουν τὰς παρατηρήσεις των εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὁ τελευταῖος δὲν ἠσχολήθη νὰ ἐξετάσῃ τὰς τηλεκινήτικὰς των δυνάμεις.

Εἰς ποίους παρουσιάζονται τὰ τηλεκινήτικὰ φαινόμενα; Εἰς ὄσους δὲν ἔχουν σταθερότητα χαρακτῆρος, εἶναι ὀλίγον τι ἄβουλοι καὶ ἔχουν πληθωρισμὸν δυναμικὸν ψυχικῆς ἐνεργείας, οὐχὶ συνδεδεμένην μετὰ τὸ πνεῦμα των, ἐξ αἰτίας τῆς ἀβουλίας των, καὶ τὴν ὁποῖαν ἐνεργεῖαν ἐπωφελοῦνται τὰ ἄστατα πνεύματα. Ἐπαναλαμβάνω, οὐχὶ τὰ Πονηρά, ἀλλὰ τὰ ἄστατα, πρὸς διασκέδασίν των.

Ὁ ἔχων τηλεκινήτικὰς δυνάμεις, δὲν μετακινεῖ ἔπιπλα ἢ ἄλλα ἀντικείμενα, διότι ὁ ἴδιος δὲν ἔχει εἰς τὴν σκέψιν του νὰ ἐκφοβίξῃ τοὺς ἄλλους ἀσκόπως. Τὰ ἄστατα πνεύματα δαυεῖζονται τὰς ξένας δυνάμεις καὶ ἐνεργοῦν ἀφόβως, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ θλάσῃ οὐδένα.

Βεβαίως, ἐάν ἡ κρᾶσις τοῦ τάδε ἢ τοῦ δεῖνα εἶναι ἐξασθετισμένη καὶ ἐκ φύσεως εἶναι δειλός, δυνατόν ὁ φόβος τοῦ ἀνελπίστου νὰ τὸν ἀφήσῃ ἄπνουν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τὸ ἐνεργῆσαν ἄστατον πνεῦμα τιμωρεῖται αὐστηρῶς, διότι προεκάλεσεν κατάστασιν ἣ ὁποία δὲν ἦτο τῆς ἀρμοδιότητός του.

Διατὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι μετὰ δυνάμεις τοιαύτας, τοῦτο εἶναι ἄλλο κεφάλαιον, τὸ ὁποῖον θὰ ἀναπτύξω.

Συμφιλίωσις Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου

Ἴδου, εἰς τίτλος κειμένου, ὅστις δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς ὀξύμωρος! Εἶναι ὁμως ἀνάγκη νὰ τὸν παραθέσω, διότι ἀρκετοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων, διδάσκοντες τὰ θεῖα κείμενα τῶν Παλαιῶν Γραφῶν, κάνουν χρῆσιν παρεμφερῶν τίτλων, ὡς «εἰρήνη Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου». Μὲ ἄλλους λόγους, οἱ κήρυκες οὗτοι τοῦ Ἱεροῦ Λόγου, ἐκμεταλλεύονται τὸ Ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ οὐδεμίαν δεικνύουν εὐσέβειαν πρὸς τὸν Δημιουργόν των.

Ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ σκώληξ οὗτος τῆς Δημιουργίας, διὰ νὰ συμφιλιωθῆ μετὰ τοῦ Θεοῦ;

Δηλαδή, ὁ ἄνθρωπος ἠρνήθη τὸν Θεόν του, ὡς Δημιουργόν τῆς ὄντοτήτός του, καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸν τί; ὅταν δὲν εἶναι ἄξιος νὰ ἐφαρμόσῃ τὰ ὅσα ὁ Θεὸς ζητεῖ ἀπὸ αὐτόν!

Παράδειγμα: Ὁ Α ζητεῖ μίαν θέσιν εἰς ἐπιχειρηματικὴν ἐταιρίαν λαμβάνει ἀξιοπρεπῆ μισθόν, καὶ ὕστερον θεωρεῖ τὸν ἑαυτόν του ὡς ἀπαραίτητον στέλεχος αὐτῆς καὶ δὲν ἀποδίδει, ἵνα μὴ κουρασθῆ περισσότερο τοῦ δέοντος, ἀπαιτῶντας ὅπως ἢ διεύθυνσις συγκατατεθῆ μετ' αὐτοῦ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἢ διεύθυνσις ὄχι μόνον δὲν συγκατατίθεται μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἀπολύει, διὰ νὰ σιγήσῃ ἢ αὐθάδειά του.

Αὐτὸ συμβαίνει μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Θέλετε νὰ ἐφαρμόσετε τὴν ἰδίαν τακτικὴν μὲ τὸν Θεόν;

«Ἐάν, Θεέ μου, δὲν μοῦ δώσης αὐτὸ ποῦ ζητῶ, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ σὲ ἐξυπηρετῶ, πλὴν ἐάν θέλῃς νὰ γίνῃ μία συμφωνία μεταξύ μας νὰ μοῦ δίδῃς διὰ νὰ σοῦ προσφέρω».

Καὶ ἐάν ὁ Θεός, διὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ, τοῦ δίδῃ τὰ ὅσα ζητεῖ, ὁ ἄνθρωπος οὗτος τί θὰ δυνηθῆ νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν Θεόν; Τὴν ἀγνωμοσύνην του! Εἶναι θέβαιον αὐτό. Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς σιγῆ καὶ δὲν τοῦ ἀπαντᾷ, διότι γνωρίζει ποῖος ἐκ τῶν Νόμων Του θὰ λειτουργήσῃ ἐπ' αὐτοῦ.

Βεβαίως, ὁ ἄνθρωπος, περὶ οὗ ὁ λόγος γίνεται, εἰς ἀνέλπιστον στιγμήν θὰ εὔρεθῆ πρὸ ἀδιεξόδου· θὰ ἐνθυμηθῆ καὶ πάλιν τὸν Θεόν, θὰ μετανοήσῃ δι' ὅ,τι ἐπραξεν, ἀλλ' ἢ μεταμέλειά του δὲν θὰ εἰσακουσθῆ, διότι ὁ Θεὸς γνωρίζει πλέον τὴν ποιοτικὴν του ἀξίαν!

Ὁ Θεὸς εἶναι Ἀγάπη καὶ Δικαιοσύνη· δὲν εἶναι ἄνθρωπος μὲ συμφέροντα, διὰ τὴν ἐναντιότητα πρὸς τὰς ἐπιθυμίας σας, ὥστε νὰ ζητήτε ἀπὸ Αὐτὸν νὰ εἰρηνεύσῃ, διὰ τὴν συμφιλιοθήτε μετ' Αὐτοῦ. Τοῦτο εἶναι ἀσέβεια τῶν ὑλικῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι παίγνιον σας. Τὸ ὄνομα Του ὀφείλετε νὰ κρατῆτε εἰς τὴν σκέψιν σας καὶ νὰ μὴ τὸ προφέρετε, ἔάν εἶναι δυνατόν, εἰς τὴν καθημερινὴν σας ζωὴν.

Ὁ Θεὸς ἀναπαύεται· μὴ τὸν ἐνοχλεῖτε. Ἀποταθεῖτε εἰς τὸν Χριστὸν μὲ τὴν προσήκουσαν εὐσέβειαν καὶ πίστιν. Χρέος σας εἶναι νὰ βοηθήτε τὸν πλησίον σας, διὰ τὴν σὰς εἰσακοῦση.

Συμφιλιωθεῖτε καὶ εἰρηνεύσατε μεταξύ σας, διὰ τὴν ἔχετε τὴν εὐλογίαν Του.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 173η

Ἄκαυσία ἢ ἐπίδειξις τῆς Πίστεως

Τὸ φαινόμενον τῆς ἀκαυσίας χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἀρχαιοτάτην ἐποχὴν, πρὸς τιμὴν τῶν θεοτήτων διαφόρων λαῶν τοῦ Ἀνατολικοῦ ἡμισφαιρίου. Ἡ πίστις τῶν ἀνθρώπων τούτων πρὸς θεὸν τινά, ἰσοδυνάμει πρὸς τὴν ὑπερφυσικὴν δύναμιν, τὴν διέπυσαν τὰ πεπωμένα.

Δὲν ἐνδιαφέρει ὑμᾶς, εἰς ποῖον θεὸν ἢ ἅγιον ἐντοπίζουσιν οἱ πιστοὶ οὗτοι τὴν πίστιν των. Ἀρκεῖ, ὅτι ἐνισχύουσιν αὐτὴν μετὰ πεποιθήσεως, ὥστε νὰ ἀποφεύγουν τὴν καῦσιν, ἣτις εἶναι ἀφόρητος εἰς τοὺς μὴ μεμνημένους τῆς δοξασίας ταύτης.

Ἡ ἐπιστήμη ἐπανελημμένως ἐξήτασε τὸ φαινόμενον, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐκφέρῃ γνώμην θετικὴν. Ὅλιγοι τινὲς ἐκ τῶν ἐπιστημόνων ἔδωσαν, διὰ τῶν προχειρολογιῶν, φανταστικὰς ἐξηγήσεις, αἱ ὁποῖαι μᾶλλον μειῶνουν τὸ κύρος των. Διότι ὁ συνετὸς ἄνθρωπος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ φαινόμενα τοιοῦτου εἶδους, ἦτοι παρεμφερῆ, σιωπᾷ καὶ δὲν ἐκφέρει ἀνοήτους γνώμας.

Ἡ ἀκαυσία εἶναι γνωστὴ εἰς τοὺς Ἰνδοὺς καὶ ἄλλους πολλοὺς λαοὺς. Ἐπίσης ἦτο γνωστὴ καὶ εἰς τοὺς Ἰθαγενεῖς τῆς Ἀμερικανικῆς Ἠπείρου πρὸ πολλῶν αἰώνων, προτοῦ γίνῃ ἡ ἀνακάλυψις τῆς χώρας καὶ ἐνδοχώρας τῆς. Εἰς τοὺς χρόνους

ἐκείνους, οἱ πιστοὶ δὲν ἐχόρευον ἐπὶ τῆς πυρᾶς τὸν χορὸν τῆς πίστεως, ἀλλὰ ἐκυλίοιτο εἰς τὴν πυράν, ἡ ὁποία οὐδὲν τραύμα ἐγκάτελειπεν εἰς ὀλόκληρον τὸ σῶμα των.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, πῶς εἶναι δυνατόν οἱ πιστοὶ νὰ μὴ αἰσθάνωνται τὴν φοβερὰν καύσιν τῆς πυρᾶς; Τί μεσολαθεῖ, ὥστε νὰ ἀποφεύγεται καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀμυχή εἰς αὐτούς; Ὅσοι ἔτυχον νὰ ἴδουν τὰς μυσταγωγικὰς ταύτας ἑορτάς, γνωρίζουν καλῶς, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ πλησιάσουν ἀπὸ μικρὰν ἀπόστασιν τὴν πυράν· καὶ ὅμως, ἐπ' αὐτῆς περιπατοῦν καὶ χορεύουν μόνον οἱ πιστοί, οἱ ὁποῖοι ἐνισχύονται, διὰ τῆς θελήσεώς των, μὲ τὴν εἰκόνα ποῦ κρατοῦν εἰς τὰς χεῖρας των, ἀντλοῦντες — ὡς ἔχουν τὴν πεποιθῆσιν — ἐξ αὐτῆς δυνάμει ἀπωθήσεως τῆς ὑψηλῆς θερμοκρασίας.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐξηγεῖται διὰ τῆς ψυχικῆς τῶν ἐνεργείας, ἡ ὁποία ἐξ ὀλοκλήρου τοῦ σώματος ἐκπέμπει ἀκτῖνας ἀποκρούσεως τῆς θερμότητος. Ἦτοι, αἱ ἀκτῖνες αὗται γίνονται ὡς ἓν εἶδος ἀμιάντου μεταξὺ τῆς πυρᾶς καὶ τοῦ σώματος, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι ἀπωθοῦν τὴν θερμότητα εἰς μεγάλην ἀκτίνα.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο τῆς ψυχικῆς ἐνεργείας, πολλάκις προστατεύει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰς σφαίρας τῶν ὄπλων καὶ ἀπὸ ἄλλα ἀτυχήματα. Ἡ δυνατότης αὕτη εἰς τὸν ἄνθρωπον κληρονομεῖται, ἐὰν ὁ υἱὸς ἢ ἡ κόρη ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν τὴν αὐτὴν πίστιν ὡς τῶν γονέων των.

Ἡ ἀκτινοβολία αὕτη τῆς προστασίας εἶναι περίβλημα ψυχικόν, ἦτοι διὰ τῆς ψυχικῆς ἐνεργείας δημιουργεῖται ἐντὸς τοῦ σώματος ρευστόν τι, τὸ ὁποῖον ἀκτινοβολεῖ προστατευτικῶς.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 174η

Προσκόμισις καὶ ἀποκόμισις

Ἐν ἐκ τῶν κοινῶν ἀλλὰ ἀνεξηγήτων φαινομένων εἶναι καὶ τοῦτο, τῆς προσκομίσεως καὶ ἀποκομίσεως.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο, οὐχὶ μόνον δὲν δύναται ἢ ἐπιστήμη νὰ ἐφαρμόσῃ, ἀλλὰ καὶ δὲν γνωρίζει, πῶς δύναται νὰ συμβῇ.

Εἶναι τὸ πλέον ἀπλοῦν διὰ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον. Οἱ

παρευρισκόμενοι εἰς τὰ πειράματα ταῦτα, τῆς προσκομίσεως καὶ ἀποκομίσεως, παραμένουν ἔκθαμβοι καὶ πολλάκις ἀμφισβητοῦν τὴν γνησιότητά των, διότι τοὺς εἶναι ἀδύνατον νὰ παραδεχθῶν, ὅτι εἶναι δυνατόν ἀπὸ μακρυνὴν ἀπόστασιν νὰ μεταφερθῆ ἀντικείμενόν τι, τὸ ὁποῖον εἶχον φυλάξει εἰς χρηματοκιβώτιον ἢ ἀλλαχοῦ, ποὺ οὐδεὶς ἄλλος γνωρίζει ἀπὸ τὸν κάτοχόν του, ὅστις ἀναγνωρίζει τὸ ἀντικείμενον καὶ διερωτᾶται, πῶς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο ἐκ τῶν ἀντικειμένων του μετεφέρθη εἰς τὸν χώρον τοῦ πειράματος.

Ἡ ἀποκόμισις εἶναι τὸ αὐτὸ φαινόμενον ἤτοι ἀφαιρεῖται ἓν ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον ἔχετε ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν σας, χωρὶς νὰ γνωρίζετε, πότε καὶ πῶς ἐξηφανίσθη.

Αἱ δυνάμεις αὗται τοῦ Ἄοράτου Κόσμου, ὡς θάσιν των ἔχουν τὸν ἀριθμὸν τοῦ κάθε ἀντικειμένου καὶ τοῦ ὑποκειμένου ἀκόμα (ἄνθρωπου ἢ ζώου), καὶ τὴν ταχύτητα. Δηλαδή, τὸ ἀντικείμενον ἢ τὸ ὑποκείμενον ἀποσυντίθεται, διαπερᾶ ὁποιαδήποτε σώματα, καὶ συντίθεται εἰς ὀρισμένον χώρον, διὰ μέσου τῶν Ἄοράτων Δυνάμεων.

Τοῦτο δὲ γίνεται, διὰ νὰ ἀντιληφθῶν οἱ θνητοί, ὅτι αἱ Ἄοράτοι Δυνάμεις ἐνεργοῦν κατὰ βούλησίν των καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν περιέργων ἀνθρώπων.

Αἱ προσκομίσεις καὶ ἀποκομίσεις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λαμβάνουν χώραν, διὰ νὰ σᾶς πείσουν, ὅτι δὲν εἰσθε σεῖς οἱ ἴδιοι, οἱ ὁποῖοι ἔχετε τὴν ιδιότητα ταύτην, ἀλλὰ μόνον ὁ Ἄόρατος Κόσμος τῶν ψυχῶν.

Ἐὰν ἡ πίστις σας εἶναι ἀκλόνητος πρὸς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον καὶ ἡ ἀγάπη σας ἔμπρακτος πρὸς τοὺς ἀδελφούς σας, τότε ἔχετε τὴν βοήθειαν τῶν ἀοράτων δυνάμεων καὶ δύνασθε ἀκόμη καὶ ὄρος νὰ μετακινήσετε.

Πρόσέχετε ὁμως, εἰς τὰς προσκομίσεις καὶ ἀποκομίσεις, τί ὁ Ἄόρατος Κόσμος σᾶς φέρει καὶ τί σᾶς ἀφαιρεῖ. Διότι τὸ προσὸν τοῦτο δὲν εἶναι ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τῶν Ἁγαθῶν Πνευμάτων εἶναι καὶ τῶν Πονηρῶν, τῶν Διαβολικῶν.

Διὰ νὰ σᾶς ἐλκύσουν τὰ Πνεύματα τοῦ Κακοῦ, ἀφαιροῦν ἀπὸ μακρυνὴν χώραν, ἓναν ἀδάμαντα φέρ' εἰπεῖν ἢ ζαφείριον ἢ ἄλλο τι, τὸ ὁποῖον ἐντυπωσιάζει, καὶ σᾶς τὸ παρουσιάζουν, χωρὶς νὰ γνωρίζετε ποῖον Πνεῦμα ἐμεσολάθησεν. Δυνατὸν νὰ σᾶς παρουσιάσουν ὑλοποιημένα γνωστά σας πρόσωπα, διότι

ὑπέκλεψαν τὸ ἀστρικὸν σῶμα των, διὰ νὰ προσφέρουν (τὰ γνωστά σὰς πνεύματα) ἀντικείμενόν τι ὡς κειμήλιον. Τὰ ἀντικείμενα ταῦτα εἶναι πραγματικά· δὲν ἐξαφανίζονται. Εἶναι δολώματα προκαταρκτικά, διὰ νὰ σὰς ἐλκύσουν καὶ κερδίσουν τὴν πίστιν σας.

Ἐπάσχει τρόπος νὰ τὰ ἀπομακρύνετε, διὰ τοῦ ἀγνοῦ λιβαρίσματος.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 175η

Ἐπερηφάνεια καὶ ταπεινώσις

Διατί δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα ὑπερήφανοι καὶ διατί πρέπει νὰ ἀνεχώμεθα τὴν ταπεινώσιν, ὡς ἀφύπνισιν ἐλέγχου τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου;

Πρῶτον, διατί εἴμεθα ὑπερήφανοι; Διὰ τὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκεν καὶ δὲν μᾶς ἀνήκουν;

Διὰ τὸ πνεῦμα μας, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ ἐγωϊστικῇ αὐτοῦ ἐκδηλώσει, μᾶς καθυστερεῖ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν μας πρόοδον;

Διὰ τὴν ὑπεροχὴν μας ἔναντι τῶν ἄλλων ἀδελφῶν μας;

Καὶ ἐξακολουθῶ νὰ ἐρωτῶ, διατί; Τί μᾶς συμβαίνει καὶ λησμονοῦμεν τὸν προορισμὸν μας;

Διατί δὲν ἐφαρμόζομεν τὸ χιλιοστὸν, τῶν ὄσων ὁ Κύριος ἐδίδαξεν;

Ἐπερηφανευόμεθα, διότι ἔχομεν σῶμα φθαρτὸν καὶ πνεῦμα ὑψηγορον;

Ἐάν συνεισθῶμεν καὶ ἐγκύψωμεν εἰς τὰς τόσας ἐρωτήσεις πρὸς τὸν ἑαυτὸν μας, θὰ λάβωμεν τὴν ἀπάντησιν, ὅτι ματαιοπονοῦμεν, ὅταν ἐνδιαφερόμεθα μόνον διὰ τὰ ὕλικά μας ὀφέλη. Δὲν ἀντιλαμβάνομεθα τὴν ματαιότητα τοῦ γηίνου κόσμου καὶ ἐνεργοῦμεν ὡς ἀθάνατοι. Δὲν ἀναλογιζόμεθα, ὅτι τὰ πάντα ἐγκαταλείπομεν εἰς τὸν ψευδῆ τοῦτον κόσμον καὶ ὅτι ὁ θάνατος ποραμονεῖ τὴν στιγμὴν τῆς ὑπερτάτης μας ἱκανοποιήσεως, διὰ νὰ κρούσῃ τὴν θύραν μας καὶ μᾶς εἴπῃ;

«Ἀδελφέ, ἔφθασεν ἡ ἀπροσδόκητος στιγμή τῆς ζωῆς σου· ἀκολούθησέ με ἐκεῖ, ὅπου δὲν ὑπάρχει ὑπερηφάνεια, διὰ νὰ μάθῃς τί ἐπέδιωκες εἰς τὴν γηῖνον ζωὴν σου».

Καὶ ἀπόχωρῶν, ὁ ὑπερήφανος πρῶην ἄνθρωπος, μεταβαί-

νει διὰ μέσου τοῦ σκότους εἰς τὴν ἀφეთηρίαν του, ἀναζητῶν τὴν εἴσοδον καὶ μὴ εὐρίσκων αὐτήν, πλανᾶται ὡς ὁ τυφλὸς καὶ καταλήγει νὰ γίνῃ πρόσγειον πνεῦμα, νὰ ὁμιλῇ, νὰ ὑποδεικνύῃ εἰς τὰ προσφύλῃ του πρόσωπα τὴν γήινον ὀρθότητα καὶ νὰ μὴ εἰσακούεται, διότι εἶναι πλέον ἀόρατος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς των.

Τί ἀπέγινεν ἡ ὑπερηφάνεια, πού ἀπέκτησεν εἰς τὴν Γῆν; Ποῦ εἶναι τὸ κῦρος του; Μεταμελεῖται, ἀλλὰ πλέον εἶναι ἀργά!

Ὁ ταπεινούμενος θὰ ἀνυψωθῇ, διότι ἀνέχεται προσβολὴν μὴ ἀρμόζουσαν εἰς αὐτόν. Τὴν ἀνέχεται, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰς συνεπείας τοῦ λόγου, πού θὰ ἐξήτει ἀπὸ τὸν προσβάλλοντα, ἐνῶ ἀφυπνίζεται ἐντὸς του ὁ ἔλεγχος τοῦ ἐσωτερικοῦ του κόσμου, ὅστις τὸν συγκρατεῖ καὶ τὸν ὀδηγεῖ πρὸς τὴν Οὐράνιον ὀρθότητα.

Ἐταπεινώθη ὁ Κύριος ἀπὸ τοὺς δούλους του καὶ δὲν ὠμίλησεν. Ἐδέχθη τὴν ταπείνωσιν, ὡς προσβολὴν πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ὅμως ἐξήτησεν ἐξ Αὐτοῦ νὰ τοὺς συγχωρήσῃ, διότι δὲν ἐγνώριζον τί ἔπραττον. Ποῖος ἐκ τῶν ἀνθρώπων θὰ ἠδύνατο νὰ ταπεινωθῇ τοσοῦτον καὶ νὰ συγχωρήσῃ τοὺς προσβολεῖς του;

Καὶ ὅμως, ἡ ταπείνωσις μεταβάλλεται εἰς ἠθικὸν σθένος καὶ ἀνυψώνει τὴν ὄντοτητα πρὸς τὰ ἰδανικά τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι κατάπτωσης τοῦ σθένους καὶ ἡ ταπείνωσις ἀνύψωσις αὐτοῦ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 176η

Ἀριθμομνήμων

Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ποτὲ δὲν ἠσχολήθησαν μὲ τὰ μαθηματικά ἢ γνωρίζουν ἐλάχιστα ἐξ αὐτῶν, καὶ ὅμως ἔχουν τὴν εὐχέρειαν νὰ δίδουν τὰς λύσεις τῶν περιπλοκωτέρων προβλημάτων, ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου, χωρὶς πρὸς τούτοις νὰ μεταχειρίζονται τὰς καθιερωμένας πράξεις τῶν μαθηματικῶν, αἱ ὅποιοι ἔχουν ἀνάγκην πολλοῦ χρόνου καὶ κόπου;

Διὰ τὴν συντομείωσιν ἢ ἐπιστήμην τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν μαθηματικῶν εἰς τὸν ἐλάχιστον δυνατὸν χρόνον, κατάρθωσεν, πρὸς ἔπαινον τῆς, τὴν ἐφεύρη εἰδικῶς μηχανὰς αἱ ὁποῖαι διευκολύνουν τοὺς ὑπολογισμοὺς, μὲ ὀρθὴν ἀπόδοσιν. Μὴ ὁμῶς λησμονῶμεν, ὅτι αἱ μηχαναὶ αὗται εἶναι ἀκριβεῖς ἐφ' ὅσον ἡ λειτουργία των εἶναι ὁμαλὴ. Ἐάν ὁμῶς ὑποστοῦν ἔστω καὶ μικρὰν θλάσθην, τὴν ὁποίαν δὲν δύνασθε νὰ ἀντιληφθῆτε, ὁ ὑπολογισμὸς τῆς μηχανῆς θὰ εἶναι ἐσφαλμένος, πρὸς ζημίαν σας, μέχρις ὅτου προσέξετε τὴν ἀνακρίθειάν τῆς. Διὰ τοῦτο, ὅταν πρόκειται νὰ ὑπολογίσετε σοβαρὸν τι πρόβλημα, καλὸν εἶναι νὰ συμμετέχουν τρεῖς μηχαναὶ μὲ τὸ αὐτὸ πρόβλημα.

Ἐάν ἀναλάβῃ ὁ μαθηματικὸς τὴν ἐργασίαν τῶν μηχανῶν, ἴσως χρειασθῇ πολλὰς ἡμέρας ἐργασίας, διὰ τὴν δώσιν τὴν λύσιν.

Οἱ ἀριθμομνήμονες, δὲν εἶναι μηχαναὶ, κ' ὁμῶς δίδουν τὴν λύσιν τὸ πολὺ ἐντὸς μηδαμίου χρόνου, μὲ ταχύτητα οὐχὶ μηχανῆς, ἀλλὰ ἀστραπῆς. Οὐδέποτε ἡ μηχανή, ὅσον τέλεια καὶ ἂν εἶναι, θὰ δυνηθῇ νὰ ὑπερβῇ εἰς ταχύτητα καὶ ὀρθότητα τὴν λύσιν τῶν προβλημάτων, ὅπως ὁ ἀριθμομνήμων.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο τῶν μηχανοαριθμητικῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἡ ἐπιστήμη τοὺς ὀνομάζει ἀριθμομνήμονας, δὲν εἶναι ὀρθὸς ὁ χαρακτήρισμός του. Δὲν εἶναι ἡ μνήμη ἥτις συγκρατεῖ τὰ δεδομένα, τὰ ὁποῖα μετατρέπει εἰς δευτέρους καὶ τρίτους ὑπολογισμοὺς.

Οἱ ἀριθμομνήμονες ἔχουν μίαν χάριν, ἐκ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ὑπῆρξαν εἰς τὴν προϋπαρξίν των τέλειοι μαθηματικοί, διότι εἶχον τὴν κλίσιν πρὸς αὐτὰ καὶ ἠγάπησαν τοὺς ἀριθμοὺς ὡς τέκνα τῆς γνώσεώς των. Ἀδικήθησαν φοβερὰ εἰς τὴν κοινωνίαν σας καὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀποδείξουν τὸ προσόν των, παραγκωνιζόμενοι ἀπὸ ἄλλους ἀναξίους, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦ δόλου κατέλαβον ὑψηλὰς θέσεις. Οἱ ἄξιοι καὶ παραμερισθέντες οὗτοι πατέρες τῶν μαθηματικῶν, εἰς τὴν ἐπανενσάρκωσίν των, εἶχον τὴν εὐνοίαν τῆς Ἀρχῆς μας, ἥτις ἐπέτρεψεν εἰς τὸ ὑποσυνείδητόν των, νὰ μεταδίδη εἰς τὸ πνεῦμα των πᾶσαν μαθηματικὴν λύσιν. Πέραν ὁμῶς τῶν μαθηματικῶν, οὐδὲν ἄλλο.

Διὰ τοῦτο, δὲν εἶναι τὸ πνεῦμα των, τὸ ὁποῖον ἐργάζεται (ἄφου καὶ οἱ ἴδιοι δὲν γνωρίζουν πῶς ἐπιτυγχάνουν εἰς τὰς

λύσεις των με την πεποίθησιν, ὅτι εἶναι ἔρθαί), ἀλλὰ τὸ ὑποσυνείδητον μεταδίδει τὴν λύσιν εἰς τὸ πνεῦμα των.

Ἡ ψυχὴ ἔφερε βαρέως τὸ πρῶν ἀδίκημα καὶ ἐκδικεῖται διὰ τοῦ εὐεργετήματος τούτου τὴν ἀνθρωπότητα! Οἱ ἀριθμολογούμενοι εἶναι περιζήτητοι, διότι εἶναι, ὡς εἶπον, ἐλάχιστοι.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 177η

Τὰ περίεργα τῆς πυρᾶς

Ἐν συντομίᾳ μεταδίδω τὰ κυριώτερα σημεῖα τῶν ἀγνώστων εἰς ὑμᾶς φαινομένων, ἵνα ἀποκτήσετε θετικὴν γνώμην περὶ αὐτῶν.

Τὸ πῦρ εἶναι μία ἐνέργεια, τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς ἐσκέφθη ποτὲ ἐκ τῶν ἀνθρώπων νὰ παρακολουθήσῃ, ὅχι ὡς ἀπλὸς θεατής, ἀλλ' ὡς ἐρευνητής.

Τὸ πῦρ ἔχει δύο στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀγνωστα εἰς ὅλους σας. Τὰ στοιχεῖα ταῦτα εἶναι, τὸ θετικὸν καὶ τὸ ἀρνητικόν. Ὁ κεραυνὸς εἶναι θετικὸν πῦρ. Τὸ ἀρνητικὸν στοιχεῖον τοῦ πυρὸς δὲν φλέγεται, ἐὰν δὲν συνενωθῇ μετὰ τοῦ θετικοῦ, ὅποτε ἡ ἀπόδοσις εἰς θερμοκρασίαν ἀνέρχεται κατὰ πολὺ τοὺς βαθμοὺς.

Συμβαίνουν πολὺ περίεργα πράγματα μετὰ τὴν πυρᾶν, ἀφάνταστα, τὰ ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος, παρ' ὅλην τὴν πολυμάθειαν, ποτὲ δὲν διανοήθη κατὰ φαντασίαν.

Ἡ πυρᾶ εἰς τὸν νόμον τῆς ἰδιότητός της, θὰ ἀνατρέψῃ βασικὰς ἀντιλήψεις τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς ἐνεργείας της. Θὰ συμῆ τοῦτο εἰς τὸ προσεχὲς μέλλον.

Ἡ πυρᾶ ποτὲ δὲν εἶναι ὁμοιογενής· συνεχῶς μεταβάλλεται εἰς τὴν ἔντασίν της, οὐχὶ μόνον ἐκ τῆς καυσίμου ὕλης, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ αἰθέρος, ὅστις τὴν τροφοδοτεῖ με ἀέρια ἀφλεκτα, τὰ ὁποῖα μεταβάλλονται διὰ τῆς ἀναμίξεως τῆς θερμογόνου ἐνεργείας, εἰς εὐφλεκτα καὶ ἐντατικώτατα εἰς τὴν ἀνύψωσιν τῆς θερμοκρασίας.

Τὰ πνεύματα δὲν ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὸ πῦρ· πολλάκις εὐρίσκονται ἐντὸς τῆς φλογός καὶ ὁ διορατικὸς μεσάζων τὰ παρακολουθεῖ μετὰ τὸ ἀστρικόν των περιβόλημα. Ἐὰν κατὰ τὴν

χειμερινήν ἔποχην ἔχετε ἠναμμένην τὴν ἔσπριαν τοῦ οἴκου σας καὶ προσηλώσετε τὸ βλέμμα εἰς τὴν πυράν, διόλου ἀπίθανον νὰ σᾶς ἐμφανισθοῦν πνεύματα τοῦ οἰκογενειακοῦ σας περιβάλλοντος καὶ νὰ σᾶς ὁμιλοῦν, χωρὶς σεῖς νὰ δύνασθε νὰ ἀκούσετε τὴν φωνὴν των, πλὴν ἐὰν ἔχετε τὴν μεσαζονικὴν ἀκοήν.

Ἐντὸς τῆς φλογὸς δύνασθε ἐπίσης νὰ ἴδῃτε εἰκόνας τρεχοῦσης φύσεως ἢ καὶ μελλοντικῆς.

Τὸ πῦρ δὲν εἶναι μόνον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Δαίμονος, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἄγγελου σας Φύλακος. Ἐντὸς τῆς πυρᾶς πολλάκις συμβαίνει νὰ διεξαχθῇ μάχη τῶν δύο ἀντιθέτων πνευμάτων. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐκεῖ ὅπου ἡ φλόξ τῆς πυρᾶς εἶναι ἀδύνατος, χωρὶς νὰ τροφοδοτήσετε αὐτὴν, παρατηρεῖτε, ὅτι αὐξάνεται ἡ θερμοκρασία εἰς ὑψηλοὺς βαθμοὺς. Εἶναι ἀπίστευτο ἀλλὰ πραγματικόν, ὅτι ἡ σύγκρουσις τῶν ἀντιθέτων πνευμάτων δημιουργεῖ τὴν μεταλλαγὴν ταύτην, ἣτις ἀναλόγως τῆς ἰσχύος τῶν πνευμάτων, ἀνεβάζει τὴν στάθμην τῆς θερμοκρασίας εἰς ἀφορήτους βαθμοὺς.

Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι ζῆτε καὶ κινεῖσθε ἐντὸς χώρου καὶ τόπου πλήρους πνευμάτων, ἀγαθῶν καὶ πονηρῶν. Δὲν ἀφήνονται τὰ πονηρὰ πνεύματα ἐλεύθερα καὶ τὰ ἀγαθὰ δὲν παραμένουν δεσμευμένα· ὅλα τὰ πνεύματα ἔχουν τὰς θέσεις των, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀποστολάς των.

Εἰς τοὺς αἰθέρας πολλάκις δημιουργεῖται ἔκρηξις ἀπὸ ἀέρια οὐχὶ συγκρουόμενα, ἀλλὰ ἀναμιγνύομενα ὡς ἀνομοιογενῆ, συνθετικὰ καὶ εὐφλεκτά.

Τὸ πῦρ ἔχει πολλὰς παραδόξους, διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἐνεργείας, αἱ ὁποῖαι θεβαίως παραμένουν μυστικά, διὰ λόγους τοὺς ὁποίους δὲν δύναμαι νὰ σᾶς μεταδώσω, πλὴν ἐὰν θελήσῃ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 178η

Οἱ κηφῆνες τῆς Ἀγάπης

Ἐπάρχουν, θὰ ἐρωτήσετε, κηφῆνες τῆς Ἀγάπης καὶ ποῖοι εἶναι οὗτοι;

Ἡμεῖς, κηφῆνας τῆς Ἀγάπης ὀνομάζομεν, ἐκείνους οἱ ὁ-

ποιοι κηρύττουν την Ἀγάπην καὶ ὅλα τὰ ἐξ αὐτῆς ἀγαθὰ, χωρὶς ποτὲ νὰ ἀποδείξουν ἐμπράκτως την ἀγάπην των πρὸς τοὺς ἀδελφούς των.

Διὰ τοῦ τύπου ἢ διὰ τοῦ λόγου ὑμνοῦν την Ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον, την ὁποίαν περιγράφουν μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα, ὡς πρόσωπον τοῦ ἀπροσώπου Δημιουργοῦ. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, δυστυχῶς, ἄλλα διαλαλοῦν καὶ ἄλλα πράττουν, ἀκολουθοῦντες μίαν ἰδιαιτέραν ὁδὸν κατὰ τὸ ἥμισυ φαρισαϊκῆν.

Ἐλέξατέ τους καὶ θὰ πεισθῆτε, ὅτι δὲν ἐργάζονται ὡς αἱ μέλισσαι, ἀποδίδοντες χρησίμον ἔργον, ἀλλὰ ἀπάτην πρὸς τοὺς πιστεύοντας αὐτοὺς.

Ἐάν, ἐπὶ παραδείγματι, προστρέξετε εἰς αὐτοὺς τοὺς κήρυκας καὶ ἀρθρογράφους τῆς Ἀγάπης, καὶ τοὺς ζητήσετε μικρὰν ἔστω ὑποστήριξιν, θὰ πεισθῆτε, ὅτι οἱ λόγοι των καὶ τὰ δημοσιεύματά των ἦσαν ἀπατηλά.

Κηρύττουν, οἱ κηφῆνες τῆς Ἀγάπης, τὸ δόλωμα τοῦ λόγου καὶ οὐδὲν ἀποδίδουν. Εἶναι ἀναξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου, νὰ δύνανται νὰ βοηθήσουν τὸν συνάνθρωπόν των καὶ νὰ τὸν ἀπατοῦν τοιουτοτρόπως. Τοιαῦτα ὄντα δὲν δύνανται νὰ λέγουν, ὅτι ἔχουν την εὐνοίαν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Ἐν καταλλήλῳ καιρῷ, ἡ Θεία Πρόνοια θὰ τοὺς ἀποδείξῃ ὁποῖοι εἶναι καὶ τί δὲν ἔπραξαν ὑπὲρ τῆς Θείας Δικαιοσύνης. Μὴ προφασισθοῦν, ὅτι δὲν εἶχον τὸ κύρος νὰ ἐνεργήσουν ὡς ἡ ἐπιθυμία των ἦτο, διότι εἶχον τὸ κύρος νὰ διαλάλουν την ἀγάπην καὶ την βοήθειαν πρὸς τὸν πλησίον των, χωρὶς οὐδόλως νὰ ἐνδιαφερθοῦν, διὰ τὰ ὅσα ἐκήρυττον πομπῶδως.

Δὲν ἔχομεν την ἀνάγκην ψευδῶν κηρύκων, τῶν ὁποίων τὸ ποιὸν γνωρίζει καλῶς ὁ Πνευματικὸς Κόσμος. Οἱ κήρυκες οὗτοι εἰς ὅλας των τὰς πράξεις θὰ παραμείνουν ψευδόμενοι καὶ ἀκριβῶς τὸ ψεῦδος εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ Πνευματικὸς Κόσμος ἀπεχθάνεται. Διότι ἐξ αὐτοῦ πηγάζουν ὅλαι αἱ κακαὶ πράξεις τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ νὰ ἔχουν την ἐντύπωσιν, ὅτι τὰ πάντα καλῶς πράττουν, πρέπει νὰ εὐρίσκωνται ἐντὸς τοῦ σκότους, ἐάν δὲν εἶναι παράφρονες. Οἱ κηφῆνες οὗτοι τῆς Ἀγάπης, ποὺ ἀπομυζοῦν διὰ τοῦ λόγου τὸ νέκταρ τῶν συνανθρώπων των, θὰ ἀποκαλυφθοῦν καὶ θὰ ἐκδιωχθοῦν ἐκ τῆς κυφελῆς ὡς ἀχρηστα καὶ ἀ-

νάγωγα ὄντα, ἐκμεταλλευόμενα διὰ τοῦ λόγου τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων.

Οἱ κηφήνες δὲν εὐεργετοῦν τὴν Ἀγάπην, ἀλλὰ θλάπτουν αὐτὴν εἰς τὰ θεμέλαιά της, ἤτοι ἐμπαίζουσιν διὰ τοῦ λόγου τῶν τοῦς πάντας. Ἄς αὐτοσυγκεντρωθοῦν καὶ ἄς ἐλέγξουν τὸν ἑαυτὸν τῶν, τί καλὸν ἔπραξαν εἰς τὴν ζωὴν τῶν, ποίους ἐβοήθησαν καὶ εἰς ποίους σκοποὺς ἀπέβλεπεν ἡ βοήθειά τῶν, ἐὰν βεβαίως ἐπεχείρουν τοιοῦτον τι.

«Προφανῶς», θὰ εἶπουν οἱ κηφήνες τῆς Ἀγάπης, «τὰ ὅσα λέγονται περὶ τῶν κηφήνων δὲν εἶναι δι' ἡμᾶς, ἀλλὰ τίς γνωρίζει εἰς ποίους ἀκολάστους ἀναφέρεται ὁ Πνευματικὸς Κόσμος!». Ἡ σκέψις αὕτη ἀρκεῖ, διὰ νὰ ἀναγνωρίσουν τὸν ἑαυτὸν τῶν, μὴ ὅμως παραδεχόμενοι, ὅτι αἱ πράξεις τῶν δὲν ἦσαν ὀρθαί. Θὰ κριθοῦν, ὅμως, καὶ θὰ ὁμολογήσουν τὴν ἄνομον ἐνέργειάν τῶν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 179η

Τί γίνεται, ὅταν ζητῆτε ψυχὰς ποῦ ἐνεσαρκώθησαν;

Ὅπως ἤδη γνωρίζετε καλῶς ἐκ τῶν κειμένων τοῦ Οὐρανοῦ Βασιλείου, καθημερινῶς ἀπειραὶ ψυχὰὶ ἀποδημοῦν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς καὶ ἄλλαι τόσαι καὶ περισσότεραι γεννῶνται ἢ ἐνεσαρκώνονται εἰς τὴν Γῆν σας. Ἡ κλίμαξ τῶν ἀνερχομένων καὶ κατερχομένων ψυχῶν εἶναι πλήρης ἀενάου κινήσεως.

Σεῖς διὰ τῶν μεσαζόντων ἔχετε τὴν εὐχέρειαν νὰ ἐπικοινωνῆτε μετὰ τῶν προσφιλῶν σας προσώπων, νὰ συμβουλευέσθε αὐτὰ ἐπὶ τῶν τρεχουσῶν ὑποθέσεών σας, καὶ νὰ λαμβάνετε ὁδηγίαις ἐξ αὐτῶν, ἐκεῖ ὅπου δύνανται αὐτὰ νὰ σας βοηθήσουν.

Ἡ βοήθεια τῶν πνευμάτων τούτων εἶναι δυναμικὴ ἢ ὄχι ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θέσεως τὴν ὁποίαν κατέχει τὸ πνεῦμα. Εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ὑπάρχουν πολλὰ πρόχειρα Κέντρα, εἰς τὰ ὁποῖα συσσωρεύονται διάφορα, πρὸ παντὸς πρόσγεια ἢ καὶ ἄστατα πνεύματα, τὰ ὁποῖα, παρὰ τὴν γήινον μόρφωσίν των, ὑστεροῦν πολὺ εἰς Οὐράνιον Φῶς καὶ ἀναμένουν τὴν θραδείαν αὐτῶν ἐξέλιξιν.

Ἀντιθέτως, ὑπάρχουν πνεύματα, τὰ ὁποῖα ἐν τῇ Γῆ ἐπωφελήθησαν ἐκ τοῦ Οὐρανίου Φωτός μας, ὥστε νὰ εὐρίσκωνται εἰς ὑψηλά στρώματα καὶ νὰ ἀποφεύγουν τὰς συχνὰς ἐπικοινωνίας μετὰ τῆς Γῆς, ἵνα μὴ ἐμπαιχθοῦν ἀπὸ δυναμικὰ Πονηρὰ Πνεύματα καὶ ἐπιφέρουν θλάσθην εἰς τοὺς οἰκείους των.

Τὰ πνεύματα τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς θέσεις καλὰς καὶ ὁ χρόνος τὰ μετέθεσεν εἰς τὴν λήθην, ἤτοι οὐδεὶς πλέον ἐκ τῶν ἀπογόνων των τὰ ἐνθυμεῖται, τὰ πνεύματα ταῦτα, ὡς ἀγαθὰ, ἀποκτοῦν ταχυτέραν ἐξέλιξιν καὶ ἀκολουθοῦν τὸν καθιερωμένον τῆς ἀνωψώσεώς των δρόμον.

Ὅταν σεῖς οἱ θνητοί, ζητήσετε διὰ μέσου τοῦ μεσάζοντος προσωπικότητα τινά, ἢ ὁποῖα εὐρίσκεται τιμωρημένη, διὰ λόγους τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζετε, τότε εἰς τὴν θέσιν τοῦ Α ἢ τοῦ Β παρουσιάζεται ὁ Ἄγγελός του Φύλαξ καὶ πρῶτος Διδάσκαλός του καὶ ὁμιλεῖ ἐκ μέρους του, ὡς νὰ ἦτο αὐτὸς οὗτος ὁ Α ἢ Β. Πάντως, ὁ τιμωρημένος, ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ παραπτώματός του, ἵνα δι' ἀδείας παρουσιασθῆ εἰς τὸ Κέντρον τῶν ἐπικοινωνιῶν.

Κέντρον ὅμως μόνιμον τῶν Ἀρχηγῶν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου εἶναι ἓν, ἐκ τοῦ ὁποίου εἶναι ἀπηγορευμένον νὰ ὁμιλοῦν τὰ διάφορα πνεύματα, ἄνευ ἀδείας τοῦ λήπτου, τοῦ εἰδικοῦ ἐν τῇ Γῆ Κέντρου μας, διότι τοῦτο προορίζεται διὰ τὸ σύνολον τῆς ἀνθρωπότητος.

Ζητεῖτε, λοιπόν, διὰ μέσου ἑνὸς κοινοῦ μεσάζοντος, τὸν Ἰωάννην ἢ Βασίλειον, οἱ ὁποῖοι ἐνεσαρκώθησαν εἰς ἄλλον τομέα τῆς Γῆς σας, χωρὶς νὰ γνωρίζουν τὴν προὑπαρξίν των (ἐὰν θεβαίως μεσολάβησαν χρόνοι ἀπὸ τῆς ἀποδημίας των). Ὁ νέος Ἄγγελός των Φύλαξ θὰ σᾶς εἴπῃ: «Δὲν δύναται νὰ παρουσιασθοῦν, διότι ἐξελίσσονται».

Δὲν παρουσιάζονται, διότι δὲν εὐρίσκονται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἐξελίσσονται ἐν τῇ Γῆ, δηλαδὴ ἐνεσαρκώθησαν.

Εἰς σπανιωτάτας περιπτώσεις, ὁ Πνευματικὸς Κόσμος θὰ σᾶς ὑποδείξῃ ποῖα εἶναι αὐτὰ τὰ νεο - ἐμφανισθέντα εἰς τὸν κόσμον σας πνεύματα. Ὅποτε θὰ ἔχετε καὶ τὸ κατάλληλον σύνθημα ἐξ Οὐρανοῦ, διὰ νὰ ἀφυπμισθοῦν καὶ δώσουν τὴν ἀπαιτουμένην προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους σας. Τὸ ὑποσυνειδητόν των, τῇ ἀδείᾳ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, μεταδίδει εἰς τὸ πνευ-

μα των μίαν ύποτυπώδη έννοιαν ειδικής πρὸς σὰς συμπαθείας, ἀφοσιώσεως καὶ κατανοήσεως.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 160ῆ

Αἱ συνθήκαι τῆς ζωῆς εἰς τὸν Ἄρην δὲν εἶναι δι' ἀνθρωπίνους ὀργανισμοὺς

Ὁ πλανήτης Ἄρης εἶναι ὁ μοναδικός, ὅστις παρεκίνησεν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Ἀστρονόμων, διότι παρετήρησαν εἰς αὐτὸν συνθήκας καταλλήλους, διὰ τὴν ἐπιθίωσιν τοῦ ἀνθρώπου εἰς αὐτόν. Αἱ μεταλλαγαὶ τῶν χρωμάτων κατὰ ἐξάμηνον ἔδωσαν εἰς τὸν ἀνθρωπον τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ δυνηθῆ κάποτε νὰ τὸν κατοικήσῃ, ἐφ' ὅσον θεθαίως ὑπάρχη ἀτμόσφαιρα εἰς αὐτόν, ὕδωρ καὶ θλάσθησις. Τὰ στοιχεῖα ταῦτα τῆς ζωῆς, διὰ τῶν εἰκασιῶν τοῦ ἀνθρώπου, ἐδημιούργησαν τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι κατοικεῖται ἀπὸ ὄντα, ἂν ὄχι ὅμοια πρὸς τὸν ἀνθρωπον, τουλάχιστον παρόμοια μὲ πολὺ μεγαλυτέραν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν!

Διεῖδον εἰς αὐτὸν τεράστια τεχνικὰ ἔργα καὶ πολλὰ ἄλλα σημεῖα, τὰ ὁποῖα τοὺς πείθουν, ὅτι ἡ ζωὴ ἐκεῖ ἀναπτύσσεται ὁμαλῶς, ὥστε μίαν ἡμέραν νὰ δυνηθοῦν νὰ συνεργασθοῦν μετὰ τῶν ὄντων τούτων, τοὺς ὁποίους ὀνομάζουν Ἀρείους.

Ὅλη ἡ ἀνθρώπινος αὐτῆ ἐνέργεια ὁμοιάζει πρὸς ἐκεῖνον τὸν ἀφελῆ, ὅστις δὲν ἔχει ἐξασφαλίσῃ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον του καὶ ὀραματίζεται τράπεζαν πλήρη ἀγαθῶν, ἱκανοποιῶν τὴν φαντασίαν του, μὴ ἀναλογιζόμενος, ὅτι τὸ σῶμα του ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην τροφῆς διὰ νὰ διατηρηθῆ. Ἡ ἐπιπολαιότης τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ πλεονεξία του τὸν ὀδηγοῦν, οὐχὶ πρὸς τὴν πρόοδον, ὡς οὗτος νομίζει, ἀλλὰ πρὸς τὴν καταστροφὴν του.

Ἀπὸ τὴν μηχανικὴν πρόοδον, οὐδέποτε θὰ ἴδητε καλόν, ἐφ' ὅσον παραμελεῖτε τὴν πραγματικὴν τοῦ ἐσώτερου σας κόσμου πρόοδον. Ἡ μηχανὴ θὰ καταστρέψῃ τὴν ἀξίαν τοῦ πνεύματός σας. Ὅταν ὁ ἀνθρωπος ἀντιληφθῆ τὸ σφάλμα του, θὰ εἶναι πλέον ἄργά, ἐὰν δὲν ἀφυπνισθῆ ἐγκαίρως.

Οἱ Ἀτλαντες ἦσαν κατὰ πολὺ περισσότερον προοδευμέ-

νοι από ύμᾶς, εἰς βαθμὸν ποῦ σεῖς νὰ εὐρίσκεσθε ἤδη εἰς τὴν ἀφρητρίαν. Τί, ὅμως, ἀπέγινεν ἐκεῖνος ὁ τόσον προοδευμένος λαός; Ἐξηφανίσθη παντελῶς, διότι ἡ ἐπιπολαιότης καὶ ἡ ἀπληστία των, τοὺς ἐκμηδένισαν.

Ἐγκαταλείπετε ἀκατάστατον τὸν οἶκον σας, διὰ νὰ κατακτήσετε νέον οἶκον, τοῦ ὁποίου τὸ ἐσωτερικὸν ἀγνοεῖτε τελείως. Σεῖς ζητε καὶ κινεῖσθε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς. Ἐάν σας μετέφερον δι' ἓν ἀρκετὸν χρονικὸν διάστημα ἐντὸς 5.000 μ. ὑπὸ τὴν γῆν, θὰ ἠδύνασθο νὰ ζήσετε, ἔχοντες τὰς ἐπὶ τῆς γῆς ἀνέσεις σας, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν ἀτμόσφαιραν αὐτῆς;

Φαντασθεῖτε, ὅτι πηγαίνετε νὰ ζήσετε εἰς τὸν Ἄρην, ὅπου παρὰ τὴν παρομοίαν ἀτμόσφαιράν του μετὰ τῆς Γῆς, αἱ κλιματικαὶ συνθήκαι του δὲν εἶναι διὰ τὸν ἀνθρώπινον ὄργανισμόν. Πῶς θὰ ζήσετε ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν συνεχῆ κάλυψιν μηχανικῶν συσκευῶν, καὶ πόσον χρόνον θὰ διαρκέσῃ ἡ διαμονὴ σας, ὅταν θὰ εὐρίσκεσθε ὑπὸ τὰς ἀφορήτους πιέσεις ἢ ἀπώθησεις τῶν συνθηκῶν του;

Ὅταν φθάσετε νὰ πατήσετε τὸ ἔδαφος τῆς Σελήνης καὶ ἴδητε, ὅτι δύνασθε νὰ τὴν κατοικήσετε, τότε σκεφθεῖτε καὶ τὴν κατάκτησιν τοῦ Ἄρεως. Προτοῦ κρατήσετε ἐν ἀντικείμενον εἰς τὰς χεῖρας σας καὶ τὸ ἐξετάσετε καλῶς, μὴ κομπάζετε, ὅτι τὸ ἔχετε εἰς τὴν πλήρη κατοχὴν σας.

Δὲν περιγράφω τὸν Ἄρην ὡς ἀστέρα, ἀλλὰ παραβάλλω τὰς συνθήκας τῆς ζωῆς του μετ' αὐτῶν τῆς Γῆς, διὰ νὰ σας ἀποδείξω τὸ πόσον ἀκατάστατος εἶναι ἡ γῆϊνος γνώσις σας. Βαίνετε πρὸς τὸν παραφρονισμόν!

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 181η

Μεταβίβασις σκέψεως

Διὰ νὰ μάθετε ἀκόμη μίαν φοράν, πόσον λανθασμένοι εἶναι αἱ ἀντιλήψεις σας καὶ ὅτι εὐρίσκεσθε ἐντὸς τοῦ σκότους τῆς γῆϊνης γνώσεως, σας ἐρωτῶ, χωρὶς θεαίως νὰ ἔχω τὴν ἀπαίτησιν νὰ μοῦ εἴπητε, τί συμβαίνει μετὰ τὴν μεταβίβασιν τῆς σκέψεως.

Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ τάδε νὰ μεταβιβάσῃ τὴν σκέψιν του

εις τὸν δεινα, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν, παρ' ὅτι καὶ οἱ δύο, ὁ πομπὸς καὶ ὁ δέκτης, εὐρίσκονται εἰς καλὴν κατάστασιν, νὰ μὴ δύνανται νὰ μεταβιβάσουν ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον τὴν σκέψιν των;

Προσηλώνετε τὸ βλέμμα σας ἐπὶ τοῦ Α καὶ ἐξακολουθητικῶς ἐπαναλαμβάνετε νοερῶς: «περπάτει», «στρέφου πρὸς τὰ ἔδω», «σταμάτα» καὶ αἰσθάνεσθε μίαν ἀνακούφισιν, διότι κατωρθώσατε νὰ ἐπιτύχετε εἰς τὴν ἐπιβολὴν σας. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον δύνασθε νὰ μεταδώσετε καὶ τὴν σκέψιν σας ἀπὸ μεγάλην ἀπόστασιν, ἀρκεῖ ὁ λήπτης τοῦ πειράματος νὰ ἀναμένη τὴν ἡμέραν καὶ ἀκριθεῖ ὥραν, τὴν μεταβίβασιν σκέψεως.

Διατὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ ἴδιος πομπὸς, ἐνῶ εἶναι εὐδιὰθετος καὶ ὄλος σφρίγος, ἀδυνατεῖ νὰ μεταδώσῃ εἰς τὸν ἀπέναντί του, ἔστω καὶ μίαν λέξιν; Ἰδοῦ, ἀπὸ ποῖον σημεῖον πρέπει νὰ ἐρευνᾶτε τὸ φαινόμενον τοῦτο καὶ νὰ μὴ ἀποφάνεσθε ἐκ συνηθείας, ἐπαναλαμβάνοντες ὅτι ἡ ἐπιστήμη παραδέχεται ὡς μεταβίβασιν τῆς σκέψεως, ὡσὰν ἡ ἐπιστήμη νὰ εἶναι τὸ ἀλάθηστον Φῶς τοῦ Οὐρανοῦ! Πλανᾶται τόσον ἡ ἐπιστήμη, ὅσον καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι νομίζουν, ὅτι ἡ μεταβίβασις σκέψεως εἶναι κάτι τὸ ἀπλούστατον, τὸ ὁποῖον ἤδη ἠρεύνησαν καὶ ἔλυσαν.

Ὅταν σύ, ἀδελφέ, θέλῃς νὰ εἴπῃς κάτι εἰς τὸν φίλον σου, ὅστις σὲ προλαμβάνει καὶ τὸ λέγει αὐτός, ἀκριβῶς ὅπως τὸ ἐσκέφθῃς, θὰ τοῦ ἀπαντήσῃς: «τὸ πῆρες ἀπὸ τὸ στόμα μου», δηλαδὴ, σοῦ μετέδωσα τὴν σκέψιν μου.

Ἐὰν ἦτο τόσον εὐκόλον νὰ μεταδίδῃ ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον τὴν σκέψιν του, θὰ εἶχατε πραγματικὴν ἐπανάστασιν καὶ σύγχισιν τῶν ἰδεῶν.

Δὲν εἶσθε σεῖς (οἱ ἀγνοοῦντες τὰ πάντα), οἱ ὁποῖοι μεταδίδετε τὰς σκέψεις σας, ἀλλὰ ἄλλα Πνεύματα, ἀγαθὰ, ἄστατα, ἐξελισσιμα καὶ πονηρά. Ὁ αἰθὴρ τὸν ὁποῖον ἀναπνέετε εἶναι μεστὸς ἀπὸ διάφορα πνεύματα. Τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶναι δι' ὑμᾶς κοινόν, ἔχει ὁμοίως τὸν λόγον του διευκολύνεται δὲ ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν πνευμάτων.

Λέγει ὁ Α: «Δὲν εἶμαι σήμερον εἰς θέσιν νὰ μεταδώσω τὴν λέξιν ταύτην εἰς τὸν Β». Διατί; Διότι προαισθάνεται, ὅτι τοῦ λείπει μιὰ ἰδιαίτερα δύναμις, τὴν ὁποίαν δὲν καθορίζει: Διότι, ἀπλούστατα, δὲν ἔχει τὴν βοήθειαν τοῦ πνεύματος.

Ἐπειδὴ ὁ Α εἶπεν μίαν ὠραίαν φράσιν, ἣ ὁποῖα συνέπεσε νὰ τὴν εἶπεν καὶ ἄλλος τις, λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι: «Τὰ μεγάλα πνεύματα συναντῶνται». Παρ' ὅτι ἡ ὠραία φράσις διευτυπώθη καὶ εἰς τοὺς δύο, ἐξεφράσθη διαφοροτρόπως· ἄρα δὲν τοὺς ἀνήκει, διότι τὸ πνεῦμα τοὺς ἐνέπνευσε τὴν οὐσίαν τῆς φράσεως.

Ἐὰν σοῦ εἶναι, ἀδελφέ, τόσον εὐκόλον νὰ μεταβιβάζῃς τὴν σκέψιν σου ἐκεῖ ὅπου θέλεις, διατί δὲν σοῦ εἶναι πάντοτε εὐκόλον νὰ ἐπιτύχῃς; Ἀπλῶς, διότι τὸ βοηθητικὸν πνεῦμα δὲν ἠσχολήθη μετὰ σοῦ.

Μὴ ἐκφράζεσθε ἀνοήτως, ὅταν ὁμιλῆτε περὶ μεταβιβάσεως τῆς σκέψεως. Πειραματισθεῖτε ἐπὶ τῆς διαβεβαιώσεως τῶν ὄσων λέγουσιν καὶ θὰ πεισθῆτε.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 182α

Εἰς ποῖα πνεύματα μεταβιβάζονται τὰ τηλεκινητικὰ φαινόμενα

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι περικλείουσιν ἐντὸς τῶν δυνάμεϊν ἀκαθορίστους, ὥστε δὲν τὰς γνωρίζουσιν, διὰ νὰ δυνηθῶν νὰ τὰς καλλιεργήσουσιν. Ὅταν ὁμοῦ τὰς ἀνακαλύψουσιν καὶ ἀντιληφθῶν τὴν ιδιότητά των, εἰς τοὺς ἰδίους ἐγκείται ἡ θέλησις νὰ τὰς ἐπωφεληθῶν ἀνθρωπίνως.

Πολλὰ ἀνθρώπινα ὀντότητες χαρακτηρίζονται ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς των ὡς ἄστατοι χαρακτήρες. Χωρὶς νὰ ἔχουσιν τὴν πρόθεσιν νὰ θλάψουσιν, προκαλοῦν καταστάσεις, αἱ ὁποῖαι θεβαίως δὲν χαρακτηρίζονται ὡς ἀγαθαί, στενοχωροῦν, καὶ πικραίνουσιν τοὺς πλησίον των. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, δὲν δύνανται νὰ ἐπιβληθῶν εἰς τὸν ἑαυτὸν των.

Τοὺς ἀχαρακτηρίστους αὐτοὺς ἀνθρώπους, ὁ Πνευματικὸς Κόσμος, ὅταν τοὺς ἀνακαλέσῃ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, διὰ νὰ μὴ τοὺς κατατάξῃ μετὰ τῶν τιμωρημένων, τοὺς ἔχει ἐλευθέρους μέχρις ὅτου τοὺς ἐπανενσαρκώσῃ καὶ τοὺς ἐνδυναμώσῃ τὴν ιδιότητα τῆς ἀστάσεως των εἰς ἐνέργειαν τηλεκινητικῶν φαινομένων, ὥστε νὰ συναίσθανθῶν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα προεκάλεσαν εἰς ἄλλους ἀπὸ τὰς ἰδίας των δυνάμεις.

Ἔχουν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι τὴν δυνατότητα, διὰ τῶν ἰδίων τῶν μέσων καὶ τὴν βοήθειαν συνάμα ἐξωκοσμικῶν δυνάμεων, νὰ μεταφέρουν ὀγκολίθους ἀπὸ τὸ ἓν σημεῖον εἰς τὸ ἄλλο, νὰ αἰωροῦν ἔπιπλα, τὰ ὁποῖα τρεῖς ἄνδρες ὁμοῦ δὲν δύνανται νὰ μετακινήσουν, νὰ δημιουργοῦν θορύβους, θραύσεις ὑάλων, γδούπους δεμάτων καὶ πολλὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα, ὡς ἐνωσεῖτε, δὲν εὐχαριστοῦν τοὺς ἰδίους. Ἀκριβῶς, ὅπως ἡ συμπεριφορὰ τῶν δὲν εὐχαρίσται, εἰς τὴν προὑπαρξίν των, τοὺς ἀδελφούς των. Οὕτω, ὁ Θεῖος Νόμος τοῦ Οὐρανοῦ τοὺς τιμωρεῖ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, διὰ νὰ ἐξουδετερωθῇ ἡ προγενεστέρα τῶν ἐνέργεια.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶναι μέσον ἐξιλεώσεως διὰ τῶν τηλεκινητικῶν δυνάμεων, καὶ συνάμα, ἀποδεικνύει εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι αἱ ἀόρατοι δυνάμεις, μέσῳ ὀρισμένων, ἐνεργοῦν καλῶς ἢ κακῶς. Ἡ ἐνέργεια τῆς ποιότητος ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν καλὴν ἢ κακὴν θέλησιν τοῦ ἀτόμου. Δηλαδή, ἐὰν τὸ ἄτομον ἔχη καλὰς προθέσεις, τὰ τηλεκινητικά του φαινόμενα λαμβάνουν θέσιν προστατευτικὴν. Ἐὰν ὁμοῦ δὲν ἔχει καλὰς προθέσεις, τότε προκαλοῦν τὸν φόβον, τὴν ἀποστροφὴν καὶ ἀποφυγὴν των.

Τὰ φαινόμενα ταῦτα ἔχουν τόσας κατηγορίας καὶ λεπτομερείας, ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξηγηθοῦν ἐν ἐκτάσει. Δίδω, πρὸς γνῶσιν σας, τὰ κυριώτερα σημεῖα, διὰ νὰ σᾶς δώσω τὸν μίτον, ἵνα μὴ παραπλανηθῆτε ἐντὸς τῆς σκοτεινῆς στοᾶς τῶν γνώσεών σας.

Τὸ πολὺ φῶς τῆς γνώσεως δὲν εἶναι διὰ τὰς ὀνότητάς σας· θὰ σᾶς τυφλώσῃ τὸ πνεῦμα. Διὰ τοῦτο, μεταδίδω αὐτὸ εἰς δόσεις, ὥστε χωρὶς νὰ ἀντιληφθῆτε τὴν πρόδόν σας, νὰ προοδεύετε ἐπιτυχῶς, ἀρκεῖ νὰ εἰσέρχεσθε εἰς τὸ νόημα.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 163η

Τὸ δρομολόγιον τῆς ἀποδημίας

Τὸ δρομολόγιον τῆς ἀποδημίας εἶναι σταθερὸν καὶ ἀμετάβλητον. Ὅταν ἡ ψυχὴ πρόκειται νὰ ἀναχωρήσῃ, οὐδεὶς δύναται νὰ ἀναβάλλῃ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τῆς ἐκκινήσεώς

της. Παρά την παράτασιν τῆς ζωῆς σας, πού ὑπόσχονται οἱ ἀνεύθυνοι ἰατροί, ὅταν φθάσῃ ἡ ὥρα νὰ ἀπέλθετε ἐκ τῆς γῆϊνου ζωῆς, οὐδεὶς δύναται νὰ σᾶς κρατήσῃ, ἔστω καὶ δι' ἓν λεπτὸν ἐπὶ πλέον. Ὁ προορισμὸς σας ἔληξεν, διὰ νὰ δώσετε λόγον τῶν πράξεών σας, νὰ καταταχθῆτε εἰς θέσιν ἀνόλογον τῆς ποιοτικῆς σας ἀξίας ἢ νὰ ἀναμένετε τὴν ἀνανέωσιν τῆς γῆϊνης ζωῆς σας, μὲ τὴν ἐπανενσάρκωσιν.

Τὸ δρομολόγιον τῆς ἀποδημίας εἰς τοὺς πλείστους φαίνεται πικρὸν φάρμακον τῆς ἀγάπης σας καὶ ὀχληρὸν ὄνειρον τοῦ παρελθόντος. Ἐνῶ ἡ ἀποδημία αὕτη τῆς ψυχῆς, εἶναι ἀναγκαία πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν ψυχὴν. Μεταβαίνει εἰς χώραν ὅπου δὲν ὑφίσταται τὸ συμφέρον καὶ καλλιεργεῖται ἀπὸ τοὺς Διδασκάλους καταλλήλως, διὰ νὰ συνηθίσῃ τὸ νέον τῆς περιβάλλοντος.

Ἐὰν ἔχη ἰσχυράν μνήμην ἢ ψυχοπνευματικὴ ὄντοτης καὶ ἀνατρέχει πρὸς τὸ παρελθόν τῆς (τὸ πρόσφατον), τότε δὲν δύναται νὰ ἐνθυμηθῇ εὐκόλως τὰς ἄλλας προγενεστέρας ὑπάρξεις τῆς. Ὁ τελευταῖος ἔρωσ τῆς μὲ τὴν γῆϊνον ζωὴν, τὴν δεσμεύει καὶ τὴν καθιστᾷ πρόσγειον πνεῦμα. Δὲν δύναται νὰ ἀνυψωθῇ, οὐδὲ νὰ ἀφομοιώσῃ τὴν πρακτικὴν μάθησιν τοῦ Οὐρανοῦ. Ἐὰν δὲ καὶ οἱ οἰκεῖοι τῆς ἐν τῇ Γῆ τὴν ἐπικαλοῦνται, τότε ἡ ψυχὴ ταράζεται συνεχῶς καὶ ὑποφέρει.

Εἶναι πολὺ λυπηρὸν διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἐφ' ὅσον ἔχει πνεῦμα καὶ ἀντίληψιν, νὰ μὴ δύναται νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι τὸ δρομολόγιον τῆς ἀποδημίας του εἶναι αἰφνίδιον οὐδέποτε καθορίζεται ἀπὸ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον. Εἰς σπανίας μόνον περιπτώσεις, ἀποτελοῦν ἐξαιρέσιν οἱ εὐνοούμενοι τοῦ Κυρίου, οἱ ὅποιοι ἔχουν κατανοήσιν τῶν πάντων, διὰ τῆς διαισθήσεως, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ ἐξηγήσουν τὰς ἐνδομύχους γνώσεις των.

Ἀναχωρεῖς, ψυχὴ, διὰ τὴν Αἰώνιον Πολιτείαν, μὲ ὀδηγόν, τὸν ὁποῖον δὲν ἀντιλαμβάνεσαι καὶ οὔτε ἀκοῦς τὴν φωνὴν του, διότι εὐρίσκεσαι ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς γῆϊνης ἀκόμη ζωῆς. Μόλις ὅμως ἀντιληφθῆς τὸ προστατευτικὸν σου Πνεῦμα, εἴτε τοῦτο εἶναι οἰκεῖον ἢ ξένον, ἀναζωογονεῖσαι καὶ δύνασαι τότε νὰ συνδιαλέγεσαι μετ' αὐτοῦ.

Τὸ προστατευτικὸν σου Πνεῦμα εἶναι ὁ Ἄγγελός σου Φύλαξ, ὅστις ἔχει χρέος νὰ σὲ βοηθῇ καὶ νὰ σὲ κατατοπίζη

εις ὅσα δὲν γνωρίζεις ἐπὶ τοῦ Οὐρανίου θείου. Μετὰ μικροῦ γῆϊνου χρόνου, θὰ προστρέξουν πρὸς σὲ ὄλα τὰ προσφιλή σου πρόσωπα (εις κατάστασιν πνευμάτων) διὰ νὰ σὲ ὑποδεχθοῦν. Θὰ τοὺς ἀναγνωρίσης ἀπὸ τὸ ἀστρικὸν τῶν σώμα.

Τὸ ἀστρικὸν σῶμα ἔχει τὴν αὐτὴν περιβολήν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ Γῇ. Διὰ τοῦ ἀστρικοῦ σώματος ἢ ἐνδύματος, παρουσιάζεται ἡ ψυχὴ εἰς ὀράματα ἢ ὄνειρα· καὶ διὰ νὰ μὴ προδώσῃ τὴν ἀλήθειαν, παρουσιάζεται εἰς εἰκόνας συμβολικὰς. Ἐκ τοῦ συμβολισμοῦ θὰ ἐννοήσετε, ἐὰν ἔχετε ἀνεπτυγμένην τὴν διαίθησιν, τί ἤθελε νὰ σὰς εἴπῃ.

Τὸ δρομολόγιον τῆς ἀποδημίας ἔχει σταθμοὺς καθ' ὁδὸν δὲν εἶναι ἀπότομον, διὰ νὰ μὴ ταραχθῇ τὸ πνεῦμα καὶ παρασυρθῇ ἀπὸ τὰ πονηρὰ ἢ ἄστατα πνεύματα, εἰς τὴν ἀπάτην.

Τὸ δρομολόγιον τοῦτο δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὰ γῆϊνα δρομολόγια. Παρὰ τὸν αὐτὸν χαρακτηρισμὸν τῶν, διαφέρουν ὡς τὸ πῦρ ἀπὸ τὸ ὕδωρ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 184η

Νόμοι καὶ Δικασταὶ

Παρ' ὅτι οἱ νόμοι ἐρμηνεύονται ἀπὸ τοὺς δικαστάς, ἐν τούτοις δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν οἱ μὲν μὲ τοὺς δέ.

Οἱ νόμοι, καλοὶ ἢ κακοί, εἶναι δίκαια· καὶ οἱ δικασταί, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κακοὶ κυνηγοί. Σκοπεύουν λαίθησμένως· ἀρκεῖ νὰ ἐπιτύχουν τὸ θήραμά τῶν, ἱκανοποιημένοι, ὅτι ἡ βολὴ τῶν ἔδωσεν καρπὸν, χωρὶς νὰ σκεφθοῦν, ἐὰν ὁ καρπὸς οὗτος εἶναι πράγματι καρπὸς δικαιοσύνης. Τὸ ἀνθρώπινον χρέος τῶν εἶναι νὰ τιμωροῦν τὴν ἀδικίαν, τὴν ὁποίαν, δυστυχῶς, τιμωροῦν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς δικαιοσύνης.

Θὰ ἐρωτήσετε: «Διατί συμβαίνει τοῦτο εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἱερᾶς κρίσεως;». Ἀπλῶς, διότι δὲν ἔχουν τὴν κατάλληλον ἐκπαίδευσιν, ὡς δικασταί.

Οἱ δικασταὶ ὀφείλουν νὰ εἶναι κατὰ πρῶτον λόγον ἡρεμοὶ, ἀνεξάρτητοὶ ἀπὸ κάθε πνευματικὴν ἢ ἰδεολογικὴν δέσμευσιν, ἀκέραιοι εἰς τὸν χαρακτήρα, πολυμαθέστατοι καὶ μελετηροί, μὲ ἀντίληψιν βαθεῖαν. Τὸ ἔργον τῶν εἶναι δυσχε-

ρέστατον, διότι πολλάκις δὲν γνωρίζουν ποῦ ἔδρευε ἡ ἀλήθεια καὶ ποῦ τὸ ψεῦδος. Ἐάν, λοιπόν, δὲν εἶναι ἄξιοι νὰ ἀναλάβουν καθήκοντα κριτοῦ, θὰ ἦτο πολὺ προτιμώτερον δι' αὐτούς, νὰ μὴ ἀναλάβουν θέσιν ἢ ὅποια δὲν τοὺς ἀρμόζει. Ὡς δικασταὶ ἔχουν εὐθύνας ἔναντι τῆς συνειδήσεώς των θὰ δώσουν λόγον τῶν πράξεών των εἰς τὸν Κύριον, εἴτε πιστεύουν εἴτε ὄχι εἰς Αὐτόν.

Ἐπειδὴ γίνεται λόγος περὶ πίστεως, θὰ ἀναφέρω ἓνα ἐκ τῶν ἀδελφῶν σας, ὀνόματι Γκαγκάριν, ὅστις ἐμποτισθεὶς ἐκ τοῦ ἀθεϊσμοῦ, ὡς ἀστροναύτης ἀνεζήτησεν πανταχοῦ τὸν Θεὸν καὶ δὲν τὸν εὑρεν. Ἡ Θεὰ Δικαιοσύνη τὸν ἐλυπήθη, διὰ τὴν ἀγνοίαν του ταύτην. Τοῦ ἀπέκοψεν τὸ νῆμα τῆς ἐπιγείου ζωῆς, διὰ νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν Ἀλήθειαν, τὴν ὅποιαν δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ, ἐξ αἰτίας τῆς παραπλανητικῆς του ἐκπαιδεύσεως.

Ἡ καλὴ πράξις παντοῦ καὶ πάντοτε ἀναγνωρίζεται ὡς καλή. Οἱ νόμοι ὅμως τῆς μιᾶς χώρας ἀπὸ τὴν ἄλλην διαφωνοῦν, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων. Τοῦτο μόνον ἀρκεῖ, διὰ νὰ ἐννοήσετε, ὅτι παρὰ τὴν φαινομενικὴν τῶν ὀρθότητά, οἱ θεσπιζόμενοι νόμοι εἶναι ἑλλειπεῖς, ὡς καὶ αἱ δέκα Ἐντολαὶ τοῦ Μωϋσέως.

Οἱ νομοθέται εὐρίσκονται ἐν καταπτώσει, διότι ἐμπνέονται καὶ ἀπὸ τὰς δύο παρατάξεις, ἀκριβῶς ὅπως συνέβη καὶ μὲ τὰς δέκα Ἐντολάς.

Οἱ νόμοι ὀφείλουν νὰ εἶναι οἱ αὐτοὶ δι' ὅλον τὸν κόσμον. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ἐξαρτηθῇ ἡ συνένωσις τῶν λαῶν καὶ ἡ ἔννοια τῆς λέξεως «ἀδελφός».

Οἱ νόμοι, γενικῶς, ὡς θάθρον ἔχουν σκοτεινὰ συμφέροντα· διὰ τοῦτο εἶναι σαθροὶ καὶ παραπλανητικοί.

Βεβαίως, οἱ νόμοι μιᾶς χώρας, εἴτε εἶναι καλοὶ εἴτε κακοί, πρέπει νὰ εἶναι σεβαστοί. Τοῦτο ἀπέδειξεν ὁ μέγας σοφὸς καὶ καλοκάγαθος Σωκράτης.

Ὅταν πράγματι οἱ νόμοι εἶναι ὀρθοί, τότε διευκολύνουν τὸν ἐρμηνευτὴν αὐτῶν καὶ δὲν δίδουν τὸ δικαίωμα εἰς τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα νὰ δράπετεύσῃ τὸν ἄδικον ἐκ τῆς ὀπισθίας θύρας τοῦ νόμου, ὡς δίκαιον καὶ καλόπιστον.

Οἱ δικασταὶ ἔχουν τὸ θάρος τῶν νόμων. Ἐάν ὁ νόμος εἶναι ἄδικος καὶ ὁ δικαστὴς δίκαιος, θὰ ἀποδοθῇ δικαιοσύνη

ἀνταξία τοῦ δικαστοῦ. Ἐκ τοῦ δικαστοῦ ἐξαρτᾶται νὰ κρίνη τὸ ἀδίκημα καὶ νὰ ἀθωώσῃ τὸν ἀδικούμενον.

Κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ δικαστοῦ ἐρμηνεύεται καὶ ὁ νόμος. Ἄρα, οἱ δικασταὶ εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι εὐθύνονται διὰ τὰς ἀδίκους ἀποφάσεις των. Αὐτοὶ οὗτοι γίνονται τὰ ὄργανα τοῦ Κακοῦ καὶ οὐχὶ οἱ νόμοι μὲ τὰς μυρίας θύρας τῶν νοημάτων των.

Ὅταν συνεχῶς οἱ νόμοι ἀντικαθιστῶνται δι' ἄλλων, τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἐμπαίζει τὸν λαὸν καὶ ὁ δικαστὴς τὴν δικαιοσύνην. Οὐδεμία κατανόησις ὑφίσταται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τοῦ φλέγοντος τούτου προβλήματος, τῆς Δικαιοσύνης. Τὰ ἐθνικιστικὰ καὶ ἀτομικὰ συμφέροντα, διεστρέβλωσαν τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα εἰς θάρος τῆς ὀλότητος καὶ κατέστρεψαν τὰ ἰδανικὰ τῆς χρηστῆς Πολιτείας.

Οἱ δικασταὶ ἄς ἀναλογισθοῦν τὴν μέλλουσαν ζωὴν των, διότι ἡ μετάνοιά των δὲν θὰ εὕρη ὄρα πρὸς εἰσακοὴν καὶ ὁ ἠθικὸς πόνος των θὰ εἶναι ἀφόρητος, ὥστε νὰ προτιμοῦν τὴν ἐκμηδένισίν των. Ἡ Θεία Δικαιοσύνη εἶναι ἀμείλικτος.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 185η

Κοινωνικὰ Συστήματα

Εἰς τὴν σημερινὴν ὁμιλίαν μου θα δώσω τὰ κυριώτερα ἐκ τῶν κοινωνικῶν συστημάτων.

Συστήματα ὑπάρχουν ποικίλα, ἀλλ' ἐγὼ ἀναφέρωμαι εἰς τὰ πολιτεύματα, τὰ ὅποια ἐσάρωσαν καὶ σαρώουν τοὺς λαοὺς των. Αἱ Διοικοῦσαι Ἀρχαὶ των, ἔχουν ἀπολέσει κάθε ἔχνος ἀνθρωπισμοῦ· καὶ ἐνῶ διαλαλοῦν τὸν ἀνθρωπισμόν, ἐνεργοῦν, ἀντιθέτως, διὰ τοῦ δόλου, τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀπάτης. Ἐχουν τελείως ἀπολέσει τὸν ἀνθρώπινον προσανατολισμόν των· καὶ ἐὰν δὲν θεωροῦνται παράφρονες, ὀδηγοῦν ἐν τούτοις τὰς χώρας των μὲ παραφροσύνην πρὸς τὴν ἐξαθλίωσιν, τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν ἀδιαφορίαν.

Οὐδεὶς των ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἴπῃ, ὅτι τὸ καθεστῶς του εἶναι ἰδεῶδες καὶ ἀπαράμιλλον! Ὅσοι ἐκθειάζουν τὸ πολίτευμά των, κρίνουν αὐτὸ ἀπὸ τὰς προσωπικὰς των ἀνέσεις

καὶ ἱκανοποιήσεις. Δὲν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τὸ γενικὸν συμφέρον, τὸ ὁποῖον ἐντοπίζουν εἰς μικρὸν κύκλον τοῦ περιβάλλοντος τῶν.

Τὰ κυριώτερα συστήματα, ποὺ ἐφήρμοσαν οἱ ἄνθρωποι ἀπερισκέπτως, εἶναι τὰ ἐξῆς, πλὴν ἑνὸς καὶ μόνου:

1) Κομμουνισμός	5) Ἀναρχία	9) Ἀπολυταρχία
2) Σοσιαλισμός	6) Δικτατορία	10) Στρατοκρατία
3) Ἐθνικισμός	7) Βασιλεία	11) Φρενοβλαβειοκρατία
4) Λαοκρατία	8) Πλουτοκρατία	12) Δημοκρατία

Θὰ ἐξετάσωμεν ἐν συντομίᾳ τὸ κάθε σύστημα καὶ τὸ νόημα τῆς Διοικούσης τοῦ Ἀρχῆς. Ἡ ἀνατομία θὰ εἶναι πολὺ σύντομος, ἀλλὰ βασική, διὰ νὰ δυνηθῆτε νὰ συγκρατήσετε εἰς τὴν μνήμην σας, τὰ πολύμορφα ταῦτα φρούτα τοῦ δέντρου τοῦ Κακοῦ.

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ: Εἶναι τὸ ἀπαισιότερον σύστημα. Σημαίνει ἀπάτην διὰ τῆς πειθοῦς, ἀπώλειαν τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου καὶ θίον κατὰ τὸν τύπον, ἀναγκαστικόν. Τὰ νήματα τοῦ συστήματος τούτου κρατοῦν, ἀπὸ τὰ παρασκηνία, οἱ ἄσπονδοίτεροι ἐχθροὶ τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς τῶν ὁποίων τὰς χεῖρας εὐρίσκεται ὁ παγκόσμιος χρυσός, ὁ τύπος τῶν μεγάλων χωρῶν, χωρὶς νὰ φαίνονται ποῖοι εἶναι οἱ πραγματικοὶ ἐκδότες, καὶ ὅλα τὰ σκοτεινὰ σωματεῖα καὶ συστήματα τοῦ κόσμου σας.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ: Ἀντικαθιστᾷ τὴν Βασιλείαν ἢ τὴν Δημοκρατίαν, διὰ μίαν καλλιτέραν αὔριον, ἥτις ἐν τῇ πραγματικότητι δὲν ὑφίσταται, καὶ θάινει ὅλο καὶ περισσότερον πρὸς τὴν τελείαν ἐξαθλίωσιν τῶν ἡθῶν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κλονίζονται τὰ θεμέλια τῆς χώρας, χωρὶς αὕτη νὰ ἀντιλαμβάνεται τὸ ἐτοιμόρροπον σύστημά της.

ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ: Εἶναι τὸ σύστημα, τὸ ὁποῖον καλλιεργεῖ εἰς τὸ πνεῦμα τὸν ἐγωϊσμόν εἰς μανίαν πάθους, ὥστε νὰ μὴν ὑφίσταται οὐδὲν ἄλλο ὑψηλότερον ἰδανικόν ἐκ τῆς ἐθνικιστικῆς ἐπικρατίας. Καταστρέφει τὸν ἀνθρωπισμόν καὶ ἀποκτηκῶνει τὸν ἐθνικιστὴν.

ΛΑΟΚΡΑΤΙΑ: Σημαίνει ὀχλοκρατία. Οἱ ἀγροῖκοι καὶ ἀμόρφωτοι καταλαμβάνουν τὴν ἐξουσίαν τῆς χώρας, καὶ μὲ ἀσυ-

νειδησίαν καλλιεργούν τὴν κτηνωδίαν τοῦ πνεύματος, διὰ τὰ ὀπισθοδρομήσουσιν πρὸς τὴν πρωτόγονον ἐποχὴν τῶν ζώων.

ΑΝΑΡΧΙΑ: Οὐδὲν σύστημα ἀσπάζεται· τὰ πάντα εἶναι ἄρρησις, καὶ ἐκ τῆς ἀρνήσεως οὐδὲν τὸ ὠφέλιμον δύναται νὰ ἀναμένῃ τις. Ἡ ἀναρχία καταστρέφει· δὲν δημιουργεῖ.

ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ: Εἶναι τὸ διὰ τῆς ἐπιβολῆς τρομοκρατικὸν σύστημα. Τὸ ἄτομον δὲν εἶναι ἐλεύθερον θεωρεῖται εἰλωσ τοῦ Ἄρχοντος!

ΒΑΣΙΛΕΙΑ: Πολίτευμα, τὸ ὁποῖον παρήλθεν ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ σημαίνει φαυλοκρατίαν καὶ κακοδαμιονίαν τοῦ λαοῦ.

ΠΛΟΥΤΟΚΡΑΤΙΑ: Τελεία ἀδιαφορία τῶν ὀλίγων ἐπὶ τῶν πολλῶν. Ζοῦν οἱ κηφῆνες εἰς θάρος τῶν μελισσῶν.

ΑΠΟΛΥΤΑΡΧΙΑ: Ἡ ἰσχὺς τοῦ ψεύδους καλύπτει τὴν πραγματικὴν κατάστασιν.

ΣΤΡΑΤΟΚΡΑΤΙΑ: Διοίξεις κοντόφθαλμος, ἀνόητος καὶ ἀνίδεος, ἡτις διοικεῖ διὰ τῶν ὄπλων, πρὸς καταστροφὴν ἀνεπανόρθωτον τῆς χώρας.

ΦΡΕΝΟΒΛΑΒΕΙΟΚΡΑΤΙΑ: Παράτολμος Διοίξεις, ὑποστηριζομένη ἀπὸ μικρὰς ομάδας παραφρόνων, οἱ ὁποῖοι ὑποσκάπτουν τὸ γόητρον τῆς χώρας τῶν καὶ καταστρέφουν τὴν οἰκονομικὴν τῆς χώρας τῶν ἀνθισιν.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ: Ἐχει πολλὰς μορφάς. Ἐν τῇ πραγματικῇ ἐγνοίᾳ τῆς, εἶναι τὸ μοναδικὸν σύστημα τῆς Πολιτείας, τὸ ὁποῖον πλησιάζει πρὸς τὸ Οὐράνιον. Διὰ τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος ἔχετε τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λόγου καὶ εὐχέρειαν, διὰ τῆς διαλογικῆς συζητήσεως, νὰ διορθῶντε τὰ κακῶς κείμενα.

Ἡ Δημοκρατία εἶναι τὸ ἰδεῶδες πολίτευμα εἰς χώρας ἀνεπτυγμέναις. Ὁ χειρότερος δημοκρατικὸς ἄρχων εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ κάθε ἄλλον ἄρχηγόν ἢ ἄρχοντα μὴ δημοκρατικόν.

Ἡ πραγματικὴ πνευματικὴ πρόοδος ὡς λίκνον τῆς ἔχει τὴν Δημοκρατίαν. Ἐκλεπτύνατε αὐτήν, εἰς ἀκραϊφνές δημοκρατικὸν πολίτευμα, διὰ τὰ ἀίσθανθητε τὰ ἀγαθὰ αὐτῆς καὶ ἀπολαύσετε τὴν Εἰρήνην ὡς μέγαρον τῆς φιλανθρώπου Ἀγάπης.

Πλοία άνευ πηδαλίου

Συμβολίζω τὰς διαφόρους χώρας τοῦ κόσμου σας με πλοῖα άνευ πηδαλίου. Τὸ πηδάλιον εἶναι ἡ σωφροσύνη. Ὅταν, λοιπόν, τὰ πλοῖα ταῦτα διασχίζουσιν τὰς θαλάσσας, ἐπόμενον εἶναι κάπου νὰ συγκρουσθῶν. Πολὺ σπανίως νὰ διασχίσουν ὀλόκληρον ὠκεανόν, με κίνδυνον καὶ πραγματικόν φόβον τῶν ἐπιβατῶν των, καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὸν προορισμόν των σῶσι καὶ ἀθλαθεῖς. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ πλοίαρχος, παρὰ τὴν ἀφροσύνην του νὰ ταξειδεύσῃ άνευ πηδαλίου, αἰ συνθηκαὶ τοῦ καιροῦ καὶ ὁ καλός του χειρισμός, ἔφεραν εἰς εὐνοϊκόν τέλος τὴν τόλμην του.

Δὲν ἐσκέφθη ὅμως ὁ πλοίαρχος, ὅτι τὴν σωτηρίαν τόσων ψυχῶν τὴν χρεωστεῖ εἰς ὀντότητας, αἰ ὁποῖαι ἔπρεπε νὰ ζήσουν, κατὰ τὸν νόμον τοῦ προορισμοῦ των, καὶ ἔχει τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ἡ ἰκανότης του διέσωσε τὴν κατάστασιν!

Πόσα ὅμως πλοῖα συνεκρούσθησαν καὶ πόσα ἐξ αὐτῶν ὑπέπεσαν ἐπὶ τῶν ὑφάλων, με ζημίας ἀνωπολογίστους καὶ με ἀπώλειαν ἐμφύχου ὕλικου! Πόσοι ἐκ τῶν ἐπιβατῶν δὲν ἀπώλεσαν ἀδίκως τὴν ζωὴν των, εἰς θάρος θεθαίως τοῦ πλοίαρχου, ὅστις εἶναι ὁ κυβερνήτης τῆς μικρᾶς πλωτῆς πολιτείας!

Τὰς εἰκόνας ταύτας, τῶν πλοίων άνευ πηδαλίου, μεταφέρατε εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ παρακολουθήσατε τὰς διαφόρους χώρας, πῶς κυβερνῶνται καὶ πῶς ἡ μία συγκρούεται με τὴν ἄλλην, με ζημίας καὶ με ἀπώλειαν τοῦ πληθυσμοῦ των.

Ἀναλογισθεῖτε τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν, πού δημιουργεῖται ἀπὸ τὴν ἀπερισκεψίαν τῶν κυβερνωτῶν καὶ τὴν κοντόφθαλμον αὐτῶν ἀντιληψιν, οὐχὶ δι' ἑαυτοὺς τοὺς ἰδίους, ἀλλὰ διὰ τοὺς λαοὺς των, τῶν ὁποίων φέρουν ἀκεραίαν τὴν εὐθύνην.

Βεθαίως, ἐντὸς μιᾶς χώρας, ἡ ὁποία ἔχει ἀνάγκην ἡρεμίας καὶ συντονισμοῦ εἰς τοὺς κλάδους τῆς ἐργασίας της, ὁ Πονηρὸς σπέρνει τὰ ζιζάνια καὶ αὐτὰ πολλαπλασιάζονται, ἐὰν ἐγκαίρως δὲν ἐκριζωθῶν, διὰ νὰ μὴ φέρουν σύγχισιν καὶ ἀνωμαλίας εἰς τὴν κρατικὴν μηχανήν, καὶ οἱ στασιασταὶ νὰ παρεμποδίζουσιν τὴν ὁμαλὴν πρόοδον τῆς χώρας.

Ὁ Κυβερνήτης τῆς χώρας νὰ μὴ φροντίζει νὰ ἐξασφαλί-
ζη πρῶτον τὸν ἑαυτὸν του, ἀδιαφορῶν διὰ τοὺς ἄλλους, ἀλ-
λὰ νὰ ἐνδιαφέρεται μέχρι τοῦ τελευταίου πολίτου, καὶ ὕστε-
ρον διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Ὁ καλὸς καὶ γενναῖος πλοίαρχος, εἰς
τὸ ναυάγιον, φροντίζει νὰ περισωθοῦν ὅλοι οἱ ἐπιβάται του
καὶ τελευταῖος φροντίζει τὴν διάσωσίν του.

Φαντασθεῖτε ἓνα πλοῖον ἄνευ πηδαλίου νὰ κυβερνᾶται
ἀπὸ παράφρονα! Εἶναι θέβαιον πλέον, ποῦ θαίνει μετὰ τῶν
ἐπιβατῶν του, οἱ ὅποιοι ἐπίσης πρέπει νὰ εἶναι ἀνόητοι, ἐὰν
ὄχι παράφρονες.

Ἄνευ σωφροσύνης δὲν δύναται οὐδεὶς νὰ κυβερνήσῃ. Ἡ
σωφροσύνη δὲν μεταχειρίζεται τὴν πυγμὴν, ἀλλὰ τὴν κατανό-
ησιν τῶν ἀναγκῶν ἑνὸς λαοῦ. Ἡ διὰ τῆς βίας κυβερνώσα Ἀρ-
χή ἐπικαθῆται ἐπὶ ὑπονομευμένου διὰ δυναμίτιδος ἐδάφους
καὶ οὐδέποτε θὰ δυνηθῇ νὰ ἀποδώσῃ τὰ ὅσα νομίζει ὅτι ἀπο-
δίδει.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 187η

Ἐλευθερία καὶ φρόνησις

Ἐλευθερία ἄνευ φρονήσεως δὲν ἐννοεῖται. Διότι καὶ τὰ
θηρία ἔχουν ἐλευθερίαν ἐντὸς τῆς ζούγκλας, ἀλλὰ ἐλλεῖπει ἡ
φρόνησις, ἀκριβῶς διότι εἶναι ζῶα καὶ ὀδηγοῦνται διὰ τοῦ ἐν-
στίκτου.

Βεβαίως, ἡ ἐλευθερία εἶναι τὸ μεγαλύτερον προσόν, ποῦ
ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν Δημιουργόν του. Ἄνευ ἐλευθερίας
ὁ ἄνθρωπος περιπίπτει εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον μεταχειρίσεως
μὲ τὰ ζῶα.

Ὅμιλῶ περὶ ἐλευθερίας κινήσεως ἐν γένει, ἀλλ' εἰς τὸν
ἄνθρωπον ὑπάρχει καὶ ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου. Διὰ τοῦ λό-
γου ἐκθέτει τὸν τρόπον καὶ τὰ μέσα τῆς κινήσεως, ἐντὸς πάν-
τοτε τῶν πλαισίων τῆς φρονήσεως, διὰ νὰ καταλήξῃ ἡ κίνησις
του εἰς ἔργον ἀποδοτικόν, ἐκπολιτιστικόν καὶ προσδευτικόν.

Ἐὰν ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου δὲν ἔχῃ φρόνησιν, τότε αὕτη
ἀπορρέει ἀπὸ τὰ κτηνώδη ἔνστικτα τοῦ πρωτογόνου ἀνθρώ-
που. Δὲν ἔχει δόσιν λογικότητος, ἀλλ' ἔξαλλον ὀρμὴν δυνα-
μικῆς πειθοῦς καὶ ἀπάτης.

Πλήρης ἐλευθερία τῆς σκέψεως σημαίνει ἀλλοφροσύνην, ὅταν δὲν μεσολαβῆ ἡ φρόνησις, ὡς μέσον διευθετήσεως τοῦ ὀρθοῦ καὶ λογικοῦ νοήματος. Τὸ Πνεῦμα τοῦ Ποιητοῦ δὲν ἐμποδίζει τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ τὴν φρόνησιν, ἡ ὅποια τοῦ γίνεται πρόσκομμα εἰς τὸ ἔργον του.

Ἐπάρχουν ἀνθρώπινα ὄντοτες, αἱ ὅποια ἔχουν τὴν γνώμην, ὅτι ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ τῶν κινήσεων των καὶ τοῦ λόγου των, εὐεργετοῦν τοὺς συνανθρώπους των ὡς οὐδεὶς ἄλλος. Οὗτοι ὀνομάζονται ὑπερόπται, κρυφοεγωϊσταί, τύποι τοὺς ὁποίους δὲν συμπαθεῖ ἡ Ἀρχὴ Μας, διότι ὅλαι των αἱ κινήσεις καὶ οἱ παρήγοροι λόγοι των εἶναι φαινομενικοί, διὰ νὰ προβάλλουν τὸν ἑαυτὸν των, ὡς μοναδικούς εἰς τὸ εἶδος τῆς χρηστότητός των.

Ἡ φρόνησις ἀνευ ἐλευθερίας οὐδὲν ἀποδίδει. Εἶναι θησαυρός, ὅστις παραμένει κεκλεισμένος ἐντὸς τοῦ χρηματοκιβωτίου. Εἶναι θεία ὑπόδειξις, ἀνεκμετάλλευτος ὅμως. Ὅταν τὸ ἄρωμα παραμένῃ ἐσφραγισμένον ἐντὸς τῆς φιάλης του, ἐπόμενον εἶναι νὰ μὴ ἐκχέῃ τὴν ἐλαφράν καὶ εὐχάριστον ἔλξιν του εἰς τὸν πέριξ χῶρον.

Ὡς ἀντιλαμβάνεσθε, ἡ φρόνησις εἶναι ἀξία δὲν ἔχει ὁμως εὐχέριαν κινήσεως, ἐὰν δὲν προηγηθῆ ὡς ὀδηγὸς ἡ ἐλευθερία. Εἶναι, λοιπόν, ἡ ἐλευθερία θραδυφλεγῆς δυναμίτις. Δὲν ἀνέχεται τὴν δουλείαν ἐξανίσταται, ἀλλ' ἡ φρόνησις τὴν συγκρατεῖ διὰ μίαν κατάλληλον στιγμὴν.

Ἐλευθερία, ὡς εἶπον, ἀπόλυτος δὲν ὑφίσταται, οὔτε καὶ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Ἐκεῖ, θεοβαίως, ἔχετε μεγαλυτέραν ἐλευθερίαν ἀπὸ τὴν γῆινον. Ἀλλ' ἐὰν εἶχατε ἀπόλυτον ἐλευθερίαν, τότε πολλὰ ἀπὸ τὰ χαμηλὰ πνεύματα τοῦ Οὐρανοῦ θὰ μετέδιδον πολλὰ ἐκ τῶν ἀπηγορευμένων μυστηρίων διὰ τοῦτο συνοδεύονται ὑπὸ τῶν Φυλάκων των Ἀγγέλων.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 188η

Ἰδεολογικὸς φανατισμὸς

Ὁ φανατισμὸς ὅστις προέρχεται ἀπὸ τὸν ἰδεολογισμόν, εἶναι ἡ χειροτέρα μορφή τοῦ φανατισμοῦ.

Ὁ ἀγροϊκὸς καὶ ἀπαίδευτος δυνατὸν νὰ εἶναι φανατικὸς

ἐν ἀγνοίᾳ του, διότι δὲν ἔχει φώτισιν καὶ δὲν γνωρίζει τὰς συνέπειας τοῦ φανατισμοῦ του. Ἐὰν κατὰ δόσεις φωτισθῇ ἐπὶ τῆς ὀρθότητος, τότε ὀλίγον κατ' ὀλίγον λειτουργεῖ κανονικῶς ἢ κρίσις του καὶ ἀρχίζει νὰ εὐρύνεται τὸ πνεῦμα του καὶ νὰ ἀντιλαμβάνεται τὴν ὀρθὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν παρεγνώρισεν ἐξ αἰτίας τῆς πνευματικῆς του ναρκώσεως.

Ὅταν προσηλυτίζετε τὸν ἐν ἀγνοίᾳ εὐρισκόμενον φανατικόν, ὀφείλετε νὰ εἰσθε προσεκτικοὶ μετ' αὐτοῦ. Δὲν θὰ τοῦ κρημνίσετε τὰ εἶδωλα τῆς πίστεώς του. Δὲν θὰ τοῦ εἰσθε ἀπόλυτοι καὶ ἐπίμονες ἐπὶ μιᾷς ἔστω καὶ λαθασμένης ιδέας του. Μὲ τὸν γλυκύτερον τρόπον καὶ μὲ εἰκόνας πρὸ παντός ἐντυπωσιακάς, θὰ τὸν κατηχήτε ὡς νὰ ἦτο θρέφος τοῦ οἰκογενειακοῦ σας περιβάλλοντος. Δὲν θὰ τοῦ ὁμιλήτε συνεχῶς ἐπὶ τοῦ σκοποῦ σας, ἀλλὰ θὰ ποικίλλετε τὰς ὁμιλίαις σας ἐπὶ θεμάτων ποῦ ἐνδιαφέρουν τὸν κατηχούμενον, ἔστω καὶ ἐὰν τὰ θέματα δὲν εἶναι τῆς ἀπολύτου ἀρεσκείας σας. Καὶ τὸ θαῦμα θὰ συντελεσθῇ!

Προσπαθήσατε, εἰς τὴν προσχώρησίν του εἰς τὰ πλάισιά σας, ὁ πρῶν φανατικὸς νὰ μὴ μεταφέρῃ τὸν φανατισμὸν του εἰς τὸν Πνευματισμὸν, διότι δυνατὸν νὰ συμπέσῃ νὰ εὐρεθῇ εἰς κύκλον ἐπικοινωνιῶν καὶ τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα νὰ εὕρῃ εἰς αὐτὸν κατάλληλον τὸ ἔδαφος διὰ νὰ τὸν ἐλκύσῃ. Μὲ τὸν χρόνον, ὀφείλετε νὰ τοῦ γνωρίσετε καὶ τὰς χιλίας παγίδας τοῦ Πονηροῦ.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι πνευματικῶς μορφωμένος, ἀπὸ γηϊνὰς γνώσεις καὶ εἶναι ἰδεολογικῶς φανατισμένος, ἢτοι ἐθνικιστικῶς, θρησκευτικῶς καὶ προσωπολατρικῶς, τότε εἶναι ἐπικίνδυνος. Ὑπερασπίζεται τὸν ἰδεολογισμὸν του μὲ ἑξαλλοῦ φανατισμὸν, δὲν παραδέχεται οὐδεμίαν λογικὴν κρίσιν, μεταβάλλεται εἰς καχύποπτον καὶ κοῦφον. Εἰς οὐδὲν τοῦ χρησιμεύει ἢ γηϊνός του μόρφωσις, διότι τὸν μετέβαλεν εἰς ἐγωϊστήν, μαχητικόν, καὶ ἀπρεπῆ εἰς τὰς ἐκφράσεις του. Οἱ τοιοῦτοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἐδημιούργησαν τοὺς θρησκευτικούς πολέμους, τὴν διάδοσιν διὰ τῆς βίας τῶν ἐθνικιστικῶν ἰδεωδῶν καὶ πάσης ἄλλης φύσεως φανατισμῶν. Οἱ ἐν λόγῳ φανατικοὶ, ὁποιαδήποτε εἶναι ἡ ἰδεολογία των, συνεργάζονται, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσουν, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ τὸ παραδεχθοῦν, μετὰ τῶν Πονηρῶν Πνευμάτων.

Ὁ Πονηρὸς ἐνισχύει περισσότερο τοιαῦτα ἔξαλλα καὶ ἀλόγιστα ἀνθρώπινα ὄντα. Προτιμᾷ νὰ ὤθῃ τὰς σκέψεις τῶν μαχητικῶς καὶ νὰ τὰ ἐξοργίζῃ εἰς βαθμὸν παραφροσύνης.

Τὰ τοιαῦτα δύστροπα ὄντα, θὰ κερδίσετε διὰ τῆς ἐκτιμήσεώς σας. Δὲν θὰ ἐπιμένετε εἰς ὅ,τι ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ κατέχουν. Αἱ συζητήσεις σας θὰ γίνωνται φιλικῶς καὶ δὲν θὰ δίδετε δίκαιον ἢ ἀδικον εἰς οὐδένα. Νὰ μεταφέρετε τὰς συζητήσεις σας εἰς θέματα ἄγνωστα εἰς αὐτούς, ἀλλὰ εὐχάριστα καὶ μακρὰν τῶν ἰδεολογιῶν των. Ἡ ἐκτίμησις τοῦ λόγου σας θὰ τοὺς ἔλξη. Δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου θὰ ἐπιβληθῆτε εἰς αὐτούς.

Τοὺς τρόπους τούτους μόνον οἱ συνειδητοὶ καὶ μετριοφρονες δύνανται νὰ ἐφαρμόζουσιν οὐδεὶς ἄλλος εἶναι ἄξιος. Οὕτω δὲν διατρέχετε τὸν φόβον νὰ σᾶς ὑποκλέμουν τὴν θείαν μέθοδον τοῦ φωτισμοῦ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 189η

Τὸ Βόρειον Σέλας ὡς μετεωρολογικὸν ἀλάνθαστον Κέντρον

Εἰς τὰς περισσοτέρας χώρας τοῦ κόσμου σας ὑπάρχουν διάφορα Κέντρα Μετεωρολογικά, ἐκ τῶν ὁποίων θεβαίως μαθάνετε τὰς καιρικὰς συνθήκας κατὰ περιοχάς, καὶ ἐπὶ αὐτῶν βασιζόμενοι, ἀποφασίζετε ἐὰν πρέπει ἢ ὄχι νὰ ταξιδεύσετε.

Πόσας φορές — ἅς ὁμολογήσουν οἱ ἴδιοι οἱ μετεωρολόγοι — δὲν ἠστόχησαν εἰς τὰς προβλέψεις των, πρὸς ζημίαν τῶν ἐνδιαφερομένων. Πόσας φορές δὲν ἐσημείωσαν θυέλλας μὲ κατεύθυνσιν σφαλερὰν ἀπὸ ἐκείνην ποῦ δὲν προέβλεψαν, ἔστω καὶ μὲ τὰ τελειότερα μέσα τῆς ἐπιστήμης!

Δυνατὸν, εἰς σφοδρὸς καὶ ψυχρὸς ἄνεμος ἀπὸ τὰς βορείους περιοχάς νὰ κατευθύνεται πρὸς δυσμὰς καὶ ὄλοι νὰ ἀναμένουν τὴν ἀλλαγὴν τῆς ἀτμοσφαιράς των ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ, οἱ ἄνεμοι ἠλλάξαν πορείαν πρὸς Νότον. Τὰς μεταλλαγὰς ταύτας τῶν καιρικῶν συνθηκῶν δὲν δύνανται ἐκ μεγάλης ἀποστάσεως νὰ προῖδουν οἱ μετεωρολόγοι σας, διότι δὲν γνωρίζουν πῶς δημιουργοῦνται οἱ ἄνεμοι καὶ διατί ἀλλάζουν καθ' ὁδὸν πορείαν, μὲ μεγαλυτέραν ταχύτητα ἢ καὶ μετριοτέραν. Τὰ τέλεια μηχανικὰ ὄργανά των λειτουργοῦν καλῶς,

ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ συλλάβουν τὴν ἀπρόοπτον ἀλλαγὴν κατευθύνσεως τῆς θεῆλης, βροχῆς, χιόνος καὶ λοιπῶν φυσικῶν φαινομένων.

Διευκολύνων ὁ Πνευματικὸς Κόσμος τὴν ἀνθρώπινον ταύτην προσπάθειαν, συνιστᾷ εἰς τοὺς εἰδικούς ἐπὶ τῆς Μετεωρολογίας, νὰ στρέψουν τὰ βλέμματά των πρὸς τὸ Βόρειον Σέλας καὶ νὰ συγκεντρώσουν ὅλην τὴν προσοχὴν των πρὸς τὰς ἀποχρώσεις του, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ δυνηθοῦν νὰ σημειώσουν ἀλασθάστως τὰς μεταλλαγὰς τῶν καιρικῶν συνθηκῶν καὶ τὰς κατευθύνσεις των, με ἀκρίθειαν ἀριθμητικὴν.

“Ὅταν ὀλίγοι ἐκ τῶν ἐπιστημόνων σας ἀναχωρήσουν πρὸς τὸν Βορρᾶν, διὰ νὰ συναντήσουν τὸ Βόρειον Σέλας, ἄς παραμείνουν ἐκεῖ ἐπὶ ἓν χρονικὸν διάστημα καὶ ἄς μελετήσουν τὸ φαινόμενον τοῦτο. Δὲν πρέπει νὰ θιάζωνται εἰς τὰς ἐρεῦνας των καὶ νὰ δξύνουν τὴν παρατηρητικότητά των, διὰ νὰ ἀνακαλύψουν πολλὰ ἄγνωστα στοιχεῖα, ποῦ μέχρι στιγμῆς δὲν γνωρίζουν.

Ἀπὸ τὰς βορείους περιοχάς, ὅπου εὐρίσκεται τὸ Βόρειον Σέλας, θὰ δυνηθῆτε νὰ κανονίζετε τὰ δελτία τῶν καιρικῶν συνθηκῶν τῆς κάθε χώρας, δηλαδὴ, θὰ γνωρίζετε ποῖα θὰ εἶναι ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς τάδε χώρας καὶ διὰ πόσον χρονικὸν διάστημα.

Μὴ παραμελεῖτε τὴν ἔρευναν ταύτην ἐπὶ τοῦ Βορείου Σέλας, διότι μέχρι στιγμῆς ἀπλοῦν θαυμασμὸν ἔχετε διὰ τὸ φαινόμενον τοῦτο, ἀγνοοῦντες εἰς τί δύνανται νὰ σᾶς χρησιμεύσῃ.

“Ὅταν φθάσετε εἰς τὸ τέρμα τῆς ἐρεύνης σας καὶ πεισθῆτε περὶ τῶν ὄσων σᾶς ἀνακοινῶ, τότε δοξάσατε τὸν Κύριον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐλάθατε φωτισμόν, διὰ νὰ γνωρίσετε τὰ ἄγνωστα τῆς φύσεως θαύματα.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 1904

Ἄλτρουϊσμός

Ἄλτρουϊσμός» εἶναι ἓνας ὄρος ἀνθρώπινος, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ «ἐγωϊσμός», με τὴν σημασίαν τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Ἡ ἔννοια ὅμως αὕτη εἶναι ὅλως διάφορος, ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἠθέλησαν νὰ τοῦ δώσουν.

Ἄλτρουϊστής, σημαίνει, ὁ αὐτοθυσιαζόμενος ὑπὲρ τῆς ζωῆς τοῦ ἄλλου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ ἄλτρουϊστής γίνεται, τῇ θελήσει του, τὸ θῦμα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀδελφοῦ του, λησιμονῶντας, ὅτι τὸ σῶμα του δὲν τοῦ ἀνήκει· τοῦ τὸ ἔδωσεν ὁ Θεός, ἵνα μέσῳ αὐτοῦ ἐξελιχθῆ καὶ γίνῃ ἄρτιος ἄνθρωπος.

Εἶπεν ὁ Κύριος νὰ βοηθῆτε τὸν πλησίον σας ὡς ἀδελφόν, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ θυσιάζετε τὸ δῶρον τοῦ Θεοῦ (αὐτὸ τοῦτο τὸ σῶμα σας) ὑπὲρ τῆς διασώσεως ἄλλου ξένου πρὸς ὑμᾶς δώρου τοῦ Θεοῦ. Διότι ἡ τοιαύτη θυσία ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ ξένου σώματος καὶ τελείας παραμελήσεως τοῦ ἑαυτοῦ σας, σημαίνει, ὅτι περιφρονεῖτε ὅ,τι ὁ Θεὸς σας ἐδώρισεν, καταλήγοντες καὶ πάλιν εἰς ἕνα ἄλλου εἴδους ἐγωϊσμόν, νὰ ἐνδιαφέρεσαι διὰ τὸ μὴ ἀνήκον εἰς ἐσέ, ἀδιαφορῶν διὰ τὸν ἑαυτὸν σου.

Ὁ ἄλτρουϊσμός εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιδιώκει ὁ Βουδδισμός: Τὴν θυσίαν σου ὑπὲρ τοῦ ξένου. Ἐάν, δηλαδή, ἴδῃς ὅτι πνίγεται τις ἐκ τῶν συνανθρώπων σου, χωρὶς καμμίαν ἄλλην σκέψιν, νὰ σπεύσης διὰ τὴν σωτηρίαν του, ἔστω καὶ ἐὰν δώσης ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ζωὴν σου!

Ὁ Βουδδισμός δὲν ἔχει θέσιν εἰς τὴν πλάστιγγα τοῦ ἀγγέλου. Δὲν ἰσοσταθμίζει τὴν ψυχὴν μὲ τὸ πνεῦμα, τὴν ὕλικὴν ζωὴν μὲ τὴν Οὐράνιον.

Διὰ νὰ ἐμφανισθῆ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν Γῆν (διὰ νὰ ἐξιλεωθῆ καὶ ἐξελιχθῆ), σημαίνει ὅτι ἔχει ἀνάγκην ἐκπαιδεύσεως, ψυχικῆς καλλιιεργείας καὶ πνευματικῆς, διὰ νὰ ἀντιληφθῆ τὸν θεῖον σκοπὸν τοῦ χρέους του πρὸς ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἀδελφούς του.

Ἡ ἔννοια τοῦ ἄλτρουϊσμοῦ δὲν εἶναι διὰ τὸν γήινον κόσμον. Ὁ Χριστὸς ἦτο ἄλτρουϊστής εἰς γενικὴν κλίμακα. Δὲν ἐθυσίασεν τὸν ἑαυτὸν του, διὰ νὰ σώσῃ ἕνα ἀδελφόν· τὸν ἐθυσίασεν, καὶ οὕτω ἔσωσεν τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὸ Σκοτεινὸν Πνεῦμα. Ἐδίδαξεν τὴν Οὐράνιον Ζωὴν καὶ τὸν τρόπον νὰ ἀποκτήσῃ τις αὐτὴν ἐκ τῆς Γῆς. Δὲν ἠσχολήθη μὲ περιπλόκους καὶ δυσνοήτους διδασκαλίας, ποὺ δὲν γνωρίζουν τί λέγουν μὲ τὰ ἀληθοφανῆ νοήματά των.

Ὁ Χριστὸς ἄς γίνῃ ὑπόδειγμα εἰς ὅσους αὐτοτιτλοφοροῦνται διδάσκαλοι τοῦ Θεοῦ Λόγου· καὶ ἄς προσπαθήσουν,

ἐάν δὲν δύνανται νὰ τὸν φθάσουν, τουλάχιστον κατὰ ἓνα ποσοστὸν νὰ τὸν μιμηθοῦν, μὴ ὑπερβάλλοντες εἰς τὰς διδασκαλίας των, αἱ ὁποῖαι ὡς θάσιν των ἔχουσι τὸν ἐπιστημονικὸν μῦθον!

Ὁ σοφὸς ὅστις πρῶτος ἐμεταχειρίσθη τὸν ὄρον «ἀλτρουϊσμός», εἰς πλείστα ἐκ τῶν συγγραμμάτων του, ἐκφέρει γνώμας ἄνευ θετικοῦ ἐλέγχου. Ὁ ἄνθρωπος, ὅσον καὶ προσδευμένος ἐάν εἶναι εἰς τὰς γηϊνας γνώσεις του, εἶναι ψυχικῶς τόσον καθυστερημένος, ὥστε νὰ ἔχη τὴν πεποίθησιν, ὅτι τὸ πνεῦμα του εἶναι δημιουργικὸν καὶ ὑπερέχει τῶν ἄλλων συνανθρώπων του. Ἡ σκέψις αὕτη καὶ μόνον, ἀποδεικνύει τὰς ἐγωϊστικὰς τάσεις τοῦ συγγραφέως. Ἄρα, ἐκ τοῦ ἐγωϊστικοῦ τοῦ πνεύματος, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γεννηθῆ ὄρος ἀκριβῆς κατ' ἀντίθεσιν τοῦ ἐγωϊσμοῦ.

Ἄλτρουϊστής ὀνομάζεται, ἐκεῖνος ὅστις δὲν γνωρίζει ποῦ τοποθετεῖ τὴν ἀγάπην.

Αἱ ὀρολογίαι ἐάν δὲν φωτίζονται ἀνωθεν, εἶναι ἀχρηστοὶ εἰς τὰ νοήματά των.

Ἐχετε ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ συνεινησθε μετὰ τοῦ Οὐρανοῦ, προτοῦ προβῆτε εἰς ἀποφάσεις ἀνωφελεῖς καὶ δαιδαλώδεις. Κρούσατε τὴν θύραν τοῦ Κυβερνεῖου μας καὶ ἐρωτήσατε τὰς ἀπορίας σας, διὰ νὰ λάβετε τὴν ἀπάντησιν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 191η

Οἱ βλάσφημοι προφήται τῆς Γραφῆς

Ἡ Καινὴ Διαθήκη ἔθεσεν τὰ πραγματικὰ θεμέλια τῆς Ἱεραῆς Γραφῆς. Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ὑπῆρξεν τὸ σχεδιάγραμμα, τὸ ὁποῖον ὑπέστη πολλὰς μεταβολάς.

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη δὲν φωτίζει τὸ πνεῦμα εἰς πολλὰ σημεία τῆς τὸ συσκοτίζει μὲ τοὺς ποικίλους συμβολισμοὺς τῆς, μὲ τοὺς ἀπανθρώπους πολέμους τῆς, μὲ τὰ ἐκλυτὰ ἔθιμα τῶν λαῶν τῆς περιφερείας, μὲ τὰς δεισιδαιμονίας τῶν ἀμορφῶτων καὶ τὰς ψευδολογίας τοῦ Ἱερατείου, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἀκόμη εἰς τὸ βαθὺ σκότος τῆς ἀμαθείας του, καὶ τέλος μὲ τὸν διπρόσωπον Θεὸν τῶν Ἰουδαίων.

Κατὰ τὸν Θεὸν τῶν ἦσαν καὶ οἱ προφήται τοῦ Ἰσραήλ.

Οὐδεὶς ἐκ τῶν προφητῶν τοῦ ὑπῆρξεν ἄξιος ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημιουργοῦ. Ὅλοι οἱ προφῆται ἦσαν κοινοὶ μάντις, οἱ ὅποιοι ἐλάμβανον φωτισμὸν δίπλευρον, ἦτοι τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Πονηροῦ. Διὰ τοῦτο πολλάκις δὲν ἐγνώριζον τὸ τί ἔλεγον.

Οἱ προφῆται τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὑπῆρξαν οἱ μεγαλύτεροι θλάσφημοι. Αἱ ἀπαίσια κατάραι τῶν ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους εἶναι παροιμιώδεις. Μὲ τὰς θαρεῖας ἐκφράσεις τῶν ἐναντίων τῶν ἀνυπακούοντων εἰς τὰ κελεύσματά των, ἀπεδεικνύουν, ὅτι δὲν ἀντιπροσώπευον μόνον τὸν Θεὸν τῆς Ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ τοῦ μίσους· καὶ ὁ τελευταῖος οὗτος δὲν ἦτο ἄλλος ἀπὸ τὸν πανίσχυρον Πονηρὸν, ὅστις τοὺς ἔθελε περισσότερον διὰ τοῦ πονηροῦ τοῦ λόγου.

Τούτου ἕνεκεν, τὸ ἱστορικὸν μέρος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι μεστὸν ἀπὸ ἀνομίας, βιασμοῦς, βιαιότητος, σκληρῶν πολέμων, ἐκδικήσεις, ἐκφυλὸν ζῶην, ψευδολογίας, καχυποψίαν, ἀσπλαγχνίαν, δολιότητα, ἀπάτην καὶ ἀκόρεστον πορνείαν. Ἀνοίξατε τὰς σελίδας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀναγνώσατε αὐτὰς διὰ νὰ πεισθῆτε.

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη δὲν ἔχει τῆς Ἀγάπης τὸν εὐγενικὸν φωτισμὸν, ὡς εἶναι ἡ Καινὴ Διαθήκη, ὅπου ὁ γλυκομίλητος Ναζωραῖος ἐδίδασκε τὰ ἀντίθετα τῶν ὄσων οἱ σκληροὶ νόμοι τοῦ Μωϋσέως ἀπήτουν.

Ὁ Θεὸς τῆς Ἀγάπης ἔχει τοσαύτην ὑπομονὴν διὰ τὰ πλάσματά του, ὥστε νὰ μὴ κακολογῇ αὐτά, ἔστω καὶ ἐὰν εὐρίσκωνται ἐν ἁμαρτίᾳ. Διὰ τῆς αἰωνίας ζωῆς, ἦτοι διὰ τῶν συνεχῶν ἐνσαρκώσεών των, θὰ τὰ φέρῃ εἰς τὴν τάξιν.

Ὁ Θεὸς δὲν ἐκοτομεῖ κατάραι καὶ θλασφημίας ἐναντι τοῦ τελειοτέρου τοῦ ἔργου, τοῦ ἀνθρώπου. Ἄρα, αἱ θλασφημῖαι, τὰ ἐξώτερα πυρὰ καὶ αἱ κολάσεις, λέγονται πρὸς ἐκφοβισμόν τῶν ἀνθρώπων· εἶναι λόγοι τοῦ Πονηροῦ Πνεύματος, ποὺ συναγωνίζεται τὸν Θεὸν τῆς Ἀγάπης.

Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ, ἔχετε ἔμπροσθέν σας τὴν αἰώνιον Καρδίαν τοῦ Καλοῦ καὶ Ἀγαθοῦ, τὸ πραγματικὸν Φῶς τῆς Οὐρανίας γνώσεως, τὴν ψυχικὴν εὐγένειαν, ἦτοι τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ Δημιουργοῦ ἐπὶ τῶν ψυχῶν σας.

Οἱ προφῆται τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὕμνουν καὶ δοξολογοῦν τὸν Κύριον ἀπὸ φόβου, διότι γνωρίζουν τὴν παρανομίαν

των. Κατὰ τὰ συμφέροντά των, ἄλλοτε ἀσπάζονται τὰς βουλὰς τοῦ Κυρίου καὶ ἄλλοτε πάλιν τὰς ὑποδείξεις τοῦ Πονηροῦ.

Ἡ Ἀλήθεια πρέπει νὰ διακηρύττεται, διὰ νὰ κατατροπωθῇ τὸ ψεῦδος.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 192α

Φθόνος ἐκ Ζηλοτυπίας

Μία ἐκ τῶν χειρίστων μορφῶν τῆς κακίας, εἶναι καὶ ὁ φθόνος ὁ προερχόμενος ἐκ ζηλοτυπίας. Ἄντι ὁ ἄνθρωπος νὰ αἰσθάνεται εὐγνωμοσύνην ἔναντι τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅστις ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ τὸν φωτίζη μὲ τὸ Θεῖον Φῶς, ἀπὸ ζηλοτυπίας φθονεῖ αὐτὸν ὡς ἐχθρὸν καὶ τὸν παρεμποδίζει εἰς τὸ μέγα ἔργον του, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου τοῦ Οὐρανοῦ.

Ὁ φθόνος ἐκ ζηλοτυπίας τοῦ συνανθρώπου σας, εἶναι ἄρνησις τῆς θείας φωτίσεως καὶ ὑπάγεται εἰς τὸν σκληρὸν νόμον τῆς Οὐρανίας τιμωρίας. Διότι ὁ ζηλόφθονος δὲν καταφέρεται μόνον ἔναντιον τοῦ κομίζοντος τὸ Φῶς, ἀλλὰ στερεῖ τὴν φώτισιν καὶ εἰς πάντας τοὺς ἀδελφούς του. Καθυστερεῖ τὴν ψυχικὴν ἐκπαίδευσιν καὶ γίνεται πρόξενος γενικοῦ κακοῦ.

Οἱ θρησκόληπτοι καὶ παραπλανημένοι εἰς τὰς ἀντιλήψεις των, παρὰ τὴν ἐκ φόβου πίστιν των πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὰς προσευχὰς καὶ τήρησιν ἐκ συνηθείας καλῆς στάσεώς των ἔναντι τοῦ Θείου, δὲν δύνανται νὰ ἐννοήσουν, ὅτι ὁ Θεὸς διὰ μέσου τῶν ἀνθρώπων ἐνεργεῖ. Διὰ τοῦτο ὁ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, ὡς ἀπλοῦς ἄνθρωπος ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς Γῆς, μὲ θείαν ἐντολήν ἐκ τοῦ Πατρὸς του, ἵνα φωτίσῃ καὶ σώσῃ τὰς ψυχὰς σας.

Ποία, ὅμως, ἦτο ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν ἀνθρώπων ἔναντι του; Νὰ τὸν καταδικάσουν εἰς θάνατον, διότι διεκήρυττεν τὴν Ἀλήθειαν.

Θὰ εἶπτε, πὼς οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι ἦσαν σκοτεινοὶ καὶ ἡ ἀντίληψις τῶν ἀνθρώπων καθυστερημένη. Σεῖς, οἱ σημερινοὶ ἀδελφοί, οἱ ὁποῖοι ἔχετε κατὰ γενικὸν κανόνα γνώσεις περισσότερας ἀπὸ τοὺς τότε ἀδελφούς σας καὶ καθημερινῶς δύνασθε νὰ εὐρύνετε τὴν ἀντίληψίν σας καὶ νὰ συναισθανθῆτε τὴν διαφορὰν τοῦ Καλοῦ ἀπὸ τοῦ Κακοῦ, τί πράττετε; Μήπως εἶ-

σθε καλλίτεροι ἀπὸ τοὺς τότε καθυστερημένους ἀδελφούς σας εἰς τὸ πνεῦμα;

Ἴδου, ποῖον εἶναι τὸ μέγα σφάλμα σας; Νὰ εὐρίσκεσθε ἐντὸς τοῦ φωτός καὶ νὰ ἀρνήσθε τὴν θεῖαν γνῶσιν! Τὴν ὁποῖαν κατὰ βάθος ἀντελήφθητε τὴν ἰσχύν της καὶ γνωρίζετε πόθεν αὕτη ἐκπορεύεται· καὶ ὁμως, ἀντιτάσσεσθε πρὸς αὐτήν, διότι δὲν ἔχετε θεῖον φῶς καὶ φθονεῖτε τὸν ἀδελφόν σας, ὅστις θεῖα χάριτι σᾶς προσφέρει αὐτὸ ἀκριβῶς πού σᾶς ἐλλεῖπει. Ἄρα, γνωρίζοντας τί σᾶς προσφέρει, ἀπὸ ζηλοτυπίας, ἐπειδὴ δὲν εἴσθε ἄξιος νὰ γίνετε ὁ φορεὺς τοῦ φωτός, τὸν φθονεῖτε.

Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι ἡ ἐνέργειά σας αὕτη θὰ ἔχη κακὰς διὰ τὸν ἑαυτὸν σας συνεπειάς. Δὲν θὰ ὑπάρξῃ οἶκτος, παρὰ τὰς ἀσκόπους παρακλήσεις καὶ θυμιάματα. Ὁ Κύριος προτιμᾷ νὰ θυσιάσῃ ὀλίγους ἐκ τῶν κακοβούλων, πρὸς σωτηρίαν τῶν πολλῶν.

Ὅλοι γνωρίζετε τὸ πόσον θλαβερὸς εἶναι ὁ φθόνος ἐκ ζηλοτυπίας. Καταφέρεσθε ἐναντίον τοῦ φθόνου, ὡς ὄπλου καταπτώσεως τῆς ἠθικῆς τοῦ ἀνθρώπου ὑποστάσεως καὶ ὁμως, τὴν ἐντὸς σας γέννησιν τοῦ φθόνου τὴν ἐκλαμβάνετε ὡς ἀσπίδα τῶν συμφερόντων σας.

Διατί;

Διότι δὲν ἔχετε θεῖαν φώτισιν. Καὶ ὅταν σᾶς ἐλλεῖπει αὕτη, παραδεχθεῖτε, ὅτι φωτίζεσθε ἀπὸ τὸν Πονηρόν. Ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶναι, ὅτι δικαιολογεῖσθε διὰ τὴν ἐνέργειάν σας ταύτην ἀνοήτως καὶ δὲν παραδέχεσθε τὴν πλάνην σας. Διὰ τοῦτο ἡ θεῖα Δικαιοσύνη, ἣτις εἶναι ἄμεμπτος εἰς τὰς ἀποφάσεις της καὶ ἀμετάκλητος, θὰ σᾶς δώσῃ νὰ ἐννοήσετε καὶ συναίσθανθῆτε τὴν ἀπόφασίν της.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 193η

Ψυχικὴ εὐγένεια

Ὅταν ἡ ψυχὴ ἔχη τὴν ἰκανότητα (ἐπιβολὴν) νὰ τρέφῃ τὸ πνεῦμα διὰ τῆς ἀγάπης καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ ἀφομοιωθῇ τὴν ἔννοιαν αὐτῆς εἰς αὐτὸ (τὸ πνεῦμα), τότε ἐκδηλώνεται ἡ ψυχικὴ εὐγένεια τῆς ὄντοτος.

Ἡ ψυχικὴ εὐγένεια εἶναι ἡ ταυτότης τῆς ὀντότητος ἐντὸς τοῦ γηϊνοῦ κόσμου. Ἀντιλαμβάνονται ἄμεσα οἱ ἀδελφοὶ τὴν ποιότητα τῆς ψυχῆς, ἤτοι τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ πνεύματος ἐξ αὐτῆς.

Τὸ χάρισμα τοῦτο, τῆς ψυχικῆς εὐγενείας, εἶναι σπανιώτατον εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Διότι τὸ πνεῦμα των, προσποιούμενον ὅτι εἶναι ἐκπαιδευμένον ψυχικῶς, ἀπατᾷ τὴν κρίσιν τῶν ἀδελφῶν του, διὰ νὰ κερδίσῃ τὴν συμπάθειάν των, χωρὶς οὐδεὶς των νὰ ἀντιληφθῇ, ὅτι ὁ ἀδελφός των δὲν ἔχει ἴχνος ψυχικῆς εὐγενείας, ἀλλὰ προσποιεῖται αὐτὴν χάριν ἀπωτέρου συμφέροντος!

Εἰς μίαν ἀνέλπιστον στιγμήν, ὁ δῆθεν ψυχικῶς εὐγενής, δυνατὸν νὰ ἀποβάλῃ τὴν προσωπίδα του καὶ νὰ ἀνακαλυφθῇ ἡ πλαστὴ ταυτότης του, εἰς θάρος του θεθαίως καὶ ἀφύπνισιν τῶν ἀπατηθέντων ἀδελφῶν του.

Δὲν ἀναφέρω τὸ περιστατικὸν τοῦτο, διὰ νὰ διδάξω τὴν καχυποψίαν. Διότι τότε θὰ περιπέσετε ἀπὸ τὸ κακὸν εἰς τὸ χεῖριστον. Ὁ καχύποπτος οὐδέποτε θὰ δυνηθῇ νὰ γίνῃ κατὰ θάθος καλός· ὁ Πονηρὸς τὸν κατευθύνει εἰς τὰς σκέψεις, διὰ τοῦτο δὲν ἔχει ἀγνὰ αἰσθήματα. Διὰ τοῦ λόγου του ἐκθειάζει τὰς καλὰς καὶ ἀγνάς προθέσεις του, τὰς ὁποίας οὐδέποτε εἶχεν, καὶ ἐν μέρει πείθει τοὺς ἀφελεῖς, ὅτι πράγμασι εἶναι ἄδολος, δίκαιος καὶ φιλόανθρωπος.

Τὰ μέσα ταῦτα διαφημίζουν τὴν ἀγαθότητά του, ἥτις εἶναι ἐπιφανειακὴ, ἐφ' ὅσον ὁ ἴδιος ὀδεύει ἀπὸ ἐνστικτοειδοῦς σχεδίου, τὸ ὁποῖον τοῦ μεταβιβάζεται ἀπὸ τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα. Καὶ ὅμως, οἱ τοιοῦτοι τύποι ἐμφανίζονται εἰς τοὺς συνανθρώπους των μὲ πλαστὴν ψυχικὴν εὐγένειαν, ἥτις ὀνομάζεται ὑποκριτικὴ προσωπίς τῶν αἰσθημάτων των. Εἶναι οὗτοι οἱ χεῖριστοι τῶν ὑποκριτῶν, διότι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐμπαίζουν τοὺς πάντας καὶ τοὺς ἐξαπατοῦν. Ἐκεῖ, θεθαίως, ὅπου ἔχουν συμφέρον, διότι εἶναι οἱ πρῶτοι προσκηνηταὶ τοῦ χρήματος καὶ παρουσιάζονται ὡς ἄγγελοι ἐλπιδοφόροι.

Εἶναι ἀχάριστοι ἀκόμη καὶ ἔναντι τοῦ Πονηροῦ ὀδηγοῦ των. Ἐνῶ τὸν κακολογοῦν καὶ διὰ τῶν ἐξορκισμῶν ζητοῦν τὴν ἀπομάκρυνσίν του, ἐνεργοῦν καθ' ὑπόδειξιν τοῦ Πονηροῦ, ὅστις τοὺς ἐκδικεῖται κατὰ πολὺ περίεργον τρόπον!

Ἡ ψυχικὴ εὐγένεια εἶναι μέγαλον προσόν εἰς τὸν ἄνθρωπον.

πον. Τοῦ ἐξασφαλίζει ψυχικὰς δυνάμεις καὶ διευκόλυνσιν πρὸς τὴν ἀνοδὸν του. Οἱ ὀλίγοι ἐν τῷ κόσμῳ ἀδελφοί, οἱ ἀποκτήσαντες τὴν ψυχικὴν εὐγένειαν, εἶναι οἱ στυλοβάται τῆς ἠθικῆς ὑποστάσεως τῆς μεγάλης κοινωνίας τοῦ γένους σας. Αὐτοὶ συγκρατοῦν εἰς τοὺς ὄμους των, ὡς ὁ Ἄτλας, τὸ θᾶρος τῆς Γῆς. Τοῦτο σημαίνει, ὅποιαν ἀκτινοβολίαν ἔχει ἡ δύναμις τῆς ἠθικῆς εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἀνθρωπότητος.

Μὴ προσποιεῖσθε, ἀλλὰ προσπαθήσατε τουλάχιστον νὰ μιμηθῆτε ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἔχουν ἔμφυτον τὴν ψυχικὴν εὐγένειαν, διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσετε.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 194η

Κατανόσις, λογικὴ σκέψις καὶ ἀντίληψις, ἐπὶ τοῦ Καλοῦ καὶ Ἄγαθοῦ

Μέχρι σήμερον ἔχετε μάθει ἀρκετὰς πτυχὰς ἀγνώστους ἀπὸ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον, ὅστις διὰ τῆς ἀληθείας τοῦ Λόγου του, φωτίζει ἀνελλιπῶς τὴν ἀνθρωπότητα, διὰ νὰ τῆς ὑποδείξῃ ποία εἶναι ἡ ὀρθὴ πορεία τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ Γῇ, ἵνα συνεχίσῃ αὐτὴν καὶ ἐν τῷ Οὐρανῷ.

Ὁ ἀποθνήσκων ἐγκαταλείπει τὸ ὕλικόν του περίβλημα, οὐχὶ διὰ νὰ εἰσέλθῃ μὲ ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας του εἰς τὸν Κόσμον τῶν ψυχῶν, ὅπου θὰ εὔρῃ τὴν ἡρεμίαν τοῦ πνεύματος καὶ τὴν ἀμέριστον ἀγάπην τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Ἀπατάσθε! Ὁ ἀποθανὼν, διὰ τῶν συστάσεων τῶν ἱερέων δὲν μεταβαίνει εἰς τόπον γλοερὸν, ἀναπαυτικόν, παραδεισιακόν.

Ἀποχωρῶν ὁ ἀνθρώπος, ὡς ἀναλογισθῆ τί ἐπραξεν εἰς τὴν ζωὴν του, διὰ νὰ λάθῃ θέσιν ἀκόλογον εἰς τὸ Βασίλειον τοῦ Κυρίου.

Ὁ Θεός, καὶ ἄλλοτε ἐτόνισα, δὲν τιμωρεῖ ὡς ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ μέτρον τῆς ἀδικίας, διὰ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἔχει ἐντὸς του καὶ αὐτὸς σπέρματα τῆς κακίας. Ὁ Θεὸς τιμωρεῖ ἀνευ ἐξαναγκασμοῦ. Ἡ φοβερὰ τύψις τῆς συνειδήσεως, δυνατὸν νὰ καταρρακώσῃ τὴν ὀντότητα, εἰάν θεθαίως αὕτη δὲν ὑποταχθῆ εἰς τὸ σκότος, διὰ νὰ συναισθανθῆ τὰ ἀδικήματά της καὶ οἰκειοθελῶς ὑπομείνῃ τὸ ἀφόρητον θᾶρος της, μέχρις ὅτου ἀ-

ποκτήσει περισσότερο ψυχικόν σθένος καὶ λάβει νέας ὁδηγίας ἀπὸ τὸν Κύριον.

Οὐδεὶς σας σκέπτεται τὸν θάνατον, παρὰ μόνον ὅταν ἔλθετε εἰς τὸ χεῖλος αὐτοῦ, ὁπότε εἶναι πλέον ἀργά διὰ νὰ μεταμεληθῆτε. Ὁ ἱερεὺς, θεθαίως, ὡς ἐπαγγελματίας τοῦ ἔργου του, σὰς δίδει ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν σας· ἀλλὰ ποῖον ἠρώτησεν, διὰ τὴν αὐθαίρετον ταύτην πράξιν του; Ἐὰν τοῦ πληρώσετε τὰ πενταπλάσια τῶν ὄσων λαμβάνει συνήθως, δυνατὸν νὰ σὰς κατατάξῃ καὶ μεταξὺ τῶν Ἀγγέλων! Εἰπέτε μου ἐν πάσει εἰλικρινείᾳ, δὲν σὰς ἐμπαίζουν ἀκόμη καὶ τὴν τελευταίαν στιγμήν τοῦ ἀποχωρισμοῦ σας ἀπὸ τὴν Γῆν;

Ἐὰν μὲ τὴν σημερινὴν πνευματικὴν σας πρόδοον δὲν εὐρύνετε τὸ πνεῦμα σας, διὰ νὰ φωτισθῆτε, οὐχὶ ἀπὸ τὰς γῆινους μόνον γνώσεις, ἀλλὰ καὶ τὰς Ἐπουρανίους, ματαία θὰ εἶναι ἡ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ζωὴ σας.

Προσπαθήσατε νὰ ἔχετε κατανοήσιν ἐπὶ τῆς ζωῆς καὶ λογικὴν σκέψιν, ἵνα ἀντιληφθῆτε ποῖον εἶναι τὸ καλὸν καὶ ἀγαθόν. Ἐὰν δὲν δύνασθε νὰ τὰ διακρίνετε, τοῦτο σημαίνει ὅτι οὐδεμίαν ἰδέαν ἔχετε περὶ τῆς Ἀγάπης· καὶ ὅστις δὲν συναισθάνεται τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον του, ἐπόμενον εἶναι τὸ κακὸν καὶ θλαβερὸν εἰς ὅλας του τὰς μορφάς νὰ τὸ ἐκλαμβάνῃ ὡς καλὸν καὶ ἀγαθόν!

Μελετήσατε καὶ ἐμβαθύνετε μόνον εἰς τὸ Καλόν. Ἡ ἐκ συνηθείας μελέτη αὕτη θὰ σὰς βοηθήσῃ πολὺ εἰς τὸ νὰ ἀποκρούσετε κάθε κακὴν πράξιν σας.

Κλαδεύσατε, κατὰ μικρὰς περιόδους, τὸν ἐγωϊσμόν σας, διότι οὗτος εἶναι παράσιτον τῆς ὄντοτήτός σας. Εὐδοκμεῖ πάντοτε, ἐκεῖ ὅπου δεσπόζει τὸ πνεῦμα. Ἐὰν ἔχετε θέλησιν, παρακολουθήσατε τὴν θλάστησίν του καὶ σπεύσατε νὰ παρεμποδίσετε αὐτήν.

Διὰ τῆς κατανοήσεως τοῦ Θείου Λόγου, τῆς λογικῆς σκέψεως καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀντιλήψεως, ἀποκτᾶτε τὰ θεῖα ὄπλα τοῦ Καλοῦ καὶ Ἀγαθοῦ, ὥστε νὰ συμμετάσχετε καὶ σεῖς εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀγῶνα τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου ἐναντίον τοῦ σκληροῦ Ἀρχοντος τοῦ Σκότους.

ΨΥΞΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΟΣ

Διερωτάσθε: «Είναι δυνατόν νά πάθῃ ψύξιν ἡ πνευματικὴ ἀνωτερότης;». Καὶ σὰς ἀπαντῶ: Μάλιστα, ὅταν αὕτη εἶναι γήϊνος.

“Ἄλλωστε θὰ τὸ παρατηρήσετε καὶ μόνοι σας. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι καλλιεργοῦν τὰς γῆϊνας τῶν γνώσεις εἰς βαθμὸν νά ὑπερβαίνουσι αὐτὰς τῶν ἀδελφῶν τῶν, ἐπόμενον εἶναι νά μεταστρέφονται εἰς ἀλαζόνας, ἐγωϊστὰς, καὶ ἀκαταδέκτους πρὸς πάντα κατώτερον τῶν. Ἡ ἐνέργειά τῶν αὐτῶν τοὺς καθυστερεῖ ἀφαντάστως εἰς τὴν ψυχικὴν τῶν μὲν μορφῶν, τὴν ὁποίαν θεωροῦν ἀνωφελεῖ διὰ τὸν ἄνθρωπον τῆς πείρας καὶ τοῦ ὀρθολογικοῦ συλλογισμοῦ. Ἡ σκέψις αὕτη ἀρκεῖ, διὰ νά ἐννοήσετε, ὅτι ἡ πνευματικὴ τῶν ἀνωτερότης ἔχει πάθει ψύξιν. Δηλαδή, δὲν εἶναι εἰς θέσιν νά ἐπεκταθοῦν εἰς τὴν σύλληψιν γνώσεων, πέραν τοῦ ὁρίου τῆς γῆϊνης τῶν μορφώσεως.

Τὸ νά ἔχουν τὴν πεποίθησιν, ὅτι κατέχουν εἰς τὴν κοινωνίαν ἐξέχουσιν θέσιν καὶ ἐκτίμησιν, εἶναι μία ἐσφαλμένη ἔμμονος ἰδέα τῶν, ἥτις πηγάζει ἀπὸ τὸν κορμὸν τοῦ ἐγωϊστικοῦ τῶν δένδρου. Δὲν ἐννοοῦν, δυστυχῶς, οἱ παροδικοὶ οὗτοι χάρτινοι θεοί, ὅτι εἶναι θνητοί, ὡς καὶ ὁ τελευταῖος ἀμόρφωτος καὶ ἀγροῖκος ἀδελφός τῶν.

Λέγουσι καὶ διακηρύττουσι, ὅτι γνωρίζουσι πολλά καὶ ὅμως, δὲν κατάρθωσαν νά διεισδύσουσι εἰς τὸν ἑαυτῶν τῶν, διὰ νά πλουτίσουν ἔτι περισσότερο τὰς γνώσεις τῶν καὶ νά πεισθοῦν, ὅτι παρ’ ὅλην τὴν πνευματικὴν τῶν καλλιέργειαν, παρὰ κενὰ μόρια τῆς γνώσεως!

Ἡ ψύξις τῶν ἀλαζόνων ἐγκεφάλων, δυνατόν νά τοὺς στερήσῃ καὶ αὐτὴν τὴν παιδικὴν ἀκόμη ἀντίληψιν, ὥστε μαραινόμενοι νά μαραίνουσι γρηγορότερον τοὺς ἔχοντας κλίσιν πρὸς τὴν μαρολογίαν.

Ἡ διαφήμις βοηθεῖ τὴν προβολὴν καὶ ἡ ἀκατανόησις τοῦ προβαλλομένου, διὰ τῆς ὑποβολῆς μεταδίδει τὴν ἀγνωσίαν τῆς μαρογνωσίας. Οὐχὶ μόνον ἀγνοεῖτε τὸ τί λέγουσι οἱ μαρόσοφοι, ἀλλὰ σὰς παρεμποδίζουσι καὶ εἰς τὴν σχετικὴν σας πρόοδον.

“Ο,τι δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεσθε, δὲν εἶναι διὰ τὴν ὄντοτήτά σας ὀρθόν. Ἐκεῖνος ὅστις πταίει, εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, εἶναι ὁ διδάσκων. Ἐὰν δὲν δύναται δι’ ἀπλῶν μέσων νὰ μεταδώσῃ τὴν γνῶσιν του, αὐτὴ, παρὰ τὴν λάμπριν της, εἶναι παραπλανητικὴ. Διότι, ἐὰν τὴν κατεῖχεν καλῶς τὴν γνῶσιν του, θὰ ἐγίνετο ἀντιληπτός καὶ ἀπὸ τὸν πλέον ἀστοιχείωτον. Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος ἐπρωτίμησεν, αἱ διὰ τῶν λόγων γνώσεις νὰ συνοψίζωνται εἰς ἔργα ἀγαθὰ.

Ἡ Ἀγάπη διὰ τῆς ἐμπράκτου ἐφαρμογῆς ἀποδίδει καρπούς, καὶ οὐχὶ διὰ μέσου τῶν κενῶν λέξεων. Οἱ φαρισαῖοι δὲ τῶν αἰῶνων, τὸν σπόρον τῆς Ἀγάπης σπέρνουν εἰς θραχῶδεις ἢ ζιζανιοειδεῖς περιοχάς, ὥστε νὰ λέγεται τὸ ὄνομα τῆς Ἀγάπης, νὰ μὴ ὁμῶς ὑφίσταται ἡ παρουσία της.

Ἡ ψύξις τῆς πνευματικῆς ἀνωτερότητος εἶναι τὸ τραχὺ ὄπλον τοῦ Πονηροῦ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 196η

Ἄνοιξις τῆς ψυχῆς

Σὰς παρουσιάζω ἀπὸ τὴν μυθολογικὴν εἰκονογράφειν τὰς Ὠρας, ἥτοι τὰς ὠραισιότατας παρθένους τοῦ Χρόνου, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὸ σῆμα καὶ ἡ ροδοδάκτυλος Ἥως ἀνοίγει τὰς πορφύρας Πύλας τοῦ Οὐρανίου θόλου, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐξέρχεται τὸ λαμπρὸν ἄρμα τοῦ φωτοδότου Ἥλιου, ἵνα διατρέξῃ τὸν καθιερωμένον κύκλον τοῦ Κόσμου τῆς πνοῆς καὶ τῆς κινήσεως.

Αἱ πρῶται χρυσαὶ ἀκτῖνες του, ὡς δάκτυλοι μαγίσσης ἐπικάθηται ἐλαφρῶς ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων καὶ ὀλίγον κατ’ ὀλίγον ἐντείνεται τὸ ἡλιακὸν φῶς, διὰ νὰ θερμάνῃ τὴν γῆνιν φύσιν, ὥστε οἱ παλμοὶ της νὰ μεταδίδουν τὸ ἐγερτήριον εἰς ὀλόκληρον τὴν πλάσιν τοῦ ζωϊκοῦ Βασιλείου.

Πρῶτα τὰ πτηνὰ ἀνετινάχθησαν ἐντὸς τῶν φωλεῶν των, ἔτοιμα διὰ τὴν ἐξόρμησιν τῆς τροφῆς των. Ὅλα ὁμοῦ, διὰ τῶν τιτιθισμάτων των — θὰ ἔλεγέν τις — λαμβάνουν ἀποφάσεις, ὑμνολογοῦντα συγχρόνως τὸν Ἄγνωστον Δημιουργόν των.

Τὸ ἀπαλὸν χρῶμα τῆς φυσικῆς καλλονῆς ἀντικατοπτρίζε-

ται ὅλο καὶ ζωηρότερον εἰς τὰ ὄρη, τὰς πεδιάδας, τὰ δάση καὶ τοὺς ἀγρούς, ἐνῶ ὁ τελευταῖος ἀστὴρ τοῦ Οὐρανοῦ ἐξαφανίζεται, πρὸ τῆς προβαλούσης ἡμέρας τῆς Ἀνοίξεως. Τὸ πᾶν εἶναι ἀπερίγραπτος θεία μαγεία, ὅταν τὴν ὥραν αὐτὴν αἰσθάνεται τις τὴν μουσικότητα τοῦ Σύμπαντος κατὰ ἀντανάκλασιν τῆς Γῆς.

Ὁ Ὄρφευς διὰ τῆς λύρας του ὑμνεῖ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ ὄλου ὡς ἐξῆς:

Ἄνοιξις, ἀναγέννησις καὶ χαρὰ
μέσ' τῆς φύσεως τὰ φτερά
αἰσθάνεσαι ἀγαλλίαση, θαυμασμό
γιὰ τὸν ὄλο Ἀγάπη Θεό!

Ἄντι, λοιπόν, τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἀναγεννηθῆ, καὶ ὡς νέος ἄνθρωπος νὰ ἀναζητήσῃ νέαν κατεύθυνσιν εἰς τὴν πορείαν τῆς ζωῆς του, ἐγείρεται μὲ σκοτεινὰ σχέδια καὶ ἀποφάσεις, πού ἔλαβεν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός, καὶ ἀναμένει, ὅπως καρποφορήσουν αὐτὰ εἰς τὸ πνεῦμα του, πρὸς ζημίαν τῶν ἀδελφῶν του καὶ ὄφελος τοῦ ἑαυτοῦ του.

Διὰ τὴν εἰσχωρεῖ τὸ ἀγνόν πνεῦμα εἰς τὴν ὄντοτήτά του, διὰ νὰ συναισθανθῆ κι' αὐτὸς τὸ μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν Ἀγάπην, ἀλλὰ παρέμεινεν σκοτεινὸς εἰς τὴν πονηράν του σκέψιν;

Διότι δὲν ἦτο ἄξιος νὰ ἐκτιμηθῆ εἰς τῆς Ἀνοίξεως τὴν θείαν ἀναγέννησιν καὶ τὴν τῆς ψυχῆς του τοιαύτην, ἥτοι τὴν ἀλλαγὴν τῆς πνευματικῆς του πορείας.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος συμμορφωθῆ μὲ τὰς διδασκαλίας τοῦ Οὐρανοῦ, τότε θὰ ἀναγεννηθῆ καὶ θὰ ἀποκτήσῃ ἐντὸς του τὴν θείαν ἀνοιξιν τοῦ ψυχικοῦ του κόσμου, τὴν ἀνοιξιν τῆς ἰσοσταθμίσεώς του, ὥστε νὰ μὴ αἰσθάνεται τὸν παγερὸν χειμῶνα τῆς ζωῆς, ἀλλ' οὔτε καὶ τὰ κυνικά καύματα τοῦ θέρους. Μόνον διὰ τῆς κατανοήσεως τοῦ Θεοῦ Φωτὸς καὶ τῆς ἀφομοιώσεως αὐτοῦ γίνεσθε δημιουργοὶ τῆς ψυχικῆς σας ἀνοίξεως.

Τὴν ὠραιότατην εἰκόνα, πού ἀναγεννᾷ ἡ ἀνοιξις εἰς τὸ ἄτομόν σας, δύνασθε, ἐὰν ἔχετε τὴν καλὴν θέλησιν, νὰ τὴν μεταφέρετε εἰς τὸν ἐσώτερόν σας κόσμον, καὶ νὰ ὑμνήτε μὲ τὴν καθημερινὴν σας ἔγερσιν τὸν Θεόν, ὡς ὁ Ὄρφευς διὰ τῆς λύρας του.

Ἡ ἄνοιξις τῆς ψυχῆς δὲν εἶναι παροδική, ὡς ἡ ἐποχὴ τοῦ ἔτους. Ἡ ἄνοιξις τῆς ψυχῆς δροσιζει τὸ πνεῦμα καὶ τὸ προφυλάσσει ἀπὸ κάθε ὑπερβολῆς, ἡ ὁποία φέρει ἐπιπτώσεις θαρραλέας μορφῆς εἰς τὴν συνείδησιν, ὅταν αὕτη δὲν δύναται νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὸ πνεῦμα.

Ἡ ἐπιμονὴ καὶ ἡ θέλησις μόνον εἰς τὸν ἄνθρωπον, δύναται νὰ βοηθήσουν τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ πνεύματος.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 197η

Φθινόπωρον τοῦ πνεύματος

Ὅταν ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας σας ἀσπάξεσθε τὸ Θεῖον Φῶς, ὡς ὁδηγὸν τῆς πορείας σας καὶ φροντίζετε, ὅχι μὲ ὑπερβολὴν, διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ φανοῦ σας, τότε δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ φοβῆσθε τοὺς σκοπέλους τῆς ζωῆς. Μέχρι τελευταίας στιγμῆς, πού θὰ ἀποδημήσετε εἰς Κύριον, θὰ ἔχετε διαφυλάξῃ καθαρὸν καὶ εἰς καλὴν κατάστασιν τὸν φανὸν τῆς ἐν τῇ Γῇ πορείας σας, τὸ πνεῦμα.

Ὅταν ὁμως δὲν ἐνδιαφέρεσθε τὸ πῶς λειτουργεῖ ὁ φανός σας καὶ δὲν φροντίζετε αὐτόν, ἐπόμενον εἶναι ἡ κακὴ του χρήσις νὰ ἐπιφέρῃ θλάσθας, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζετε τί λέτε καὶ τί πράττετε. Εἰς προχωρημένην ἡλικίαν, διὰ τῆς κακῆς χρήσεως τοῦ φανοῦ σας, φθειρεται οὗτος καὶ παλινδρομεῖ.

Σεῖς οἱ νεώτεροι, μὴ κατακρίνετε εὐκόλως τὸν μὴ γνωρίζοντα τί λέγει. Φροντίσατε μόνον, νὰ μὴ περιπέσετε εἰς χειρότεραν κατάστασιν αὐτοῦ· καὶ μὴ ἐκ κακῆς συνηθείας ἐπαναλαμβάνετε: «Ὁ δυστυχῆς, ἐγήρασε πολὺ καὶ μαρολογεῖ!».

Τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀφθαρτον, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένον μετὰ τῆς ψυχῆς. Ἄρα, τὸ πνεῦμα δὲν παθαίνει οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν, ἀλλὰ μόνον ὁ ἐγκέφαλος, ἥτοι τὸ ἐνδύμα τοῦ πνεύματος. Ἐὰν ἀπὸ ἀπερισκεψίαν δὲν φροντίζει τὸ ἴδιον πνεῦμα διὰ τὴν καλὴν διατήρησιν τοῦ ἐνδύματός του (ἐγκεφάλου), δυνατόν νὰ τὸ καταρρακώσῃ καὶ ἀργά, πολὺ ἀργά, νὰ συναισθανθῇ τὴν ἀνάγκην του, ὅποτε δὲν ἀναδημιουργεῖται τοῦτο μὲ τὴν πτώσιν του.

Κατὰ τὸ φθινόπωρον, ὅλα σχεδὸν τὰ δένδρα ἀπογυμνοῦν

ται· ἐλάχιστα εἶναι τὰ ἀειθαλῆ. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Κατὰ τὰς φθινόπωρινὰς ἡμέρας τοῦ θίου του, τὸ πνεῦμα του δὲν ἔχει τὴν εἰκόνα τῆς Ἀνοιξεως, ἀλλὰ τοῦ φθινοπώρου, διότι τὸ ἔνδυμά του, ἐκ τῆς κακῆς χρήσεως, δὲν ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ ἔλξη τὸν ἕναντί του, πλὴν ἐλαχίστων, οἱ ὁποῖοι ὡς τὰ ἀειθαλῆ δένδρα διατηροῦν τὴν προτέραν τῶν λάμψιν.

Πάντοτε εἶναι ἐλάχιστοι, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐκτελοῦν κατὰ γράμμα τὸ χρέος τῶν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἄνθρωπον. Οἱ περισσότεροι εἶναι ἀδιάφοροι· διὰ τοῦτο τὸ φθινόπωρον τῶν εἶναι ἀισθητόν. Προαισθάνονται τὸν χειμῶνα, οὐδέποτε ὁμῶς τὴν Ἀνοιξιν.

Τὸ φθινόπωρον, ὡς ἐποχὴ τοῦ ἔτους, ὑπενθυμίζει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἐξέλιξιν τῆς αἰωνίου ζωῆς, γῆινης καὶ Οὐρανοῦ. Τὸ φθινόπωρον συναρπάζει περισσότερον τὸ πνεῦμα εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν κατανόησιν τοῦ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ.

Μὴ ἀφήσετε τὸ πνεῦμα σας, διὰ μέσου τοῦ φθινοπώρου, νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν νάρκην τοῦ χειμῶνος. Καλλιεργήσατε ἐν τὸς σας τὴν αἰώνιαν Ἀνοιξιν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 198η

Ἡ ἀπλότης ἐν τῇ γραφῇ

Ἡ ἀπλότης εὐρίσκεται πλησιέστερα πρὸς τὴν Θεϊαν Ἀρχὴν, διότι τὸ κάθε τι ἐν τῇ ἀπλότητί του εἰσκλείει καὶ τὴν ἀγνότητά του.

Τὸ ἀπλοῦν καὶ ἀγνὸν δὲν ἔλκονται ἀπὸ τὰ πολύπλοκα καὶ σκοτεινὰ μηχανεύματα τοῦ πνεύματος.

Τὸ Θεῖον Φῶς εἶναι ἀγνὸν καὶ λευκόν. Ἀντιθέτως τὸ φῶς τοῦ Πονηροῦ εἶναι μέλαν καὶ πολυσύνθετον· δημιουργεῖ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἐντύπωσιν τοῦ λευκοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον ὀλίγον κατ' ὀλίγον μεταβάλλεται εἰς μέλαν, χωρὶς νὰ ἀντιλαμβάνεται ὁ κάτοχος του τὴν μεταβολὴν του.

Ὁ λόγος τοῦ Πονηροῦ εἶναι γλυκὸς εἰς τὴν γεῦσιν τοῦ πνεύματος, δηλητηριώδης ὁμῶς καὶ βλαβερώτατος, ὅταν διὰ μέσου τοῦ ἀνθρώπου διοχετεύεται εἰς τοὺς λοιποὺς ἀδελφοὺς.

Ποτέ, ὁ Πονηρὸς ἀπ' εὐθείας δὲν ἐνεργεῖ πάντοτε διὰ μέσου τρίτου, διὰ τὴν μὴ ἀποκαλυφθῆ ἢ ὑπουλος ἐνέργειά του.

Ἐσχολίασα τὴν ἀπλότητα γενικῶς· τώρα ἄς τὴν σχολιάσωμεν καὶ ἐν τῇ γραφῇ.

Κάθε τι ποῦ ἐκδηλώνεται διὰ τῆς ἀπλότητος ἐν τῇ γραφῇ, γίνεται πνευματικὴ τροφή δι' ὅλους τοὺς στομάχους. Τὸ ἀπλοῦν εἶναι νοητὸν εἰς πάντας, ἀπὸ τὸν πλέον ἀμόρφωτον μέχρι τοῦ πλέον ὑποτιθεμένου σοφοῦ.

Ἐὰν ὁ σοφὸς δὲν ἀρέσκειται εἰς τὴν ἀπλότητα τῆς γραφῆς, τοῦτο σημαίνει, ὅτι εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς μελαίνης φωτίσεως. Ἐὰν ὁμοῦς ἔχη τὴν συνείδησίν του καθαρὰν, τότε ἐν τῇ ἀπλότητι τῆς γραφῆς ἀνακαλύπτει τὸ βάθος τῆς δημιουργικῆς τοῦ λόγου ἰσχύος, ὅπερ καὶ σημαίνει, ὅτι μεταβάλλει τὴν σκέψιν του ἀπὸ ἀρνητικὴν εἰς θετικὴν.

Εἶναι ἀφάνταστος εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἡ δύναμις τῆς ἀπλότητος, διότι αὕτη ἀντλεῖ ἐνεργείας ἀοράτους ἐκ τοῦ Βασιλείου μας.

Διατί τὰ παιδιὰ εἶναι πλησιέστερα πρὸς τὸν Κύριον καὶ ἀποτελοῦν τὸ περίβλημα Αὐτοῦ; Ἀκριβῶς διότι εἶναι ἀπλὰ καὶ ἀγνά.

Τὸ εὐτελὲς χόρτον εἶναι ἡ θάσις τῆς ζωῆς σας. Ἐξάγεται τοῦτο ἐκ τῆς προσευχῆς σας :

«Πρὸς Σὲ τὸ πᾶν τοῦ Παντός, πέμπομεν πίστιν καὶ ἰκεσίαν· πότιζον τὰ χόρτα, τὰ ἐν τῇ ἐρήμῳ πεφυτευμένα, ἵνα ἐπ' αὐτῶν βλαστήσῃ ἡ ἀγαθότης τοῦ Παναγάρχου Πατρὸς πάντων ἡμῶν».

Ἀντιλαμβανόμενοι τὴν ἰσχὺν τῆς ἀπλότητος ἐν τῇ γραφῇ καὶ τὴν ἀγνότητα ποῦ αὕτη περικλείει ἐντὸς αὐτῆς, ἐννοεῖτε τώρα, διατί ὁ Πνευματικὸς Κόσμος δὲν ἀρέσκειται εἰς τὰ περίπλοκα σχήματα τοῦ λόγου, τὰ ὅποια οὐδὲν τὸ θετικὸν ἀποδίδουν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Μελετήσατε ὀλίγα ἐκ τῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων, ποῦ συνέγραψαν οἱ ἀδελφοί σας ἄνθρωποι (ὡς σεῖς) καὶ εἰπέτε μου, εἰς τί σας ὠφέλησαν, ἢ ἐὰν εὐρέθη σύστημά τι ὠφέλιμον, τὸ ὁποῖον ἔδωσεν καρποὺς χρησίμους ὑπὲρ τοῦ καλοῦ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἴσως, εἰς κακόβουλος καὶ αὐθάδης παρατηρήσῃ τὰ ἑξῆς: «Ὁ Χριστιανισμὸς, ὡς σύστημα ἠθικῆς ἀρχῆς καὶ ἀγά-

της, δὲν ἐδημιούργησεν τόσους ἱερούς πολέμους καὶ κατέστρεψεν μέρος τοῦ πολιτισμοῦ;».

Ἄπαντῶ εἰς τὸν κακεντρεχῆ καὶ ἀμόρφωτον τοῦτον τύπον, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς δὲν ἐπεδίωξεν τοὺς ἱερούς πολέμους, τὴν Ἱερὰν Ἐξέτασιν καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ὑπὸ τὸ ἱερὸν σχῆμα των ὑπέκρυπτον τὸν Πονηρὸν αὐτοῦσιον καὶ ἐνήργουν οὐχὶ ὡς χριστιανοί, ἀλλ' ὡς γνήσια τέκνα τοῦ Κακοῦ Δαίμονος, ὅστις μὲ τὴν ἁγίαν προσωπίδα ἐμάχετο ἐναντίον τοῦ χριστιανικοῦ ἰδεώδους.

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδαξε μὲ ἀπλότητα, νοητὴν εἰς τοὺς ἀπλοὺς καὶ θαθεῖαν, διὰ τοὺς μορφωμένους - ὑλιστάς, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ βάθος τῶν ὀμιλιῶν του προεῖδον τὴν πτώσιν των διὰ τοῦτο καὶ τὸν ἐπολέμησαν σκληρῶς, διὰ νὰ τιμωρηθοῦν σκληρότερα ἀπὸ τὴν Θεῖαν Ἀρχὴν.

Ἡ ἀπλότης ἐν τῇ γραφῇ εἶναι, ὅτι καὶ ὁ Χριστὸς ἐν τῇ Ἀγάπῃ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 199η

Ἄνθρωπος καὶ Εἰρήνη

Ὁ τίτλος τοῦ ἔργου τούτου «Ἄνθρωπος καὶ Εἰρήνη» σκοπὸν ἔχει νὰ φωτίσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος· νὰ τοῦ ὑποδείξῃ τὰς ἐσφαλμένας του ἀντιλήψεις· νὰ τοῦ διδάξῃ τὸν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ δυνηθῇ νὰ εὔρῃ τὴν ἀπολεσθεῖσαν ὁδὸν του, καὶ πολλὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον θὰ τὸν ὠφελήσουν εἰς τὴν ἐπίγειον ζωὴν του, ἀλλὰ καὶ θὰ τοῦ εὐρύνουν τὸ πνεῦμα πρὸς τὴν ἀόρατον ζωὴν τοῦ Οὐρανοῦ.

Τὸ ὅλον ἔργον, ἐν συντομίᾳ ἐξηγεῖ τὸν προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν Γῆν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Οὐρανόν. Ὅτι δύνασθε τὸ ὠφέλιμον νὰ ἀποκτήσετε ὑπὲρ τῆς ὀντότητός σας ἐν τῷ ὕλικῳ κόσμῳ, εἶναι δυσκολώτατον νὰ τὸ ἀποκτήσετε εἰς τὸν Οὐρανόν. Ἐργασθεῖτε καταλλήλως ἐν τῇ Γῇ, διὰ νὰ δώσετε ἐξετάσεις εἰς τὸν Οὐρανόν.

Εἶναι δικαίωμά σας νὰ πιστεύετε ἢ ὄχι εἰς τὴν μεταθανάτιον ζωὴν. Οὐδεὶς σᾶς ἐξαναγκάζει νὰ παραδεχθῆτε τὸν Κόσμον τῶν ψυχῶν. Σεῖς, ὅταν εὐρεθῆτε εἰς τὰς Πύλας τοῦ Ἀοράτου ἀλλὰ αἰσθητοῦ Κόσμου, πολλὰς φορὰς θὰ μετανοή-

σετε, διὰ τὴν ἀπιστίαν σας, καὶ θὰ ἀναγκασθῆτε γοερῶς νὰ παρακαλῆτε τὴν Θεότητα νὰ σᾶς συγχωρήσῃ, διὰ τὴν ἀγνοίαν σας· δὲν θὰ ὑπάρξουν ὅμως ὄσα νὰ σᾶς εἰσακούσουν.

Ἐὰν ἡ ἀμφιβολία σᾶς ἐκράτει μακρὸν τῆς πίστεως, ἡμεῖς ἐξ Οὐρανοῦ σᾶς ἀποστέλλομεν συνεχῶς νέον φῶς, ἐπὶ πολλῶν πτυχῶν τῆς ζωῆς σας. Ἐὰν ἐκωφεύσατε, ἀδίκως θὰ κρούσετε τὴν θύραν τοῦ δικαίου· αὕτη θὰ παραμείνῃ κλειστὴ εἰς τὸν ἄδικον.

Τὸ ἔργον τοῦτο, ὡς φαινεῖται Ἄσπῃρ σᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν ὀρθὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ διευκολύνη τὴν ἀνοδὸν σας, ἵνα μὴ εἴπητε ἐκ τῶν ὑστέρων, ὅτι οὐδὲν ἐγνωρίζατε περὶ τῆς πέραν τῆς γῆινης ζωῆς, τὴν νέαν Ἐπουράνιον τοιαύτην.

Ὁ ἔχων ὄσα ἀκούει καὶ συμμορφοῦται πρὸς τὰς διδασκαλίας μας· ὁ κωφεύων δὲν θὰ ἔχῃ εἰσακοήν, διότι ἐν τῇ γῆινῃ ζωῇ δὲν εἶχεν ὄσα. Ἐὰν δὲν γίνῃ τοῦτο, τὸ ἄδικον θὰ παραμείνῃ ἐντὸς σας ὡς σπόρος τοῦ Πονηροῦ.

Συμπληρωματικὰς ἐξηγήσεις ἐπὶ τῶν ἐνδεχομένων ἀποριῶν σας θὰ λάβετε ἀπὸ τὸ ὄλον Ἔργον τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, τὸ ὁποῖον ὑπαγόρευσαν οἱ Μεγαλύτεροι Διδάσκαλοι τοῦ Βασιλείου μας, ὥστε νὰ τὸ ὀνομάσωμεν, εἰς τὴν πολυμορφίαν του, «Τὸ κύκνειον ἄσμα τοῦ Οὐρανοῦ». Δὲν πρόκειται νὰ λάβετε διδασκαλίας τοιαύτας μέχρι συντελείας τοῦ Κόσμου σας. Ὅσας ἐλάβετε καὶ λαμβάνετε ἀκόμη ἀπὸ τὴν Πηγὴν μας, θὰ παραμείνουν ὡς φῶς ἀσβεστον εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Τὸ φῶς μας φωτίζει καὶ τοὺς σκοπέλους τῆς ζωῆς σας, ἵνα μὴ περιπέσητε ἐπ' αὐτῶν, ἀγνοοῦντες τὴν ὑπαρξίν των. Φροντίσατε, ὡς ἀντάξιοι τῆς λέξεως «ἄνθρωπος», νὰ ἀποδείξετε τὸν πραγματικὸν προορισμὸν σας, διὰ τῆς Ἀγάπης σας πρὸς τὸν πλησίον.

Ἔστέ δὲ θέβαιοι, ὅτι ἐνεργοῦντες ὀρθῶς, ἐξασφαλίζετε τὴν Εἰρήνην, ὡς μέγαρον τῆς τοῦ Θεοῦ Ἀγάπης πρὸς ὑμᾶς.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀδελφούς σας καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ Ἀγάπη πρὸς ὑμᾶς, ὀνομάζεται ἀναγέννησις τοῦ γένους σας διὰ τῆς θείας φωτίσεως.

Οὐδεὶς σας εἶναι εἰς θέσιν νὰ κρίνῃ τὸν Οὐράνιον Φωτισμὸν, ἀπλοῦστατα, διότι ἔχετε πλήρη ἔλλειψιν αὐτοῦ, ἀντλοῦντες τὰς ἐμπνεύσεις σας κατ' ἀρέσκειαν ἀπὸ τὸν Πονη-

ρόν, ὅστις καὶ κατευθύνει τὴν ἀνώμαλον καὶ ὄλο σκοπέλους ζωὴν σας.

Ἄφυπνισθεῖτε! Τὸ ἔργον τοῦτο «Ἀνθρώπος καὶ Εἰρήνη» εἶναι ὁ κώδων τῆς ὑστάτης στιγμῆς πρὸς σωτηρίαν σας. Τὸ ἔδαφος τῆς κατανοήσεως μεταξύ τῶν λαῶν, ἐξασφαλίζει τὸν σπόρον τῆς Ἀγάπης ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Εἰρήνης.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 200ῆ

Θεία Οἰκονομία

Τὸ ἐρώτημα εἶναι πρὸς ὄλους σας γενικῶς: Τί εἶναι Θεία Οἰκονομία;

Ἔσοι δὲν ἔχουν γνῶσιν περὶ τοῦ Θεοῦ, δὲν γνωρίζουν τί νὰ ἀπαντήσουν καὶ δίδουν θεθαίως ἀνόητον καὶ ἀκατανόητον ἀπάντησιν. Οἱ ἔχοντες γνῶσιν περὶ τοῦ Θεοῦ, ἢ νομίζοντες ὅτι ἔχουν σχετικὴν φώτισιν, εἶναι μοναδικοὶ εἰς τὸ νὰ παραπλανοῦν τοὺς ἀδελφούς τωι μὲ τὰς ἀνοήτους ἐμπνεύσεις των. Ὅταν δὲν γνωρίζετε ποῦ ἀποβλέπει ἡ Θεία Οἰκονομία, τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχετε νὰ κάνετε, εἶναι νὰ σιωπάτε.

Ἡ Θεία Οἰκονομία εἶναι θεϊκὴ πρόβλεψις, οὐχὶ πρὸς ὄφελος τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ ποῦ ἔγκειται ἡ Θεία Οἰκονομία;

Ἐγκειται εἰς τὸν χρόνον τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρώπου. Δηλαδή, ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ διὰ τὴν συντόμευσιν τῶν δεινῶν τοῦ γένους σας, ἵνα τὸ γρηγορώτερον ἐξίλειωθῇ ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ τὰς συνεχεῖς ἐμπνεύσεις τοῦ Κακοῦ Δαίμονος.

Βιάζεται ὁ Κύριος νὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν κακοδαίμονίαν, διὰ νὰ φθάσῃ τὸ ἔργον Του εἰς τὸν προορισμὸν του. Θὰ ἐρωτήσετε: «Διατί ὁ Κύριος θιάζεται νὰ κερδίσῃ χρόνον, ἐφ' ὅσον ὁ χρόνος δὲν ὑφίσταται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς;».

Ἀπαντῶ: Δὲν θιάζεται δι' ἑαυτὸν, ἀλλὰ δι' ὑμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἔχετε ὡς μέτρον τὸν χρόνον. Ἡ συντόμευσις τῆς ἐξελίξεώς σας εἰς τὸ ἥμισυ τῶν ἀπειρῶν αἰώνων, ὀνομάζεται Θεία Οἰκονομία.

«Καὶ πῶς», θὰ ἐρωτήσῃ ἄλλος τις, «θὰ συντελεσθῇ ἡ Θεία αὕτη Οἰκονομία;».

Διὰ τῆς φωτίσεώς μας. Αὐτὴ αὐτὴ θὰ ἔχη ἐπίδρασιν εἰς τοὺς ὀλίγους πρῶτον καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς περισσοτέρους καὶ τέλος εἰς ὅλους. Οἱ πολὺ ἐλάχιστοι, θὰ ἀποτελέσουν τὴν ἐξαίρεσιν, ἵνα διασωθῇ τὸ ἀνθρώπινον γένος. Εἰς τοὺς ὀλίγους αὐτοὺς θὰ ζητήσῃ καταφύγιον ὁ Πονηρὸς, ἐν τῇ κατατροπῶσει του, ὑπερασπιζόμενος τὰ δικαιώματά του. Ἐὰν τὰ δικαιώματα ταῦτα εἶναι δίκαια ἢ ἄδικα, τοῦτο θὰ τὸ κρίνῃ μόνον ὁ Θεός.

Προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι ἡ συνεχῆς ἐξέλιξις του εἰς τὴν Γῆν μὲ τὰς ἐπανενσαρκώσεις του καὶ ἡ διδασκαλία του εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ἀλλ' ἡ τελεία μορφή τῆς ὄντοτός του, ὡς ἀδάμαντος τοῦ Οὐρανοῦ, διὰ νὰ συντελεσθῇ τοῦτο εἰς αἰῶνας Χ.

Ὁ Κύριος ἀπεφάσισεν τὴν συντόμευσιν εἰς αἰῶνας Χ:2. Διὰ τοῦτο ὁ Πνευματικὸς Κόσμος φωτίζει συνεχῶς, διὰ μέσου τῆς Πηγῆς του, τὸ σκότος πού κατέχει τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ὥστε νὰ τὸ ἀφυπνίσῃ ἀπὸ τὴν νάρκην του καὶ νὰ τὸ ἐκμεταλλευσθῇ, πρὸς ὄφελος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Κύριος δὲν ἔχει, ὡς Δημιουργός, τὴν ἀνάγκην οὐδενός. Ὅλα αἱ προσπάθειά του στρέφονται, διὰ τῆς Θείας Οἰκονομίας, ὑπὲρ τῶν πλασμάτων του. Ἐὰν καὶ σεῖς στραφῆτε πρὸς τὴν κατεύθυνσίν του, θὰ ἀντλήσετε ἐξ Αὐτοῦ τὴν Ἀγάπην, ὡς ἀγνὸν φῶς τῆς γῆϊνης πορείας σας, διευκολύνοντες τὸ ἔργον Του ὑπὲρ τῆς σωτηρίας σας.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ 201η

Ποῦ θαίνομεν;

Ἴδου μίᾳ ἐρώτησις (ποῦ θαίνομεν;), εἰς τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς εἶναι ἱκανὸς νὰ δώσῃ θετικὴν ἀπάντησιν. Μόνον ἡ Θεότης γνωρίζει τὸν ἀπώτερον τοῦτον προορισμὸν σας. Ἐχω, λοιπόν, τὴν ἐντολὴν ἀπὸ τὸν Κύριον, εἰς τὰς τόσας διδασκαλίας ποῦ σὰς ἔδωσα, νὰ προσθέσω καὶ τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Ὅταν σεῖς οἱ θνητοὶ ἀφομοιώνετε τὰς διδασκαλίας τοῦ Οὐρανοῦ, τότε ἀσφαλῶς θαίνετε πρὸς ἓνα ἀνώτατον καὶ ὑ-

πέρτατον Κόσμον, τὸν ὁποῖον δὲν δύναμαι νὰ σᾶς περιγράψω, ἀλλὰ καὶ σεῖς ὡς γήϊνοι δὲν ἔχετε τὴν φαντασίαν τόσον ἀνεπτυγμένην, ὥστε δι' αὐτῆς νὰ συλλάβετε, ἔστω καὶ μικρὰν εἰκόνα τοῦ Κόσμου τούτου.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀναζητήσετε τὸ μαγικὸν κάλλος μιᾶς εἰκόνας, τὴν ὁποίαν ἡ ἀνθρώπινος φαντασία ἀδυνατεῖ νὰ δημιουργήσῃ. Διὰ πρώτην καὶ τελευταίαν φοράν, ὁ Πνευματικὸς Κόσμος σᾶς ἀποκαλύπτει τὸ θαῦμα τοῦτο τῆς Δημιουργίας τοῦ Θεοῦ ὄντος, ποῦ ὀνομάζετε Θεόν, καὶ ὅστις σᾶς ἐπιφυλάσσει τὴν μεγαλυτέραν ἑκπληξιν τῆς αἰωνίας σας ζωῆς, τὸν Φωτεινὸν Κόσμον.

Διὰ νὰ φθάσετε, κάποτε, εἰς αὐτόν, ἔχετε νὰ διέλθετε πολλὰ στάδια τῆς τελειοποιήσεώς σας. Ὅταν, ὡς ἄνθρωποι, καλλιεργήτε τὴν ψυχικὴν σας μόρφωσιν, ὥστε τὸ πνεῦμα σας νὰ μὴ προπορεύεται, ἀλλὰ νὰ συμβαδίζῃ μετὰ τὴν ψυχὴν σας, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἰσοσταθμίζεσθε, διὰ νὰ μὴ ὑπερβαίνετε τὰ ὅρια τῆς γνώσεως τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ, ἔχοντας πάντοτε ὑπ' ὄψιν σας τὰς ὁδηγίας τοῦ Οὐρανοῦ, τότε ὑποδοθηεῖτε καὶ σεῖς τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ· καὶ ἡ πρόοδος σας θὰ εἶναι ἐξαιρετικὴ εἰς τὰ νοήματα τοῦ Θεοῦ Φωτὸς Μας, ὥστε νὰ εἰσθε καθ' ὅλα ἔτοιμοι πρὸς τὰ Οὐράνια μυστήρια.

Διὰ μέσου τῶν αἰώνων θαίνομεν, σεῖς καὶ ἡμεῖς, πρὸς τὸν προορισμὸν μας. Ἡμεῖς προηγούμεθα καὶ σεῖς ἔπεσθε. Δὲν γνωρίζω, ποῖον ἀκριβῶς εἶναι τὸ σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ὑπάρξῃ ὁ νέος οὗτος Κόσμος τῆς ἀπολύτου ἰκανοποιήσεως καὶ εὐδαιμονίας. Εἶναι ἓνας Κόσμος ἀνευ συμφερόντων, ἢ μᾶλλον τὸ συμφέρον ἀποβλέπει εἰς τὸ σύνολον· ἦτοι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ εὐεργέτης τῶν πλασμάτων του καὶ αὐτὰ τὸ ἀεικίνητον τῆς Δυνάμεώς του.

Θὰ ἡμποροῦσα νὰ ἐπεκταθῶ περισσότερο εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν θαυμάτων αὐτοῦ τοῦ Κόσμου εἰς τὸ ἀπώτατον μέλλον, διὰ νὰ σᾶς καταπλήξω. Δὲν ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ γνωρίσετε ἐκ τῶν προτέρων τὸ τελειότατον, ἐὰν πρωτίστως δὲν ἐνδιαφερθῆτε σεῖς νὰ καλλιεργήσετε ἐντατικώτατα τὸν σπῆρον τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ ἐντὸς σας.

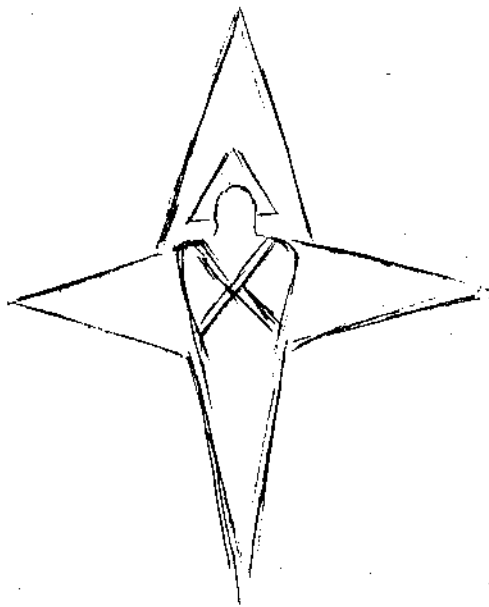
Ἐκεῖ θὰ μάθετε ὅτι δὲν ἠδύνασθο νὰ ἀντιληφθῆτε εἰς τὰ πολλὰ στάδια τῆς ἐν γένει ζωῆς σας, ἦτοι γήϊνης καὶ Οὐρανιας. Εἰς τὸν Κόσμον τοῦτον θὰ ἀπολαύσετε τὴν πλήρη Ἀγά-

πην τοῦ Δημιουργοῦ σας. Τὸ ὠραῖον, καλὸν καὶ ἀγαθόν, δὲν θὰ ἔχη τὰς ἀντιθέσεις του (κατὰ τὸν νόμον τῶν ἀντιθέσεων), ἀλλὰ τὰς ποικίλας διαφορὰς μεταξὺ τοῦ ὠραίου, καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ.

Ἡ ἐλπίς σας νὰ στραφῆ πρὸς τὸ ἀπώτερον μέλλον τοῦ προορισμοῦ σας, ἀλλὰ διὰ νὰ συμβῆ τοῦτο, κινηθεῖτε καὶ σεῖς πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτήν. Διδάξατε, κατὰ τὰς δυνάμεις σας, ὅποιος ὀφείλει νὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος καὶ κατὰ ποῖον τρόπον πρέπει νὰ ἐνεργῆ μετὰ τὴν καλὴν του πρόθεσιν, ἵνα συντόμεύσῃ τὰ αἰώνια στάδια τῆς ζωῆς ποῦ διατρέχει πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ Θείου Φωτός.

Εὔχομαι, ὅπως εἰσακουσθῶ παρὰ πάντων καὶ γίνω συντελεστής τῆς θεϊκῆς ἀναγεννήσεώς σας καὶ ὀδηγός, ὅστις σὰς ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν στοάν εἰς τὸ ἐλεύθερον καὶ πάνλευκον Φῶς τῆς Δημιουργίας.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.
Πρόλογος Β' εκδόσεως	7
Εισήγησις	11
1. Ποίος είναι ὁ ἄνθρωπος (Α')	13
2. Διὰ τί ὁ ἄνθρωπος ἐνεφανίσθη εἰς τὸν Σταθμὸν Α	15
3. Ἐμφάνισις τῆς ζωῆς εἰς τὸν Σταθμὸν Α	18
4. Περὶ πολέμου	20
5. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ μεγαλύτερον Μυστήριον τῆς Δημιουργίας	21
6. Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας εἶναι σήμερον ὁ Σιωνισμὸς	23
7. Τί εἶναι ἀνυπαρξία	25
8. Ἄγγελοι καὶ Ἀρχάγγελοι	29
9. Ὁ ἄνθρωπος δὲν προήλθεν ἐκ τοῦ πιθήκου	31
10. Ἡ Γῆ καὶ οἱ ἄνθρωποι διήλθον ἀπὸ πολλὰ στάδια	32
11. Περὶ ἀρχικῆς καθόδου Ἀγγέλων ἐν τῇ Γῇ, πρὸς τελειοποιήσιν των	34
12. Περὶ Ἀγγέλων καὶ Φυλάκων Ἀγγέλων	35
13. Διὰ τί ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τοὺς Κόσμους καὶ τέλος τὸν ἄνθρωπον	38
14. Τὰ φυσικὰ καὶ ἀτμοσφαιρικὰ φαινόμενα	40
15. Ἀποτελεῖ τὸ ὕδωρ τὰ 3) 4 τῆς Γῆς;	41
16. Πῶς οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἐφαντάσθησαν τὸν Θεόν	43
17. Χρόνος καὶ διάστασις	45
18. Φῶς καὶ σκότος	47
19. Ἀγάπη καὶ μῖσος	49
20. Ζωὴ καὶ θάνατος	50
21. Ποίος εἶναι ὁ ἄνθρωπος (Β')	52
22. Τὸ νεκρὸν σημεῖον τοῦ Γένους	54
23. Ποιότης Α καὶ ποιότης Β	55
24. Διὰ τί ἡ Γῆ εἶναι ὁ Σταθμὸς Α	57
25. Τὸ κατὰ συνείδησιν χρέος τοῦ ἀνδρὸς	58

	Σελ.
26. Τὸ κατὰ συναίσθησιν χρέος τῆς γυναικὸς	60
27. Ἡ ἔμπνευσις τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος εἰς τὸν ἄνθρωπον	62
28. Ἀναζήτησις τῆς ἀληθοῦς Θρησκείας	63
29. Αἱ ἀγαθαὶ καὶ ἐποικοδομητικαὶ ἔμπνεύσεις εἶναι φωτοδοτήσεις τοῦ Οὐρανοῦ	64
30. Τὸ Φῶς τῆς Θρησκευτικῆς Ἀρχῆς εἰς τοὺς Οὐρανοὺς	66
31. Ἡ κάθαρσις τοῦ πνεύματος καὶ ὁ Δημιουργικὸς Λόγος	68
32. Συντονισμὸς καὶ ἁρμονία, τὸ ἅπαν τῆς γήϊνης ζωῆς	70
33. Τὰ παλινδρομοῦντα Ἐνδιάμεσα καὶ αἱ ποικιλίαι αὐτῶν	71
34. Βλαβερὰ ἢ ἀναζήτησις τῆς προϋπάρξεως	73
35. Ἡ τέχνη εἰς τὸν λόγον τοῦ Πονηροῦ	75
36. Μαύρη μαγεία καὶ αἱ συνέπειαι αὐτῆς	77
37. Ἡ τιμωρία τῶν ἔνοχότητων ἐν τῇ Γῆ καὶ ἐν τῷ Οὐρανῷ	79
38. Ὁ Δαίμων εἰς τὴν ἰσορροπίαν τοῦ πνεύματος	81
39. Ὁ σκοτεινὸς φωτισμὸς τῶν δαιμόνων	83
40. Ἡ λευκὴ μαγεία ἐξαπατᾷ τὴν ἀγνότητα	85
41. Τὸ δεικνύητον	86
42. Τί εἶναι οὐσία τοῦ κάθε πράγματος (Α')	88
43. Πῶς ἡ Θεία Δύναμις ὠθεῖ τὴν ὑπαρξίν τῶν πάντων πρὸς τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς Δημιουργίας	90
44. Ἡ δημιουργία τῶν φυσικῶν στοιχείων	92
45. Ἡ διαίρεσις τῆς γήϊνης σοφίας	93
46. Διὰ τί ὁ λαὸς τῆς Γῆς πληθαίνει κατὰ κλιμάκωσιν	95
47. Τὸ φῶς ζυγίζεται ὡς ἐνέργεια καὶ οὐχὶ ὡς εἰκὼν	97
48. Ὁ καθαρμὸς τοῦ πνεύματος ἀποδίδει τὴν γησίαν ἔγνοιαν τῶν παραστάσεων	98
49. Τὸ Ἄχανές	99
50. Ἰλιγγος τῆς πνευματικῆς εὐστροφίας (μεγαλοφύα — παραφροσύνη)	100
51. Ἰλιγγος τοῦ ἀτελευτήτου καὶ Ἰλιγγος τῆς σωματικῆς ἀδυναμίας	102
52. Σύνδεσμοι Οὐρανοῦ καὶ Γῆς	104
53. Τὸ κάτοπτρον τῆς ἐπιγείου ζωῆς εἶναι ὁ Οὐρανὸς	106
54. Τὸ κάτοπτρον τῆς Γῆς	108
55. Ὁ Δαίμων τοῦ Κακοῦ καταλαμβάνει θέσεις ἐπικαίρους	109
56. Κακὴ φώτισις σημαίνει ἐσφαλμένη ἀντιληψίς	111

57. Ἡ ἀτραπὸς τῆς ζωῆς	112
58. Διδασκαλία ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ	114
59. Πῶς ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀνθρώπινος εὐτυχία	116
60. Ἡ πηγὴ τῆς Ἰνδικῆς διδασκαλίας	117
61. Φῶς Οὐράνιον καὶ φῶς ἐπίγειον	120
62. Τί ὀνομάζεται Πηγὴ Δημιουργίας	122
63. Γνώσις ἀκριβῆς ἐπὶ τῆς Παιδαγωγίας	123
64. Ἡ ἀμβλυνοσις τῆς πνευματικῆς διορατικότητος	125
65. Τὰ ἀποστατοῦντα πονηρὰ πνεύματα	127
66. Ἡ Θρησκευτικὴ Ἀρχὴ τοῦ Οὐρανοῦ	128
67. Κατηγορίαι τῶν Φυλάκων - Ἀγγέλων	130
68. Ὁ φόβος εἶναι κώδων ἀφυπνίσεως διὰ τὸν κίνδυνον	133
69. Διὰ τί ὁ κάθε ἀνθρώπος ἔχει τὸν ἰδικόν του Ἀγγελον Φύλακα	134
70. Ἰδοὺ πῶς ὁ Θεὸς ἐδημιούργησεν τὸ Σκότος ἀπὸ τὸ Φῶς	137
71. Ποία ἡ ἔννοια τῆς Γνώσεως νὰ εἶναι ἀτελεύτητος	138
72. Ποία εἶναι ἡ θέσις τῆς Ἱστορίας εἰς τὸν Σταθμὸν σας	140
73. Ἡ θέσις τῆς Ποιήσεως ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ζωῇ	142
74. Ποῖος ὁ λόγος νὰ ἐκφραζώμεθα μὲ ποιητικὰς ἐκφράσεις	143
75. Ἡ σημασία τοῦ μέτρου	145
76. Τί εἶναι οὐσία τοῦ κάθε πράγματος (B')	147
77. Τί σημαίνει προσευχὴ καὶ ποῖα τὰ ἀποτελέσματά της	148
78. Πλανῆται πολὺ μεγαλύτεροι τοῦ Ἡλίου σας	150
79. Τί ὀνομάζομεν Οὐράνια σώματα	152
80. Ὁ Γαλάζιος Ἡλιος	154
81. Ταυτότητες πνευμάτων	156
82. Πότε αἱ ἀνακληθεῖσαι ὄντητες ἐπικοινωνοῦν	157
83. Ὁ ζητῶν ἀπόδειξιν τῆς Θείας Ἀληθείας εἶναι ὀλιστῆς	160
84. Τὰ μεσάζοντα μεταδίδουν ὁμιλίαν ἀνευ ἐλέγχου	161
85. Ἀποστολὴ ὄντοτήτων ἐξ ἄλλων Σταθμῶν εἰς τὴν Γῆν	163
86. Ἐχουν καὶ οἱ Θεοὶ Νόμοι τοῦ Ἀνάρχου τὰς ἐξαιρέσεις των	165
87. Τί εἶδους πλοῦτος ἐνυπάρχει εἰς τὰ ἔργατα τῆς Γῆς	167
88. Ποῖον εἶναι τὸ μῆλον τῆς Ἐριδος	168
89. Ὁ πειρασμὸς τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ πλοῦτου	170
90. Ἡ πονηρὰ οὐσία τοῦ μῆλου πρὸς τὸν πρωτόπλαστον	171
91. Συνεργασθῆτε μὲ τὸν ἐντός σας Θεόν, ἀπομακρύνοντες τὸν Δαίμονα	173
92. Τὸ ὕδωρ καθαρίζει τὸ σῶμα καὶ ἡ μετάνοια τὸ πνεῦμα	175

	Σελ.
93. Ὅροσειραί, ὄρη καὶ λόφοι	176
94. Ὑγραὶ περιοχαὶ τοῦ Πλανήτου σας	177
95. Ἡ θάλασσα εἶναι ἀνεκτίμητος θησαυρὸς	179
96. Ἡ μηχανὴ εἶναι ψυχρὸς δολοφόνος τοῦ ἀνθρώπου	180
97. Ἐλεγκταὶ τῶν Οὐρανίων σωμάτων	182
98. Ὁ αἰθὴρ εἶναι μεστὸς ἀπὸ ἀφανεῖς δυνάμεις	184
99. Αἱ ψυχαὶ, τῶν ζώων, τῶν ἐντόμων καὶ τῶν φυτῶν	185
100. Ἀπεχθέστερος τοῦ Ὁφειῶς εἶναι ὁ συκοφάντης	187
101. Ὑπαγόρευσις ἔργων ἀντιθέτων πηγῶν	189
102. Τὸ μεσάζον δυνατὸν νὰ ὑπαγορεύσῃ ἔργον ζῶντος συγγραφέως, ἐν ἀγνοίᾳ του, πρὸς σύγχυσιν τῆς Θείας. Ἐμπνεύσεως	190
103. Σύγχυσις πνευματικῆς διακρίσεως	192
104. Ἐξουδετέρωσις τοῦ ἤχου διὰ τοῦ ἀντιήχου	194
105. Τὰ δύο ἱερά ἐπαγγέλματα	195
106. Αἱ βασικαὶ ἀρχαὶ τῆς Πολιτείας	198
107. Πνεύματα ἀξιόλογα ἐν τῷ Κόσμῳ σας, δὲν ἔχουν ἀξίαν ἐν τῷ Οὐρανῷ	199
108. Μὴ γνωρίζοντες τὴν Βούλησιν τοῦ Θεοῦ, μὴ καταφέρεσθε ἐπὶ τῶν ὄσων δὲν εἶναι τῆς ἀρεσκείας σας	201
109. Ὁ κῶν, ὁ ἵππος, ὁ ὄνος, ἡ ἀγέλας καὶ τὸ πρόβατον, εἶναι τὰ ιδεώδη ζῷα τοῦ ἀνθρώπου	203
110. Ἡ ἐμφάνισις δύο κομητῶν	205
111. Τὸ φῶς τῆς Σελήνης ἀπορροφᾷ τὰς ἐκ τοῦ Ἡλίου βλαβερὰς ἀκτίνας	206
112. Συρφετὸς καὶ ἀποδράσματα, εἶναι κοινωνικὰ μικρόβια τοῦ πνεύματος.	208
113. Μεγάλαι φυσιογνωμίαι τῶν αἰώνων	209
114. Πνευματισταὶ κατ' οὐσίαν καὶ Πνευματισταὶ κατ' ὄνομα	211
115. Μὴ κρίνετε τὰς ἀνθρωπίνους ὀντότητας ἀπὸ τὴν διασημότητά των ἐν τῇ Γῇ	213
116. Ὅλα τὰ φυσικὰ φαινόμενα ἔχουν τὸν λόγον των	215
117. Ἡ γυνή, ὡς στήριγμα τῆς οἰκογενείας καὶ ὡς διαφθορεὺς τῆς κοινωνίας	216
118. Οἱ δοκησίσοφοι ἡγήτορες	218
119. Ἡ ἐκμετάλλευσις τῆς ἀνθρωπίνου ἐνεργείας	220
120. Ἡ Παραψυχολογία παρερμηνεύει τὸν Πνευματισμὸν	221
121. Τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς Ἀνθρωπότητος	223

	Σελ.
122. Μετεμψύχωσης ἢ μετάβασις τῆς ψυχῆς ἀπὸ ἓν σῶμα εἰς ἄλλο	224
123. Ἡ πλεονεξία γίνεται φράγμα τῆς ἀρετῆς	227
124. Οἱ Ἰνδοὶ διδάσκαλοι καὶ ἡ κατήχησις των	228
125. Πῦρ, ὕδωρ καὶ γυνή, ὠφελοῦν ἢ καταστρέφουν	231
126. Τὰ ψευδοκοινωνητικὰ ἔργα τῆς Πολιτείας	233
127. Πρόσεχε τὸν ἐχθρὸν σου, προφυλάξου ἑμῶς ἀπὸ τὸν παριστά- νοντα τὸν φίλον	234
128. Ναυάγια τοῦ ψυχικοῦ κάλλους	236
129. Ἡ ἡδονή, φυσικὸς παράγων τοῦ συνεταιρισμοῦ	237
130. Ὁ Ζῶν Λόγος	239
131. Ἡ διαστολὴ τῆς ψυχῆς καὶ ἡ ἐπήρεια τοῦ πνεύματος ἐπ' αὐτῆς	241
132. Ὑπνωτισμὸς (ὕποβολή) καὶ Πνευματισμὸς	243
133. Ὁ Πύργος τῆς Σιωπῆς καὶ τῆς Ἐλπίδος	244
134. Ψυχὴ καὶ ἐγκέφαλος	245
135. Τὸ φάσμα τοῦ θανάτου	247
136. Κατηγορία: τῶν πολέμων	248
137. Ὁ Ἄρχων τοῦ Φωτὸς	251
138. Ὁ κύκλος	253
139. Ἡ πλαστοπροσωπία τοῦ Δαίμονος	254
140. Δημοκρατία	256
141. Ὁ Θεὸς καὶ ὁ Ἐωσφόρος	258
142. Ἡ ὥρα τῆς σιωπῆς καὶ ἡ ὥρα τοῦ λόγου	260
143. Ἡ καλὴ προσπάθεια εἶναι τὸ ἡμῶν τοῦ ἱεροῦ σας χρέους	262
144. Ὁ ζωογόνος ἥλιος τῆς ὄντοτητός σας εἶναι ἡ Ἐλπίς	263
145. Διαστολὴ προσευχῆς καὶ δεήσεως	265
146. Τὸ μύρον ἀνευ μύρου	266
147. Τηλεπαθητικὸς δεσμὸς εἰς τὴν διδυμογένειαν	268
148. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ὡς ὁδηγὸν ἔχει ἰσχυρὸν Δαίμονα	270
149. Ἔρως καὶ Ψυχὴ	271
150. Ὁ παγερὸς χειμὼν τῆς ψυχῆς	273
151. Ἡθικαὶ ἀρχαὶ τοῦ ἀνθρώπου	274
152. Ἡ ἀράχνη εἶναι ὁ κρυφὸς ὑπονομευτὴς τῆς Ἀνθρωπότητος	276
153. Ἐκ τοῦ μηδενός, μόνον ὁ Θεὸς Δημιουργεῖ	278
154. Τέρμα ὑπάρχει εἰς τὴν ὕλην, οὐχὶ καὶ εἰς τὴν Αἰωνιότητα	279
155. Ψυχιατρικὴ	281
156. Τὸ συμβολικὸν καὶ οὐσιαστικὸν μέρος τῆς Ἁγίας Γραφῆς	282

	Σελ.
157. Δάκρυα τῆς πίκρας καὶ δάκρυα τῆς χαρᾶς	284
158. Ἡ θετικὴ ἐνέργεια τοῦ κεραυνοῦ	286
159. Φανατισμὸς καὶ ἔμμονος ἰδέα	287
160. Τηλεπαθητικὴ ἐπικοινωνία	289
161. Μὴ ἐκμεταλλεύεσθε ὁ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἄλλου	291
162. Διὰ τί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μετεστράφη	292
163. Ἐκτιμῆσατε τὸν χρυσοῦν ὡς ἀγνότητα καὶ οὐχὶ ὡς γήινον ἀξίαν	294
164. Ὁ φυσιοδίφης ἐρευνᾷ τὸ κρανίον ἐνὸς νεκροῦ	296
165. Ὁ Χριστὸς κατήλθεν εἰς τὴν Γῆν ὡς ἄνθρωπος	297
166. Ὁ τροχὸς τῆς Τύχης	299
167. Ὁ πίναξ τῶν πιθανοτήτων	301
168. Οἱ Ἄνεμοι τοῦ Κυρίου	303
169. Τὰ Ἐλευσίνα Μυστήρια καὶ ὁ Σωκράτης	304
170. Λαοὶ ἄγνωστοι εἰς τὴν Ἱστορίαν	306
171. Τηλεκινητικὰ φαινόμενα	308
172. Συμφιλίωσις Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου	310
173. Ἀκανασία ἡ ἐπίδειξις τῆς Πίστεως	311
174. Προσκόμισις καὶ ἀποκόμισις	312
175. Ὑπερηφάνεια καὶ ταπεινῶσις	314
176. Ἀριθμομηθῶν	315
177. Τὰ περίεργα τῆς πυρᾶς	317
178. Οἱ κτηφῆνες τῆς ἀγάπης	318
179. Τί γίνεται, ὅταν ζητῆτε ψυχὰς ποῦ ἐνεσαρκώθησαν;	320
180. Αἱ συνθήκαι τῆς ζωῆς εἰς τὸν Ἄρην δὲν εἶναι δι' ἀνθρωπίους ὀργανισμοὺς	322
181. Μεταβίθαισις σκέψεως	323
182. Εἰς ποῖα πνεύματα μεταβιάζονται τὰ τηλεκινητικὰ φαινόμενα	325
183. Τὸ δρομολόγιον τῆς ἀποδημίας	326
184. Νόμοι καὶ Δικασταὶ	328
185. Κοινωνικὰ συστήματα	330
186. Πλοῖα ἄνευ πηδαλίου	333
187. Ἐλευθερία καὶ φρόνησις	334
188. Ἰδεολογικὸς φανατισμὸς	335
189. Τὸ Βόρειον Σέλας ὡς Μετεωρολογικὸν ἀλάθηστον Κέντρον	337
190. Ἀλτροῦισμὸς	338

	Σελ.
191. Οι δάσφημοι προφήται τῆς Γραφῆς	340
192. Φθόνος ἐκ ζηλοτυπίας	342
193. Ψυχικὴ εὐγένεια	343
194. Κατανόησις, λογικὴ σκέψις καὶ ἀντίληψις ἐπὶ τοῦ Καλοῦ καὶ Ἀγαθοῦ	345
195. Ψῦξις πνευματικῆς ἀνωτερότητος	347
196. Ἄνοιξις τῆς ψυχῆς	348
197. Φθινόπωρον τοῦ πνεύματος	350
198. Ἡ ἀπλότης ἐν τῇ γραφῇ	351
199. Ἄνθρωπος καὶ Εἰρήνη	353
200. Θεία Οἰκονομία	355
201. Πῶς βαίνομεν;	356

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

1. ΟΜΗΡΟΥ: «Άνθρωπος και Ειρήνη» (Β' έκδοσις 1992). Περιλαμβάνει 201 Διδασκαλίας του Όμηρου, ως Πνευματικού Διδασκάλου, ύψιστου ενδιαφέροντος. Σελ. 368.
2. Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ: «Μεταθανάτιο Όμιλαιο» και ΓΡ. ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ: «Μεταθανάτιο Έπιστολαιο» (1972). Είς τόμος. Σελ. 118.
3. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ: «Σελίδες από την Ζωήν του Σωκράτους». Α' Τόμος (1972). Σελ. 110.
4. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ: «Σελίδες από την Ζωήν του Σωκράτους». Β' Τόμος (1978). Σελ. 136.
5. ΜΕΤΑΘΑΝΑΤΙΑ ΕΡΓΑ ΑΡΧΗΓΩΝ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ (1973). Σελ. 240.
6. ΣΟΛΩΝΟΣ - ΑΡΧΙΜΗΔΟΥΣ: «Ό άπολεσθείς πολιτισμός των Άτλάντων» και ΟΡΦΕΩΣ: «Συνοπτική έρμηνεία της Έλληνικής Μυθολογίας». Είς τόμος (1973). Σελ. 134.
7. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ: «Φρυγώ. Σελίδες από την προϋπαρξίν της». Α' Τόμος (1973). Σελ. 176.
8. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ: «Φρυγώ. Σελίδες από την προϋπαρξίν της». Β' Τόμος (1979). Σελ. 314.
9. Ι ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΙΖΑΝΗ: «Θεία Άρχή και Όργανωμένον Έπουράνιον Βασίλειον» (1973). Σελ. 208.
10. «Άφθαρτοι Όμιλαιο (Ό Άντίλαος). Διδάγματα Ούρανίων Διδασκάλων» (1981). Σελ. 256.
11. ΑΛΚΑΙΟΣ: «Διδάγματα Ούρανίων Διδασκάλων» (1984). Σελ. 144.
12. «Άπάνθημα Ούρανίων Διδασκαλιών» (1988). Σελ. 284.
13. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ: «Έρωσ — Ζωή — Θάνατος». Ιστορικόν άφήγημα του 4.500 π.Χ. (1989). Σελ. 144.
14. ΘΕΟΚΛΕΙΑ - ΠΕΤΡΟΥΛΑ: «Εικόνες της Ούρανίου Ζωής» (1990). Σελ. 200.
15. «Όμιλίες Μεγάλων Μυστών» (1991). Σελ. 232.

Τό περιεχόμενον των άνωτέρω βιβλίων, καθώς και αυτών που πρόκειται να έκδοθούν, έχει μεταδοθή υπό των Ούρανίων Διδασκάλων, μέσω του Έπικωνωνού ΓΕΩΡΓΙΟΥ Χ. ΠΙΖΑΝΗ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΚΗΝ

1. «INCORRUPTIBLE DISCOURSES (THE ECHO)». Μετάφρασις: Philip Sherrard (1985). Σελ. 256.
2. Archimedes and Solon of Athens: «THE LOST CIVILIZATION OF ATLANTIS». Μετάφρασις: John Alexander (1988). Σελ. 100.

Τά άνωτέρω βιβλία κυκλοφοροϋν ήδη εις τήν Άγγλίαν, μέσω επιλεγμένων βιβλιοπωλείων.

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Υπό τοϋ Όμιλου εκδίδεται μηνιαίο περιοδικό υπό τόν τίτλον «ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ», εις τό όποϊον δημοσιεύονται κατ' επιλογήν οι μεταδοθεισες από τόν Πνευματικόν Κόσμον διδασκαλίαις.

ΕΙΔΙΚΕΣ ΠΟΛΥΓΡΑΦΗΜΕΝΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

1. «Η Απόκρυφος Ζωή τοϋ Ίησοϋ». Ήτοι, τμήματα τής επιγείου ζωής τοϋ Ίησοϋ από 12 έως 30 ετών. (Άνατύπωσις βιβλίου εκδοθέντος εις Λευκωσίαν Κύπρου).
2. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ - ΜΙΛΑΝΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Οι τελευταίαις ήμέραις τοϋ Ίησοϋ». (Άνατύπωσις εκ τής εκδόσεως τοϋ 1954).
3. ΓΚΑΝΤΙ: Τά βασικά διδάγματα τής Γιόγκα.

Τά βιβλία αποστέλλονται και ταχυδρομικώς εις τούς ενδιαφερομένους, χωρίς επιβάρυνη με ταχυδρομικά τέλη, πλήν τών επί πλέον έξόδων άποστολής «επί άντικαταβολή».

Γιά παραγγελίαις άπευθύνεσθε:

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΑΘΗΝΩΝ «ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ»

Νιόβης 12 - 112 52 ΑΘΗΝΑ - Τηλ. - Fax: 210-22.36.469

www.theion-fos.com

theion-fos@theion-fos.com

ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ – ΕΚΤΥΠΩΣΗ – ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ
Γαρυφαλλίας Παπαδοπούλου, Επικούρου 20, Τηλ.: 32.16.789

«ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ»

201 Διδασκαλίες τοῦ Ὁμήρου
ὡς Πνευματικοῦ Διδασκάλου
διαφωτίζουν ὅλα τὰ ἐρωτήματα
πού ἀναφέρονται στὸν ἄνθρωπο,
τὴν προέλευσή του καί
τὸν προορισμό του.

Τὸ Ἔργο αὐτὸ περιέχει τίς
πνευματικές βάσεις τῆς παγκόσμιας
εἰρήνης, σὰν Ὁδηγὸς τῆς πορείας πού
ὀφείλει νά ἀκολουθήσει
ἡ Ἀνθρωπότητα.

